

Giới thiệu Đút Em Một Viên Kẹo Đường

Editor: Team Tứ Phương 2.

Không chỉ trường cấp ba An Thành mà ở những trường họ lân cận, mọi người đều biết danh tiếng của Lạc Đường. Đừng nhìn bề ngoài cậu ta như một thiếu niên trong trời, đầy sinh lực, nhìn sáng rỡ như ánh mặt trời vậy, thế nhưng tính tình lạnh nhạt, đã vậy còn rất giỏi đánh nhau.

Vì muốn chen ép Lạc Đường, những thiếu niên bất lương của trường khác đặt cho cậu biệt danh Đường Đường. Tên này cũng thành công chọc tức Lạc Đường, ai gọi liền nổi giận.

Nhưng theo một vị bạn học khác chính tai nghe được có một nữ sinh không sợ chết gọi Lạc Đường là Đường Đường, mà Lạc Đường không những không tức giận, ngược lại còn ngoắc cái đuôi đi qua.

Bạn học A: Ngoắc cái đuôi? Cậu coi Lạc Đường là chó nhỏ sao?

Bạn học B: Chính là chó nhỏ, hoặc coi như chó to nhưng tính cách nhu thuận, giống như... chó Golden!

Vi Như Hạ: Cậu ta không phải chó Golden, cậu ta là chó săn nhỏ, là loại nguy hiểm nhất!

Tiểu mèo hoang dịu dàng ôn hòa X chó săn nhỏ lạnh lùng.

Một câu trong văn án: Không phải Đường Đường anh không đủ ngọt! Mà là trừ Vi Như Hạ ra, không ai đủ tư cách để thưởng thức.

- Ngọt văn, 1VS1, HE.
- Tác giả có logic phê: thưởng thức toàn văn ngọt ngào ngọt ngào, không thích, mời bỏ qua.

Nội dung: Tuổi thanh xuân yêu thích oan gia thanh mai trúc mã ngọt văn.

Nhân vật chính: Vi Như Hạ, Lạc Đường | Nhân vật phụ: Giáp ất Bính Đinh | Khác: Vườn trường, ngọt ngào

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Editor: Team Tứ Phương 2.

Tháng tám ở An Thành đúng là thời điểm nóng nhất trong năm. Con đường trải nhựa rộng lớn sau khi bị mặt trời chiếu một ngày, dù đi giày vẫn cảm giác bỏng rát đôi chân.

Vi Như Hạ đứng trước cửa xe, nhận từng cái hành lý mà bà nội đưa qua. Mỗi lần nhận đồ, hơi lạnh từ trong xe tràn ra làm cô dễ chịu một chút.

Mùa hè ở phía Nam thật là khó chịu.

“Thiếu thứ gì hãy nói với bà, bà nội sẽ mua cho con.” Đẻ túi đồ cuối cùng xuống, Lý Túc Hòa ôn nhu nói một câu.

Tuy rằng đã có người cháu gái Vi Như Hạ này, nhưng dáng vẻ Lý Túc Hòa lại không giống như các bà nội khác. Bà mặc áo sơ mi trắng cổ voan, quần ống rộng màu sáng cùng đôi xăng đan ngọc trai.

Từ ngữ quan có thể nhìn ra bà đã có tuổi nhưng cũng có thể thấy được nét phong hoa khi còn trẻ. Mái tóc dài được trải chuốt tỉ mỉ, tuy đã bạc hơn phân nửa nhưng lại càng lộ vẻ khí chất.

“Con biết rồi ạ! Cảm ơn bà nội.” Giữa cái nóng mùa hè cùng tiếng ve ồn ào, Vi Như Hạ thuận theo đáp một tiếng.

Phía trước hai người là một dãy biệt thự ba tầng độc lập, Lý Túc Hòa liền cho xe dừng trước cửa biệt thự. Trong sân trồng rất nhiều loại hoa, trải qua một ngày phơi nắng chói chang đều trở nên héo rũ.

Ở trong sân, cửa lớn biệt thự sắt gao đóng chặt, người bên trong dường như không phát hiện có người tới, lại giống như ngăn mọi người ở bên ngoài.

Đóng cửa xe lại, Lý Túc Hòa nhìn thoáng qua Vi Như Hạ, đau lòng nói: “Nóng lắm phải không? Đi, chúng ta mau vào nhà.”

Vi Như Hạ từ Đông Trán ở phía Bắc chuyển tới đây, bên đó không nắng nóng như phía Nam, chỉ trong chốc lát, mặt cô đã bị nóng đến đỏ ửng, mồ hôi chảy ra làm ướt cả tóc hai bên tai.

Vi Như Hạ lớn lên ở phương Bắc nhưng lại có làn da trắng hồng, trong suốt mềm mại như những cô gái phía Nam, điểm này là được di truyền từ bố của cô.

Làn da Vi Như Hạ giống bố, còn diện mạo giống mẹ cô, là ngũ quan điển hình của con gái phương Bắc. Cô có gương mặt thanh tú, sống mũi cao thẳng, giữa hai chân mày còn mang theo chút anh khí. Tuy mới chỉ mười sáu tuổi nhưng đã cao một mét bảy.

Trong tay cầm hai túi đồ, Vi Như Hạ cười nói: “Vâng, có một chút ạ.”

Lý Túc Hòa mở cửa, sau khi đi vào, quay đầu nhìn thoáng qua Vi Như Hạ vẫn đứng ở cửa không nhúc nhích, liền lạnh nói: “Vào đi con.”

“A! Vâng.”

Vừa bước vào, Vi Như Hạ liền cảm nhận hơi lạnh trong phòng, nóng bức trong người liền giảm đi, cô nhìn xung quanh đánh giá.

Tầng một của biệt thự có diện tích rất lớn, từ cửa vào là phòng khách, phòng khách thông với cửa chính và cửa sau. Ở trung tâm là cầu thang cuốn hình vòng cung lên tầng hai, bên trái thang là phòng bếp và nhà ăn, phía bên phải là khu tiếp khách. Khu tiếp khách với dãy cửa sổ lớn sát đất, sau giờ trưa, ánh mặt trời xuyên qua lớp kính chiếu vào, làm nổi bật bộ bàn ghế được bày biện chỉnh tề, nhìn qua thật trang trọng sạch sẽ.

Vi Như Hạ không hiểu lắm về các phong cách thiết kế trang hoàng nhưng nhìn ngôi nhà này, cô cảm thấy rất đẹp. Bài trí trong phòng khách từ đèn treo đến bàn ghế đều mang thiết kế hoài cổ, mang đến cảm giác chủ nhân ở đây là một người lịch sự và nho nhã.

Lý Túc Hòa sau khi vào cửa liền đi đến trước thang cuốn, ngửa đầu lên tầng hai gọi một tiếng.

“Từ Thiện”

Gọi hai tiếng vẫn không thấy ai trả lời, Lý Túc Hòa đi vào bếp rót hai cốc nước trái cây, mang tới đưa cho Vi Như Hạ nói: “Con ngồi ở đây đợi bà nội một chút, bà lên xem xem.”

Nhận cốc nước trái cây, Vi Như Hạ lên tiếng nói: “Vâng.”

Lý Túc Hòa nhìn Vi Như Hạ cười cười, sau đó liền đi lên tầng hai.

Tĩnh tĩnh Vi Như Hạ có chút giống người phương Bắc, có thể thích nghi nhanh trong mọi hoàn cảnh. Thấy Lý Túc Hòa lên tầng, cô liền ngồi xuống chiếc ghế sofa, vừa uống nước trái cây vừa quan sát phòng khách.

Trong phòng có nhiệt độ rất thích hợp, khí lạnh từ điều hòa nhẹ nhàng lan tỏa, giống ban đêm mùa hè ở Đông Trán, làm cho cô cảm thấy thêm một chút thoải mái.

Cô còn chưa quan sát được bao lâu, tầng hai liền truyền đến âm thanh cãi vã, thanh âm càng lúc càng lớn.

“Vi sao con phải sống chung cùng với nó?” Giọng của một người đàn ông vang lên, âm thanh trầm thấp nhưng lại không thể che giấu lửa giận.

“Con nhỏ giọng một chút.” Lý Túc Hòa nhỏ giọng dằn dò, khuyên giải nói: “Như Hạ là con gái ruột của con.”

“Con gái, từ khi nào con nói muốn nhận đứa con này? Mà tại sao không có sự đồng ý của con nó liền chuyển về đây sống?”

Đầu lưỡi chạm phải tép cam mềm mại, Vi Như Hạ liền nhẹ nhàng cắn, hương vị chua chua ngọt ngọt tràn ngập trên đầu lưỡi. Cô uống từng ngụm, dùng đầu lưỡi tìm kiếm một lần, rồi nhìn lên bầu trời bên ngoài cửa sổ.

Ông ấy nói đúng, ông ấy quả thật là vô tội.

Có thể ông vô tội đổ lỗi cho cô nhưng chuyện cô tồn tại lại là sự thật. Chuyện đã xảy ra không thể thay đổi, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Vi Như Hạ ngậm nước trái cây trong miệng, vị trái cây chua chua ngọt ngọt, trong đầu nghĩ: “Cứ đi bước nào hay bước ấy vậy.”

Chỉ một lát sau, Lý Túc Hòa tựa hồ phát hiện tiếng cãi vã bị Vi Như Hạ nghe được thì không hay, bà nghĩ tạm thời không thuyết phục con trai nữa. Từ thư phòng xuống tầng một, đưa chìa khóa xe cho Vi Như Hạ, ôn nhu nói: “Bảo bối, trên xe còn hai túi đồ, con đi lấy giúp bà nội được không?”

“Được ạ.” Vi Như Hạ nuốt nước trái cây xuống, sau khi buông cốc, nhận lấy chìa khóa trong tay Lý Túc Hòa, nhanh nhẹn đi ra cửa.

Ngay khi ra khỏi cửa, cô liền bị hơi nóng vây lấy, xua tan đi lạnh lẽo trong lòng khiến cô cảm giác thoải mái hơn chút.

Vi Như Hạ ra sân, ấn chìa khóa mở cửa xe, đèn của chiếc Cadillac đổ trước cửa chột lóe. Cô nắm cửa xe thuận tay kéo ra.

Trong lúc đang mở, cách đó không xa đột nhiên vọng tới tiếng chó sủa.

Tiếng chó sủa càng lúc càng gần, Vi Như Hạ buông tay, quay đầu lại nhìn thấy một con chó săn thật lớn, cao tầm nửa người mang bộ mặt dữ tợn chạy đến phía cô.

Đây là giống chó chăn cừu Đức, bộ dạng to lớn, bộ lông sáng mượt, đôi tai to dài dựng thẳng đứng, nhìn qua rất đáng sợ.

Khi con chó sắp chạy đến bên người, Vi Như Hạ lại không cảm thấy sợ hãi, cô cười, nhẹ nhàng cúi xuống ngồi xổm trên mặt đất.

Vi Như Hạ cong lưng, vui vẻ “tặc tặc” gọi chú chó. Chú chó săn nghe tiếng gọi, ngoan ngoãn “Ngao” một tiếng, liền dừng lại ngay trước mặt cô, bộ dạng chạy tới vội vã có chút dữ tợn nhưng sau khi dừng lại lại có phần khí chất phi phàm.

Vi Như Hạ cười càng vui vẻ, cô vươn tay vuốt đầu chú chó, khoe mắt cong cong, khích lệ nói: “Thật ngoan.”

Chó Đức lông rất thô cứng, không mềm mại, nhưng rất mượt mà, Vi Như Hạ vuốt ve, nó lại ngoan ngoãn để cô vuốt, đầu lưỡi thè ra bên ngoài đồ đầy mồ hôi, cuối cùng ngồi xuống trước mặt Vi Như Hạ.

Bà nội nhờ cô đi lấy đồ mục đích chính là để cô tránh đi một chút, cô đang nhàm chán, chỉ bằng ở đây chơi với chú chó để thương này.

Vi Như Hạ không sợ giống chó này, ở Đông Trần có rất nhiều loại chó này, nhìn có cảm giác đáng sợ nhưng thật ra lại rất thân thiết với con người.

“A Mang.”

Chú chó săn vừa ngồi xuống một lúc, cách đó không xa liền truyền đến thanh âm trong trẻo của thiếu niên cùng với tiếng bánh xe dưới ván trượt.

Nghe tiếng gọi, nó liền quay đầu lại, giờ chân chạy nhanh đến chỗ âm thanh phát ra.

Vi Như Hạ đứng lên, tầm mắt nhìn theo hướng chú chó vội vàng chạy đến.

Âm thanh phát ra từ tấm ván trượt là của thiếu niên này, cậu mặc áo trắng, đội mũ lưỡi trai màu đen, sau khi gọi A Mang vẫn lướt tới chỗ Như Hạ.

Ánh nắng mặt trời sau buổi trưa len lỏi qua tán các cây ngô đồng trong tiểu khu, ánh sáng loang lổ chiếu lên bóng dáng cao lớn của thiếu niên, cảnh tượng phảng phất giống như khung cảnh trong truyện tranh.

Thiếu niên có dáng người thon dài, dáng dấp mạnh mẽ, chỉ trong chốc lát đã dừng lại trước cửa biệt thự. Cậu đặt một chân xuống đất, một chân giữa ván trượt, nhẹ nhàng giẫm, một góc ván trượt nảy lên, cậu liền bắt lấy, xách nó trong tay.

Sau khi thiếu niên thu ván trượt, A Mang liền chạy đến trước mặt cậu vẫy đuôi nín nọt. Thiếu niên duỗi tay nhẹ nhàng xoa đầu nó hai cái, ngón tay thon dài trắng trẻo dừng trên bộ lông óng mượt lại càng dễ nhìn.

Cậu hơi cúi đầu, mũ lưỡi trai liền che khuất đôi mắt. Vi Như Hạ không nhìn rõ mặt, chỉ nhìn thấy chiếc mũ cao thẳng, cũng vì làn da trắng nõn mà làm nổi bật đôi môi hồng nhuận.

Nhìn thấy nữ sinh cao gầy trước mắt, Lạc Đường cũng không để ý lắm, cậu chuẩn bị xác nhận vân tay để mở khóa về nhà. Ngay lúc mở khóa, nữ sinh kia đột nhiên nói một câu.

“Đây là chó của cậu sao? Nó thật là ngoan.”

Âm thanh thiếu nữ thanh thuần dứt khoát, trong trẻo như tiếng ngọc.

Lạc Đường nhớ tới hình ảnh A Mang bị cô sờ đầu vừa rồi, ánh mắt trầm xuống, ngẩng đầu liếc nhìn người kia một cái, giọng lãnh đạm: “Nó không ngoan, rất hung dữ.”

Lạc Đường vừa ngẩng đầu, Vi Như Hạ liền thấy rõ ràng khuôn mặt cậu.

Thiếu niên ở phía Nam lớn lên quả thật xinh đẹp thanh tú. Mà cậu so với những nam sinh bình thường khác còn có phần ấm áp trong trẻo hơn một chút.

Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, cái trán tròn bóng, hàng mi đen dài thật dày sụp xuống che đi đôi mắt đen nhánh thâm thúy, liếc mắt không thể hiểu thấu.

Đối với câu trả lời của cậu, Vi Như Hạ tựa hồ không để ý, tầm mắt cô rũ xuống, hướng về phía A Mang đang ngồi bên cạnh Lạc Đường vẫy vẫy tay.

“A Mang”

A Mang nghe Vi Như Hạ gọi, đứng dậy phe phẩy cái đuôi, nhảy nhót đi tới bên người cô.

Vi Như Hạ duỗi tay xoa đầu A Mang, nói với Lạc Đường: “Cậu xem, nó không phải rất ngoan sao.”

Thiếu nữ trước mặt cười đến mức khoe mắt cong lên, Lạc Đường cúi mắt nhìn A Mang đang vẫy đuôi, đột nhiên hỏi một câu.

“Cậu tên là gì?”

“Hả?” Không biết câu chuyện từ khi nào đã chuyển đến vấn đề này, Vi Như Hạ đuổi kịp dòng suy nghĩ của cậu, đáp: “Vi Như Hạ”

Nghe xong lời của cô, Lạc Đường chớp mắt, ngữ khí lãnh đạm nói: “Vi Như Hạ”

Âm thanh thiếu niên trong trẻo, như suối trong chảy qua khe núi, trong mát sạch sẽ.

“Hả?” Vi Như Hạ không biết đối phương muốn làm gì, cô cười không hiểu, hỏi: “Làm gì vậy?”

Hai mắt của Lạc Đường đen nhánh như bầu trời đêm, dường như nhìn một cái là có thể bị hút vào trong. Cậu không trả lời câu hỏi của Vi Như Hạ, chỉ là về mặt bình tĩnh nói một câu: “Cậu qua đây”

Không biết đối phương có ý định gì, Vi Như Hạ đứng dậy đi tới bên cạnh Lạc Đường, cô ngẩng đầu đầy nghi hoặc nhìn người thiếu niên cao hơn nửa cái đầu trước mặt mình, hỏi: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì...”

Vi Như Hạ còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu bị đè một cái, cô chợt sững sờ, ngẩng đầu nhìn người thiếu niên dung mạo như tranh trước mặt nàng.

Ngón tay thon dài của Lạc Đường chạm vào mái tóc mềm mại của thiếu nữ, vỗ nhẹ 2 cái phía sau, sau đó về mặt không đổi rút tay lại, trầm giọng nói.

“Cậu cũng khá ngoan”

Bạn đang đọc truyện *Đuit Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Editor: Team Tử Phương 2.

Khi Vi Như Hạ hoàn hồn trở lại, Lạc Đường đã rút tay về. Trên tóc vẫn còn lưu lại hơi ấm của ngón tay, còn nóng hơn ánh nắng trời chiều.

Hóa ra cậu hỏi tên cô, chỉ để chứng minh cô đã sai lầm khi vừa nãy nói A Mang ngoan.

Lòng cô chấp muốn thắng bại thật mạnh.

Vi Như Hạ không phải là loại người nhỏ nhen, đưa tay chạm vào chỗ tóc mà Lạc Đường sờ qua, như có như không mà cười một cái, giống như hoàn toàn không để ý.

Ngón tay trắng nõn thon dài của cô gái, vuốt mái tóc một hồi càng làm nổi bật trên mái tóc màu tối của cô, giống như một miếng ngọc trắng được mài tốt.

Dáng cô cao, thân hình nhỏ gầy, xương quai xanh cùng với bờ vai gầy tạo thành một đường thẳng đẹp đẽ, chiếc quần cạp cao ôm lấy đôi chân vừa dài vừa thẳng.

Thời tiết rất nóng, cô buộc hết tóc lên, trên đỉnh đầu là một búi tóc, lộ ra khuôn mặt trái xoan lớn cỡ bàn tay. Ngũ quan trên mặt tinh tế sắc sảo, sống mũi cao thẳng, môi mỏng, mi dài mắt sáng làm người ta khi đã nhìn qua sẽ khó quên được.

Lạc Đường chớp lông mi, hạ mí mắt đảo qua phác họa. Con người cậu đen tuyền, bởi vì hạ mí xuống làm mắt trở nên có chút lạnh, làm lộ ra màu đen nhàn nhạt.

Cảm giác mềm mại của bàn tay thiếu nữ trên mái tóc, thấy nụ cười của Vi Như Hạ, trái tim của cậu dần dần trở nên có chút ngứa. Lạc Đường cúi thấp đầu gọi một tiếng “A Mang”, rồi xoay người mở cửa về nhà.

Lạc Đường mở cửa vào nhà, A Mang ở sau lưng cũng hấp tấp đi vào theo.

Cha cậu Lạc Thanh Cốc phải đi làm, còn mẹ Dương Thư Nhữ đi gặp nhà xuất bản bàn bạc về việc dịch quyền sách mới, cho nên hôm nay trong nhà chỉ có một mình cậu.

Vừa vào cửa, Lạc Đường bèn cởi áo ra. Áo phông trắng vừa cởi, nửa trên cường tráng của người thiếu niên bị nhìn không sót một cái gì.

Lạc Đường nhìn vào thân hình trắng nõn gầy nhom, nhưng bởi vì quanh năm vận động, nên dáng người thực ra cũng được chăm sóc cẩn thận. Trên thân thể trắng nõn của người thiếu niên, các bắp thịt cân xứng rắn chắc. Cậu đi vào nhà bếp, sau khi mở tủ lạnh lấy một chai nước rồi nhân tiện dựa luôn vào

bàn ăn, làm cho tất cả đường nét cơ bụng săn chắc càng trở nên vô cùng rõ ràng.

Mở nắp chai nước, Lạc Đường ngửa đầu uống, yết hầu chuyển động, trong nháy mắt đã uống hết nửa chai nước lạnh.

Để chai nước xuống, hai tay Lạc Đường chống vào sau bàn ăn, cúi mắt xuống nhìn A Mang đang ngồi bên cạnh lè lưỡi. Đầu cậu hơi nghiêng, vì động tác này mà xương quai xanh dưới cổ trở nên đẹp đẽ nổi bật.

Khớp ngón tay rõ ràng vận nhẹ một cái bình nhựa, phát ra một tiếng “Cạch”. Về mặt Lạc Đường bình tĩnh, ngữ khí lạnh đạm nói với A Mang

“A Mang, mày là giống chó chăn cừu, lần sau không được để người khác tùy ý sờ đầu”.

Tranh luận giữa Lí Túc Hòa và Vi Tử Thiện cũng không bao lâu, sợ Vi Như Hạ ở bên ngoài cảm nắng, bà vội vàng ra gọi Vi Như Hạ vào nhà, sau đó giúp cô thu xếp hành lý.

Phòng của Vi Như Hạ là do Lí Túc Hòa sửa chữa sắp xếp. Vị trí ở lầu hai bên cạnh phòng khách nhỏ, bên trong nối liền với gác xếp tầng 3, vừa hay làm thành phòng sách cho Vi Như Hạ.

Lí Túc Hòa bố trí phòng cô theo tông màu xanh da trời, có cảm giác của thiếu nữ mộng mơ.

Khi hai người thu xếp hành lý xong, Vi Như Hạ nhìn ra vẻ mặt của Lí Túc Hòa có chút không thoải mái, mấy lần nhìn cô như muốn nói gì nhưng lại thôi. Cuối cùng, Vi Như Hạ lại mở miệng trước.

“Ba con không có chuyện gì chứ?”

Giống như rút cuộc cũng tìm được chuyện để nói, Lí Túc Hòa lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, rồi lại thở dài nói.

“Tính cách nó là như vậy, nếu mấy ngày này nó có nói lời gì khó nghe, thì con đừng để trong lòng”.

Vi Như Hạ nghe ra được sự khó xử và lo âu của Lí Túc Hòa, cô gật đầu nói: “Con không có vấn đề gì đâu”.

Lời của Vi Như Hạ khiến Lí Túc Hòa có chút đau lòng. Con bé chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng trong sự mâu thuẫn với ba nó lại là người nhường nhịn trước.

Đưa tay chạm vào khuôn mặt của Vi Như Hạ, Lí Túc Hòa ôn nhu nói: “Đừng lo lắng, mấy ngày này bà nội ở đây với con”.

Lí Túc Hòa bình thường không ở cùng một chỗ với Vi Tử Thiện, ở ngoại ô An Thành bà có một ngôi nhà, sau khi nghỉ hưu bà vẫn sống ở đó một mình.

Lời của Lí Túc Hòa làm trong lòng Vi Như Hạ giảm bớt sự căng thẳng, cô gật đầu rồi nói: “Con cảm ơn bà”.

Nháy mắt đã đến ngày khai giảng, Lí Túc Hòa sáng sớm đã lái xe chở Vi Như Hạ đến trường.

Trường cấp ba An Thành là trường trung học trọng điểm cấp tỉnh, xây dựng có chút khí thế, cổng trường rộng chừng hai ba mươi mét, ở giữa bồn hoa đặt một tảng bia đá lớn, trên mặt bia viết mấy chữ như rồng bay phượng múa “Trường trung học đệ nhất An Thành”.

Hôm nay khai giảng trường không cho phép xe đi vào, Lí Túc Hòa đành dừng xe ở một bãi gửi cách trường không xa. Trong bãi gửi, những chiếc xe lớn nhỏ vào ra, đều là người nhà đưa học sinh đến trường.

Giáo dục vẫn luôn là việc lớn ưu tiên hàng đầu, hơn nữa trường cấp ba An Thành lại là trường học tốt nhất, nên khó tránh sẽ có con cái nhà giàu dùng tiền để đến đây học.

Nhìn xe đi qua đi lại, Lí Túc Hòa lấy kính đen xuống, đưa túi sách cho Vi Như Hạ nói một câu.

“Lạc Đường gần nhà chúng ta cũng học trường này, khai giảng này hình như là học lớp mười một. Bà đã gặp nó mấy lần, bộ dạng nhẹ nhàng ít nói. Có cơ hội sẽ giới thiệu cho hai đứa gặp mặt, về sau con có thể làm quen với nó, làm bạn bè ở trường học cũng có người chăm sóc.

Vi Như Hạ vừa đến, không bằng hữu không bạn bè, Lí Túc Hòa sợ cô cô đơn.

Lời bà nội dặn dò, Vi Như Hạ đều đáp ứng hết, nhưng cô vốn không để vào trong lòng.

Lần trước cô và cái người tên Lạc Đường kia gặp mặt rồi, quả thật là đáng vẻ sạch sẽ nhã nhặn, nhưng có thể thấy không phải là người có tính cách tốt để chung sống. Như cha của cô cũng vậy, tiếp xúc nhiều cũng không bồi dưỡng thêm được cảm tình, ngược lại sẽ làm người ta càng khó chịu.

Sau lớp mười Vi Như Hạ liền xác định chọn vào ban khoa học tự nhiên. Lần này đến An Thành, tất nhiên cũng bị xếp ở ban khoa học tự nhiên.

Lớp mười một của trường cấp ba An Thành có tổng cộng 40 lớp, mười lớp đầu là ban khoa học xã hội, hai tám lớp sau là ban khoa học tự nhiên. Trong đó lớp hai mươi chín là lớp chuyên thi Olympic, lớp này liên kết với các trường đại học cao đẳng dành cho các nhân tài chuyên ngành toán lý hóa.

Cuối cùng là lớp ba mươi, là ban nghệ thuật.

Trong hai tám lớp khoa học tự nhiên, có mười một lớp giỏi cấp tỉnh, mười hai lớp giỏi cấp thành phố, những lớp còn lại đều là lớp khoa học tự nhiên bình thường.

Vi Như Hạ học lớp 11-15, giáo viên chủ nhiệm tên là Kha Văn Trăn, là một cô gái thấp có dung mạo thủy mị, nhìn rất thân thiết.

Cô giống như cây gậy tiếp sức vậy, bị Kha Văn Trăn tiếp nhận từ trong tay Lí Túc Hòa, sau đó bị dẫn đến phòng 11-15.

Thời gian hiện tại, trường học vẫn chưa chính thức lên lớp, trong phòng học nhao nhao âm ỉ. Kha Văn Trăn bước lên bục giảng, cầm rìu lau bảng gỗ lên bàn khiến cả lớp im lặng. sau đó nói với Vi Như Hạ: “Em giới thiệu một chút về bản thân đi”.

Vi Như Hạ vừa lên bục giảng, bên dưới liền có tiếng thán phục nho nhỏ.

“Oa, bạn học nữ này cao thật”.

Vi Như Hạ nghe thấy, không biết trả lời thế nào, cô quay người viết tên của mình lên bảng, sau đó quay đầu giới thiệu với mọi người một câu.

“Chào mọi người, mình tên là Vi Như Hạ”.

Kha Văn Trăn dẫn đầu vỗ tay, cười nói: “Mọi người cùng hoan nghênh nào”.

Phòng học vang lên tiếng vỗ tay không ngớt, Kha Văn Trăn nhìn thoáng qua phòng học để sắp xếp chỗ ngồi, cuối cùng nói với Vi Như Hạ: “Em ngồi cạnh Hồ Ngâm Ngâm đi”.

Sau khi cô giáo xếp chỗ, bạn gái ngồi dưới cười lộ má núm đồng tiền vỗ tay về phía Vi Như Hạ, nói: “Bạn cùng bàn, ở đây này.”

Vi Như Hạ nhìn thoáng qua Hồ Ngâm Ngâm, dáng vẻ vô cùng đáng yêu, khuôn mặt tròn tròn, làn da trắng, nhìn giống như nhân vật trong Anime.

Vi Như Hạ cười cười, đi qua ngồi vào chỗ bên cạnh, vừa ngồi xuống, Kha Văn Trăn liền nói với Hồ Ngâm Ngâm: “Lớp mười Vi Như Hạ không học ở đây, Hồ Ngâm Ngâm chút nữa em dẫn bạn đi dạo quanh trường một vòng, làm quen với môi trường mới nhé”.

“Em biết rồi ạ.” Hồ Ngâm Ngâm vui vẻ nhận nhiệm vụ.

Kha Văn Trăn giao việc xong, theo thông lệ dặn dò học sinh chăm chỉ học tập, sau đó liền đi luôn, trong phòng học tốp ba tốp năm nhìn về phía Vi Như Hạ.

Sách giáo khoa mới còn chưa có, Vi Như Hạ đành đem đồ dùng học tập trong túi ra đặt lên bàn. Vừa đặt xuống, Hồ Ngâm Ngâm bên cạnh vội vàng kéo tay của cô, nói: “Đi, mình dẫn cậu đi dạo một vòng.”

“Được” Vi Như Hạ cười trả lời, sau đó đứng dậy theo Hồ Ngâm Ngâm, Cô vừa đứng dậy, Hồ Ngâm Ngâm lập tức liền ngẩng đầu nhìn cô.

Cô ấy giật mình một phen, sau đó lại cười để lộ hai cái má núm đồng tiền nhỏ, nói: “Cậu có thể là nữ sinh cao nhất lớp mình đó.”

Vi Như Hạ không chỉ cao, mà tỉ lệ cơ thể cũng tốt, Hồ Ngâm Ngâm nhìn qua một cái, chân quả thật rất dài. Nhưng dài đã đành, lại còn nhỏ, còn trắng, còn trắng, đúng thật là quá ghen tị.

Nhìn sơ qua các bạn học khác trong lớp, Vi Như Hạ không hề phủ nhận, cô chỉ nói: “Bố mẹ của mình khá là cao, cho nên mình như này là do di truyền”.

Hai người vừa tán gẫu vừa ra ngoài phòng học, Hồ Ngâm Ngâm dẫn Vi Như Hạ đi đến mấy chỗ quen thuộc đi. Tòa nhà giảng đường, kí túc xá, tòa nhà nghệ thuật, còn có sân thể dục, nhà thể thao,...

Lúc hai người đi, Hồ Ngâm Ngâm thường liếc mắt nhìn đôi chân của Vi Như Hạ. Cô là một người hấp tấp, có chuyện gì cũng nhìn không được, vừa từ nhà thể dục đi ra, Hồ Ngâm Ngâm liền hỏi Vi Như Hạ một câu.

“Cậu có sở thích gì không? Trường mình có rất nhiều câu lạc bộ, thích mô hình máy bay tàu thuyền có câu lạc bộ mô hình máy bay tàu thuyền, thích vẽ thì có câu lạc bộ mỹ thuật, nếu thích thể dục thì có rất nhiều câu lạc bộ về các loại bóng. Cậu có thể chọn một cái để tham gia, có thể quen biết thêm nhiều bạn mới”.

Trường học trước của Vi Như Hạ vốn không có nhiều câu lạc bộ đa dạng như vậy. Nghe xong lời của Hồ Ngâm Ngâm, cô lại cảm thấy khá hứng thú. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bản thân thật sự không có sở thích đặc biệt gì.

Cô lắc đầu, hỏi Hồ Ngâm Ngâm: “Cậu có đề cử cái nào không?”

Hồ Ngâm Ngâm chờ đợi chính là câu nói này, lúc Vi Như Hạ hỏi xong, chỉ thấy đôi mắt tròn của Hồ Ngâm Ngâm sáng rực lên, tha thiết hỏi: “Cậu có thích trang phục thời Hán không?”

Cô vừa hỏi xong, Vi Như Hạ còn chưa trả lời, cuộc trò chuyện của hai người đã bị radio của trường chen ngang.

“Hôm nay trong lúc khai giảng, một bộ phận học sinh đã xảy ra cuộc tụ tập ẩu đả ở nhà thể dục, sau đây tôi tiến hành thông báo như sau: “Lớp 11-15, Hàn Tuấn Tùng....”

Nghe thấy thông báo, Hồ Ngâm Ngâm “A” lên một tiếng, nói “Ngày khai giảng đầu tiên đã đánh nhau, chủ nhiệm chắc chắn nổi giận rồi.”

Nói xong, Hồ Ngâm Ngâm “Oa” lên một tiếng, lẩm bẩm nói: “Sao lại không có Lạc Đường nhỉ?”

Đáng ra Vi Như Hạ không quá chú ý, nghe thấy lời của Hồ Ngâm Ngâm lại nhìn cô ấy một cái.

Lạc Đường?

Không lẽ là cái người hàng xóm Lạc Đường đó chứ, nhìn người kia mặc dù không dễ chung sống, nhưng đáng vẻ trắng sạch, khí chất khoan khoái nhẹ nhàng, không giống bộ dạng sẽ tụ tập đánh nhau.

“Đáng vẻ Lạc Đường như thế nào vậy?” Vi Như Hạ hỏi.

Hồ Ngâm Ngâm quả thực quá yêu thích Vi Như Hạ, hỏi đúng vấn đề trọng điểm cô muốn nói, chỉ thấy đôi lông mày đáng yêu nháy lên, đôi mắt sáng tròn chứa đầy hào quang.

“Cậu ta siêu cấp đẹp trai! Đặc biệt đẹp trai!”

Nghe Hồ Ngâm Ngâm khoa trương đánh giá, đột nhiên Vi Như Hạ cảm thấy Lạc Đường đánh nhau này có khả năng chính là Lạc Đường hàng xóm của cô.

Hàn Tuấn Tùng và Vương Tư Lai sau khi chịu sự phê bình, liền đến phòng bóng bàn ở lầu 2. Bên trong phòng, một thiếu niên mặc đồng phục đang nghiêng người dựa vào cửa sổ.

Thân hình thiếu niên cao to thon gầy, bộ dạng rất tốt, bờ vai rộng, eo nhỏ, bộ đồng phục nhợt nhèo vô vị mặc lên lại có chút phong thái tự do thoải mái.

Vừa mới đánh nhau, cậu kéo cả vạt tóc lỏng một chút, cổ áo hiện ra một chút xương quai xanh tinh xảo đẹp đẽ.

Hàn Tuấn Tùng sờ vào mũi, nhìn thoáng qua Vương Tư Lai bên cạnh. Rõ ràng là cùng đánh nhau, vì cái gì mà phong thái cậu ta vẫn như cũ, còn bọn họ thì lại nhếch nhác như vậy.

Có điều, khuôn mặt của Lạc Đường coi như có bị đánh cho nhếch nhác, cũng không bớt vẻ đẹp trai.

Nghĩ đến điều này, Hàn Tuấn Tùng cười một cái, gờ tay vừa muốn chào Lạc Đường, đột nhiên nghe thấy âm thanh của một nữ sinh.

Hàn Tuấn Tùng dừng động tác lại, nhìn về phía Lạc Đường, trong lòng “Ài da” một tiếng. Đây không phải là nữ thần Lý Nhã Văn khiến bọn họ vừa nãy đánh nhau với Hứa Lăng Châu hay sao?

Lý Nhã Văn này chính là nhân vật làm mưa làm gió trong trường. Cô ấy học múa nên dáng người nhỏ nhắn vừa mắt, mặt cũng xinh đẹp, mỹ nữ ở ban nghệ thuật rất nhiều nhưng bề ngoài của Lý Nhã Văn vẫn là nổi bật nhất.

“Vậy cậu thích người như thế nào?” Lý Nhã Văn nhìn Lạc Đường với đôi mắt dịu dàng, ánh mắt không giấu được sự mến mộ.

Lạc Đường không nhìn cô, nghiêng đầu rũ mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ để lại gò má tuấn tú về phía cô. Tầm mắt nhìn về sân vận động dưới tầng, một nữ sinh hơi mập đang hớn hờ nói chuyện cùng một nữ sinh cao gầy.

Nữ sinh cao gầy kia yên lặng lắng nghe, ánh nắng chiếu xuống khiến mi mắt tràn đầy ánh khí.

Bởi vì quá cao cho nên chiếc váy đồng phục của cô ấy hơi ngắn. Dưới váy là đôi chân vừa nhỏ vừa trắng.

Lạc Đường nhìn cặp chân kia, đôi mắt đen nhánh tỏa sáng không có chút nào dao động.

“Tôi thích người có chân dài”

Lạc Đường nói.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Editor: Team Tứ Phương 2.

“Đôi với em gái nhỏ nhắn nói thích chân dài, đôi với em gái ôn nhu nói thích tính cách mạnh mẽ. Vậy các em gái này vĩnh viễn cũng không phù hợp với sở thích của cậu, Lạc ca rốt cuộc cậu thích dạng phụ nữ gì vậy?” Hàn Tuấn Tùng chế nhạo Lạc Đường một câu.

Hàn Tuấn Tùng vừa nói xong, Vương Tư Lai ở bên tổng kết một chút rồi nói: “Vậy chẳng phải cậu ta thích chân dài cộng thêm tính cách mạnh mẽ sao? Lạc ca là thích các em gái có tính khiêu chiến chút. “

Lạc Đường đẹp trai, hơn nữa là học bá trường này, không có cô gái nào có thể ngăn cản được mị lực của cậu ấy. Mỗi ngày nhận được thư tình còn nhiều hơn thư khiêu chiến, các em gái trực tiếp thổ lộ với cậu nỗi lòng không dứt.

Con người Lạc Đường sở tốt, có vóc dáng đẹp, nhà thì giàu, đánh nhau cũng lợi hại, lại có nhân duyên với phụ nữ. Nhưng chuyện này cũng không tới lượt cậu hâm mộ.

Trong phòng hiện tại chỉ còn lại ba người bọn họ, lúc Lý Nhã Văn đang hỏi thấy bọn Hàn Tuấn Tùng liền dừng lại. Vốn bởi vì hỏi vấn đề xấu hổ, nghe được câu trả lời của Lạc Đường lại càng thêm ngượng ngùng. Nhưng nữ thần chính là nữ thần, cái khác không nói, lúc gần đi mặt đầy lạnh lùng, ngay cả lúc đi cũng không nhìn qua hai người Hàn Tuấn Tùng.

Nhưng mà nữ sinh như vậy mới làm nam sinh thích, biết được sự cao quý của bản thân khiến nam sinh phải ngước lên nhìn, làm cho bọn họ cầu mà không được thì lòng bọn họ mới càng đề tâm.

Thu hồi ánh mắt từ cửa sổ, Lạc Đường xoay người nhìn Hàn Tuấn Tùng cùng Vương Tư Lai, đôi mắt đen sâu không thấy đáy. Cậu không để ý đề tài của hai người, trầm giọng nói: “Thứ bảy Hứa Lăng Châu sẽ đến khu trò chơi điện tử ở Kim Đình Quốc Tế.”

Hứa Lăng Châu trong lời của Lạc Đường chính là học bá của trường thể thao An Thành. Trường đó nằm ở trên một con đường khác với trường của bọn họ. Lần này đánh nhau với bọn Lạc Đường chính là đồng bọn của Hứa Lăng Châu.

Cả hai nhóm mâu thuẫn với nhau là bởi vì Lý Nhã Văn. Hứa Lăng Châu từ khi lên cấp ba lúc nào cũng quần lấy Lý Nhã Văn, vào kỳ thi học kì một, cậu ta đi tán tỉnh Lý Nhã Văn vừa vận bị bọn Lạc Đường nhìn thấy, cả bọn liền đuổi Hứa Lăng Châu đi.

Kết quả khai giảng lớp mười một, Hứa Lăng Châu mang theo hơn mười người đứng ở trước cổng sân vận động, vừa thấy bọn Lạc Đường có khoảng năm sáu người liền lao vào đánh.

Quá trình đánh nhau không cần nói nhiều, trường thể thao sức khỏe rất tốt hơn nữa người lại đông hơn, bên Lạc Đường trừ cậu ra tất cả đều bị đánh cho nằm đất, cuối cùng có người báo cáo lại cho nhà trường thì trận ẩu đả này mới kết thúc.

Khi giám thị trong trường đến, mọi người đều bị giữ lại chỉ có mình Hứa Lăng Châu nghênh ngang rời đi, thậm chí cậu ta còn đến ban nghệ thuật tìm Lý Nhã Văn, nói với cô ấy thứ bảy cậu ta sẽ chờ cô ở khu trò chơi của Kim Đình Quốc Tế.

Lý Nhã Văn đến tìm Lạc Đường chính là nói chuyện này.

Lạc Đường vừa nói xong, Hàn Tuấn Tùng nháy mắt quên mất đề tài chân dài với Lý Nhã Văn, tức giận dùng chân đá vào quả bóng trên bục, chửi ầm lên: “Mẹ! Thứ 7 tớ liền dẫn người đi đập nó, khiến nó biết thế nào là địa ngục!”

“Tớ cũng đến đó.” Lạc Đường bình tĩnh nói.

“Hả?” Hàn Tuấn Tùng nguôi giận, sờ mũi ho khan 1 tiếng nói: “Lạc ca, cuối tuần cậu không được ra ngoài mà?”

Khi còn học lớp mười, có nhóm học sinh trường thể thao từng chặn đường trấn tiền bọn họ, các học sinh báo cảnh sát nhưng không được, cuối cùng họ nhờ đến Lạc Đường. Cậu liền mang theo nhóm người đến đánh nhau với đám kia.

Kết quả lần đó tương đối âm ỉ, Lạc Đường bị ba cầm tù đến bây giờ.

Tuy nói là vậy nhưng do bọn kia làm quá phận nên thù này nhất định phải báo.

Lạc Đường không trả lời Hàn Tuấn Tùng, cậu đứng dậy đi khỏi phòng.

Ra khỏi sân vận động về lớp học. Lạc Đường vừa tiến vào thì thấy trên bảng đen có 3 chữ. Hàn Tuấn Tùng đi phía sau liền “Ai da”, hỏi Trần Gia Lương cùng bàn.

“Vi Như Hạ là học sinh mới chuyển đến sao? Có xinh đẹp hay không?”

Trần Gia Lương đỡ mắt kính, nói câu không liên quan: “Là nữ”.

Hàn Tuấn Tùng dùng mặt bị băng bó, đập vào đầu Trần Gia Lương.

“Mẹ kiếp, tên như này là nam sinh mới là lạ, tôi hỏi là có xinh đẹp hay không!”

Trần Gia Lương ôm cái đầu sưng lâu bầu một câu “Xinh đẹp”, nói xong, chỉ vào cửa nói: “Chính là người ở phía sau Hồ Ngâm Ngâm”.

Trần Gia Lương vừa nói, Lạc Đường vừa ngồi về chỗ của mình, nhìn lên.

Hàn Tuấn Tùng ngẩng đầu nhìn qua, “Oa” một tiếng, đôi mắt liền dính vào hai chân của người nọ, hơn nữa còn huyết sáo.

Tiếng huyết sáo vừa vang lên, Hồ Ngâm Ngâm đang cười liền im lặng chỉ vào Hàn Tuấn Tùng: “Hàn Tuấn Tùng, cậu thật không biết xấu hổ, mắt của cậu đang nhìn vào chỗ nào đó!”

Hàn Tuấn Tùng cười hắc hắc, nói với Lạc Đường: “Loại chân dài cậu thích đến rồi này”

Lúc cậu ta nói, Vi Như Hạ vừa vặn đi tới chỗ ngồi của mình. Cô cao nên cùng Hồ Ngâm Ngâm ngồi ở bàn thứ hai từ dưới lên. Phía sau các cô là Hàn Tuấn Tùng cùng Trần Gia Lương, mà bên cạnh Hàn Tuấn Tùng là Lạc Đường với Vương Tư Lai.

Gần như vậy nên lời của Hàn Tuấn Tùng nói, Vi Như Hạ có thể nghe được.

Thấy Lạc Đường, Vi Như Hạ xác định Lạc Đường siêu đẹp trai thích đánh nhau trong lời của Hồ Ngâm Ngâm chính là hàng xóm của cô.

Mặc dù là vậy nhưng Vi Như Hạ nhìn khuôn mặt anh tuấn trắng nõn, vẫn cảm thấy có chút xa cách.

Cô chỉ coi lời của Hàn Tuấn Tùng là thuận miệng nói bậy, nhưng nếu đã nhắc đến thì cô cũng phải chào hỏi người hàng xóm này một chút.

Vi Như Hạ cười gật đầu ra hiệu chào hỏi với Lạc Đường sau đó liền ngồi xuống chỗ của mình.

Nhưng mà chính vì việc này làm cho Hồ Ngâm Ngâm nhìn ra được một chút dấu vết.

Sau khi Lạc Đường ngồi xuống, Hồ Ngâm Ngâm liếc qua Lạc Đường, phát hiện cậu đang cúi đầu đọc truyện tranh. Cô ấy liền giữ chặt cánh tay Vi Như Hạ thấp giọng hỏi: “Cậu quen Lạc Đường à?”

Cô cũng vừa mới biết Hồ Ngâm Ngâm cho nên Vi Như Hạ cũng chưa nhiều lời, chỉ nói: “Có biết một chút nhưng không quen”

Bây giờ, âm thanh không lớn không nhỏ, vốn dĩ Lạc Đường cúi đầu đọc truyện lại ngược mắt liếc qua một cái.

“A, quen như thế nào?” Hồ Ngâm Ngâm lòng rất hiếu kỳ, hỏi lại.

Nói đến Lạc Đường đúng là một truyền kỳ, sinh ra đã đẹp trai còn đánh nhau rất giỏi, các nữ sinh đều xếp thành hàng dài để đi theo cậu ta. Nhưng cậu ta lại không quen ai hết, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy cô nữ sinh nào đó có quan hệ nhưng cũng chỉ là tin đồn.

Vi như gần đây là Lý Nhã Văn kia.

Cho nên vừa nghe Vi Như Hạ có biết Lạc Đường. Tuy không quen nhưng Hồ Ngâm Ngâm cũng muốn bái tạ ông trời.

Vi Như Hạ đang ghi bỗng dừng lại, quay đầu thấy trong mắt Hồ Ngâm Ngâm hừng hực bát quái, hỏi: “Cậu vừa nói mình gia nhập câu lạc bộ Hán phục thì có thể thử đồ của nam?”

Quả nhiên khi nhắc tới Hán phục, tinh thần trách nhiệm phó chủ tịch của Hồ Ngâm Ngâm chiến thắng cả lòng bát quái, cô liền gật đầu nói: “Đúng đúng đúng, thân hình cao chuẩn này của cậu nếu giả nam trang, nhất định là mỹ nam thanh tú môi hồng răng trắng, sẽ khiến cả nam nữ đều chết mê”.

Vi Như Hạ cười, tiếp tục ghi chép, cái miệng nhỏ của Hồ Ngâm Ngâm vẫn luôn miệng nói không ngừng, càng ngày càng sùng bái với Hán phục.

Mặc dù cùng lớp với Lạc Đường, hơn nữa ngồi rất gần nhau, nhưng hai người đều hoàn toàn nhất trí hôm nay sẽ coi như không quen biết.

Trừ buổi sáng chào hỏi ra, mãi cho đến lúc tan học hai người đều không nói gì với nhau.

Giờ học đầu tiên hôm nay Vi Như Hạ hơi chóng mặt, vì sách giáo khoa của trường Đông Trần với An Thành không giống nhau. Lúc dọn đồ để chuẩn bị tan học thì Vi Như Hạ nhận được cuộc điện thoại từ bà nội khiến cô tỉnh táo một chút.

Vốn dĩ ngày đầu tiên đi học Vi Như Hạ sẽ được Lý Túc Hòa tới đón về. Nhưng không ngờ một người bạn tốt của bà chiều nay bị bệnh. Bác sĩ nói bệnh tình rất nguy kịch nhưng người kia lại không có người thân, chỉ có bà cô là người bạn duy nhất nên không thể tới đón được.

“Bà gọi điện thoại nhờ di Dương hàng xóm, di ấy đã đồng ý và nói sẽ để Lạc Đường đưa con về bằng xe điện ngầm.” Trong lời nói của Lý Túc Hòa có chút mệt mỏi cùng khản khản, “Di Dương nói Lạc Đường cũng ở lớp mười lăm, hai đứa cùng một lớp vậy đã chào hỏi nhau chưa?”

Trong lời của bà nội còn có chút bận tâm sợ cô ngại ngừng khi về cùng Lạc Đường.

Vi Như Hạ nghe âm thanh của bà nội, cô cúi đầu nhìn thoáng qua cặp sách, nói: “Con đã chào hỏi rồi ạ, có Lạc Đường cùng ngồi trên xe điện ngầm về nhà, bà không cần lo lắng đâu, bà chăm sóc người kia thật tốt nhé.”

Trong điện thoại, Lý Túc Hòa định trả lời thì nghe tiếng y tá gọi, bà liền tắt máy.

Vi Như Hạ cất điện thoại vào trong túi.

Cô không có tính thích ý lại vào người khác, nhưng cô thật sự chưa bao giờ ngồi tàu điện ngầm.

Vi Như Hạ quay về phía Lạc Đường, thấy tay trái cậu để cuốn truyện xuống, tay phải thì nghe điện thoại.

“Tại sao con phải đưa cô ấy về?” Ánh mắt cậu lạnh lùng, lời nói như đầm nước, vừa sâu vừa lạnh.

Bên kia điện thoại Dương Thụ Như nghe Lạc Đường nói, bị hỏi đến nghẹn họng.

Lạc Đường tuy ngoài mặt nhìn khó gần nhưng thực tế là ngoài lạnh trong nóng, không phải người lòng dạ sắt đá.

“Chúng ta là hàng xóm, hơn nữa bọn con lại là bạn cùng lớp không phải nên giúp đỡ lẫn nhau mới tốt sao.” Dương Thụ Như nói.

“Nhưng con có điều kiện.” Lạc Đường nói, “Thứ 7 con muốn ra ngoài một lúc.”

Nghe con trai nói, Dương Thụ Như cười thầm, nghĩ: “Thì ra tiểu tử này chính là chò việc này đây.”

“Được”. Dương Thụ Như thoải mái đáp ứng.

Thấy Lạc Đường tắt điện thoại, Vi Như Hạ đến trước bàn cậu, nhìn quyển truyện tranh Nhật Bản trong tay, khóe miệng cười nói: “Tôi có thể về cùng cậu....”

Cô còn chưa nói hết câu, Lạc Đường liền khép quyển truyện tranh lại cất vào trong cặp. Rồi đứng dậy cầm cặp sách, rũ mắt nhìn Vi Như Hạ, giọng bình thản nói: “Đi thôi.”

Vì hai người bạn nghe điện thoại nên ở lại một chút, trong phòng học đã chẳng còn ai. Thậm chí lúc hai người cùng đi chung ra cửa cũng không có người để ý.

Vi Như Hạ từ nhỏ lớn lên ở Đông Trần nên cô chưa ngồi phương tiện công cộng nhiều, chỉ mới ngồi xe buýt ở thị trấn ngoài ra còn lúc ngồi máy bay với bà nội.

So sánh với cô thì Lạc Đường có nhiều kinh nghiệm hơn. Dẫn cô vào cổng ga tàu điện ngầm mua vé sau đó đi thang máy xuống hai tầng rồi tìm khoang tàu số 9.

Vi Như Hạ nhớ hôm nay Hồ Ngâm Ngâm nói Lạc Đường không bị trường phạt vì nghe nói nhà Lạc Đường giàu có. Mà có thể ở An Thành nơi tác đất tác vàng này có nhà biệt thự thì cũng chứng minh được rằng nhà cậu rất giàu.

Có tiền như vậy mà Lạc Đường vẫn ngồi xe điện ngầm, Vi Như Hạ nghĩ chắc là cậu vì chỗ ngồi thoải mái.

Nhưng ý nghĩ của cô liền bị lật đổ khi lên tàu.

Vào thời gian tan học, cũng là giờ cao điểm tan làm, tuyến số 9 là tuyến nối thẳng đến trung tâm thành phố An Thành. Cho nên vào giờ này bên trong tàu chật kín người.

Vi Như Hạ theo sau Lạc Đường chen vào, vì cô gầy nên chen chúc trong đám người bị xô đẩy lung lay, thiếu chút nữa đứng không vững. Mà hiển nhiên Lạc Đường đã thành thói quen, cậu đứng ở chỗ sát cửa bám lấy tay vịn.

Lúc này bên trong và ngoài tàu điện ngầm rất đông người, hai trạm lên xuống liên tục khiến Vi Như Hạ bị người chen lấn xoay tròn một vòng. Chờ đến trạm tiếp theo, cô nắm lấy cơ hội, duỗi tay muốn bám lấy tay vịn chỗ Lạc Đường nắm.

Nhưng cô vươn tay hơi trễ, còn kém năm centimet nữa thì đúng lúc này cửa bắt đầu mở. Vi Như Hạ nhăn mày lại, có chút nhụt chí.

Bỗng nhiên cô tay cô bị một bàn tay khác bắt được.

Vi Như Hạ mở mắt nhìn cái tay trắng nõn thon dài, khớp xương rõ ràng kia.

Xác nhận được đó chính là tay của Lạc Đường, sau đó Vi Như Hạ chỉ cảm thấy tay mình bị nâng lên, kéo đến góc cửa tàu điện ngầm.

Cô đứng ở góc bên trong, cậu thì đứng ở ngoài, là Lạc Đường dùng tay chắn phía góc tay vịn ở cửa tạo cho cô một chút không gian nhỏ hẹp.

Bị một phen chen chúc làm Vi Như Hạ có chút thờ dốc. Mặt cô hồng hồng, vành tai cũng đỏ lên, tóc trên trán có chút rối loạn.

Tàu điện ngầm vẫn cứ chen chúc, cô chỉ cách ngực Lạc Đường một cái chóp mũi.

“Cảm ơn” Vi Như Hạ ngược mắt nhìn Lạc Đường, cảm kích nói.

Nói xong thấy Lạc Đường bị đám người va vào, cô cố gắng xoay người vào trong góc, nói: “Cậu đứng gần vào cạnh tôi một chút đi.”

Lạc Đường cao hơn cô nửa cái đầu, nghe Vi Như Hạ nói, cậu cúi đầu nhìn, đôi mắt sâu thẳm mà cô không thể hiểu được.

“Bây giờ chúng ta có tính là quen không?”

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Editor: Team Tứ Phương 2.

Câu hỏi của Lạc Đường khiến Vi Như Hạ ý thức được cuộc nói chuyện giữa cô và Hồ Ngâm Ngâm đã bị cậu nghe được. Nhưng cô cũng không vì bị nghe lén mà cảm thấy khó xử, cúi đầu suy nghĩ một chút nói với Lạc Đường.

“Thực ra chúng ta quen hay không đều do cậu quyết định.”

Khi Vi Như Hạ nói chuyện, khuôn mặt vẫn có chút hồng hồng, dưới mái tóc uốn hơi quăn là đôi mắt màu nâu nhạt sáng lấp lánh đang ngược lên nhìn Lạc Đường, bộ dáng ngây thơ như một con vật nhỏ.

Ý của cô là cô muốn trở nên thân thiết với Lạc Đường, nhưng hình như cậu không muốn.

Lạc Đường hiểu được ý của cô, cậu rũ mắt nhìn Vi Như Hạ, lông mi cong dài tạo thành một hình bán nguyệt ở dưới mi mắt.

Lạc Đường nói: “Tôi rất dễ gần.”

Vi Như Hạ: “...”

Ở trên tàu điện ngầm, Vi Như Hạ suy nghĩ mãi về sự “dễ gần” mà Lạc Đường vừa nói. Sau khi xuống tàu, cô liền bắt đầu nghĩ làm sao để sống chung với ba.

Thật lòng mà nói cô không muốn ở cùng với Vi Tử Thiện, chỉ muốn trốn tránh ông ấy.

Lạc Đường không giống với Vi Tử Thiện, cậu nhiều nhất cũng chỉ coi có chút lãnh đạm, còn Vi Tử Thiện thì thật sự chán ghét cô tới tận xương tủy.

Vi Như Hạ cũng mới 16 tuổi, vẫn chưa trưởng thành đến mức có thể nhắm mắt đi lấy lòng người chán ghét mình.

Vừa về đến nhà, bà nội có gọi đến nói với cô Vi Tử Thiện đến bệnh viện giúp bà chút việc. Bà lo cô ở nhà một mình không chịu ăn cơm nên đã gọi cho cô đồ ăn bên ngoài.

Nhìn mặt mở ở cửa, Vi Như Hạ nhẹ nhàng thở ra, mở cửa vào nhà.

Sau khi ăn cơm xong, cô đến phòng sách ở tầng hai làm bài tập. Hôm nay là ngày đầu đi học, bài tập không nhiều nhưng chương trình giảng dạy của trường cấp ba trước đây và trường An Thành không giống nhau, kiến thức căn bản của Vi Như Hạ lại không vững nên phải tốn không ít công sức.

Đến lúc làm xong bài tập đã là 9 giờ tối, mà hơn 9 giờ bà nội và Vi Tử Thiện vẫn chưa về.

Ngay cả Vi Tử Thiện cũng tới giúp đỡ, có thể thấy công việc tối nay rất bận. Vi Như Hạ không gọi điện cho bà nội sợ gây thêm phiền phức, đánh răng rửa mặt xong liền lên giường đi ngủ.

Chất lượng giấc ngủ của Vi Như Hạ vẫn luôn rất tốt, nhưng nửa đêm thấy khát nên tỉnh giấc, cô đứng dậy đi xuống dưới tầng.

Vừa bước đến cầu thang, Vi Như Hạ trông thấy phòng khách vẫn sáng đèn. Cô đi đến liền thấy Lý Túc Hòa đang ngồi trên sofa.

Dáng người bà có chút gầy yếu, dưới ánh sáng êm dịu bóng dáng cô đơn mà thê lương.

“Bà nội.” Vi Như Hạ khẽ gọi.

Lý Túc Hòa đang ngồi ngẩn người nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu lại nhìn Vi Như Hạ. Biểu tình phức tạp hiện rõ trên khuôn mặt, khẽ mỉm cười, hỏi: “Sao đã dậy rồi?”

“Con hơi khát.” Vì Như Hạ nói rồi bước vào phòng khách rót hai cốc nước, đặt một cốc trước mặt Lý Túc Hòa, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

Ngay khi cô ngồi xuống liền ngửi thấy mùi nước khử trùng trên cơ thể Lý Túc Hòa.

Vì Như Hạ nhìn Lý Túc Hòa hỏi: “À bà nội, cơ thể bà ấy vẫn ổn chứ?”

Đặt cốc nước xuống, Lý Túc Hòa nhìn những gợn sóng trong cốc nước trước mặt, biểu tình bình tĩnh nói: “Người đã đi rồi!”

Khẽ mở miệng, Vì Như Hạ nói: “Xin lỗi, con...”

“Không sao.” Lý Túc Hòa cười cắt đứt lời Vì Như Hạ, bà vén sợi tóc của cô lên sau tai. Vừa làm xong đôi mắt của Vì Như Hạ cũng dịu dàng hơn nhiều, đôi mắt dù vẫn non nớt nhưng lại có chí tiến thủ.

Con bé mới chỉ là đứa trẻ mười sáu tuổi thôi.

“Chúng ta đều đã già rồi, bà nội không thể ở mãi bên cạnh con. Con phải làm sao đây?”

Lần đầu Vì Như Hạ hiểu được sinh ly tử biệt là khi mẹ cô qua đời.

Những chuyện như vậy không giống như ngồi tàu điện ngầm, ngồi một lần rồi lần sau sẽ không còn hoảng sợ. Nó chỉ nhắc nhở bạn, những gì bạn có càng ngày càng ít và khoảng cách một thân một mình cô độc cũng càng ngày càng gần.

Khóc mất Vì Như Hạ có chút cay, trái tim như đang bị đặt trên đồng lửa, ngọn lửa thiêu đốt có chút đau đớn.

“Con sẽ sống thật tốt với ba.” Cô nói.

Đường như nghe được đáp án mong muốn, lớp sương mù dày đặc trong mắt Lý Túc Hòa dần tan biến. Bà nắm lấy tay Vì Như Hạ bóp nhẹ một chút, khẽ cười nói: “Thời gian không còn sớm nữa, mau đi ngủ đi, ngày mai bà đưa con đi học.”

“Ngày mai bà nên ngủ thêm một chút”. Vì Như Hạ nói: “Cháu có thể ngồi tàu điện ngầm cùng Lạc Đường.”

Nhắc tới Lạc Đường, ý cười của Lý Túc Hòa càng đậm. Bà hỏi: “Bây giờ con là bạn với Lạc Đường rồi?”

Vì Như Hạ nhớ tới cuộc nói chuyện trên tàu điện ngầm lúc chiều, cô mơ hồ trả lời một câu: “Cậu ấy rất dễ gần.”

Hiển nhiên đêm đó Lý Túc Hòa không chỉ nói chuyện với Vì Như Hạ, bà còn nói chuyện cùng Vi Tử Thiện. Thậm chí trong những ngày Lý Túc Hòa ở đây, Vi Tử Thiện cũng đồng ý ăn cơm với mọi người.

Tình cảm của cô và Vi Tử Thiện đối với bà nội cũng giống như tình cảm bà nội dành cho bọn họ vậy, rất sâu đậm.

Dưới sự sắp xếp của Hồ Ngâm Ngâm, Vì Như Hạ tham gia câu lạc bộ Hán Phục. Nhưng lần đầu nhìn thấy Hán phục là tận hai tiết sinh hoạt câu lạc bộ cuối cùng vào chiều thứ năm.

Trường cấp ba An Thành có rất nhiều câu lạc bộ, nhà trường quy định thời gian hoạt động là hai tiết cuối cùng buổi chiều thứ năm. Mà toàn bộ phòng của câu lạc bộ đều được bố trí trong tòa nhà nghệ thuật.

Hồ Ngâm Ngâm đưa Vì Như Hạ đi chào hỏi mọi người. Cô ấy quả nhiên không nói quá, các thành viên trong câu lạc bộ đều là những cô gái xinh đẹp duyên dáng.

Hoạt động hôm nay của câu lạc bộ chủ yếu bàn về kịch bản sẽ biểu diễn tại buổi triển lãm của trung tâm hoạt động Minh Hồng vào cuối tháng chín. Trong vở kịch yêu cầu có hai người đàn ông, một người chính là Hứa Hiền bạn trai của Hồ Ngâm Ngâm, một người nữa chính là Vì Như Hạ người mới gia nhập câu lạc bộ.

Đối với sự phân công này, Vì Như Hạ có chút trờ tay không kịp.

“Chỉ cần ăn mặc giống con trai, cốt truyện rất đơn giản, cậu cũng không có nhiều lời thoại lắm đâu.” Hồ Ngâm Ngâm an ủi Vì Như Hạ, cùng cô xuống cầu thang.

“Ừ.” Cô tiếp lời của Hồ Ngâm Ngâm.

Sau khi Vì Như Hạ nói xong, hai người vừa vặn đi qua phòng múa ở tầng hai, Hồ Ngâm Ngâm liếc qua bên trong phòng, nhẹ nhàng “Oa” một tiếng.

Trong phòng múa, một nữ sinh mặc bộ quần áo thể thao bó sát màu đen đang tập nhảy. Những cô gái học múa thân hình đều đẹp, trước sau đều chuẩn.

Sau khi múa xong, nữ sinh đó nhìn về phía Vì Như Hạ và Hồ Ngâm Ngâm.

Không chỉ dáng chuẩn mà bộ dạng lớn lên cũng rất xinh đẹp.

“Cô ta chính là bạn gái tin đồn của Lạc Đường, Lý Nhã Văn.” Hồ Ngâm Ngâm nói với Vi Như Hạ: “Lần này Lạc Đường hình như thích cô ta thật, vì Lý Nhã Văn đã đánh nhau với người bên trường thể thao rất nhiều lần.”

Cũng không trách được Lạc Đường động lòng, cô thấy đến con gái nhìn Lý Nhã Văn còn thấy yêu thích, đúng là con gái ở phương Nam đều xinh đẹp thật.

Bây giờ là ban ngày, từ trong phòng có thể thấy được bên ngoài rõ ràng. Đầu tiên Lý Nhã Văn nhìn thoáng qua Hồ Ngâm Ngâm, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Vi Như Hạ, tiếp đó cô ta cố định chân mình lại.

Tập nhảy khiến dáng người cô ta thướt tha, tư thái mang theo một phần ngạo khí. Sau khi nhìn thấy chân của Vi Như Hạ, Lý Nhã Văn rũ mí mắt, buông chân xuống đứng dậy đi về một góc không để hai người nhìn.

Hồ Ngâm Ngâm nhìn thấy toàn bộ động tác của cô ta, nhủ thầm nói: “Cô ta đây là có ý gì? Kể cả thật sự là bạn gái của Lạc Đường cũng không nên khinh người như vậy chứ.”

Vi Như Hạ cảm nhận được sự khinh miệt của Lý Nhã Văn, trong đó còn có chút địch ý. Cô cũng không biết mình đối địch với cô ta chuyện gì.

Không quan tâm Lý Nhã Văn nữa, Hồ Ngâm Ngâm hỏi Vi Như Hạ: “Cuối tuần này cậu đã có dự định gì chưa?”

Vi Như Hạ không quen với An Thành, cô lắc đầu nói: “Không có.”

“Haiz!” Hồ Ngâm Ngâm thở dài, nói: “Nhà mình cách nội thành quá xa, cuối tuần bố mẹ lại không cho mình đi chơi xa, không thể đi chơi cùng cậu được.”

Nhà Hồ Ngâm Ngâm ở một huyện nhỏ, bình thường cô ấy ở trong kí túc của trường, cuối tuần bố mẹ sẽ đến đón về nhà.

“Trong thành phố có nơi nào thú vị không?” Vi Như Hạ hỏi.

“Đương nhiên là có rồi.” Hồ Ngâm Ngâm nói: “Trung tâm thương mại quốc tế Kim Đình là nơi rất hay. Bên trong có rất nhiều cửa hàng, cửa hàng thời trang, rạp chiếu phim, khu vui chơi, còn có rất nhiều đồ ăn ngon, quả là thiên đường!”

Vi Như Hạ hỏi: “Bên trong có nhà hàng sao? Chính là chỗ có các món ăn đặc sản của An Thành phải không?”

Nghe được lời của Vi Như Hạ, vẻ mặt Hồ Ngâm Ngâm như tìm được tri kỷ, cười hắc hắc nói: “Không nghĩ đến cậu cũng là đồ ham ăn. Đương nhiên là có rồi, đồ ăn An Thành ở nhà hàng Ngọc Vinh, đặc biệt chính thống, mình thường xuyên tới đó ăn, cậu muốn đến thử không?”

Trong lúc hai người nói chuyện đã nhanh chóng ra khỏi tòa nhà nghệ thuật, Vi Như Hạ đưa tay che nắng, gật đầu nói: “Mình muốn tới ăn thử.”

“Cậu đi cùng với bà nội hả?”

“Thứ bảy bà nội đi đưa tang bạn rồi nên mình tự đi.”

“Cậu định đi như thế nào?”

“Mình ngồi tàu điện ngầm.”

Mặc dù đây là lần thứ hai đi tàu điện ngầm, nhưng lại là lần đầu tiên Vi Như Hạ tự đi một mình. Thứ bảy là lúc cao điểm của việc đi du lịch, không có Lạc Đường giúp cô chiếm một khoảng, ngồi cũng không thoải mái.

Đến trạm dừng của trung tâm thương mại quốc tế Kim Đình, Vi Như Hạ theo dòng người chen chúc đi xuống.

Trung tâm thương mại Kim Đình là trung tâm thương mại lớn nhất ở An Thành, tới qua Vi Như Hạ đã xem qua sơ đồ của nơi này, biết nhà hàng nằm ở tầng sáu của trung tâm. Nhưng cô đi thang máy lên thẳng tầng sáu cũng không tìm được.

Vì diện tích mỗi tầng đều quá lớn, Vi Như Hạ tìm một vài nơi ở tầng sáu mà vẫn không thấy nhà hàng Ngọc Vinh.

Sau khi tìm được một lúc, Vi Như Hạ thấy một ngách nhỏ ở cuối khu trò chơi điện tử, bên cạnh đó là một bảng hiệu rẽ vào nhà vệ sinh.

Vi Như Hạ đi về phía đó.

Bên trong khu trò chơi Chu Thiên có rất nhiều người, ngoài tiếng máy móc còn có tiếng hoan hô, cãi cọ ầm ĩ.

Cũng vì bên trong la hét quá ầm ĩ thế nên khi Vi Như Hạ đi vào lối sau mới nhìn thấy bên trong có hai người đang đánh nhau.

Chỉ có hai người đang đánh, một người thân thể khỏe mạnh, người còn lại dáng người cao lớn mà đơn độc. Người có thân thể to khỏe đứng đối diện với Vi Như Hạ, thiếu niên cao lớn đơn bạc kia thì đứng quay lưng về phía cô.

Có lẽ thấy dáng người đối lập, người đàn ông khỏe mạnh kia muốn thắng, cậu ra đòn phủ đầu, đâm về phía thiếu niên. Thân ảnh thiếu niên chột lóe, lách

chân phải làm trụ, tung người đá tên cao to kia đổ xuống đất.

Ngay sau đó lại một mình tiếp tục ra đòn công kích đối phương.

Động tác của thiếu niên nhanh gọn đẹp mắt, ra tay nhanh, chuẩn, độc. Dưới áo thun màu đen, xương cánh bướm theo động tác của cậu mà lên xuống.

Ở bên cạnh có hai nam sinh và một nữ sinh đang đứng. Hai người kia không nhúng tay vào, hẳn là cùng nhóm với thiếu niên. Còn nữ sinh kia bị màn trước mặt dọa hoảng sợ, thanh âm run run đi đến kéo tay thiếu niên.

“Đừng đánh nữa ~”

Lạc Đường không để cô ấy kéo, sau khi đánh Hứa Lăng Châu trên mặt đất đến kêu cha gọi mẹ xin tha, cậu vẫn đâm thêm một cái trên khuôn mặt máu thịt mơ hồ rồi mới chịu đứng lên.

Trải qua một hồi đánh nhau kịch liệt, sắc mặt Lạc Đường vẫn rất bình tĩnh. Sau khi cậu bẻ khớp tay, phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh của Hàn Tuấn Tùng: “A! Kia không phải Vi Như Hạ bạn cùng lớp của chúng ta sao?”

Động tác bẻ khớp hơi dừng lại, Lạc Đường xoay người qua.

Chỗ đầu gác nhỏ, Vi Như Hạ đang đứng đó nhìn thẳng về phía bên này.

“Cám ơn cậu!” Lý Nhã Văn nói với Lạc Đường: “Tôi mời cậu ăn cơm nhé?”

“Không cần cảm ơn.” Tầm mắt Lạc Đường dừng lại trên người Lý Nhã Văn, nói: “Không liên quan gì tới cậu cả.”

Khuôn mặt cô ta liền cứng đờ.

Sau khi nói xong, cậu đi đến trước mặt Vi Như Hạ.

Nhìn khuôn mặt thiếu niên dần rõ ràng, Vi Như Hạ phát hiện khuôn mặt sạch sẽ lãnh đạm của Lạc Đường với lúc đánh nhau cũng không có gì thay đổi. Ngược lại khi đánh nhau còn cho người ta thấy sự phóng khoáng bất kham.

“Nhìn thấy hết rồi?” Khóe mắt Lạc Đường dính một chút máu, trên khuôn mặt trắng nõn nhìn có chút yêu nghiệt.

Đó không phải máu của cậu, là của người bị đánh kia.

“Ừ”. Vi Như Hạ đáp lại.

Nghe câu trả lời của cô, cổ họng Lạc Đường phát ra tiếng cười hừ. Cậu nhìn Vi Như Hạ, sau đó rút tay vào túi áo mò bên trong lấy cái gì đó ra.

Là một cái kẹo mút.

Cúi đầu bóc vỏ chiếc kẹo, Lạc Đường giơ tay nhét kẹo vào miệng Vi Như Hạ.

Cô nhìn vào vết máu trên mặt cậu, vị quả đào ngọt thanh ngọt tràn ngập khắp trong miệng.

Chậm rãi gắp vỏ kẹo lại, Lạc Đường cúi đầu nhìn Vi Như Hạ, đôi mắt đen nhánh như trời đêm không sao.

“Mời cậu ăn kẹo, từ nay trở đi đừng có mà nói lung tung.”

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Editor: Team Tứ Phương 2.

Bị cái kẹo chặn miệng, Vi Như Hạ “Ừm” một tiếng coi như đồng ý.

Lạc Đường nhìn bên ngoài lác đác vài người, không đợi Vi Như Hạ trả lời. Cậu cầm lấy cái khăn lau vết máu, hỏi: “Đi chơi điện tử không?”

Vi Như Hạ lắc đầu, nhìn cậu lau sạch tay xong, nhắc một câu: “Khóe mắt cậu vẫn còn kia.”

“Chỗ nào?” Lạc Đường ngẩng đầu lên hỏi.

Nhìn thấy chỗ khoe mặt có một giọt máu, Vi Như Hạ miêu tả một lúc lâu, cuối cùng dứt khoát lấy khăn từ tay của Lạc Đường lau cho cậu ta. Ngón tay thiếu nữ vẫn kẹp cây kẹo, khi lau xong còn mang theo hương vị thơm mát của quả đào mật.

Lau xong cho cậu ta, Vi Như Hạ ném khăn vào thùng rác bên cạnh, nói: “Được rồi, cậu có biết nhà hàng Ngọc Vinh ở đâu không?”

Nếu gặp người quen, cô liền hỏi luôn.

“Hẹn người khác ăn à?” Lạc Đường hỏi.

“Tôi tự đi một mình.” Vi Như Hạ phủ định “Chỉ là muốn đi ném thử món ăn chính gốc ở An Thành.”

Nghe Vi Như Hạ nói, Lạc Đường quay đầu với Hàn Tuấn Tùng và Vương Tư Lai: “Các cậu xử lý chỗ này một chút, tôi có việc đi trước đây.”

Từ lúc Vi Như Hạ tới Hàn Tuấn Tùng vẫn luôn giữ khuôn mặt bất quá, Lạc Đường dặn dò xong, Hàn Tuấn Tùng lập tức gật đầu, vẫy tay tạm biệt hai người: “Đi chơi vui vẻ.”

Lạc Đường quay đầu lại nói với Vi Như Hạ: “Tôi dẫn cậu đi.”

Không ngờ là cậu sẽ tự mình đưa cô đi. Vi Như Hạ vừa muốn từ chối, Lạc Đường lại giương mắt lên nhìn một cái khiến cô liền đem lời từ chối cùng hương vị quả đào mật toàn bộ nuốt xuống.

Kim Đình quốc tế nằm ở vị trí trung tâm của quảng trường, các ngõ nhỏ trên đường chính được thiết kế phát ra ánh sáng. Vừa nãy Vi Như Hạ dựa theo chiều kim đồng hồ thì đã đi qua năm ngõ nhỏ rồi, mà nhà hàng Ngọc Vinh ở đầu ngõ thứ 6 trên tuyến đường chính.

Đến trước cửa nhà hàng, Vi Như Hạ nhìn cái biển hiệu mang phong cách cổ xưa ở cửa cảm thấy có chút đáng tiếc, vốn dĩ cô phải tìm thấy chứ.

Lạc Đường rõ ràng là khách quen ở đây. Sau khi đi vào liền đưa Vi Như Hạ đi thẳng qua hành lang, tìm đến một chỗ gần cửa sổ.

Bây giờ là mười một giờ trưa, khách dần vào nhiều hơn, những người phục vụ mặc sườn xám giọng nói nhỏ nhẹ chỉ dẫn khách ngồi xuống. Trên bục ở giữa phòng, nghệ sĩ gây đàn tì bà cũng đã ngồi ngay ngắn chuẩn bị bắt đầu diễn.

Trung tâm thương mại Kim Đình quốc tế được xây dựng gần sông, phong cảnh bên cửa sổ cực đẹp nhìn ra bên ngoài bầu trời xanh thăm xa vạn dặm. Trên mặt sông rộng lớn mênh mông, vài du thuyền cùng tàu hàng chạy qua, di chuyển một cách chậm chạp nặng nề.

Trước khi đến đây, Vi Như Hạ muốn vào phòng vệ sinh thì tình cờ gặp Lạc Đường liền bị cậu nhét một cái kẹo mút, không đi phòng vệ sinh được.

Thấy Vi Như Hạ ngồi xuống, Lạc Đường cầm thực đơn vừa cúi đầu lật vừa hỏi: “Cậu muốn ăn gì?”

Đối với món ăn đặc sản của An Thành Vi Như Hạ cũng không biết rõ lắm, nhìn thực đơn trong tay Lạc Đường mà hoa hết cả mắt, trả lời: “Món đặc sản ở đây là được rồi.”

“Cậu thích ăn món đặc sản.” Lạc Đường ngược mắt nhìn cô một cái.

“Ừ.” Vi Như Hạ trả lời chắc chắn nhưng về mặt lại lập lờ nước đôi.

Lạc Đường gọi món xong liền đi vào phòng rửa tay rửa sạch vết máu, bàn tay cậu lại trắng nõn trở lại, giống tay của thư sinh thời xưa.

Khi cậu im lặng ngẫm quan và khí chất đều lộ ra sự sạch sẽ lịch sự, người ngoài nếu như không quen căn bản không biết cậu giỏi đánh nhau như vậy.

Vi Như Hạ đích thân muốn ăn đặc sản của An Thành thế nhưng khi món ăn được dọn lên, cô lại chỉ ăn mấy miếng.

So với cô, Lạc Đường ăn khá thoải mái, cậu thấy Vi Như Hạ mỗi món đều nếm qua một miếng sau đó thì không ăn nữa, hỏi: “Cậu không thích à?”

“Có chút ngọt.” Vi Như Hạ uống một ngụm nước, nhìn bát của Lạc Đường trước mặt đã trống rồi, cô hỏi: “Cậu thích ăn ngọt à?”

“Ừ.” Lạc Đường gấp một miếng đậu phụ nhồi thịt, nói: “Ăn nhiều thì quen mùi vị thôi.”

Ăn nhiều thành thói quen.

Nghe thấy câu này, Vi Như Hạ cầm đũa lên gấp một miếng sườn xào chua ngọt.

Cái này quá ngọt.

Sau khi ăn xong Vi Như Hạ muốn đi thanh toán nhưng lại được thông báo Lạc Đường đã thanh toán rồi. Cô nghĩ Lạc Đường chắc sợ một cây kẹo mút không mua chuộc được cô cho nên lại mời cô ăn một bữa.

Vi Như Hạ không phụ lòng mời com của cậu ta, khi hai người quay về đúng lúc gặp được Dương Thụ Như mẹ của Lạc Đường từ nhà xuất bản về.

Bà là một nhà phiên dịch tiếng Tây Ban Nha. Phiên dịch và xuất bản rất nhiều tác phẩm, vô cùng giỏi giang.

Có thể sinh ra đứa con xinh đẹp như Lạc Đường, Dương Thụ Như đương nhiên cũng không tồi, bà có khí chất đặc biệt của con gái phương Nam nên cho dù đã gần bốn mươi nhưng gương mặt trắng nõn vẫn đầy vẻ thiếu nữ.

Bà để mái tóc ngắn, khuôn mặt nhỏ tinh tế, nhìn thấy Vi Như Hạ và Lạc Đường cùng về, cười nói: “Hai đứa cùng về à, là gặp nhau trên đường phải không?”

Lạc Đường không trả lời, Vi Như Hạ nhìn cậu rồi cười nói với Dương Thụ Như “Không phải, Lạc Đường là dẫn cháu đi ăn món đặc sản ở An Thành ạ.”

“Nhiệt tình như vậy sao.” Dương Thụ Như cười tí mắt nhìn con trai nói.

Nghe Vi Như Hạ trả lời Lạc Đường cũng mở mí mắt nhìn cô, sau đó thấy cô cười với cậu rồi cùng mẹ con họ nói lời tạm biệt, mở cửa về nhà.

Vừa vào cổng nhà A Mang liền chạy đến cọ xát không ngừng với Lạc Đường, cậu đành quỳ xuống xoa cái cổ của nó.

Dương Thụ Như bỏ túi văn kiện trong tay xuống, chủ đề vẫn là về Vi Như Hạ

“Như Hạ là từ phía Bắc đến ở An Thành cũng không có bạn bè gì, bình thường con quan tâm con bé nhiều một chút, bà nội Lý rất mong hai đứa có thể làm bạn tốt.”

Lạc Đường ngồi nghiêng trên ghế sofa, ném quả bóng trong tay lên không trung, sau đó vững vàng bắt lại trong tay, thờ ơ nói.

“Làm bạn bè không dễ như vậy đâu mẹ.”

“Thử chút thôi mà.” Dương Thụ Như khuyên nhủ.

Lạc Đường vừa ném quả bóng đi, A Mang liền vẩy đuôi chạy đến cắn chặt rồi đem tới chỗ Lạc Đường. Cậu nhìn họa tiết trên quả bóng, nghĩ một lúc lâu rồi hỏi.

“Cô ấy thật sự là con gái chú Vi sao?”

Đang bê ly nước, về mặt Dương Thụ Như cũng có chút nghi ngờ, bà nói: “Chắc chắn, nhưng chú Vi của con đối với Như Hạ không thân thiết.”

Đâu chỉ không thân, bây giờ Vi Tử Thiện còn biểu hiện toàn bộ việc không yêu thích trên mặt.

Chuyện của nhà người khác không nên nói quá nhiều, Dương Thụ Như đánh lạc hướng nói qua loa vấn đề.

Bà nội đi đưa tang cho bạn nên Vi Như Hạ đành ở phòng đợi bà về, nhưng đợi mãi đến tận năm giờ chiều vẫn không thấy đâu, hơn nữa lại nghe được tin tức bà đã về nhà ở ngoại ô.

Trong phòng sách, Vi Như Hạ đứng trước bàn đối diện với Vi Tử Thiện, cái người chưa bao giờ chủ động nói với cô một câu.

Bà từng nói qua với cô, công việc của Vi Tử Thiện là diễn viên kịch nói cho nên trong phòng sách của ông bày đa dạng các loại kịch bản.

Vi Tử Thiện năm nay ba mươi tám tuổi, thân hình cao thẳng thon dài, làn da trắng bóc nhẵn nhụi, mày kiếm mắt sáng, phong độ nho nhã, rất phù hợp với công việc này.

Ông mới từ lễ tang về, mặc quần tây đen áo sơ mi trắng, càng làm nổi bật vẻ lạnh lùng.

Gương mặt lạnh lùng không giống nhau, Vi Tử Thiện nhìn vào Vi Như Hạ đang đứng trước mặt. Lồng ngực cháy lên một loại không tên, mỗi lần hít thở đều phun ra khí nặng nề làm ngột ngạt người khác, khiến khí quản của ông bị đốt cháy rất đau.

Ông ngồi ở vị trí đó không động đậy, trong đôi mắt màu nâu không có bất cứ biểu cảm gì. Không muốn ở lâu với Vi Như Hạ, ông dứt khoát đi thẳng vào vấn đề.

“Tôi có thể cung cấp cho cô mọi nhu cầu về vật chất, còn về phương diện khác, mặc dù chúng ta sống chung dưới một mái nhà, nhưng lại là người xa lạ, hi vọng nước sông không phạm nước giếng. Trong nhà có di phụ trách việc nấu cơm mỗi ngày, cô ấy sẽ làm món phương Bắc cho cô.”

Lời của Vi Tử Thiện nói trắng ra có bà nội ở đây, ông ta còn có thể giả bộ, bà không có, ông ta đem toàn bộ giới hạn giữa hai người rõ ràng trắng đen.

Nghĩ đến bà nội, Vi Như Hạ nhớ đêm đó bà và cô nói chuyện.

Cô nhìn Vi Tử Thiện, nói: “Chúng ta có thể cùng nhau ăn cơm không, hôm nay con đi ăn món đặc sản ở An Thành, khá là ngon.”

Vi Tử Thiện nhìn vào ánh mắt của cô, âm thanh bình tĩnh không hề có chút cảm tình.

“Bây giờ mẹ tôi đã không còn ở đây nữa rồi.”

Ý là hai người bọn họ cũng không cần giả vờ thân thiết nữa.

“À” Vì Như Hạ hiểu ý của ông ta, gật đầu nói: “Con biết rồi.”

Vì Như Hạ đi ra khỏi phòng sách của Vi Từ Thiện về phòng ngủ làm bài tập một lúc. Trong lòng có chuyện nên làm không thuận lợi lắm, cô đóng sách lại xuống tầng đi vào trong sân mở van nước tưới cây.

Từ thái độ của Vi Từ Thiện, nhìn thấy sự chống đối của ông ta với cô. Vì Như Hạ nghĩ, trong toàn bộ chuyện này, Vi Từ Thiện quả thật vô tội, ông cũng có tư cách lạnh nhạt đối với cô.

Nhưng cô có làm sai gì đâu.

Vi bà, hiện tại cô phải trưởng thành để có thể kiên trì làm hài lòng những người ghét cô.

Lúc Lạc Đường lướt ván cùng A Mang trở về thì thấy Vì Như Hạ tưới hoa trong vườn. Cô cầm ống nước hơi nghiêng đầu, mi dài nhú lại, khóe mắt kéo xuống một chút, đôi mắt màu nâu có chút mất hồn.

Nắng chiều chiếu xuống một lớp vàng mỏng, thiếu nữ cô đơn làm trung tâm của bức tranh giống như bị bỏ rơi ở lại vậy.

Lạc Đường thấy cô không phát hiện ra mình, dắt A Mang chuẩn bị mở cổng. Ngón tay sắp mở khóa trước, cậu lại nhìn Vì Như Hạ ở sân nhà bên cạnh, nhớ đến bộ dạng hôm nay và phải cô ở Kim Đình quốc tế.

Lạc Đường mở cửa đưa A Mang vào trong sau đó đi đến tường giữa hai nhà, tường không cao, Lạc Đường đứng ở đó hai tay vừa vịn có thể đặt lên trên.

“Sao vậy?”

Vì Như Hạ đang mãi suy nghĩ lại bị lời của Lạc Đường cắt ngang. Cô lấy lại tinh thần nhìn lên cậu. Lạc Đường vừa dắt A Mang về, giữa tóc lấm tấm mồ hôi càng làm nổi bật gương mặt sạch sẽ của thiếu niên.

Vì Như Hạ bị làm loạn ý nghĩ trong đầu, lông mày nhăn lại. Mặc dù hiện tại quan hệ giữa hai người dần thân hơn nhưng cũng không thân đến mức có thể đem phiền não của cô nói cho cậu ta.

Vì Như Hạ chớp mắt môi tùy tiện bịa ra một lí do nói qua loa: “Không có gì, chỉ là bà của tôi đi rồi, thứ hai tôi phải tự đi học một mình”

“Ai nói vậy?” Lạc Đường hỏi.

Vì Như Hạ bị hỏi đến ngượng, cô hỏi Lạc Đường: “Hà?”

“Ai nói ngày mai cậu tự đi học?” Lông mi Lạc Đường sụp xuống, nắng chiều làm mặt gò má của cậu càng trở nên rõ nét hơn.

“Không phải còn có tôi sao. Ngày mai tôi đưa cậu đi.”

Bạn đang đọc truyện *Đứt Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Editor: Team Tứ Phương 2.

Cho rằng Lạc Đường chỉ thuận miệng nói một chút, không ngờ ngày thứ hai đi học, Vì Như Hạ vừa ra khỏi nhà liền nhìn thấy Lạc Đường dựa ở cổng nhà cô.

Sáng nay trời đầy sương, những tia nắng ấm làm mọi người cảm thấy sáng khoái. Trong ánh nắng mặt trời, chàng trai đứng bên ngoài mặc chiếc áo sơ mi sạch sẽ, thẳng tắp với chiếc cặp sách bắt chéo trên vai, trên tay thì cầm quyển truyện tranh.

Thấy Vì Như Hạ đi ra, Lạc Đường nhìn cô rồi cất quyển truyện đi, cậu đứng dậy cúi đầu nhìn Vì Như Hạ, nói: “Đi thôi.”

Bạn thân đột nhiên qua đời khiến tinh thần và sức khỏe của Lý Túc Hòa sa sút. Sau khi đưa tang, Vi Từ Thiện liền đưa bà về nhà ở ngoại thành. Sau một ngày nghỉ ngơi, Lý Túc Hòa gọi cho Vì Như Hạ, trong giọng nói tràn đầy vẻ mệt mỏi cùng áy náy.

Vi Như Hạ biết bà nội ở giữa hòa giải giúp cô và Vi Từ Thiện lâu như vậy đoán chừng cả người cũng mệt mỏi rồi. Vi không muốn bà nội lo lắng, Vi Như Hạ nói rằng mọi thứ đều ổn.

“Bây giờ con đều đi học với Lạc Đường à?” Lý Túc Hòa hỏi.

“Vâng ạ.” Vi Như Hạ nói, “Dì giúp việc trong nhà nấu ba bữa mỗi ngày món nào cũng ngon nên con rất thích, ba con cũng rất thích.”

Nghe cô chủ động nhắc tới Vi Từ Thiện, Lý Túc Hòa cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều, bà nói với Vi Như Hạ: “Vậy con cố gắng ở chung với ba thật tốt nhé, chờ đến ngày Quốc Khánh thì về nhà nội chơi.”

Từ tháng sáu được bà đưa tới An Thành, hai tháng này cô vẫn luôn ở trong nhà của bà. Chỗ đó là một thị trấn nhỏ ở ngoại thành An Thành, vào ngày mưa tháng sáu sẽ đẹp như tranh vẽ vậy.

Vi Như Hạ gật đầu đáp ứng nói: “Dạ.”

Cô vừa cúp điện thoại xong thì thầy giáo dạy toán Lưu Nãi Văn liền vào lớp, trong tay còn cầm theo một chồng bài thi.

Nhìn thấy vậy lớp học ngay lập tức một mảnh oán than, kêu trời gọi đất.

“Mới đi học được hai tuần mà đã phải kiểm tra rồi hả thầy!”

“Có gì để mà thi đâu, chúng ta mới học được vài trang sách thôi mà thầy”

Lưu Nãi Văn khoảng 35 tuổi, dáng người vừa lùn vừa gầy, ông đeo mắt kính, lưng hơi gù, diện mạo có chút buồn cười nhưng tính tình rất hài hước.

Nghe tụi học sinh luôn miệng oán trách, Lưu Nãi Văn đập bài thi lên bàn, lông mày nhấc lên, có chút buồn cười nói: “Không muốn kiểm tra? Vậy thi đại học cũng đừng thi nữa, về nhà hết đi, các em thừa kế gia sản còn tôi về cày ruộng vậy.”

Nghe cả lớp cười to, Lưu Nãi Văn cầm rổ lau bảng nói: “Được rồi, các em dọn dẹp bàn học để bắt đầu kiểm tra đi. Mấy đứa cũng đừng coi nhẹ mình, cảm thấy mình không học giỏi, chờ sau này có kết quả sẽ rõ, mấy đứa không phải coi nhẹ mình mà là thật sự ngốc.”

Mặc dù bầu không khí được Lưu Nãi Văn làm cho thoải mái hơn nhưng mà đề thi lại có chút khó. Kết thúc bài kiểm tra Hồ Ngâm Ngâm úp mặt xuống bàn nói: “Lần này xong rồi.”

Phía sau Hàn Tuấn Tùng đang soi gương chải vuốt, nghe lời của Hồ Ngâm Ngâm, Hàn Tuấn Tùng liền chọc cô ấy: “Trước khi kiểm tra đã thấy cậu không xong rồi đó thôi.”

Cô ấy liền đứng lên đuổi theo đánh Hàn Tuấn Tùng.

Hồ Ngâm Ngâm tuy hơi lùn nhưng trắng trẻo mập mạp, còn Hàn Tuấn Tùng thì đen gầy, cậu ta cao hơn Hồ Ngâm Ngâm nửa cái đầu. Nhìn hai người truy đuổi quanh phòng học khiến mọi người trong lớp có chút buồn cười.

Vi Như Hạ thì cười không nổi, trong phòng học vì mở điều hòa nên hơi lạnh, cô nghĩ mình chưa làm được nửa bài thi nên hơi lo.

Bài kiểm tra được chấm rất nhanh, thứ ba liền trả lại cho các học sinh. Lý Dịch Đình đại diện lớp lên nhận bài rồi mang về phát lại.

Cậu ta đến nơi nào là nơi đó một trận kêu rên.

Mọi người đều nhận được bài thi chỉ riêng Vi Như Hạ là chưa có, cô ngẩng đầu nhìn Lý Dịch Đình đưa bài thi cuối cùng cho Hàn Tuấn Tùng, Vi Như Hạ nhìn thấy cậu ta rất kinh ngạc vui sướng vì mình được 35 điểm, Lý Dịch Đình chỉnh lại mắt kính nói với Vi Như Hạ một tin dữ.

“Thầy giáo gọi cậu đến văn phòng.”

Vi Như Hạ trong lòng trầm xuống, trái tim liền nhảy “lộp bộp”.

Bên cạnh Hồ Ngâm Ngâm cũng thay cô đổ mồ hôi, cô ấy để bài thi xuống quay sang hỏi Lý Dịch Đình: “Thầy Lưu tâm trạng có tốt không?”

Lý Dịch Đình lại đẩy mắt kính, bộ dạng cậu ta cũng trắng trẻo, khuôn mặt nhìn rất sáng sủa.

“Bình thường, thầy đang ngồi xem bài”.

Văn phòng của thầy cô được thiết kế dựa theo các khoa khác nhau, giáo viên Tiếng Anh ở khoa Tiếng Anh, giáo viên Toán thì ở khoa Toán Học, trong đó mỗi phòng có bốn giáo viên.

Phòng làm việc không lớn, hai bàn nối với nhau gần cửa sổ, mỗi bàn là một giáo viên, trên bàn có máy tính cùng các loại giáo án dạy học.

Trong bốn cái bàn, bàn của Lưu Nãi Văn là lộn xộn nhất. Lúc Vi Như Hạ tới trong phòng cũng chỉ có hai giáo viên. Một người đang bận soạn bài, còn

thầy Lưu Nãi Văn thì đang xem bài. Trên bàn của ông đặt một chiếc ly thủy tinh, trong ly có chút kỳ tử* đang nổi trên nước.

(*Kỳ tử: Một loại nho của Trung Quốc)

Vi Như Hạ gõ cửa, hai người bên trong đồng thời quay ra, cô liền nói với Lưu Nãi Văn “Thưa thầy”, giáo viên còn lại tự động cúi đầu. Sau đó thầy Lưu gọi cô đi vào.

Vi Như Hạ ngồi chiếc ghế trống bên cạnh bàn làm việc, vừa ngồi xuống liền nhìn thấy bài thi của mình, trên đó ghi “34 điểm” làm cho cô như ngồi trên đồng lửa.

Điểm của cô thậm chí còn thấp hơn cả Hàn Tuấn Tùng.

Thấy Vi Như Hạ có chút khản trương, Lưu Nãi Văn làm bộ mặt hiền lành, đẩy bài cô về phía trước, hỏi: “Chương trình học không theo kịp sao? Hay là em không quen cách giảng bài của thầy?”

Cách giảng dạy của giáo viên trường An Thành là không thể chê được, chắc chắn vấn đề không phải là giáo viên.

“Không phải ạ”. Vi Như Hạ phủ nhận, sau đó nói với Lưu Nãi Văn: “Khi em học lớp mười là học giáo án B”.

Lưu Nãi Văn nghe Kha Văn Trấn chủ nhiệm lớp 15 nói Vi Như Hạ là từ phía Bắc chuyển đến, nhờ ông chiếu cố em ấy nhiều hơn. Nhưng sách giáo khoa không giống nhau, kiến thức học cũng không giống nhau, đến ông cũng không có biện pháp, chỉ có thể giúp Vi Như Hạ học lại từ đầu, rồi đuổi theo tiến độ học của các bạn khác sau.

“Ra là vậy.” Lưu Nãi Văn nói. Ông đưa bài thi cho Vi Như Hạ sau đó nhìn lướt qua bàn làm việc, rút quyển toán học lớp mười ra.

“Vậy trước tiên em nên ôn lại kiến thức lớp mười đã. Đây là sách giáo khoa ở đây, em đem về xem một chút, có vấn đề gì thì cứ hỏi thầy hoặc hỏi bạn khác cũng được.”

Vi Như Hạ cầm sách giáo khoa cùng bài thi trở lại lớp, lúc vừa quay lại vừa vặn thấy Lạc Đường đứng ở hành lang trước cửa sổ, bên cạnh là một nam sinh khác đang nói gì đó.

Tiết học tiếp theo là ngữ văn nhưng vì giáo viên có việc nghỉ nên cho cả lớp tự học.

Trong lòng Vi Như Hạ còn quanh quẩn lời của thầy giáo nên không dừng ở cửa lâu, cô đẩy cửa vào lớp. Lạc Đường ngược mắt nhìn cô một cái, nói chuyện với người kia xong cũng quay vào lớp học.

Cậu vừa vào Hàn Tuấn Tùng liền nhìn qua hỏi: “Hứa Lăng Châu dẫn người tới à?”

Bữa trước Lạc Đường một mình đánh với Hứa Lăng Châu, đánh cậu ta đến chút nữa không ai nhận ra. Cậu ta biết một mình không đánh lại được Lạc Đường nên không biết gọi ở chỗ nào hơn hai mươi người hẹn bọn họ ở quán cà phê gần cổng trường.

Kiểu đánh nhau hội đồng này sẽ khiến nhiệt huyết tuổi trẻ dâng trào, rục rịch.

Đương nhiên Hàn Tuấn Tùng cũng không kìm nén được, Lạc Đường thì bình tĩnh hơn nhiều, cậu mở truyện tranh tiếp tục đọc, thờ ơ đáp lại Hàn Tuấn Tùng đang lái nhái về kế hoạch tác chiến, còn có cuộc nói chuyện của hai nữ sinh phía trước cậu.

“Sách giáo khoa không giống nhau? Haiz, toán học đối với mình quá khó, mình không giúp được rồi.” Hồ Ngâm Ngâm sầu não nói.

Vi Như Hạ càng đau đầu hơn Hồ Ngâm Ngâm, nhưng cô không vì khó mà lui, liền lấy sách giáo khoa ra xem. Tuy rằng chia ra hai loại A, B nhưng phần quan trọng mà ở hai trường dạy vẫn có điểm tương đồng.

Thấy Vi Như Hạ vẻ mặt bình tĩnh nhìn sách nhưng lúc lâu vẫn chưa lật trang, Hồ Ngâm Ngâm thò lại gần hỏi: “Cậu xem hiểu à?”

Cô nhìn chăm chăm vào những con số trong sách trả lời thành thật: “Không hiểu lắm.”

Hồ Ngâm Ngâm: “.....”

Hồ Ngâm Ngâm tính tình hấp tấp, thấy Vi Như Hạ có khó khăn liền dùng hết sức lực để hỗ trợ. Cô nhìn đến vị trí cửa sổ thấy Lý Dịch Đình đang đẩy mắt kính, ngay lập tức nảy ra ý tưởng.

“À, mình nhớ lớp chúng ta sắp đổi lại vị trí chỗ ngồi. Cậu có muốn nói với cô chủ nhiệm xin đến gần cửa sổ ngồi cùng bàn với Lý Dịch Đình không?”

Lý Dịch Đình là học sinh giỏi, trước đó từng học lớp Olympic nhưng sau này cảm thấy thích học môn khác, cho nên từ lớp Olympic chuyển về lớp 15.

Hồ Ngâm Ngâm vừa dứt lời, thiếu niên phía sau đang lật trang liền dừng động tác.

Vi Như Hạ cảm thấy phương án của Hồ Ngâm Ngâm đưa ra rất khả quan, nhưng hôm nay chưa chuyển vị trí, mà cô thì phải xem sách này trước. Vấn đề cơ học toán cũng bình thường, một đề làm trong sách có ba bước chứng minh, cô phải xem một lúc mới hiểu.

Nhưng hiểu rõ đã tốt, quan trọng là có chỗ cô đọc không hiểu.

Hơn nửa thời gian tự học đã qua, Vi Như Hạ ngẩng đầu lên, trong đầu là một mớ hỗn độn. Bạn học xung quanh bao gồm cả Hồ Ngâm Ngâm đều hỏi qua rồi nhưng so với không hỏi cũng chẳng khá hơn bao nhiêu.

Vi Như Hạ cầm sách giáo khoa bắt đầu đi hỏi những bạn học ở xa hơn chút, do lớp tự học nên phải im lặng, cô nhỏ giọng hỏi xong chung quanh, cuối cùng chỉ còn lại một người.

Khoảng cách hai người không quá xa, Vi Như Hạ vừa muốn đi hỏi, cửa phía sau đột nhiên bị ai đó mở ra. Bên ngoài là nam sinh vừa cùng nói chuyện với Lạc Đường ở hành lang, phía sau cậu ta còn có vài người, thanh thế không nhỏ.

Người nọ mở cửa, trong phòng phần nửa người quay đầu nhìn, thấy một đám người rồi lại quay qua nhìn Lạc Đường một cái, tập mãi thành thói quen nên quay đầu học tiếp.

“Lạc ca.” Nam sinh kêu Lạc Đường một tiếng.

Lạc Đường để quyển truyện xuống, nhìn lên Vi Như Hạ sắp quay đầu đi, con mắt cậu đen nhánh không cảm xúc.

“Tại sao không hỏi tôi?”

Thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể khiến đám người ở phía sau nghe được.

Vi Như Hạ xoay người lại, nhìn Lạc Đường nghi hoặc nói: “Không phải cậu muốn đi đánh nhau sao?”

Chiếc ghế cọ xát trên mặt đất tạo ra âm thanh rất khó chịu, Lạc Đường đứng dậy đi đến bên cạnh Vi Như Hạ.

Dáng người cậu rất cao nhưng vì để cho Vi Như Hạ có thể nghe được cậu nói, Lạc Đường vịn tay vào phía sau lưng ghế của Vi Như Hạ, tay khác thì cầm lấy sách giáo khoa của cô.

Trên sách giáo khoa khớp xương ngón tay rõ ràng dùng một lát, mi mắt Lạc Đường hơi rũ xuống, nhìn vào đôi mắt nâu của Vi Như Hạ nói.

“Nói xong rồi đánh. Nói đi đề nào không hiểu?”

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Editor: Team Tứ Phương 2.

Giáo trình A và giáo Trình B có nội dung giống nhau, nhưng các công thức nhỏ bên trong có chút khác biệt. Vi Như Hạ hỏi vấn đề này, chính là bởi vì công thức nhỏ này cô chưa học qua, không vận dụng được, cho nên mới làm không ra.

Lạc Đường mở sách giáo khoa ra, trên trang sách, một ngón tay cậu giữ lấy ở góc phải phía dưới sách giáo khoa, khoanh tròn cái công thức nhỏ phía trước mang dấu sao.

Lấy cây bút trong tay Vi Như Hạ ra, ở dưới công thức đó Lạc Đường câu vẽ một tiếp tuyến, rồi sau đó, ở trên giấy nháp, đem toàn bộ vấn đề tính lại một lần nữa.

Bên trong giáo trình, công thức mang dấu sao, giống nhau ở chỗ các công thức nhỏ ít được lưu ý. Mà những công thức ít được lưu ý đó, Lạc Đường lại có thể vận dụng một cách thuần thục, Vi Như Hạ nhìn cậu tính toán theo công thức, trong lòng xuất hiện một tia kinh ngạc.

Trên giấy nháp, chữ thiếu niên viết xinh đẹp lại lưu loát, sau khi tính toán xong, ngòi bút nhẹ chấm, Lạc Đường hỏi Vi Như Hạ: “Đã hiểu chưa?”

Đề không khó, có công thức vừa xem có thể hiểu ngay, Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn Lạc Đường liếc mắt một cái, kèm theo một nụ cười không rõ, nói: “Đã hiểu.”

Lạc Đường không để ý nụ cười không rõ này đến tột cùng mang theo âm mưu gì, xác định Vi Như Hạ đã hiểu cách giải đề, cậu đem bút đặt ở một bên, đứng dậy ra khỏi phòng học.

Những người đó vẫn chò ở cửa phòng học, lập tức đi theo.

Bóng dáng thiếu niên biến mất, Vi Như Hạ quay đầu lại nhìn Hồ Ngâm Ngâm, hỏi: “Lạc Đường học có giỏi không?”

Hồ Ngâm Ngâm còn đắm chìm trong câu nói kia của Lạc Đường “Nói xong lại đánh,” cô không ngờ tới trải qua một màn vừa rồi, Vi Như Hạ chỉ quan tâm đến cái này.

“Có chứ, bọn mình đều biết Lạc Đường học rất giỏi. Trước không phân khoa, cậu ta đều đứng top mười lăm của lớp.”

Nhưng vì đối với người khác có vẻ lạnh lùng, lại là học bá, khẳng định sẽ không giúp người ta giảng đề, cho nên Hồ Ngâm Ngâm trực tiếp đem tên cậu từ danh sách “Học rất giỏi” xóa bỏ.

Lạc Đường thường xuyên đánh nhau, hằng ngày trốn học, cho dù ở trong giờ học, vẫn một mực xem truyện tranh, cậu như thế mà cũng có thể xếp top mười lăm? Hơn nữa xem biểu hiện của cậu mới vừa rồi, cậu đứng top mười lăm tuyệt đối là sự thật.

Đầu óc cũng quá thông minh.

“Không phải. Cậu vậy mà chỉ quan tâm đến cậu ta học có giỏi hay không?” Hồ Ngâm Ngâm không thể tưởng tượng mà nói, khi Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn cô, Hồ Ngâm Ngâm dựa sát người cô, lông mày nghịch ngợm hạ xuống, ép hỏi: “Cậu và Lạc Đường đến tột cùng có quan hệ thế nào!?”

Hai người bọn họ, ngày thường ở phòng học hoàn toàn không quen biết, lần này trước khi Lạc Đường đi đánh nhau còn một bên giúp Vi Như Hạ giảng đề, không thể nghi ngờ là ném một viên thiên thạch xuống đáy biển, mặt ngoài chỉ tạo nên một tầng gợn sóng, mà dưới mặt biển đã nổ tung rồi.

Bạn học trong lớp cũng vừa mới vậy xem một màn kia, nhưng bọn họ không được như Hồ Ngâm Ngâm gần quan được ban lộc, khi Hồ Ngâm Ngâm cùng Vi Như Hạ nói chuyện, thỉnh thoảng quay đầu sang xem một chút, trong ánh mắt tất cả đều là bất quái cùng tò mò.

So với sự kích động của Hồ Ngâm Ngâm, biểu tình Vi Như Hạ vẫn cứ nhàn nhạt, cô biết hôm nay không nói, không chừng Hồ Ngâm Ngâm sẽ suy nghĩ miên man đến mức nào.

“Hai tụi mình là hàng xóm, mẹ cậu ấy là một dì hàng xóm rất tốt, trước khi bà nội mình về nhà đã nhờ dì nói Lạc Đường chiều cố mình một chút.”

Vi Như Hạ nói, nửa thật nửa giả.

Kỳ thật nếu đơn thuần là nghe mẹ nói tới giúp cô, Vi Như Hạ cũng cảm thấy Lạc Đường nhiệt tình quá mức. Nhưng trên thực tế Lạc Đường giúp cô, chỉ là vì để cô không mách đi Dương, giống như sự việc ở trung tâm thương mại Kim Đình lần trước.

Lạc Đường là thiếu niên có tính tình rất kiêu ngạo, cô sẽ không nói những lời này làm hỏng hình tượng cùng lòng tự trọng của cậu. Đây cũng giống như Vi Như Hạ nhận sự giúp đỡ của Lạc Đường, cho chính mình lý do khi tiếp xúc với cậu.

Toán học vốn là nhược điểm chí mạng của Vi Như Hạ, cho nên cô vẫn luôn căng não để học. Lúc Lạc Đường trở về, trường đã tan học được một lát.

Nghe âm thanh mở cửa, đầu Vi Như Hạ đang rối tung, ngẩng đầu nhìn cậu một cái, hỏi: “Đánh thắng chứ?”

Mặc dù cùng đám bạn kéo bè kéo lũ đi đánh nhau, nhưng trên mặt và trên người cậu không có chút dấu vết đánh nhau nào, thậm chí quần áo vẫn sạch như mới, không có một nếp nhăn. Cậu như đứng ngoài đám người đang ẩu đả, khuôn mặt vẫn trắng nõn, mãi mãi không có nhiễm chút tranh chấp nào.

Lạc Đường đem cuốn truyện tranh trên mặt bàn bỏ vào trong cặp, ngẩng đầu nhìn về phía Vi Như Hạ.

Như Hạ học toán đến mức có chút ngơ người, đôi mắt lưu ly lấp lánh cũng nhiễm một tầng sương mù.

Hơi mỉm môi, Lạc Đường trả lời: “Ừm, đánh thắng.”

Hai người cầm cặp, một trước một sau rời khỏi phòng học.

Bởi vì chờ Lạc Đường đánh nhau trở về, lúc hai người xuống tàu điện ngầm về nhà, mặt trời đã sắp lặn. Cả chân trời đều là nắng chiều đỏ rực, làm vạn vật cũng được phủ lên một tầng màu đỏ.

Vừa về đến sân bóng rổ của khu biệt thự Lạc Phu, hai người liền gặp Dương Thư Nhữ đang dắt A Mang. A Mang nhìn thấy Lạc Đường, sau khi nhìn Dương Thư Nhữ kêu hai tiếng, liền giơ chân chạy về phía Lạc Đường.

Chú chó Berger dưới hoàng hôn vội vàng chạy đến vừa dừ tợn mà hung mãnh. Lạc Đường khụy gối nửa ngồi nửa xỏm xuống, A Mang “ngao” một tiếng, thè lưỡi liếm cậu, không hề có chút tôn nghiêm của chó chăn cừu.

Thiếu niên cùng chó Berger, một bên bề ngoài trắng trẻo nhã nhặn lại thập phần hiếu chiến, một bên hung ác đáng sợ nhưng lại ngoan ngoãn dính người.

Quả nhiên sủng vật theo chủ nhân, đều có sự đối lập.

“Hôm nay các con về có vẻ muộn hơn nhé.” Dương Thư Nhữ đuổi theo A Mang, chậm chậm đi tới. Khi nói những lời này, ánh mắt bà nhìn về phía Lạc Đường đầy ân ý.

Lạc Đường còn chưa đáp, Vi Như Hạ bên cạnh đột nhiên nói: “Thực xin lỗi di Dương, cháu thi rớt môn toán Lạc Đường vì giải đề cho cháu nên mất chút thời gian mới về muộn hơn ạ.”

Lạc Đường nhìn Vi Như Hạ thật kĩ, đôi mắt tròn màu nâu nhạt lóe sáng, khóe môi tràn ngập ý cười nhìn cậu.

“Thật sao?” Dương Thư Như không thể tưởng tượng nói, bà nhìn Vi Như Hạ, ánh mắt đánh giá, rồi quay đầu dặn Lạc Đường một câu: “Sao bây giờ mới làm, về sau con phải giúp Như Hạ nhiều hơn đấy.”

Ngón tay xoa trên đầu A mang, lòng A Mang có chút cứng, không giống cảm giác sờ vào mái tóc mềm mại của thiếu nữ. Cậu đem tay thu lại, nhàn nhạt cất tiếng: “Con biết rồi.”

Có sự đồng ý của Dương Thư Như, khiến việc Vi Như Hạ hỏi bài Lạc Đường trở nên dễ dàng hơn. Mỗi lần cô gặp đề khó, vừa quay đầu, Lạc Đường liền đặt truyện tranh xuống, đi tới giúp cô.

Mà khi biết hai người là hàng xóm, các bạn cùng lớp thấy chuyện Lạc Đường giúp Vi Như Hạ giảng bài cũng không nghĩ linh tinh.

Tiết cuối cùng ngày thứ sáu mỗi tuần ở trường cấp ba An Thành đều là giờ sinh hoạt lớp. Sau khi kết thúc hai tiết tiếng anh vào buổi sáng, Kha Văn Trăn đã thông báo trước nội dung chính của buổi sinh hoạt lớp hôm nay là việc thay đổi chỗ ngồi.

Ở trong một lớp, thay đổi chỗ ngồi là việc rất quan trọng. Vừa nghe sẽ thay đổi chỗ ngồi, trong lớp có người vui có kẻ buồn.

Thấy cả lớp ồn ào bàn tán, Kha Văn Trăn cảm thót cổ gồ gồ lên mặt bàn, nói: “Được rồi, cứ quyết định vậy đi. Nếu các em có yêu cầu gì về chỗ ngồi, hãy đến văn phòng giáo viên tìm tôi.”

Trong lớp ồn ào bàn tán, Vi Như Hạ nhìn Kha Văn Trăn ra khỏi lớp, cúi đầu tiếp tục làm đề toán.

Trong văn phòng giáo viên, quản sinh đang nói chuyện với Lạc Đường. Lần trước đánh nhau với Hứa Lăng Châu, Hứa Lăng Châu thôi không kiểm chuyện, nhưng học sinh trường Tứ Trung lại không chịu an phận, muốn thứ bảy gặp mặt.

Nam sinh cấp ba đang ở tuổi huyết khí sôi trào, chỉ cần một câu nói, một sự việc gây khó chịu cũng có thể nảy sinh mâu thuẫn.

Nhớ tới lần đầu gặp Tứ Trung, Hàn Tuấn Tùng hừ một tiếng nói: “Chúng ta chưa tìm, bọn họ đã tự mình đến. Tứ Trung và Hoàng Duy kia lần trước thua game còn đòi đến gây gổ ở trường mình. Phen này tốt rồi, thù mới nợ cũ cùng nhau tính đi.”

Lâm Hoàng nghe Hàn Tuấn Tùng nói, cũng không tỏ thái độ gì, chỉ thoáng nhìn Lạc Đường bên cạnh đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Anh Lạc, anh thấy như thế nào?”

Lạc Đường nhìn ngoài cửa sổ, trong tầm mắt một bóng dáng nữ sinh cao gầy đang đi về phía văn phòng. Thần sắc cậu lạnh nhạt, hỏi Hàn Tuấn Tùng một câu: “Chỗ nào ở An Thành có nhà hàng phượng Bắc chính tông?”

Hàn Tuấn Tùng: “..... A?”

Cùng Lâm Hòa bàn bạc xong, Lạc Đường cùng bọn Hàn Tuấn Tùng trở lại lớp học. Hàn Tuấn Tùng vừa vào cửa, nhìn thoáng qua Hồ Ngâm Ngâm bên người, hỏi: “Ê, mập, chân dài đâu rồi?”

“Mập cái em gái nguoi!” Hồ Ngâm Ngâm cầm sách đánh Hàn Tuấn Tùng một cái, tức giận đến đỏ bừng mặt, đánh xong, tức giận nói: “Đi tìm thầy xin đổi vị trí rồi!”

Lạc Đường vừa ngồi xuống mở truyện tranh ra, nghe Hồ Ngâm Ngâm nói, cậu nhấc mắt nhìn qua.

“Hả? cậu ấy muốn chuyển tới chỗ nào?” Hàn Tuấn Tùng hỏi.

Hồ Ngâm Ngâm liếc Hàn Tuấn Tùng một cái, nói: “Khăng định tìm người có thành tích học giỏi để đổi rồi, là Lý Dịch Đình hoặc là Vương An Thạch, chẳng lẽ ngồi cùng nguoi à?”

Vi Như Hạ vốc dáng cao, nếu muốn ngồi cùng bàn học giỏi, lại không để mình che khuất tầm mắt của các bạn học, chỉ có thể ngồi cùng nam sinh một bàn.

Hàn Tuấn Tùng nghe xong, quay đầu lại liếc mắt Lạc Đường một cái, Lạc Đường cúi đầu đọc truyện tranh, mặt không có chút biểu tình.

Vi Như Hạ xác thật là đã tìm Kha Văn Trăn thương lượng việc thay đổi vị trí, biết Vi Như Hạ không theo kịp chương trình học, Kha Văn Trăn vô cùng dễ nói chuyện, chẳng những đồng ý cho cô có thể cùng bạn học giỏi một bàn, còn đồng ý cho chính cô chọn bạn ngồi cùng bàn.

“Oa, chủ nhiệm lớp thật sự đồng ý tự cho cậu chọn bạn ngồi cùng bàn sao?” Hồ Ngâm Ngâm ngạc nhiên nói, sau đó bát quái nói: “VẬY cậu chọn ai?”

Vi Như Hạ đem sách giáo khoa mở ra, vừa mở vừa nhìn trang sách, trả lời một câu.

“Chọn bạn học giỏi.”

Hai người nói chuyện thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể bị người ngồi sau nghe được. Lạc Đường ngẩng đầu, tầm mắt nhìn về nam sinh mang mắt kính bên cửa sổ trong phòng học.

Con người đen nhánh không rõ cảm xúc, Lạc Đường đem truyện tranh khép lại, lấy sách giáo khoa ra.

Môn toán học có một chút khó, Vi Như Hạ liền cầm sách giáo khoa quay đầu lại. Hiện tại cô muốn đặt nền móng, còn muốn học lại từ đầu, sứt đầu mẻ trán lại lúổng cuổng tay chân, may mắn có Lạc Đường giúp cô giảng đề.

Nhưng mà lần này, sau khi cô quay đầu lại, Lạc Đường cũng không nhìn qua.

Dù sao cũng là nhờ người khác giúp giảng đề, Vi Như Hạ gọi Lạc Đường một tiếng. Lạc Đường ngẩng đầu, nhìn đề toán cô chỉ trong sách giáo khoa, hỏi: “Vi sao ở vị trí này phải kẻ tiếp tuyến?”

Lạc Đường nhìn hình trong sách giáo khoa của cô, trong đầu đã hình dung ra quá trình giải đề. Sau khi nhìn thoáng qua, cậu mở truyện tranh trên tay, nói: “Không biết.”

Đây là lần đầu tiên đến Lạc Đường cũng không thể giải được đề, Vi Như Hạ sừng sốt một chút, rồi sau đó không có để ý, dù sao cũng là kiến thức mới học, cô vẫn có thời gian đi hỏi thầy giáo.

Sau buổi sáng báo trước sẽ thay đổi vị trí ngồi, thời gian một ngày nhanh chóng trôi qua, không giống trước đi học, cả lớp đã ngồi xong trong lớp học, hơn nữa còn nhỏ giọng thảo luận hôm nay vị trí nên thay đổi như thế nào.

Thay đổi chỗ ngồi theo truyền thống ở cấp ba, chính là dựa theo thành tích, nam nữ không cùng bàn. Bọn họ sau kì nghỉ quốc khánh mới có thể thi sát hạch, phòng chừng lần này tiêu chuẩn thành tích là dựa theo thành tích phân ban khi vào trường.

Kha Văn Trăn cầm sơ đồ chỗ ngồi vào phòng học, trong phòng học náo nhiệt lên một chút. Cô gõ gõ cái bàn, nói: “Trật tự, hiện tại bắt đầu thay đổi chỗ ngồi.”

Đội sau khi trong lớp học yên lặng, Kha Văn Trăn nói ngắn gọn, đem sơ đồ chỗ ngồi đến đặt trên bàn giáo viên, nói: “Trước bắt đầu thay đổi từ cuối lớp. Vương Tư Lai, em đến vị trí của Hàn Tuấn Tùng, Hàn Tuấn Tùng, em đến vị trí của Vi Như Hạ, Vi Như Hạ.....”

Kha Văn Trăn ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Vi Như Hạ, thấy cô biểu tình không có gì biến hóa, an bài nói.

“Em đến vị trí của Vương Tư Lai, cùng Lạc Đường một bàn.”

Lạc Đường ánh mắt mở lớn, giương mắt nhìn về phía Vi Như Hạ. Giống như cô đã sớm biết sắp xếp thế này, sau khi Vương Tư Lai thu thập mọi thứ xong, liền đem đồ vật của chính mình dọn ngồi cùng Lạc Đường trên bàn.

Cô ngồi ở hàng cuối cùng, sau khi giương mắt xác định tầm nhìn trông phía trước, nghiêng mắt nhìn thoáng qua Lạc Đường.

Lạc Đường nhìn thẳng vào mắt cô, đem ngón tay đè trên trang truyện tranh, vẽ mặt bình tĩnh. Vi Như Hạ mím môi, nói: “Tôi muốn ngồi cùng bàn với bạn học giỏi, cậu học cũng khá tốt, đúng không?”

Lạc Đường không trả lời cô

Nhìn về mặt bình tĩnh của Lạc Đường, Vi Như Hạ bất tri bất giác cảm thấy trước đó mình nên tìm Lạc Đường bàn bạc một chút. Vương Tư Lai và cậu là bạn bè, hai người cùng nhau trốn học cùng nhau đánh nhau, cô tiền trạm hậu tẩu như vậy có chút quá ích kỷ.

“Tôi chủ động tìm giáo viên xin đổi, nếu cậu không muốn cùng tôi ngồi một bàn, tôi sẽ đi tìm chủ nhiệm lớp.....”

“Cậu vừa mới hỏi tôi đề nào?” Lạc Đường ngắt lời cô.

“A?” Vi Như Hạ nhìn cậu, nói: “Không phải cậu không làm được sao?”

Khép truyện tranh lại, Lạc Đường nhấc mí mắt, lông mi che khuất hai tròng mắt đen nhánh tỏa sáng.

“Bây giờ biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Editor: Team Tứ Phương 2.

Thứ sáu, sau khi tan học được nghỉ liền hai ngày, người trên tàu điện ngầm đông hơn bình thường. Mặc dù trên tàu điện ngầm có khí lạnh nhưng dưới dòng người chen chúc vẫn cứ cảm giác được chút khô nóng phiền muộn.

Vi Như Hạ dựa vào cửa tàu điện ngầm và tay vịn, Lạc Đường đứng trước mặt, hai tay chống đỡ ở bên người cô, tạo thành một khoảng nhỏ cách biệt trên tàu điện ngầm chật chội.

Phía sau lưng dựa vào tàu điện ngầm, man mát cứng cứng, chút cảm xúc nóng nảy vì bị chen chúc của Vi Như Hạ dần dần tan ra.

Lạc Đường nhìn qua cửa kính của tàu điện ngầm, trước mắt quét qua một biển quảng cáo sáng lên, ở đáy mắt đen nhánh của cậu chiếu ra một mảnh lộng lẫy biển sao.

“Thứ bảy cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm.” Người có đôi mắt chứa ‘biển sao’ đột nhiên nói một câu. Những lời này có ý gì, Vi Như Hạ trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, gật gật đầu đồng ý: “Được. Trùng hợp tôi có hẹn Hồ Ngâm Ngâm chiều thứ bảy gặp mặt ở Kim Đình.”

Cuối tháng chín, câu lạc bộ Hán phục chuẩn bị diễn kịch trong buổi triển lãm tổ chức muộn của trung tâm hoạt động Minh Hồng.

Mấy ngày nay thời gian gấp gáp, người của câu lạc bộ đều gia tăng thời gian tập luyện. Hai nhân vật nam, giao cho Vi Như Hạ và bạn trai Hồ Ngâm Ngâm—Hứa Hiền.

Hứa Hiền là học sinh Tứ Trung An Thành, những lần trước mọi người tập kịch cậu vẫn luôn không tham gia. Nhưng trước kia cậu đã từng diễn kịch này rồi, hơn nữa còn xuất thân là cosplay, là khách quen của triển lãm, cho nên dù không tập luyện cũng có thể biểu diễn tốt.

Lần này Hồ Ngâm Ngâm đưa Vi Như Hạ đi gặp Hứa Hiền, một là Vi Như Hạ chưa từng biểu diễn lần nào, muốn tìm Hứa Hiền tham khảo kịch bản. Hai là nàng muốn cuối tuần ở bên cạnh bạn trai, thuận tiện tìm cái cơ như vậy.

Vi Như Hạ hẹn gặp họ sau bữa trưa, không ảnh hưởng tới lịch ăn cơm với Lạc Đường.

“Không phải ăn ở Kim Đình.” Lạc Đường nói.

Vi Như Hạ nhắc mắt, nhìn Lạc Đường trước mặt, cười hỏi: “Vậy ở đâu?”

Quán cơm đồ ăn phương Bắc Hàn Tuấn Tùng đề cử tên là “Âm thực Nhã Huệ quê nhà”, là cửa hiệu lâu đời trên phố mỹ thực đường Minh Hoàng của An Thành. Lạc Đường đưa Vi Như Hạ đi vào cửa chính của phố chính trên Minh Hoàng, sau lại ngoặt ở cuối phố, không chút lúng túng tìm được quán cơm phương Bắc này.

Hôm nay trời đầy mây, từ buổi sáng đã có chút oi bức, lại chen vai chen chân trên đường Minh Hoàng, nâng độ oi bức lên một tầng cao mới. Sau khi đi vào quán cơm, khí lạnh ập tới trước mặt mới làm Vi Như Hạ sống lại lần nữa.

Quán cơm không lớn, nhìn qua được sắp xếp sáu cái bàn. Thời điểm hiện tại đi ăn cơm, số bàn đầy khách cũng chỉ có ba. Thấy có người tiến vào, bác chủ tiệm nhanh chóng bước tới. Người vừa mở miệng, Vi Như Hạ liền nghe được khẩu âm phương Bắc quen thuộc.

“Quý khách ăn gì?” Bà chủ khung xương rất lớn, nhìn hơi cường tráng, nói chuyện tự tin mười phần.

Đáy lòng Vi Như Hạ lúc này như dây đàn, vừa bị nhẹ nhàng gảy một chút, cô cười nhìn thoáng qua Lạc Đường. Lạc Đường đưa thực đơn cho cô, ngược mắt nhìn cô nói, ngữ khí vẫn bình đạm.

“Tôi chưa từng ăn qua, cậu gọi món.”

“Âm thực Nhã Huệ quê nhà”. Hai chữ ‘quê nhà’ làm Vi Như Hạ nếm chút loại hương vị nói không nên lời. Quán ăn sáng kiểu này ở huyện thành Đông Trần có rất nhiều, trang trí cơ bản đều có những đặc điểm lớn giống nhau, lại khác nhau ở chi tiết. Nhưng quán cơm đem theo thanh âm đón tiếp nhiệt tình cùng với hương vị trần ngập, làm người ta nhiều lần cảm thấy thân thiết.

Vi Như Hạ ăn một bữa cơm thỏa mãn nhất cô từng ăn qua từ khi tới An Thành, hỏi Lạc Đường: “Cậu biết quán cơm này thế nào?”

Vi Như Hạ uống nước, tầm mắt dừng lại ở quầy thu ngân của quán cơm, phía trên có đặt một tủ bát màu trắng đã cũ, hỏi Lạc Đường một câu.

Không trả lời câu hỏi của Vi Như Hạ, Lạc Đường hỏi: “Chính tông sao?”

“Chính tông.” Vi Như Hạ gật đầu.

Cũng là bởi vì chính tông, khẩu vị quá mặn quá nặng, không hợp khẩu vị người An Thành, cho nên dù ở trên đường Minh Hoàng phồn hoa náo nhiệt, khách quán cơm này lại ít ỏi không có mấy.

Vi Như Hạ rũ mi, quét mắt qua bát cơm sạch sẽ trước mặt Lạc Đường. Cậu gần như không ăn, còn ăn không hết một chén cơm. Xem ra Lạc Đường giống Vi Tử Thiện, hoàn toàn không nuốt trôi đồ ăn phương Bắc.

Dịch cái ly bên cạnh một chút, Vi Như Hạ nói với Lạc Đường: “Lần sau vẫn là đi ăn đặc sản An Thành đi.”

Lạc Đường nhìn bàn ăn gần như trống trơn trước mặt, hỏi: “Không thích món ăn phương Bắc?”

“Thích.” Vi Như Hạ cười nói, “Nhưng về sau tôi ở An Thành, dù sao cũng cần thích nghi với khẩu vị đồ ăn nơi đây.”

Hôm nay Vi Như Hạ đeo một chiếc thắt lưng màu đen, bên ngoài khoác một chiếc áo voan mỏng chống nắng màu trắng, cả người cô dựa vào lưng ghế, tư thế thoải mái, giọng nói nhẹ nhàng.

Tính cách của Vi Như Hạ rất hiền, hiền như Phật. Cô như một người đến từ không gian đa diện, hoàn toàn xa lạ với An Thành. Nhưng cô vẫn chưa phản kháng, cũng chưa giữ bản tính của mình, ngược lại luôn mài dũa các khía cạnh của bản thân, để bản thân có thể hòa nhập với môi trường mới ở An Thành.

Lạc Đường nhìn vào đôi mắt nâu của cô gái và khoe miệng cười như có như không, cậu nhấp nhẹ môi dưới, nói: “Nếu cậu thích, tôi sẽ dẫn cậu đi.”

Trong lòng Vi Như Hạ vẫn luôn muốn bản thân thích ứng với khẩu vị ở An Thành, nhưng nghe Lạc Đường nói, vẫn cảm thấy rất ảm áp. Ở An Thành có thể quen biết cậu, đồng thời làm bạn với cậu, Vi Như Hạ rất vui.

Nụ cười của Vi Như Hạ càng sâu hơn, vô cùng chân thành nói một tiếng

“Cảm ơn cậu, Lạc Đường.”

Sau khi hai người ăn cơm xong, cùng nhau đi đến trạm tàu điện ngầm. Vi Như Hạ muốn đi Thương Hạ Kim Đình, nơi Lạc Đường muốn đi thì phải qua Thương Hạ Kim Đình hai trạm. Lúc tàu điện ngầm đến trạm Thương Hạ Kim Đình, Vi Như Hạ tạm biệt Lạc Đường rồi xuống tàu.

Mặc dù đã đi qua một lần, nhưng Vi Như Hạ đối với Thương Hạ to lớn như này vẫn có chút mơ hồ khó phân phương hướng. May mà Hồ Ngâm Ngâm lo cô không tìm thấy, trực tiếp ở cửa trạm tàu ngầm đợi cô.

Vi Như Hạ vừa lên thang cuốn liền nghe thấy Hồ Ngâm Ngâm gọi cô.

“Hạ Hạ~”

Vi Như Hạ ngẩng đầu, thang cuốn đã lên trên cùng, Hồ Ngâm Ngâm mặc một chiếc áo ngắn hán phục màu trắng, nhìn về phía cô vẫy tay cười hưng phấn. Cửa tàu điện ngầm cũng có khí lạnh tỏa ra, nhưng trong thời tiết nóng bức thể này, tác dụng lại cực kỳ nhỏ bé, giữa mũi thấm ra chút mồ hôi, tóc cắt ngang có chút ướt.

Mặc dù như thế, nhưng Vi Như Hạ vẫn cảm thấy Hồ Ngâm Ngâm thật dễ thương. Da của cô ấy vốn đã trắng, lại có chút mũm mĩm, có chút giống phong cách mỹ nữ thời Đường.

Hồ Ngâm Ngâm mặc Hán phục, người trên tàu ngầm đi ra, hầu như mọi ánh mắt đều lướt qua người cô ấy, vậy mà cô ấy không hề để ý, sau khi Vi Như Hạ đi ra, khoác tay lên cô nói: “Đi thôi, Hứa Hiền đang đợi chúng ta đó.”

“Nóng hử?” Vi Như Hạ cầm khăn giấy, đưa cho Hồ Ngâm Ngâm lau mồ hôi.

Hồ Ngâm Ngâm không để ý cười một cái, trên mặt lộ ra chút phẫn: “Không sao.”

Vào cuối tuần các bạn nhỏ ngồi đầy ở đây để ăn kem, Hứa Hiền ngồi trên cái ghế dài ở góc khuất, đang cúi đầu chơi game. Lúc Hồ Ngâm Ngâm dẫn Vi Như Hạ đến đó, cậu ta vừa gõ chữ vừa cười, Hồ Ngâm Ngâm đi đến gọi cậu ta một tiếng, đùa một câu: “Nói chuyện với ai mà vui như vậy.”

Hứa Hiền ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy Hồ Ngâm Ngâm, đưa điện thoại cho cô, nói: “Ồ ga có một clip hài.”

Hồ Ngâm Ngâm không nhận điện thoại của cậu ta, chỉ hừ hừ hai tiếng, kéo Vi Như Hạ đến, cười hi hi giới thiệu: “Đây là bạn cùng bàn của mình, Vi Như Hạ ~ Hạ Hạ, đây là Hứa Hiền, Hứa Tiên của mình.”

Trước kia, Hồ Ngâm Ngâm đã đưa cho Vi Như Hạ xem hình của Hứa Hiền, hình ảnh đều là ảnh trên weibo của Hứa Hiền đăng lên, nhìn thấy người thật, Vi Như Hạ nhất thời không nhận ra.

Bộ dạng cậu ta khá nghiêm chỉnh, thân hình gầy nhom, đeo chiếc gọng kính tròn đen không có mắt kính. Sau gọng kính, mang theo đồng tử đẹp có chút màu xanh. Sau khi nhìn thấy Vi Như Hạ, đáy mắt hiện lên một tia sáng.

Sau khi hai người chào hỏi xong, Hồ Ngâm Ngâm đi qua ngồi kế bên Hứa Hiền, Vi Như Hạ cũng ngồi xuống một bên.

Khi Hồ Ngâm Ngâm vào cửa, tầm mắt của mấy người trong quán liền đặt trên người cô. Cô ngồi xuống, vẫn có người từ bên kia nhìn sang, Hứa Hiền quay đầu nhìn Hán phục trên người Hồ Ngâm Ngâm, nói: “Thật ra hôm nay không cần mặc Hán phục.”

“Hả?” Hồ Ngâm Ngâm nhìn Hứa Hiền, không hiểu hỏi: “Tại sao vậy?”

Biểu cảm của cô đầy khó hiểu và không quan tâm, hỏi ngược lại Hứa Hiền. Cậu ta nhìn xung quanh, chỉ nói: “Mọi người xung quanh đều đang nhìn cậu đó.”

“Nhìn thì cứ nhìn.” Hồ Ngâm Ngâm cười rộ lên, “Nếu mọi người đều sợ ánh nhìn của người khác mà không mặc Hán phục, vậy làm sao có thể đem Hán phục mở rộng ra ngoài được?”

Hứa Hiền dường như muốn nói gì đó, Hồ Ngâm Ngâm chống lại ánh mắt của cậu ta, hỏi: “Mình mặc không đẹp sao?”

Câu hỏi vừa được đưa ra, Hứa Hiền cười khanh khách, thu hồi ánh mắt, nói: “Đẹp, trong mắt mình thì cậu mặc gì cũng đẹp.”

“Vậy thì không được rồi.” Hồ Ngâm Ngâm rất vui với đáp án này, đứng dậy hỏi Vi Như Hạ: “Như Hạ, cậu muốn ăn hương vị gì trong dung nham bảo tuyết?”

Vi Như Hạ chưa từng ăn qua, hỏi: “Có vị quả đào mật không?”

“Không có.” Hồ Ngâm Ngâm cười rộ lên, nói: “Chúng mình không hổ là bạn bè, mình cũng thích ăn đào, có điều là đào vàng, nhưng không có vị đào vàng.”

Vi Như Hạ cười, nói: “Vậy cậu tùy ý mua cho mình một cái đi.”

Sau khi Hồ Ngâm Ngâm đáp ứng, liền ẩn vào trong đoàn xếp hàng. Vi Như Hạ xem cậu ấy đang đứng ở đâu, vừa muốn đứng dậy đi cùng cậu ấy xếp hàng, Hứa Hiền ở phía đối diện hỏi một câu.

“Ngâm Ngâm nói hai cậu là bạn cùng bàn.”

Vi Như Hạ nhìn Hứa Hiền, trả lời: “Trước kia là vậy, thứ 6 vừa chuyển chỗ rồi.”

“Vậy cậu ấy dẫn cậu gia nhập hội Hán phục.” Hứa Hiền nói, “Cậu ấy từng có rất nhiều bạn cùng bàn, cậu là người đầu tiên bị cậu ấy lôi kéo vào đó, mình cũng là lần đầu tiên gặp bạn cùng bàn của cậu ấy.”

“Ừ.” Vi Như Hạ nhàn nhạt đáp lại một câu.

“Cậu có bạn trai chưa?” Hứa Hiền hỏi.

Vi Như Hạ nhấc mí mắt lên, cảm xúc trong đôi mắt nâu không rõ.

“Đừng hiểu lầm.” Hứa Hiền cười phì, cậu nhìn biểu cảm của Vi Như Hạ, giải thích: “Bởi vì lần tập kịch này của chúng ta, bên trong có hành động khá là mờ ám, mình sợ bạn trai của cậu...”

“Cắt đoạn đó đi là được rồi.” Vi Như Hạ cắt ngang lời cậu ta, đứng dậy đi tìm Hồ Ngâm Ngâm.

Đám người Lạc Đường cùng Tử Trung hẹn nhau ở một cái hẻm nhỏ gần phía sau phố ăn vặt, trong hẻm dựng một cái lều, bên trên dùng tôn che dấy, nhìn rất cũ nát, trong lều để một ít đồ sắt thép bỏ đi, bọn Hoàng Duy ngồi đó đối đối phương xuất hiện.

Ngay từ đầu Hoàng Duy nói là 15v15, nhưng hấn lại làm càn, nhìn người trong lều, ít nhất cũng 25 người rồi. Ngoài những người ở đó không về nhà, có không ít học sinh trong nội thành cũng bị Hoàng Duy gọi đến.

Khi bọn Lạc Đường đến nơi, Hoàng Duy đang nghe một cậu con trai béo lùn nói gì đó, Hoàng Duy cười có chút tà khí, khi Lạc Đường vào vừa đúng lúc nghe hấn nói một câu.

“Ồ trên tàu điện ngầm?”

Tên béo lùn đó gật gù đầu, quay đầu lại thấy Lạc Đường, ánh mắt khiếp sợ, nhanh chóng lẩn trốn vào trong đám người.

Mà Hoàng Duy không sợ Lạc Đường.

Hấn ta năm nay lên lớp 12, lớn hơn Lạc Đường một tuổi, hấn luyện quyền anh, ở đằng sau là một đám học sinh, có vẻ đặc biệt khỏe mạnh.

Thấy bọn Lạc Đường đã đến, Hoàng Duy từ trên tấm tôn nhảy xuống, đi đến bên cạnh Lạc Đường, mắt đảo qua phía sau, cười mỉa mai.

“Mỹ nữ ngồi tàu điện ngầm với Lạc ca đâu rồi? Nghe nói chân mỹ nữ đó không tồi nha...”

Lời của Hoàng Duy vẫn chưa nói hết, chỉ nghe thấy bên tai có chút gió, Lạc Đường đá một cước, Hoàng Duy lao đảo ngã xuống đất.

Lạc Đường thu chân lại, hai mắt thiếu niên tối đen, giọng nói trầm thấp.

“Chân của tao thì sao?”

Khi Lạc Đường đi tìm Vi Như Hạ, đã là 3 giờ chiều, sau khi Vi Như Hạ và Hồ Ngâm Ngâm tạm biệt xong, vào trạm tàu ngầm, Lạc Đường đã đứng cửa tàu điện ngầm đợi cô.

Vi Như Hạ chạy đến đó, vì chạy nên trên mặt có chút đỏ, thở nhẹ hai cái rồi nói: “Đi thôi.”

Lạc Đường quẹt thẻ tàu điện ngầm, nhìn tay cô cầm sách, hỏi: “Sách dạy nấu các món ăn đặc sản An Thành?”

“Ừ.” Vi Như Hạ cười giờ quyền sách hướng dẫn nấu ăn trong tay nói: “Minh muốn học làm món ăn ở vùng này.”

Lạc Đường vẫn chưa hỏi nhiều, tàu ngầm đến trạm, hai người theo dòng người trên tàu điện ngầm.

Vừa vặn 3 giờ là lúc mọi người chơi ở bên ngoài xong về nhà cho nên trên tàu điện ngầm có chút chen lấn. Vi Như Hạ theo Lạc Đường lên tàu điện ngầm, liền bị cậu dùng hai tay vòng qua chống đỡ tạo không gian bên trong.

Thương Hạ Kim Đình là trạm xe, sau khi bọn họ lên tàu điện ngầm, vẫn có người ở sau tấp nập đi lên phía trên, lúc đó bởi vì quá đông, có người bị chen đến mức lùi về phía sau, khuỷu tay đập vào sườn eo của Lạc Đường.

Lông mày của Lạc Đường nhăn lại.

Đang sau Vi Như Hạ dựa vào cạnh cửa, nhìn thấy vẻ mặt thay đổi nhỏ của Lạc Đường, cô giương mắt tỉ mỉ nhìn thì phát hiện mặt Lạc Đường có chút trắng xanh. Rồi sau đó màu mặt âm u nhìn về phía sườn eo của cậu, không lộ ra chút cảm xúc gì.

“Cậu bị thương?”

Sau khi bị đụng vào sườn eo, Lạc Đường theo bản năng né đi, mà người kia chỉ huých một cái, cậu không đau đến mức phải nhíu mày.

Lông mày giãn ra, vẻ mặt bình tĩnh.

“Không có.”

Trong nháy mắt cậu nói xong, Vi Như Hạ tay nắm thành quyền, đánh về phía eo của cậu. Còn chưa chạm vào, lạc Đường đã né theo bản năng.

Lạc Đường vừa né, Vi Như Hạ liền từ chỗ lúc này đứng dậy. Vừa đứng dậy, cô bám chặt vào cánh tay Lạc Đường, dùng lực kéo Lạc Đường theo bên người cô, đem cậu kéo đến chỗ cô vừa dựa vào. Phía sau lưng chạm vào thành tàu, cảm xúc mát lạnh rất nhanh xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng manh, Lạc Đường cúi mắt xuống nhìn Vi Như Hạ.

Lúc này, Vi Như Hạ thật giống cậu lúc trước, hai tay chống đỡ ở eo cậu, chống cho cậu một không gian độc lập, trong không gian đó, không ai có thể động vào vết thương của cậu.

Thân thể vừa mới đứng vững, Vi Như Hạ ngẩng đầu lên đối mặt với đôi mắt của Lạc Đường, dung mạo khí chất, mang theo một chút nghiêm túc và chăm chú.

“Tôi có thể giúp cậu nói dối gạt di Dương, nhưng cậu cũng phải đáp ứng tôi, không để bị thương.”***Hứa Tiên

Bạn đang đọc truyện *Đứt Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Editor: Team Tứ Phương 2.

Hôm nay cả trời đầy mây, đợi sau khi Lạc Đường và Vi Như Hạ về nhà, trời âm u càng lúc càng lợi hại. Bây giờ đã hơn 3 giờ, bầu trời bị mây dày bao phủ, bốn phía đều là bóng đen, thỉnh thoảng ở phía chân trời có hai tia chớp, làm bầu trời sáng lên, ngoài cửa sổ trở lên rõ ràng hơn.

Sau khi Lạc Đường về phòng bật đèn lên, liền cởi áo sơ mi xuống, trên vòng eo chặt sạch lộ ra một mảng bầm tím đỏ.

Đem áo sơ mi ném sang một bên, cậu liền ngồi xuống giường, theo động tác của cậu, đường dáng cơ bụng đẹp lộ ra, trên tay cậu mở nắp lọ dầu hoa hồng, đổ một chút lên tay, sau khi mở ra, bôi lên vết bầm tím.

Dầu hoa hồng vừa tiếp xúc vào làn da, bỗng chốc đã trở nên nóng ran, hòa với cảm giác đau đớn của vết bầm tím, sắc mặt Lạc Đường sau khi bôi xong không đổi, trên người xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

Đem nắp bình đóng lại, Lạc Đường cầm bình dầu hoa hồng nhìn một lát, đây là lúc Vi Như Hạ vừa ra khỏi trạm tàu điện ngầm đi nhà thuốc mua cho cậu.

Cầm lọ dầu hoa hồng nghiêng nghiêng, chất lỏng bên trong theo chuyển động của cậu dịch chuyển, sủn eo nóng lên một hồi, con mắt đen nhánh dường như nổi lên một tầng sóng. Lạc Đường đem dầu hoa hồng đặt ở cái bàn bên cạnh, đứng dậy ở bên cửa sổ.

Ngoài cửa sổ không biết từ khi nào đã mưa, mưa tháng 9 không lớn, nhưng so với mưa tháng 6 dai dẳng hơn, từng giọt mưa tí tách từ trên nóc mái nhà rơi xuống, trên mặt đất bắn một tầng nước.

Phòng ngủ của cậu ở phía sau biệt thự, vừa hay ở bên cửa sổ có thể nhìn thấy sát vách nhà Vi Từ Thiện.

Căn biệt thự độc lập ngoài mặt trước thiết kế sân, mặt sau còn thiết kế cửa chuyên vào gara và một bể bơi. Nhưng mảnh đất bể bơi này, mọi người có thể tùy ý sửa sang, ví dụ nhà Vi Từ Thiện, làm thành hồ sen.

Bây giờ không phải mùa sen nở, trong hồ hoa sen đều đã tàn rồi, đến ngay cả đài sen cũng đã già. Trên hồ sen vẫn dựng thẳng bởi vì cuống đã chuyển sang màu vàng xanh, rễ cắm sâu vào nước trong xanh, dưới là một tầng nước bùn thật dày.

Mà lúc này, bên hồ sen đã lụi tàn, có một thiếu nữ dáng cao, cầm một chiếc ô đen đứng ở đó nhìn vào, mưa rơi làm hồ sen gọn thành những gọn sóng từng vòng. Cô quay ô một cái, nước trên ô trộn lẫn vào mưa thì nhau rơi xuống vào hồ sen.

Mưa thu đem sự trong xanh của hồ sen dội xuống có chút đục ngầu, mưa rơi xuống không tốt rơi vào hồ sen. Kế hoạch làm ngó sen gạo nếp hoa quế của Vi Như Hạ đành phải hủy bỏ.

Trên mặt đất cỏ trong bụi bị mưa làm cho ướt sũng, lúc Vi Như Hạ đi qua đi lại, trên mắt cá chân bị dính vài vụn cỏ. Cô chà chà chân, hất vụn cỏ ra, xoay người chuẩn bị về phòng.

Trước khi trở về phòng, ngẩng đầu nhìn thấy nhà hàng xóm Lạc Đường. Phòng lầu hai mở đèn, đứng ở trước cửa sổ có một bóng người.

Nước mưa che khuất tầm nhìn, Vi Như Hạ không chắc chắn bóng đó có phải Lạc Đường không, cô nhìn về phía bóng đó cười một cái, sau đó quay người về nhà.

Trận mưa thu này rất dài, cứ như vậy cho đến hôm thứ hai khai giảng thì trời quang mây tạnh. Trời vừa mới mưa xong, sân thể thao không thích hợp tập luyện, cho nên giờ thể dục học sinh được tự do hoạt động.

Vừa xong tiết, Hồ Ngâm Ngâm liền chạy đến tìm Vi Như Hạ. Hai người tuy không phải bạn cùng bàn, Nhưng cách nhau cũng không xa Hồ Ngâm Ngâm quay đầu có thể nhìn thấy cô, có chuyện gì gọi một tiếng Vi Như Hạ cũng có thể nghe thấy.

Trong vườn trường giờ thể dục, mặt đất ẩm ướt, học sinh mặc đồng phục chạy tới chạy lui, tràn ngập thanh xuân với tinh thần phấn chấn. Hồ Ngâm Ngâm mua một đồng hồ ăn vặt, dùng túi ni lông bọc vào cầm trên tay, cô cầm một túi đồ ăn giòn tan vừa ăn vừa hỏi Vi Như Hạ: “Ngồi cùng bàn với Lạc Đường cảm giác thế nào?”

Đưa tay bắt lấy thứ đồ ăn giòn tan trong tay Hồ Ngâm Ngâm, Vi Như Hạ nhìn đại diện lớp đến giảng đường đưa bài tập, nghĩ nghĩ rồi nói: “Không có cảm giác gì.”

Lạc Đường vẫn như vậy, lên lớp liền xem truyện tranh. Sách giáo khoa của cậu kẹp rất nhiều truyện tranh, còn có một chút thịt tươi tiếng nhật, cậu có thể xem hiểu. Đường như cậu học rất ít, thế nhưng có thể thi được khoảng 15 điểm, hơn nữa còn có tiếng Nhật, thật sự rất lợi hại.

So với Lạc Đường, cô chính là một kẻ bất tài vô dụng, môn số học chỉ học một nửa, sức học vẫn như cũ không thay đổi. Lúc đó còn hâm mộ Lạc Đường có một bộ não thật tốt.

Suy nghĩ của Vi Như Hạ hướng tới học hành, nhưng Hồ Ngâm Ngâm lại nghĩ lung tung. Toàn bộ nữ sinh đều muốn ngồi cùng với Lạc Đường, nhưng Vi Như Hạ ngồi cùng bàn với Lạc Đường lại “Không có cảm giác gì”

Quả thật là phí của trời.

“Cậu giúp Lạc Đường nhận thư tình bao giờ chưa?” Hồ Ngâm Ngâm thay đổi phương hướng, hỏi “Vương Tư Lai nói lúc trước hẳn thay Lạc Đường nhận thư tình, mỗi ngày mười mấy phong thư, nhưng Lạc Đường đều không xem, thư tình cậu ta nhận được đều đốt hết. Hàn Tuấn Tùng nói, tập hợp những thư tình của Lạc Đường lại đốt, có thể quay được một con dê.”

Điểm này Vi Như Hạ vẫn chưa lĩnh hội được, có điều lời Hồ Ngâm Ngâm trái lại làm Vi Như Hạ có chút không tin: “Nữ theo đuổi nam sao? Lạc Đường vốn không có cái sở thích đó?”

“Không có.” Hồ Ngâm Ngâm nói một cách chắc chắn, “Cho dù hoa khôi trong lớp, hoa hậu giảng đường, học muội, học tỷ, cậu ta đều không thích.”

Nghe Hồ Ngâm Ngâm nói, Vi Như Hạ gật gật đầu, hàm răng cắn chặt, miệng đầy hương thơm.

Này, thử nghĩ người nào mà lại không có thất tình lục dục, không thể hình dung nổi?

Tính cách lạnh nhạt?

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chốc lát đã đến đại sảnh của khu dạy học thì điện thoại di động của Hồ Ngâm Ngâm bỗng vang lên, Vi Như Hạ quay đầu nhìn lại cô, Hồ Ngâm Ngâm nhìn quanh xem có giáo viên không, sau đó cười trộm một tiếng nhìn Vi Như Hạ nói: “Hứa Tiên của chúng ta lại phát tin mới trên Weibo.”

Biệt danh mà Hồ Ngâm Ngâm đặt cho bạn trai Hứa Hiền là Hứa Tiên mà cô là Bạch Tố Trinh phiên bản ú.

Ngoài việc là một học sinh trung học, Hứa Hiền còn là một coser có chút danh tiếng với hơn 70.000 người theo dõi trên Weibo, mà Hồ Ngâm Ngâm đối với anh ta mê muội số một.

Cô cài đặt chế độ quan tâm đặc biệt, mỗi lần Hứa Hiền phát trên Weibo, cô đều nhận được nhắc nhở. Sau khi nhận được nhắc nhở, xem thử có giáo viên hay không, cô liền chiếm ghế sô pha nắm chặt điện thoại mở Weibo.

Khi yêu Hồ Ngâm Ngâm là một cô gái nhiệt tình đơn thuần, cô nghĩ rằng mỗi khi yêu ai thì sẽ muốn làm cho người đó vui vẻ. Vi Như Hạ nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu khi hạnh phúc của cô cũng mỉm cười.

Bình thường hằng ngày khi Hứa Hiền vừa phát trên Weibo, Hồ Ngâm Ngâm lại chiếm ghế sô pha, ngay sau đó cô làm mới các bình luận để xem các bình luận mới. Mỗi phản phát lên Weibo của Hứa Hiền là có khoảng hai ba trăm cái, Hồ Ngâm Ngâm đều không bỏ sót cái nào.

Trên miệng cô còn đang ngậm sữa chua, nhìn về phía khác, khi đến cửa lớp học, cô đột nhiên “Oa” một tiếng.

Vi Như Hạ đứng ở cửa, quay đầu lại nhìn cô một cái, lông mày của Hồ Ngâm Ngâm nhăn lại, vẻ mặt ngưng trọng.

“Có chuyện gì sao?” Vi Như Hạ lo lắng hỏi.

Hồ Ngâm Ngâm cũng không chắc chắn, cô làm mới lại, chỉ là cái bình luận đó đã biến mất. Nhưng cô cũng không buông lỏng, lông mày cô càng nhăn lại và cô nhìn lên Vi Như Hạ nói: “Không có gì.”

Hôm nay sau khi trời hết mưa, buổi chiều tan học thì trời cũng sắp lặn. Do trời hết mưa nhìn lên bầu trời sáng sủa hơn, phía trên, trời xanh thẳm không mây.

Vi Tử Thiện sắp bấm máy cho kịch bản mới vào tuần sau nên rất ít về nhà. Trong nhà không có ai, Vi Như Hạ thay bộ quần áo thoải mái đi ra sân sau, cô tiếp tục kế hoạch vào cuối tuần bị gác lại do trời mưa.

Sau cơn mưa, mặt nước ao sen trở lại màu trong suốt, bên dưới mặt nước là bùn đất có thể nhìn thấy rõ ràng.

Vi Như Hạ cởi giày ra, đi xuống ao, đất bùn trơn nên cô bị trượt hai chân, may là vẫn khống chế được cân bằng, cô bắt đầu đi tìm vị trí của ngó sen.

Vừa mới cúi người xuống, Vi Như Hạ liền nghe được tiếng chó sủa quen thuộc, cô ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua thấy A Mang đang thè lưỡi ở bên kia khu vườn. Bên cạnh A Mang là Lạc Đường đang dắt nó.

Ánh nắng hoàng hôn chiếu qua những đám mây trên đỉnh núi, ánh chiều tà màu đỏ chiếu vào chàng trai và chú chó Berger, nhìn giống như một bức tranh.

Chàng trai trong bức tranh đang nhìn cô, hai tròng mắt đen nhánh và che lên một tầng màu đỏ.

“Đang làm gì đó?” Lạc Đường hỏi.

Vi đang khom người lại nên Vi Như Hạ không tiện nói chuyện, cô đứng thẳng người lên, trên tay còn kéo theo một lớp nước bùn, xi măng hỗn hợp thì nhau rơi xuống mặt nước hồ sen, Vi Như Hạ cười, nói với Lạc Đường: “Tôi đang đào ngó sen.”

Cô luôn làm những chuyện khiến người khác phải bất ngờ.

Cô đã thay quần áo đi học, toàn thân mặc quần đùi áo ngắn bằng vải bông có màu xanh trắng, thân thể cao gầy mảnh khảnh, nhìn không có một chút sức lực nào, nếu như có một cơn gió thổi qua cũng có thể làm cô ngã xuống vũng bùn.

Lông mi dày đặc của Lạc Đường hơi nháy, khuôn mặt không biểu hiện gì, cậu hơi mím môi, hỏi: “Cần hỗ trợ không?”

Vừa rồi một mình đào có chút khó khăn, nghe Lạc Đường chủ động muốn giúp, Vi Như Hạ có chút kinh ngạc, sau đó gật đầu nói: “Cần chứ.”

Sau khi đưa A Mang về nhà, Lạc Đường tới nhà Vi Như Hạ. Cậu vừa vào cửa, Vi Như Hạ liền dẫn cậu ra sau vườn. Tới gần khu hồ sen, Vi Như Hạ nói với Lạc Đường công việc cần phải làm.

“Tôi đang tìm vị trí của ngó sen.”

Cởi giày ra, Lạc Đường đi theo Vi Như Hạ vào ao sen, bùn lấp đến mắt cá chân và cảm giác trơn trơn làm lông mày Lạc Đường nhíu lại. Cậu nhìn Vi Như Hạ ở phía trước, mắt cá chân trắng nõn và mịn màng bị bao quanh bởi bùn đất, cô cúi xuống giống như đào được cái gì đó.

“Tìm được rồi à?” Lạc Đường hỏi.

“Không có.” Vì Như Hạ tiếc nuối nói, sau đó lại tiếp tục sờ soạn vị trí ngó sen. Xác định chỗ này không có, cô rút chân ra khỏi bùn, nhìn bên cạnh rồi đặt chân xuống. Thời điểm chạm chân vào bùn, Vì Như Hạ quay qua Lạc Đường nói: “Tôi muốn làm món gạo nếp hoa quế À!”

Cô còn chưa nói xong, bàn chân phía dưới vừa trượt, thân thể cô bị mất thăng bằng, vào lúc cô sắp ngã, Lạc Đường ở bên cạnh giang cánh tay ôm cô vào người.

Trong nháy mắt thân thể hai người tiếp xúc với nhau, Lạc Đường ngửi được một mùi thơm ngọt ngào hương hoa quế.

Cậu thích vị ngọt này.

Bị Lạc Đường ôm lấy, thân thể hai người dính sát vào nhau, mà Vì Như Hạ như không có quan tâm lắm. Cô dùng đôi tay bắt lấy cánh tay Lạc Đường, dùng thân thể Lạc Đường chống đỡ, lỗ tai đỏ ửng cọ qua ngực cậu, Vì Như Hạ nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ.

“Á, tư thế này thật khó chịu.” Vì Như Hạ nói.

Trong ngực đang ôm lấy Vì Như Hạ, mùi hương hoa quế làm cho cậu cảm thấy mê hoặc. Cổ họng vừa động, đáy mắt yên tĩnh của Lạc Đường nổi lên một tầng gợn sóng.

”..... Cái gì?”

Vì Như Hạ ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn ngập ánh sáng, cô cười nói.

“Ngó sen kìa.”

Cô đã tìm được vị trí của ngó sen rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đây là lần đầu tiên Vì Như Hạ đào được ngó sen, cách làm còn rất vụng về, ngay lúc đầu đã làm đứt mấy cây khi đào, về sau nhờ có Lạc Đường hỗ trợ mới dần dần đào ra được mấy cây hoàn chỉnh.

Hồ sen và hoa sen là tự tay Lý Túc Hòa làm, về sau nhờ người làm vườn thường ngày tới chăm sóc, nên những ngó sen trong hồ nhìn rất tươi tốt.

Đào xong ngó sen, Vì Như Hạ dẫn theo Lạc Đường đến trước vòi tưới hoa để rửa sạch sẽ tay chân. Vì Như Hạ để Lạc Đường rửa trước, mở vòi ra nước bắn lên chân cô, làm cho cô nhớ lại kỷ niệm đi bắt cá lúc nhỏ cùng các bạn khi ở Đồng Trấn.

Nghĩ tới đây, Vì Như Hạ cười.

Lạc Đường đem bùn đất ở chân rửa sạch sẽ, vừa vặn ngược mắt nhìn thấy cô đang cười, đưa ống dẫn nước vào trong tay cô, hỏi: “Cười cái gì?”

Dòng nước chảy đều từ trên cao xuống xuôi theo đuôi Vì Như Hạ chảy, hai chân cô chà vào nhau, nước bùn dần dần tẩy sạch, đôi chân lại trở nên trắng mịn, Vì Như Hạ trả lời: “Không có gì.”

Sau khi rửa sạch hai chân, Vì Như Hạ đem ngó sen rửa sạch sẽ, lấy một cái giỏ tre để ngó sen vào trong, Vì Như Hạ ngẩng đầu hỏi Lạc Đường: “Tí nữa tôi làm thức ăn cậu giúp tôi nếm thử nó được không? Tôi chưa được ăn món đó, nên tôi không biết mùi vị của nó ngon không.”

Lạc Đường chưa đồng ý nhưng vẫn đi theo Vì Như Hạ vào phòng bếp nhà cô, xem quá trình cô làm gạo nếp ngó sen.

Trong nửa năm đầu Tổng Tổ Quân nằm viện, Vì Như Hạ vẫn nấu cơm ba bữa chăm sóc cô ấy, trước đó cô không nhập viện, Vì Như Hạ chưa nấu cơm bao giờ. Nhưng cô làm theo công thức mà thức ăn cũng khá ngon, cho nên Vì Như Hạ cảm thấy mình rất có tài nấu ăn.

Ngó sen sau khi được cô rửa sạch sẽ rồi cắt hai đầu và nhồi gạo nếp với tắc vào trong. Ở bên cạnh, Lạc Đường đang ngồi ở trên ghế bàn ăn trong phòng bếp, nhìn vào quyển công thức nấu ăn địa phương của An Thành mà Vì Như Hạ mua.

Các bước trong công thức rất chi tiết, nhưng mà quá khuôn mẫu, sau khi nhìn một lần, lại nhìn về mặt đang rất thận trọng của Vì Như Hạ khi bỏ đường phen.

“Tìm người chỉ dạy một chút sẽ tốt hơn.” Thả đường phen vào trong nồi, bắn ra vài giọt nước, Lạc Đường đưa ra lời đề nghị cho Vì Như Hạ.

Vi Như Hạ lại cảm nắm viên táo đỏ để vào trong nồi, cô nói với Lạc Đường: “Vào lễ quốc khánh, tôi sẽ về nhà bà tôi, đến lúc đó tôi sẽ nhờ bà dạy tôi nấu, cha tôi rất thích thức ăn bà nấu.”

Nhìn vẻ mặt đầy nghiêm túc của cô, ánh mắt Lạc Đường hơi nhếch lên và hỏi: “Cậu muốn học nấu ăn là vì chú Vi sao?”

“Ừm” Đối với chuyện này, Vi Như Hạ nói với Lạc Đường cũng không sao hết. Hai nhà là hàng xóm, nên họ chắc cũng biết Vi Từ Thiện không nhận đứa con gái này. Vi Như Hạ vỗ vỗ hoa quả trong tay, nói với Lạc Đường: “Muốn thay đổi quan hệ hiện tại, thì cần phải có một người chủ động.”

Nói xong, không chờ lâu, cô lại ví dụ cho Lạc Đường một sự so sánh sinh động hơn.

“Giống như nữ sinh chủ động viết thư tình cho người mình yêu.”

Mặc dù viết thư tình chưa chắc đã làm cho Lạc Đường thích, nhưng nó vẫn tốt hơn là không làm gì hết, cô đối với Vi Từ Thiện cũng như vậy.

Nhắc tới chuyện này, Vi Như Hạ lại hỏi một câu: “Vi sao cậu lại đem những bức thư tình đó đốt hết vậy?”

Hai mắt đen, vẫn sâu thẳm như cũ, Lạc Đường bình thản nói: “Không muốn cho các cô ấy ôm ấp hi vọng.”

Đối với khía cạnh của cảm xúc, nếu như không có cùng ý tưởng, vẫn nên chấm dứt sớm để người khác đỡ nhớ nhưng.

Vi Như Hạ hiểu được ý tứ trong lời nói của Lạc Đường, liên tưởng về mình, cô chớp chớp mắt, nhìn qua nồi com điện bên cạnh, cảm khái nói: “Tôi đoán thức ăn tôi làm cho cha tôi, cha tôi nói không chừng liên nhìn cũng không thèm nhìn, thậm chí còn vứt đi.”

Khi cô nói ra điều này, khuôn mặt của cô đang đối diện với Lạc Đường, tóc mái của cô bị gió thổi hất vào vai Lạc Đường nhìn tóc rơi trên vai cô, đem sách dạy nấu ăn trên tay mở ra, cậu nói một câu: “Cậu đem nó lại đây cho tôi, tôi sẽ giúp cậu ăn hết.”

Nhìn lại Lạc Đường, Vi Như Hạ nở nụ cười.

Con mưa tạnh vào thứ hai, thời tiết vào ngày thứ ba tốt hơn. Buổi chiều thứ ba tiết thứ hai là thể dục còn tiết thứ nhất là môn toán, tiết toán đầu tiên vừa hết, cả lớp đang hồi hả chạy ra sân thể dục.

Việc học ở cấp ba rất nặng nề, bọn học sinh mong chờ nhất ở ba môn âm nhạc, thể dục, mỹ thuật, đó là lúc được thoải mái nhất.

Trải qua lễ rửa tội của con mưa mùa thu, con đường nhựa trở nên ít nóng hơn. Học kỳ đầu tiên của môn thể dục của năm hai cấp ba là dạy đá bóng, sau khi giáo viên môn thể dục dạy nửa lớp thì các học sinh đó sẽ tự mình thực hành.

Sau khi nhóm đầu tiên là bọn Lạc Đường rời đi, nhóm thứ hai và thứ ba cũng dần dần rời đi sân thể dục.

Vi Như Hạ cùng Hồ Ngâm Ngâm thuộc nhóm thứ ba rời đi, sau khi hết tiết thể dục đến tiết hóa học là tan học, Hồ Ngâm Ngâm đang lôi kéo Vi Như Hạ đi đến phố ăn nhẹ ngoài trường để mua thịt nướng trộn lẫn com.

Vi Như Hạ không muốn đi vì trời đang nắng rất gắt, nhưng cuối cùng vẫn đi vì Hồ Ngâm Ngâm cầu xin mãi.

“Woa, nhìn cậu ăn dễ thương hơn nhiều!” Hồ Ngâm Ngâm cười với vẻ mặt rất hạnh phúc, “Thịt nướng trộn lẫn com của chị Trương vào giờ tan học nhiều người xếp hàng quá, mình không muốn chờ lâu. Mình muốn mua bây giờ, để tan học không phải đi xếp hàng.”

Hồ Ngâm Ngâm là cái đồ tham ăn, đây cũng là nguyên nhân khiến cô không thể gầy đi được. Có người hạnh phúc vì mình gầy đi, cũng có người hạnh phúc vì mình được ăn món mình thích và cô thuộc loại người sau.

Trường An Thành sở một thuộc vị trí khu nhiều trường học của An Thành, vì vậy nên ở đây mở ra rất nhiều phố ăn vặt, chợ đêm và khu thương mại. Hồ Ngâm Ngâm và Vi Như Hạ muốn đến quán thịt nướng trộn lẫn com của chị Trương thì phải đến phố Ngạn An, thuộc khu ăn vặt lớn nhất ở đây. Mỗi lần trước khi ăn tối, học sinh sẽ tụ tập ở đây rất đông, ngoài ra còn các học sinh từ trường thể thao và một số trường khác.

Trước mắt còn chưa tan học, quán chị Trương đã bắt đầu buôn bán, cửa hàng nhỏ đã được quét dọn sạch sẽ. Khi mua thịt nướng trộn lẫn com phải xếp hàng lấy số, trước mắt đã có vài học sinh mặc các đồng phục trường thể thao ngồi chờ trên ghế ăn. Mỗi người cầm điện thoại chơi game. Thấy Vi Như Hạ đi tới, vài người không tự chủ được liếc qua nhìn đuôi Vi Như Hạ một cái.

Hồ Ngâm Ngâm lấy số và dẫn Vi Như Hạ vào trong chỗ ngồi gần đó, có máy điều hòa trong cửa hàng, cộng thêm sự nhiệt tình mà Hồ Ngâm Ngâm dành cho cô, nên cô không thấy nóng.

Trong tiệm thịt nướng trộn lẫn com, tràn ngập mùi thịt mới nướng, Vi Như Hạ lắng nghe những học sinh bên cạnh chơi trò chơi, và đột nhiên Hồ Ngâm Ngâm nói: “Cậu cảm thấy Hứa Hiền là người như thế nào?”

Cắn vào chiếc răng dễ thương và thả lỏng, Vi Như Hạ ngược mắt nhìn Hồ Ngâm Ngâm cười nhìn cô, biểu hiện như bình thường.

Vi Như Hạ cũng có hiểu chút chút về Hứa Hiền, nhưng vào thứ bảy tuần trước gặp mặt chỉ nói vài câu mà thôi, cũng không thể nói là hiểu rõ về hắn.

Quạt điều hòa kêu lên ầm ầm, Vi Như Hạ hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Nhìn Vi Như Hạ bình tĩnh ôn hòa, bộ dáng như không có điều gì đáng để đặt trong lòng, nhưng kỳ thật tâm tư rất tinh tế. Hồ Ngâm Ngâm đứng lúc dừng lại, nhìn thẳng ánh mắt cô, cầm tay cô lên và làm nũng nói: “Có thể xảy ra chuyện gì sao? Cậu là người đầu tiên mà mình dẫn đến gặp bạn của anh ấy, vẫn luôn muốn hỏi cậu, hôm nay mới có dịp.”

Vi Như Hạ nghe xong, cắn một miếng, nói với Hồ Ngâm Ngâm: “Mình là bạn của cậu, cậu thích anh ta, tất nhiên là mình phải tin tưởng vào ánh mắt của cậu rồi.”

Hồ Ngâm Ngâm cười ngọt ngào, nhéo vào mặt Vi Như Hạ và hôn cô một cái.

Đoạn thoại này giống như một tập phim nhỏ nhanh chóng trôi qua, đối diện cậu học sinh mặc đồ thể dục say sưa chơi trò chơi, bỗng nhiên điện thoại vang lên tin nhắn, nam sinh đó vội hô một câu.

“Má nó, anh Hứa đã tán đổ được chị dâu rồi.”

Hắn vừa nói xong, không riêng gì mấy học sinh đang chơi trò chơi, Vi Như Hạ cùng Hồ Ngâm Ngâm cũng nhìn qua hắn.

“Ai là chị dâu, chị dâu là ai?”

“Có thể là ai nữa, bông hoa cao lãnh Lý Nhã Văn!”

“5 phần com thịt nướng bàn số 10 đây!” Nhân viên cửa hàng hét to một tiếng.

Com thịt nướng vừa ra tới, mấy nam sinh mỗi người xách theo một túi, hấp tấp chạy ra cửa hàng, nhìn ra bộ dáng vô cùng lo lắng, hẳn muốn đi xem náo nhiệt.

“Cái này có phải là Lý Nhã Văn cố ý không?” Hồ Ngâm Ngâm nhìn theo năm người vừa chạy đi, nói với Vi Như Hạ: “Hứa Lăng Châu bị Lạc Đường đánh đến nỗi không dám đi qua trường số một, mà cô ta lại đưa tới cửa.”

Chuyện này nhờ cái miệng rộng của Hàn Tuấn Tùng nói với Hồ Ngâm Ngâm, hắn còn nói với cô lúc Lạc Đường đánh Hứa Lăng Châu bởi vì hôm khai giảng Hứa Lăng Châu chặn bọn họ, cùng Lý Nhã Văn không có quan hệ gì.

Tên Lý Nhã Văn có chút quen, lần trước ở trung tâm thương mại Kim Đình, Lạc Đường đánh hắn chính là Hứa Lăng Châu. Mặc dù chuyện này mọi người trong trường đều có ở đó, nhưng mà trường thể thao là nhiều nhất, Lý Nhã Văn lần này tới xác thật là dề vào miệng cọp.

Sau khi Hồ Ngâm làm xong món thịt nướng, cô khoác tay Vi Như Hạ, vừa nói chuyện về kế hoạch nghỉ lễ quốc khánh, vừa chuẩn bị quay lại trường học.

Kế hoạch nghỉ lễ Quốc Khánh của Như Hạ sớm đã quyết định xong từ một tuần trước đó. Chiều thứ 6 bắt đầu kỳ nghỉ, thứ 7 ở nhà một ngày, sau khi buổi triển lãm cosplay kết thúc vào chủ nhật, buổi chiều bà nội đến nhà đón cô, sau đó cô sẽ đến nhà bà ở đến thứ 5 tuần sau.

Lúc này sắp tới giờ tan học, trên tuyến phố ăn vặt người đi lại ngày càng nhiều.

Mặc dù phố Ngạn An được gọi là phố ăn vặt, nhưng không phải chỉ có những quán ăn vặt, ở đây còn có những quán đồ uống và quán net. Quán net nằm ở giữa con phố, hiện tại trước cửa bị mấy chiếc xe máy vây thành một vòng tròn, vài nam sinh ngồi trên xe, mà bên trong vòng tròn lúc này có hai nữ sinh đang nắm tay nhau, trong đó có một nữ sinh viên mắt đã hồng hồng.

Chỉ nghe tên thì không thể nhớ mặt mũi, nhưng nhìn mặt, Vi Như Hạ vẫn có thể nhớ ra. Nữ sinh với viên mắt hồng hồng kia là Lý Nhã Văn, lúc này đang bày ra bộ mặt giận dữ trừng mắt nhìn Hứa Lăng Châu.

Bộ dạng trừng mắt, cùng với phần nộ của cô ấy trông thật đẹp, trái tim của Hứa Lăng Châu đã sớm tan chảy.

Nữ sinh đang kéo tay Lý Nhã Văn, tức giận nhìn chằm chằm Hứa Lăng Châu, nói: “Hứa Lăng Châu, cậu mau để chúng tôi đi, không thì anh Lạc nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Hắn hút một hơi thuốc, giọng nói có chút giống như đang khuyên kỹ nữ hoàn lương, trong giọng nói tràn ngập yêu thương: “Lạc Đường cậu ta thật sự lợi hại sao, lần trước không phải bị Hoàng Duy đánh. Cái gì mà anh Lạc, ta thấy sau này gọi Đường Đường là được.”

Hai chữ “Đường Đường”, kèm theo thái độ châm biếm mỉa mai cực độ, mấy nam sinh nghe xong, đều cười ầm lên.

“Sao? Cô thích ăn đường? Không thích ăn thịt à?” Hứa Lăng Châu cười nói với Lý Nhã Văn “Thịt thì không hẳn có đường mới ngon mà.”

Màn kịch của Hứa Lăng Châu vừa bắt đầu, đám đông đã bắt đầu rì rầm cùng với những âm thanh, trong đám đông bỗng xuất hiện một bóng người. Động tác của người nọ gọn gàng linh hoạt, gió chân đá như bay, Hứa Lăng Châu trở tay không kịp, từ trên xe ngã bổ nhào trên đất miệng ăng đầy bùn.

Mẹ kiếp là thằng nào? Hứa Lăng Châu với bộ mặt hung dữ, từ từ đứng dậy, quay người lại xem là ai, hắn đột nhiên hốt hoảng.

Mẹ kiếp, Lạc Đường từ cái xô nào chui ra vậy?

Đứng trước mặt hắn là một chàng trai trắng trẻo thanh tú, khí chất cao lãnh, khi Hứa Lăng Châu vừa hỏi xong, Lạc Đường dùng một cú đấm móc để trả lời.

Cậu một thân cao lớn, khi đánh người động tác vô cùng đẹp mắt, phối hợp với gương mặt và khí chất lạnh lùng, có thể nói là vô cùng hoàn mỹ.

“Còn đứng ngây ra đấy làm gì? Lên hết cho tao!” Hứa Lăng Châu bị đánh đến thảm hại, lập tức kêu những bạn học của hắn đánh Lạc Đường.

Hơn nữa anh ta ra tay quả không nhẹ, mấy người bạn học của hắn nhìn được dùng không được, công phu mèo cào, chỉ mấy phút đã bị Lạc Đường chế trụ, ở phía sau Hàn Tuấn Tùng cơ bản cũng không có cơ hội để ra tay.

Người bị cậu đánh lăn lộn trên mặt đất chật vật không chịu nổi, Lạc Đường vẫn như cũ trên người sạch sẽ chỉnh tề, nhìn không ra một chút vết tích đánh nhau. Lý Nhã Văn đến cạnh giọng nghẹn ngào kêu cậu một tiếng Lạc Đường.

Lạc Đường cũng không để ý cô ta, cậu nâng mắt nhìn thoáng qua đám người đang vây xem, đứng dậy đi tới một nơi khác.

Cậu vừa bước đến, người vây xem liền né thành một đường, Hồ Ngâm Ngâm cũng rất muốn tránh, nhưng Lạc Đường lại đang đi về phía cô và Như Hạ. Cô không biết tại sao cậu lại đột nhiên đi về phía này, nhưng vừa mới chứng kiến Lạc Đường đánh nhau, bây giờ cô có chút sợ cậu ta.

Lúc cậu đánh nhau so với bình thường quả thật là khác nhau một trời một vực, khi ra tay nhanh gọn dứt khoát, biểu tình bình tĩnh kiên định, thật sự khiến cho lòng người kinh hãi.

Lạc Đường bước tới bên cạnh Như Hạ, bởi vì mới vừa rồi xem náo nhiệt nên bàn tay đáng yêu của cô có chút thay đổi, Vì Như Hạ không biết Lạc Đường đến đây làm gì, cô liếm liếm trứng ổng bên trên kem nước, giương mắt chống lại ánh mắt của cậu ta.

Hai tròng mắt của thiếu niên đen như mực.

Cổ họng khẽ động, Lạc Đường cúi đầu nhìn thoáng qua nắm tay đáng yêu của cô, giọng nói vững vàng hỏi một câu.

“Vừa nãy nghe được những gì rồi?”

Khi Hứa Lăng Châu định giờ trò bản thủ, Vì Như Hạ đã đứng dậy rồi, phỏng chừng đã nghe được toàn bộ.

Cậu vừa hỏi, Hồ Ngâm Ngâm liền thờ dài, kẻ hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi, vội vàng nói: “Cái gì cũng chưa nghe được, tôi và Hạ Hạ mới vừa đến, đúng không Hạ Hạ?”

Sau khi Hồ Ngâm Ngâm nói xong, còn dùng khuỷu tay hých nhẹ cô một cái. Vì Như Hạ không để ý hành động nhỏ đó, cô nhìn anh chàng trắng trẻo đẹp trai trước mặt, thưởng thức vị ngọt của kem vẫn còn chưa tan hết trong miệng, khóe mắt khẽ cong lên, ý cười cũng nhạt dần.

“Ý cậu là nói... Đường Đường?”

Hồ Ngâm Ngâm: “!!!”

Ánh mắt của Lạc Đường khẽ nhúc nhích, giọng nói của Vì Như Hạ phát ra nhỏ mà tinh tế, khiêu khích trái tim của cậu căng như dây đàn, nhìn nụ cười trên môi của thiếu nữ, ni tâm cậu hơi nhú lại, cố gắng áp chế âm thanh để cho giọng của cậu cũng trở nên khàn khàn.

“Không được gọi thế.” Lạc Đường nói.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Khoảng thời gian trước kỳ nghỉ, bao giờ cũng trôi qua vừa nhanh vừa chậm.

Tiết học cuối cùng của ngày thứ sáu là học lớp, các bạn học sớm đã không còn tâm trí chú tâm, chỉ đợi nghe tiếng chuông kết thúc buổi học, trên hành lang truyền đến tiếng reo hò nghỉ lễ của các lớp khác.

Trong lớp vài học sinh thích náo nhiệt cũng bắt đầu reo hò theo. Kha Văn Trăn dùng quyển sách giáo khoa gõ gõ lên bàn, chỉ mấy học sinh đang hô hào, nói: “Hàn Tuấn Tùng, tôi nói tan học chưa hả?”

Hàn Tuấn Tùng miệng lưỡi lưu loát, cười tí mắt nói: “Thế tiếng chuông tan học nói tan học rồi ạ.”

Cả lớp phải nín nhịn cố gắng không bật cười.

Kha Văn Trăn một phen đau đầu, liền chỉ lên bảng đen trên đó vừa mới viết ngày tháng.

“Ngày 14 tháng 10, sau khi khai giảng tuần thứ hai bắt đầu thi học kỳ. Học tốt lắm rồi sao? Tại sao một chút cảm giác lo lắng cũng không có?”

Kha Văn Trăn nhún mạnh vào trọng điểm, tâm trạng vui mừng vì nghỉ lễ của cả lớp trong nháy mắt bị kì thi làm tan biến sạch. Vì Như Hạ nhìn thời gian thi học kì, tâm trạng có chút áp lực. Tài liệu học năm nhất cô còn chưa xem hết, phần kiến thức về sau còn miễn cưỡng theo kịp, khi đến kì thi, thành tích nhất định sẽ rất tệ.

Trong lòng đang thấp thỏm lo lắng việc học, liếc mắt liền thấy bàn bên Lạc Đường đang chăm chú đọc truyện tranh. Lời của cô giáo tựa như không tạo ảnh hưởng tới cậu. Cậu lật một tờ truyện, thần thái bình tĩnh như chỉ đang chờ cô Kha dọn đồ xong mọi việc.

Trước kì nghỉ lễ học sinh giống như pháo hoa nổ rộ, một chút liền nổ tung trên bầu trời. Cuối cùng Kha Văn Trăn lăm bắm một câu nhớ làm bài tập về nhà, sau đó mới nói tan học.

Một tiếng “tan học” vừa nói ra khỏi miệng. Trong nháy mắt cả phòng học nhốn nháo hẳn lên. Mọi người vội vã thu dọn sách vở trên bàn, một số người xông trước, khoác cặp lên là chạy liền.

Nghỉ lễ Quốc Khánh bảy ngày, thầy cô giáo các lớp đều cho không ít bài tập, mỗi ngày ít nhất là một bộ bài thi, ngoài ra còn có thêm những bài tập khác nữa. Vì Như Hạ cầm bộ đề thi, đem sách vở đã sắp xếp gọn gàng chậm rãi bỏ vào cặp. Bên cạnh Lạc Đường quan sát thấy cô đã thu dọn xong, liền đem truyện tranh nhét vào trong cặp, còn sách vở và đề thi cái gì cũng không lấy.

Chuyện này quả nhiên phù hợp với phong cách của Lạc Đường, không làm bài tập so với cách hành xử thường ngày của cậu mà nói đã là chuyện nhỏ nhất không quan trọng gì.

Hơn nữa cho dù cậu không làm bài tập, lúc thi vẫn có thể đạt được thành tích tốt. Vì Như Hạ đối với việc này tràn đầy cảm xúc, cô hỏi cậu mỗi một đề thi, không có câu nào cậu không làm được.

Khi hai người chuẩn bị về nhà, Hồ Ngâm Ngâm vai đeo cặp bước đến gọi Vì Như Hạ.

“Hạ Hạ, chiều mai nhớ đến quán Idrink trên phố đi bộ để tập luyện nhé.”

Idrink là một cửa hàng bán đồ ngọt, tại đây họ có những phòng nhỏ vừa năm sáu người ngồi.

Chủ nhật diễn ra triển lãm cosplay, Hồ Ngâm Ngâm đã xin phép gia đình, thứ 7 ở khách sạn, chủ nhật sau khi xong việc bố mẹ cô sẽ đến thẳng triển lãm cosplay đón cô.

Vì Như Hạ lần đầu tham gia biểu diễn, cô hỏi Hồ Ngâm Ngâm: “Sáng mai không tập luyện nữa sao?”

Hồ Ngâm Ngâm chỉ “ừ” cũng không đáp lại câu hỏi của cô, phía sau Hàn Tuấn Tùng đột nhiên chen vào một câu: “Buổi sáng cô ấy còn phải ở khách sạn tiếp bạn trai ~”

Bất kì cô gái nào nghe thấy kiểu đùa cợt như vậy đều sẽ tức điên lên, Hồ Ngâm Ngâm vung tay đánh một cái tát, Hàn Tuấn Tùng linh hoạt né tránh, còn cùng Lạc Đường nói một câu: “Anh Lạc, đi trước nhé nếu có chuyện gọi em lúc nào cũng được.”

Sau đó, chạy ra khỏi lớp học.

Hồ Ngâm Ngâm bị Hàn Tuấn Tùng chọc tức đến nổi cả khuôn mặt đều đỏ hồng lên, sau khi chải rửa Hàn Tuấn Tùng xong, lôi kéo cánh tay Vì Như Hạ có chút ngượng ngùng nói: “Tớ cùng với Hứa Tiên đã hẹn nhau buổi sáng, nhưng là cùng đi dạo phố, không phải ở khách sạn.”

Vì Như Hạ tất nhiên sẽ không coi lời Hàn Tuấn Tùng nói là thật, cô cười cười nói: “Minh hiểu, đi chơi vui vẻ nhé.”

Sau khi chia tay với Hồ Ngâm Ngâm, Vì Như Hạ và Lạc Đường rời khỏi lớp học, hai người sóng bước, dọc hành lang là từng nhóm học sinh túm năm tụm ba cùng thảo luận về tuần nghỉ Quốc Khánh hoàng kim này nên đi đâu chơi, ánh mắt dường như có như không đang chiếu lên người bọn họ.

Bởi vì đại đa số học sinh trong trường đều biết đến Lạc Đường và Vì Như Hạ. Mọi người đều biết Vì Như Hạ và Lạc Đường là hàng xóm, ngoài việc đi học cùng nhau, Vì Như Hạ gọi Lạc Đường “Đường Đường” biệt danh như con gái nhưng cậu cũng không tức giận, có thể thấy Lạc Đường rất nuông chiều cô ấy.

Đối với mối quan hệ của hai người, nhìn không giống tình nhân, mà phải là bạn thân. Dù thế nào thì hiện tại các bạn học đều kín như bưng, không ai dám trêu chọc Vì Như Hạ.

Vì Như Hạ không quan tâm tới ánh nhìn của các bạn học xung quanh, cô đi bên cạnh Lạc Đường hỏi: “Cậu có dự định gì cho kì nghỉ lễ chưa?”

Liên quan tới vấn đề nghỉ lễ, hai người họ trước giờ cũng chưa từng nói qua. Nghỉ lễ Quốc Khánh nhiều ngày như vậy, Lạc Đường chắc cũng sẽ đi đâu đó chơi?

“Không có dự định.” Lạc Đường nói.

Nghe câu trả lời của cậu, Vi Như Hạ liền có đề xuất, nói: “Vậy chủ nhật cậu đến xem chúng tôi biểu diễn đi, tại trung tâm hoạt động Minh Hồng, đi 3 tuyến tàu điện ngầm là đến.”

Sau một hồi nói chuyện, hai người đã ra khỏi khu dạy học, Lạc Đường bước vào thang máy, vừa đi vừa nói: “Cậu thật sự muốn tôi đi?”

“Ừ” Vi Như Hạ gật đầu. “Lần đầu tôi biểu diễn, muốn tìm một người bạn giúp đi cùng.”

Khi đi đến vườn trường, Lạc Đường đứng bên trái Vi Như Hạ, cô đứng dưới bóng râm, trên mặt là bóng cây, trong ánh mắt đầy ánh sáng.

Lạc Đường dừng bước nhìn cô ấy, ánh mắt thâm trầm nói: “Vậy sau này không được phép gọi linh tinh.”

Vi Như Hạ quay đầu đối diện với ánh mắt cậu ta, khóe môi đã cong lên

“Đường Đường?”

“Không đi.” Lạc Đường từ chối, quay lưng đi.

Vi Như Hạ cười ha ha rồi đi theo cậu ta.

Khi Như Hạ về đến nhà, Di Lý – người giúp việc nhà cô đang cầm lấy túi xách chuẩn bị đi. Nhìn thấy Vi Như Hạ đã trở lại, bà nói với cô: “Cả ngày hôm nay ông chủ đều ở trong phòng sách, bữa trưa cũng không ăn cơm, đi vừa làm xong cơm tối, cháu đi gọi ông ấy xuống ăn.”

Di Lý là do Lý Túc Hòa tìm đến lo cơm nước ngày ba bữa cho hai cha con Vi Tử Thiện. Dựa theo yêu cầu của Lý Túc Hòa mỗi ngày bà đều phải làm hai món hương vị Bắc và Nam. Vi Tử Thiện là người kén ăn, hơn nữa còn cần điều độ thân thể, bình thường ăn không nhiều. Nhưng hôm nay khi bà đến, bữa trưa bà làm Vi Tử Thiện cũng không động qua.

Đối với quan hệ của hai cha con Vi Tử Thiện, bà Lý giúp việc cho họ đã lâu cũng có thể nhìn ra được một chút vấn đề. Nhưng Vi Tử Thiện tính tình nóng nảy, bà không dám tùy tiện đến làm phiền. Bà chỉ là người giúp việc, không muốn tự rước họa vào thân. Cho nên những chuyện như thế này, liền giao cho Vi Như Hạ.

Sau khi gặp Vi Như Hạ, bà Lý coi như hoàn thành nhiệm vụ, chào cô xong sau đó liền đi.

Căn phòng rộng lớn giờ chỉ còn lại mình cô, Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn phòng sách ở tầng hai. Đầu tiên cô đem cặp sách nặng trĩu về phòng ngủ, sau đó lấy điện thoại gọi cho Lý Túc Hòa.

Lý Túc Hòa rất nhanh đã bắt máy, một giọng nói ân cần từ điện thoại truyền tới, Vi Như Hạ mỉm cười gọi một tiếng bà nội.

“Chủ Nhật khi nào cháu xong việc? Hành lý đã sắp xếp xong chưa? Bà qua nhà đón cháu nhé...” Giọng nói của bà có chút khàn, nói xong, còn ho khan hai tiếng.

Vi Như Hạ nghe thấy tiếng ho, liền hỏi: “Bà thấy không thoải mái ở đâu, có cần đi bệnh viện không?”

“Không sao, khụ khụ, bệnh cũ” Lý Túc Hòa lại ho khan hai tiếng, giọng nói có chút khàn, dường như không muốn làm cô lo lắng, âm thanh ho rất chịu đựng.

Vi Như Hạ ngồi trước bàn học, lấy sách vở sắp xếp gọn gàng, không yên tâm nói: “Chủ nhật bà không cần đến đón cháu nữa, cháu tự ngồi taxi về.”

Nhà bà nội ở ngoại thành cách xa An Thành đi ô tô cũng mấy mấy giờ đồng hồ, sức khỏe bà không tốt, Như Hạ không muốn bà lái xe đến, như vậy thì rất mệt mỏi.

“Không sao.” Nghe cháu gái quan tâm mình như vậy, trong lòng Lý Túc Hòa ngọt như có mật, đã hơn ba tuần không gặp Như Hạ, lòng bà vô cùng nhớ cháu: “Ta lái xe cháu cứ yên tâm, cháu tự ngồi taxi đi ta cũng không yên tâm”

Đây chính là tình thân quan tâm lẫn nhau.

Vi Như Hạ “Vâng” một tiếng, ngược mắt lên nhìn thời gian, bên kia bà nội vẫn đang nói chuyện, đại khái là ngoại thành nóng hơn trong thành phố, bảo cô mang nhiều quần áo một chút. Đợi bà dặn dò xong, Vi Như Hạ tỏ vẻ đã rõ rồi.

Khi bà nội nói xong, Vi Như Hạ mới nói: “Di Lý nói cha cháu hôm nay lại không ăn cơm trưa.”

Bên kia điện thoại, Bà nội im lặng rất lâu, qua một lát, giọng bà khàn khàn nói một câu.

“Bảo bối, cảm ơn cháu, cảm ơn cháu đã giúp ta chăm sóc cha cháu.”

Đề bà nội nói tiếng cảm ơn cô, Vi Như Hạ có chút không thích nghi được. Cô đối với bà còn cần phải nói tiếng cảm ơn nhiều hơn.

Cúp điện thoại, Vi Như Hạ lấy tập đề thi ra bắt đầu làm bài tập. Chưa bao lâu, phòng sách tầng hai truyền đến âm thanh mở cửa. Lý Túc Hòa gọi điện thoại cho Vi Tử Thiện, ông đã chịu xuống ăn cơm rồi.

Đội tiếng bước chân biến mất tại tầng một, Vi Như Hạ rời tầm mắt, gửi một tin nhắn cho bà nội, sau đó lại vui đầu vào làm bài tập.

Vi Như Hạ tự nghĩ lịch trình vài ngày tới là chiều thứ 7 đi tập luyện, chủ nhật đi biểu diễn tại triển lãm cosplay, sau khi triển lãm kết thúc sẽ đến nhà bà nội.

Nào ngờ kế hoạch thì mãi mãi không theo kịp thay đổi của thực tế.

Sau khi Vi Như Hạ làm xong một nửa bài tập môn vật lý, nghe thấy âm thanh Vi Tử Thiện đã ăn cơm xong đi lên tầng. Cô gấp lại tập đề thi, chuẩn bị xuống nhà ăn cơm, vẫn chưa bước tới phòng ăn, ngoài cửa truyền đến tiếng chuông.

Cô đành chuyển hướng đi về phía cửa, cửa vừa mở thấy Lạc Đường đang đứng bên ngoài.

Bình thường sau khi về tới nhà, trừ khi vô tình đụng mặt bên ngoài, Lạc Đường rất ít khi đến nhà tìm cô. Vi Như Hạ nhìn cậu hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Trái lại Lạc Đường bộ dạng không có chuyện gì, cậu lấy điện thoại của mình đưa cho Vi Như Hạ. Vi Như Hạ nhận lấy nhìn màn hình hiển thị, là Hàn Tuấn Tùng.

“Alo.” Hàn Tuấn Tùng tìm cô làm gì?

“Alo, người đẹp, cậu đến thành Du Giang một chuyến, mập mập đã xảy ra chuyện rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Hứa Hiền có hẹn với Hồ Ngâm Ngâm vào sáng thứ bảy, sau đó cùng luyện tập vào chiều thứ bảy, nhưng đến tối thứ sáu, nhà hán có việc, cho nên không thể đi cùng Hồ Ngâm Ngâm.

Hai người không cùng trường, một tuần mới gặp mặt một lần, tính cách Hồ Ngâm Ngâm thích dính người thích làm nũng, nhưng cũng là người thấu tình đạt lý. Hứa Hiền không thể đi cùng cô, cô cũng không có gì bất mãn, sau khi đến khách sạn cất đồ xong, liền ngồi tàu điện ngầm đến thành Du Giang ăn chút gì đó.

Thành Du Giang là thiên đường ăn uống, ngoài những mĩ vị đủ sắc màu, còn có những cửa hàng thời trang nổi tiếng và các cửa hàng làm đẹp. Hồ Ngâm Ngâm đi xa như vậy để ăn, muốn sau khi ăn xong có thể dạo phố, nhân tiện mua cho mẹ cô một bộ mỹ phẩm chăm sóc da. Chỗ hẹn của cô và Hứa Hiền ngày mai gần khách sạn cô đang ở, sẽ không đi xa đến vậy.

Sau khi ở tầng ba ăn cơm xong, Hồ Ngâm Ngâm chuẩn bị đi xuống khu vực có các cửa hàng mỹ phẩm ở tầng một. Cô đi thang cuốn, vừa hay có thể nhìn thấy biển bảng cáo của rạp chiếu phim. Gần đây mới ra một bộ phim hoạt hình của nhật, cô và Hứa Hiền đều rất hâm mộ đạo diễn của bộ phim này, hai người đã hẹn sáng mai cùng đi xem.

Nghĩ đến Hứa Hiền, Hồ Ngâm hơi bĩu môi có chút nhớ nhưng cùng ủy khuất, nhưng nghĩ đến ngày mai rất nhanh sẽ gặp mặt. Cô liền lập tức điều chỉnh tâm trạng vui trở lại, lôi điện thoại ra gọi cho bạn trai.

Khi đang gọi điện thoại, thang cuốn vừa xuống đến tầng hai, lúc cô định đón thang cuốn xuống tầng một, thì lại phát hiện điện thoại bên tai truyền đến tiếng “tút” cùng với tiếng nhạc “hỏa ảnh ninja” trong “thanh điệu” vang lên bên trong cửa hàng ochirly.

Đây là tiếng nhạc chuông quen thuộc mà cô đã cài đặt cho Hứa Hiền, Hồ Ngâm Ngâm vô thức bước vào bên trong cửa hàng, cô thấy một đôi nam nữ đang khoác tay nhau chọn quần áo.

Mà tiếng chuông thanh điệu phát ra từ chiếc điện thoại của chàng trai kia. Nghe thấy tiếng chuông điện thoại hán lấy điện thoại ra, quay đầu chuẩn bị nghe điện thoại, liền thấy Hồ Ngâm Ngâm đứng trước cửa nhìn chăm chăm hán.

Là Hứa Hiền.

Hồ Ngâm là một nữ sinh tâm tư đơn thuần, nếu thích một người sẽ toàn tâm toàn ý thích hết mình, tin tưởng và yêu đôi phương tuyệt đối.

Vì vậy, khi cô biết Hứa Hiền phản bội, vào giây phút đó mọi tín nhiệm đều sụp đổ, không có phản ứng, không có biện pháp, không có mục tiêu, cả người cứng đờ. Cuối cùng, vẫn là Hứa Hiền bước đến, đưa cô xuống quán cà phê – Starbucks ở lầu một.

Hiện tại là giờ cơm chiều, khách trong quán không đông, Hứa Hiền tìm một chỗ ngồi cạnh cửa sổ, kéo Hồ Ngâm Ngâm vẫn đang thất thần ngồi xuống đó.

Cậu ta không hề tỏ chút chột dạ nào, ngược lại còn muốn ra tay trước để chiếm lợi thế, lên án thời gian qua cậu ta và Hồ Ngâm Ngâm bên nhau có bao nhiêu bất mãn, cuối cùng còn nói, cậu ta như vậy là do không thể chịu nổi cô, nếu đã bị cô bắt gặp, bọn họ cứ như vậy mà chia tay đi.

Hương vị đắng của ly cà phê trước mặt khiến cho trái tim của Hồ Ngâm Ngâm dần dần thức tỉnh, Hứa Hiền lên án từng chuyện từng chuyện hán bất mãn, nó giống như lưỡi dao sắc lạnh, từng nhát đâm vào trái tim cô.

Cậu ta không hài lòng đáng người cô đã mập nhưng lại không chịu kiểm soát chế độ ăn uống, nói cô không có liêm sỉ đã xấu như vậy nhưng còn mặc Hán phục (trang phục truyền thống của người Hán), khiến cho người khác dùng ánh mắt như đang xem khi nhìn cô rồi lại nhìn cậu ta, cậu ta không thích việc hai người khác trường một tuần chỉ có thể gặp nhau một lần, không thích việc cô mỗi ngày đều để lại biểu tượng cảm xúc trên weibo của cậu ta, đương nhiên việc cậu ta không hài lòng nhất là fans của cậu ta nói bạn gái xấu.

Thời gian trôi đi mọi thứ đều thay đổi, ban đầu cậu ta nói cô đáng yêu, hiện tại lại nói thấy khó xử mệt mỏi, con người cô là như vậy, không thay đổi, nhưng giờ mọi thứ đối với cô mà nói đều là nguyên tội lỗi.

Hứa Hiền đã quên mùa hè khi cậu ta làm phim cosplay, cô ở bên cạnh cơm bưng nước rót chăm sóc, đã quên khi cậu ta không có tiền mua trang phục biểu diễn là cô đã dốc hết tiền tiêu vật đưa cho, cậu ta quên khi bị ốm là cô đã xin nghỉ học để chăm sóc, càng quên đi cô đã thích cậu ta nhiều như thế nào...

Hứa Hiền đã khoét một lớp thịt trên ngực của cô, Hồ Ngâm Ngâm không phản ứng lại, nhưng khi hai chữ chia tay từ miệng Hứa Hiền nói ra, cô giống như con đề bị nước lũ càn quét, cuối cùng cũng tan vỡ.

Sau kì nghỉ hè hai người quen nhau qua việc chơi game, ngày khai giảng gặp mặt liền xác lập quan hệ, thời gian lặng lẽ trôi qua hơn một năm, cô cảm thấy Hứa Hiền đã hòa vào cuộc sống của cô, trở thành thói quen, cô nhất thời không thích ứng được việc hán rời xa.

Hứa Hiền chán ghét nhìn cô, lời đã nói rõ, hán quay người đi. Nhưng đúng lúc này Hàn Tuấn Tùng xuất hiện.

Hàn Tuấn Tùng vốn dĩ muốn đến xem phim, khi đến quán mua cà phê, vô tình nghe được câu chuyện của Hứa Hiền và Hồ Ngâm Ngâm, hán nghĩ sẽ nhẫn nhịn, nhưng khi nhìn thấy Hồ Ngâm Ngâm khóc, hán lao vào đánh Hứa Hiền.

Sau khi Hứa Hiền bị đánh một trận tã toi, cậu ta ôm lấy mặt nói mình và Hồ Ngâm Ngâm không còn nợ gì nhau nữa, Hồ Ngâm Ngâm úp mặt xuống bàn khóc, Hàn Tuấn Tùng ngồi xuống đối diện, cuối cùng không còn cách nào liền gọi điện thoại cho Lạc Đường.

Khi Vi Như Hạ và Lạc Đường đến quán cà phê, Hồ Ngâm Ngâm đã ngừng khóc, cô đang cầm một cái thìa nhỏ, từng miếng từng miếng ăn cây kem ốc quế socola mà Hàn Tuấn Tùng đã mua cho cô.

Ngẩng đầu nhìn Vi Như Hạ đang tiến đến, lông mày của Hàn Tuấn Tùng mới giãn ra một chút, thở dài một hơi nói: “Người đẹp, cuối cùng cậu cũng đến rồi, cái vòi phun nước này vừa dùng.”

“Vòi phun nước?” đang ăn kem ốc quế ngẩng đầu trừng mắt nhìn hán, quay đầu nhìn Vi Như Hạ, cảm nhận lại, viên mất lại hồng, như đang muốn khóc tiếp.

Hạ Hạ.

Hồ Ngâm Ngâm là người rất đơn giản, cô có thể trong thời gian ngắn giải phóng những cảm xúc tiêu cực, sau đó tiếp tục cuộc sống không tìm không phôi. Điểm này, khiến cô ấy nhanh chóng thoát khỏi vết thương tình cảm.

Vi Như Hạ bước tới ngồi xuống bên cạnh cô, trong điện thoại Hồ Ngâm Ngâm vừa khóc vừa nói hết mọi sự tình. Khi Hồ Ngâm Ngâm hỏi cô cảm thấy Hứa Hiền là người như thế nào, Vi Như Hạ lần đầu cảm thấy cảm nhận của cô không hề sai lầm. Thật ra Hồ Ngâm Ngâm cũng nhìn ra điểm khác thường của Hứa Hiền, có điều vì tin hán mà không để ở trong lòng.

Nhìn thấy Lạc Đường cũng đến cùng, Hàn Tuấn Tùng không hề cảm thấy ngạc nhiên, hai người hiện tại đi đâu cũng có cặp, có điều cậu cũng không nghĩ có gì khác trong mối quan hệ của hai người đó, tất nhiên hán biết, Lạc Đường đối với Vi Như Hạ thật sự rất tốt.

“Hạ Hạ cậu cùng tớ đi xem phim nhé, vốn ngày mai tớ muốn cùng Hứa Hiền xem...” Hồ Ngâm Ngâm dựa vào cánh tay Vi Như Hạ, có cô ở bên, thêm cả kem socola, trong lòng cô ấy đã dễ chịu hơn nhiều.

Xem một bộ phim phải hơn hai giờ đồng hồ, bây giờ đã là 7 giờ, dự là xem xong cũng 9 giờ hơn rồi.

Vi Như Hạ có thể đi cùng cô, nhưng còn Lạc Đường cùng cô tới, cô muốn Lạc Đường đi về trước. Khi cô nhìn Lạc Đường, cậu cũng đang nhìn cô, tầm mắt hai người đối nhau, Hàn Tuấn Tùng bên cạnh đã nói trước.

“Là sao? Tôi đi cùng cậu, để người đẹp và anh Lạc về trước.”

“Tôi không muốn đi cùng cậu.” Hồ Ngâm Ngâm lăm bắm một câu, cậu là một chàng trai đã ngồi xem cô khóc nửa tiếng đồng hồ tại đây. Nói thế nào đi

nữa, cô thật sự không muốn ở một mình với cậu ta.

Hàn Tuấn Tùng vừa nghe thấy, tức đến đặng râu tròng mắt: “Không cho tôi đi cùng còn lôi kéo không cho tôi đi, vốn dĩ 6h tôi đã có vé xem giờ đã muộn rồi.”

Hồ Ngâm Ngâm đang buồn như vậy, Vi Như Hạ nhất định sẽ không bỏ rơi cô để về nhà. Cô nói với Hàn Tuấn Tùng “Không sao, tôi và cô ấy đi xem là được rồi.”

Nói xong, Vi Như Hạ quay qua nhìn Lạc Đường, vừa định mở miệng, Lạc Đường đã lấy ra điện thoại di động, ánh sáng màn hình điện thoại phản chiếu khiến cho ngũ quan của cậu càng trở nên trắng nõn, Lạc Đường nói: “Cùng đi đi”.

Lạc Đường mua 4 vé 7h, vẫn còn 10 phút nữa, Hồ Ngâm Ngâm giống như đứa trẻ bám dính một chỗ với Như Hạ, đang trong thời gian điều trị vết thương tình, nhưng vẫn cùng Như Hạ cảm thán một câu: “Lạc Đường thật đẹp trai.”

Vi Như Hạ nghe xong cảm thấy có chút vui mừng, lo lắng trong lòng cũng dần buông xuống. Cô thuận theo phương hướng Hồ Ngâm Ngâm nhìn qua, liếc mắt liền thấy Lạc Đường nổi bật nhất trong đám đông.

Cậu ăn mặc đơn giản áo phông trắng và quần thể thao màu đen, dáng người cao lớn, làn da trắng nõn, mái tóc đen như mực, một khuôn mặt trắng trẻo thư sinh, nhưng khí chất lại rất lạnh lùng, giống như vừa bước ra từ nơi thâm sơn tách biệt với thế giới vậy. Cũng may là trên tay cậu còn cầm bóng ngô và nước uống, khiến toàn thân có chút phong vị trần tục, nhìn cũng gần gũi hơn rất nhiều.

Lạc Đường mua hai phiếu ăn, tay của cậu rất to, một tay có thể cầm được một cốc coca và một phần bóng ngô cỡ nhỏ. Chung quanh có rất nhiều người nhìn cậu, cậu lướt qua tầm mắt của những người đó, ánh mắt cùng với Vi Như Hạ tiếp xúc một chỗ, sau đó đi tới.

Không giống với Lạc Đường, Hàn Tuấn Tùng mua một phần bóng ngô cỡ lớn, Hồ Ngâm Ngâm hỏi hắn tại sao chỉ mua một phần, hắn chép miệng nói: “Tôi chỉ ăn một phần, chín phần còn lại đều cho cậu.”

Hồ Ngâm Ngâm nghe xong tâm trạng vui mừng, quả nhiên bạn bè mới là tốt nhất.

Vi Như Hạ com tới còn chưa ăn đã vội vàng tới tìm Hồ Ngâm Ngâm, xem phim chưa được một lát, bóng ngô trong tay đã trông thấy đầy. Bụng loáng thoáng kêu, lúc cô muốn lấy nước uống, trong tay lại bị nhét vào một phần bóng ngô khác.

Phần bóng ngô của Lạc Đường vẫn đầy như cũ, bên trên chứa đầy hương thơm của bơ và bắp hòa quyện vào nhau. Vi Như Hạ quay lại nhìn cậu, Lạc Đường đang ngồi dựa vào ghế, ánh sáng màn hình chiếu sáng đường nét khuôn mặt, dưới hàng lông mi cong, ánh mắt phản chiếu ánh sáng của bộ phim, nhìn cậu ấy so với lúc trước đã dịu dàng hơn nhiều.

Vi Như Hạ cười, khẽ nói tiếng cảm ơn, lấy một viên bóng ngô ăn, quay đầu lại tiếp tục xem phim.

Xem xong đã là hơn 9 rưỡi, 3 người cùng đưa Hồ Ngâm Ngâm về. Xem phim xong, tâm trạng của Hồ Ngâm Ngâm đã tốt hơn rất nhiều, những muộn phiền cũng được giải tỏa không ít, khi đưa cô tới đại sảnh của khách sạn, Hồ Ngâm Ngâm cả mặt suy sụp, đột nhiên “A” một tiếng.

Hàn Tuấn Tùng nghe thấy tiếng hét của cô hỏi: “Lại nhớ tới tên cặn bã kia?”

Hồ Ngâm Ngâm lắc đầu, vẻ mặt đầy lo lắng nói với Vi Như Hạ: “Tớ với Hứa Hiền đã chia tay, vậy buổi biểu diễn hôm chủ nhật phải làm sao đây. Chị trong xã đoàn đã chờ đợi rất lâu, không thể báo hủy được.”

Biểu diễn kịch trong buổi triển lãm, Hứa Hiền là nam chính, nhưng thật ra phân đoạn đó không khó, lời thoại cũng không nhiều. Vi Như Hạ hỏi: “Không có người thay sao?”

“Không có.” Hồ Ngâm Ngâm nói. Dịp nghỉ lễ Quốc Khánh đại đa số mọi người đều đi chơi, tìm được mấy nam diễn viên quần chúng đã rất khó rồi, đi đâu tìm nam sinh chịu diễn kịch bây giờ?”

Nói một hồi, 4 người cùng lên thang máy, Hồ Ngâm Ngâm lo đến mặt mũi cũng nhẵn thành một đoàn, Hàn Tuấn Tùng mạnh dạn đề cử: “Hay là để tôi đi.”

Hồ Ngâm Ngâm rất cảm ơn sự nhiệt tình của Hàn Tuấn Tùng, cô quay qua nhìn Hàn Tuấn Tùng nói: “Vỡ kịch của chúng mình nam chính cũng có chút khó, là công tử ăn chơi trác táng thời cổ đại, quan trọng nhất là phải đẹp trai!”

Hàn Tuấn Tùng vừa nghe xong, bất mãn nói: “Vậy tên Hứa cặn bã kia cũng không đẹp trai, nói đẹp trai ít nhất cũng phải như anh Lạc của chúng ta.”

Hàn Tuấn Tùng vừa nói dứt lời, Hồ Ngâm Ngâm và hắn cùng nhìn nhau, sau đó ánh mắt cùng nhìn về phía Lạc Đường đang đứng ở một góc khác của thang máy.

Trong lòng bọn họ đang suy nghĩ một ý tưởng táo bạo.

Đương nhiên ý tưởng cũng chỉ là ý tưởng, bọn họ đều không dám đề xuất.

Khi Hàn Tuấn Tùng và Hồ Ngâm Ngâm thu hồi tầm mắt. Vi Như Hạ bên cạnh đột nhiên hỏi một câu.

“Lạc Đường, hay là cậu thử xem?”

Hàn Tuấn Tùng, Hồ Ngâm Ngâm: “!!!”

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Editor: Team Tứ Phương 2

Sau khi đưa Hồ Ngâm Ngâm về phòng và xác nhận cô ấy không có việc gì, Vi Như Hạ cùng Lạc Đường và Hàn Tuấn Tùng ra khỏi phòng đi về phía thang máy. Vừa bước vào Vi Như Hạ liền nghe được Hàn Tuấn Tùng nhẹ nhàng thở ra, cậu bắt đầu dĩ cười nói với Vi Như Hạ và Lạc Đường: “Thật ngại quá, mập mập khóc đến lợi hại, tôi thật sự không biết làm sao. Haizzz, còn liên lụy Lạc ca cũng đến đây nữa.”

Lạc Đường là do cô làm liên lụy, còn cô là bạn thân của cô ấy, Hồ Ngâm Ngâm xảy ra chuyện, đương nhiên cô sẽ tới. Vi Như Hạ không để ý việc này, cô nói: “Ngâm Ngâm chắc sẽ không có việc gì phải không?”

Bên ngoài cô ấy tỏ ra rất mạnh mẽ vui vẻ, nhưng không biết sau khi chỉ còn một mình có khó chịu hay không.

“Sẽ không đâu, cậu ấy vô tâm, ăn đồ ăn vặt xem phim điện ảnh rồi ngủ một giấc liền tốt thôi. Lúc học tiểu học cũng như vậy, bị tôi nắm tóc đến phát khóc nhưng chỉ cho một cái kẹo liền vui vẻ trở lại.” Hàn Tuấn Tùng chắc chắn nói.

Cậu ta vừa nói xong Vi Như Hạ liền ngẩng đầu nhìn qua. Hàn Tuấn Tùng thấy tầm mắt của Vi Như Hạ, có chút không tin nói: “Ồ, mập mập không nói với cô bọn tôi là thanh mai trúc mã à. Sau này nhà tôi chuyển đến nội thành mới không liên lạc với cô ấy nữa.”

Hồ Ngâm Ngâm đứng là chưa nói với cô chuyện này, bình thường chỉ cần nhắc đến Hàn Tuấn Tùng, nếu không phải nói cậu ta xấu trai, thì chính là nói cậu ta cứ thấy mỹ nữ liền dùng lại.

Hàn Tuấn Tùng đương nhiên cũng không trách Hồ Ngâm Ngâm không nhận người “hàng xóm” này, cậu nhớ tới hôm nay ở Starbucks nghe được Hứa Hiền nói Hồ Ngâm Ngâm như vậy, tự nhiên tức giận thấy bất bình cho cô ấy.

“Hồ Ngâm Ngâm khi còn nhỏ rất xinh, đôi mắt to, má lúm đồng tiền. Ba năm trước vì tai nạn xe, hơn nữa sau khi làm phẫu thuật xong phải dùng thuốc có yếu tố kích thích nên mới bị béo lên.”

Nói tới đây Hàn Tuấn Tùng khó tránh khỏi có chút thẫn thức.

“Hiện tại cũng rất xinh đẹp mà.” Vi Như Hạ nói.

Hàn Tuấn Tùng nghe vậy, cười nói: “Đây chỉ là cậu cảm nhận vậy thôi.”

Khi còn nhỏ bị bắt thì đáng yêu thật nhưng trưởng thành mà béo thì không phù hợp với thẩm mỹ của mọi người.

Vi Như Hạ cười không phản bác lời của cậu ta, thật ra cô cảm thấy Hồ Ngâm Ngâm rất đáng yêu, cũng có khả năng góc độ nhìn nhận của nam sinh cùng nữ sinh có sự khác biệt.

Sau khi từ biệt Hàn Tuấn Tùng, Vi Như Hạ cùng Lạc Đường đi đến tàu điện ngầm. Đã mười giờ, trạm tàu có chút quanh quẽ, cả toa tàu cũng chỉ có hai người bọn cô.

Vừa vào trong Lạc Đường liền khoanh tay, dựa đầu vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Vi Như Hạ nhìn phía sau biển quảng cáo, lại nghĩ tới những lời Hàn Tuấn Tùng vừa nói.

Trách không được cô thấy không khí giữa Hàn Tuấn Tùng và Hồ Ngâm Ngâm luôn có cảm giác thân mật, thì ra hai người là thanh mai trúc mã.

Dù là ai đi chăng nữa thường thường đều coi người bạn hàng xóm cùng tuổi là bạn thân. Cho dù về sau tách ra thì ở trong lòng cũng sẽ dành một vị trí cho người kia.

Vi Như Hạ quay đầu nhìn Lạc Đường, trên tàu không có ai, mà ánh đèn phá lệ sáng hơn, kết hợp với làn da của Lạc Đường, khiến ngũ quan của cậu trở nên rõ hơn.

Lúc Vi Như Hạ quay đầu quan sát Lạc Đường, lông mi của cậu rung một chút, cậu mở mắt ra, hai tròng mắt đen nhánh chiếu sáng cả khuôn mặt, sau đó quay đầu lại hỏi Vi Như Hạ: “Sao vậy?”

Trước ánh mắt Lạc Đường, khiến Vi Như Hạ nghĩ đến một cái thành ngữ —— ‘Về rỗng điếm mắt’.

Những bộ phận khác của cậu đều đẹp nhưng đôi mắt này mới là đặc biệt nhất, trong trẻo thâm thúy sâu không thấy đáy.

Vi Như Hạ nhìn đôi mắt cậu, cười nói: “Hàn Tuấn Tùng và Hồ Ngâm Ngâm cũng là hàng xóm, cho dù tách ra đã lâu nhưng trong lòng vẫn coi đối phương là bạn bè tốt nhất. Về sau chúng ta tách ra, có phải cũng như vậy hay không?”

Hai mắt Lạc Đường đen bóng, nhìn thiếu nữ đang cười, cậu hỏi:

“Cậu phải đi?”

“Không phải tôi phải đi.” Vi Như Hạ biết Lạc Đường hiểu lầm ý của cô, cô dựa vào tay bắm, giải thích với Lạc Đường: “Về sau chúng ta khẳng định sẽ phải tách ra, ví dụ như không hẳn sẽ đỗ cùng một trường đại học, cũng không nhất định công tác cùng một thành phố, còn có”

“Tôi sẽ luôn ở nơi này.”

Không đợi Vi Như Hạ nói xong, Lạc Đường mở miệng kết thúc đề tài này.

Vi bị ngắt lời, Vi Như Hạ nhìn thoáng qua Lạc Đường. Dưới ánh đèn chiếu sáng, làn da cậu lại càng trở nên trắng, đôi mắt đen nhánh như mực. Lời của cậu hình như là có ý khác nhưng Vi Như Hạ sẽ không nói ra. Nếu Lạc Đường đã không muốn thảo luận, cô cũng không nói tiếp, sau đó cười trừ chọc.

“Cậu thật tình cảm nha.”

Tàu điện ngừng đến trạm, hai người một trước một sau bước xuống, hiện tại đã gần mười một giờ, dĩ Dương hẳn là đang lo lắng cho Lạc Đường. Bước chân Vi Như Hạ tự giác nhanh hơn, nhưng phía sau Lạc Đường lại gọi cô đứng lại.

“Đi ăn chút gì không.”

Vi Như Hạ dừng lại quay đầu nhìn Lạc Đường, hai phần bắp rang bơ trong bụng đã sớm tiêu hóa hết, bụng cô đang kêu lên chống đối. Cô nói với cậu: “Hay là về nhà đi, không nên để dĩ Dương lo lắng.”

“Tôi đã gửi tin nhắn cho mẹ rồi.” Lạc Đường ngữ khí bình tĩnh nói với Vi Như Hạ sau đó lại bổ sung thêm một câu, “Mẹ tôi cũng đã nói lại với chú Vi rồi.”

Lạc Đường xử lý mọi chuyện rất cẩn thận tỉ mỉ, Vi Như Hạ nhìn thiếu niên đứng dưới ánh đèn đường, trái tim vốn đang lo lắng như được bàn tay ấm áp nắm lấy.

Cô không từ chối nữa, đến bên người Lạc Đường, nói: “Vậy đi thôi, tôi cũng đang đói bụng.”

Vi Như Hạ sau khi ăn một phần hamburger, cùng Lạc Đường trở về tiểu khu. Hai nhà đều có ánh đèn từ cửa kính chiếu ra, bỗng bọn họ nghe thấy tiếng mở khóa vân tay của nhà Lạc Đường, bên trong liên truyền đến tiếng kêu của A Mang, còn có âm thanh của Dương Thư Nhữ.

“Đã về rồi à? Như Hạ đâu?”

“Cháu chào đi.” Vi Như Hạ đáp lại, xác thật là Lạc Đường đi cùng cô.

Dương Thư Nhữ nghe thấy tiếng của Vi Như Hạ, ra nhìn cô một cái. Trên người bà mặc váy ngủ tơ tằm, trên vai khoác một cái áo choàng. Dưới bóng đêm, người phụ nữ nhu hòa mà đoan trang.

“Ừ.” Sau khi Dương Thư Nhữ ôn nhu lên tiếng, nói với Vi Như Hạ: “Thời gian không còn sớm, mau đi ngủ đi, chúc cháu ngủ ngon.”

Nói xong bà nhìn Vi Như Hạ vào nhà, rồi sau đó mới quay lại.

Vi Như Hạ đứng trong phòng khách, nghe tiếng đóng cửa của nhà bên cạnh sau đó nhìn về phía phòng ngủ của Vi Tử Thiện. Nhìn thoáng qua rồi thu hồi tầm mắt. Cô đang hi vọng điều gì chứ? Nơi này không phải Đông Trần mà cô đã từng ở.

Vi Như Hạ cười, cúi đầu đôi giày trở về phòng ngủ của mình. Ngày hôm qua về có chút muộn, bình thường sáu giờ là Lạc Đường đã dậy nhưng hôm nay vẫn chưa thấy đâu. Cậu là bị tiếng đập cửa của Dương Thư Nhữ đánh thức.

Mặc dù vừa tỉnh dậy nhưng Lạc Đường cũng không có bộ dáng lờ mờ buồn ngủ, Dương Thư Nhữ nhìn con trai rồi đưa điện thoại di động cho cậu, thần thần bí bí nói: “Có người tìm con.”

Lạc Đường nhận lấy rồi nhìn thoáng qua di động đang reo, nghe điện thoại xem ai tìm cậu.

“Bà nội Lý.”

Nghe được giọng nói Lạc Đường, người bên kia cười hiền lành, sau khi ho khan hai tiếng, nói với cậu: “Lạc Đường, bà nội có việc nhỏ muốn nhờ con

một chút.”

Sau đó người kia đem chuyện mình muốn nhờ một năm một mười nói rõ ràng với Lạc Đường. Cuối cùng còn hỏi một câu: “Con có thời gian không?”

“Có ạ.” Lạc Đường đứng trước cửa sổ, rũ mắt nhìn ra bên ngoài, hồ sen của nhà bên đã được dọn sạch. Lạc Đường nói với người nghe điện thoại bên kia: “Bà nội yên tâm đi, đến lúc đó con sẽ trực tiếp nói cho cô ấy.”

Gác điện thoại, Lạc Đường đi tắm rửa một lúc rồi ăn qua bữa sáng, cậu chuẩn bị tinh thần đi chạy bộ. Vừa ra khỏi nhà liền thấy Vi Như Hạ ở trong vườn nhà cô ấy.

Hôm nay đã vào tháng mười, sáng sớm vẫn rất mát mẻ, khi chạy cậu chỉ mặc một cái áo khoác thể thao mỏng, mà Vi Như Hạ vẫn mặc áo ngắn quần đùi giống lần trước dạo ngõ sen.

Da cô rất trắng, dáng người cao gầy, dưới quần short màu lam nhạt đôi chân thon dài mảnh khảnh thẳng tắp. Một tay cô cầm bình nước tưới hoa, mặt khác thì xem văn kiện trên tay còn lại. Cô hơi nghiêng đầu, dưới cổ thon dài, xương quai xanh xinh đẹp mà tinh xảo.

Tiếng mở cửa của nhà bên cạnh khiến cho Vi Như Hạ chú ý, cô vừa ngẩng đầu liền thấy được Lạc Đường. Cậu mặc áo khoác thể thao mỏng, phía dưới là quần đùi thể thao màu xám nhạt, mũ của áo khoác đội trên đầu, chỉ lộ ra gương mặt trắng nõn, cậu hình như muốn đi chạy bộ.

Lúc Vi Như Hạ cùng cậu chào hỏi cho rằng cậu muốn đi chạy, nhưng Lạc Đường lại đi tới hàng rào nhà cô đứng yên.

“Có việc gì sao?” Vi Như Hạ vừa tưới hoa vừa đi tới bên cạnh hàng rào, hai người một trong một ngoài, cách một dãy hàng rào thấp thấp xinh xắn.

“Đây là cái gì?” Lạc Đường nhìn thoáng qua văn kiện trên tay cô, hỏi một câu.

“Kịch bản.” Vi Như Hạ nhìn xuống rồi nói với Lạc Đường: “Cậu muốn xem một chút không?”

Ngày hôm qua Vi Như Hạ có đề nghị nhưng Lạc Đường ngay lập tức từ chối. Vi Như Hạ vẫn không từ bỏ, lúc ấy cô muốn cho Lạc Đường thử xem, thứ nhất là giải Hán phục sắp bắt đầu, thứ hai là cảm thấy Lạc Đường thật sự thích hợp. Ngũ quan cậu quá đẹp, lông mi dày khẽ buông, mũi cao môi mỏng, làn da trắng, khí chất cao lãnh lại văn nhã, tuyệt đối thích hợp với Hán phục.

Lần này Lạc Đường không từ chối, cậu nhận lấy kịch bản trên tay Vi Như Hạ, xem qua một chút. Trong kịch bản các cảnh diễn vẫn rất đơn giản, nhân vật chính cũng chỉ có mấy cảnh, vài câu lời thoại.

Lạc Đường lật xem một lần, cuối cùng tầm mắt ngừng ở trang thứ hai từ dưới lên của kịch bản.

【 Khi thấy rõ người tới, Văn Từ Nhiên ánh mắt ngẩn ra, đi về phía trước.....】

Đoạn này chính là chỗ mà Hứa Hiền đã nói ngay từ đầu gọi là “Cảnh diễn ám muội”.

Lạc Đường vẫn luôn trầm mặc nhìn chỗ này, Vi Như Hạ cho rằng bởi vì đoạn này quá ái muội nên cậu không thích. Cô lấy kịch bản về, dứt khoát nói: “Đoạn này có thể bỏ đi, kỳ thật vốn dĩ cũng không cần tập luyện.....”

Khi Vi Như Hạ định lấy về, tay còn chưa đụng tới kịch bản, đã bị Lạc Đường bắt được. Tầm mắt cậu vẫn luôn đặt trên đoạn này, cậu hơi cúi đầu, ánh sáng mặt trời chiếu xuống ngũ quan cậu có chút ôn nhu.

“Không cần bỏ, tôi nhận.” Lạc Đường nói.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Editor: Team Từ Phương 2.

Luyện tập hôm thứ bảy, Lạc Đường cũng không đến tham gia. Hồ Ngâm Ngâm biết cậu đồng ý đã vui lắm rồi, không luyện tập thì không luyện tập, không chừng cậu ta đến các anh chị hội Hán phục cũng không dám diễn trò với cậu.

Một ngày trôi qua rất nhanh, triển lãm đúng hạn tiến hành.

Ngày triển lãm vậy mà Hàn Tuấn Tùng cũng đến, vừa thấy Hồ Ngâm Ngâm liền trêu cô ấy: “Trên đầu cậu đeo cái gì vậy, xanh lè, nhỏ như vậy ai mà nhìn thấy.”

Gu thắm mỵ của Hàn Tuấn Tùng là phải đeo trang sức càng to càng nhiều hoa mới đẹp, Hồ Ngâm Ngâm kìm nén cơn giận, chỉ lên đỉnh đầu nói: “Đây là hạt ngọc, hạt ngọc!”

Sau khi nói xong, vẫn không nhìn được đánh Hàn Tuấn Tùng một cái.

“Ai bảo cậu đến vậy! Thật phiền lòng!”

Hồ Ngâm Ngâm mỉm cười, thịt trên tay cũng nhiều, cái đánh này căn bản không đau, Hàn Tuấn Tùng cười hề hề, trả lời: “Tôi đến xem Lạc ca, Lạc ca đâu rồi?”

“Trong phòng thay đồ” Vi Như Hạ trả lời.

Trong lúc mấy người nói chuyện, cửa phòng quần áo mở ra, Vi Như Hạ vừa ngẩng đầu liền thấy Lạc Đường đã thay xong rồi.

“Oa” Hồ Ngâm Ngâm với Hàn Tuấn Tùng bên cạnh cùng phát ra âm thanh thán phục.

Vi Như Hạ nhìn qua Lạc Đường mặc Hán phục, mày kiếm mắt sáng, môi đỏ căng mọng, tay cầm một cái quạt tinh xảo, đôi mắt hơi rũ nhìn cô.

Cô quan sát một lúc, cười lên, Lạc Đường quả nhiên phù hợp với Hán phục. Nhưng không phải kiểu nào cũng mặc được, cậu không phù hợp với kiểu công tử quần áo là lượt, mà hợp theo kiểu của tiên nhân.

Cô tự thấy mình nhìn có chút lâu, Vi Như Hạ nghiêng đầu, cầm lấy cái quạt gỗ vào cổ. Tóc cô không buộc hết lên, đỉnh đầu dùng một dải dây màu xanh lam quấn lại thành nửa búi như ngày xưa, lúc cô nghiêng tóc thuận theo đầu vai trượt xuống, tự do phóng khoáng.

“Rất hợp đó nha” Vi Như Hạ đánh giá một câu.

Lập tức đến thời gian diễn của “Phong lưu tử”, Hồ Ngâm Ngâm nhanh chóng dẫn mọi người đến cánh gà, cô vỗ tay tập hợp lại: “Mọi người tập hợp, xếp hàng đợi ở chỗ này, sau đó dựa vào thứ tự trước sau lên sân khấu, đừng có loạn lên, lời thoại và hành động đều nhớ kỹ chưa?”

“Nhớ kỹ rồi” Bởi vì sắp biểu diễn, mọi người đều rất hưng phấn.

Vi Như Hạ dựa vào thứ tự lên diễn liền đứng trước Lạc Đường, sau khi nghe lời Hồ Ngâm Ngâm, cô quay đầu nói với cậu: “Cậu không đến tập luyện, nếu quên động tác thì không cần làm nữa.”

Ý của Vi Như Hạ chính là nói cái động tác ái muội kia, dù sao đây là Lạc Đường, nhân vật mà trong kịch động tác phức tạp nhất.

Lạc Đường nghe thấy vậy lòng mi khẽ rung, đôi mắt như mặt hồ bị chạm vào mà lăn tăn gợn sóng. Về mặt cậu vẫn lãnh đạm như cũ, đáp lại một tiếng ngắn gọn.

“Ừm”

“Hạ Hạ đến cậu rồi” Người ở phía trước nhắc nhở cô.

“Đến đây” Vi Như Hạ quay đầu, bước lên sân khấu.

Triển lãm này có rất nhiều các buổi diễn khác, lần này chủ đề của bọn họ là biểu diễn Hán phục, so với mấy người coser Nhật bên cạnh, khán giả trước sân khấu của bọn họ là ít nhất, đều là các chị mặc Hán phục.

Vi Như Hạ vừa đi lên, đôi mắt anh khí nhìn xuống sân khấu, mọi người ở dưới sân khấu đều hô “Oa” một tiếng, mở mắt to nhìn Vi Như Hạ, nhỏ tiếng thảo luận: “Đây là con gái sao, thật đẹp trai nha.”

Trong nháy mắt cô vừa lên sân khấu, mọi người xung quanh liền tiến đến gần khán đài của cô.

Hồ Ngâm Ngâm nhìn thấy trước sân khấu tụ tập rất nhiều người, trong lòng cảm thán một tiếng, cả người hạnh phúc gọi một tiếng: “Công tử”

Khóe môi Vi Như Hạ cong lên, cô khoanh tay lại, eo nhỏ thẳng tắp hơi cong, sợi tóc đen nhánh rủ xuống bên tai, thanh âm trong veo.

“Hứa tiểu thư”

Động tác Vi Như Hạ gọn gàng tự nhiên mà không điệu bộ, rất nhanh khán đài liền có phản ứng.

“Oa, đẹp trai quá đi”

Nghe thấy phản ứng không tệ, Vi Như Hạ càng ngày càng thả lỏng, rất nhanh diễn xong với Hồ Ngâm Ngâm, cô xuống sân khấu đợi ở một khu khác.

Lạc Đường phải lên diễn rồi.

Vi Như Hạ đứng trong cánh gà, ngẩng mặt nhìn Lạc Đường. Trong ánh sáng trên sân khấu, thiếu niên mặc Hán phục vừa bước ra liền nghe thấy tiếng hét

chối tai sôi trào lên.

Tình cảnh này khiến Vi Như Hạ rất muốn nói với Hồ Ngâm Ngâm, Lạc Đường không cần biểu diễn để thu hút khách, cậu chỉ dựa vào khuôn mặt là đủ hấp dẫn người rồi.

Cô dựa vào cửa đằng sau, nhìn khuôn mặt hút người của Lạc Đường. Thần sắc Lạc Đường rất lạnh nhạt, cho dù đã thay Hán phục nhưng trong lúc nhấc tay nhấc chân, khí chất vẫn là lạnh lùng trong trẻo của tiên nhân.

Cậu vốn là phải diễn cảnh trên đũa Hồ Ngâm Ngâm, nhưng nhìn khoảng cách giữa hai người bọn họ, hoàn toàn không có chút nào. Mà sau khi Lạc Đường đi lên chỉ đọc mấy lời thoại, làm mấy động tác hồi hợt, nhìn chung tất cả đều là nhờ vào khuôn mặt của cậu.

Lạc Đường quả nhiên không xem kỹ kịch bản. Có điều cũng không sao, quan trọng trong buổi tuyên truyền này chỉ cần cậu mặc Hán phục đã thu hút rất nhiều khán giả rồi, đây là hiệu quả lớn nhất trong buổi tuyên truyền.

Cho dù Lạc Đường không trêu ghẹo cô, Hồ Ngâm Ngâm vẫn diễn xong vai, cô tròn mắt tức giận phồng má nói: “Ta thật ra có ý chung nhân rồi”.

“Hừm?” Lạc Đường thu cây quạt lại, như có như không nói: “Vậy ta trái lại muốn xem một chút.”

Lời kịch này vậy mà cậu vẫn nhớ rõ.

Vi Như Hạ nghĩ xong liền đến lượt cô lên sân khấu rồi, cô từ dưới cánh gà đi lên nói với Lạc Đường: “Ngươi đừng có mà vô lễ.”

Hai vị công tử cùng đứng chung sân khấu, khán giả bên dưới trong nháy mắt hét lên chói tai.

“Oa oa oa, hai người đều thật đẹp trai nha! Trời ơi, tớ cũng muốn mua Hán phục của nam!”

“Mau chụp hình đi! Nhớ gửi cho bạn nha!”

Lạc Đường nhìn Vi Như Hạ vừa lên sân khấu, con mắt khẽ động.

Sự phẫn nộ của Vi Như Hạ diễn rất tốt, mi tâm nhíu lại, trong ánh mắt lóe lên tia sáng, cho dù hóa trang thành công tử nhưng vẫn mang theo ý giận hờn của thiếu nữ. Cô mặc một chiếc áo nam dài, dùng dải lụa thắt eo, eo nhỏ chỉ đầy một vòng tay, âm thanh giận dỗi này cũng không có chút khiến người khác kinh sợ.

Khi Vi Như Hạ nói xong lời thoại, Lạc Đường đối diện liền đứng ở đó. Tay phải cậu cầm quạt giấy vỗ vào tay trái, đuôi mắt khẽ gọi lên, sự lạnh lùng cũng bị động tác này làm nhạt đi chút ít.

Lạc Đường không nhớ động tác cũng không nhớ lời, Vi Như Hạ cũng không chờ cậu sẽ trả lời. Khi cô sắp nói với Hồ Ngâm Ngâm, Lạc Đường liền đi đến.

Cậu đứng ở chỗ ngược sáng, Vi Như Hạ nhìn vàng sáng cạnh người cậu có chút giật mình. Cô nhìn Lạc Đường dần tiến đến, bên tai đã không còn nghe thấy bất kì âm thanh nào, cho đến khi thiếu niên đến gần, nắm nhẹ cằm cô nâng lên, mặt đề sát vào.

“Phạch.”

Vi Như Hạ nghe thấy âm thanh tiếng quạt giấy mở ra.

Dưới khán đài quả thật không có âm thanh, lúc đầu bọn họ cũng suy đoán hai vị công tử sẽ khiến máu hủ của bọn họ sôi lên đương nhiên điều đó về sau đã được chứng thực.

Quạt giấy hoàn toàn mở ra che mặt của hai vị công tử trên sân khấu. Mặt bọn họ rất gần nhau, trên quạt chỉ lộ ra đôi mắt đen nhánh và động tác nắm cằm Vi Như Hạ của Lạc Đường. Sau quạt hai người làm gì, không cần nói cũng biết

Sân khấu sôi trào một vùng.

Lần đầu tiên Vi Như Hạ nhìn khuôn mặt Lạc Đường gần như vậy, cô thậm chí có thể nhìn thấy những sợi lông tơ nhỏ trên mặt cậu, đôi mắt cậu nhìn gần rất đẹp, giống như viên đá quý màu đen được đánh bóng trau chuốt. Lúc này bên dưới ánh đèn khiến cậu nhìn rất ấm áp.

Cái hôn này dĩ nhiên là giả, vai của Vi Như Hạ bị Lạc Đường nắm lấy, lòng bàn tay thiếu niên mềm mại ấm áp, giống như lớp lót đệm thịt của mèo vậy, đầy sự ôn nhu.

Bên tai Vi Như Hạ nghe được tiếng tim đập của chính mình, dồn dập và rất mạnh. Cô nhìn Lạc Đường, khóe môi cong lên, hai người chỉ cần tiến về phía trước một chút liền hôn rồi, cô không biết như thế nào nữa nhưng lòng bàn tay của Lạc Đường hình như rất mềm mại.

“Cậu vẫn còn nhớ lời thoại và động tác?” Vi Như Hạ ngược mặt nhìn cậu hỏi.

Thiếu niên hơi mím môi, yết hầu khẽ nhúc nhích, thanh âm nhẹ nhàng dịu dàng.

“Chỉ nhớ rõ đoạn diễn cùng cậu.”

“Oa! Đại ca, cậu có biết những động tác vừa rồi kiếm cho cậu lạc bộ Hán phục của chúng ta bao nhiêu người theo dõi không? Là hai ngàn người đó! Hiện tại các ảnh chụp trên Weibo còn có việc tìm kiếm tất cả đều là ảnh hai người hôn nhau.” Hồ Ngâm Ngâm cầm điện thoại đi động nhảy đến bên cạnh Vi Như Hạ.

Nhìn cô ấy cười một cách hưng phấn lộ ra cả má lúm đồng tiền, Vi Như Hạ nhấn mạnh trọng điểm nói: “Chưa hôn”.

“Ai da, nhìn giống như hôn rồi mà.” Hồ Ngâm Ngâm cao hứng, mặc dù cô gặp phải tên đàn ông cặn bã, nhưng vì có Lạc Đường cứu, hiện tại diễn xuất không những thành công viên mãn mà cũng tuyên truyền được văn hóa Hán phục, cô thật sự rất thỏa mãn rồi.

Vi Như Hạ đã buộc tóc lên, tuy ở đây mở máy lạnh nhưng cô vẫn cảm thấy hơi nóng. Vi Như Hạ cầm quần áo đã thay, quay qua nói với Hồ Ngâm Ngâm: “Bọn Lạc Đường vẫn chưa thay xong à?”

Lát nữa cô muốn cùng về nhà với cậu.

“Đang ở phòng thay đồ nam, mình dẫn cậu qua đó.” Hồ Ngâm Ngâm cũng vừa vận thay xong.

Phòng thay đồ nam ở một bên khác, bởi vì ở đây có rất nhiều người cần thay đồ cùng hóa trang cho nên rất nhiều người không có phòng riêng.

Phòng thay đồ đều có cửa, đang thay đồ thì đóng cửa lại, thay xong thì mở ra cho nên ở bên trong cũng có nữ sinh khác.

Vi Như Hạ xem như một trận thành danh, cô vừa vào cửa ngay lập tức có nữ sinh chạy tới hỏi: “Cậu có phải Bạch Sanh vừa nãy không. Cậu là nữ thật à! Thật đẹp trai quá!”

Bị nữ sinh lôi kéo, Vi Như Hạ chỉ biết nở nụ cười biết ơn, nói: “Cảm ơn cậu”

“Đúng rồi, mình vừa mới thấy được cp của cậu Văn Tử Nhiên ở bên kia phòng thay đồ, cậu ấy cũng đổi quần áo rồi. Oa, hai người bọn cậu thật sự quá xứng đôi, mặc kệ cp nam nam hay cp nam nữ đều xứng đôi cả!” Em gái kia vui sướng nói xong, lại bổ sung thêm một câu: “Mình là fan cp của các cậu đây.”

Cô không hiểu cp nghĩa là gì, vì vậy Hồ Ngâm Ngâm liền giải thích cho cô biết cp nghĩa là couple. Em gái này sao lại dễ dàng ghép cp như vậy, cô cùng Lạc Đường chỉ là diễn kịch tình cảm thôi mà.

“Ai, mập mập!” Hàn Tuấn Tùng từ phòng đi ra liền thấy Vi Như Hạ cùng Hồ Ngâm Ngâm. Cậu ta vừa gọi, hai người liền nhìn thấy, sau đó cùng đi vào phòng thay đồ.

Phòng này rộng hơn mười mét vuông, có bàn trang điểm và móc treo. Lạc Đường đã thay quần áo và lấy tóc giả xuống nhưng Vi Như Hạ vẫn cảm thấy được hình ảnh lúc nãy.

“Tại sao lại có cây lau nhà gãy ở chỗ này?” Hồ Ngâm Ngâm nhìn thoáng qua góc hỏi.

Trong góc có một cây lau nhà nhưng đầu bên dưới thì không có, nó cứ như vậy lơ lửng trong góc.

“Mới vừa nãy có chị gái qua đây quét dọn vệ sinh, dùng sức mạnh quá nên bị gãy mất.” Nhắc tới cái này, Hàn Tuấn Tùng nhìn cây lau nhà không đầy đủ liền muốn cười.

Lúc hai người đang nói chuyện phiếm, Lạc Đường đưa Hán phục cho Vi Như Hạ, hỏi: “Đi về chứ?”

Gấp Hán phục lại, Vi Như Hạ nói: “Về thôi.”

Cô cũng muốn về nhanh một chút, bà nội mấy ngày nay đổ bệnh không thể lái xe tới đón cô, nhưng lại không yên tâm khi cô ngồi xe buýt một mình cho nên nhờ người quen qua đón.

Người kia không liên lạc với Vi Như Hạ, cô cũng không biết mấy giờ mới tới đón. Vẫn là về sớm một chút, không nên để người ta chờ cô.

Đoàn người vừa đi ra tới cửa, Hồ Ngâm Ngâm liền ôm lấy cánh tay Vi Như Hạ nói: “Cha mẹ mình cũng tới đón, Hạ Hạ, chúng ta sẽ không được ở cùng nhau một khoảng thời gian rồi.”

Vi Như Hạ còn chưa nói, bên cạnh Hàn Tuấn Tùng đang mở cửa nói một câu: “Này, tôi cũng muốn đi chào hỏi một chút, đã lâu không gặp cô chú rồi.”

Tiếng nói còn chưa dứt, lúc Hàn Tuấn Tùng vừa mở cửa bên kia đứng một đồng đầu trâu mặt ngựa còn không tháo trang sức làm cậu sợ hết hồn.

“Má nó!”

Sau khi hét lên một câu, Hàn Tuấn Tùng nhú mảy lại theo bản năng lùi về phía sau một bước. Cậu vừa lùi về phía sau, ở sau cửa một đám người đổ xô vào. Nhóm người này có khoảng mười mấy người, đứng chắn trước cửa phòng không có đường ra.

Vốn dĩ muốn đe dọa Hàn Tuấn Tùng không cho cậu gặp cha mẹ cô, Hồ Ngâm Ngâm nhìn thấy nhiều người ủa vào nhiều như vậy rất sợ hãi. Sau đó cô thấy rõ ràng người cầm đầu, Hồ Ngâm Ngâm liền xanh tái mặt lên vì tức giận.

“Hứa Hiền, cậu muốn làm gì?”

Hứa Hiền vừa mới biểu diễn xong, tuy đã thay quần áo nhưng tóc giả và lớp trang điểm vẫn chưa gỡ xuống, nhìn qua tà khí bức người. Đầu tiên cậu ta nhìn Hồ Ngâm Ngâm rồi quay qua nhìn Hàn Tuấn Tùng bên cạnh, đầu hơi ngước lên, khoe môi cũng nhếch, tư thế mười phần ngang ngược.

“Muốn làm gì à? Đương nhiên là đến tìm hai người tính sổ.”

Cậu ta mang theo nhiều người tới đây như vậy chính là muốn đánh nhau mà. Nhưng đánh nhau với mười mấy người như vậy rất bất lợi, hơn nữa ở đây lại chật hẹp, khó tránh khỏi sẽ bị thương.

Hàn Tuấn Tùng nhử mày nhìn Hứa Hiền, giọng nói lạnh lùng: “Hôm đó là tao đánh mày, muốn gì thì cứ tính sổ với tao, mày hãy để bọn Hồ Ngâm Ngâm đi trước.”

“Cho cô ta đi?” Hứa Hiền nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn Hồ Ngâm Ngâm, duỗi tay chỉ vào cô ấy, giận dữ nói: “Con khốn này dám đăng hình tao lên Weibo! Hiện tại trên Weibo tất cả mọi người đều mắng tao, tài khoản của tao cũng không thể đăng lên nữa! Còn muốn cho cô ta đi? Hôm nay tao nhất định phải làm cho con khốn này quỳ xuống xin tao tha lỗi!”

Lời Hứa Hiền vừa nói ra khiến Hồ Ngâm Ngâm rất sợ hãi, vừa tức giận vừa lo lắng, cô tức đến nổi vành mắt đỏ lên, thật không nghĩ tới trước kia cô mù mắt lại đi thích cái tên cặn bã như vậy.

“A” Hứa Hiền nhìn Hồ Ngâm Ngâm, cười lạnh nói: “Lát nữa lúc tôi bắt cậu quỳ xuống, để nhìn xem cậu đang nằm mơ hay là tôi đang mơ.”

Nói xong, Hứa Hiền nhìn thoáng qua Lạc Đường cùng Vi Như Hạ ở góc tường. Cậu ta nhận ra Vi Như Hạ, cô là bạn thân của Hồ Ngâm Ngâm nhưng ân oán của cậu cùng Hồ Ngâm Ngâm không có quan hệ với cô ta. Càng quan trọng hơn là đứng bên cạnh cô là một thanh niên vóc dáng cao lớn, nhìn qua là biết hạng người không dễ chọc.

Hứa Hiền nhìn Vi Như Hạ và Lạc Đường rồi giơ tay chỉ vào cửa, nói: “Hôm nay tôi chỉ xử lý ân oán với Hồ Ngâm Ngâm và tên khốn này, người không quan hệ hiện tại có thể đi nếu không bị thương thì đừng có trách.”

Nghe vậy Lạc Đường nghiêng người dựa vào bàn hóa trang khoanh tay lại, khuôn mặt hờ hững mà nhìn vào bọn chúng. Lúc Hứa Hiền nói cho hai người họ đi, cậu hơi nhắc đầu nhìn Vi Như Hạ một cái.

Còn Vi Như Hạ đang đứng ở góc tường, vừa nghe Hứa Hiền nói xong, cô duỗi tay nắm lấy cây lau nhà ở trong góc đứng dậy đi về phía sau Hứa Hiền. Vi Như Hạ nhắm ngay vào đầu gối đập một phát, cây gậy dừng mảnh lao xuống.

“Ầm” một tiếng, đầu gối Hứa Hiền nhói lên đau đớn, “Phốc” một tiếng quỳ gối trước mặt Hồ Ngâm Ngâm.

Vi Như Hạ ném cây gậy xuống mặt đất nhìn Hứa Hiền đang lảo đảo qua lảo lại, vì đau đớn mà không ở yên được, thần sắc bình tĩnh, ngữ khí nhàn nhạt.

“Hiện tại đã có liên quan chưa.”

Từ lúc Hứa Hiền muốn đánh Hồ Ngâm Ngâm cô đã không thể nhìn được nữa rồi.

Đánh con gái? Cậu ta đánh được sao?

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Editor: Team Tử Phương 2

Vi Như Hạ vung cây gậy một cách lưu loát, dứt khoát, Hứa Hiền nằm trên mặt đất, cảm giác đau đớn truyền đến dây thần kinh làm cho hắn đau đớn kêu gào một tiếng, chỉ vào Vi Như Hạ rống to: “Tại mày, mẹ nó đứng đó làm gì, đánh chết nó cho tao.”

Hứa Hiền ra lệnh một tiếng, đối phương nhanh chóng phản ứng lại, nhìn Vi Như Hạ khỏe như vậy, mười mấy người cũng không còn ý định thương hoa tiếc ngọc nữa. Cái kia nam sinh cách Vi Như Hạ gần nhất, giờ nắm đấm về phía đối diện, còn chưa vung đến Vi Như Hạ, ngực hắn bị một cước tàn nhẫn đá trúng. Cú đá với một lực rất mạnh khiến hắn lùi về sau hai bước sau đó ngã nhào trên mặt đất, ngẩng đầu thì thấy một nam sinh ở phía sau Vi Như Hạ đứng cạnh bàn trang điểm, vừa mới đem chân thu hồi lại.

Phong cách của cậu ta rất lạnh lùng, lúc nhìn người nọ nằm trên mặt đất, hai con mắt càng thêm lạnh lùng. Cậu đứng thẳng nhìn đám người thấp hơn cậu một cái đầu, giọng lạnh lùng nói: “Đánh chết người nào?”

Một câu nói lạnh băng khiến đám người ở phía sau đều không dám di chuyển, cú đá kia của Lạc Đường mọi người đều thấy rất rõ, đây tuyệt đối là một nhân vật tàn nhẫn.

P phía sau không có động tĩnh, Hứa Hiền từ mặt đất đứng lên quát: “Bọn họ chỉ có bốn người, chúng ta mười mấy người sợ cái gì? Lên đi!”

Những kẻ đi theo sau Hứa Hiền đều là đám bạn lưu manh của hắn, lần này Hứa Hiền thuê bọn hắn để đi đánh nhau cùng hắn. Nhưng bọn họ chỉ nghĩ là đi xử một người nam sinh nên mới đồng ý. Mà hiện tại chẳng những có thêm một đứa nam sinh, còn có một nữ sinh biết đánh nhau.

Hứa Hiền nói không sai, bọn họ mười mấy người sao phải sợ bốn người bên kia. Sợ quái gì, đánh đi!

Vi Như Hạ hồ hững nhìn đám người vung nắm đấm, tầm mắt nhắm vào Hứa Hiền núp ở đằng sau đám người. Cô đẩy hai người trước mặt ra bằng một cây gậy, sau đó đánh về phía Hứa Hiền.

Hứa Hiền nhìn ra Vi Như Hạ đánh về phía mình, hắn sợ tới mức chân mềm nhũn, hơn nữa vừa rồi bị cô đánh một gậy, tý nữa thì quỳ rạp xuống đất, vội vàng kéo người bên cạnh chắn ở trước mặt hắn.

“Đánh con khốn kia! Đánh nó đi!”

Trong cuộc đánh nhau, căn bản mọi người không biết ai đánh ai, hai người bị Hứa Hiền kéo qua, thấy Vi Như Hạ xông tới liền vung chân đánh Vi Như Hạ. Vi Như Hạ vừa thu gậy lại, định vung ra lần nữa, bên cạnh Lạc Đường nhắc chân qua, hai người kêu lên một tiếng lần lượt ngã xuống đất.

Lạc Đường ra đòn rất nhanh, lại đánh trúng điểm yếu, Vi Như Hạ quay đầu lại nhìn một cái, cậu vẫn trắng nõn nà, nhìn cô với ánh mắt sạch sẽ, cánh tay thon dài hơi cong, khuỷu tay phía sau có lực mạnh đảo về phía người nọ, đứng im mà đã đem hạ được người đó một cách nhẹ nhàng.

Trong vô hình, người thiếu niên đó đã đem những người xung quanh dọn sạch và bảo vệ cô.

Vi Như Hạ thu hồi ánh mắt, đi đến cạnh Hứa Hiền đang quỳ dưới mặt đất mà không hề có chú ý nào, cô vung gậy đánh về phía đầu vai của hắn ta, Hứa Hiền chỉ cảm thấy cánh tay mình như bị đứt gãy xương, đau đến mức mắt hắn trợn trắng.

“A!” Hứa Hiền đau đớn kêu to.

Hứa Hiền nằm trên mặt đất không sức để chống cự, Vi Như Hạ nắm lấy cổ áo phía sau hắn, giống như kéo một con lợn chết đến bên người Hồ Ngâm Ngâm.

Hồ Ngâm Ngâm vừa mới bị Hàn Tuấn Tùng đẩy đến góc tường, về mặt hiện tại đầy lo lắng nhìn cuộc chiến trước mắt, Hàn Tuấn Tùng nói cô không giúp ích được gì và tránh ở gần góc tường đừng gây cản trở.

Nhìn Vi Như Hạ đang kéo Hứa Hiền lại gần, Hồ Ngâm Ngâm có chút lo lắng mà nhìn cô ấy: “Hạ Hạ, cậu không …..”

Cô còn chưa nói hết câu, đưa tới trước mặt cô là một cây gậy nhỏ, Vi Như Hạ lấy tay đẩy Hứa Hiền ngã xuống đất, nhìn Hồ Ngâm Ngâm nói: “Đánh, đánh hắn cho tới khi quỳ xuống xin lỗi cậu mới thôi.”

Thiếu nữ với dáng người cao gầy, cứ như vậy đứng trước mặt cô, gương mặt cô hồ hững, mới vừa rồi nói ra một câu giống như đang mời cô đi ăn.

Hồ Ngâm Ngâm chưa bao giờ thấy một Vi Như Hạ như thế này, không nghĩ tới cô là một người rất dịu dàng, ôn hòa vậy mà lại là một nữ sinh rất lạnh khốc, giống như một nữ chiến binh trong Anime.

Những người trên sân còn chưa đánh xong, bên ngoài đã nghe được tiếng còi của đội bảo vệ đang chạy đến.

Đội trưởng đội bảo vệ vừa đẩy cửa thì thấy bảy tám người đang nằm trên mặt đất, bên cạnh đó còn có mấy đứa khác còn đang vẫy đánh ba người. Có hai nam sinh cũng liền thôi, vậy mà một nữ sinh bắt lấy đầu một nam sinh mà nâng gối đá là chuyện gì? Ngoài ra, trong góc kia còn có một nữ sinh mập mạp cầm gậy gỗ đập một nam sinh đang nằm khóc trên mặt đất bắt hắn phải xin lỗi, trường hợp này thật hết nói.

Những đứa nhóc này cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, mà sao lại đánh nhau mạnh mẽ như vậy? Những đứa đang nằm trên mặt đất thì quần áo khác và ba đứa đang còn đánh nhau thì mặc đồng phục, nhìn vào sẽ nhận ra được là hai nhóm đang đánh nhau.

Đây đơn giản là nhóm ba đứa kia đang hành hung nhóm mười mấy người này à.

Thấy bảo vệ vừa vào cửa, Hứa Hiền gào khóc, ôm đầu kêu: “Chú bảo vệ cứu mạng, bọn nó đánh cháu chết mất.”

Đội trưởng đội bảo vệ: “………….”

Có bảo vệ lại đây ngăn cản, Vi Như Hạ cũng thu tay lại, lúc cô thu tay lại, nhân sơ hờ đứa bên cạnh dẫm vào người cô. Còn chưa dẫm tới, nháy mắt cánh tay bị chế trụ, khớp xương cánh tay phát ra “Rắc” một tiếng, con đau truyền đến, hắn ngay lập tức quỳ trên mặt đất, kêu một tiếng thảm thiết.

Toàn bộ quá trình phát sinh không đến hai giây, Vì Như Hạ nhìn về phía Lạc Đường về mặt vẫn bình tĩnh, đội trưởng đội bảo vệ cầm gậy cao su trên tay, có chút bất đắc dĩ mà nói: “Này, cậu học sinh kia, dừng tay, dừng tay lại đi.”

Ở bên cạnh, Hàn Tuấn Tùng nói với đội trưởng đội bảo vệ: “Bác ơi, chính bọn nó đánh chúng con trước.”

Đội trưởng đội bảo vệ đã nhìn thấy hết quá trình, chuyện này đúng là như thế, hấn cũng có chút đau đầu, bọn nhóc này hồ nháo đánh nhau, cũng không tiện giao cho cảnh sát.

“Các cô cậu đi với tôi qua phòng an ninh, cậu Trương đi xem xét có hư hỏng gì không, có gì thông báo bên quản lý.”

Đến phòng an ninh cũng chỉ la mắng giáo dục một chút, bọn nhóc đánh nhau mà đi gọi cảnh sát thì cũng không đáng gì. Hơn nữa đang là ngày nghỉ lễ cũng không gọi giáo viên tới được. Mà còn có nhiều đứa tham gia, muốn gọi cha mẹ chúng tới cũng rất phiền phức.

“Được rồi đó, vừa rồi kiểm tra một chút, không có hư hỏng gì hết. Mấy đứa đi về mà lo học hành thật tốt, không cần thiết phải đánh nhau nữa. Bây giờ bắt tay giảng hòa, chuyện này liền tới đây thôi.” Đội trưởng bảo vệ đứng ra hòa giải nói.

“Tôi muốn bọn họ phải xin lỗi!” Hứa Hiền đang nằm ở phòng an ninh, đầu gối hấn còn đau đến mức không thể đứng dậy được, nhìn bốn người ở phía đối diện, nói.

“Hứa Hiền ngươi có biết xấu hổ hay không? Là các ngươi động thủ trước!” Hồ Ngâm Ngâm bị sự vô sỉ của Hứa Hiền làm tức giận đến mặt đỏ bừng.

Đây gọi là người không biết xấu hổ nhất thiên hạ, Hứa Hiền đứng thẳng người, trả lời một cách mỉa mai: “Vậy các ngươi có bị thương sao?”

Đang chuẩn bị nói, Hồ Ngâm Ngâm bị những lời này chặn lại, cô chế giễu hấn trong sự nghi ngờ, mắng: “Đó là do các ngươi quá vô dụng.”

Hứa Hiền không để ý tới sự chế giễu của cô, dù sao hôm nay hấn cũng bị ủy khuất quá lớn, hấn muốn bọn Lạc Đường buồn nôn một phen, cơ thể hấn khẽ dựa trên ghế, đau đến hừ hừ hai tiếng nói: “Tôi muốn đi bệnh viện kiểm tra vết thương.”

Đội trưởng đội bảo vệ nhìn Hứa Hiền, trong lòng bực bội hồi lâu, nhưng lúc mới vào cửa chân Hứa Hiền đúng thật là bước đi khập khiễng thật, cái chân có lẽ bị thương nặng, nếu bọn họ mặc kệ thì sẽ xảy ra chuyện nữa, bọn họ chắc chắn phải chịu trách nhiệm.

Bực bội đến nhũn mảy, đội trưởng đội bảo vệ giương mắt nhìn bốn người Vì Như Hạ, nói: “Vậy mấy đứa cử ai đó đi theo hấn kiểm tra vết thương đi, ta nhìn chân nó, đúng là bị thương không nhẹ đâu.”

Nhìn đội trưởng đội bảo vệ liếc mắt một cái, Vì Như Hạ giờ tay và nói: “Chân hấn là do tôi đánh, tôi sẽ đưa hấn đi.”

Hồ Ngâm Ngâm vừa nghe, vội nói: “Không phải chiều nay cậu muốn đến nhà bà sao, vậy cậu đi trước, mình đưa người này đi kiểm tra xét nghiệm vết thương.”

Sự tình vốn là vì cô mà xảy ra, Vì Như Hạ đưa tay giúp cô, cô ấy liền cảm kích vô cùng, bây giờ lại dẫn hấn ta đi kiểm tra xét nghiệm vết thương, thế thì lại trì hoãn đi nhà bà, lòng cô thật sự áy náy.

“Ai đánh người đó đưa đi!” Hứa Hiền phóng đại thanh âm, liếc mắt nhìn Vì Như Hạ, cả lợ phát phờ nói. Bây giờ hấn nhìn Hồ Ngâm Ngâm liền cảm thấy chán ghét, trái lại lúc này Vì Như Hạ đánh hấn rất đau, nhưng vừa đẹp trai vừa giàu. Hấn muốn cùng cô nán lại nhiều một chút.

Lời nói của hấn vừa dứt, đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt sắc lạnh, cắt ngang thân thể hấn. Hứa Hiền cảm thấy khiếp sợ, đưa mắt nhìn về phía của ánh mắt đó, một thiếu niên khí chất lạnh lẽo sạch sẽ đang cúi đầu nhìn hấn.

Một cặp mắt tối đen như đêm, lạnh buốt thấu xương.

“Tôi cũng đánh cậu nữa.” Về mặt Lạc Đường lãnh đạm nhìn hấn nói: “Tôi cũng đi.”

Hứa Hiền bị câu nói của hấn dọa cho giật mình, lập tức quay đầu đi tìm Hồ Ngâm Ngâm, nói: “Chuyện này là do ân oán của chúng mình mà ra, cậu đưa tôi đi.”

Hàn Tuấn Tùng đứng bên cạnh thấy hấn đột nhiên trở mặt, cười lạnh một tiếng.

Cuối cùng, là Hàn Tuấn Tùng cùng Hồ Ngâm Ngâm đưa Hứa Hiền đi bệnh viện. Có Hàn Tuấn Tùng ở đó, Hồ Ngâm Ngâm không lo lắng bỏ mẹ cô biết chuyện cô vì yêu sớm mà đánh nhau.

Có lúc, bạn bè nhà hàng xóm chính là tốt như vậy đó.

Nếu chuyện đã rõ ràng vậy rồi, Vì Như Hạ và Lạc Đường ngồi tàu điện ngầm về nhà. Lúc cô về đến cửa nhà, nhìn thấy ngoài cửa không có xe, lòng cảm thấy nhẹ nhõm thở ra, nhanh chóng về nhà.

Hành lí đều thu dọn xong từ hôm qua rồi, không lớn không nhỏ đủ một rương hành lý, quần áo không nhiều, sách bài tập thì nhiều. Thật ra về nông thôn mang nhiều đồ không tiện. Không tiện nhất là nếu có bài tập cũng không làm, không thể trực tiếp hỏi Lạc Đường được.

Vi Như Hạ tắm rửa thay quần áo xong, kéo hành lý ra cửa, quyết định ở cửa đợi người bạn kia của bà.

Vừa ra cửa, liền đâm phải hàng xóm Lạc Đường cũng mở cửa đi ra.

Lạc Đường cũng thay một bộ quần áo, cậu mặc một chiếc áo sơ mi màu lam ngắn tay hoa văn nhỏ, bên trong phối một chiếc màu trắng, bên dưới là một chiếc quần bình thường màu cát, trên vai đeo một chiếc túi màu xám nhạt. Thân hình cậu cao lớn mà thon dài, vai rộng chân dài, nhìn như người mẫu trên tạp chí.

Nhìn thấy trên vai cậu đeo ba lô, Vi Như Hạ cũng cảm thấy nghi hoặc, cậu cũng muốn đi ra ngoài sao?

Trong lúc Vi Như Hạ suy tư, Lạc Đường ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt sạch sẽ tinh xảo. Cậu nhìn Vi Như Hạ, đi đến.

Hai người tụ lại trước cửa nhà Vi Như Hạ, lúc Lạc Đường đi qua, Vi Như Hạ đã cười lên, khoe mắt thiếu nữ cong lên, ánh mắt màu nâu nhạt sạch sẽ sáng sủa, hỏi: “Cậu cũng muốn đi ra ngoài à?”

Lạc Đường đứng bên cạnh Vi Như Hạ, cúi xuống nhìn cô, khẽ lên tiếng: “Ừ”.

Sau khi Lạc Đường trả lời, cũng không có ý định đi, liền đứng cạnh cô, Vi Như Hạ cho rằng cậu ta muốn nói chuyện với cô, liền nhìn cậu ta cười, nói: “Mình đi đến nhà bà, bà mình bệnh rồi, bạn của bà đến đón mình, mình đang đợi người đó.”

Nói xong, Vi Như Hạ hỏi: “Cậu thì sao?”

Lúc Vi Như Hạ nói, vẫn luôn cười, cô rất thích cười, tính cách ôn hòa lại dừng dừng, dường như xảy ra chuyện gì, cô đều có thể bình tĩnh xử lý.

Lạc Đường nhìn dung mạo cô, nói: “Dẫn cậu đến nhà bà.”

Vi Như Hạ: “....”

Đi ngoại thành phải ngồi xe buýt ngoại thành, Vi Như Hạ theo sau Lạc Đường, xem cậu ấy thành thạo xếp hàng mua vé, tìm cửa trạm xếp hàng lên xe, có chút phản ứng không kịp.

Hiện tại là ngày nghỉ, có rất nhiều người trong nội thành đi du ngoạn, xe buýt đi ngoại ô ngồi đầy người rồi, Lạc Đường dẫn Vi Như Hạ lên xe, đem hành lý nhét vào giá để hành lý, một tay chống vào chỗ ghế dựa lưng, quay đầu nét mặt bình thản nhìn Vi Như Hạ nói: “Cậu ngồi đây đi.”

Xe buýt đầy tiếng nói chuyện của mọi người, Vi Như Hạ nhìn người thiếu niên trước mặt, trong lỗ tai hình như chỉ nghe thấy giọng nói của cậu. Sau khi cô “A” một tiếng, nhanh chóng ngồi xuống.

Vi Như Hạ ngồi xuống, Lạc Đường liền ngồi luôn bên cạnh cô. Thiếu niên vừa ngồi xuống liền đeo tai nghe vốn treo trên cổ tai vào. Dựa lưng về phía sau, Lạc Đường nhắm hai mắt lại, lông mi đen dày dưới mí mắt hạ xuống, tạo thành bóng râm nhàn nhạt.

Trên xe dần yên tĩnh, Vi Như Hạ dựa vào cửa sổ xe, nhìn thiếu niên sạch sẽ không hợp xung quanh, rốt cuộc cũng phản ứng lại —— Lạc Đường muốn đưa cô tới nhà bà nội.

Vi Như Hạ cảm thấy ấm áp, lại cảm thấy khó hiểu. Dựa vào lưng ghế, cô nghiêng đầu nhìn Lạc Đường, kêu một tiếng.

“Lạc Đường?”

Lông mi thiếu niên khẽ run, bóng râm dưới mí mắt cũng động đập theo. Cậu vẫn chưa mở mắt, chỉ là lên tiếng.

“Ừ.”

“Cậu muốn cùng tôi tới nhà bà nội, sao lại không nói rõ ra?”

Thiếu niên nghe xong lời này, lông mi nhấc lên, lộ ra con ngươi đen nhánh, bên trên có nhuốm một tầng ánh sáng nhàn nhạt. Đầu cậu hơi hơi nghiêng, nhìn Vi Như Hạ cũng đang nghiêng đầu nhìn cậu, thanh âm trong suốt như dòng suối mát lạnh trong khe núi.

Lạc Đường nói: “Cậu đánh nhau được như vậy, cũng không nói với tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Editor: Team Tư Phương 2.

Vi Như Hạ không nghĩ rằng bản thân có thể đánh nhau, thực sự cô là người có tính cách nhã nhặn. Nhưng chuyện phát sinh ngày hôm nay, khiến cô không cách nào chứng minh được sự “nhã nhặn” của bản thân.

Duỗi tay sờ sờ vành tai, Vi Như Hạ nhìn Lạc Đường cười, cô quay đầu qua chỗ khác, đeo tai phone lên liền nhắm mắt lại.

Ngoại thành nơi Lý Túc Hòa ở là một thị trấn nhỏ mang tên Y Trấn, đây là thị trấn nổi tiếng có môi trường trong lành của An Thành.

Thị trấn phân thành hai bờ Nam Bắc, trung tâm của thị trấn là nơi con sông Ý chảy qua. Hai con đường ở phía bắc và phía nam được nối với nhau bằng cây cầu vòm bằng đá bắc qua sông, một thị trấn nhỏ yên bình, vào buổi chiều, mấy người phụ nữ giặt quần áo bên bờ sông, còn có trẻ con chơi đùa trên bờ, tô điểm thêm sắc màu cuộc sống.

Ở dưới nhà ga, đi bộ qua cầu vòm bằng đá đi vào các con đường nhỏ. Thị trấn mang kiến trúc tường cao của Giang Nam, mặt đất được bao phủ bởi những phiến đá xanh nhẵn nhụi, trong con hẻm nhỏ từng cơn gió mát nhẹ nhàng thổi qua làm cho Vi Như Hạ cảm thấy vô cùng dễ chịu.

“Nhà bà của tôi ở cuối thị trấn, gần núi.” Đi được một lát, sợ Lạc Đường thấy nhàm chán, Vi Như Hạ liền giải thích một chút.

Lạc Đường không cảm thấy vậy, cậu đi theo phía sau Vi Như Hạ, nhìn cô như đang chơi nhảy ô, mỗi chân dẫm lên một phiến đá xanh, mỗi bước nhảy không sai, cũng không nhảy loạn.

Mùa thu ở thị trấn nhỏ so với trong thành phố thanh mát hơn nhiều. Dường như Vi Như Hạ không sợ lạnh, cô mặc quần đùi áo cộc, khi bước đi, đôi chân dài trắng nõn nhẵn nhụi hiện ra, giống như cậu đang ở cùng cô trong đầm sen hái ngó sen.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, rất nhanh liền ra khỏi con hẻm nhỏ. Sau khi rời khỏi hẻm nhỏ, tầm mắt vốn dĩ chật hẹp trở nên rộng rãi sáng sủa.

Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn ngôi nhà trông đủ các loài hoa sắc sỡ trên sườn đồi, cười với Lạc Đường giới thiệu: “Kia là nhà bà nội tôi.”

Thuận theo ánh mắt của Vi Như Hạ nhìn lên, Lạc Đường nhìn thấy một biển hoa màu trắng.

Lý Túc Hòa là người yêu hoa, phần lớn hoa trong biệt thự Vi Từ Thiện là do bà trồng. So với vườn của các căn hộ khác trong khu biệt thự, đã tính là rất nhiều. Mà nếu đem so sánh hoa trong biệt thự của Vi Từ Thiện cùng với hoa trong vườn Lý Túc Hòa thì có thể nói là đệ tử gặp sư phụ.

Trong vườn của Lý Túc Hòa có các loại hoa đủ màu sắc, đa số đều trồng ven tường và trên tường. Tường thấp được xây bằng đá xanh, mưa hàng năm khiến cho bức tường mọc rêu màu xanh đen nhàn nhạt, tràn đầy sức sống.

Mà loài hoa dễ thấy nhất, là giàn hoa hồng leo lên khung cao giữa sân. Hoa hồng một năm có thể nở 3 lần. Lúc này đúng vào mùa hoa nở rộ, nhụy hoa phấn hồng được gói trong những cánh hoa trắng mịn màng, giống như tâm sự của một cô gái mới lớn.

Hoa hồng trong vườn nhà Lý Túc Hòa được bà trồng đã lâu, bây giờ đã bao trùm cả giàn hoa. Dưới giàn hoa đặt một cái giường thấp được làm bằng gỗ, trên chiếc giường đặt một bàn vuông nhỏ, mùa hè đến có thể hóng gió ngắm nhìn bầu trời đêm.

Lý Túc Hòa buổi sáng vẫn còn cảm thấy cơ thể rất khó chịu, sau khi ăn cơm trưa uống thuốc xong liền ngủ một giấc, khi tỉnh dậy dường như bệnh tình đã đỡ hơn nhiều. Vi Như Hạ vừa lên xe đã gọi điện thoại thông báo cho bà, nhìn thời gian có lẽ cũng sắp tới nơi. Bà liền vào bếp làm cơm. Khi nghe thấy tiếng mở cửa hàng rào, bà vỗ vỗ bột mì trên tay bước ra khỏi bếp.

Vi Như Hạ vẫn chưa gọi bà nội, đã thấy bà từ phòng bếp đi ra. Vi Như Hạ nhìn thấy bà đi đến, vừa bước tới vừa gọi một tiếng: “Bà nội”

Đã một tháng rồi bà không được gặp cháu gái, trong lòng vô cùng mong nhớ. Vi Như Hạ bước đến, bà đưa tay sờ sờ khuôn mặt của cô, triu mến nói: “Đi rửa tay, cơm sắp xong rồi.”

Vỗ vai cô đưa cô đi ra chỗ vòi nước rửa tay, Lý Túc Hòa nhìn Lạc Đường phía sau đầy cảm kích. Chàng thiếu niên đứng trong sân trên cổ vẫn treo chiếc tai phone màu trắng, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, trông giống như bước ra từ truyện tranh.

Trên mặt ý cười thêm sâu. Lý Túc Hòa giống như đang nhìn cháu trai của mình, cảm kích nói với Lạc Đường: “Cảm ơn cháu Lạc Đường, lại phiền cháu đi một chuyến. Mau đi rửa tay, sắp được ăn cơm rồi.”

Bây giờ là 4h30 chiều, vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới tới bữa tối, khi Vi Như Hạ đến đã nói với Lý Túc Hòa rằng hai người bọn họ vội lên xe vẫn chưa ăn cơm, Lý Túc Hòa liền chuẩn bị trước một bàn đồ ăn.

Bữa cơm này Lý Túc Hòa chuẩn bị vô cùng tỉ mỉ, hai đứa nhỏ còn phân thành hai phần cơm, một phần món ăn miền bắc, một phần món ăn miền nam.

Rất lâu rồi chưa ăn cơm do bà nội nấu, Vi Như Hạ ăn vô cùng ngon miệng. Cô cắn một miếng thịt lợn chiên, nhìn phía đối diện Lạc Đường đang ăn sườn xào chua ngọt.

Lý Túc Hòa cũng nhìn Lạc Đường, cười hỏi: “Có ngon không?”

Lạc Đường đang cầm đũa, những ngón tay thon dài mảnh khảnh hơi cong, khớp xương xinh đẹp tinh xảo, cậu ấy ăn rất thông thả ung dung, chỉ là một

thiếu niên 16 tuổi, đã có khí chất lịch sự nho nhã như vậy.

“Ăn rất ngon ạ.” Lạc Đường thành thật trả lời.

Vi Như Hạ uống một chút nước, nói với bà nội: “Khẩu vị của cậu ấy và ba cháu rất giống nhau.”

Lạc Đường nâng mắt lên nhìn cô một cái, Vi Như Hạ nhìn cậu cười.

“Thật vậy sao”. Lý Túc Hòa có chút kinh ngạc, sau đó nói: “Vậy con theo ta học nấu ăn, sau này có thể nấu cơm cho Lạc Đường ăn.”

Lý Túc Hòa vô tình nói ra những lời này, chỉ là muốn bọn họ trở thành bạn tốt, có thể giúp đỡ lẫn nhau. Vi Như Hạ nghe ra điểm này, nhưng cô tuyệt đối không đồng ý cách nói này, cô nói: “Con không biết làm cơm, lần trước con nấu món cơm nếp hoa quế nấu củ sen, Lạc Đường ném thử một chút liền không ăn nữa.”

Chuyện này Lý Túc Hòa đã nghe Vi Như Hạ nói qua, món cơm nếp hoa quế nấu củ sen của cô canh lửa không tốt, hơn nữa còn cho quá nhiều đường, ăn có chút vị đắng, Lạc Đường chỉ ném thử một chút.

Lý Túc Hòa bị chuyện của hai đứa nhỏ chọc cười.

Vi Như Hạ cũng cười với bà của mình, sau khi nhận thấy ánh mắt của Lạc Đường, nụ cười của cô vẫn không đổi, dùng tay che miệng, không để bà nội trông thấy.

Những ngón tay trắng nõn mảnh khảnh hơi cong, con mắt màu nâu nhạt của thiếu nữ vì cười mà trở nên sáng lấp lánh, cô dùng khẩu hình miệng thì thầm hỏi Lạc Đường.

“Sao vậy?”

Lạc Đường nhìn vào đôi mắt cong cong cười của cô, ánh mắt không thay đổi, nói: “Về sau tôi sẽ ăn hết.”

Nụ cười trên khuôn mặt cô hơi ngưng trệ, rồi sau đó trở lên lớn hơn nữa, Vi Như Hạ đưa tay xuống lấy đĩa gấp một miếng sườn xào chua ngọt trước mặt Lạc Đường, thấp giọng nói: “Đây là cậu nói đó nhé.”

Lạc Đường chỉ phụ trách đưa Vi Như Hạ tới đây, chiều hôm đó còn phải ngồi xe quay trở lại thành phố, sau khi ăn cơm xong, Vi Như Hạ đưa Lạc Đường ra trạm xe.

Xe chạy từ Y trấn đi thành phố trung bình 2 tiếng sẽ có 1 chuyến, chuyến xe cuối cùng vào buổi chiều là 5h30.

Hai người vừa vào trạm xe mua vé, người bán vé nói với bọn họ: “Ngày mai tới nhé, chuyến cuối xe hỏng, lái xe đang sửa, tối nay không đi được.”

Lời của chị bán vé, khiến Vi Như Hạ hơi sững sốt một chút. Cô ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lạc Đường đang đứng bên cạnh. Vừa rồi cậu cũng nghe thấy rồi, Vi Như Hạ nói: “Tôi đi sang bên kia xem.”

Hai người bọn họ ra khỏi đại sảnh thu vé trực tiếp đi vào bãi đỗ xe, những xe treo biển về nội thành đều giống như bò bị bệnh vậy, bị đám đông vây thành vòng. Ngoài lái xe và phụ xe đang sửa xe, phòng chừng đều đang đợi xe về nội thành.

“Không được rồi, ngày mai đi chuyến sớm nhé.” Lái xe nói với những hành khách xung quanh.

Hành khách xung quanh vừa nghe thấy, liền tản ra. Thấy đám đông đã tản ra, Vi Như Hạ đưa tay lên che nắng, chau mày nói: “Làm sao đây?”

Nói xong, cô liền lấy điện thoại gọi cho bà nội.

“Để Lạc Đường ở lại đêm nay, con với bà ngủ chung, Lạc Đường có thể ngủ ở phòng của con.” Lý Túc Hòa sắp xếp nói.

Nhà bà nội chỉ có 2 giường 2 phòng ngủ, cô ngủ với bà cũng không có vấn đề, chỉ là không biết Lạc Đường có đồng ý ngủ ở giường của cô không.

Khi gọi điện thoại cho bà nội, Vi Như Hạ trực tiếp đề chế độ loa ngoài, lời bà nội vừa nói, Lạc Đường đều đã nghe được. Cậu đứng bên cạnh cô, nắng chiều đem bóng của cậu ấy kéo rất dài, vừa vặn có thể che nắng cho Vi Như Hạ.

Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn Lạc Đường đang lặng im hỏi: “Có được không?”

Lạc Đường cup mắt nhìn cô, dưới hàng mi dày, hai con ngươi vẫn sâu không thấy đáy, Vi Như Hạ không rõ cảm xúc cậu. Vừa nãy khi gọi điện cho bà nội, Lạc Đường trả lời một câu.

“Đã được, cháu không lạ giường.”

Chuyện cứ như vậy đã được quyết định, trước tiên Vi Như Hạ đưa Lạc Đường đi mua một số đồ vệ sinh cá nhân, sau đó hai người mới về nhà.

Nói thật lòng, Lạc Đường có thể ở lại đây thêm một đêm, Vi Như Hạ cũng thấy rất vui. Cô muốn được ở cùng bà, nhưng cũng muốn ở cùng bạn bè.

Sau khi hai người về nhà, Vi Như Hạ xách đồ dùng cá nhân của Lạc Đường về phòng cô cất. Phòng của cô màu sắc thiếu nữ, nhưng ngủ cũng không sao, bà nội đã quét dọn rất sạch sẽ.

“Về rồi à.” Lý Túc Hòa từ trong nhà bếp đi ra, trên tay bưng một đĩa dưa hấu đã bỏ thành miếng.

Đón lấy đĩa hoa quả trên tay Lý Túc Hòa, Vi Như Hạ nhìn Lý Túc Hòa, sắc mặt của bà có chút xanh trắng. Vi Như Hạ hỏi: “Bà lại thấy không khỏe ạ, bà nên đi nghỉ sớm đi ạ.”

Lần trước từ An Thành trở về, Lý Túc Hòa cũng đổ bệnh mấy lần, thân thể mệt mỏi, có chút đau đầu, nhưng vẫn có thể chịu được, chỉ là không thể tự mình đi An Thành tìm Vi Như Hạ nữa. Mà lần này so với những lần trước nghiêm trọng hơn nhiều, uống thuốc lúc trước bác sĩ kê đơn, có lúc đỡ lúc không.

Nghe Vi Như Hạ nói như vậy, Lý Túc Hòa cũng không khẳng khái, bà néo néo má cháu gái, cười nói: “Vậy ta đi ngủ trước, lát nữa mặt trời lặn, con dẫn Lạc Đường ra bờ sông đi dạo.”

Con sông mà Lý Túc Hòa nói, là con suối nhỏ dưới chân núi, con suối nằm giữa hai khu rừng rậm, nước suối trong vắt, lạnh lẽo. Đó là nơi khi hè đến, bà nội dẫn cô đi tránh nắng.

Vi Như Hạ liền đáp ứng “Con biết rồi” sau đó bê đĩa hoa quả cùng Lý Túc Hòa về phòng ngủ.

Chuyện buổi tối không thể về nhà, Lý Túc Hòa đã điện thoại nói qua với Dương Thư Nhữ. Ở cùng với Vi Như Hạ, Dương Thư Nhữ trước nay vẫn luôn yên tâm. Hơn nữa nghe ngữ khí nói chuyện của Lạc Đường, dường như cậu rất nguyện ý ở lại nơi đó.

Nghĩ đến đây, Dương Thư Nhữ muốn trêu chọc con trai, nói: “Hay là để mẹ nói chú Trần đi đón con?”

Chú Trần chính là lái xe của nhà họ Lạc, khi Lạc Đường học tiểu học, trung học đều là do ông đưa đón, sau khi lên cấp 3, Lạc Đường kiên quyết muốn tự đi tàu điện ngầm đi học, chú Trần liền trở lại nhà lớn.

Nghe thấy lời của Dương Thư Nhữ, Lạc Đường cúi đầu nhìn cây trà đang nở rộ ở đầu giường, từ chối nói: “Không cần đâu, chiều mai con tự ngồi xe trở về.”

“Tại sao lại là chiều mai?” Dương Thư Nhữ cố gắng hỏi, “Sáng mai không có xe về nội thành sao?”

Lạc Đường ở đầu dây bên này không trả lời câu hỏi này.

Lúc này, Dương Thư Nhữ đột nhiên ý thức được có chuyện gì đó không đúng, bà khẽ cười một tiếng, nói với Lạc Đường: “Lạc Đường, có phải con không muốn về hay không?”

Lạc Đường không trả lời, cậu tắt điện thoại.

Sau khi tắt điện thoại, Lạc Đường quay đầu lại thì trông thấy Vi Như Hạ đang ngồi dưới giàn hoa hồng ăn dưa hấu.

Cô ấy đã thay một chiếc quần sooc thô màu trắng, tóc cài thành búi tròn, tay và chân ngồi xếp bằng dưới biển trời hoa, vô tình cánh hoa trắng bay xuống, dừng ở chỗ xương quay xanh lốm xoàng. cô cảm thấy có chút ngứa, cúi đầu thổi nhẹ, cánh hoa liền rơi xuống chiếc giường gỗ.

Thổi xong cánh hoa, khoe môi cô khẽ cong, nét tươi cười dần bao phủ cả khuôn mặt cô, vô cùng khoan khoái. Cô nhận thấy ánh mắt của Lạc Đường, thấy Lạc Đường đã nói chuyện điện thoại xong. Vi Như Hạ mới vẫy vẫy tay, nói: “Đến ăn dưa hấu.”

Lạc Đường đứng dậy bước đến.

Đợi Lạc Đường ngồi xuống, Vi Như Hạ đưa cho cậu miếng dưa hấu, hai người ngồi không cũng cảm thấy nhàm chán, cô lấy hai miếng dưa hấu to nhỏ gần giống nhau, đưa cho Lạc Đường một miếng, tự mình lấy một miếng, ngẩng đầu hỏi Lạc Đường: “Có muốn thi ăn dưa hấu không?”

Khuôn mặt Vi Như Hạ tràn ngập vẻ hứng thú, ở đây cô rất thoải mái, không giống như khi ở trong biệt thự.

Lạc Đường đồng ý: “Được.”

Nói là thi đấu, chẳng qua chỉ là một trò tiêu khiển khi nhàm chán, đánh cược cũng vô cùng tùy ý, người thua phải mua kem ốc quế cho người thắng trong vòng một tuần.

Vi Như Hạ cầm miếng dưa hấu, ánh mắt chuyên chú. Cô nhìn Lạc Đường, hô một tiếng “Bắt đầu.” Sau đó, khi Lạc Đường còn chưa cắn được miếng nào, Vi Như Hạ cầm miếng dưa hấu đã bị cô gặm chỉ còn trông thấy vỏ.

Cô giơ hai tay lên, quai hàm vẫn đang phồng lên, bên trong toàn là vị ngọt ngọt xốp xốp của dưa hấu.

Khi cô đặt vỏ dưa xuống, Lạc Đường chỉ yên lặng nhìn cô. Trông cậu rất thuần khiết, những ngón tay thon dài đang cầm miếng dưa hấu vẫn chưa ăn hết.

Ruột dưa đỏ, vỏ màu xanh lá cây, khiến cậu cảm thấy đây giống như một bức tranh màu nước.

Cậu không nghe thấy tiếng hoan hô sau khi chiến thắng của Vi Như Hạ, cậu đưa tay đến trước mặt của cô.

Trên tay cậu vẫn còn mùi hương thanh mát của vỏ dưa hấu, làn da màu trắng lạnh khiến cho đầu ngón tay của cậu cũng có chút mát mát, ngón tay của cậu dừng lại trên chóp mũi cô, lấy hạt dưa xuống.

Hạt dưa màu đen yên lặng nằm trên đầu ngón tay của cậu, cậu hỏi: “Cậu ăn nhanh như vậy, có thể thưởng thức được vị ngọt không?”

Khóe mắt Vi Như Hạ khẽ cong, cô liếm liếm môi, nước dưa hấu thơm ngọt mát lạnh vẫn chưa khô hẳn.

“Ngọt lắm, cậu thử đi.”

Lạc Đường vẫn chưa thử qua dưa hấu, trong đầu cậu chợt nhớ tới lời của mẹ nói trước khi tắt điện thoại. Cậu nhìn Vi Như Hạ, tim đập thình thịch, giống như hạt dưa hấu đang nhảy múa trên mặt trống.

Đúng vậy, cậu không muốn trở về. Cậu muốn ở cùng một chỗ với người đang ở trước mặt này.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Editor: Team Tứ Phương 2.

Lạc Đường không dễ mới đến chơi, nếu ở lại một đêm ngày hôm sau cũng không cản trở về quá sớm. Ngủ thẳng đến tận quá trưa, buổi chiều mặt trời đã không còn quá oi bức, Vi Như Hạ mới đưa Lạc Đường đến nhà ga.

Tan tằm, ánh tà dương chiếu rọi, gió mát lạnh thổi trên con đường nhỏ, Vi Như Hạ dẫm lên những phiến đá xanh cùng Lạc Đường tán gẫu câu được câu không.

“Sau khi trở về cậu định ra ngoài sao? Vậy khi nào lại có thời gian?”

Lạc Đường đi phía sau cô, hỏi: “Tôi không đi, có chuyện gì sao?”

“Tôi sợ lúc giải đề gặp khó khăn, muốn hỏi cậu nhưng sợ cậu không có thời gian.” Vi Như Hạ nhẹ nhàng nói, cô quay đầu lại, mặt cũng có chút hồng.

Lạc Đường ngưng thần nhìn cô, chậm rãi trả lời: “Có thời gian, đến lúc đó trực tiếp gọi video cho tôi.”

Không phải lần đầu tiên Vi Như Hạ nhờ Lạc Đường giúp cô giảng đề, nếu hai người ở nhà không muốn ra khỏi cửa cũng sẽ trực tiếp gọi video. Video có thể truyền cả âm thanh, hình ảnh khiến hai người nhanh chóng hiểu ý đối phương.

Lạc Đường trả lời khiến Vi Như Hạ cười một tiếng, cô quay đầu lại tiếp tục dẫm lên những phiến đá xanh, vừa đi vừa không chút để ý hỏi một câu: “Lúc nào cũng đều có thể chứ?”

Cô sợ dĩ vãng này vì sự kì nghỉ của Lạc Đường đã có sắp xếp. Lạc Đường kỳ thật có chút đặc biệt, chạy bộ, đọc sách, làm bài tập đều có kế hoạch.

“Lúc tôi tắm thì không được.” Lạc Đường trả lời một câu.

Vi Như Hạ chợt bước hụt, thiếu chút nữa mất đi thăng bằng, thiếu niên đằng sau thấy vậy liền nhanh tay đỡ được, bắt lấy cánh tay giúp cô đứng vững lại.

Lúc vừa rồi, Lạc Đường đỡ không nhẹ không nặng, trên cánh tay của cô còn lưu lại lực đạo trầm ổn của cậu, Vi Như Hạ sờ nơi cậu nắm lấy, cười nói: “Tôi cũng không biết khi nào thì cậu tắm rửa.”

Sau khi tiễn Lạc Đường, Vi Như Hạ trở về nhà bà nội. Trong nhà Lý Túc Hòa đã rời giường, thấy cô trở về liền hỏi: “Lạc Đường đã lên xe rồi à?”

“Vâng ạ.” Vi Như Hạ lên tiếng, nhìn thùng nước cùng cốc sắt nhỏ bên người Lý Túc Hòa, ngoài ra còn có một cái giỏ trúc nhỏ đan rất khéo léo. Lý Túc Hòa rất thích làm thủ công, chiếc giỏ tre này là tự tay bà đan.

Trước lúc ở nhà Vi Tử Thiện, Vi Như Hạ đã ở cùng bà nội hai tháng, biết bà lúc này là muốn ra thăm vườn rau.

Hiện tại đã bốn giờ, mặt trời đã không còn gay gắt, ngẫu nhiên còn có gió lạnh thổi qua, thời tiết rất thoải mái.

“Hay là bà nội cứ nghỉ thêm một chút nữa đi ạ.” Vì Như Hạ vẫn có chút lo lắng, “Ngày mai bà thăm vườn rau cũng được mà.”

Lý Túc Hòa cũng không còn bệnh gì lớn, bà phát phát tay, nói: “Mấy ngày nay trời không mưa, vườn rau không được tưới nước, cỏ cũng không nhỏ. Bà ở nhà rảnh rồi mấy ngày, bây giờ hoạt động gân cốt một chút cũng tốt.”

Xem sắc mặt bà không khó coi, Vì Như Hạ cũng không kiên trì nữa, cô khom lưng cầm giỏ tre, đem cuốc sắt nhỏ bỏ vào sau đó xách theo thùng nước cùng Lý Túc Hòa đi ra vườn rau.

Vườn rau của Lý Túc Hòa ở bên cạnh dòng suối hôm qua cô cùng Lạc Đường đi dạo, giữa hai bên sườn núi có một mảnh đất trống được người trên trấn trồng thành vườn rau, hình như mỗi nhà đều được phân một ô nhỏ, nhìn từ trên xuống giống như một hình vuông xanh ngắt cắt từng miếng.

Trước kia lúc ở nhà bà nội, Vì Như Hạ cũng thường xuyên tới vườn rau chăm sóc. Trong vườn có rất nhiều loại rau dưa, còn đựng hai cái giỏ, một giỏ trồng dưa chuột, một giỏ là đậu tây.

Lý Túc Hòa đối với vấn đề gì đều vô cùng tinh tế, vườn rau được xử lý gọn gàng ngăn nắp, nhìn thấy cỏ dại trên luống khoai tây, “Ai ya” một tiếng liền ngồi xuống nhặt sạch sẽ.

“Con đi lấy nước đây.” Vì Như Hạ xách theo thùng nước đi đến dòng suối nhỏ.

Khoảng cách từ vườn tới dòng suối không xa, sau khi Vì Như Hạ lấy xong xách theo thùng nước trở về. Vừa quay lại liền nghe thấy bà nội đang ca hát. Vì Như Hạ cười, tưới nước vào đất, tiếng nước chảy giống như đánh nhịp cho bà nội.

Lý Túc Hòa chú ý tới, quay đầu lại cười nhìn cô, Vì Như Hạ đang xách theo thùng nước, cùng bà hợp ca.

“Em muốn hát về mình cho anh nghe, nhân lúc bây giờ còn tươi trẻ như hoa.

Hoa hãy cứ khoe sắc thắm, điểm tô năm tháng của anh và nhành cây của em.

Không một ai thay thế được anh, hãy yêu hết mình bằng cả tuổi thanh xuân.

Hồi anh yêu đầu ối, sánh bước cùng em suốt chặng đường dài nhé.

Em muốn hát về mình cho anh nghe, hãy tặng em nụ cười chất phác, hồn nhiên đó nhé.....”

(*Bài hát: Em muốn hát về mình cho anh nghe)

Ánh nắng cuối buổi chiều mùa thu, cùng với cánh rừng xanh mượt dưới bầu trời trong xanh, thanh âm thiếu nữ ngọt ngào cùng thanh âm trầm lắng của người trải đời hỗn hợp cùng nhau, vô cùng dễ nghe.

Hát xong một khúc, hai người liếc nhau cùng nở nụ cười. Lý Túc Hòa giương mắt, đón ánh chiều nhìn Vì Như Hạ, trên mặt bà đã xuất hiện nhiều nếp nhăn, khiến bà nhìn càng thêm hiền lành.

“Bài hát này rất lâu rồi, là mẹ con dạy cho con sao?”

“Vâng ạ.” Vì Như Hạ cầm thùng nước tưới rau, giọt nước mát lạnh lên trên đùi, cô nói: “Mẹ con thích Phác Thụ nhất.”

Cô nhớ khi còn nhỏ mẹ cô nghe nhiều nhất là bài《Rừng bạch dương》. Lúc đó cô không hiểu tình yêu và bi thương bên trong bài hát, chỉ đơn thuần cảm thấy an tĩnh và dễ nghe thôi.

Cuộc nhò trên tay vẫn từng chút từng chút xói mòn, động tác của Lý Túc Hòa không dừng lại, bà coi như không để ý đến nhưng lại làm như cố ý hỏi một câu.

“Nhớ tới mẹ con sao?”

Động tác Vì Như Hạ dừng một chút. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lý Túc Hòa, cuối cùng cười nói với bà: “Đương nhiên con nhớ nhưng không sao đâu ạ, bây giờ con đã có bà nội bên cạnh rồi.”

Trong cổ họng dâng lên một chút đau khổ, Lý Túc Hòa muốn ho khan nhưng lại cố nhịn xuống. Bà nhìn Vì Như Hạ cẩn thận tưới vườn rau, nhìn ngón tay thon dài cùng khuôn mặt còn non nớt. Bà cúi đầu làm cỏ, nhẹ nhàng mà thở dài một tiếng.

“Bà rất muốn được nhìn con lớn lên.”

Cách biệt thế hệ thật lớn, hơn nửa tuổi tác lại cách nhau quá xa, đặc biệt là giữa cháu gái cùng bà nội. Cách nhau như vậy là rất bình thường nhưng lại khó mà cùng nhau đồng hành lâu dài được.

Vì Như Hạ nhìn dòng nước trong thùng từ từ chảy xuống đất, trái tim tràn đầy của cô như bị ông trời lấy đi một phần.

Quốc khánh chỗ nào cũng đều đông đúc, nhà Lạc Đường rất ít khi đi ra ngoài vào lễ tết. Sau khi Dương Thụ Nhữ hoàn thành công tác phiên dịch ngày

hôm nay, liền vào nhà bếp bung đĩa dưa đã chuẩn bị sẵn lên phòng khách.

Phong cách trang trí nhà bọn họ được sửa giống như thời dân quốc. Hơn nữa biệt thự này là nhà ở trước đây của ông bà ngoại Lạc Đường. Hai người đều là phiên dịch viên, sau đó trong một chuyến công tác nước ngoài vì máy bay gặp trục trặc mà qua đời. Bố Lạc Đường là Lạc Thanh Cốc vì an ủi Dương Thụ Nhữ, khi cậu còn rất nhỏ liền ra khỏi nhà lớn Lạc gia đến nơi này, thậm chí nội thất trong nhà đều không thay đổi.

Lạc Đường ngồi trên sofa cầm di động xem trận bóng phát lại.

“Màn hình nhỏ như vậy, con nhìn không thấy khó chịu sao?” Dương Thụ Nhữ đặt đĩa dưa xuống, cầm một miếng dưa cho Lạc Đường rồi hỏi một câu.

Lạc Đường không nhận lấy, nhàn nhạt nhìn trận đấu nói: “Không sao đâu ạ.”

Bỏ miếng dưa vốn muốn đưa cho Lạc Đường vào miệng mình, vị trái dưa ngọt thanh đọng lại trên đầu lưỡi, Dương Thụ Nhữ ngồi bên người con trai, nói: “Con trở về liền không rời tay khỏi chiếc di động, sao vậy, đang đợi tin tức ai à?”

Lạc Đường không phải đứa trẻ nghiện điện tử, trước đây lúc được nghỉ, cậu đều chỉ đọc truyện tranh.

Vấn đề này Lạc Đường cũng không trả lời. Mà trong lòng Dương Thụ Nhữ đột nhiên nghĩ tới cái gì, bà vươn ngón tay chọc nhẹ đầu vai con trai, hỏi: “Con không phải là đang yêu đương đấy chứ?”

Nói xong bà thấy biểu hiện con trai không thay đổi gì, chỉ bình tĩnh nhìn về phía này. Dương Thụ Nhữ bị cậu nhìn đến sùng sốt, sau đó lại cầm một miếng dưa, nói: “Mẹ đùa thôi, bất quá tâm sự chút cũng không sao mà, mẹ không phải là kiểu người cô hủ.”

Đúng lúc đấy, di động đổ chuông đồng thời cũng làm trái tim thiếu niên rung động. Lạc Đường đứng lên, tốc độ nhanh đến mức Dương Thụ Nhữ không thấy được bên tai cậu đỏ ửng.

“Con về phòng đây.” Lạc Đường nói xong liền lên thẳng tầng.

Cậu tận lực duy trì bước chân bình thường, sau khi vào cửa liền bước nhanh đến giá sách mở sách giáo khoa ra. Cuối cùng mới nhấn nút nhận cuộc gọi.

Ở nông thôn tín hiệu không tốt lắm, màn hình lúc đầu có chút nhiễu, cô gái phải để sát mặt vào camera mới có thể nhìn rõ. Cô để có chút gần, nhưng khuôn mặt trên màn hình lại vẫn xinh đẹp như cũ.

Trước mặt Vi Như Hạ chất đống một tập bài thi cùng sách giáo khoa, cao ngất đến gần quá đầu cô. Lạc Đường vừa tiếp máy, Vi Như Hạ liền nở nụ cười, khoe mắt cong cong, sạch sẽ lại xinh đẹp.

“Sao bây giờ cậu mới nghe?” Vi Như Hạ hỏi xong một câu lại nhìn thiếu niên sau màn hình, mày nhẹ nhàng nhú lại, nói: “Vừa tắm xong à?”

Lạc Đường tuy rằng mặc quần áo, nhưng gương mặt trắng nõn hơn nữa bên tai có chút hồng nhạt, bộ dáng như là mới vừa tắm rửa xong.

Có thể nhận ra được lời nói của Vi Như Hạ là trêu ghẹo, Lạc Đường nhìn cô, ánh mắt như là có thể xuyên qua màn hình, thậm chí có thể ngửi được mùi hương thiếu nữ thanh mát trên người cô.

“Ừm.” Lạc Đường trầm thấp lên tiếng, nhìn sách giáo khoa toán học trước mặt cô, mở bài thi của mình ra hỏi: “Cậu muốn hỏi đề nào?”

Di động đặt trên kệ sách, thiếu niên trong màn hình ngón tay thon dài trắng nõn đề lên đề bài mới tính, dù chưa làm qua nhưng cậu đã chuẩn bị tốt để nói cho cô biết cách làm.

Vi Như Hạ nhìn cậu, nhớ tới lời của bà nội hôm nay. Cô dụi dụi đôi mắt, nhìn Lạc Đường nghĩ thầm.

Cậu là bạn của cô, bọn họ sẽ cùng nhau lớn lên phải không?

Bạn đang đọc truyện *Dứt Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Editor: Team Tứ Phương 2.

Sau khi ở lại nhà bà nội mấy ngày, trước khai giảng một ngày Vi Như Hạ mới quay về. Kéo hành lý vào trong cửa, cô vào nhà bếp trước. Vừa bước vào liền nhìn thấy Vi Từ Thiện đang rót nước.

Hai người ở cùng nhau đã một tháng rồi nhưng số lần gặp nhau chỉ đếm được trên đầu ngón tay, Vi Như Hạ thậm chí đã quên mất dáng vẻ của ông như

thế nào rồi.

Hôm nay Vi Từ Thiện mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo dệt kim màu xám nhạt. Dáng người ông khá cao, khí chất lại nho nhã, nhìn vào không giống một người khó gần. Nhưng cái “không khó gần” ấy ông chỉ biểu hiện với người thân thiết hoặc người xa lạ, đương nhiên trong đó không bao gồm Vi Như Hạ.

Cô không phải người thân của ông, cũng không phải người xa lạ.

Vi Như Hạ quay về cũng không nói chuyện với Vi Từ Thiện, cô nhìn ông rồi nhìn bữa trưa còn nguyên trên bàn, chắc là ông lại một ngày không ăn gì rồi.

Thấy Vi Như Hạ đến, Vi Từ Thiện đến nước trắng cũng không uống, vừa đặt cốc nước xuống liền phát ra tiếng vang nặng nề.

“Lần này con mang theo món ăn mà bà nội làm”. Lúc Vi Từ Thiện làm vậy, cô liền hiểu được ý của ông, nhưng Vi Như Hạ không hề thuận theo, ngược lại đem hành lý đặt xuống, lấy một cái túi khác đặt lên bàn.

Túi rất nặng, lúc Vi Như Hạ cầm có dùng lực nên mặt có chút đỏ. Cô đem từng hộp cơm bằng thủy tinh ra, vừa đặt xuống vừa nói: “Bà nói gần đây bố khẩu vị không tốt, bảo con mang ít đồ ăn về.”

Từng hộp một được bày ra, tổng cộng có 5 món, xuyên qua thủy tinh có thể nhìn thấy có những món gì, mùi vị ra sao.

Vi Từ Thiện nhìn những món ăn mà Vi Như Hạ đã mở ra. Sắc mặt ông trầm tĩnh, đáy mắt dần cuộn trào mãnh liệt, nói: “Không cần lợi dụng đồ của mẹ tôi để lấy lòng.”

Ngón tay vừa chạm đến hộp thủy tinh lập tức lạnh băng, Vi Như Hạ giống như không nghe thấy lời ông nói, cô đem hộp cuối cùng mở ra, ngẩng đầu lên cười nói với Vi Từ Thiện: “Bà ấy là bà nội của con, con không có ý định lợi dụng.”

Lời của cô rất đúng mực, trên mặt còn mang theo ý cười nhân nhật ôn hòa, càng làm tôn lên sự chanh chua cay nghiệt của ông.

Cả đời ông cư xử nhã nhặn lịch sự, nhưng đối với con gái mình lại chanh chua cay nghiệt như vậy. Mà đối với cuộc sống đã bị hủy đi này, ông không có cách nào hủy đi cuộc sống của con gái, cũng không có cách nào giữ sự lịch sự nho nhã của mình.

Vi Từ Thiện đứng dậy rời phòng ăn.

Vi Như Hạ thấy vậy cúi đầu nhìn món ăn ở trên bàn, nghe thấy tiếng bước chân của ông ngày càng xa, cuối cùng kết thúc là tiếng đóng cửa. Cô nhấp nháy môi, đóng món ăn trong hộp lại rồi đặt vào trong tủ lạnh, kéo hành lý về phòng.

Thu xếp quần áo xong, Vi Như Hạ ngồi xuống giường, ngẩng đầu quan sát phòng của mình. Căn phòng vẫn giống như trước lúc cô đi đến nhà bà, ngay ngắn sạch sẽ nhưng lại không có chút hơi người.

Vi Như Hạ cúi đầu nhìn bàn học, bên trên đặt bài thi lúc nãy lấy ở hành lý ra, còn có một đĩa hồng đã rửa.

Hồng này là từ rừng hồng ở Y Trán, vài ngày trước cô cùng bà đi hái một ít. Bà đã dùng rượu để ngâm hai ngày loại bỏ vị chát của hồng, hiện tại quả đã ngọt rồi.

Vi Như Hạ đứng dậy cầm hộp hồng đi ra cửa.

Sau khi Lạc Đường nghe thấy tiếng mở cửa của nhà bên cạnh, liền dắt A Mang đi ra ngoài. Cậu nhìn giữa sân không có người, âm thanh mở cửa lúc này dường như là nghe nhầm. Dắt A Mang chơi ở sân một chút, bên cạnh lại truyền đến tiếng mở cửa, thiếu nữ cao gầy đang cầm một cái hộp đi ra.

Cô nhìn sang nhà cậu trước tiên, khuôn mặt ban đầu vốn trầm tĩnh nhưng khi nhìn thấy cậu liền vui vẻ cười lên, sau đó cô gọi một tiếng.

“Lạc Đường.”

Thông qua âm thanh tai nghe, tiếng thiếu nữ lẫn với tạp âm điện tử, cực kì rõ ràng trong veo.

Lạc Đường dẫn theo A Mang cùng ra cửa.

Hai người đã mấy hôm không gặp, Vi Như Hạ với Lạc Đường lại càng thân thiết hơn. Bài tập kì nghỉ của cô, cậu nào không biết làm đều là nhờ cậu giúp. Tuy hai người không gặp mặt trực tiếp nhưng mỗi ngày gọi video đều hơn hai tiếng đồng hồ, giống như vẫn cùng ở một chỗ vậy.

“Tôi mang cho cậu ít quả hồng.”

Vi Như Hạ đến trước cửa nhà Lạc Đường, vừa đưa tay sờ đầu A Mang vừa đem hộp hồng cho Lạc Đường.

Trên người Vi Như Hạ vẫn mặc quần áo cộc, dây áo trên vai buộc thành một cái nơ bướm, xương quai xanh thon dài tinh xảo.

Thấy Lạc Đường nhận, cô lại bổ sung một câu: “Đã rửa rồi, cậu thử một chút xem.”

Mở hộp ra, đầu tiên Lạc Đường đưa Vi Như Hạ một miếng, sau khi cô cười cầm lấy, cậu mới tự lấy một miếng.

Chạng vạng tối đầu thu, hai người đứng ở bên ngoài, mỗi người một miếng hồng, mỗi người cắn một miếng, vị ngọt thanh rất nhanh càn quét ở đầu lưỡi.

Lạc Đường thích ăn ngọt, cho nên hồng này rất hợp khẩu vị cậu, cầm miếng hồng nhìn Vi Như Hạ đứng trước mặt, cô vừa ăn vừa cúi đầu nhìn mũi chân mình.

Khí thái giữa hai lông mày vì ngồi xe buýt vẫn còn sự mệt mỏi, lông mi sụp xuống, đôi mắt nâu tối đi dường như đang nghĩ gì đó.

“Bài tập vẫn chưa làm xong à?” Lạc Đường đóng hộp lại, cúi đầu nhìn cô hỏi.

“Hả?” Vi Như Hạ ngẩng lên nhìn Lạc Đường, cô vừa thất thần nghĩ đến Vi Tử Thiện.

Thiếu niên trước mặt bình tĩnh nhìn cô, đôi mắt đen nhánh trong trẻo sáng rõ. Vi Như Hạ cười một cái, lại ăn thêm một miếng rồi quay đầu nhìn ánh nắng chiều, lắc đầu nói: “Không phải, đều làm xong hết rồi.”

Hiển nhiên, tâm tình của cô không phải vì chuyện học hành.

Vi Như Hạ là người chỉ nói chuyện tốt không nói chuyện xấu, có tâm trạng gì đều tự mình xử lý, cô thích cười, nếu không để ý kĩ căn bản không nhìn ra là cô đang buồn.

Lạc Đường nghĩ đến biểu cảm của cô lúc vừa ra khỏi cửa, cảm nhận vị ngọt của hồng lan tỏa trong miệng, cậu rũ mắt nhìn Vi Như Hạ, đột nhiên nói một câu.

“Tôi rất mong cậu quay lại.”

Trong mắt phản ánh nắng chiều, Vi Như Hạ quay đầu sang nhìn Lạc Đường. Khuôn mặt thiếu niên anh tuấn, rõ ràng mà sâu sắc. Bỗng ngực cô như được ai đó dùng tay chườm ấm lên, Vi Như Hạ ngẩng đầu, cười cắn một miếng hồng.

Kì nghỉ Quốc Khánh kết thúc cũng là lúc đến thời gian kiểm tra hàng tháng. Giữa tháng mười thời tiết đã không còn khô nóng nữa, nhưng bởi vì kiểm tra, trong lòng học sinh vẫn khó chịu như cũ.

Thời gian thi là thứ năm và thứ sáu, nhưng trước khi tan học hôm thứ tư, tiết cuối cùng cả lớp phải thu dọn hết sách vở và đồ dùng cá nhân vì ngày mai phòng học được dùng làm địa điểm thi.

Lúc Kha Văn Trăn vào cửa, mọi người trong lớp đang yên lặng học bài, nhìn không khí này, Kha Văn Trăn hỏi một câu: “Bây giờ mới bắt đầu lo hả, nếu ngày trước học hành chăm chỉ thì bây giờ có phải đỡ hơn không?”

“Ai ya” Lớp học bị trêu ghẹo than thở một trận.

Sợ ảnh hưởng tâm tình bọn trẻ, Kha Văn Trăn không tiếp tục đùa nữa, cô cười nói “Được rồi, đều xốc lại tinh thần đi. Bài kiểm tra đầu tiên của tháng, đề không quá khó đâu.”

Nói xong, Kha Văn Trăn cầm lấy tờ giấy trên tay: “Đây là địa điểm và vị trí chỗ ngồi, dán tại chỗ đó, mọi người nhớ nhìn kĩ một chút. Lớp trưởng, lên đây dán đi.”

Lớp trưởng Vương An Thạch nghe thấy tiếng gọi liền cầm băng dính lên, dán danh sách chỗ ngồi. Sau khi dán xong, mọi người ồ lên xem địa điểm thi.

Hàn Tuấn Tùng vừa khom người vừa đỡ cổ cúi đầu nhìn, oán trách nói: “Thừa tướng, lần sau cậu có thể dán cao một chút không? Nhìn thế này thật là mệt.”

Thừa tướng là biệt hiệu mà mọi người đặt cho Vương An Thạch, lý do có cái tên này là bởi cậu ta vừa nhỏ tuổi vừa thấp nhất lớp. Nghe Hàn Tuấn Tùng nói như vậy, Vương An Thạch nhú mũi lại, nói: “Mình đã cố hết sức rồi.”

Theo lý mà nói, lớp trưởng thì nên tìm người cao to dễ dàng đàn áp được lớp. Nhưng Kha Văn Trăn không đi con đường bình thường, lại cứ đi tìm một lão yêu đến làm lớp trưởng.

Thành tích học tập của Vương An Thạch rất tốt, dù tuổi còn nhỏ nhưng tính cách lại nhẹ nhàng. Nếu kỷ luật trong lớp không tốt, hơn nữa cậu ta quản rồi mà không nghe thì Hàn Tuấn Tùng sẽ thay mặt cậu xử lý những tên quậy rối đây.

Nhìn Vương An Thạch bé nhỏ đứng đấy, Hàn Tuấn Tùng cũng không nói nữa, sau đó vui vẻ về chỗ nói: “Lạc ca ở phòng thi mười lăm, mập mập ở phòng ba mươi, còn chân dài... và mình thì cùng một phòng, ha ha.”

“Vậy cuối cùng là phòng nào?” Hồ Ngâm Ngâm chế giễu Hàn Tuấn Tùng một câu.

“Là phòng số hai từ dưới đếm lên!” Hàn Tuấn Tùng hừ hai tiếng, đắc ý nói: “Phòng này toàn là học sinh ban nghệ thuật, tất cả đều là mỹ nữ đấy.”

Nghe vậy Hồ Ngâm Ngâm liền đánh Hàn Tuấn Tùng một cái khiến cậu nằm sấp xuống bàn hồi lâu không dậy nổi.

Vi Như Hạ là học sinh chuyển trường, hơn nữa thành tích hơi kém nên đương nhiên sẽ bị xếp vào cuối cùng. Nói một câu cảm ơn với Hàn Tuấn Tùng, Vi Như Hạ cúi đầu tiếp tục xem sách giáo khoa.

Càng đến lúc kiểm tra thì càng không muốn làm nữa. Vi Như Hạ cũng không sốt ruột, cô nhìn vào sách, xâu chuỗi lại kiến thức từ khi bắt đầu.

Lạc Đường bên cạnh vẫn đang đọc truyện tranh. Vi Như Hạ nhìn lướt qua, thấy cảnh đánh nhau quyết liệt trong truyện chột nhó đến số thứ tự phòng thi của Lạc Đường mà Hàn Tuấn Tùng vừa nói.

Cậu thật sự một chút cũng không vội, cả ngày đọc truyện tranh mà cũng có thể xếp thứ hạng cao.

Vi Như Hạ đang xem bỗng xuất hiện ngón tay thon dài trắng nõn cong xuống, cầm góc sách hỏi: “Đọc xong chưa?”

Vi Như Hạ hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn Lạc Đường rồi lắc đầu nói: “Tôi không đọc truyện của cậu”.

Lạc Đường liền lật sang trang tiếp theo.

“Cậu và Hàn Tuấn Tùng cùng một phòng thi.” Lạc Đường vừa nãy cũng nghe thấy Hàn Tuấn Tùng nói.

“Ừ.” Vi Như Hạ gật đầu rồi quay lại nhìn sách giáo khoa nói: “Là phòng số hai từ dưới lên.”

Từ vị trí phòng thi có thể thấy được thành tích học tập tốt xấu, cô hi vọng lần này thi tốt một chút để có thể tiến thêm một phòng là được rồi.

Nhưng hiển nhiên Lạc Đường đối với cô kì vọng không chỉ như vậy.

“Lần sau tôi và cậu sẽ thi cùng một phòng.” Lạc Đường nói.

Vi Như Hạ chớp chớp mắt, cười lên nói: “Hình như cậu xem trọng tôi quá rồi, trình độ của tôi thế nào không phải cậu là người biết rõ nhất sao.”

Sau khi nhìn Vi Như Hạ một cái, Lạc Đường thu tầm mắt lại, tiếp tục đọc truyện tranh.

Phòng thi đã được xếp xong, sáng thứ năm, sau khi Vi Như Hạ và Lạc Đường tách ra, cô đi thẳng đến phòng được chỉ định. Phòng thi được xếp từ tầng một trở đi, phòng thứ hai từ dưới lên là phòng olympic. Vừa vào cửa, liền đập vào mắt là không khí nghiêm túc.

Học sinh lớp olympic ít, rất nhiều bàn ghế đều lấy từ lớp nghệ thuật bên cạnh chuyển sang. Trên bàn của lớp nghệ thuật đều là những nét vẽ nghệch ngoạc cho nên bàn của Vi Như Hạ đương nhiên cũng có.

Phân bố thi là dựa vào thành tích học tập, phòng của cô có một nửa là học sinh bình thường, một nửa là học sinh lớp nghệ thuật. Học sinh lớp nghệ thuật đều là cùng một lớp, cho nên vẫn chưa đến thời gian thi liền tụ tập lại một chỗ tán gẫu.

Còn học sinh bình thường đa số là mấy tên không học hành như Hàn Tuấn Tùng, tất cả đều ngồi ở vị trí của mình thoỉ sáo đùa bỡn học sinh lớp nghệ thuật ăn mặc trang điểm.

Mà đa số lớp nghệ thuật đều đã trải qua phong ba bão táp, bị đùa bỡn cũng không để ý, chỉ là nhìn một cái, sau đó tiếp tục nói chuyện.

Lần ồn ào lớn nhất chính là lúc Lý Nhã Văn vào phòng thi, Vi Như Hạ vốn không phát hiện, là Hàn Tuấn Tùng đằng sau gọi một tiếng cô mới biết.

”A, hoa khôi đến rồi!”

Lý Nhã Văn biết Hàn Tuấn Tùng, cũng biết cậu ta là người bên cạnh Lạc Đường. Cô ngẩng đầu vừa muốn chào hỏi thì lại nhìn thấy Vi Như Hạ ngồi phía trước.

Lông mày nhẹ nhàng nhíu lại, Lý Nhã Văn thu hồi tầm mắt, quay về chỗ ngồi của mình.

Trần Nghiễn Minh thấy cô đến lông mày đã nhảy lên, ngồi ở trên bàn nghiêng về phía trước cười hỏi: “Thế nào rồi? Có phải Lý Hào Thư đã tỏ tình với cậu rồi đúng không?”

Trần Nghiễn Minh là bạn thân của Lý Nhã Văn, cô ta là người bên khoa chạy nước rút, ngũ quan không tính là đẹp nhưng dáng người lại cực kỳ tốt. Cô có quan hệ không tồi với Lý Nhã Văn, bình thường Lý Nhã Văn có gì đều nói với cô. Mà Trần Nghiễn Minh là một người miệng rộng, mỗi lần cô và Trần Nghiễn Minh nói chuyện, người khác đều rất nhanh đã biết.

Trần Nghiễn Minh hỏi xong, mấy người bên cạnh cũng tụ lại, hỏi: “Có thật vậy không Văn Văn?”

Lý Hào Thư là đội trưởng đội bóng rổ của trường, dáng người cao to, mắt một mí cười lên đặc biệt có sức cuốn hút. Mà cậu ta chơi bóng rổ hơn nữa lại còn là đội trưởng, có thể được cậu ta tỏ tình, học trường này đúng là không uổng phí.

Lý Nhã Văn là sau khi vào trường liền bị Lý Hoà Thư gọi đi. Quả thực Lý Hoà Thư là tỏ tình nhưng cô cũng từ chối rồi.

“Từ chối rồi?” Mấy cô gái mặt tiếc nuối đáng về phung phí của trời.

Trần Nghiên Minh bên cạnh dường như đã sớm biết đến kết quả, vỗ tay nói với bọn họ: “Đương nhiên là từ chối rồi, tâm hồn thiếu nữ Văn Văn của chúng ta đều đặt ở Lạc...”

Lý Nhã Văn nghe thấy lời của Trần Nghiên Minh, nghĩ đến hai lần chạm mặt Lạc Đường rồi lại nghĩ thái độ của cậu với Vi Như Hạ. Lần đầu trong lòng cô nổi lên một chút tự ti, có chút sốt ruột gọi Trần Nghiên Minh một tiếng.

Trần Nghiên Minh quay đầu nhìn, Lý Nhã Văn liền cau mày nói: “Đừng nói nữa.”

Lần này thi văn vào buổi sáng, chiều mới thi toán và các môn tổng hợp. Đây là lần thi cùng đề đầu tiên sau khi phân lớp, học sinh các lớp rất coi trọng. Nhưng mà trong sự coi trọng đó không bao gồm học sinh ở phòng thi thứ ba từ dưới lên.

Buổi chiều thi xong môn toán, học sinh đều ra ngoài quá nửa, một chút cũng không phải vì để chuẩn bị môn tổng hợp.

Vừa thi xong, hiện tại nhà vệ sinh vắng vẻ nhiều người. Vi Như Hạ không nóng vội, cầm quyển sách xem trước.

Khi Lạc Đường đi qua, trong phòng thi đang nhao nhao tiếng cãi nhau vậy mà cô một chút cũng không bị làm phiền, chỉ an tĩnh ở đó xem sách. Cậu hơi nín thở, đi vào trong.

Tiếng ồn ào trong phòng học rõ ràng so với lúc này nhỏ đi rất nhiều, Vi Như Hạ cho rằng là giáo viên tới, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Lạc Đường ngồi trước mặt cô.

Dáng người thiếu niên cao, nửa thân trên cao hơn nhiều so với bàn. Đôi chân thon dài của cậu mở ra ngồi trên ghế, cả người hướng nhẹ về trước, ngón tay sạch sẽ đẹp đẽ đang nắm cái gì đó.

Vi Như Hạ cười híp mắt nhìn Lạc Đường, sau đó nói: “Cảm ơn, sao cậu lại qua đây vậy?”

Đặt êke trong tay lên bàn, Lạc Đường nhàn nhạt đáp: “Mua cái này.”

Vi Như Hạ nhìn thước êke, kêu lên một tiếng đáng yêu, một chút cũng không nhìn thấu, chỉ hỏi: “Không phải vừa thi xong toán rồi sao?”

“Ừm” Lạc Đường một chút cũng không hoảng, vẻ mặt trấn tĩnh nói: “Lúc thi mới phát hiện không có”.

Vi Như Hạ: “...”

Nếu Lạc Đường tới, đương nhiên cô nhờ cậu xem giúp đề bài. Lạc Đường cầm bút giảng trên giấy nháp cho Vi Như Hạ. Đang cẩn thận lắng nghe, cô chợt nhận ra phía sau có bóng người. Vi Như Hạ nhìn Lạc Đường, chỉ sau lưng cậu nhắc nhở: “Có người quay lại.”

Ngồi phía trước Vi Như Hạ là một nam sinh còn đồ, nhìn qua rất hung dữ, cô liền biết người này một chút cũng không dễ trêu chọc. Lúc mới vào phòng liền có người gọi cậu ta là Kỳ ca, vừa này thi xong cậu ta bị bạn học gọi đi không biết làm cái gì, bây giờ mới quay trở lại.

Lạc Đường nghe thấy Vi Như Hạ nhắc nhở, ngược lên nhìn thoáng qua Kỳ ca kia một cái.

Kỳ ca bị cậu nhìn đến cả người đều hoảng sợ, thân hình cao lớn trong chớp lát nhỏ đi không ít, cậu ta vừa lui lại vừa nói: “Không sao không sao, Lạc ca cứ ngồi đi!”

Thật là vô quyết dày có móng tay nhọn.

Quen biết Lạc Đường một thời gian, cô lại quên mất cậu mới là đại ca của trường này.

Đương nhiên Lạc Đường cũng không nghe cậu ta nói, đứng lên đi tới bên người Vi Như Hạ, một tay chống trên bàn khom người xuống, tay còn lại vừa vẽ biểu đồ vừa nói cho Vi Như Hạ: “Tốc độ không đổi...”

Kỳ ca thấy một màn trước mắt này càng không dám ngồi xuống.

Vi Như Hạ nhìn cậu ta đứng như vậy cũng không phải chuyện hay, đợi Lạc Đường giải thích xong, cô ngẩng đầu nói: “Sắp đến giờ thi rồi, cậu về phòng đi.”

Lạc Đường nhìn đồng hồ sắp đến giờ, thấy mọi người cũng bắt đầu trở về, tầm mắt như có như không nhìn về bên này. Sau đó đặt bút xuống, cầm thước êke lên rồi hạ mắt nhìn Vi Như Hạ nói: “Ừ, thi xong liền về lớp, tôi chờ cậu ở bên trong”

Buổi tối hai người còn phải cùng nhau về nhà.

“Được.” Vi Như Hạ trả lời.

Lạc Đường vừa đứng lên, mọi người liền nhìn Vi Như Hạ không chút kiêng kỵ. Trước khi ra cửa cậu còn đụng phải Hàn Tuấn Tùng vừa từ bên ngoài trở về liền cùng cậu ta chào hỏi.

“Đến tìm chân dài à?”

Lạc Đường khẽ gật đầu rồi quay người rời đi.

Sau đó Hàn Tuấn Tùng cũng nói chuyện với Vi Như Hạ xong mới trở lại chỗ ngồi của mình. Nam sinh trước mặt liền quay đầu hỏi: “Này, chân dài là bạn gái của Lạc ca à?”

Hàn Tuấn Tùng vừa nghe vậy, nhưng mảy tạt cậu ta một cái, nói: “Bạn gái cái gì mà bạn gái, người ta là thanh mai trúc mã! Thanh mai trúc mã có hiểu không! Chính là loại tình bạn trong sáng đây!”

Người nọ bị đánh không dám lên tiếng, liền vội vàng quay đầu lại. Tâm tư nam sinh đơn thuần đương nhiên tin lời của Hàn Tuấn Tùng. Nhưng tâm tư của các nữ sinh thì không giống vậy, trong lòng đều nghĩ không tin.

Lúc Lạc Đường tới, Lý Nhã Văn cũng ở trong phòng. Nhưng cho đến lúc đi cậu cũng không nhìn cô một cái. Lý Nhã Văn ngồi ở đó, trong lòng giống như là bị ai đó móc rỗng, cô nhìn bóng lưng Vi Như Hạ, cắn môi dưới.

Trần Nghiên Minh đương nhiên là biết Vi Như Hạ, lần trước lúc cô và Lý Nhã Văn bị Hứa Lăng Châu chặn lại, sau đó Lạc Đường là đi cùng cô ta. Lúc ấy hai người bọn họ nói là hàng xóm, bọn cô cũng không nghĩ sâu xa đến như vậy.

Hôm nay sau khi Lý Nhã Văn thấy Vi Như Hạ tâm tình liền không tốt, hơn nữa Lạc Đường lại hành động như vậy, Trần Nghiên Minh vỗ bả vai Lý Nhã Văn nói: “Cậu đừng vội, sau này chúng ta từ từ suy nghĩ biện pháp.”

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Editor: Team Tứ Phương 2.

Lạc Đường quay trở lại trường thi của mình, sau khi ngồi xuống đem thước ê ke bỏ qua một bên, bên đó còn có một cái ê ke khác.

Vừa mới đi tìm hiểu một chút, Vi Như Hạ kiểm tra môn toán cũng được. Bài thi của cậu có vài câu cậu cố ý không làm, kết quả tổng điểm của cậu vẫn được kéo lên.

Bài kiểm tra hàng tháng sau hai ngày đã nhanh chóng kết thúc, cả lớp rất vui mừng. Vào những ngày cuối Hồ Tuấn Tùng không chút để ý. Thành tích của Hồ Ngâm Ngâm tốt hơn một chút nên lượn một vòng hỏi thăm kết quả kiểm tra.

Kha Văn Trăn là người coi thi trong hai ngày vừa rồi, sau khi đem bài thi đi, Kha Văn Trăn trở lại phòng học.

Trong lớp học đang rất ồn ào, tất cả mọi người đều đang thảo luận về bài kiểm tra môn Anh hôm nay, Kha Văn Trăn nghe bọn họ đọc đáp án thì cười hỏi: “Mọi người đều chọn câu A à? Câu này phải là C.”

Nhất thời trong phòng học tràn ngập tiếng thở dài.

Gõ gõ cái bàn, Kha Văn Trăn yêu cầu cả lớp giữ trật tự, hỏi: “Kiểm tra có tốt hay không?”

“Ồ! Cô ơi cô đừng hỏi nữa.” Ngô Giai Giai là người đại diện môn tiếng Anh, bình thường có quan hệ rất tốt với Kha Văn Trăn. Kha Văn Trăn vừa hỏi, cô liền cau mày than thở nói.

Thiếu niên, thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, là độ tuổi tinh nghịch và kiêu ngạo, càng bày tỏ mình thì không được, ngược lại mình thì tốt.

Kha Văn Trăn nhìn cả lớp với bộ dáng ủ rũ, cô biết số điểm của từng người, cô cười cười, nói: “Được rồi! Bài kiểm tra đã kết thúc, chúng ta không cần nghĩ tới nữa. Cô mới nhận được thông báo của trường, vào thứ tư hai tuần nữa là cử hành đại hội thể thao, ai cũng có thể đăng ký tham gia. Hoàng Tinh Đan, em làm tốt công tác thống kê nhé.”

Hoàng Tinh Đan là ủy viên thể dục, sau khi được cô giáo sắp xếp, gật đầu nói: “Vâng.”

Sau kì thi hai tuần chính là ngày bắt đầu ngày hội thể dục thể thao trường, đây là truyền thống của trường An Thành nhất trung. Tin tức này vừa nói ra, cả phòng học vốn đang yên tĩnh bỗng chốc vỡ òa.

“Yeah! Rốt cuộc đại hội thể dục thể thao cũng đã tới, có thể được chơi đùa trong hai ngày rồi!”

“Không phải năm ngoái cậu đi thi nhảy xa sao? Năm nay không muốn tham gia nữa à?”

“Không muốn tham gia nữa, phần thưởng thì không có bao nhiêu, còn phải lo lắng hồi hộp khi chuẩn bị thi đấu. Không bằng ra ngoài trường vui đùa.”

Đại hội thể dục thể thao của trường là vận động điền kinh sẽ được cử hành trong 3 ngày, chỉ có ngày đầu tiên khai mạc và cuối ngày thứ ba là thời điểm bế mạc, thời gian đó yêu cầu tất cả học sinh phải có mặt, còn lại học sinh tùy ý sinh hoạt.

Nghे các bạn học thảo luận sôi nổi, Vì Như Hạ nhớ tới thời điểm ở Đồng Trấn trước kia. Việc sắp xếp lịch học ở trường cấp 3 rất chặt, nên không có đại hội thể dục thể thao, chỉ trường trung học cơ sở mới có.

Vào thời gian đó, mọi người ai cũng thích tham gia đại hội thể dục thể thao. Ngoài việc được các bạn khác cổ vũ, còn nguyên nhân khác là có thể kiếm được giải thưởng cùng điểm các môn.

Kết quả kiểm tra đã có trước khi tiết thể dục diễn ra, sau toán học, Lưu Nãi Văn vẫn chưa đi. Nhìn lướt qua thành tích của bọn họ, quay đầu lại nói một câu: “Các bạn kiểm tra tổng điểm toán cao hơn chút nữa thì tốt rồi.”

Tổng số điểm toàn diện là 200 điểm, thực tế bọn họ kiểm tra chỉ hơn 100 điểm chút, lớp học đều cười vang và chạy lại đó xem kết quả.

Bài kiểm tra lần này của Hồ Ngâm Ngâm rất tệ, nó ảnh hưởng đến tiền tiêu vặt của cô, khi mọi người đến xem kết quả, cô lôi kéo Vì Như Hạ cùng chạy tới xem.

Hai người chỉ có thể đứng ở phía sau vì phía trước đều có rất nhiều người bu quanh lại thành vòng tròn, vì dáng người của Hồ Ngâm Ngâm hơi thấp nên không thể nhìn tới, hỏi Vì Như Hạ: “Cậu có nhìn thấy không? Mình được bao nhiêu điểm?”

Chiều cao của Vì Như Hạ đủ để cô có thể nhìn thấy bảng điểm, cô biết trình độ của mình, cho nên bắt đầu xem từ dưới lên trên. Đầu tiên cô nhìn thấy tên Hồ Tuấn Tùng tiếp đó là Hồ Ngâm Ngâm, cuối cùng ở vị trí thứ 25 cô thấy được tên mình. Vì Như Hạ nhìn phía trên bảng điểm để kiểm tên Lạc Đường, vừa nhìn lên trên liền thấy được tên cậu, cậu xếp trước cô một hạng.

Lạc Đường kiểm tra đứng thứ 24, so với lần trước ước chừng thứ tự giảm xuống 9 hạng.

“Cậu thứ hạng 30.” Vì Như Hạ tách trong đám người đi ra, quay ra nói với Hồ Ngâm Ngâm.

Hồ Ngâm Ngâm nghe thành tích vẫn ổn định không thay đổi, liền muốn cảm ơn trời đất.

Vì Như Hạ quay trở về chỗ ngồi, quay qua nói với Lạc Đường, cậu còn đang đọc truyện tranh: “Kiểm tra đợt này cậu đứng hạng 24.”

Lạc Đường dường như không quan tâm lắm đến kết quả, cậu tiếp tục dở trang truyện, hàng lông mi rung lên và nói: “Ừm.”

“Vi thường xuyên giảng dạy cho tôi nên không có thời gian học sao?” Trước đó Hồ Ngâm Ngâm có nói là thành tích học của cậu rất ổn định, cậu rất giỏi về khoa học tự nhiên, và có thể khẳng định thành tích nhất định cao hơn.

Đạo gần đây Lạc Đường cũng không ra ngoài đánh nhau, trong lớp cậu nghe giảng hai ba tiết và cũng không đọc truyện tranh, cho nên kiểm tra không thể kém như vậy.

Vì Như Hạ vừa hỏi xong, Lạc Đường nâng tầm mắt lên nhìn về cô. Khuôn mặt của thiếu niên lần sâu, làn da trắng mịn, thậm chí Vì Như Hạ có thể nhìn rõ lông tơ trên mặt cậu.

“Lúc kiểm tra tôi quên mang thước ê ke.” Lạc Đường nói.

Nói về điều đó, Vì Như Hạ nhớ tới chuyện kiểm tra. Cô nghĩ ra, môn Toán của Lạc Đường làm không tốt, chỉ làm được 9/10 câu.

Có hai câu hỏi lớn nói về hình tam giác, cộng với một số câu làm sai, số điểm đó cũng không sai biệt lắm.

Vì Như Hạ cảm thấy có chút đáng tiếc, cô nói với Lạc Đường: “Lần kiểm tra sau, tôi sẽ nhắc cậu mang theo Ê ke, lần này cậu thi không tốt, thứ hạng lại gần với tôi, hai chúng ta có thể ở chung phòng thi vào kỳ thi giữa kỳ.”

Cô cho rằng đó là một lời nói đùa trước kỳ thi. Không nghĩ tới nó lại là thật.

Lạc Đường nhìn thấy khuôn mặt tiếc nuối của cô, ánh mắt khẽ nhúc nhích, không nhìn cô nữa, tiếp tục đọc truyện.

Mọi người xem thành tích không sai biệt lắm, ủy viên thể dục Hoàng Tinh Đan vỗ vỗ tay tập hợp mọi người, nói: “Đến tiết học thể dục rồi, ra sân thể dục đi, mọi người thu xếp xuống dưới lầu tập trung.”

Quả nhiên chờ đợi các bạn học tự giác báo danh tham gia hạng mục thi đấu là điều không có khả năng.

Vào tiết thể dục, Hoàng Tinh Đan giải thích tình huống cùng thầy giáo thể dục và được thầy giáo đồng ý, sau đó đứng trước đội hình nhìn mọi người nói: “Hiện tại vẫn còn rất nhiều hạng mục vẫn chưa có ai tham gia, mọi người đều nghĩ là chính mình sức lực không đủ nên chúng ta liền công bằng một chút, hôm nay tiến hành thi đấu với nhau, chọn những người có thành tích tốt để tham gia đại hội thể dục thể thao.”

Hoàng Tinh Đan là một nữ sinh, bình thường nói chuyện rất nhanh, tính tình cũng không tốt, giống như một quả ớt nhỏ rất cay.

“A, hình như sắp hết tiết rồi thì phải.” Trong lớp có một người nói.

Hoàng Tinh Đan lông mày nhăn lại, vẻ mặt không vui nói: “Mọi người có tinh thần tập thể hay không hả?”

“Tinh thần tập thể có thể giúp ta xếp hàng mua cơm sao?” Có người nói.

Tinh khí của Hoàng Tinh Đan bốc lên và hét to: “Trần Dịch Thánh!”

Cái tên Trần Dịch Thánh này là một trong những thành phần cá biệt trong lớp, nhưng không giống bọn Hàn Tuấn Tùng, cậu ta học rất tốt, trong đầu cũng chỉ nghĩ tới việc học, không thích loại hoạt động bên ngoài việc học.

“Lớp trưởng cậu có quản việc này hay không?” Vương An Thạch bị Hoàng Tinh Đan cáo trạng.

Vương An Thạch đang đứng ở cuối hàng thứ năm bị nhắc đến, giật mình “Hờ” một tiếng, nói với tất cả mọi người: “Tất cả mọi người hãy dừng cầm báo danh đi, báo danh xong liền không cần tuyển chọn nữa.”

Trần Dịch Thánh xuy một tiếng, cười nói: “Trước hãy để ban cán bộ lớp đi đầu, đem những hạng mục không ai báo danh đó chọn tới khi nào xong là được mà.”

“Trần Dịch Thánh!” Hoàng Tinh Đan lại hét lên.

Vương An Thạch cảm thấy làm lớp trưởng như mình chắc chắn phải làm gương đi đầu rồi, hấn đỡ mắt kính, hỏi Hoàng Tinh Đan: “Hạng mục đầu tiên không ai muốn tham gia là gì?”

Làm lớp trưởng như Vương An Thạch tính cách quá mềm yếu. Cô nghe được Vương An Thạch hỏi như vậy, giận sôi máu, tức giận mà nói: “Câm miệng!”

Vương An Thạch: “.....”

Mọi người cười ha ha lên.

Tuy rằng vẫn còn nhiều bất mãn, nhưng cuối cùng mọi người vẫn phối hợp tiến hành tuyển chọn cho đại hội. Đầu tiên hạng mục chạy nhanh cho nữ.

Đội hình tản ra, Hàn Tuấn Tùng đi tới bên cạnh Lạc Đường, cậu đang mặc quần áo bóng rổ, bọn họ có hẹn với nhau sau tiết thể dục sẽ đến sân vận động chơi bóng rổ.

“Anh Lạc, đi thôi.”

Lạc Đường không di chuyển, tầm mắt cậu dừng lại bên người Vi Như Hạ trên đường băng chạy bộ.

Hồ Ngâm Ngâm và Vi Như Hạ lần lượt chạy trên đường băng, cô cau mày, vẻ mặt nhăn nhó.

“Mình sẽ chết vì chạy bộ mất, mình còn phải đi xếp hàng mua bibimbap nữa.”

Vi Như Hạ vui vẻ.

Hoàng Tinh Đan hô một tiếng: “Chuẩn bị”, mọi người đều làm tư thế chuẩn bị và “Chạy” được hô lên, Vi Như Hạ nhanh hơn một bước phóng ra trước.

Thời điểm bắt đầu chạy, Vi Như Hạ không dùng nhiều sức lực, chạy xong cô quay đầu lại, phát hiện tất cả mọi người đều ở phía sau cô, Hồ Ngâm Ngâm thì ở gần dựa vào cô.

Kết quả chạy nhanh đã xong, Hoàng Tinh Đan nhảy nhót chạy đến trước mặt Vi Như Hạ: “Vi Như Hạ, cậu tham gia chạy 100m, 200m cùng bốn người tiếp sức nhé.”

Mới vừa chạy xong 100m, hơi thở Vi Như Hạ vẫn đều đặn không thay đổi gì, ở bên cạnh Hồ Ngâm Ngâm đang thở hổn hển cô ôm lấy Vi Như Hạ nói: “Thế thì chạy nhiều quá.”

Hoàng Tinh Đan liếc mắt nhìn Hồ Ngâm Ngâm một cái, nói: “Cậu cũng tham gia, phần thi chạy nhanh dành cho nữ sinh, hai người là chạy nhanh nhất.”

“Hả.” Hồ Ngâm Ngâm phản ứng lại, chỉ vào các nữ sinh bên cạnh đang thở hổn hển mệt nhọc, nói: “Mấy cậu cố ý chạy chậm lại phải không?”

Ngô Giai Giai vừa rồi chạy nhanh muốn tuột cả huyết áp, cô dựa vào nữ sinh bên cạnh, nói: “Chân các cậu dài, một bước chạy bằng chúng tôi hai bước.”

Kỳ thật Hoàng Tinh Đan an bài như vậy, Vi Như Hạ cảm thấy không sao hết, có thể tham gia hoạt động tập thể thì rất tốt, tham gia đại hội thể dục thể

thao có thể cùng các bạn khác kéo gần khoảng cách với nhau.

“Được.” Vi Như Hạ đáp ứng.

Khi các bạn nữ thi đấu, Hàn Tuấn Tùng cũng nhìn thấy hết toàn bộ, vừa rồi Vi Như Hạ chạy, đôi chân dài phóng nhanh như gió, thật đúng là một bước đó bằng hai bước chân của các bạn nữ khác.

“Có chân dài thật là tốt.” Hàn Tuấn Tùng cảm thán nói.

Lạc Đường bên cạnh liếc mắt nhìn hẩn một cái, Hàn Tuấn Tùng lập tức im lặng. Lạc Đường mang cặp sách đứng lên nhìn về phía sân thể dục, vừa đi vừa nói: “Đi thôi.”

Đem cặp cất đi và thay đồng phục bóng rổ, Lạc Đường từ phòng thay đồ đi ra, bọn Hàn Tuấn Tùng thì đang khởi động làm nóng người.

Lớp 15 cùng lớp 24 cùng nhau học thể dục, từ tiết thể dục chuẩn ra sẽ hẹn tới sân vận động thi đấu.

Hôm nay không riêng gì cả hai lớp, đội bóng rổ được trường đào tạo cũng sẽ ở đây tập luyện. Giải bóng rổ các trường Cao học ở An Thành vào giữa tháng 11 tới sẽ được cử hành, bọn họ cũng đang gia tăng luyện tập.

“Anh Lạc!” Hàn Tuấn Tùng đem quả bóng rổ trên tay ném qua, Lạc Đường duỗi tay tiếp lấy, chụp bóng hai tay sau đó nâng cổ tay đem bóng ném về hướng bảng rổ.

Hiện tại cậu đang đứng ở tuyến thứ 3 vòng ngoài, sau khi quả bóng được tung ra, tạo thành một đường cong, thập phần ổn định mà bay tới bảng rổ, “Loảng xoảng” một tiếng, cuối cùng quả bóng chui vào trong rổ.

“Oa!” Hàn Tuấn Tùng tròn mắt há mồm nhìn ba phần của quả bóng, quay qua nói với Lạc Đường: “Cậu càng ngày càng biến thái!”

Lạc Đường không để ý, đi tới trước bảng rổ.

Có Lạc Đường ở đây, điểm số lớp 24 thậm chí không nỡ nhìn, Lạc Đường ném quả bóng cuối cùng vào rổ, lớp 24 hoàn toàn không còn ý chí thi đấu.

Khi mọi người kết thúc thi đấu, đột nhiên nghe được một tiếng: “Thình thịch” rơi xuống mặt đất ở mặt bên sân khác truyền đến, trong sân tất cả mọi người đều bị hấp dẫn dời qua.

“A..!” Có một học sinh nam kêu lên thán thiết.

Giáo viên huấn luyện Vương Dĩ vừa mới ở một bên nhìn đội bóng rổ luyện tập liền thấy một đám người chạy vào, trong nhóm đó có một thành viên đang ôm chân, sắc mặt xanh mét, mồ hôi chảy ròng ròng.

“Tránh qua một bên!” Vương Dĩ khẩn cấp nói với thành viên đang giúp đỡ, chạy lại gần: “Đứng đó làm gì, đưa đến phòng y tế!”

Bỗng chốc trên sân bóng bùng nổ, vội vã, bọn Lạc Đường nhìn thấy hết quá trình diễn ra.

Hàn Tuấn Tùng nhìn thấy cầu thủ được nâng đi, tỉnh mắt nói: “Đó là phó đội trưởng đội bóng rổ Lại Thanh sao? Má nó, nhìn ra hình như bị thương rất nặng đó.”

Người bên cạnh lớp 24 bồi thêm một câu: “Vòng thi đấu vòng tròn không cách nào tham gia, thành tích năm nay của trường chúng ta coi như xong.”

Sở dĩ đội bóng rổ trường An Thành đánh đầu tháng đó; không gì can nỏi, không thể không nhắc đến sự phối hợp của Lý Hào Thư và Phó đội trưởng Lại Thanh, một khi đã mất đi trợ thủ đắc lực thì đội ngũ cũng tẽ liệt.

“Lão Vương lại sâu nảo.” Hàn Tuấn Tùng nói.

Sau khi về nhà, Vi Như Hạ có kể cho bà nội nghe về chuyện đại hội thể dục thể thao lần này. Nghe nói thành tích của cô có tiến bộ, Lý Túc Hòa vô cùng cao hứng, cô vũ nói: “Cứ vậy đi, bà thấy con rất dễ tâm, khẳng định có thể vượt qua. Tổ chức học sinh trường Nhất Trung rất tốt, có thể xếp hạng như vậy, có thể thấy con rất lợi hại.”

Ngày trước Lý Túc Hòa cũng là giáo viên, nghe bà nói vậy, trong lòng Vi Như Hạ có chút lo lắng. Cô không có kế hoạch lâu dài, nhưng có thể khẳng định cô muốn lên đại học. Còn về đi nơi học, nào cái gì, phải xem thành tích học tập trung học mới có thể xác định.

“Vâng.” Sau khi Vi Như Hạ đáp lại, tiếp tục hỏi Lý Túc Hòa: “Gần đây thân thể của nội thế nào rồi ạ.”

Nghe được cháu gái quan tâm, trong lòng Lý Túc Hòa rất ngọt, bà cười tí mắt nói: “Không có việc gì, hôm nay bà đến chỗ bác sĩ Tường lấy chút thuốc Đông y, điều trị sẽ tốt mà, con đừng quá lo lắng cho bà nội.”

Nghe Lý Túc Hòa nói như thế, trong lòng Vi Như Hạ cũng có chút yên tâm. Lúc cô đến vào ngày lễ Quốc Khánh bà ho rất lợi hại, hôm nay gọi điện không nghe bà ho nữa.

Vào tháng 10, ban ngày càng ngày càng ngắn, thời gian càng lúc càng nhanh, đại hội thể dục thể thao đã bắt đầu khai mạc.

Hạng mục Vi Như Hạ chạy nhanh, buổi sáng ngày đầu tiên chạy 100m, 200m vào buổi sáng hôm sau, tiếp sức 4x200m vào buổi sáng ngày thứ ba còn lại.

Thời gian cô sắp xếp tương đối tốt, khi đó trạng thái thi đấu không sai, 100m cùng 200m đều đạt hạng ba. Hoàng Tinh Đan coi cô như nữ chiến sĩ, đầm lưng uấn chân.

Hồ Ngâm Ngâm cũng là vận động viên tiếp sức 4x200m, đưa chân về phía Hoàng Tinh Đan, nói: “Thế ủy, chân của mình cũng rất đau.”

Hoàng Tinh Đan hất chân cô sang một bên, ghét bỏ nói: “Nhanh nhanh nhanh, xếp hạng vẫn chưa thấy đâu, cậu có biết xấu hổ hay không.”

“Vòng chung kết các cậu ấy cũng chưa tiến vào.” Hồ Ngâm Ngâm bất mãn nói.

Vi Như Hạ rút chân về, cười nói: “Chân mình không sao.”

Khi cô vừa rút chân về, Hồ Ngâm Ngâm cười hi hi đưa chân tới, về mặt Hoàng Tinh Đan ghét bỏ cầm lấy.

Chuẩn bị có một trận đấu nữa, các vận động viên đã vào sân, Vi Như Hạ liếc mắt nhìn nữ sinh buộc tết bên trong đám người kia.

“Trần Nghiên Minh, vận động viên chạy nhanh.” Hoàng Tinh Đan một bên cầm chân Hồ Ngâm Ngâm, một bên phân tích trận đấu, “Các cậu ấy đều chạy tiếp sức, chúng ta có thể chạy không được, chúng ta có thể lấy danh hiệu thứ 4 là được.”

“Thế ủy người kì vọng vào chúng ta có chút cao.” Một vận động viên chạy tiếp sức nói.

Hoàng Tinh Đan hừ hừ một tiếng, nói: “Nếu không có Vi Như Hạ, tôi kì vọng nhóm người bọn cậu có thể đạt hạng nhất từ dưới đếm lên.”

Vi Như Hạ biết Trần Nghiên Minh, có gặp hai lần trong đại hội thể dục thể thao, sau ngày đại hội thể dục thể thao gặp lại lần nữa. Cô ta chạy rất nhanh, 100m và 200m cô ta đều đạt được giải nhất.

Khi đó cô thấy trên người Trần Nghiên Minh có bắp thịt, dường như Trần Nghiên Minh thoáng nhìn về phía bên này, sau đó cười lạnh một tiếng, đem tầm mắt thu về.

Hình như cô ta là bạn tốt của Lý Nhã Văn.

Khi Hàn Tuấn Tùng theo Lạc Đường chạy đến sân thể dục, nữ sinh thi đấu tiếp sức đang chuẩn bị chạy ra. Hai người bọn hắn chạy tới, Vương An Thạch đang ngồi chỗ kia. Trên lồng ngực của cậu vẫn còn đeo dây số vận động viên, cậu không tham gia môn thi đấu đây ạ, tham gia nhảy xa.

“Mập Mập chạy đạt hạng nhất sao?” Đằng sau Hàn Tuấn Tùng cầm chai nước khoáng, ném một chai cho Lạc Đường, hỏi một câu.

Vương An Thạch gật đầu nói: “Ừ, Hồ Ngâm Ngâm đạt hạng nhất, Vi Như Hạ cũng vậy.”

Khi nói chuyện, tiếng súng vang lên, vận động viên chạy ra, phía trên các học sinh hăng hái cổ vũ.

Tháng 10, trên sân thể dục, khuôn mặt thiếu nữ non nớt, trong ánh mắt là tiếng cổ vũ của tất cả mọi người, tiếng la hét làm phấn khởi lòng người.

Thời điểm Vương Dĩ tìm Lạc Đường, cậu đang nhìn chăm chăm vào trận đấu, hắn đi đến bên cạnh thiếu niên, thiếu niên vừa mới đánh xong bóng rổ, trên tay không có gì. Ngón tay thon dài cầm chai nước khoáng, khớp xương rõ ràng, là một tay đánh bóng rổ tốt.

Vẫn là Hàn Tuấn Tùng phát hiện Vương Dĩ, sau khi nhìn, nghi hoặc một phen, kêu một tiếng: “Oa, huấn luyện viên Vương cũng thích xem trận đấu điền kinh?”

Lạc Đường vừa quay người lại, phát hiện Vương Dĩ đang nhìn cậu.

Vương Dĩ là huấn luyện viên bóng rổ, trước kia cũng chơi bóng rổ, thân cao 1m85, mặc dù đã trung niên, nhưng dáng người vẫn tốt. Giương mặt đứng đấy, nhưng trên sân bóng rất hung dữ, thời điểm Hàn Tuấn Tùng chơi bóng rổ thường xuyên nghe thấy hắn phát hỏa. Chỉ có điều phát hỏa thì phát hỏa, nhưng đội bóng rổ của hắn rất lợi hại.

Vương Dĩ đến là để tìm Lạc Đường, cậu ta nhìn Lạc Đường cười, nói: “Tôi đến tìm cậu.”

“Chuyện gì?” Bây giờ là trận thứ hai, khoảng cách Vi Như Hạ chạy ở giữa còn một cây gậy. Tranh tài 200m, mắt thấy ban thể dục muốn đem vận động viên chạy vòng.

Lạc Đường cao 1m8, tứ chi thon dài cân xứng, bắp thịt chặt chẽ, kỹ xảo của cậu rất tốt. Đại hội thể dục thể thao diễn ra ba ngày, cậu ở trên sân vận động ba ngày, trong ba ngày đó cũng đã quan sát cậu ta ba ngày.

“Phó đội trưởng Đội bóng rổ Lại Thanh bị thương, vị trí tiền đạo bị thiếu, tổ chức đội viên dự bị quá kém.” Vương Dĩ nói như xong, sau đó hỏi Lạc Đường: “Cậu có hứng thú hay không?”

Rất ít khi Vương Dã bình tĩnh nói với cậu thủ như thế, cậu ta cho rằng khi đó cậu ta đã hòa nhã dễ gần, thiếu niên trước mặt chẳng những không trả lời, ngược lại còn chạy đi.

“A.” Vương Dã kêu một tiếng, tầm mắt nhìn theo bóng lưng thiếu niên chạy đi.

Trận đấu tiếp sức của lớp 15 trên đường băng thứ hai, rốt cuộc đã xong vòng ngoài, đường băng thứ ba là học sinh ban thể dục. Vốn học sinh ban thể dục cách các cô rất xa, thời điểm cây gậy thứ ba, không biết có phải đã an bài từ trước hay không, các cô cố ý rút ngắn khoảng cách. Thời điểm cây gậy thứ tư, Vi Như Hạ cùng Trần Nghiên Minh cùng chung gậy.

Tiếp sức 200m, vừa vận chạy tới chỗ quẹo, lúc đầu Vi Như Hạ và Trần Nghiên Minh rất căng thẳng, chỗ quẹo cô vung tay cố gắng gia tăng tốc độ, mắt thấy cây gậy sắp tới chỗ cô. Vi Như Hạ trốn theo bản năng, Trần Nghiên Minh đột nhiên dừng lại, Vi Như Hạ vì né tránh, cơ thể mất thăng bằng, té ngã trên mặt đất.

Tiếng tim đập phá vỡ màng tai, không khí giống như một cây đao, hít vào liền có thể cắt vỡ yết hầu của cô. Vi Như Hạ nhìn tuyến đường Trần Nghiên Minh chạy về điểm kết, cắn răng muốn đứng lên, đột nhiên cánh tay bị người khác kéo lại, Vi Như Hạ ngửi được mùi hương bạc hà.

Lạc Đường nhú mày, tầm mắt dừng lại mắt cá chân bị trầy xước của Vi Như Hạ.

“Không sao, để tôi chạy cho xong.” Vi Như Hạ cảm gậy muốn chạy.

Cô còn chưa chạy, cổ áo sau gáy đã bị người khác kéo lại.

“Chạy cái gì?” Lạc Đường kéo Vi Như Hạ vào ngực, hai cánh tay dùng lực, cuối cùng ôm cô lên. Về mặt thiếu niên căng thẳng, dưới ánh mặt trời về mặt hoàn mỹ, bóng dáng như họa sĩ được miêu tả rõ ràng.

“Tôi đưa cậu đến phòng y tế.” Lạc Đường nói.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đường Đường: Trước mặt toàn bộ giáo viên học sinh bày ra vẻ mặt ân ái.

Vi Như Hạ: Tôi không ân ái với cậu.

Đường Đường: Anh~

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Editor: Team Tứ Phương 2

Khi Lạc Đường vừa lên đường chạy, sự chú ý của tất cả mọi người đều chuyển từ điểm cuối chạy nước rút về phía đường chạy.

Khi cậu kéo Vi Như Hạ lên, ánh mắt của các bạn học đầy nghi hoặc; khi cậu túm lấy cổ áo của Vi Như Hạ, các bạn học dần dần trở lên kinh ngạc; lúc Lạc Đường đem Vi Như Hạ bế lên, toàn trường đều đồng thanh kêu lên một tiếng: “Oa”

Lần này, chẳng những những bạn học cùng lớp, đến cả những người đang ở điểm đích cũng nhìn theo.

Sau khi Vi Như Hạ bị ôm lên, cô nâng mắt nhìn thoáng qua vạch đích, Trần Nghiên Minh một tay chống lưng, lấy một chai nước khoáng để uống, cô quay đầu nhìn về phía này, sau khi uống nước xong cười châm biếm, xoay người qua đưa nước cho cô là Lý Nhã Văn cười nói câu gì đó.

Lý Nhã Văn cũng nhìn qua bên này, sắc mặt của cô không tốt như Trần Nghiên Minh, cô ta nhìn cô và Lạc Đường, mày cau lại thật chặt.

Vi Như Hạ chỉ trầy xước ở mắt cá chân, gân cốt không có gì đáng ngại, cũng chưa đến mức phải ỉm như công chúa. Cô vừa tăng tốc chạy hết 100 mét, khuôn mặt đỏ hồng, ngược mắt lên nhìn thoáng qua người vừa bế cô lên.

Khoảng cách cậu ấy chạy qua đây cũng không gần, hai gò má có chút đỏ, nhưng hơi thở rất ổn định, nhìn từ dưới lên trên, ngũ quan của người thiếu niên vẫn như cũ. Chiếc cằm xinh đẹp, đôi môi mỏng khép hờ, mi tâm khẽ nhăn, dưới đôi mi dày như lông vũ lộ ra đôi mắt đen láy trong suốt sáng như nước.

Nhận ra ánh mắt của cô, Lạc Đường hạ tầm mắt xuống, đôi mắt càng trở nên đẹp hơn.

“Có thể tự đi được không?”

“Cậu ốm tó.” Vi Như Hạ nhớ lại vẻ mặt của Lý Nhã Văn, nhàn nhạt trả lời một câu.

Lạc Đường ôm Vi Như Hạ đến phòng y tế, bây giờ là đại hội thể dục thể thao, phòng y tế cũng không có người. Lạc Đường bước vào cửa, bác sĩ là một người phụ nữ đã ngoài năm mươi tuổi, nhìn thấy máu chảy đầm đìa trên mắt cá chân của Vi Như Hạ, khẽ than một tiếng nhũn mày, nói: “Nhanh đặt xuống để cô khử trùng vết thương.”

Kéo rèm ra, Lạc Đường đem Vi Như Hạ đặt lên trên giường bệnh, trong lúc cô giáo đi lấy thuốc, Vi Như Hạ cúi đầu kiểm tra vết thương, bị cọ sát với đường chạy cũng không mạnh lắm.

“Có ân oán với cô ta?” Lạc Đường kéo ghế ngồi xuống, ghế rất nhỏ, đáng người cao và thon dài của cậu trải dài trên ghế, tay và chân đều dài, đặc biệt đẹp mắt.

Lần này Trần Nghiên Minh va vào cô là muốn giúp Lý Nhã Văn, Lý Nhã Văn và cô có ân oán, chủ yếu là do mối quan hệ của cô và Lạc Đường.

“Ân oán” lạ lùng, phức tạp như vậy, chính cô cũng phải suy nghĩ rất lâu, Lạc Đường đương nhiên nhìn không ra. Lý Nhã Văn thích Lạc Đường cũng không viết thư bày tỏ tình cảm. Cô ta luôn xem bản thân là hoa hậu giảng đường, nhưng Lạc Đường lại coi cô ta như nữ sinh bình thường. Toàn trường người thầm mến Lạc Đường nhiều như vậy. Cậu ấy làm sao lại đặc biệt quan tâm một mình Lý Nhã Văn.

Đến bây giờ, cậu cũng chỉ cho rằng Trần Nghiên Minh làm như vậy là vì bản thân cô ta và Vi Như Hạ có ân oán.

“Cứ coi là như thế đi.” Vi Như Hạ chỉ trả lời mơ hồ.

“Hạ Hạ!” Hồ Ngâm Ngâm đẩy cánh cửa phòng y tế bước vào, mang theo cơn sát trùng và bông khiến cho cán bộ y tế tại đây ai nấy đều giật mình.

“Cô giáo xin lỗi, xin lỗi” Hồ Ngâm Ngâm vội vàng xin lỗi, sau đó chạy đến.

Sau khi chạy vào vừa muốn nói chuyện, trông thấy Lạc Đường, lời muốn nói cũng nuốt trở lại.

Hàn Tuấn Tùng theo ngay phía sau, hần xem qua vết thương của Vi Như Hạ nói: “Người đẹp, không sao chứ?”

Vi Như Hạ trả lời: “Không sao, chỉ là trầy xước ngoài da.”

Nghe nói cô không sao, Hồ Ngâm Ngâm thở phào nhẹ nhõm, Hàn Tuấn Tùng nhìn Lạc Đường nói: “Lão đại qua đây chút, có chuyện muốn nói tiếp với anh.”

Cán bộ y tế bắt đầu giúp Vi Như Hạ xử lý vết thương, sau khi Lạc Đường nhìn qua không có vấn đề gì, mới đứng lên đi ra ngoài.

Cậu ấy vừa đi, Hồ Ngâm Ngâm liền nhanh chóng ngồi lên chiếc ghế Lạc Đường vừa ngồi, Lạc Đường và cô ngồi đem lại cảm giác hoàn toàn không giống nhau. Lạc Đường ngồi giống như một con ngựa lớn, mà cô ngồi lại giống như người tuyết béo.

“Tớ thấy Trần Nghiên Minh có ý.” Hồ Ngâm Ngâm lòng đầy căm phẫn.

Vài người rất có bản lĩnh nói chuyện phiếm, cô y tế sau khi sát trùng xong, dặn dò Vi Như Hạ vài câu rồi đi ra ngoài. Cô vừa đi khỏi, Hồ Ngâm Ngâm tiến đến bên cạnh Vi Như Hạ, dùng ngữ khí kiên định nhỏ giọng hỏi: “Trần Nghiên Minh khiến cậu bị thương, cậu chuẩn bị phục thù như thế nào?”

Nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Hồ Ngâm Ngâm, Vi Như Hạ cười, nhìn vết thương trên mắt cá chân giọng điệu thoải mái nói: “Không tính là trả thù, tớ xử lý mọi việc sẽ không kích động như vậy.”

Khóe miệng Hàn Tuấn Tùng khẽ giật giật, giống như đang nghe được một câu chuyện cười.

“Lần trước cầm gậy ném thẳng xấu xa đó không phải cậu sao?”

Vi Như Hạ có chút khó xử, liền giải thích: “Đấy là trường hợp đặc biệt.”

Hồ Ngâm Ngâm được đối xử như “Trường hợp đặc biệt”, càng lúc càng cảm thấy Vi Như Hạ đối tốt với mình, cô ôm lấy cánh tay của Vi Như Hạ, làm nũng nói: “Hạ Hạ, cậu đối với mình quá tốt, mình muốn gả cho cậu.”

Hàn Tuấn Tùng: “...”

Vương Dã đứng tựa vào cửa sổ bên hành lang của phòng y tế, nâng mắt lên nhìn thần sắc bình tĩnh của thiếu niên trước mặt, vận động viên bóng rổ muốn đánh bóng tốt, ngoài thân hình thiên phú và kỹ thuật ra, còn cần có tố chất tâm lý mạnh mẽ. Học sinh trong đội bóng rổ của ông đều có hai tố chất trên, nhưng bao gồm cả ba tố chất, chỉ có người đứng trước mặt.

Ông nhìn Lạc Đường nói: “Cô gái kia nếu bị đội điền kinh ghi lỗi, đại hội thể dục thể thao cấp tỉnh sẽ không thể tham gia. Đều là học sinh cùng trường, không đến mức như vậy chứ.”

Vừa rồi Lạc Đường mới đồng ý tham gia cuộc thi đấu bóng rổ lần này, nhưng điều kiện là Vương Dã phải liên hệ với huấn luyện viên đội điền kinh có hình thức xử phạt với Trần Nghiên Minh. Các vận động viên, quả thực không vừa mắt với hành động chơi xấu này, nhưng chỉ hội thể dục thể thao của

trường, chuyện nhỏ nhất như vậy, cũng không muốn làm cho nghiêm trọng.

Lạc Đường yên lặng nhìn Vương Dĩ, cũng không trả lời. Vương Dĩ bị hấn nhìn tới mức có chút không tự nhiên, sau khi đứng thẳng dậy nói: “Như vậy có khả năng sẽ ảnh hưởng tới tương lai của nữ sinh kia.”

“Vậy khi cô ta cố tình đẩy người sao không tự suy nghĩ qua tương lai của mình.” Lạc Đường nhàn nhạt nói: “Em cũng chỉ là người ngoài, tại sao phải nghĩ thay cô ta.”

Wang Di nhìn Lạc Đường, một lúc lâu sau mới cười, nói: “Được, quyết định như vậy đi, tôi đi tìm huấn luyện Lý nói chuyện này, thứ 7, chủ nhật cậu đến trường tập luyện.”

Câu nói cuối cùng của Lạc Đường khiến ông hiểu ra, nữ sinh kia quả thật có sai và cần phải chịu trách nhiệm về hành động đó. Bản thân em ấy không tự suy nghĩ cho mình, ông vội lo cái gì.

Sau khi xong phần thi chạy tiếp sức, các hạng mục thi trong buổi sáng sẽ kết thúc. Buổi chiều diễn ra lễ bế mạc đại hội thể thao. Những bạn học ra bên ngoài chơi cũng từ từ quay lại trường. Vừa ăn cơm trưa xong, đọc hành lang học sinh nhao nhao ầm ĩ.

So với cả lớp ban thường ở tầng dưới, tầng trên các lớp ban nghệ thuật càng huyền ảo hơn nhiều.

Sau khi ăn cơm trưa cùng Hồ Ngâm Ngâm xong, Vi Như Hạ đến trước cửa lớp ban nghệ thuật. Học sinh lớp nghệ thuật trong thời gian diễn ra hội thể dục thể thao đều không mặc đồng phục. Bên này Vi Như Hạ một thân đồng phục xuất hiện có phần hơi bất ngờ, nhưng cô không cảm thấy có chút ngưng ngưng nào, kéo lấy một nữ sinh hỏi: “Lý Nhã Văn và Trần Nghiêng Minh đang ở đâu?”

Lý Nhã Văn và Trần Nghiêng Minh đang ngồi trong phòng học nói chuyện. Bọn họ là bạn cùng bạn, ngồi ở vị trí gần cửa sổ. Nghe thấy có người tìm họ, hai người cùng nhìn về phía cửa.

Lúc này trước cửa, một nữ sinh dáng người cao cao đang tiến thẳng vào, khi hai người bọn họ vẫn chưa phản ứng kịp, Vi Như Hạ một tay kéo chiếc bàn bên cạnh qua, đem hai người họ chặn ở giữa.

Âm thanh kéo bàn ken két vang lên rất to và chói tai, bên ngoài các bạn học vốn đã bị đánh về tiến thẳng vào trong lớp học của Vi Như Hạ làm cho kinh ngạc, khi nghe thấy động tĩnh bên trong, lập tức chạy vào xem nào nhiệt.

Vi Như Hạ đặt hai tay trên bàn, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Lý Nhã Văn và Trần Nghiêng Minh. Lý Nhã Văn rõ ràng bị hù dọa, Trần Nghiêng Minh vừa mới bị huấn luyện viên diễn kịch khiến trạch, tâm tình không tốt. Nhìn thấy Vi Như Hạ ngay lập tức muốn trút giận lên người cô.

Thế lực của nữ sinh học thể thao vốn làm người khác phải kinh ngạc, đánh nhau với nam sinh có thể cũng chịu thiệt một chút, nhưng đánh nhau với nữ sinh thì còn dư sức. Cô ta mắng một tiếng “Nữ nhân thối tha”, rồi vung một cái tát về phía Vi Như Hạ.

Nhưng cái tát của cô ta không đánh trúng mặt Vi Như Hạ, Vi Như Hạ nâng mắt nhìn, vung tay bắt lấy cổ tay cô ta, sau đó mượn lực đẩy cô ta sang một bên, Trần Nghiêng Minh không giữ được thăng bằng, nháy mắt liền ngã trên đất.

Vi Như Hạ mặt không đổi sắc nhìn cô ta đang ngã nhào trên đất, khi Lý Nhã Văn đưa tay ra định đỡ Trần Nghiêng Minh, cô kéo cánh tay cô ta khiến cô ta phải ngẩng đầu lên nhìn cô. Cô thần sắc bình tĩnh, ngữ khí nhàn nhạt, nhìn người trước mắt bị dọa có chút phát run nhưng vẫn cố gắng duy trì vẻ tao nhã, cô nói: “Cậu thích Lạc Đường tới có thể giúp cậu gửi thư tình, nhưng nếu còn giở trò sau lưng, lần sau tôi sẽ không khách khí như vậy đâu.”

Chuyện của 3 nữ sinh, được giải quyết dưới cái nhìn chăm chú của các bạn học trong lớp.

Lý Nhã Văn là hoa khôi học đường, bình thường luôn ra vẻ lên mặt, thích Lạc Đường lâu như vậy cũng không tỏ tình, vì cô cảm thấy bản thân và những nữ sinh bình thường khác không giống nhau.

Hôm nay tâm tư trong lòng đều bị Vi Như Hạ nói ra trước mặt, còn bị cô ta xem thường giống như những nữ sinh bình thường khác đi bám lấy Lạc Đường, khuôn mặt Lý Nhã Văn trong nháy mắt liền trở nên khó coi.

“Ai thích chứ?” Lý Nhã Văn nghiêng răng cứng miệng, trong mắt cô ta lửa giận bùng bùng.

Vi Như Hạ nghe được câu chất vấn đó, biểu tình cũng không có thay đổi lớn, cô cúi đầu, ánh mắt nhìn thẳng Lý Nhã Văn, con ngươi màu nâu nhạt thanh thuần trong suốt.

“Vậy sao cậu lại nhắm vào tôi? Cậu thích tôi à?” Vi Như Hạ hỏi.

Khi hiệu trưởng phát biểu xong, đại hội thể dục thể thao chính thức kết thúc tốt đẹp. Bây giờ đã là 5h chiều, sau khi về lớp tham gia họp lớp xong, có thể tan học.

Mọi người nóng lòng muốn về nhà, lại muốn nghe thầy cô chủ nhiệm tổng kết thành tích của lớp trong lần đại hội thể dục thể thao lần này, toàn bộ hội trường là một mảng hỗn loạn, thỉnh thoảng có tiếng thảo luận thoáng qua pha lẫn những chuyện bát quái.

“Ngọa Tào, tụi mày đã nghe gì chưa? Thanh mai trúc mã của Lạc Đường tìm đến lớp nghệ thuật chinh Lý Nhã Văn một trận.”

“Thật hay giả thế? Ngọa Tào, vậy Lạc Đường đứng về phía ai?”

“Khẳng định là đứng về phía thanh mai trúc mã rồi. Hóa ra Lạc Đường người ta đối với hoa khôi học đường cơ bản chẳng có ý gì, là Lý Nhã Văn thầm thương trộm nhớ, nhưng lại ngại ngùng không dám tỏ lộ.”

“Lạc Đường không thích Lý Nhã Văn? Tôi cứ cho rằng toàn bộ nam sinh trường nhất trung này đều thích Lý Nhã Văn cơ. Vậy cậu ta thích ai? Là cô bạn thanh mai trúc mã sao? Cô ấy thật xinh đẹp.”

“Nhưng mà hai người họ hình như không phải một đôi, không có cảm giác giống đang yêu nhau.”

Nhóm người nói chuyện bát quái đang ngồi phía trên khán đài, đoàn người đông đúc, có lẽ không nhìn thấy đối diện ngay phía dưới bọn họ là hai nhân vật mà họ đang bàn tán.

Vi Như Hạ đi phía trước, Lạc Đường theo phía sau lưng cô, chỗ cậu đứng, bạn học xung quanh đều không dám đến quá gần, như vậy cũng tránh có người va vào vết thương trên mắt cá chân của Vi Như Hạ.

Vết thương của cô đã được xử lý, trên mắt cá chân nhỏ nhắn dính miếng băng gạc màu trắng, giống như được tô điểm thêm một đóa hoa son trà.

Vi Như Hạ sờ sờ trán nói với Lạc Đường: “Thật ra không có đánh nhau, chỉ là xử lý một chút ân oán cá nhân.”

Thu hồi tầm mắt, Lạc Đường cúi đầu nhìn Vi Như Hạ, nữ sinh dáng người cao cao, nhưng so với cậu vẫn thấp hơn một chút. Khi cô nói chuyện không quay đầu lại, Lạc Đường chỉ nhìn thấy đuôi tóc màu nâu lạnh của cô, phía sau đuôi tóc kia là một cái gáy trắng nõn thon dài.

Yết hầu khẽ động, Lạc Đường trầm giọng hỏi: “Là do tớ?”

Sự tình đã giải quyết xong, Vi Như Hạ cũng không muốn kéo Lạc Đường vào, chỉ cười, quay đầu nhìn Lạc Đường nói: “Không phải, cô ta thích tớ.”

Trên mặt cô nụ cười trong sáng thanh sáng, đôi mắt màu nâu nhạt cong cong giống vàng trắng non lười liềm. Khiến cho nụ cười của cô trở nên vô cùng cuốn hút.

Hóa ra là tình địch của cậu.

Lớp 15 cao nhị lần đại hội thể thao này thành tích bình thường, sau khi Kha Văn Trấn ngắn gọn tổng kết một câu: “Học tập tốt là được”, liền cho lớp giải tán.

Hôm nay thứ 6, tàu điện ngầm người người chen chúc nhau, mặc dù như vậy, Lạc Đường vẫn gắng sức chừa ra một khoảng trống nhỏ cho Vi Như Hạ, cô quay lưng dựa vào tàu điện ngầm, nhìn phía sau lưng Lạc Đường đoàn người đông nghịt, liền đưa tay bắt lấy cánh tay Lạc Đường kéo về phía bên cạnh. Hai người vừa sát lại gần, Lạc Đường cúi đầu nhìn cô, thoáng chốc hơi thở của cậu bao phủ lấy cô.

Vi Như Hạ ngừng đầu cười nhìn cậu, hỏi: “Hôm nay huấn luyện viên bóng rổ tìm cậu làm gì?”

Khoảng cách hai người quá gần, khiến Lạc Đường cong khuỷu tay lên, cánh tay của cậu đặt trên đỉnh đầu của Vi Như Hạ, không khí lạnh lẽo của tàu điện ngầm khiến trái tim khô nóng của cậu hạ nhiệt một chút.

“Muốn tớ tham gia thi đấu bóng rổ.”

Lạc Đường thường xuyên đánh bóng rổ ở sân vận động, huấn luyện viên chắc cũng nhìn thấy Lạc Đường đánh bóng rổ lợi hại nên mới tìm đến cậu. Nói đến đây, Vi Như Hạ thực ra vẫn chưa chính thức xem Lạc Đường đánh bóng rổ.

Vi Như Hạ hỏi: “Vậy cũng tốt, cậu có tham gia không?”

Hai người đối diện tầm mắt, đôi mắt cậu trong trẻo, đôi mi dày khẽ run, nhàn nhạt nói một câu: “Không đi, thi đấu cần phải đi Mộc Thành hai ngày, cần phải có người đi theo chăm sóc, mẹ tớ không có thời gian.”

Câu trả lời này, khiến Vi Như Hạ cảm thấy có chút tiếc nuối, nhìn thoáng qua Lạc Đường, Vi Như Hạ hí hí mắt, suy nghĩ một chút sau đó nói: “Thi đấu bóng rổ là tổ chức vào chủ nhật phải không? Hay là tớ đi cùng cậu?”

Lạc Đường cúi đầu nhìn người trong lòng, một lát liền đem ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ tàu điện ngầm, bên ngoài biển quảng cáo lướt qua băng băng, Lạc Đường khẽ lên tiếng.

“Được, vậy làm phiền cậu rồi. Ngày mai tớ đến nói với huấn luyện viên.”

Đối với những chuyện cá nhân, Lạc Đường nhất định sẽ chăm sóc tốt bản thân. Cô đi cùng, chẳng qua là đưa khăn đưa nước, những chuyện như vậy Vi Như Hạ tự tin có thể làm tốt.

Hai người từ quen biết rồi trở thành bạn bè, chuyện Lạc Đường giúp đỡ cô còn nhiều hơn so với cô giúp Lạc Đường, có thể ở bên cạnh chăm sóc cậu ấy, Vi Như Hạ cũng là cam tâm tình nguyện.

Sau khi chia tay Lạc Đường, Vi Như Hạ nhập mật mã mở cửa, vừa vào tới sân, bước chân Vi Như Hạ chợt ngừng lại, cô nhìn thấy hoa cỏ trong sân vừa được tưới nước, trên môi liền nở nụ cười, chạy vào nhà.

Vi Như Hạ liền gọi: “Bà nội.”

Cô vừa gọi xong, Lý Túc Hòa liền từ trong bếp lên tiếng đáp lại, Vi Như Hạ chạy vào phòng bếp, Lý Túc Hòa đang lấy món ăn cuối cùng đưa cho Vi Từ Thiện.

Nhìn thấy Vi Từ Thiện, niềm vui thích trên mặt Vi Từ Hạ cũng trùng xuống một phen, bộ dáng tươi cười cũng chợt ngưng lại, sau đó liền điều chỉnh lại cảm xúc.

Lý Túc Hòa đem tạp dề tháo xuống, đưa tay vén những sợi tóc mai của Vi Như Hạ ra sau tai, trêu mến nói: “Vừa đúng lúc, con rửa tay rồi ăn cơm.”

Vi Như Hạ vội vàng bỏ cặp sách xuống, đi rửa tay thật sạch, bên cạnh Lý Túc Hòa vẫn một mực đợi cô. Nhìn Lý Túc Hòa so với thời điểm vào lễ Quốc Khánh còn muốn già hơn một chút. Vi Như Hạ hỏi: “Tại sao đột nhiên bà lại tới thành phố vậy?”

Thực ra lần này Lý Túc Hòa đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, nhưng lo Vi Như Hạ lo nghĩ lung tung, chỉ nói: “Nhớ con nên tới.”

Hai người nhìn nhau cười, rồi cùng đi ăn cơm.

Đã rất lâu rồi Vi Như Hạ không cùng người khác ăn cơm, bình thường cô và Vi Từ Thiện đều ăn riêng, bây giờ trên bàn ăn có bà nội, trong lòng cô rất vui mừng.

Sau khi ăn cơm xong, tâm trạng của Vi Như Hạ vẫn rất tốt, cùng bà nội nói chuyện một lát, sau đó mới lấy cặp về phòng làm bài tập.

Trường học tổ chức đại hội thể dục thể thao trong 3 ngày, những tiết học bị bỏ lỡ đều được các thầy cô sắp xếp thành bài tập. Vi Như Hạ bắt đầu làm bài tập môn toán, mới làm được hai câu thì lại bế tắc.

Nhìn qua thời gian, Lạc Đường chắc là đã ăn cơm xong, cô lấy điện thoại ra, gọi video cho Lạc Đường.

Lạc Đường vừa tắm xong, cậu mặc một chiếc áo phông trắng, tóc vẫn còn ướt sũng, bên trên trùm một chiếc khăn lông màu trắng, làm nổi bật lên ánh mắt đen tuyền xinh đẹp.

Vi Như Hạ nhìn thấy cậu đang lau tóc, cũng không sốt ruột, cười nói: “Cậu lau tóc trước đi.”

Lạc Đường khẽ đáp lại một tiếng, cậu ngồi tựa lưng vào ghế để lộ ra khuôn ngực rộng. Ánh mắt nhìn chằm chằm video, Vi Như Hạ lại tiếp tục vùi đầu vào làm bài tập, trên mặt vẫn còn treo một nụ cười.

“Vui thế sao?”

“Ừ.” Vi Như Hạ không hề che giấu, vừa cười vừa soạn tin nhắn gửi đi: “Bà nội tớ đến, tớ được gặp bà nên rất vui.”

Tay Lạc Đường đưa vào tóc khiến ngón tay nhiễm chút lạnh, cậu nói với Vi Như Hạ: “Cậu gặp ai cũng đều rất vui.”

Nghe ra ngữ khí chế nhạo của cậu, Vi Như Hạ nâng mắt nhìn thoáng qua màn hình điện thoại, trên màn hình, Lạc Đường đã đem khăn lông bỏ qua một bên, ngón tay thon dài trắng nõn đang dạo chơi trên mái tóc đen tuyền.

“Vậy sao?” Vi Như Hạ nhìn cậu, cười hỏi: “Thế còn cậu thì sao?”

“Tớ không như vậy.” Lạc Đường nâng mắt nhìn cô, trầm giọng nói: “Tớ không phải gặp ai cũng vui mừng.”

Vi Như Hạ khước môi khẽ cong lên, nhìn dung mạo như hoa của chàng trai.

“Vậy bây giờ cậu có vui không?”

Trong màn hình, ánh mắt cậu sụp xuống, khẽ liếm liếm môi, đem khăn mặt vắt sang một bên, nghiêng người đến trước bàn học.

Khuôn mặt của Lạc Đường đột nhiên phóng lớn, cậu mở bài tập môn toán ra, lông mi dày và cong khẽ run, lên tiếng đáp: “Ừ, là đề nào?”

Tác giả muốn nói ra suy nghĩ của mình: Tâm tư của Đường: Gặp được cậu dĩ nhiên là vui mừng rồi~

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Editor: Team Từ Phương 2

Cuối tuần Vi Như Hạ muốn ở cạnh bà nội nên Lạc Đường không hẹn cô, cậu tự mình đến sân vận động của trường tham gia đội bóng rổ League.

Thứ bảy sân trường rất yên tĩnh, ngẫu nhiên có vài giáo viên và học sinh ở kí túc xá trường đi qua, Lạc Đường đeo ba lô, trực tiếp đi vào sân vận động.

Còn chưa vào cửa, âm thanh bóng rổ ma sát trên mặt đất cùng tiếng đập bóng đã truyền đến, làm sân trường vốn yên tĩnh có thêm chút sức sống.

Bề ngoài Lạc Đường nổi bật, cậu vừa vào cửa, những thành viên trong đội liền nhìn qua. Thiếu niên mặc một bộ quần áo rộng rãi thoải mái, dáng người cao ráo thon dài, trên tai còn đang đeo tai nghe, khuôn mặt trắng nõn vẫn nhả, khí chất lạnh lùng.

Vương Dã đang hướng dẫn mọi người tập luyện, sau khi thấy Lạc Đường tiến vào, cười vẫy vẫy tay: “Lạc Đường tới rồi à, lại đây.”

Những thành viên trong đội đều biết Vương Dã tìm một người mới, nhưng không nghĩ tới người đó là Lạc Đường. Tuy rằng tính cách Lạc Đường lạnh lùng không thân thiện, nhưng sự tồn tại của cậu lại đặc biệt thu hút, mọi người muốn không biết cũng khó.

Lạc Đường đi qua, Vương Dã vỗ vỗ bờ vai của cậu, giới thiệu với mọi người: “Đây là Lạc Đường, tất cả mọi người đều gặp rồi nhì, cậu ấy rất hay chơi bóng rổ ở đây. Tôi tìm cậu ấy đến đây để tiếp nhận vị trí của Lại Thanh. Lý Hào Thư, cùng cậu ấy phối hợp thật tốt nhé.”

Vương Dã vừa nói xong, nam sinh cao lớn bên cạnh cậu lên tiếng. Cậu ta vừa cao vừa khỏe mạnh, da trắng, mắt một mí, diện mạo đoan chính, nhìn qua tỏa sáng giống ánh mặt trời.

Nghe huấn luyện viên nói xong, Lý Hào Thư liền nhìn sang Lạc Đường, một cái liếc mắt này không có cảm xúc gì, quay đầu nói một câu với Vương Dã: “Em biết rồi.”

Sắp xếp xong, Vương Dã vỗ tay, nói: “Được rồi, đi tập luyện nào!”

Mệnh lệnh vừa phát đội viên liền tản ra, Vương Dã quay đầu nói với Lạc Đường: “Cậu đi thay quần áo đi, tôi nhìn xem các cậu phối hợp.”

Vốn Vương Dã còn lo lắng kỹ thuật bóng rổ của Lạc Đường quá tốt nên khó phối hợp. Nhưng khi xem bọn họ đánh thử hai hiệp, Vương Dã chẳng những yên tâm mà còn cảm thấy Lạc Đường là một tài năng bóng rổ triển vọng.

Kỹ năng chơi bóng của cậu còn cao hơn Lại Thanh ba phần, hơn nữa cậu vẫn luôn tự điều chỉnh động tác của mình thích ứng với động tác của Lý Hào Thư, thậm chí đội viên khác đều không cần điều chỉnh nhiều, chính cậu có thể rất nhanh thích ứng.

Vương Dã xem hai hiệp, trong lòng từ yên tâm biến thành vui vẻ. Ông đứng dậy rời khỏi sân vận động, về văn phòng lấy máy tính viết lại quá trình huấn luyện.

Nội dung huấn luyện đội bóng luôn có hệ thống riêng, tuy rằng mỗi người đều có thói quen chơi bóng, nhưng nói tóm lại nội dung huấn luyện đều giống nhau, Lạc Đường thích ứng thật sự rất nhanh.

Nhưng hình thức huấn luyện cố định này, sau khi Vương Dã rời đi, liền trở nên dần dần không có quy tắc.

Lý Hào Thư chuyển bóng làm ảnh hưởng đến người bên cạnh, cuối cùng đến chỗ Lạc Đường, khoảng cách đến rổ bóng trở nên quá xa. Lạc Đường phát giác sự thay đổi này, lần thứ hai ném bóng, cậu liền giương mắt nhìn Lý Hào Thư phía trước.

Bóng quay một vòng trên rổ, cuối cùng rơi xuống đất, vang lên ba tiếng “Bịch bịch bịch” cuối cùng dừng lại ở trong tay Lý Hào Thư.

Lý Hào Thư một tay cầm bóng, nhìn Lạc Đường, chau mày, cắn răng chặt, ném bóng tới chỗ Lạc Đường.

“Mẹ nó, mày có biết đánh bóng rổ hay không!?”

Cậu ta vốn đã cao to, lần này lại dùng hết mười phần sức lực, một quả này ném tới, nhất định sẽ bị thương.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, bóng rổ tới trước mặt Lạc Đường, chỉ thấy mặt cậu không đổi sắc, duỗi tay ném quả bóng về một hướng khác. Bóng rổ chịu lực lớn quay nhanh, rơi xuống trên mặt đất, phát ra một tiếng vang lớn. Cùng lúc đó, đôi chân dài của Lạc Đường vừa nhấc, chạy tới trước mặt Lý Hào Thư, trong nháy mắt lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, một chân đá lên trên lồng ngực của cậu ta. Lý Hào Thư không kịp phản ứng lại, lao đảo lui về phía sau té ngã trên đất. Lạc Đường lại tiến đến đè xuống, một đầu gối chống lên lồng ngực cậu ta, một tay bắt lấy cổ áo, giờ nắm tay lên.

“Thử ném lại một lần nữa xem.” Lạc Đường nói.

Toàn bộ quá trình Lạc Đường áp đảo Lý Hào Thư nhanh chóng mà vững vàng, biểu tình của cậu bình tĩnh lạnh nhạt, căn bản không có biến hóa gì lớn. Thậm chí khi nói chuyện, thanh âm nhẹ nhàng trong trẻo như có thể liếc mắt thấy đáy hồ, một gọn sóng cũng không thấy.

Lại nói tiếp, Lý Hào Thư cao lớn hơn Lạc Đường. Nhưng trước mắt, thân thể cậu ta bị Lạc Đường gắt gao đè nặng, căn bản không thể động đậy. Thân thể cùng sức lực cũng không thể làm gì được, hiện tại cậu ta căn bản không thể thoát khỏi tay Lạc Đường.

Thành viên trong đội đều biết Lý Hào Thư nhìn không thuận mắt Lạc Đường, thứ nhất là vì Vương Dĩ khen Lạc Đường khiến cậu ta không thoải mái, thứ hai người cậu ta thích là Lý Nhã Văn lại thích Lạc Đường. Cậu ta không quen nhìn Lạc Đường được người khác yêu thích khen ngợi mà bộ dạng thì vẫn bình tĩnh, cậu ta cảm thấy cậu là đang cố tình làm bộ.

Nhưng những việc này tất cả đều không coi là gì so với việc tham gia League.

Lý Hào Thư là học sinh chuyên thể dục, năm nay đã là năm thứ ba, lần này thành tích League sẽ quyết định cấp bậc học tập của cậu ta. Lạc Đường không thể ở thời điểm mấu chốt này làm hỏng việc được.

Đội viên có quan hệ tốt với Lý Hào Thư là Lưu Nhân Tu, nhìn thấy tình hình này, nói với Lý Hào Thư: “Lý Hào Thư, hai lần lỗi này đều do cậu gây ra, mau xin lỗi.”

Cậu ta đem mâu thuẫn giữa Lý Hào Thư cùng Lạc Đường hóa giải thành Lý Hào Thư không nhận sai, như vậy Lý Hào Thư cũng không đến mức bởi vì vấn đề khác mà mất đi tôn nghiêm.

Lý Hào Thư ngẩng đầu nhìn Lạc Đường, sau một lúc lâu, mí mắt cậu ta dần dần sụp xuống, nằm trên mặt đất.

“Tôi xin lỗi.”

Một tiếng xin lỗi này nói không lớn không nhỏ, ngữ khí nhàn nhạt.

Lạc Đường nhìn cậu ta một cái, trong cổ họng như có như không hừ cười, buông lỏng tay ra.

Nếu không phải bởi vì Vi Như Hạ cùng cậu tham gia trận bóng rổ, hôm nay cậu lười động thủ.

Vi Như Hạ ở nhà cùng bà nội trải qua cuối tuần, sau ngày đi học thứ hai cô mới trở về nhà. Trải qua hai ngày sống cùng bà nội, vừa rời xa, Vi Như Hạ có chút không thích ứng. Nhưng trước khi đi bà nội đã nói với cô nghỉ đông có thể về nhà bà đón tết âm lịch, Vi Như Hạ liền âm thầm chờ mong kì nghỉ đông sắp tới.

Hiện tại là giữa tháng mười một, sau khi thi học kì xong, tan học buổi chiều thứ sáu, Vi Như Hạ cùng Lạc Đường đến Mộc Thành tham gia giải bóng rổ League.

Mộc Thành cách An Thành không xa, ngồi tàu nửa giờ liền đến. Đội bóng rổ trừ Lạc Đường đi riêng, đều đi theo đoàn của trường. Vi Như Hạ cũng không để ý chuyện này, cô đứng đợi ở nhà ga, quay đầu lại nhìn cánh cửa tàu màu xanh đang mở đang kia.

Lạc Đường xếp hàng ở phía sau cô, nhìn Vi Như Hạ đứng đối diện cậu, thân thể nghiêng qua một bên nhìn ra đằng sau cậu. Cậu nhìn ánh mắt đang cười của Vi Như Hạ, cũng quay đầu lại nhìn thoáng qua.

“Muốn ngồi?” Lạc Đường khi quay đầu lại, xe lửa sơn màu xanh chỉ còn lại một dải nhỏ, dần dần nhanh chóng rời khỏi tầm mắt bọn họ.

An Thành phát triển rất nhanh, hiện tại xe lửa sơn màu xanh cơ bản đã bị bỏ, chỉ còn có tàu cao tốc. Chiếc tàu Vi Như Hạ vừa nhìn kia, cũng không phải chờ người, là chờ hàng.

Thu hồi tầm mắt, Vi Như Hạ ngược nhìn Lạc Đường, cô gật gật đầu, nói: “Mẹ tôi nói, năm đó lúc bà rời khỏi An Thành, chính là ngồi loại xe lửa chậm rì rì này. Khi chạy giống như một ông già, nhưng trên đường lại có thể nhìn thấy rất nhiều cảnh đẹp xung quanh, thời tiết từ lạnh đến nóng, từ ướt át đến khô ráo, thật kỳ diệu.”

Vi Như Hạ rất ít nhắc tới mẹ của cô, hôm nay nhìn thấy xe lửa sơn màu xanh, không biết vì sao lại nghĩ tới bà. Ở bên cạnh Lạc Đường tâm tình thả lỏng hơn ngày xưa, bất tri bất giác liền nói nhiều như vậy.

“Tôi chưa ngồi bao giờ, cũng muốn thử xem sao.”

Sau khi nói xong, Vi Như Hạ lại cười với Lạc Đường, bên cạnh không biết ai nói một tiếng xe tới, cô quay đầu lại theo dòng người lên xe.

Lạc Đường ở phía sau Vi Như Hạ, trước khi lên xe cậu nhìn thoáng qua khu xe lửa màu xanh đã sớm khuất khỏi tầm mắt. Hôm nay thời tiết rất tốt, ánh chiều chạng vạng phủ xuống vạn vật, khiến chuyến tàu vốn nhàm chán buồn tẻ thêm phần ấm áp.

Mộc Thành giáp phía bắc nên khí hậu có lạnh hơn một chút. Giải bóng rổ League được cử hành ở trong Mộc Thành, thành viên đội bóng của các trường đều được sắp xếp ở khách sạn gần sân bóng rổ.

Vừa đến khách sạn, nhân viên của giải đấu đã sắp xếp cơm nước cho mọi người. Lạc Đường cùng những thành viên khác ra làm quen sân trước, buổi sáng ngày mai bọn họ sẽ có một trận đấu.

Lúc Lạc Đường đang đi cùng mọi người, Vi Như Hạ về phòng sắp xếp đồ đạc rồi cũng đi ra sân vận động.

Tháng mười một ở Mộc Thành lạnh hơn An Thành, Vi Như Hạ mặc quần dài, kéo cổ áo khoác cao lên, chỉ lộ ra chiếc mũi cao cùng khuôn mặt anh khí.

Lúc cô sắp đến, nhóm Lạc Đường cũng sắp kết thúc. Vì sợ quấy rầy cậu luyện tập, cô không đi vào, chỉ đứng ở cửa sân bóng chờ.

Hiện tại đã tám giờ tối, trong sân vận động rất yên tĩnh, ngẫu nhiên sẽ có một tốp người nhỏ đi qua, đều là cầu thủ tham gia giải bóng.

Người chơi bóng rõ đều không thấp, Vi Như Hạ còn nhìn thấy có mấy người đứng là hạc trong bầy gà cao đến hai mét. Vóc dáng cao là thiên phú, nhưng cũng có khuyết điểm, cần phải có sự phối hợp với nhau phải thật ăn ý mới chơi tốt được.

Vi Như Hạ không hiểu bóng rổ, cô chỉ tự mình suy nghĩ vớ vẩn. Trong lúc nghỉ ngơi, trong sân bóng rổ truyền đến thanh âm nói chuyện của Vương Dã.

“Cứ như vậy đi, đêm nay nghỉ ngơi sớm một chút, giữ tinh thần cùng thể lực thật tốt.”

Khi Lạc Đường ra cửa liền thấy Vi Như Hạ đứng dưới cây ngọc lan cách đó không xa. Cô mặc quần áo màu tối, ẩn vào bên trong màn đêm, chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn gây chú ý.

Wang Da sau khi sắp xếp xong rồi cho mọi người giải tán, Lạc Đường liền đứng dậy đi về phía cô.

Lạc Đường vừa mới chơi bóng xong, trên người còn mang theo chút hơi nóng. Hơi nóng trên người thiếu niên luôn mang theo một nguồn nhiệt huyết, nhẹ nhàng sạch sẽ, khiến cho người khác cũng có tinh thần.

Phía trên cậu mặc áo khoác, phía dưới đi giày cùng quần đùi bóng rổ. Vi Như Hạ nhìn thoáng qua đôi chân thon dài của cậu, hỏi: “Không lạnh sao?”

“Không lạnh.” Lạc Đường mới vừa vận động xong, trên người không có mồ hôi nhưng người vẫn rất nóng. Cậu nhìn thoáng qua bốn phía, nói: “Đi dạo một chút không?”

Hiện tại mới tám giờ, trở về cũng không ngủ được, chỉ bằng ra ngoài đi dạo. Hơn nữa trước khi thi đấu cũng nên giữ gìn thể xác và tinh thần thật tốt, thả lỏng một chút cũng được.

“Được.” Vi Như Hạ nhảy từ bậc thang dưới tán cây xuống, đuổi theo Lạc Đường.

Sân vận động rất lớn, bên cạnh có vườn cây và công viên, biến chỗ này trở thành một đại hoa viên. Bên cạnh sân bóng rổ không có người, nhưng đi về phía trước sẽ gặp những người dân đi tản bộ.

Ở Mộc Thành chủ yếu là đồi núi, cũng coi như thành phố núi. Con đường trải nhựa bằng phẳng, nhưng địa hình lại dốc nên đi lên giống như là đang leo núi. Bọn họ đi bộ dọc theo con đường nhỏ cạnh sân vận động, lối đi bộ được lát đá hoa, nhìn lên rất sạch sẽ đẹp mắt.

Sau tường cao bên cạnh là vườn cây, Vi Như Hạ vừa nói chuyện cùng Lạc Đường, vừa ngẩng đầu nhìn những tán cây vươn ra khỏi bờ rào.

Ven đường đi không giống nhau, tường cao cũng có chỗ cao chỗ thấp. Bên chỗ thấp có những nhánh cây đầy hoa, có đôi khi duỗi tay là có thể chạm tới, nhưng có khi nhảy lên cũng chưa chắc có thể với đến.

“Buổi sáng ngày mai mọi người đấu với trường nào?” Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn cành cây vươn ra, cậu được câu không nói với Lạc Đường.

Lạc Đường đi bên người cô, bóng dáng hai người bị đèn đường kéo lúc gần lúc xa, dường như thật sự rất gần. Cậu đi từng bước vững chắc trên nền gạch, cảm chân ở trong cổ áo, nhàn nhạt lên tiếng: “Trường cấp ba Mộc Thành.”

Vừa tới liền đụng phải chủ nhà, hơn nữa còn là chủ nhà lợi hại, sáng mai là một trận đấu khó khăn đây.

Lạc Đường nói xong, Vi Như Hạ cũng không đáp lại, đột nhiên cô chạy chậm chậm chậm về phía trước. Lúc Lạc Đường ngẩng đầu, Vi Như Hạ đang mượn lực nhảy lên, duỗi tay với lấy nhánh cây bên ngoài bờ tường.

Trên cành cây nở từng cụm hoa nhỏ màu tím nhạt, dáng người thiếu nữ cao gầy uyển chuyển nhẹ nhàng, sức bật không tồi, nhưng cành cây lại quá cao, cô nhảy lên cũng chỉ đủ với tới một cái lá cây. Vi Như Hạ với tay chỉ giật một mảnh lá cây rơi xuống đất.

Chỗ này có chút cao, vốn dĩ bức tường đã cao bằng cô rồi, mà nhánh cây lại nằm trên tường, lại đứng chỗ có chút cao. Cô giương mắt nhìn qua, quanh đây cũng chỉ nơi này có loại hoa này.

Vi Như Hạ lùi về sau vài bước, chuẩn bị lại chạy một lần nữa bật lên bề cảnh. Nhưng cô vừa mới lùi về, liền dựa lên một lồng ngực vững chắc. Thân thể hai người kề sát vào nhau, chợt đôi tay nắm chắc hông cô, cô chỉ cảm thấy phần eo bị người ta nắm lấy, sau khi hoảng hốt, hai chân Vi Như Hạ được nhấc lên khỏi mặt đất.

Cô được nhấc lên liền có thể chạm được cành cây, trong nháy mắt nhìn nhánh cây càng gần, cô quay đầu lại nhìn thiếu niên đang ở phía sau.

Thiếu niên hơi ngửa đầu, khuôn mặt thật anh tuấn dưới ánh đèn đường, đôi mắt luôn thâm trầm khó dò kia lại có chút ấm áp.

Cậu ôm Vi Như Hạ, tầm mắt hai người giao nhau, hơi thở thiếu niên vững vàng, trong ánh mắt hiện lên ý cười.

“Bè đi.” Lạc Đường nói.

Vi Như Hạ cười rộ lên, mặt mày cười đến sáng bừng. Cô vươn cánh tay bè gãy nhánh cây, sau đó được Lạc Đường thả xuống dưới đất.

Hai chân vừa chạm xuống, Vi Như Hạ nhìn thoáng qua bốn phía, không có người, cô yên lòng, cúi đầu nhìn bông hoa nhỏ trên tay.

Lạc Đường nhìn cô cười, hỏi: “Cậu thích hoa dâm bụt?”

Giống với cái tên hoa dâm bụt này, Vi Như Hạ càng thích gọi nó là hoa hồng Sharon.

“Ừm.” Vi Như Hạ lên tiếng, duỗi tay sờ cánh hoa dâm bụt, “Mùa đông ở quê tôi rất lạnh, những cây hoa có thể sống ngoài trời rất ít. Trên sườn núi ở thôn tôi có một rừng hoa hồng Sharon, nhìn thấy hoa này cũng giống như thấy lại cổ hương vậy.”

Đông trấn vào đông nhiệt độ có thể lên tới âm ba bốn mươi độ, hoa cỏ rất khó tồn tại. Lúc vào đông, người trong trấn sẽ phủ rom rạ ủ ấm cho chúng. Vi Như Hạ từ nhỏ đến lớn đã nhìn quen hồng Sharon, vườn hoa bạt ngàn vô tận, tượng trưng cho sức sống tràn đầy, cũng tượng trưng cho quê hương cô đã khôn lớn.

An Thành có rất nhiều loại hoa, hồng Sharon lại bé nhỏ không đáng kể, Vi Như Hạ chưa từng thấy ở An Thành, không nghĩ tới sẽ gặp được ở Mộc Thành. Nhìn hoa hồng Sharon, lại nhớ đến xe lửa sơn màu xanh nhìn thấy lúc chạng vạng, kí ức về nơi nào đó được khắc ghi trong lòng Vi Như Hạ bỗng thoáng chốc tràn về. Bên trong như có thứ gì đó cựa quậy, khiến cô trở nên có chút lưu luyến nhớ nhung.

Cô mím môi, ngừng đầu cười nói với Lạc Đường: “Chúng ta trở về đi, còn phải nghỉ ngơi sớm một chút.”

Cô hiển nhiên còn muốn nói gì đó, nhưng mà lại nhịn xuống. Lạc Đường cũng không hỏi tiếp chỉ gạt đầu đồng ý.

Lần này thành tích thi đấu bóng rổ của trường cấp ba An Thành không tồi, chủ nhật thi đấu xong, các đội viên thu thập đồ đạc muốn trở về. Mọi người ở cửa khách sạn tập hợp rồi cùng ra ga tàu cao tốc.

Vi Như Hạ đeo ba lô, trong ngực ôm một cái bình thủy tinh, bên trong có nước, còn cầm hai cành hoa dâm bụt. Trải qua hai ngày giao lưu làm quen, các đội viên đều đã biết Vi Như Hạ. Trước kia chưa quen cô, chỉ nghe nói cô gây sự với lớp nghệ thuật, còn cho rằng cô là một cô gái đánh đá chanh chua. Nhưng sau hai ngày này, lại phát hiện cô là một người tính tình rất ôn hòa dễ nói chuyện, ở chung một chỗ vô cùng thoải mái.

“Đây không phải hoa dâm bụt sao? Hoa ở Mộc thành, cậu bé làm gì?” Thành viên phong lưu nhất đội Lưu Nhân Tu là tiểu thị tươi trắng trẻo, người này rất hay hóng chuyện, gặp ai cũng có thể làm thân.

“Đúng rồi.” Vi Như Hạ cười nhìn cậu, nói: “Tôi muốn lấy về trồng ở nhà.”

Sức sống của hoa hồng Sharon đặc biệt kiên cường, một nhánh cây cũng có thể phát triển thành cây lớn được.

“Thật lợi hại.” Lưu Nhân Tu khen nói: “Cậu thật có lòng riêng. Là ngắt ở vườn cây sao?”

Vi Như Hạ vừa muốn trả lời, Lạc Đường đứng bên cạnh đột nhiên mở miệng nói một câu.

“Tôi ôm cô ấy bé ở trên tường sân vận động.”

Nụ cười trên mặt Lưu Nhân Tu chợt cứng đờ, mấy đội viên bên cạnh nhìn qua, nhìn thoáng qua Lạc Đường, lại nhìn thoáng qua Lưu Nhân Tu. Lưu Nhân Tu nhìn Lạc Đường, ho khan một tiếng rồi im lặng.

Thấy bọn họ đột nhiên đều không nói, Vi Như Hạ liền nói: “Tường rất cao cho nên bọn tôi phải góp sức mới bé được.”

Lưu Nhân Tu bên cạnh lại cười rộ lên, vừa cười vừa nhìn Lạc Đường nói: “À, đã biết đã biết.”

Thời điểm cùng Lạc Đường trở lại khu biệt thự Lạc Phu đã là năm giờ chiều. Lạc Đường chơi bóng rổ cả một ngày, Vi Như Hạ liền không nhiều lời với cậu. Tối cửa nhà, Vi Như Hạ tạm biệt Lạc Đường chuẩn bị về nhà.

“Cho tôi một cành đi.” Lạc Đường đứng ở bên cạnh Vi Như Hạ, nhìn bình thủy tinh cô ôm trên tay, mở miệng nói một câu.

“Cậu cũng muốn sao?” Không nghĩ tới Lạc Đường cũng cảm thấy hứng thú với hoa dâm bụt, cô cười cười, không keo kiệt chút nào mà cầm một cành nhìn qua có vẻ sẽ dễ sống đưa cho cậu, “Cành này sẽ dễ sống.”

Bên dưới cành hoa vẫn đang nhỏ nước, khi Lạc Đường cầm lấy lòng bàn tay cũng ướt một mảnh. Cậu nhìn cành hoa ướt một nửa, con người dưới hàng mi dài đen bóng nhìn vào mắt Vi Như Hạ.

“Nhớ nhà?”

Hiện tại cô đứng trước cửa nhà, mà Lạc Đường lại hỏi cô có nhớ nhà hay không. Vi Như Hạ nghe cậu nói, tươi cười trên mặt dần dần biến mất, lại lần nữa trầm ngâm.

“Có chút.” Vì Như Hạ cũng không làm ra vẻ, cô nhìn Lạc Đường, ngửi khí thoải mái mà nói: “Nhưng nơi này cũng khá tốt, có bà nội, có bạn học, có bạn tốt là cậu. Hiện tại lại có hoa hồng Sharon, nơi nào có thể thấy hoa hồng Sharon nơi đó chính là nhà.”

Nghe lời cô nói, Lạc Đường gơ cành hoa đâm bứt trên tay, chỉ sân nhà mình, nói: “Tôi sẽ trồng ở trong kia.”

Nơi cậu chỉ tay lúc nãy, vừa vặn là chỗ từ cửa sổ phòng ngủ Vì Như Hạ có thể nhìn thấy. Vì Như Hạ trong lòng thoáng rung động, nhìn thiếu niên khẽ nâng cằm, cảm giác có thứ tình cảm gì đó tuôn trào trong cô.

Mặt Vì Như Hạ nóng lên, cười nói: “Được.”

Tạm biệt với Lạc Đường, Vì Như Hạ ôm cái bình trở về nhà. Cô muốn cất đồ đạc trước, rồi mới ra ngoài trồng cây. Lúc cô mở cửa bước vào thì thấy Vi Từ Thiện đang ngồi trong phòng khách.

Từ lúc cô tới đến nay, Vi Từ Thiện rất ít khi xuất hiện ở phòng khách, ông vốn đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe được tiếng mở cửa, quay đầu nhìn lại đây. Vì Như Hạ thấy được vẻ tiêu tụy cùng trông mất có chút hồng trên mặt ông, đáy lòng cô chợt nảy lên dự cảm chẳng lành.

“Kết quả kiểm tra sức khỏe của bà nội đã có rồi.” Vi Từ Thiện nói.

***Tác giả có lời muốn nói:

Đường Đường: Quan trọng là việc ôm, ôm cô bé cảnh nha.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Editor: Team Tứ Phương 2

Vì Như Hạ thức đến khi trời sáng, sau đó cô đi từ phòng ra đã thấy Vi Từ Thiện ngồi ở phòng khách. Thấy cô đi ra, Vi Từ Thiện đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Bọn họ đi từ rất sớm, trời vẫn chưa sáng hẳn, phía chân trời hiện ra màu trắng bạc, mặt trời còn chưa xuất hiện.

Thời tiết giữa tháng mười một đã hơi lạnh, từ trước đến nay Vì Như Hạ đều không sợ lạnh, sau khi nhìn mặt trời mọc một lúc cũng đóng cửa xe lại. Trong xe tràn đầy hơi ẩm sáng sớm, còn có sự trầm mặc của Vì Như Hạ và Vi Từ Thiện.

Vi Từ Thiện lái xe rất nhanh, đến nhà bà nội thì mặt trời cũng mới ló ra. Hàng rào gỗ trước cửa nhà đóng chặt, hoa cỏ trong vườn đang đua nhau khoe sắc, trang hoàng cho ngôi nhà đầy hơi thở của cuộc sống.

Bà luôn dậy rất sớm, hiện tại cửa đã mở rồi. Vì Như Hạ ngoảnh đầu nhìn về phía sau, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng thẳng tắp trong khu rừng.

Lý Túc Hòa mặc một chiếc quần dài thẳng màu nâu sẫm, bên trên mặc áo sơ mi màu xám nhạt, bên ngoài khoác một chiếc áo len màu vàng. Một tay bà cầm giỏ trúc, một tay cầm cái cốc nhỏ, từ phía ánh mặt trời đi đến. Sương mai bao phủ quanh con đường vẫn chưa tan hòa với mái tóc bạc được mặt trời chiếu xuống, khiến cả người bà như mờ mờ tan biến.

Thứ hai tuần trước khi Lý Túc Hòa về nhà, nghe theo lời dặn của bác sĩ uống thuốc. Một tuần sau đó, cả người bà thấy càng lúc càng mệt mỏi, mãi đến sáng nay mới thoải mái một chút, bà liền đi ra vườn một chuyến.

Khoai tây trong vườn đều lớn rồi, bà đi đào rồi rửa sạch sẽ ở dòng suối nhỏ, sau đó chuẩn bị làm bánh khoai tây giòn thơm. Vài ngày gần đây vì thân thể không khỏe nên bà đều không nấu cơm.

Bên dưới giỏ trúc là mầm khoai tây, bên trên là khoai tây đã rửa sạch sẽ. Nước bên trong giỏ nhỏ xuống tí tách tí tách, cảm về đến nhà vừa kịp khô.

Bà còn chưa về tới cửa, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Vì Như Hạ và Vi Từ Thiện đang đứng đợi, hai cha con đứng nhìn ở hàng rào gỗ.

Lý Túc Hòa nhìn hai người cùng đến, cho dù có đứng gần nhau vẫn lộ ra vẻ xa cách. Nhưng bà vẫn cảm thấy vui, đôi mắt người già lộ vẻ ôn nhu, chỉ thoáng qua rồi biến mất.

“Bảo bối, hôm nay là thứ hai mà sao con không đi học vậy?” Lý Túc Hòa hỏi.

Một tiếng gọi “Bảo bối” khiến trong lòng của Vì Như Hạ như bị bóp nghẹn, đôi mắt tròn đỏ bừng, trông mất đầy tia máu đỏ.

Vi Từ Thiện đi qua đón lấy giỏ trúc, cổ họng ông có chút khàn, nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, chỉ nhìn mẹ mình, nói: “Mẹ, mẹ thu dọn đồ đạc một chút, chúng ta đến bệnh viện.”

Lúc Lý Túc Hòa khám sức khỏe chụp x-quang lồng ngực, phát hiện có một mảng lớn đã bị che mắt, bác sĩ chuẩn đoán sơ bộ là bệnh lao phổi. Nhưng sau đó bác sĩ lại tìm đến nói với Vi Từ Thiện rằng Lý Túc Hòa có thể bị biến chứng thành ung thư. Nghe vậy, Vi Từ Thiện liền đưa bà đi kiểm tra cụ thể. Buổi chiều chủ nhật có kết quả rồi, là ung thư, ung thư phổi giai đoạn cuối.

Cùng bố giúp bà làm xong thủ tục nhập viện, Vi Từ Thiện lại bị viện trưởng gọi đi, bọn họ muốn bàn bạc về thời gian phẫu thuật.

Bây giờ đã là buổi chiều, mặt trời chiếu qua cửa kính vào hành lang bệnh viện, ngửi mùi thuốc sát trùng khiến Vi Như Hạ có chút hoảng hốt. Năm nay cô ở bệnh viện còn nhiều hơn năm cô mười lăm tuổi. Mà mỗi lần đến bệnh viện, người bị bệnh đều không phải là cô.

Nửa năm đầu là mẹ cô, sáu tháng cuối là bà nội. Việc này khiến tim Vi Như Hạ như bị một miếng sắt lồi xuống, con đường roi xuống đều rất khó đứng dậy.

Bà nội phải ở bệnh viện rất lâu, Vi Từ Thiện đành tìm bạn bè giúp ông sắp xếp một phòng đơn yên tĩnh cuối hành lang.

Phòng bệnh hướng mặt trời khiến cả căn phòng rực rỡ ấm áp, Lý Túc Hòa ngồi trên giường, đang ngoảnh đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Bà đã thay đồ bệnh nhân, dù bộ đồ rộng thùng thình nhưng bà vẫn mặc rất cẩn thận tỉ mỉ, thậm chí tóc cũng được chải gọn gàng, không có chút rối nào. Rèm cửa bị gió thổi khẽ động, Lý Túc Hòa nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu nhìn Vi Như Hạ.

Vi Như Hạ nhìn bà, mắt đỏ, không giống như vừa khóc. Cô là một đứa trẻ kiên cường lạc quan, chỉ là vẫn còn quá nhỏ, gặp phải một lần biến cố nhưng còn có bà bên cạnh, ít ra cô vẫn chịu đựng được. Nhưng biến cố lần này là do bà đem đến, cô không chịu nổi đã kích liên tiếp như vậy.

Dáng cô rất cao gầy, khung xương nhỏ cân đối, so với lúc đầu đến An Thành đã cao lên một chút. Rõ ràng là đã lớn như vậy rồi, nhưng trong lòng bà có vĩnh viễn vẫn là một đứa nhỏ.

Lý Túc Hòa nhìn Vi Như Hạ đứng bên ngoài, cười vẫy tay nói.

“Bảo bối, qua đây cho bà ôm một chút.”

Trong suy nghĩ của Lý Túc Hòa, Vi Như Hạ là đứa kiên cường. Nhưng khác suy nghĩ của bà, cô dường như có thể chịu thêm một lần biến cố.

Vi Như Hạ nằm trong lòng bà nội, trên người cô vẫn chưa bị mùi nước sát trùng ngấm vào, Vi Như Hạ nói cho Lý Túc Hòa nghe cuộc nói chuyện giữa Vi Từ Thiện và bác sĩ.

“Bà ơi, bác sĩ nói sau khi phẫu thuật thì bệnh có thể khống chế được, khống chế được liền tốt rồi.”

“Vây à” Lý Túc Hòa xoa mặt cô, cười nói: “Vây bà sẽ phối hợp trị bệnh, sẽ sống thật tốt để có thể nhìn bảo bối tốt nghiệp trung học, tốt nghiệp đại học, đi làm, kết hôn sinh con”.

Hôm nay Lạc Đường tự đến trường, sáng sớm cậu đợi ở cổng nhà Vi Như Hạ hơn nửa tiếng, gọi điện nhắn tin cho cô, cô cũng chỉ trả lời một câu: “Hôm nay có việc không đi học được.”

Hôm nay cậu và Vi Như Hạ chỉ nói chuyện một lần.

Lạc Đường hỏi mẹ, Dương Thụ Nhữ cũng tỏ vẻ không biết. Đến chiều tan học về nhà, sau khi ăn cơm Dương Thụ Nhữ mới nói với cậu một câu.

“Bà của Như Hạ nằm viện rồi, bệnh rất nghiêm trọng, hơn nữa còn phải làm phẫu thuật.”

Ngón tay cầm đũa chợt ngừng lại, Lạc Đường ngẩng đầu nhìn Dương Thụ Nhữ. Bà vì nghe chuyện này nên cảm xúc cũng có chút trầm xuống.

Lý Túc Hòa phải nằm viện, Vi Từ Thiện đành nhờ mối quan hệ của bà để tìm bác sĩ chính. Ông của Lạc Đường là bác sĩ ngoại khoa số một trong nước, từng đảm nhận chức viện trưởng của bệnh viện An Thành. Mặc dù hiện tại đã nghỉ hưu, nhưng quan hệ vẫn còn. Khi Vi Từ Thiện tìm gặp bà, Dương Thụ Nhữ mới biết Lý Túc Hòa xảy ra chuyện lớn như vậy.

Bà và Lý Túc Hòa quen biết cũng không thân, nhưng có ấn tượng không tồi với người lớn tuổi này. Trước kia thỉnh thoảng gặp bà ấy đang cắt tia hoa cỏ ở vườn, là một cụ già tinh tế khéo léo.

“Hôm nay Như Hạ không đến trường sao?” Dương Thụ Nhữ hỏi Lạc Đường.

“Vâng.” Lạc Đường bỏ đũa xuống, cầm giấy lau miệng. Cậu vừa thay đồng phục ra, hiện tại chỉ mặc một chiếc áo màu trắng và một chiếc quần thể thao. Cậu vốn muốn ăn xong sẽ dẫn A Mang ra ngoài đi dạo một vòng.

Uống một ngụm nước, Lạc Đường đứng dậy: “Con ra ngoài một lát.”

Lạc Đường không đến bệnh viện, cậu đặt ván trượt ở cửa khu Lạc Phu bên kia đường, sau đó ngồi xuống, ném đĩa bay trong tay đến cuối đường cho A Mang chạy qua nhặt về.

Lúc Vi Như Hạ trở về đúng lúc nhìn thấy A Mang găm cái đĩa bay đến bên cạnh Lạc Đường. Cậu đội mũ lưỡi trai màu đen, ngồi ở trên đường cúi đầu xuống, giống như lần đầu tiên gặp mặt vậy. Chỉ nhìn thấy mũi cao và môi nhỏ mỏng, ngón tay vuốt ve A Mang vừa thon dài vừa trắng nõn, vô cùng đẹp.

“Lạc Đường” Vi Như Hạ gọi một tiếng.

Ngón tay trên đỉnh đầu A Mang ngừng lại, thiếu niên quay đầu lộ ra khuôn mặt trắng. Cậu nhìn Vi Như Hạ, đôi đồng tử đen như mực khẽ động, đứng đây.

Lạc Đường cầm ván trượt dắt theo A Mang cùng Vi Như Hạ đi song song trên đường. Cô là bị bà đuổi về, bà bảo cô về nghỉ ngơi ngày mai còn phải đi học, có Vi Tử Thiện ở lại chăm sóc, Vi Như Hạ cũng nghe lời về nhà.

Trời đã tối, đèn đường thì sáng lờ lờ, kéo dài bóng của hai người và một con chó.

Lạc Đường vừa nói lỏng sợi dây ra, A Mang liền chạy đi. Hai người nhìn theo bóng lưng của A Mang đang chạy như điên, chợt Lạc Đường hỏi Vi Như Hạ một câu: “Ăn cơm chưa?”

Vi Như Hạ thu lại ánh mắt, cười nói với cậu: “Ăn rồi, ăn ở căn tin bệnh viện. Không gọi là ngon, nhưng cũng không tồi.”

Vi Tử Thiện nhờ quan hệ của Dương Thụ Nhữ mà xếp phòng cho Lý Túc Hòa, nên đương nhiên cậu cũng biết chuyện bệnh tình của bà cô. Không đợi Lạc Đường hỏi, Vi Như Hạ liền tự mình nói trước.

“Bệnh của bà tôi tốt hơn rồi, bác sĩ nói tuần sau sẽ sắp xếp cho bà phẫu thuật, nếu phẫu thuật thành công, sau mùa xuân có thể ra viện.”

Bây giờ đã là tháng mười hai rồi, lại là mùa đông ngày ngắn đêm dài, thời gian thật ra qua rất nhanh.

Hai người nói chuyện rất say mê, nhoáng cái đã đến trước cửa. Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn sân nhà Lạc Đường, đôi mắt hơi nhú lại, kinh ngạc nói: “Cậu trông à?”

Sân nhà Lạc Đường vốn toàn là cỏ, cho nên khóm hoa dâm bụt kia trở nên vô cùng nổi bật.

Nghĩ đến đây, Vi Như Hạ nhớ đến chậu hoa dâm bụt của mình, đầu cô chợt trống rỗng.

“Tôi mới trông tồi qua.” Lạc Đường đáp.

Vi Như Hạ cười, giương mắt nhìn Lạc Đường, một ngày một đêm cô không ngủ rồi, đầu có chút đau, xoa xoa huyệt thái dương. Vi Như Hạ nói: “Tôi về ngủ đây.”

Cô quay người, ngón tay đặt trên mặt mã cửa, lòng bàn tay chạm vào nút bấm có chút cộm. Vi Như Hạ quay đầu hỏi Lạc Đường đứng sau: “Có phải cuối cùng tất cả mọi người đều rời đi không?”

Khuôn mặt Lạc Đường dưới vành mũ bị đèn đường chiếu sáng, đôi mắt trong suốt khiến Vi Như Hạ không nhìn thấu. Nhưng âm thanh của thiếu niên lại trong trẻo, mát lạnh như nước suối, chốc lát cuốn trôi sự mệt mỏi của cô.

“Tôi sẽ không.”

Cậu có thể đi học cùng cô, cũng có thể bên cạnh cô cả đời.

Lời của Lạc Đường khiến Vi Như Hạ sửng sốt chốc lát. Khi cô hồi phục lại tinh thần, nhìn Lạc Đường khoe mắt cong lên. Cô mò nhón mặt khẩu, vừa nhập mặt mã vừa nói: “Được.”

Ban đầu cậu cũng có nói qua rồi: Không phải còn có tôi sao?

Vi Như Hạ đi qua sân đến trước cửa nhà, sau khi nhập mặt mã, cánh cửa nặng trĩu mở ra, bên trong là ngôi nhà trống trải tối đen.

Khóa cửa lại, tất cả sức lực của cô trong nháy mắt đều bị hút hết, Vi Như Hạ ngồi xuống đất, dựa đầu vào cánh cửa, nước mắt mãnh liệt tuôn ra.

Sau khi bà nằm viện, cô bắt đầu đi qua đi lại giữa trường học và bệnh viện, công việc của Vi Tử Thiện cũng dần dần bỏ xuống. Bố vẫn không biết làm sao để phản ứng với cô, nhưng so với trạng thái kẻ thù không gặp mặt lúc trước thì giờ đã tốt hơn rất nhiều.

Lý Túc Hòa phẫu thuật rất thành công, nhưng không đảm bảo sẽ không tái phát. Bà phẫu thuật xong vẫn luôn ở viện đến kì nghỉ đông.

Nghỉ đông đến, Vi Như Hạ dứt khoát mang theo đồ dọn vào để có thể chuyên tâm chăm sóc bà nội. Vi Tử Thiện cũng dặn di Lý mỗi ngày đúng giờ làm đồ ăn mang đến bệnh viện, Vi Như Hạ chuyển vào chính vì muốn ở bên cạnh Lý Túc Hòa, tiện thể giúp bà lấy đồ.

Lý Túc Hòa sau khi phẫu thuật cơ thể gầy đi không ít, đồ bệnh nhân cũng vì vậy mà rộng ra. Bà ngồi trên giường nhìn Vi Như Hạ bên cạnh nâng giường

cao lên, cười hỏi một câu: “Bảo bối, con không lạnh à?”

Bây giờ đã vào mùa đông rồi mà Vi Như Hạ chỉ mặc áo khoác ngắn, bên trong thêm một chiếc áo len, bên dưới là quần dài. Đôi chân cô nhỏ thon dài, nhìn vào vô cùng phong phanh.

“Cháu mặc quần lông cừu bên trong rồi.” Vi Như Hạ vừa cười vừa xắn ống quần lên cho bà xem.

Lý Túc Hòa cười vỗ chân cô, nói: “Mùa đông ở phương Nam lạnh không?”

Lạnh ẩm ở phương Nam so với lạnh khô ở phương Bắc thì buồn hơn nhiều. Nhưng Đông Trần ở gần phía Bắc, nhiệt độ thấp nhất còn tới âm ba mươi bốn độ, cho nên âm mười độ ở phương Nam cô vẫn có thể chịu được.

Cô mặc quần lót lông cừu cũng chỉ sợ Lý Túc Hòa lo lắng, thật ra cô một chút cũng không lạnh, còn có chút nóng.

“Bình thường a.” Vi Như Hạ nhắc một góc chăn cho bà hỏi: “Trưa nay bà muốn ăn gì để con nói với dì Lý.”

“Thật muốn quay lại mùa xuân” Lý Túc Hòa nói, “Bà còn chưa cùng bảo bối của chúng ta đón tết lần nào.”

Vấn đề bị cắt ngang, Vi Như Hạ quay đầu nhìn bà. Cô nhấp nháy môi, nhớ sự sắp xếp của bệnh viện, mùa xuân này khẳng định bà vẫn chưa thể ra viện.

Ngồi xuống bên giường, Vi Như Hạ nói: “Ở bệnh viện cũng có thể mà.”

Lý Túc Hòa vén mái tóc ngắn của Vi Như Hạ ra sau tai, gò má thiếu nữ trắng ửng hồng, mặt cô ấm hơn lòng bàn tay nhiều, cảm nhận được nhiệt độ ở đầu ngón tay, bà nói với Vi Như Hạ: “Cái này không giống nhau, về nhà bà có thể làm bánh mật, làm bánh trôi, làm vằn thắn, còn có thể dẫn con làm hoa đăng.”

Ở trong lòng của người già, mùa xuân lúc nào cũng là ngày lễ lớn nhất trong năm. Cùng người thân tụ họp, náo nhiệt chuẩn bị đồ rồi nhìn bọn nhỏ ăn đồ mình làm, trong lòng sẽ cảm thấy thỏa mãn cùng ấm áp.

Tết âm lịch năm nay là không thể hoàn thành được rồi, Vi Như Hạ đang suy nghĩ an ủi bà nội như thế nào thì chợt điện thoại reo. Bà nội bên cạnh nhìn thấy hỏi cô: “Lạc Đường à?”

Bạn bè của Vi Như Hạ ở An Thành rất ít, cơ hồ mỗi lần nhắn tin gọi điện cũng chỉ có mình Lạc Đường. Cô cười đáp một tiếng “Dạ” sau đó nghe điện thoại.

Hôm qua trường vừa cho nghỉ đông, Vi Như Hạ sắp xếp đồ đạc rồi tới luôn bệnh viện, vẫn chưa liên lạc với Lạc Đường. Cho là cậu tìm mình có chuyện, không nghĩ rằng Lạc Đường lại bảo muốn tới thăm Lý Túc Hòa.

Bình thường gia đình Lạc Đường không ở với ông bà nội nên lúc nghỉ hè hoặc nghỉ đông sẽ về nhà lớn chơi. Lạc gia ở phía nam An Thành gần với An Giang, nơi này cách thành phố khá xa. Lần này cậu tới thăm Lý Túc Hòa xong thì sáng hôm sau phải cùng bố mẹ trở lại nhà lớn. Nếu muốn gặp Vi Như Hạ thì phải tận ngày đi học sau tết mới được gặp.

Sau khi hai người quen biết, dường như mỗi ngày đều gặp mặt, nghĩ đến sẽ rất lâu mới được gặp nhau, trong lòng Vi Như Hạ có chút không rõ.

Nghe nói Lạc Đường muốn đến, Lý Túc Hòa đặc biệt vui vẻ. Bà có thể nhìn ra vị trí của Lạc Đường trong lòng Vi Như Hạ, hai người tuy không tính là thanh mai trúc mã nhưng ngày sau cũng có thể hỗ trợ nhau trưởng thành. Cho dù sau này mỗi người lập gia đình riêng, vẫn có thể làm bạn tốt nhất của đối phương.

Cúp điện thoại của Lạc Đường không lâu, Vi Như Hạ liền nghe thấy tiếng gõ cửa. Không ngờ cậu đến nhanh như vậy, cô nhanh chóng ra mở cửa, vừa mở, trên tay Vi Như Hạ liền có một giỏ đồ, sau đó cô lại ngửi thấy hương hoa.

Lạc Đường mua một bó hoa, đứng ở phía sau, cậu mặc một chiếc áo khoác đen, chiếc cổ thon dài đeo một chiếc khăn lông cừu màu tro. Thiếu niên đội mũ lưỡi trai, với chiếc khẩu trang màu trắng, khi Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn cậu thì cậu kéo khẩu trang xuống lộ ra khuôn mặt trắng trẻo, chợt mắt Vi Như Hạ hơi hơi mở.

Gặp nhiều lần như vậy, Vi Như Hạ vẫn kinh ngạc với cách ăn mặc của Lạc Đường, sạch sẽ thoải mái mà vẫn ưa nhìn.

Thấy đôi mắt nâu của Vi Như Hạ tròn tròn, cô ôm lấy bó hoa, khuôn mặt trắng nõn lộ ra khí chất sau bó hoa bách hợp. Yết hầu Lạc Đường khẽ động, cậu nhấp nháy môi, hỏi: “Sao vậy?”

Ôm bó hoa, Vi Như Hạ chỉ cười không trả lời. Cô đứng dậy tránh ra một chỗ, nói: “Vào đi”.

“Lạc Đường đến rồi à?” Lý Túc Hòa ở bên trong đã nghe thấy tiếng nói chuyện ở cửa, cười gọi một tiếng.

Lạc Đường vào cửa, gật đầu nhẹ với Lý Túc Hòa, gọi một tiếng: “Bà nội.”

Lúc bà vừa vào viện, Dương Thư Nhữ có dẫn Lạc Đường đến một lần, lúc đó Lạc Đường gọi bà là “Bà Lý”, sau đó bà bảo cậu sửa thành “Bà nội”

Cậu có quan hệ tốt với Vi Như Hạ, trong lòng Lý Túc Hòa cũng xem cậu là một nửa con cháu, gọi “Bà nội” cũng thân thiết hơn chút.

“À” Lý Túc Hòa nhìn Lạc Đường và Vi Như Hạ cùng vào, cười nói: “Mua hoa cho bà sao? Cảm ơn, bà thích nhất là hoa đó.”

Gặp được Lạc Đường, Lý Túc Hòa cũng quên chuyện muốn về nhà vào dịp tết nguyên đán, Vi Như Hạ cười, nói: “Lạc Đường, cậu gọt một quả táo giúp tôi, tôi đi lấy bình cắm hoa.”

Lạc Đường đáp lại một tiếng, kéo ghế ngồi xuống rồi cầm dao gọt táo. Thiếu niên cầm táo, đốt ngón tay cân xứng trở nên trắng đẹp tinh tế.

Vi Như Hạ sai Lạc Đường đến thuận miệng mà Lạc Đường nghe thấy sự sắp xếp của cô cũng làm theo. Quan hệ của hai người so với lúc nghỉ Quốc Khánh tốt hơn nhiều. Lý Túc Hòa nhìn sườn mặt nhỏ của thiếu niên, tinh thần của bà vốn không tốt, vừa nói chuyện cùng Lạc Đường và Vi Như Hạ đã dùng hết khí lực của bà.

Vi Như Hạ đang hứng nước trong phòng vệ sinh, Lý Túc Hòa nghe tiếng nước chảy như thấy sinh mệnh của bà đang dần dần xói mòn.

“Lạc Đường, bà có thể nhờ cháu một chuyện này được không?” Lý Túc Hòa hiền lành nhìn Lạc Đường, khoe môi mang theo nụ cười bình thản.

Động tác không dừng lại, Lạc Đường ngẩng đầu nhìn vào mắt của bà, đáp lại một tiếng: “Bà nói đi ạ.”

Lý Túc Hòa nhìn gương mặt của cậu, âm thanh đột nhiên nhẹ xuống, như cố ý không để người khác nghe thấy.

“Chăm sóc tốt Hạ Hạ nhé, con bé không có người bạn nào khác.”

Lời nói của bà khiến động tác của Lạc Đường dừng lại, cậu nhìn khuôn mặt gầy gò của Lý Túc Hòa, như nói với bà lại như nói với bản thân.

“Không vấn đề gì, cậu ấy có cháu là đủ rồi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Đường Đường: Tôi có thể bên cậu đi học, cũng có thể bên cạnh cậu cả đời này.

Thử hỏi ai không muốn một Lạc Đường ngọt ngào như viên kẹo thể này.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Editor: Team Tứ Phương 2.

Ở bệnh viện vào đầu năm mới, nhìn xung quanh bệnh viện vẫn một màu trắng xóa, các bác sĩ cùng bệnh nhân vẫn hối hả tấp nập như bình thường, giống như bị ngăn cách với bên ngoài, không hề có chút không khí trước Tết Nguyên Đán.

Vi Như Hạ thức dậy rất sớm, cô đi lấy một chậu nước ấm để bà có thể rửa mặt khi thức dậy. Khi bưng chậu nước rửa mặt tới, thì thấy bà cô đã từ giường bước xuống. Bà mặc đồ bệnh nhân, nhìn cô cười nói: “Hãy để bà tự mình làm đi.”

Nhìn bà hôm nay tinh thần rất tốt, sức khỏe cũng ổn định hơn. Vi Như Hạ lâu rồi mới thấy sắc mặt bà hồng hào như vậy, cô bưng chậu nước ra bồn rửa mặt bên cạnh cửa nói: “Để con đổ nước ra.”

Khi Vi Từ Thiện đẩy cửa tiến vào, Lý Túc Hòa đang ngồi cạnh cửa sổ, trên tay bà cầm một quyển sách, bà khoác trên vai mình là một chiếc áo choàng nhung màu xám, nhìn bà rất ấm áp và thanh thản.

Nghe được tiếng mở cửa, Lý Túc Hòa quay đầu lại, thấy Vi Từ Thiện, bà cười cười nói: “Hạ Hạ đi siêu thị mua nguyên liệu, hôm nay làm bánh bao.”

Vi bánh gạo cần nhiều dụng cụ rườm rà, ở bệnh viện làm không tiện, bánh bao thì đơn giản hơn nhiều, vẫn có thể làm được.

Vi Từ Thiện mặc một chiếc áo khoác màu nâu nhạt, thân hình ông cao lớn, khuôn mặt đẹp trai, trong tay để một bó hoa trước ngực, trông rất giống một quý ông ở nước Anh. Lý Túc Hòa rất thích hoa, nhưng không thể để trong bệnh viện lâu, nên ông mỗi ngày đều sẽ mua một bó đem tới.

Đem bó hoa trong tay đưa tới trước người Lý Túc Hòa, lòng này Vi Từ Thiện hơi nhủ lại: “Đội xuất viện có thể làm bánh bao mà, hôm nay mẹ vẫn là nghỉ ngơi cho khỏe đi đã.”

Lý Túc Hòa không để ý, ngửi hoa bách hợp trong ngực mình, bà đem cuốn sách để xuống trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, ý bảo Vi Từ Thiện ngồi xuống,

nói: “Hạ Hạ lần đầu tiên cùng chúng ta ăn Tết, ta muốn cho nó biết tập tục ăn Tết ở An Thành làm sao.”

Hiểu ra là vì Vi Như Hạ, Vi Từ Thiện càng nhũn mảy sâu.

Con trai ngồi bên cạnh người bà, nên hẳn có biến hóa sắc mặt như thế nào bà vẫn nhìn ra được. Lý Túc Hòa tựa lưng vào ghế, ôm đóa hoa tươi trong người, tinh thần và thể xác có chút mệt mỏi.

“Con vẫn còn định kiến với nó.” Lý Túc Hòa nói: “Đối với nó vẫn còn vương mắc lớn như thế thì sao có thể hiểu và thông cảm cho nó được.”

Vi Từ Thiện không nghĩ tới thời điểm Lý Túc Hòa sinh bệnh lại đi thảo luận về chuyện Vi Như Hạ, bởi vì rất dễ tranh cãi, làm cho trong lòng bà càng thêm không thoải mái.

“Chúng ta đừng nói chuyện đó nữa.” Vi Từ Thiện nói.

“Ta yêu con nhiều hơn so với nó.” Lý Túc Hòa nói.

Vi Từ Thiện ngẩng đầu, nhìn mẹ ông với biểu hiện bình tĩnh, trong ánh mắt lấp lờ ánh sáng, câu nói được xuất phát từ tận trái tim bà, Vi Từ Thiện có thể cảm nhận được. Bọn họ nói về vấn đề Vi Từ Hạ rất nhiều, đây là cảm nhận của bà đứng trên lập trường của một người mẹ, có cảm giác như lời trần trối của bà.

“Con là con trai ta, con sẽ sống lâu hơn ta, ta chắc chắn sẽ chết trước con. Mà sau khi ta chết, ta không muốn con sống cô độc một mình trên đời này, nên ta mới đón con bé tới An Thành. Ta yêu con nhiều hơn con bé, bằng không ta sẽ không ích kỷ mà đem con bé tới An Thành, để nó suốt ngày phải chịu đựng ánh mắt lạnh lùng và thờ ơ của con.”

Ý tưởng này thật ngu ngốc, bởi vì nó là sự ích kỷ của người mẹ. Nghe mẹ ông nói, Vi Từ Thiện lại định nói: “Con sống một mình vẫn rất tốt” để tranh cãi lại nhưng mà lại thấy ấu trĩ và buồn cười.

Vi Từ Thiện định giải thích vấn đề Vi Như Hạ, nhưng mà lại bị mẹ ông nói, làm ông á khẩu không trả lời được.

Cổ họng có chút chua xót, Lý Túc Hòa nói xong, tựa như còn chuyện muốn nói. Mãi bà khẽ động, sau một lúc lại hỏi Vi Từ Thiện: “Cha con đã mất bao lâu rồi?”

Đề tài thay đổi, ánh mắt Vi Từ Thiện giật giật, nhìn Lý Túc Hòa nói: “20 năm.”

“Năm cha con qua đời, con so với con bé còn lớn hơn, con hẳn còn nhớ rõ rằng cảm giác lúc ấy là như thế nào, mà lúc đó con còn có ta bên cạnh.” Lý Túc Hòa nhắm mắt lại, nói với Vi Từ Thiện: “Con bé năm nay mới mất mẹ, ở bên cạnh con thì còn không bằng người xa lạ đối xử với nhau, con bé đã đau khổ hơn con nhiều. Con bé sinh ra tuy đã phá đi cuộc sống của con, nhưng sai là do mẹ nó, con bé không có lỗi gì cả. Con là một người lương thiện, đối xử với những con mèo hoang trong khu với lòng trắc ẩn...”

Lý Túc Hòa dừng lại không nói, ánh nắng mặt trời chiếu trên mặt bà, mỗi nếp nhăn trên mặt bà dường như rất hiền lành. Bà mở mắt nhìn Vi Từ Thiện, nhẹ giọng cầu khẩn.

“Đối xử với nó cho tốt.” Lý Túc Hòa nói.

Phương Bắc ăn Tết đều làm mỳ vằn thắn, bánh bao để ăn vào Tết Nguyên Tiêu, nhưng cơ bản đều ra siêu thị mua loại đông lạnh, do không có ai rảnh để làm.

Phòng bệnh của lý Túc Hòa có gian bếp nhỏ, trong gian bếp ấy có thể chứa được ba người. Tổ tôn ba người phân công cùng làm, Lý Túc Hòa phụ trách làm nhân thịt, Vi Từ Thiện phụ trách làm bột nếp, chuẩn bị xong thì cả ba cùng gói bánh bao.

“Con biết cắt cạnh mặt à?” Lý Túc Hòa nhìn Vi Như Hạ đang đem cục bột cắt thành nhiều khối nhỏ, còn ùi mồm ra rất bài bản, có chút kinh ngạc.

Vuốt ve khối cầu mới cắt xong, Vi Như hạ cười lên nói: “Nó cũng hơi giống sùi cảo.”

Về mặt Lý Túc Hòa biểu hiện “không hổ là cháu gái của ta”, quay đầu sang nhìn bên kia Vi Từ Thiện đang bọc bánh bao, với vẻ mặt ghét bỏ: “Con cùng ta làm bánh bao bao lâu rồi? Sao vẫn không khá chút nào hết?”

Vi Như Hạ quay đầu nhìn thoáng qua Vi Từ Thiện, trên tay ông cái kia bánh bao thì lộ ra hết, nửa tay kia còn toàn mề đen.

Nghe Lý Túc Hòa nói xong, Vi Từ Thiện nhăn mày lại khó hiểu, bóc một miếng bột gạo nếp dán vào miếng bị lòi ra. Vi Như Hạ nhìn động tác ông vừa làm, không nhịn được cười ra tiếng.

Vi Từ Thiện ngẩng đầu nhìn cô một cái, Vi Từ Hạ dừng cười lại. Mặt ông không biểu hiện gì, đặt bánh bao trên tay xuống, hướng tay mở vòi nước, nói: “Con đi lấy thuốc cho mẹ.”

Hiện giờ đã là 7 giờ hơn, sau khi ăn bánh bao, Lý Túc Hòa phải uống thuốc.

Vi Từ Thiện vừa đi, Lý Túc Hòa liền bắt đầu cười chê ông, bà cầm da bột bánh, bỏ nhân vào rồi bọc lại, khó hiểu nói: “Bọc bánh bao có khó lắm

không? Cha con làm đồ ăn quả thật không biết gì hết, thế mà lại còn kén ăn nữa.”

Nghe thấy lời nói móc của bà đối với cha, Vi Như Hạ cười, cúi đầu tiếp tục bọc.

Cả nhà ba người ăn bánh bao xong đã là hơn 9 giờ tối. Vi Từ Thiện phải về trông nhà, chiếu cố xong cho mẹ ông uống thuốc thì ông liền ra về. Vi Như Hạ giúp bà rửa mặt, sau đó hai người cùng lên giường.

Hôm nay là đêm 30, âm thanh pháo nổ khắp mọi nơi, Vi Như Hạ ngủ cũng hơi thao thao, sau khi ngủ được một lúc, cô nghe thấy giọng nói của cô y tá.

“Bé ngoan.”

Vi Như Hạ xoay người, bật đèn trên bàn, còn trong cơn buồn ngủ thì nhìn thấy bà một bên đã tỉnh. Bà hiện tại đang nằm viện, phải đặc biệt chú ý đến giấc ngủ, Vi Như Hạ đứng dậy ra khỏi giường và nói: “Có ổn quá không? Con lấy cho bà nút bịt tai lại.”

Lý Túc Hòa trên giường bệnh cười, vẫy vẫy tay nói: “Lại đây đến ngủ cùng với bà.”

“Con ngủ không yên được.” Vi Như Hạ đi đến trước giường bà, ngồi xổm xuống, ôm tay trên giường bệnh để tay bà trên má nói. Cô cũng muốn ngủ cùng với Lý Túc Hòa, nhưng cô sợ mình ngủ sẽ lẫn qua đụng vào bà.

“Chỉ một lúc thôi.” Lý Túc Hòa xốc chăn lên, chỉ vào đồng hồ và nói: “Hai bà cháu mình cùng đón giao thừa.”

Lúc này, Vi Như Hạ nhìn đồng hồ treo tường trong phòng, kim dài đồng hồ chỉ vào 11 giờ 50, khoảnh khắc năm mới sắp tới.

Trong tim Vi Như Hạ có một loại cảm xúc không thể giải thích được hiện lên trong cô, cô không biết phải nói cảm giác đó thế nào, cô còi đôi díp ra, Vi Như Hạ chui vào trong chăn Lý Túc Hòa.

Trong chăn bà có chút lạnh nhưng mà Vi Như Hạ lại thấy ấm áp dễ chịu, hướng tới bên người Lý Túc Hòa nhích lại gần. Cảm nhận được con bé lại gần, Lý Túc Hòa cười, đơn giản kéo cô vào trong lòng ngực.

Thân thể bà lớn hơn so với cô, Lý Túc Hòa bị bệnh nằm viện nên người gầy lại đôi chút, bây giờ ôm cô miễn cưỡng mới ôm hết. Mùi nước khử trùng ở bệnh viện cũng thể lẫn át hết mùi thơm của sữa tắm trên người bà, mùi thơm này làm cô cảm thấy dễ chịu, mắt cô hơi lim dim.

“Đây là lần đầu tiên bà ở bên cạnh con đón giao thừa.” Lý Túc Hòa nói: “Ngày mai là năm mới, con có nguyện vọng cho năm sắp tới không?”

Cô ngoan ngoãn rút vào trong lòng ngực của bà, Vi Như Hạ nghe được tiếng tim bà đập, âm thanh tiếng pháo bên ngoài như hòa tan vào nhịp đập trong tim bà.

“Con mong bà sẽ mạnh khỏe.” Vi Như Hạ nói.

Phòng bệnh tối om, âm thanh nói chuyện của Vi Như Hạ rất nhỏ, hơi thở đều của hai người như hòa lẫn với nhau, như muốn đem nguyện vọng của cô thổi tan đi.

“Bà thì sao?” Vi Như Hạ hơi ngẩng đầu lên, nhìn bà hỏi.

Lý Túc Hòa duỗi tay vỗ nhẹ vào lưng Vi Như Hạ, ôn nhu như lúc Vi Như Hạ còn nhỏ. Bà nhìn pháo hoa nở rộ ngoài cửa sổ, yên tĩnh nói: “Ta hy vọng con cùng cha con có thể sống tốt với nhau.”

Bọn họ là huyết thống thân cận với nhau trên thế giới này.

“Phanh” bên ngoài cửa sổ âm thanh pháo hoa bùng lên, làm Vi Như Hạ hơi giật mình. Cô đem bà ôm chặt, nhỏ giọng nói: “Còn có bà nữa, chúng ta sẽ ở cùng nhau.”

Khi kim đồng hồ chỉ vào 12 giờ, tiếng chuông ở cửa chính bệnh viện vang lên. Trong bệnh viện hơi âm u như ngăn cách với bên ngoài mà lại vang lên tiếng hoan hô.

“Chúc mừng năm mới!”

Lý Túc Hòa ôm Vi Như Hạ trong lòng ngực thiu thiu ngủ, bà khẽ hôn lên trán cô, âm thanh thật nhẹ, khẽ thật khẽ giống như một cái xúc tu đưa nàng vào giấc mộng.

“Cháu yêu, chúc mừng năm mới, hãy chăm sóc cho bố của con và chăm sóc cho bản thân của mình.”

Trong ngôi nhà của Lạc gia vào đêm giao thừa, toàn bộ đèn đường đều bật sáng lên, tất cả ánh đèn đều chia về hướng ngôi nhà chính ở trung tâm của biệt thự.

Ngôi nhà chính là một biệt thự hoành tráng 8 tầng theo phong cách Gothic, tráng lệ và to lớn, toàn bộ biệt thự như tỏa sáng nhờ những ngọn đèn nhìn rất long lanh.

Lạc Đường đang ngồi trên ghế, đang bóc bánh bao, vừa mới kết thúc đón giao thừa, sau khi ăn bánh bao, Lý thúc quản gia muốn dẫn cậu xuống dưới lầu đốt pháo hoa đón năm mới.

Biệt thự ngày thường có rất nhiều người giúp việc, nhưng gần Tết, bà nội của Lạc Đường là Thẩm Châm Thư cho bọn họ được nghỉ Tết, cả biệt thự chỉ còn năm sáu người làm lâu năm lớn tuổi ở lại.

“Lạc Đường, sau khi học hết cấp 3, con muốn đi học ở đâu?” Thẩm Châm Thư bóc xong cái bánh bao, nhìn cháu hỏi.

Hiện tại trong phòng bếp chỉ có người gia đình họ Lạc, ông nội Lạc Đường là Lạc Tấn Thừa, bà Thẩm Châm Thư, cha Lạc Đường là Lạc Thanh Cốc còn có mẹ cậu là Dương Thư Nhữ.

Việc ra nước ngoài học là ý định của Lạc Đường ngay từ đầu, ngày thường tuy cậu trầm mặc ít nói, nhưng là người rất có định hướng, mọi người lớn trong nhà rất yên tâm về cậu.

“Nó muốn đi tới các nước ở Bắc Âu.” Dương Thư Nhữ thay cậu trả lời, nhưng mà sau đó lại nhấn mạnh với Lạc Đường: “Đi học ở đâu cũng được, nhưng học xong phải về nước.”

Ông bà chỉ có cậu là cháu trai, cha mẹ cũng chỉ có mình cậu, An Thành là nơi gia đình họ Lạc sinh sống.

Đặt bánh bao trên tay xuống bên cạnh, Lạc Đường nhìn thoáng qua bà nội cùng mẹ, trả lời: “Con sẽ ở trong nước.”

Một câu nói làm cả ánh mắt bốn người đều dồn lại nhìn trên người cậu.

Lạc Đường tiếp nhận ánh mắt mọi người, còn chưa nói chuyện, tiếng chuông điện thoại di động vang lên, là số của Vi Như Hạ. Khóe mắt cậu hơi nhếch lên, Lạc Đường vỗ vỗ bột nếp trên tay, cầm điện thoại đi ra phòng bếp.

Cậu đi đến bên cửa sổ lầu hai phòng khách, pháo hoa chiếu sáng cả bầu trời, Lạc Đường ấn nghe.

Trong tiếng pháo nổ, bên kia điện thoại là một giọng nói trống rỗng vang lên.

“Lạc Đường, bà tôi mất rồi.”

Di thể Lý Túc Hòa được đưa từ bệnh viện về Y Trấn từ tối hôm đó, hiện tại đang là 3 giờ sáng, cô muốn ở lại để đội tang vào sáng ngày mai.

Quê của Vi Từ Thiện là ở Y Trấn, khi di thể Lý Túc Hòa được mang về nhà, nhiều người thân cũng đã đến. Đám tang là việc lớn, những người thân cùng bạn bè của Lý Túc Hòa cũng đến dự.

Linh đường nhanh chóng được sắp xếp xong, phòng khách đang bình thường thì được Lý Túc Hòa chuyển dời đi hết, chỉ còn lại cỗ quan tài cùng một bàn lớn. Trên bàn có di ảnh của bà, trong quan tài đựng di thể của bà, Vi Như Hạ đang mang đồ tang màu trắng, những người thân thích thì đang quỳ gối trước quan tài.

Chuyện như vậy xảy ra quá thường xuyên, thường xuyên đến nỗi làm Vi Như Hạ cho rằng mình vẫn còn đang trong giấc mơ. Có lẽ bây giờ cô ngủ lại thì ngày mai mình thức dậy, mình vẫn còn ở Đông Trấn, thấy được mẹ và bà nội cũng sẽ không chết.

Bên cạnh tiếng khóc thất thanh của người thân, đôi mắt Vi Như Hạ vẫn không thể rời lệ. Vi Từ Thiện đang bận rộn tổ chức đám tang, ông để dành thời gian khóc cho cô, nhưng cô lại không khóc được.

Những người thân khóc nức nở từ lúc đầu, liên tục sau đó đến 6 giờ sáng, khi thời điểm đêm tối trước khi sáng sớm, tất cả mọi người đều không khóc nữa. Nhưng bên trong lẫn ngoài đều cái cọ ồ ồ ào, không thể yên tĩnh.

Người quỳ gối bên cạnh sau khi khóc xong thì phát hiện Vi Như Hạ, bọn họ nhìn Vi Như Hạ và nhỏ giọng nghị luận.

“Đây là đứa bé mà chị ta đem về đó à? Từ Thiện không phải nói không cần sao?”

“Mẹ con bé đã chết, đứa nhỏ này có tốt lành không? Này, nghe cô nói cũng thấy kỳ quái, nó ở cùng với mẹ nó thì mẹ nó chết. Mà mới đưa nó về đây sống có nửa năm, bà nội cũng chết.”

“Không thể nói thế được, thân thể của bà ấy lâu nay không tốt, làm sao nói thế được.”

“Ai da, ai da, có đôi khi cũng phải tin một chút, nếu không chừng tiếp theo là đến lượt Vi Từ Thiện.”

Vi Như Hạ nghe mọi người nói, tâm dần dần rơi xuống, bỗng nhiên một bóng người bên cạnh, nói: “Đến lượt tôi chết, thì để tôi chết là được. Nó là con gái của tôi, không đến lượt mọi người nói này nói nọ.”

Mọi người nghe Vi Từ Thiện nói đều không nói nữa.

Vi Như Hạ ngẩng đầu, Vi Từ Thiện đang cúi đầu nhìn cô. Nhìn mặt ông tràn đầy tiêu tụy, chỉ có đôi mắt màu nâu nhạt vẫn có chút thần thái. Ông đem bánh mì trên tay đưa cho Vi Như Hạ, nói: “Hãy ăn gì đó đi, buổi sáng sẽ rất bận rộn, không có thời gian để ăn đâu.”

Vi Từ Thiện đang bận rộn chuẩn bị mọi thứ cho đám tang. Ông không có thời gian để quan tâm Vi Như Hạ. Vi Như Hạ nhận lấy bánh mì, mở gói ra và nhét vào miệng.

Trời tờ mờ sáng, cũng sắp đến giờ chôn cất. Theo phong tục lễ tang, yêu cầu các cháu ra nhặt đèn trước mặt, Vi Như Hạ được Vi Từ Thiện gọi cô đi ra, lắng nghe lễ mai táng cho bà.

Vi Như Hạ nghe xong dặn dò, chuẩn bị làm lễ, cô giương mắt lên thấy được một chàng trai đứng ở bên ngoài sân.

Cậu mặc một chiếc áo khoác tron, đứng bên cạnh bụi hoa ở sân, ánh nắng mờ mờ chiếu rọi xung quanh cậu. Lòng mảy cậu đẹp như tranh vẽ, đôi môi mỏng hồng hào, cổ trắng thon dài lộ ra ngoài bị gió thổi trũng trở nên ửng đỏ.

Vi Như Hạ cả đêm không ngủ, tinh thần có chút hốt hoảng, đi đến gần, bên trong đôi mắt cô như sương mù mờ đục lại hiện lên một tia kinh ngạc, hỏi: “Sao cậu lại đến đây?”

Cô bây giờ nhìn không tốt như cô nghĩ, thân thể gầy yếu được che bởi bộ đồ tang to rộng màu trắng, như lớp băng đang bị hòa tan dần bởi dòng nước nóng, như thể chỉ trong một chớp mắt.

Lạc Đường nhìn Vi Như Hạ, không trả lời câu hỏi của cô, hai người bị ngăn cách bởi một bức tường thấp, trên bức tường có những bông hoa trà mới nở.

“Cậu còn có tôi.” Lạc Đường nói.

Lạc Đường, bà tôi mất rồi

Cậu còn có tôi.

Trong tâm trí, hai câu này như được xâu chuỗi vào nhau.

Đôi mắt bị bao phủ bởi lớp sương mù dường như bị kim đâm thủng, nó đau và ngứa. Vi Như Hạ cười khúc khích, cô túm lấy áo của Lạc Đường, tựa đầu vào ngực anh, nước mắt tuôn ra.

Tác giả có lời muốn nói: Đường Đường. Tôi vĩnh viễn sẽ không rời cậu đi.

Mọi người không cần mắng tôi về sự chữa lành của chủ đề chính và mối quan hệ với người cha là một phần rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Editor: Team Tứ Phương 2.

Lạc Đường không đi, cậu vẫn luôn ở bên Vi Như Hạ làm đám tang cho bà nội. Lễ tang xong đã là buổi chiều. Vi Từ Thiện sắp xếp com nước cho người giúp việc và họ hàng thân thích, ăn com xong mọi người cũng về hết.

Cái sân nhỏ bỗng trở nên vắng vẻ hiu quạnh, Vi Từ Thiện mệt mỏi ngã trên giường.

Vi Như Hạ không ngủ được, cô cùng Lạc Đường đến con suối nhỏ bên cạnh vườn rau, thời tiết miền Nam luôn ẩm áp hơn miền Bắc. Thời điểm lạnh nhất trong 1 năm, lớp băng kết cũng không dày, dùng chân dẫm lên, hơi dùng lực một chút liền vỡ tan. Mặt băng rất trong, có thể nhìn thấy bên dưới từng dòng nước chảy róc rách.

Lạc Đường đi chuyển tảng đá, Vi Như Hạ ngồi trên đó, trên tay cầm một nhánh liễu, từng cái từng cái quét qua mặt băng. Đôi mắt cô khóc đến sưng đỏ, giọng nói cũng có chút khàn, một tay chống cằm, trong miệng khẽ ngâm nga một bài hát. Cô hát có chút rời rạc, giống như đang đọc vạy.

“Muốn hát về em cho anh nghe, nhân lúc tuổi niên thiếu đang đẹp như hoa, hoa ơi lặng lẽ nở đi, điểm tô cho tháng năm của anh và nhánh cây của em~”

Bài hát này Lạc Đường cũng từng nghe qua, lễ Quốc Khánh sau khai giảng, khi Vi Như Hạ làm bài tương đối thuận lợi cũng sẽ khẽ hát 2 câu. Nhưng khi đó so với hiện tại thì vui vẻ hơn nhiều, Vi Như Hạ nói bài hát này là cô muốn học vì bà nội.

Vi Như Hạ ngâm nga một lát, rồi đem nhánh liễu thu lại, cô giống như một lần nữa điều tiết tốt cảm xúc bản thân, trở lại là một Vi Như Hạ mặc áo giáp sắt.

“Lạc Đường cảm ơn cậu, tôi vốn cho rằng trên thế giới này giờ chỉ còn lại mình, cảm ơn cậu đã ở bên tôi.”

Cô nói lời này ngữ khí vô cùng bình tĩnh, muốn nở nụ cười tươi tắn giống như thường ngày, nhưng cười không nổi. Lạc Đường nhìn vào mắt cô, mím môi nói: “Tôi sẽ không để trên thế giới này chỉ còn lại mình cậu.”

Vành mắt cô gái vừa mới hồi phục bây giờ lại đỏ lên, cô thu hồi lại tầm mắt, nhanh liếc một cái lại một cái đánh xuống mặt bằng, ngẩng đầu ngấm nhìn mặt trời giữa trưa, lông mi của cô rất dài và dày, dưới lông mi là đôi mắt màu nâu nhạt vì ánh nắng mặt trời mà trở nên trong suốt, cô nheo mắt, nhìn cách đó không xa có một người đàn ông, đó là lái xe đến cùng Lạc Đường.

“Chú kia đã chờ cậu rất lâu rồi.”

Ngấm hiểu được ý tứ trong lời nói của cô, Lạc Đường nhìn Vi Như Hạ, hỏi: “Cậu muốn tôi đi sao?”

Câu hỏi này trực tiếp đánh động đến nội tâm cô, kỳ thực cô quả là không muốn để Lạc Đường đi, cô không phải là người khi đau khổ thích được người khác kề cạnh, nhưng Lạc Đường không phải người khác.

Thời gian Lạc Đường có thể ở bên cô rất nhiều, không nhất định phải là ngày hôm nay.

Hôm nay là ngày làm đám tang bà nội cô, cũng là tháng giêng mùng 1, ngày đầu tiên của năm mới, là ngày gia đình quây quần sum họp, cậu ấy không nên ở đây cùng cô.

Vi Như Hạ không trực tiếp trả lời, cô đem nhanh liếc trong tay bẻ thành đoạn nhỏ, nói: “Tôi có chút mệt, hơn nữa tôi muốn về xem bố thế nào”

Lạc Đường tôn trọng cách nghĩ của Vi Như Hạ, cậu theo chú Lý về nhà. Chiếc xe rẽ vào trục đường chính của thị trấn dần dần biến mất, rất lâu sau đó Vi Như Hạ mới thu hồi tầm mắt, xoay người trở về nhà bà nội.

Khi Vi Như Hạ về nhà bước chân rất nhẹ, hàng rào gỗ khép mở cũng không phát ra âm thanh kéo kẹt như trước kia. Vi Như Hạ bước vào phòng khách, chuẩn bị về phòng mình ngủ một lát, đi ngang qua phòng ngủ của bà nội, cô dừng bước.

Bên trong vang lên tiếng khóc rất nhỏ, là bà đang khóc.

Từ lúc đưa bà nội về, cho đến khi chôn cất, Vi Tử Thiện đều không rơi nước mắt. Lúc trước bà nội nói tính cách mạnh mẽ của cô rất giống ba. Bọn họ quả thực giống nhau, nhưng bọn họ không mạnh mẽ.

Vi Như Hạ đứng trước phòng ngủ dựa lưng vào tường, cô nhớ lại lúc mẹ qua đời, cô cũng giống ba khóc như thế này. Nhưng ông ấy đáng thương hơn cô, ba mẹ đều qua đời. Cô vẫn còn ba, cho dù ông ấy không muốn nhận cô.

Cô nhớ lại tối qua cùng bà nội đón giao thừa và những lời nghe được trong mơ, cô phải chăm sóc tốt cho bản thân, chăm sóc tốt cho ba.

Vi Như Hạ nằm trên giường suy nghĩ rối như tơ vò, cô bị tiếng bát đĩa vỡ làm tỉnh, mắt nhìn trần nhà tối đen, cổ họng đau rát, cô dụi dụi đôi mắt sưng đỏ rời giường đi ra khỏi phòng.

Trong phòng ăn, Vi Tử Thiện đang ngồi xồm trên đất, nhặt từng mảnh sành vụn trên đất, trên bàn bếp vẫn còn vài loại rau xanh chưa nhặt xong.

Trước cửa bếp hiện lên một bóng đen, Vi Tử Thiện ngẩng đầu lên nhìn, Vi Như Hạ đang đứng trước cửa nhìn ông.

Hai người họ đều cởi áo tang, chỉ có cổ tay áo mai táng được bà khâu bằng một mảnh vải trắng. Hai cha con nhìn nhau, Vi Tử Thiện từ dưới đất đứng dậy, nói “Đã đói chưa, cơm cũng sắp làm xong rồi”

Ông đánh giá cao bản thân tuy khả năng nấu ăn đã từng bị bà nội chê chộc, khi nhìn thấy ông đem rau đổ trực tiếp vào nồi, Vi Như Hạ từ cửa bước vào, đứng trước bếp nói: “Để con làm.”

Cha con họ lần đầu tiên đứng gần nhau như vậy, Vi Tử Thiện cao 1m83, Vi Như Hạ 1m7. Cô đáng người giống ba, rất gầy rất cao rất mỏng manh. Trên khuôn mặt vẫn còn non nớt trẻ con, dù cho mặt mày có vẻ anh khí, nhưng vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Thường ngày mẹ không ít lần nói với ông những việc Vi Như Hạ đã làm, ông nghe cũng không nhiều, nhưng tốt xấu gì cũng nhớ được vài câu. Khi đó bà đã từng nói qua, Vi Như Hạ đã vì ông mà muốn mua cuốn sách dạy nấu ăn.

Khuôn mặt Vi Tử Thiện khẽ động, ông đứng tránh một bên, nói một tiếng: “Được, cẩn thận một chút.”

Sau đó Vi Tử Thiện cũng không rời phòng bếp, hai ba con cùng ở một nơi nhỏ hẹp cùng tưởng nhớ những kỉ niệm về một người, trầm mặc chờ đợi một giờ đồng hồ.

Sau khi Vi Như Hạ làm cơm xong, hai người đến phòng khách. Vi Như Hạ đưa đĩa cho Vi Tử Thiện, ông gấp một đĩa thức ăn bỏ vào miệng, nhai kỹ.

“Không ngon sao ạ?” Vi Tử Hạ nhìn thấy ba không tiếp tục động đĩa, hỏi một câu.

Vi Tử Thiện nâng mắt nhìn cô, lại gấp một đĩa thức ăn, cúi đầu nói một câu: “Rất ngon.”

Mỗi người nấu ăn đều có hương vị riêng. Vì Như Hạ nấu ăn hương vị rất loạn, nhưng trong hương vị loạn đó, vẫn xen lẫn một chút hương vị đồ ăn của mẹ làm.

Sau khi ăn cơm xong, hai ba con cùng thu dọn bàn ăn, đem bát đĩa rửa sạch sẽ, cùng ra khỏi phòng bếp.

Vì Như Hạ lau khô nước trên tay, muốn về phòng mình, phía sau Vì Từ Thiện gọi cô, Vì Như Hạ quay lại, Vì Từ Thiện thần sắc bình tĩnh nhìn cô.

“Nói chuyện chút nhé.”

Hai người ngồi dưới giàn hoa hồng leo, ban đêm gió rất lạnh, nhưng lại dễ khiến con người ta tỉnh táo, họ cùng ngắm nhìn hoa cỏ trong sân.

Vì Từ Thiện mở miệng trước: “Mẹ con có từng nói với con về ta không?”

Vì Như Hạ lên tiếng đáp lại, cô vắn về ngón cái, nói: “Mẹ con chỉ nói ba không muốn có con cái, con là do mẹ dùng chút thủ đoạn mới sinh ra được. Mẹ và ba ở bên nhau rất vui vẻ. Mẹ vì muốn có thể tiếp tục vui vẻ như vậy đã đụng chạm tới giới hạn của ba, hủy đi cuộc sống của ba, ba vô tội.”

Mẹ biết bản thân mình ích kỷ, cho nên mới vì sự ích kỷ của bản thân mà chịu trách nhiệm. Mẹ đem cô rời xa An Thành, trở về Đông Trấn, để khiến ba nghĩ rằng đứa trẻ này không tồn tại. Nhưng mà không may mẹ mắc bệnh hiểm nghèo, mẹ không cách nào để cô lại một mình trên thế giới này, cho nên mẹ liên lạc với bà nội.

Tất cả các bà mẹ đều như vậy, lo nghĩ chuyện sinh ra con cái, còn lo nghĩ sau khi bọn họ qua đời tương lai của con cái sẽ ra sao.

Tổng Tổ Quân liên hệ với mẹ là vì con của cô Vì Như Hạ, mẹ đón Vì Như Hạ về là do cô là con của con trai bà. Cách nghĩ của hai người mẹ hòa vào nhau, cuối cùng chỉ còn lại ông và Vì Như Hạ hai người dựa theo cách nghĩ của họ mà làm bạn cùng nhau, cùng trải qua những tháng ngày còn lại.

Ông và Tổng Tổ Quân là bạn đại học, trước khi ông và bà kết giao đều rõ ràng cách nghĩ và nguyên tắc không sinh con, Tổng Tổ Quân do dự cũng không do dự, trực tiếp đồng ý.

Thời gian hai người chung sống rất hạnh phúc, ông thậm chí nghĩ rằng bà chính là người bạn đời của mình sau này, nhưng không ngờ rằng, người không chút do dự đồng ý việc không sinh con lại đi đổi thuốc tránh thai mà ông thường uống, đâm thủng áo mưa mà bọn họ dùng, cuối cùng mang thai thành công.

Vì Từ Thiện không hề biết Tổng Tổ Quân sau lưng ông làm những chuyện này. Ông thậm chí còn tưởng rằng bản thân áp dụng sai các biện pháp tránh thai. Dù rằng chuyện này đi ngược lại với nguyên tắc của ông nhưng ông vẫn chọn chịu trách nhiệm với Tổng Tổ Quân và đứa nhỏ.

Nhưng Tổng Tổ Quân trong lòng đấu tranh, cuối cùng thú nhận với ông, hai người họ cãi nhau kịch liệt, cuối cùng Tổng Tổ Quân không từ mà biệt.

Ông có nguyên tắc của mình, không muốn có con, Tổng Tổ Quân lừa gạt ông mà còn phá hủy đi nguyên tắc của ông. Chuyện lừa gạt như vậy vô tình tạo thành bóng ma tâm lý rất lớn, khiến cho ông tới bây giờ vẫn không dám kết giao cùng phụ nữ.

Cho dù trốn Đông trốn Tây như vậy. Trong lòng ông hiểu sự tồn tại của Vì Như Hạ là bất ngờ. Khi bà nội dẫn cô trở về, sự đột ngột này khiến cuộc sống trở nên mơ hồ, khiến ông nhớ lại 16 năm trước bản thân đã bị lừa.

Cuộc sống của ông xảy ra những biến số long trời lở đất, khiến những nguyên tắc của ông đều bị phá vỡ, ông không muốn chấp nhận, mà không thể không chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Đứt Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24-2

Editor: Team Tứ Phương 2

Sau khi Vì Như Hạ nói xong, Vì Từ Thiện cũng không nói gì. Cô nhìn ông, hỏi:

“Ba có hận con không?”

Âm thanh của con gái không lớn, nhưng đủ để ông nghe thấy. Suy nghĩ của ông thoát ra từ những hồi ức vô tận, sau đó nhìn nhận thẳng vấn đề này.

Người vô tội thường hay đi làm khó một người vô tội khác, ông tìm không thấy kẻ chủ mưu, chỉ có thể yếu đuối trốn tránh.

“Thật xin lỗi.” Vì Từ Thiện nói.

Cùng Vi Tử Thiện ở Y Trán 6 ngày, làm lễ cúng 7 ngày cho bà nội xong, hai ba con trở về An Thành. Khi đó thi thể của bà nội được đưa về Y Trán, những đồ đạc trong bệnh viện bọn họ cũng chưa kịp thu dọn. Sau khi trở lại An Thành, Vi Như Hạ cùng Vi Tử Thiện đến bệnh viện một chuyến, thu dọn những đồ dùng hàng ngày vẫn còn đặt ở đây, tiện thể cũng lấy lại bài tập trong kỉ nghỉ đông của cô.

Chưa đầy 10 ngày nữa là khai giảng, nhưng Vi Như Hạ mới làm được một phần bài tập. Lạc Đường vẫn chưa từ Đại Trạch trở về, phương thức hỏi bài tập vẫn là gọi video cho Lạc Đường.

“Lạc Đường, con đã ăn no chưa?” Bà nội Thẩm Châm Thư nhìn com trong bát của cậu vẫn chưa ăn hết hỏi một câu.

Lạc Đường gạt đầu một cái, cầm điện thoại đem ghế đẩy về vị trí cũ, nói: “Con đi làm bài tập.”

Nói xong, cậu xoay người ra khỏi phòng ăn.

Nhìn bóng dáng cao lớn của cậu, Thẩm Châm Thư cười đến vui vẻ mà tiếc rằng: “Trước đây đối với bài tập cũng không quá để tâm như vậy.”

“Như Hạ bên nhà hàng xóm lại muốn hỏi nó bài tập đây mà”. Dương Thư Như cười với Thẩm Châm Thư giải thích “Không cần để ý nó, đối thì nó sẽ quay về ăn thôi.”

“Là người mới chuyển đến lúc hè?” Bình thường Thẩm Châm Thư ít đến nhà Lạc Đường, có chuyện gì cũng đều là do Dương Thư Như nói với bà, quan hệ mẹ chồng nàng dâu cũng không tệ, thường xuyên gọi điện thoại nói chuyện.

“Vâng.” Dương Thư Như nói xong, còn than nhẹ một tiếng nói: “Mồng 1 bà nội của Như Hạ qua đời, lần đó Lạc Đường cũng qua giúp đỡ.”

Tâm tư của người trẻ tuổi không giấu nổi người lớn, Thẩm Châm Thư cũng không phải là người già cổ hủ, bà có thể nhìn thấu, chỉ hỏi: “Vậy đứa bé kia thế nào?”

Dương Thư Như cười, đáp: “Là đứa bé có tính cách tốt.”

Vi Như Hạ nhìn bản giấy nháp của Lạc Đường, đem đề vừa rồi tính toán lại một lần nữa. Lạc Đường là một học sinh thông minh, cũng là một thầy giáo thông minh. Cậu thậm chí biết được đoạn nào cô bị bế tắc rơi vào ngõ cụt, sau đó lại từ nơi đó kéo cô trở về.

Làm xong bài tập, Vi Như Hạ nhìn trên quyển vở được viết kín công thức, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn nói: “Làm xong rồi, cậu xem đi”

Cô nói xong liền đem các công thức giờ lên cho Lạc Đường xem, chỉ lộ ra hai con mắt sau quyển đề thi. Mà trong màn hình Lạc Đường cũng không nhìn các công thức tính toán, cậu ngồi tựa lưng vào ghế, nhìn ra bên ngoài, đường nét trên khuôn mặt lưu loát sạch sẽ, chiếc cằm xinh đẹp nổi với chiếc cổ thon dài, tràn đầy tuổi trẻ.

Vi Như Hạ hỏi: “Nhìn cái gì vậy?”

Lạc Đường nghe thấy tiếng của cô, nhìn lướt qua công thức trên tập vở của cô, nói: “Làm đúng rồi.”

Nói xong cậu từ chỗ ngồi đứng dậy, Vi Như Hạ nhận thấy màn hình hơi dao động. Trong video khuôn mặt Lạc Đường rất gần màn hình, sau đó cô nghe thấy âm thanh đẩy cửa sổ.

Tầm nhìn trong video đột nhiên chuyển đổi, Lạc Đường điều chỉnh camera ra phía sau, “Àm” một tiếng, pháo hoa nổ tung trên bầu trời tối đen như mực

Vi Như Hạ từ trước tới giờ chưa từng xem qua pháo hoa to như vậy, cô thốt lên một tiếng “oa”, sau đó xúc động nói: “Thật đẹp quá”

Trận pháo hoa này giống như một hồi pháo hoa nổ, pháo hoa nối liền không dứt nổ tung trên bầu trời, trượt xuống giống như sao băng, ánh đỏ một góc trời.

Xem pháo hoa, Vi Như Hạ quên đi những phiền não của đề thi toán học, cô đổ xô người ra ban, nâng mắt nhìn pháo hoa trong màn hình, gọi một tiếng

“Lạc Đường”

Trong màn hình truyền đến âm thanh của Lạc Đường, nhẹ nhàng mà ngắn gọn.

“Ừ.”

Vi Như Hạ cười, cô nghĩ là Lạc Đường đem điện thoại đặt lên bệ cửa sổ, sau đó không để ý cô nữa.

“Tôi không nhìn thấy cậu”

Vi Như Hạ vừa dứt lời, camera quay ngược lại, khuôn mặt anh tuần lại một lần nữa xuất hiện trước màn hình, hai người họ nhìn nhau, khoảng cách rất gần giống như thật sự chỉ cách một lớp màn hình mỏng, đập vỡ liền có thể chạm tới mặt của đối phương.

Khóe mắt Vi Như Hạ khẽ cong lên, nói với Lạc Đường “Tôi không nhìn thấy pháo hoa.”

Trong màn hình camera lại chuyển “âm” một tiếng, tiếng pháo hoa nổ ra.

Vi Như Hạ cười đến híp mắt lại.

Chuyện của mẹ đã xong, Vi Tử Thiện liền tập trung vào công việc, thời gian mẹ sinh bệnh ông cũng trì hoãn nhiều vai diễn, bây giờ cần phải bù lại.

Trong nhà giờ chỉ còn lại mình cô, Vi Như Hạ ăn cơm tối xong liền trở lại phòng sách học bài. Hôm qua gọi video cho Lạc Đường đã đem bài tập trước đó làm bổ sung. Cô không muốn làm lỡ quá nhiều thời gian sum họp gia đình của Lạc Đường. Cho nên chỉ dự định buổi tối mới tìm cậu ấy.

Vi Như Hạ vừa lên tầng hai, ngoài cửa truyền đến tiếng nhấn chuông cửa, tiếng chuông vang lên thanh thúy và có quy luật. Vi Như Hạ có chút nghi hoặc, xuống tầng đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, đứng trước cửa chính là Lạc Đường, Vi Như Hạ “à” một tiếng, mở to hai mắt.

Lạc Đường mặc một chiếc áo khoác màu đen, cổ quàng một chiếc khăn kẻ ca- rô từng ô trắng đen đan xen nhau, dưới hàng mi dày là đôi mắt đen sáng bóng.

“Tôi đưa cậu đến một chỗ”. Lạc Đường nhìn Vi Như Hạ nói: “Mặc ấm một chút, thời tiết hơi lạnh.”

Vi Như Hạ vẫn có chút phản ứng không kịp, cô tiện tay lấy một chiếc áo khoác màu nâu nhạt trên giá treo ngoài cửa, sau khi thay giày xong liền theo Lạc Đường ra ngoài.

Một chiếc xe màu đen đang đỗ ở cửa, trong xe là chủ lái xe lần trước đã đưa Lạc Đường đi Y Trán. Vi Như Hạ đi theo Lạc Đường lên xe, thắc mắc nói: “Đi đâu vậy?”

Lạc Đường nói: “Đi Hậu Sơn.”

Hậu Sơn chính là vùng ngoại ô cách khu biệt thự không xa lắm, nói là núi, nhưng thực ra chỉ là một gò đất nhỏ, đứng ở phía trên đó có thể nhìn được cảnh sắc về đêm của An Thành.

Đây cũng là khu biệt thự, rất ít người qua lại, sau khi xe đến nơi, Vi Như Hạ xuống xe, nhìn Lạc Đường đem thứ gì đó trên xe chuyển xuống.

Trên núi không có đèn, Vi Như Hạ mở đèn pin của điện thoại, liền nhìn rõ những đồ vật mà Lạc Đường vừa chuyển xuống.

Là pháo hoa.

Vi Như Hạ nhớ lại buổi tối hôm qua.

Lạc Đường cảm hộp quẹt mà chú Lý đưa, cậu nâng mắt nhìn Vi Như Hạ, nói: “Cậu đứng về phía sau đi.”

Biết Lạc Đường định làm gì, Vi Như Hạ cười đáp lại một tiếng, đứng lùi lại phía sau, Lạc Đường đem pháo hoa châm lên, ngòi dẫn từ từ lay động, chỉ một lát một tiếng “âm” vang lên, một chùm pháo hoa đầu tiên nổ tung trên bầu trời.

“Oa” không có trở ngại của màn hình, được nhìn cảnh pháo hoa thực như vậy càng trở nên đẹp hơn.

Vi Như Hạ cũng không phải chưa từng xem qua pháo hoa, nhưng cô cảm thấy pháo hoa đêm nay so với trước đó cô từng xem đều đẹp hơn rất nhiều. tia sáng nổ tung trên bầu trời, chiếu sáng khuôn mặt của Lạc Đường.

Vi Như Hạ cười, hỏi: “Cậu về là muốn đưa tôi đi bắn pháo hoa à?”

Cô rời nhà chỉ mặc một chiếc áo khoác, tóc vén lên bên tai, không che hết chiếc cổ thon dài xinh đẹp, ánh sáng pháo hoa, chiếu sáng đôi má trắng nõn của cô gái, khóe môi cô đang cười, con ngươi màu nâu nhạt sáng ngời thật xinh đẹp.

“Ừm” Lạc Đường lấy khăn quàng cổ xuống, cậu đặt lên đầu Vi Như Hạ, đem tóc và cổ của cô đều che lại.

Chiếc khăn quàng có mùi bạc hà vẫn lưu lại hơi ấm cơ thể, liên tục không ngừng truyền qua làn da của cô, từng chùm pháo hoa nổ tung phía sau lưng cậu, cậu ấy nói:

“Bây giờ tôi và pháo hoa, cậu đều có thể nhìn thấy rồi”

Lời tác giả muốn nói: Tôi chỉ viết một chút về phương diện người cha, không biết vì sao mọi người đều mắng hần. Bản thân hần đúng sai có thể do mỗi người chúng ta có quan niệm khác nhau, nhưng hần không đến mức bị mắng chửi chứ.

Tôi lấy một ví dụ: Giả như cô gái này là người không muốn sinh con, người con trai kia lừa gạt cô nói là đồng ý, cậu ta cũng không muốn có con, sau đó lại cố ý làm cô gái kia mang bầu, nói sinh con ra cậu nuôi, có thể nói gì?. Đương nhiên, có người nói người cha không đẻ con, không tính là giống nhau được. Nhưng đứa bé quả thực đã sinh ra rồi. Hơn nữa hần có con, đây giống như hủy đi nguyên tắc sống của hần, giống như hần chưa từng nói không nuôi dưỡng Vi Như Hạ, là mẹ của Vi Như Hạ tự mình lừa gạt hần sau đó không chịu nổi áp lực tâm lý đem toàn bộ sự việc nói ra, cuối cùng không từ mà biệt.

Vấn đề không sinh con có thể mọi người không thể lý giải được, nhưng giống như bạn muốn có con, nhưng đối phương lại không muốn, lén lút đi triệt sản, hơn nữa còn luôn giấu bạn, sau đó bạn vẫn lựa chọn ở bên cạnh hắn, cuối cùng trong lòng bạn lo lắng cảm thấy áp lực liền nói với bạn, bạn chỉ cần nhau một trận với hắn, cuối cùng hắn tự bỏ đi. Sự lừa gạt này bạn của 10 năm sau, không dám nói chuyện yêu đương với một người khác, bạn nói xem có thảm hay không?

Có thể năng lực của tôi không đủ, không viết chi tiết hơn, nhưng không phải Vi Tử Thiện vứt bỏ, hoặc là Vi Tử Thiện cố tình khiến mẹ của Vi Như Hạ có bầu sau đó không nuôi cô, Vi Tử Thiện không đáng bị mắng, hắn cũng rất vô tội.

Đường Đường: Vì muốn cho cậu nhìn thấy tôi, sau này chúng ta chỉ dùng một dáng vẽ cố định

Vi Như Hạ: Tư thế gì vậy? Làm sao có thể làm được tư thế đó?

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Editor: Team Tử Phương 2

Vi Tử Thiện đang ở hậu trường trang điểm, đoàn kịch của họ mới ra mắt một bộ kịch nói “Gió cát”, do ông đảm nhiệm vai chính. Tác phẩm này được khán giả phản ứng rất tốt, sau này có thể sẽ tăng tần suất biểu diễn.

Thái Hân Bội cầm bảng kế hoạch bước vào, nhân viên hóa trang Tiểu Hà chào một tiếng “Chị Thái”. Cô chính là trợ lý của Vi Tử Thiện, đã theo Vi Tử Thiện từ khi ông mới vào kịch viện, hợp tác cũng đã được 10 năm rồi.

“Hôm nay khán giả đến rất đông.” Cô vừa từ bên khán phòng đi vào, bây giờ vẫn chưa mở màn, nhưng trong khán phòng chỗ ngồi đã chật kín.

Tiểu Hà trang điểm lông mày cho Vi Tử Thiện xong, liền nói với Thái Hân Bội: “Độ hot của “Gió Cát” cao quá, có lẽ cần tổ chức lưu diễn.”

“Không phải có lẽ” Thái Hân Bội đem bảng kế hoạch trong tay đặt lên bàn, nói với Vi Tử Thiện: “Ngày 15 tháng 4 đến Khâu Thành biểu diễn.”

Mỗi năm đoàn kịch đều có tổ chức đi lưu diễn, nhưng thông thường chỉ lưu diễn tại 1, 2 điểm sẽ kết thúc. Bọn họ đều thấy được con số do “Gió Cát” tạo ra, dự tính năm nay sẽ còn đi những vùng khác nữa.

Vi Tử Thiện hỏi: “Sau Khâu Thành là thành phố nào?”

Thái Hân Bội cười, nói: “Còn đợi xem phản ứng của khán giả ở Khâu Thành ra sao, nếu như đạt kết quả tốt, có thể sẽ đi nước ngoài. Nếu như kết quả không tốt, thì... đợi lát, tôi có điện thoại.”

Vi Tử Thiện xem xét bảng kết hoạch, nghe cô gọi điện thoại.

“Ừm, buổi tối con tự ngồi tàu điện ngầm về, bà nội ở nhà. Hôm nay học hành thế nào? Ồ, lớp 12 rồi, phải tự nắm bắt thời gian. Được rồi, mẹ còn có việc, nói chuyện sau.”

Thái Hân Bội năm nay 40 tuổi, lớn hơn Vi Tử Thiện 2 tuổi, cô có một gia đình hạnh phúc với 2 đứa con. Con trai năm nay lớp 12, mỗi ngày cô đều nói chuyện điện thoại cùng con.

Bình thường Vi Tử Thiện cũng không chú ý mấy đến chuyện này, nhưng hôm nay nghe xong cuộc điện thoại của Thái Hân Bội, liền hỏi: “Bây giờ không phải kì nghỉ đông sao?”

Đem điện thoại thu lại, Thái Hân Bội nói: “Nghỉ đông cũng cần đi học phụ đạo, trừ khi học lực giỏi mới không cần. Thực ra học lực giỏi cũng nên đi học, không thì sau này dễ bị người khác theo kịp”

Nói đến đây, Thái Hân Bội chợt phản ứng lại, sau một hồi kinh ngạc. Cô mím môi nhìn Vi Tử Thiện, hỏi: “Thành tích học tập của con gái anh thế nào?”

Những hiểu biết của Vi Tử Thiện với Vi Như Hạ chỉ như một tờ giấy trắng.

Thái Hân Bội nhìn thấy phản ứng của ông, khẽ thở dài nói: “Dù thế nào anh cũng nên quan tâm một chút vấn đề học tập của con chứ?”

Khi buổi biểu diễn kết thúc Vi Tử Thiện về nhà, lúc này đã là 9h tối. Ông mở cửa bước vào, Vi Như Hạ từ phòng bếp đi ra. Hai cha con mặt đối mặt, trong không khí có một chút trầm mặc.

Trên khuôn mặt ba cô đầy vẻ mệt mỏi, Vi Như Hạ mấp máy môi, âm lượng không lớn, cô hỏi: “Hôm nay đi Lý có việc không tới, con tự nấu ăn, ba có muốn ăn không?”

“Ừ.” Vi Tử Thiện trả lời, đem áo khoác cởi ra, cùng Vi Như Hạ đi vào phòng ăn.

Trên bàn ăn lúc này bày 4 món ăn, 2 món truyền thống của An Thành, 2 món còn lại là món Bắc. Khi Vi Tử Thiện ngồi xuống, Vi Như Hạ đã xới xong cơm cho ông, sau đó ngồi xuống đối diện.

Lần trước mặc dù hai người đã ở dưới giàn hoa hồng leo nói rõ, nhưng chỉ mới là bắt đầu, mâu thuẫn chồng chất lẫn nhau, không hiểu rõ đối phương, nếu thật sự muốn hòa thuận, vẫn còn đoạn đường rất dài phải đi.

Trong phòng ăn chỉ có tiếng thìa không cần thận va chạm với bát đĩa sứ, yên tĩnh lại trống trải, ánh sáng ôn hòa của chiếc đèn trần chiếu xuống, đem bóng của hai người kéo thật dài, dường như khoảng cách giữa họ càng ngày càng xa.

Vi Như Hạ gấp một đĩa rau, nhìn Vi Tử Thiện ăn cũng không nhiều, cô ngẩng đầu hỏi: “Rất khó ăn sao ạ?”

Cô vẫn là nấu món ăn đã từng nấu lúc trước tại nhà bà nội, món ăn này đã được Vi Tử Thiện tán thành một lần, cô không thử nấu món khác, sợ ông ăn không quen.

Giương mắt nhìn Vi Như Hạ một chút, Vi Tử Thiện giải thích: “Gần đây phải đi diễn liên tục, cần phải kiểm soát cân nặng.”

Làm diễn viên cũng vô cùng khó, buổi tối không ăn cơm, sau đó vẫn thường phải chịu đói.

“Lần sau con sẽ nấu thanh đạm một chút.” Ăn một miếng cơm, Vi Như Hạ nói.

Vi Tử Thiện có thể cảm nhận được, trong quá trình làm dịu đi mối quan hệ của hai người Vi Như Hạ vẫn đang thăm dò tiếp cận, tính cách cô là sau khi phát hiện ra vấn đề liền lập tức xử lý, không giống như ông là người rất bảo thủ, sẽ lựa chọn quên đi vấn đề.

Nhìn cô rất nhanh đã ăn hết nửa bát cơm, nhất định là vẫn đợi ông chưa ăn cơm tối. Vi Tử Thiện đem đĩa đặt xuống, ông vẫn chưa rời đi, nhìn Vi Như Hạ nói: “Lần thi cuối kì này con làm bài thế nào?”

Trong tầm mắt, đứa trẻ khề dừng động tác ăn cơm, ngẩng đầu lên, đôi mắt màu nâu nhạt sáng ngời lại trong suốt.

Đây không tính là một chủ đề hay, dù cho quan hệ của hai cha con thế nào phạm là nhắc đến thành tích học tập, dường như đều rất tế nhị.

Vi Như Hạ khề động cơ miệng đem cơm nuốt xuống, có chút lo lắng nói: “Ồ tầm trung bình khá, lần sau con sẽ cố gắng hơn.”

Sau khi bà nội nằm viện, suy nghĩ của cô cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, lần thi cuối kì thành tích không tính là tốt.

Nếu đã là tầm trung, vậy là có không gian để tiến bộ, Vi Tử Thiện sau khi nhận được câu trả lời, liền hỏi: “Kì nghỉ đông con có muốn đăng kí học phụ đạo không?”

Cô lại khề dừng động tác ăn cơm.

Vi Tử Thiện chưa từng nuôi con, ông không biết nên làm thế nào chăm sóc đứa trẻ lớn như vậy, nhìn Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn mình, Vi Tử Thiện giải thích: “Trợ lý của ta, di Thái cũng có con học lớp 12, kì nghỉ đông luôn đăng kí đi học phụ đạo, cô ấy nói bây giờ học sinh cấp 3 đều đăng kí, con có muốn đi không?”

Vi Tử Thiện nói rất chậm, giống như đang miêu tả lại lời chỉ bảo của người khác, ông nói có chút không quen, Vi Như Hạ nghe cũng có chút không quen. Có lẽ vì không quen, Vi Như Hạ khề cười, trước giờ cô chưa từng nghe những lời này từ miệng của Vi Tử Thiện.

Vi Như Hạ khöhe mắt cong cong, nói với cha cô: “Nhưng mà cũng sắp khai giảng rồi ạ.”

Hôm nay là mùng 10, cách ngày khai giảng chỉ có 5 ngày, đoán chừng các lớp phụ đạo cũng kết thúc khóa học rồi.

“À.” Mấy ngày này công việc quá bận, ông đã quên mất thời gian rồi, kì nghỉ đông ngắn, thông thường sau tết nguyên tiêu đã khai giảng rồi.

Vi Tử Thiện lại trầm mặc lần nữa, Vi Như Hạ ngược lại cảm thấy bầu không khí trong phòng ăn giống như băng tuyết đã hòa tan trong dòng suối nhỏ, chảy róc rách, cô cười nhìn ba, hỏi: “Ba là đang quan tâm con sao?”

Uống một ngụm nước, Vi Tử Thiện nhìn nụ cười trên mặt cô, vẻ mặt hòa hoãn, cũng không phủ nhận.

“Ừ.”

“Con rất vui.” Vi Như Hạ nói xong cảm nhận của bản thân, cúi đầu tiếp tục ăn cơm, khöhe môi khề cong, độ cong ngày càng lớn hơn.

Cô rất dễ thỏa mãn, cô có thể cảm nhận được trong sự quan tâm của ba tuy có chút vụng về, nhưng không sao, dần dần sẽ trở nên tốt hơn.

Vi Từ Thiện nhìn thấy nụ cười trên khóe môi cô, sự mệt mỏi trong đôi mắt màu nâu nhạt cũng dịu đi, khóe môi ông cũng khẽ cong lên, hai cha con khi cười rất giống nhau.

Vi Từ Thiện nói: “Tết Nguyên Tiêu đi Y Trần đưa bánh trôi nước cho bà nội con.”

Nhắc tới bà nội, hai người đều cảm thấy chút áp lực trong lòng, tết Nguyên Tiêu là tết đầu tiên kể từ khi bà nội qua đời, mà bánh trôi nước cũng là hồi ức cuối cùng giữa bà nội và bọn họ.

Vi Như Hạ mang theo giọng nghẹn ngào trả lời một câu: “Vâng.”

Tết Nguyên Tiêu đến rất nhanh, sau khi đưa bánh trôi nước cho bà nội xong, hai người cũng không lập tức đi. Mùa xuân đến, thời tiết cũng ấm áp hơn, hoa cỏ trong vườn của bà nội cũng cần phải chăm sóc rồi.

So với Vi Như Hạ, Vi Từ Thiện rất ít khi làm những công việc đòi hỏi thường như vậy, mới bắt đầu vẫn là cô dạy ông làm sao cày đất, bón phân, đợi sau khi bồn hoa đã được chăm sóc xong, Vi Từ Thiện đến trước giàn hoa hồng leo, nhìn những mầm cây mới đâm ra, nói với Vi Như Hạ: “Có vài nhánh đã rụng rồi.”

Mấy nhánh này chắc là hôm chôn cất bà nội, bị người khác va phải. Vi Như Hạ nhìn mấy nhánh cây, nói với Vi Từ Thiện: “Con đi lấy dụng cụ, cần phải buộc lại, nếu không toàn bộ sẽ hỏng mất.”

Vi Từ Thiện liền đáp lại một tiếng, Vi Như Hạ chạy vào phòng khách, cô tìm hộp dụng cụ ở tủ bát, lấy hộp dụng cụ chuẩn bị ra ngoài, khi quay người, liền nhìn thấy quyển lịch đặt trên bàn.

Ngày tháng vẫn dừng lại ở tháng 11 năm ngoái, là thời gian mà bà nội nhập viện.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25-2

Editor: Team Từ Phương 2.

Ngày tháng vẫn dừng lại ở tháng 11 năm ngoái, là thời gian mà bà nội nhập viện.

Đoạn hồi ức này, lại ở trong đầu lướt qua, Vi Như Hạ kéo ngăn kéo ra, phát hiện trong đó có đặt một quyển lịch năm mới.

Trong cuộc sống bà nội là người vô cùng tỉ mỉ, trong nhà mỗi một đồ vật bà đều có thể nhớ nó ở đâu, cái gì đã sắp dùng hết, cũng sẽ được kịp thời bổ sung, hơn nữa cũng sẽ đặt ở một vị trí cố định.

Lịch cũng là do bà nội đã mua trước đó, trước khi mua, bà cũng không lường trước được bản thân năm viện sẽ qua đời.

Vi Như Hạ đem hộp dụng cụ đặt xuống, lấy cuốn lịch mới ra, xé tháng thứ nhất tháng thứ 2, dừng lại ở tháng thứ 3.

Ngày 29 tháng 3, được khoanh tròn đánh dấu bằng bút đỏ, bên cạnh vòng tròn nhỏ, có vài nét chữ tiểu楷 rất xinh đẹp — sinh nhật Từ Thiện.

Vi Như Hạ lật 3 tháng tiếp theo, quả nhiên, tại vị trí ngày 15 tháng 6 cũng có đánh dấu 1 vòng tròn nhỏ, bên cạnh cũng viết vài chữ — Sinh nhật bảo bối.

Cổ họng có chút đau rát, Vi Như Hạ đem lịch lật trở lại, bên ngoài Vi Từ Thiện đang gọi cô, Vi Như Hạ đáp lại: “Vâng, con ra đây.”

Sau khi tết nguyên tiêu kết thúc, là khai giảng học kì mới.

Hôm khai giảng, Vi Như Hạ rời giường từ sớm, Vi Từ Thiện tối qua đi diễn về rất muộn, bây giờ vẫn chưa dậy. Cô ăn cơm sáng xong, đẩy cửa bước ra ngoài.

Thời tiết tháng 3 đã ấm áp trở lại, mặt trời mới mọc tươi đẹp sạch sẽ, Vi Như Hạ hơi nheo mắt, nhìn thấy Lạc Đường đang đứng trước cửa đợi, cô liền chạy qua.

“Cậu về khi nào vậy?” Nhìn thấy Lạc Đường, Vi Như Hạ rất vui.

Sau lần bắn pháo lần trước, Lạc Đường trở lại nhà bà nội, cậu ấy ở nhà bà nội đón tết nguyên tiêu. Vi Như Hạ cho rằng hôm nay cậu sẽ đi thẳng tới trường học, không ngờ rằng lại về nhà trước.

Lạc Đường khoác một chiếc áo gió màu nâu sẫm, bên trong mặc đồng phục sơ mi trắng gọn gàng sạch sẽ, cậu ấy rất hợp với những trang phục gọn gàng

như vậy, lịch sự nhã nhặn, cảm giác trẻ trung đầy nhiệt huyết.

“Buổi tối ngày hôm qua.” Lạc Đường đưa tay giúp Vi Như Hạ kéo cửa. Vi Như Hạ từ dưới cánh tay của cậu đi ra.

Ở bên đường của tiểu khu hai người sóng bước đi, cảm nhận không khí tươi mới của một buổi sáng tinh mơ, Vi Như Hạ vừa đi vừa nói: “Thảo nào tôi không nghe thấy tiếng xe.”

Nghe Vi Như Hạ nói, Lạc Đường nhìn cô, cô gái buộc kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản, bên tai rơi vài sợi tóc lưa thưa, giống như con vật nhỏ.

“Cậu đợi tôi à?”

“Ừ.” Vi Như Hạ đáp: “Đợi một lúc, tôi có chuyện muốn hỏi cậu.”

Thanh cuốn lên cửa tàu điện ngầm, rất nhiều người đi tới đi lui, Lạc Đường đưa tay kéo Vi Như Hạ đến bên mình, hỏi “Chuyện gì?”

Lạc Đường đứng phía sau cô, Vi Như Hạ thấp hơn so với cậu một bậc thang, cô quay đầu ngẩng lên nhìn Lạc Đường, cho dù đứng ở góc độ này cậu ấy vẫn như vậy rất đẹp trai.

“Cậu biết món ăn truyền thống ở chỗ nào ngon không?? Gần nhà hát lớn An Thành. Sắp đến sinh nhật của ba tôi, tôi muốn chuẩn bị trước một chút, tạo cho ông ấy một bất ngờ.”

Cô cũng muốn tự làm một bữa cơm để cho Vi Từ Thiện nếm thử, nhưng tài nghệ nấu ăn của cô quả thực không đáp ứng được khẩu vị của Vi Từ Thiện, và lại dạo này ba cô vẫn luôn rất bận, sinh nhật hôm đó vẫn có buổi biểu diễn, có lẽ ông ấy cũng không có thời gian về nhà ăn cơm.

Cô vừa nói xong, cổ áo phía sau liền bị Lạc Đường kéo lên, chân cô thiếu chút nữa cách mặt đất, bị Lạc Đường dẫn xuống từ trên thang cuốn, vừa rồi quay đầu lại nói chuyện, không chú ý một chút liền xuống đến nơi rồi.

Kéo theo Vi Như Hạ, Lạc Đường tìm được tuyến tàu số 9, cậu nói với Vi Như Hạ: “Gần đó có quán ăn An Thành, khẩu vị cũng tạm được.”

Khẩu vị của Lạc Đường và ba cô khá là giống nhau, được người An Thành như cậu ấy xác nhận, chắc chắn hương vị chính tông rồi.

Khi đang nói chuyện, hai người đã lên tàu điện ngầm, Vi Như Hạ vừa bước vào, liền bị dòng người dồn vào góc khuất, cô ngã người về phía tàu điện ngầm, đoàn người đông đúc bên cạnh rất nhanh chóng yên tĩnh, hai tay Lạc Đường chống hai bên người cô, đem cô vây trong lòng.

Hôm nay người trên tàu điện ngầm rất đông, Vi Như Hạ cảm giác cơ thể Lạc Đường sắp dán vào cơ thể cô. Hương vị bạc hà quen thuộc không thanh mát như ngày trước, mà dần theo cảm giác chói sáng rực rỡ như pháo hoa.

Khi Vi Như Hạ bị cảm giác khô nóng mơ hồ làm cho khuôn mặt có chút đỏ hồng, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến âm thanh của Lạc Đường.

“Tôi không chui ra từ trong kẽ đá.”

Vi Như Hạ nghe được câu này liền bật cười, cô ngẩng đầu lên nhìn Lạc Đường trước mặt, hỏi “Sao vậy?”

Tàu điện ngầm chật chội, khiến cho hai tay của Lạc Đường chống đỡ không nổi, khuya tay cậu khẽ chạm vào má cô, Lạc Đường cúi đầu, ngữ khí bình tĩnh nói.

“Tôi cũng có ngày tháng năm sinh. Tuy rằng sinh muộn hơn chú Vi hai mươi mấy năm, nhưng ngày sinh sớm hơn chú ấy nửa tháng.”

Khuôn mặt của cậu ngay trước mặt cô, Vi Như Hạ có thể nhìn thấy khuôn mặt của cô phản chiếu trong đôi mắt trong suốt sáng ngời của cậu. Cô đang lẫn trốn trong đôi mắt được bảo vệ dưới đôi mi dày của Lạc Đường, giống như hiện tại cô cũng đang được cơ thể cậu bảo vệ.

Sinh nhật của Lạc Đường sớm hơn ba cô nửa tháng, cậu ấy muốn nói như vậy

Với tư cách bạn bè, trong lòng Vi Như Hạ chợt cảm thấy có chút áy náy, cô và cậu đã quen biết nửa năm, nhưng hiểu biết của cô về cậu ấy không nhiều bằng cậu biết về cô.

Sau khi áy náy qua đi, trái tim Vi Như Hạ giống như được bỏ công anh gãi một phen.

Cứ như vậy Lạc Đường tự nói ngày sinh nhật của cậu ấy, có chút dễ thương.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, hơi thở gần như cũng quyện vào nhau, trong tàu điện ngầm chật chội, Vi Như Hạ không cảm nhận được người khác, chỉ cảm nhận được Lạc Đường.

Vi Như Hạ cười nói: “Sau này tôi gọi cậu là Đường Đường nhé.”

Đề tài được Vi Như Hạ nói ra, thật sự cũng không làm Lạc Đường có gì không vừa lòng, cậu nghiêng nghiêng cổ, ánh mắt nhìn xuống dưới, lông mi trên càng cuộn càng dài hơn.

“Tại sao?”

Vi Như Hạ đang đếm số lông mi của cậu, cảm nhận được sự lay động của tàu điện ngầm, trả lời: “Vì cậu ngọt mà.”

Người con gái trong lòng cười đến nỗi khóe mắt cũng cong lên, Lạc Đường nâng mắt chuyển tầm nhìn sang hướng khác, cảm giác từng đợt ngọt ngào đang nở rộ trong lồng ngực.

Tai của cậu cũng dần dần đỏ lên, nhỏ giọng nói:

“Ừ, gọi đi.”

Lời tác giả muốn nói: Đường Đường: Chỉ cho phép cậu gọi, không cho phép nói cho người khác biết.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Editor: Team Tử Phương 2.

Ngày đầu tiên đi học trở lại, trong phòng học ồn ào huyền ảo, sau một kì nghỉ đông không gặp mọi người đều không nói hết chuyện. Kha Văn Trấn bước vào phòng cho cả lớp ngồi xuống, mở kế hoạch sau khi trở lại trường ra.

Đưa tập bài thi tiếng Anh cho lớp trưởng Ngô Giai Giai, Kha Văn Trấn hỏi một câu: “Giáo viên các môn đều đã trả bài kiểm tra cuối kì cho lớp chưa?”

Lần khảo sát cuối kỳ này, thành tích mười lăm môn học đều không tồi, cả lớp làm bài rất tốt.

“Trả cho các bạn đi.”

Sau khi nói xong, Kha Văn Trấn cười cười ngay sau đó vẻ mặt vui vẻ nói: “Học kì mới này các em chăm chỉ học tập, cũng sắp lên lớp mười hai rồi. Còn có đàn anh đàn chị năm ba sắp thi đại học, mọi người không nên đi quấy rầy.”

Hiện tại đã tháng ba, còn cách kì thi đại học có ba tháng, là thời gian chạy nước rút cuối cùng. Tuy mới quay lại trường nhưng lúc đi qua dãy phòng học năm ba có thể cảm nhận được không khí khẩn trương áp lực từ bên trong.

Tuy rằng hiện tại chỉ mới năm hai nhưng Vi Như Hạ rất đồng cảm như chính mình cũng trải qua vậy. Cô nhìn bài thi hóa học và vật lý vừa được trả trên tay, nhìn những lỗi sai mất điểm trước mắt, khiến tâm tình cô còn nôn nóng hơn nhìn thấy bảng điểm.

Trước mặt xuất hiện thêm một bài thi tiếng Anh, Ngô Giai Giai đứng trước mặt Vi Như Hạ, nhẹ nhàng nói một câu: “Vi Như Hạ, giúp tôi một chút.”

“Được.” Vi Như Hạ nhận lấy, nhìn thoáng qua họ tên trên bài thi, phía trên viết tên Lạc Đường. Chữ của Lạc Đường viết rất đẹp, từng nét bút cấu trúc đều giống nhau, vô cùng có khí khái.

Cầm bài thi của Lạc Đường, Vi Như Hạ vừa xem qua, không tin lật qua lật lại xem một lần nữa. Cô giương mắt nhìn Lạc Đường, vừa muốn nói chuyện, Kha Văn Trấn lại gọi cô.

“Vi Như Hạ.”

Vi Như Hạ ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Kha Văn Trấn, lên tiếng: “Dạ.”

“Tôi phòng giáo viên cùng cô một chút.” Dù trên mặt Kha Văn Trấn mang theo ý cười, nhưng trong lòng Vi Như Hạ vẫn lo lắng một chút. Sau khi đưa bài thi cho Lạc Đường, đứng dậy ra cửa.

Về chuyện của bà nội Vi Như Hạ, Kha Văn Trấn đã biết từ Hồ Ngâm Ngâm. Cô an ủi Vi Như Hạ một chút sau đó liền vào vấn đề chính.

“Chương trình học hiện tại em có thể theo kịp không?” Thành tích khảo sát tháng đầu tiên của Vi Như Hạ không tồi, kì thi giữa kì cũng có tiến bộ, nhưng từ kì thi giữa kì đến cuối kì, thành tích lại tụt dốc rất trầm trọng. Tuy rằng cũng do ảnh hưởng vì tình hình sức khỏe của bà nội, nhưng Kha Văn Trấn cho rằng vẫn còn nguyên nhân khác.

Lần này Vi Như Hạ xếp thứ ba mươi, chính cô cũng cảm thấy thành tích này có chút phụ lòng các thầy cô đã giúp đỡ mình, cô cúi đầu kiểm điểm, nói: “Em theo kịp được ạ, học kỳ này em sẽ nỗ lực hơn nữa.”

“Vây được.” Kha Văn Trần cười nói, cô uống một ngụm nước, sau khi trầm tư trong chốc lát, nói với Vi Như Hạ: “Học tập dựa vào chính mình hay thầy cô đều chưa đủ, chủ yếu vẫn là dựa vào bạn học. Học kỳ này cô cho em ngồi cùng Lý Dịch Đình, em thấy thế nào?”

Ban đầu Vi Như Hạ chủ động đưa ra ý kiến ngồi cùng một bàn với Lạc Đường, trước khi thay đổi vị trí, cô vẫn muốn hỏi ý kiến Vi Như Hạ một chút.

Đề tài này có chút bất ngờ chưa có chuẩn bị, Vi Như Hạ không kịp nghĩ nhiều, chỉ biết nói: “Nếu có vấn đề gì em có thể hỏi Lạc Đường là được rồi ạ.”

Kha Văn Trần cười, cô cảm hai tờ phiếu điểm, là lần khảo sát cuối cùng của năm trước và bảng điểm khảo sát cuối kì vừa rồi. Cô tìm tên Lạc Đường, chỉ vào những điểm số không đồng đều nói: “Thành tích của Lạc Đường vẫn luôn không đồng đều, hơn nữa thành tích của các em không khác biệt lắm, cậu ta có thể giúp được em sao?”

Nhắc tới cái này, Vi Như Hạ liền nhớ tới bài thi tiếng anh của Lạc Đường mà mình vừa nhìn thấy. Bài thi của cậu bỏ trống rất nhiều chỗ, phần đọc hiểu tự luận và viết đoạn văn một chút cũng chưa động.

Cô vừa muốn vì Lạc Đường mà cãi lại, nhưng không biết nên nói lại từ góc độ nào. Vi Như Hạ liền trả lời vấn đề Kha Văn Trần: “Cậu ấy có thể giúp được ạ, em hỏi câu nào cậu ấy đều sẽ giảng cho em, hơn nữa giảng rất dễ hiểu. Em cảm thấy trong học tập cậu ấy đã giúp mình rất nhiều.”

Không phải lần đầu tiên Kha Văn Trần làm chủ nhiệm lớp, mỗi năm từ tay cô đã qua bao thế hệ học sinh, trong lòng học trò nghĩ cái gì, sẽ phát sinh cái gì cô đều biết rõ.

Các giáo viên cũng không phải không để ý đến những chuyện bên ngoài, một lòng chỉ dạy kiến thức trong sách. Đại hội thể thao mùa thu Lạc Đường bé Vi Như Hạ trên đường chạy đã truyền khắp toàn trường. Mà cả việc Vi Như Hạ đến lớp nghệ thuật tìm Lý Nhã Văn cô cũng có nghe thấy.

Đối với quan hệ của Vi Như Hạ và Lạc Đường, nói là bạn bè thì quá gần gũi, mà có thể coi như hai người đang yêu sớm.

Đã dạy nhiều học sinh như vậy, kỳ thật thanh niên mười sáu mười bảy tuổi luôn đơn thuần như giấy trắng, tâm tư gì cũng không thể che giấu. Cô nhìn biểu tình của Vi Như Hạ không giống như là có chuyện đó.

Cuối cùng, Kha Văn Trần cũng không nói thêm gì, cô chỉ nói hai câu đầy thâm ý.

“Hai em ngồi cùng bàn, quan trọng nhất vẫn là hỗ trợ lẫn nhau trong học tập, không thể phân tâm những chuyện khác.”

Thời điểm Vi Như Hạ trở lại phòng học, vừa đúng lúc Lý Dịch Đình phát bài thi toán học. Cô vừa bước vào cửa, Lý Dịch Đình liền cười với cô, đưa bài thi qua.

“Bài của cậu và Lạc Đường, tôi không nhờ người khác giữ hộ.”

Cười nói cảm ơn, Vi Như Hạ cầm bài thi rồi đặt bài của mình ở phía dưới, vừa nhìn Lạc Đường vừa về chỗ ngồi.

Hiện tại còn chưa đến thời gian vào lớp, trong lớp nói chuyện vô cùng ồn ào. Kì nghỉ đông có rất nhiều chuyện, đặc biệt là chuyện của những anh chị khóa trên chọn trường đại học.

“Lý Nhã Văn được Học viện Điện ảnh tuyển thẳng.”

“Cậu ta không phải mới lớp mười một sao? Như vậy cũng quá trâu rồi!”

“Nghe nói được một đạo diễn nhìn trúng, về sau khả năng cao sẽ không theo nghiệp vũ đạo, chắc là đi đóng phim điện ảnh.”

“Oa, trường chúng ta bao năm qua nhiều hoa khôi như vậy, đây là lần đầu tiên được Học viện Điện ảnh tuyển thẳng đúng không?”

Xuyên qua đám người đang thảo luận, Vi Như Hạ trở lại chỗ ngồi của mình, cầm theo những bài thi Lạc Đường chưa nhận. Lạc Đường đang xem truyện tranh, nhìn động tác của cô, tầm mắt liền chuyển hướng về tay của cô. Cậu đóng truyện tranh lại, nhìn thẳng vào mắt Vi Như Hạ.

“Những bài này cậu đều đã giải cho tôi, tại sao không làm?” Vi Như Hạ nhíu mày hỏi xong, đột nhiên cười, nói: “Không phải cậu cố tình để điểm thi giống tôi chứ?”

Lời này của Vi Như Hạ tất nhiên là nói giỡn, ai có thể lợi hại đến mức mỗi môn đều được điểm tương đương cô. Lại nói, thành tích kiểm tra giống cô, trừ khi hai người cùng một phòng thi thì mới có thể không có gì khác nhau.

Sau khi cô nói xong, đưa bài thi cho Lạc Đường, nói: “Chủ nhiệm lớp vừa cùng tôi trao đổi chuyện học tập, cũng nhắc tới cậu.”

“Nói chuyện gì?” Lạc Đường lấy lại bài thi, để bên dưới cuốn truyện tranh.

“Nói đến việc thành tích học tập của cậu tụt dốc.” Vi Như Hạ nói xong, lại bồi thêm một câu: “Cô lo lắng cậu không giúp được tôi trong học tập, hỏi tôi có muốn ngồi cùng bàn với Lý Dịch Đình hay không.”

Ánh mắt Lạc Đường tối đi.

Lại là Lý Dịch Đình.

Sau khi Vi Như Hạ nói xong liền chuẩn bị sách vở, nhưng chợt nhận thấy Lạc Đường giống như vẫn đang nhìn cô. Cô quay đầu lại nhìn thì thấy ánh mắt Lạc Đường như là đang chờ đợi kết quả từ cô. Hơi sững sốt một chút, lúc sau cô mới phản ứng lại cười cười nói: “Tôi không đồng ý rồi, tôi cảm thấy cậu dạy khá tốt.”

“Dạy khá tốt” Lạc Đường nghe được lời khen ngợi, quay đầu lại tiếp tục đọc truyện tranh.

Vi Như Hạ nhìn cuốn truyện trên tay cậu, muốn nhắc nhở cậu học tập, nhưng đề nào cậu xem qua cũng có thể giải, người nên học tập tốt là cô mới đúng.

Nghĩ đến đây, Vi Như Hạ cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Bạn đang đọc truyện *Đứt Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26-2

Editor: Team Tử Phương 2.

Giờ thể dục còn chưa kết thúc, Vi Như Hạ đã bị Hồ Ngâm Ngâm kéo đi xếp hàng mua cơm trộn thịt nướng. Cô ăn kem Đông Bắc, ngồi cùng Hồ Ngâm Ngâm ở chỗ kia chờ. Hồ Ngâm Ngâm có chút bội phục, hỏi: “Cậu thật sự không sợ lạnh à.”

Hồ Ngâm Ngâm tuy cũng thích ăn lạnh, nhưng với cái thời tiết hiện tại này cô không dám. Vi Như Hạ một chút đều không sợ lạnh, mùa đông cũng ấm như cái bếp lò. Theo lý thuyết cô thường xuyên ăn lạnh như vậy sẽ bị đau bụng kinh, nhưng Vi Như Hạ hoàn toàn không đau, lúc đi cả tối không có gì khác biệt so với lúc bình thường, còn cô thì đau bụng đến lợi hại.

“Mùa đông ở chỗ mình cũng có bán.” Vi Như Hạ nói với Hồ Ngâm Ngâm: “Ổ chợ của thị trấn, bóc vỏ có thể ăn ngay lập tức.”

Hồ Ngâm Ngâm đang uống một ngụm coca thiếu chút nữa phun ra, nảo nảo hỏi một câu: “Vậy không sợ bị chảy ra sao?”

Hỏi xong một lúc, chính cô ấy lại trả lời: “À, mùa đông ở chỗ cậu có thể lên tới âm bốn năm mươi độ mà.”

Vi Như Hạ cười rộ lên, lại cắn một miếng kem. Hồ Ngâm Ngâm nhìn thoáng qua phía sau, nơi đó có mấy nam sinh thể chất, sau khi cô ấy nhìn thấy, liền đến nói trước mặt Vi Như Hạ: “Cậu nhìn người mất to kia kìa, cậu ta đang nhìn cậu.”

Học sinh thể chất kia đứng ở phía sau Hồ Ngâm Ngâm, sau gáy cô ấy có mắt sao? Còn có thể thấy cậu ta nhìn cô?

Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, bên kia tổng cộng có bốn người, người có đôi mắt lớn nhất là người có bộ dạng đẹp nhất. Làn da của cậu ta cũng rất trắng, mềm mại như có thể vắt ra nước. Bốn người ngồi ghé dựa quanh bàn, để một cái hộp hình vuông xuống, trên hộp viết bốn chữ “Sinh nhật vui vẻ”, bên cạnh dùng dải lụa màu tím buộc lấy.

Là bánh sinh nhật.

Hồ Ngâm Ngâm phát hiện không sai, nam sinh mất to quả nhiên đang nhìn cô. Lúc cô nhìn qua mắt đối mắt với cậu ta, cậu ta liền nhanh nhẹn né tránh.

Vi Như Hạ nhìn thoáng qua hộp bánh kem, hỏi Hồ Ngâm Ngâm: “Sinh nhật bạn bè thường tặng quà gì cậu có thể góp ý không?”

Hồ Ngâm Ngâm vẽ mặt bất quái hỏi một đồng bạn, không nghĩ khi nói Vi Như Hạ cũng không có chút phản ứng nào, ngược lại trực tiếp bị cô làm lơ. Cô ấy nhìn Vi Như Hạ, vẽ mặt bất đắc dĩ, hỏi: “Nam hay nữ?”

“Lạc Đường” Vi Như Hạ nói.

Nghe được là Lạc Đường, trên mặt Hồ Ngâm Ngâm một lần nữa bùng nổ về bất quái. Vi Như Hạ buồn cười nhìn cô ấy, cuối cùng Hồ Ngâm Ngâm bị sự hào hứng của mình dập tắt.

Quan hệ của Vi Như Hạ và Lạc Đường luôn rất tốt. Chỉ là bạn bè thân thiết thôi, còn chưa tới mức có thể trở thành chủ đề bất quái.

Hiểu biết của Hồ Ngâm Ngâm với Lạc Đường giới hạn chỉ có ngày thường Hàn Tuấn Tùng nói cái gì thì cô biết cái đó. Kỳ thật cô cũng không có ý kiến gì tốt, sau liền nói: “Nếu không tặng đồ vật cậu thích là được.”

Nói xong, cô nói cùng Vi Như Hạ: “Thật ra điều kiện gia đình Lạc Đường tốt như vậy, tặng quà gì không quan trọng, quan trọng là có tâm. Tốt nhất là đến ngày sinh nhật cậu hãy là người đầu tiên nói lời chúc, cho cậu ấy biết cậu luôn để cậu ta trong lòng.”

“Cậu cũng chúc Hàn Tuấn Tùng từ lúc sáng sớm sao?” Vi Như Hạ hỏi.

“Còn lâu mình mới làm như thế.” Hồ Ngâm Ngâm về mặt chán ghét, “Cậu ta ngủ như heo ý, mình cần gì phải nửa đêm không ngủ để chúc cậu ta?”

Vi Như Hạ nở nụ cười.

Trước sinh nhật Lạc Đường một ngày, Vi Như Hạ đặt đồng hồ báo thức mười một giờ năm mười. Tiếng chuông vừa vang lên, Vi Như Hạ liền tỉnh dậy lấy di động gọi cho Lạc Đường.

Điện thoại bên kia bắt máy, giọng Lạc Đường trầm tĩnh, không có gì khác so với thường ngày, chỉ là mang theo chút khàn khàn, ban đêm nghe phá lệ ôn nhu.

“Làm sao vậy?”

“Sinh nhật vui về ~” Vi Như Hạ cười nói một câu.

Sau khi nói xong, Vi Như Hạ nghe thấy một tiếng cười nhẹ. Lạc Đường rất ít cười, Vi Như Hạ tựa hồ thấy được khóe mắt cậu đang cong cong. Trong lòng cô cũng vui vẻ, từ trên giường ngồi dậy, khoác thêm áo nói với Lạc Đường.

“Ra ngoài đi, tôi có quà muốn tặng cho cậu.”

Hiện tại vừa qua mười hai giờ, lúc Vi Như Hạ ôm hộp quà đi ra, Lạc Đường đã đứng ở cửa.

Gió đêm rất lạnh, tiểu khu lại yên tĩnh, cả ven đường cũng chỉ có ánh sáng đèn đường chiếu xuống hai người thiếu nam thiếu nữ.

Bên trong Lạc Đường mặc áo ngủ, bên ngoài khoác một cái áo lông vũ màu đen dài. Cậu kéo khóa đến gần cằm, lộ ra chiếc cằm nhọn. Cả khuôn mặt ở trong đêm tối, trắng nõn lại đẹp mắt.

“Tặng cậu.” Vi Như Hạ cũng mặc áo lông vũ dài, kiểu dáng tương đồng với Lạc Đường, nhìn qua như người mẫu mặc đồ đôi.

Món quà dùng giấy bao rất đẹp, một cái hộp rất lớn, cầm cũng rất nặng. Lạc Đường tiếp nhận, gió lạnh thổi lông mi trên mắt, cậu nhìn Vi Như Hạ, hỏi: “Nếu là chú Vi rạng sáng cậu cũng tặng quà cho ông à?”

Cho là Lạc Đường đang chế nhạo cô hơn nửa đêm còn tặng quà, Vi Như Hạ không chút mặt đỏ nào, cô cười rộ lên, nói: “Bố tôi không tính, tuổi tác ông lớn rồi, hơn nửa tỉnh lại sẽ không dễ dàng ngủ. Tôi sẽ chờ ông tỉnh rồi nói sau.”

Ban đêm gió lạnh thổi từng trận, cây phong bên cạnh đèn đường ào ào rung động. Ánh đèn xuyên qua lá cây nhẹ nhàng chiếu lên khuôn mặt thiếu niên.

Cậu nhìn món quà trong tay, lại nhìn thiếu nữ đứng trước mặt, cậu như là lấy được ưu đãi nào đó, nhưng chung quy vẫn là dựa vào ưu thế tuổi trẻ mà được ưu tiên. Lạc Đường mím môi, nói: “Khi tôi có tuổi chất lượng giấc ngủ cũng sẽ rất tốt.”

Vi Như Hạ quen với tâm tư khó đoán của Lạc Đường, nghe cậu nói xong, cô hiểu ngầm ý tứ của cậu, cười rộ lên nói: “Vay về sau tôi đều chọn rang sáng tặng quà cho cậu nhé.”

“Ừm” Lạc Đường lên tiếng.

“Ha ha.” Vi Như Hạ mặc áo lông vũ có chút nóng, cô kéo khóa ra, bên trong cổ áo ngủ hơi rộng, lộ ra nửa xương quai xanh trắng tấp tinh xảo.

Lúc đầu hơi nóng Vi Như Hạ có chút buồn ngủ, nhưng sau khi bị gió lạnh thổi, cô liền thanh tỉnh lại.

Trung tuần tháng ba ở phía nam, không ngờ ban đêm lại thoải mái như vậy. Sau khi Vi Như Hạ cười xong, thấy Lạc Đường cũng không có sốt ruột có ý trở về, nói: “Mở ra nhìn xem đi.”

“Được.”

Hai người cùng nhau ngồi xuống, mở hộp quà ra, là một đôi giày trượt.

Đây là thứ Vi Như Hạ thích, Lạc Đường lướt ván trượt, hẳn là sẽ dùng được. Nút điều chỉnh size có thể thay đổi được, Lạc Đường thay đổi vừa với cỡ chân của mình, sau đó cời giày thử một bên.

“Vốn dĩ muốn mua giày trượt băng” Vi Như Hạ ngồi xổm bên cạnh Lạc Đường, giúp cậu cài dây, nói: “Nhưng nơi này không có sân băng, giày trượt thì nơi nào cũng đều có thể trượt.”

Vi Như Hạ ngồi xổm bên chân, cậu hơi khom người là có thể nhìn thấy khuôn mặt cô. Lúc cô nói những lời này, tui cười trên mặt dùng một chút, trong ánh mắt có một chút tối đi.

“Cậu có giày trượt băng à?” Lạc Đường hỏi Vi Như Hạ.

Động tác thắt dây giày thoáng dừng lại, Vi Như Hạ ngửa đầu nhìn Lạc Đường trước mặt, thiếu niên từ trên cao nhìn cô, ở phía sau cậu, cả một biển sao trời vô ngần.

Bầu trời đêm hôm nay thật đẹp, bầu trời đen nhánh, ngôi sao đều sáng lên.

“Tôi có, là mẹ tôi tặng.” Vi Như Hạ lại cười rộ lên, cô đứng lên. Lạc Đường đi giày trượt đã cao hơn cô một khoảng lớn, cô ngửa đầu nhìn cậu cùng sao trời phía sau, nói: “Trần trên của bọn tôi có một con sông, mùa đông lạnh đều sẽ bị đóng băng rất dày, các bạn nhỏ trên trần đều sẽ đi trượt băng. Ngay từ đầu tôi cũng không biết đi, là mẹ đã dạy tôi. Bà cũng không biết dạy như thế nào, quảng ngã lăn lộn mấy vòng liền sẽ biết.”

Nói xong, Vi Như Hạ cười càng tươi, bên trong đôi mắt màu nâu nhạt đầy tinh quang long lẫy.

Ban đêm dễ dàng làm người nảy sinh cảm tính, bốn phía đều tĩnh lặng, trong trời đất như chỉ còn lại mình cô. Mẹ đưa cô giày trượt băng là năm cô bảy tuổi, cũng là lúc ông ngoại qua đời, cô vẫn luôn khóc lóc đòi tìm ông ngoại, mẹ liền mua cho cô giày trượt băng, mang cô đi trượt băng để rời đi sự chú ý.

Hồi ức một khi được mở ra liền rất khó khép lại, Vi Như Hạ nhìn bầu trời giống như đêm đó, ngực có chút lạnh.

“Nhớ mẹ sao?” Lạc Đường cúi đầu nhìn Vi Như Hạ trước mặt, cô dương cằm, khoe môi không có gợn lên.

Bà nội cũng từng hỏi cô chuyện này, lúc ấy Vi Như Hạ trả lời chính là “Nhớ, nhưng hiện tại đã có bà nội ở cùng con rồi.” Nhưng mà chỉ qua vài tháng, bà nội cũng đã không có.

Vi Như Hạ hít một ngụm không khí ban đêm, cô nhìn Lạc Đường, cười nói: “Đặc biệt nhớ.”

Vi Như Hạ rất giỏi dùng nụ cười che giấu bi thương của chính mình, nhưng đôi mắt sẽ không gạt người. Lạc Đường nhìn cô như giấu cả một hồ sâu dưới đáy mắt, khẽ liếm môi dưới, thanh âm ôn nhu mà khàn khàn.

“Ông ngoại tôi thường nói, người thân của chúng ta sau khi qua đời sẽ khiến mình đặc biệt nhớ đến họ. Nhưng nếu có người thân khác ở bên, mình sẽ dần dần quên đi đau khổ nhớ thương.”

Tầm mắt Vi Như Hạ từ bầu trời đêm chuyển tới trên mặt Lạc Đường, thiếu niên vẫn như cũ nhìn cô, thần sắc cậu đặc biệt trầm tĩnh, như là hòa cùng đêm tối, đem cả người cô đều bao vây.

“Tôi hy vọng tôi là người kia.” Lạc Đường nói.

Tác giả có lời muốn nói:

Đường Đường: Người kia chính là người cùng cậu ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27-1

Editor: Team Tứ Phương 2.

Ánh mắt của thiếu niên bùng sáng, đen nhánh như ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm. Vi Như Hạ nghe vậy, trong lòng như được trải một lớp thảm lông ấm áp, mềm mại.

Cô cười lên, ý cười chạy thẳng đến đáy mắt, nói với Lạc Đường: “Cậu vốn dĩ là người đó rồi.”

Đối với cô, Lạc Đường chính là người thân kia. Dù không có huyết thống ràng buộc mối quan hệ, nhưng là người có liên quan mật thiết đến tất cả tình cảm của cô.

Gần đến tháng tư, ban ngày càng ngày càng dài, thời tiết cũng càng ngày càng nóng, sau khi giúp Hồ Ngâm Ngâm mua com thịt nướng, Vi Như Hạ cắn miếng kem, buộc tóc thành đuôi ngựa. Sợi tóc ở hai bên rơi ra rất nhiều, nhìn qua có chút xù.

“Ngày mai cậu muốn xin nghỉ à?” Hai người ở trong tiệm com thịt nướng nói nốt vấn đề sinh nhật ngày mai của bố Vi Như Hạ.

Buộc xong tóc, Vi Như Hạ cắn một miếng kem, cảm nhận vị lạnh ở đầu lưỡi tan ra. Cô vừa đi vừa nói: “Không được, sắp thi rồi. Bài kiểm tra lần trước quá kém, lần này mình phải thi tốt mới được.”

“Lần này chắc chắn cậu sẽ tiến bộ rất nhiều.” Hồ Ngâm Ngâm yên tâm nói. Kì trước Vi Như Hạ học không đúng trọng tâm lại cộng thêm việc của bà, đã

ảnh hưởng rất nhiều đến thành tích học tập. Nhưng hiện giờ đã trở lại rồi, mấy lần kiểm tra thử đều không tòi, còn được Kha Văn Trần biểu dương.

Lần thi tháng này thực ra có chút lo lắng hơn so với thi cuối kì, Vi Như Hạ đáp lại một tiếng: “Ừm, may mà có Lạc Đường.”

Nhắc đến Lạc Đường, Hồ Ngâm Ngâm ngược mắt lên nhìn Vi Như Hạ. Nói thật lòng, cô càng ngày càng cảm thấy giữa bọn họ dường như có gì đó thay đổi, có thể rõ ràng nhận thấy nhưng lại không nói ra được.

Có lúc cô đi tìm Vi Như Hạ, Lạc Đường liền nhìn đến, ánh mắt lúc đó giống như chó săn bảo vệ đồ ăn vậy. Cảm giác này quá ảo diệu, Hồ Ngâm Ngâm cũng không dám khẳng định.

Cô xách hộp cơm, nói với Vi Như Hạ ở trước mặt: “Hạ Hạ, cậu cảm thấy Lạc Đường...”

Lúc hai người đang nói chuyện vừa đúng lúc đi đến con hẻm ở giao lộ, vì vậy lời của Hồ Ngâm Ngâm liền bị âm thanh trong hẻm át đi mất. Vi Như Hạ ngậm cây kem trong miệng, nhìn về phía con hẻm nhỏ.

Trong đó có năm người, đều mặc đồng phục thể dục. Bốn người vóc dáng cao to dồn một người thấp bé ở trong góc. Vi Như Hạ vừa nhìn liền thấy đôi mắt to của cậu ta. Cùng lúc đó tên cầm đầu cầm một tấm thẻ đập vào mặt cậu thiếu niên nhỏ người kia, mặt liền bị đập đến đỏ lên.

Ở trên đường này đều là học sinh, không ít trong đó cũng có bọn côn đồ, chuyện bạo lực học đường vẫn thỉnh thoảng xảy ra.

Cậu thiếu niên kia trừng mắt lên rất to, giống như lần đầu tiên gặp chuyện như vậy, mặt cậu ta mang theo chút quật cường nhưng nhiều hơn đó là sự sợ hãi.

Mỗi tuần Vi Như Hạ đều cùng Hồ Ngâm Ngâm đến mua cơm thịt nướng, mười lần thì chín lần gặp phải cậu ta. Lần này là cậu ta mua xong rồi đi trước, không ngờ lại bị người ta chặn ở đây.

Nhìn thấy chuyện bạo lực học đường như vậy, Hồ Ngâm Ngâm đều sẽ kéo Vi Như Hạ đi nhanh. Đằng sau bọn chúng luôn có một nhóm người, trên trục vào khẳng định sẽ liên tục bị trả thù.

“Đi thôi đi thôi” Hồ Ngâm Ngâm bị dọa trắng cả mặt.

Vi Như Hạ cắn một miếng kem, không động đậy, nói: “Đó không phải là mắt to sao?”

Thấy Vi Như Hạ nhắc tới như vậy, lá gan của Hồ Ngâm Ngâm cũng to hơn liền nhìn về hướng bên đó, mà cô vừa quay người nhìn, Vi Như Hạ bên cạnh đã đi qua.

Hồ Ngâm Ngâm: “!!!”

Dáng người của Vi Như Hạ rất cao, vừa vào con ngõ, mấy người kia liền quay lại nhìn, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở đuôi cô. Vi Như Hạ mặc một chiếc quần thể thao ôm chân, tuy có chút rộng, nhưng vẫn có thể nhìn rõ đôi chân thẳng tắp, vừa nhỏ vừa dài.

Mắt to cũng nhìn thấy Vi Như Hạ, đầu tiên cậu ta là kinh ngạc, sau đó liền nháy mắt về phía cô ý bảo cô mau đi nhanh. Mà tên cầm đầu cũng quay đầu nhìn Vi Như Hạ, trên mặt mang theo chút bí ối, cười hỏi: “Người quen à?”

Kem trên tay mới ăn một nửa, về mặt Vi Như Hạ bình tĩnh nhìn bốn tên kia, không trả lời mà chỉ nói: “Làm gì đó?”

“Ai đó!” Vi Như Hạ vừa nói ra, mấy tên côn đồ liền nhìn nhau tỏ ý chỉ cần ra lệnh thì sẽ lên ngay. Có một tên mắt nhỏ trong đó nói: “Cút mau, ở đây có chuyện của mày à?”

Nếu đã dính vào rồi, Hồ Ngâm Ngâm ở sau càng thêm can đảm lớn tiếng nói: “Mấy người mau trả thẻ cho cậu ta đi, mấy người có biết cô ấy là ai không?”

Hồ Ngâm Ngâm chỉ vào Vi Như Hạ, hùng hổ nói: “Cô ấy là hàng xóm của Lạc Đường, các người mà dám động đến cô ấy, cần thận Lạc Đường sẽ xử lý mấy người.”

Lạc Đường là lão đại có tiếng ở nơi này, bọn họ vừa nghe thấy tên Lạc Đường, biểu cảm trên mặt liền ngưng lại. Nhưng rất nhanh bọn chúng liền cười ồ lên, tên cầm đầu bỏ tay của mắt to ra, đi phát phờ đến trước mặt Vi Như Hạ, cười nói: “Trên con đường này tìm mười người, thì chín người đều nói có quan hệ với Lạc Đường, cô em dọa ai chứ? Có điều nếu cô em đã không muốn đi, vậy ở lại đây với anh, đợi anh moi được mật mã từ tên tiểu tử này, tới nay chúng ta đi uống rượu...”

Tên đó vẫn chưa nói xong, Vi Như Hạ đã vung tay lên đấm, lập tức tên đó bị đánh ngã xuống đất, đau đến mức mắt nỏ đom đóm. Sau đó rất nhanh phản ứng lại, mắng cô một câu: “Mẹ nhà mày!”

Khi tên kia vừa mắng xong, ba tên khác rất nhanh đã bao vây Vi Như Hạ, vừa mắng vừa đánh đến phía cô. Hồ Ngâm Ngâm bên cạnh bị dọa đến hét toáng lên, nhưng mặt Vi Như Hạ không biến sắc, nhặt một cây gậy ở bên cạnh, đánh mạnh vào bốn người đó.

Vi Như Hạ đánh nhau là không tính đến hậu quả. Mỗi quyền mỗi cước đều dùng hết mười phần lực, lại thêm việc cô có gậy, còn có Hồ Ngâm Ngâm và mắt to cũng tham gia chiến đấu, rất nhanh bốn người kia đều ôm đầu chạy mất dép. Trước khi đi còn không quên để lại một câu dọa nạt.

“Nha đầu thôi, mày đợi đấy cho tao!”

Vi Như Hạ vút cây gậy trong tay xuống đất khiến nó kêu lên một tiếng “ầm” rồi lăn hai vòng. Cô quay đầu nhìn mắt to.

Cho dù thường gặp nhau ở quán cơm nhưng đây là lần đầu tiên Vi Như Hạ quan sát mắt to. Làn da của mắt to đặc biệt trắng, không giống với kiểu làn da của Lạc Đường. Cửa Lạc Đường là trắng như ánh sáng bóng đèn led buổi tối, còn của cậu ta là giống như sữa bò, lại kết hợp với gương mặt trẻ con, nhìn búng da sữa.

Nhặt tấm thẻ dưới đất lên, bộ dạng sợ sệt lúc này của mắt to dường như biến mất, cậu ta chạy chậm đến trước mặt Vi Như Hạ. Trên làn da trắng nổi bật là hàng lông mi đen dày, bên dưới đó cất giấu đôi mắt đen lóe ra tia hào quang phấn khích.

“Cảm ơn cậu.”

Không chỉ là tướng mạo, mà âm thanh cũng có chút trẻ con. Rất kích thích bản năng làm mẹ của người khác.

Vi Như Hạ cười, cô vừa ra tay giúp chỉ là cảm thấy mặt cậu ta có chút quen. Bây giờ nhận được lời cảm ơn, cô nói một câu “Không có chuyện gì”, sau đó liền cùng Hồ Ngâm Ngâm đi mua lại một phần cơm thịt nướng khác.

Hai người quay người đi, cứ đi một bước, mắt to đằng sau liền đi một bước, từng bước đi theo, giống như chó Poodie vậy.

Thấy vậy Vi Như Hạ quay đầu nhìn hỏi: “Cậu cũng muốn đi mua lại sao?”

“Ừm” Mắt to gật gật đầu.

Hồ Ngâm Ngâm là một người vô tâm, vừa trải qua một chuyện lớn như vậy, bây giờ liền quên rồi. Chỉ cảm thấy mắt to đáng yêu, nếu đã thuận đường vậy thì cùng cậu ta nói chuyện đi.

“Cậu là học sinh trường thể dục hả, chuyên ngành môn gì vậy?”

Mắt to không cao, cũng chỉ 1m75, mặc quần áo có chút gầy yếu.

“Là môn trượt băng nghệ thuật” Mắt to nói xong, còn tự giới thiệu mình: “Mình tên Uông Minh.”

Chẳng trách nhìn cậu ta rất nhẹ nhàng uyển chuyển, cánh tay nhỏ chân cũng nhỏ. Hồ Ngâm Ngâm nhìn thấy mà rất ngưỡng mộ.

Ba người mua lại một phần xong, Vi Như Hạ và Hồ Ngâm Ngâm chuẩn bị về trường. Vừa nãy đã chậm trễ một lúc lâu, bây giờ có lẽ lớp thể dục đã tan rồi.

Có điều lần này hai người bọn họ đi, Uông Minh vẫn cứ đi theo.

Vi Như Hạ nhìn Hồ Ngâm Ngâm, Hồ Ngâm Ngâm lại nhìn Uông Minh. Cậu nhận thấy được hai người họ đang nhìn mình liền nói: “Đợi một chút nhé.”

Sau đó cậu chạy vào quầy tạp hóa ở bên cạnh, một lát sau cầm theo hai cây kem đi ra. Lúc Vi Như Hạ đang đánh nhau đã vút cây kem kia đi rồi.

“Cảm ơn.” Cô nhận cây kem, bóc ra cắn một miếng, vừa đánh nhau xong có chút nóng.

Sau khi Vi Như Hạ nói lời cảm ơn xong, Uông Minh đứng trước mặt nhìn cô có chút xấu hổ. Cậu ta cao hơn cô một chút, Vi Như Hạ ngẩng đầu lên nhìn lướt qua, hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

Uông Minh quả thật là có chuyện, bây giờ tìm cậu đập rất nhanh, gò má trắng cũng dần dần ửng hồng.

“Tôi...tôi muốn nói một chuyện với cậu.” Uông Minh nháy đôi mắt to. Ngoài đôi mắt to, ngũ quan của cậu cũng rất đẹp, mang theo chút khí chất cao quý.

“Nói đi.” Vi Như Hạ vừa ăn vừa cười nói.

Tuy lúc đánh nhau Uông Minh có chút sợ hãi, nhưng thật ra vẫn còn lòng dũng cảm của con trai. Cậu mở to mắt nhìn Vi Như Hạ nói một câu.

“Tôi thích cậu.”

Hồ Ngâm Ngâm bên cạnh đang ăn kem bị sặc một cái. Uông Minh quay đầu nhìn gương mặt hồng lên do bị sặc của Hồ Ngâm Ngâm, cười xấu hổ sờ vào gáy của mình.

Vốn dĩ cho rằng cậu ta là kiểu rất kín đáo, không ngờ lại là kiểu thẳng thắn như vậy. Đối với phương thức tỏ tình không e dè như vậy, Hồ Ngâm Ngâm muốn cộng thêm điểm cho cậu ta.

Cho dù Hồ Ngâm Ngâm sặc một cái, nhưng người liên quan lại chỉ cười nhạt. Uông Minh nhìn cô lần nữa, Vi Như Hạ cười khiến cậu cảm thấy rất thoải

mái.

Vi Như Hạ cắn một miếng kem, nhìn Ông Minh, cười hỏi một câu: “Cậu năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“A? Tôi mười sáu tuổi.” Ông Minh có chút mơ hồ, tìm cậu bây giờ đập rất nhanh, sau khi trả lời câu hỏi của Vi Như Hạ liền dụi đi chút ít.

Kem trong miệng lạnh lạnh ngọt ngọt, Vi Như Hạ lại cười một cái, nói: “Chưa thành niên à, cậu như thế này gọi là yêu sớm có biết không?”

Ông Minh: “...”

Hồ Ngâm Ngâm: “...”

Sau khi từ chối Ông Minh, Vi Như Hạ và Hồ Ngâm Ngâm đi về trường học, ăn hết cây kem rồi vứt que vào thùng rác, chuyện tỏ tình này với cô vốn không có bất cứ ảnh hưởng nào.

Cô vừa nghĩ đến trước khi giúp Ông Minh, hình như Hồ Ngâm Ngâm vẫn chưa nói xong.

“Cậu vừa nãy muốn nói Lạc Đường làm sao?”

“A?” Hồ Ngâm Ngâm ngờ một lúc, nghĩ lại chuyện muốn nói với Vi Như Hạ. Sau đó như nhớ ra cái gì, cô lắc lắc đầu nói: “Không có gì.”

Nhìn cách đối xử của Vi Như Hạ với Ông Minh, cô ấy với Lạc Đường chắc chắn không có gì. Vi Như Hạ là người hiểu rất rõ, hiện tại đang là học sinh, nên làm cái gì, không nên làm cái gì, trong lòng cô đã có tính toán.

Tiết cuối cùng của buổi chiều kết thúc, Vi Như Hạ và Lạc Đường đi tàu điện ngầm đến nhà hát lớn ở An Thành. Hôm nay bố cô có buổi diễn vào lúc sáu rưỡi tối.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27-2

Editor: Team Tứ Phương 2.

Đường đến nhà hát lớn ở An Thành có một trạm tàu riêng, sợ trễ giờ, Vi Như Hạ vội vàng từ tàu điện ngầm chạy đến. Lúc hai người đến cửa, Lạc Đường liền dừng bước nói với Vi Như Hạ: “Cậu vào trước đi, tôi đi ra đây một chút rồi sẽ đến tìm cậu.”

Vé của hai người là chỗ liền nhau, chỗ này Lạc Đường quen hơn cô cho nên Vi Như Hạ không hỏi nhiều, gật đầu sau đó đi vào nhà hát trước.

Nhà hát An Thành rất lớn, vừa vào đến hội trường liền nhìn thấy bảng hướng dẫn nơi diễn “Gió cát”. Kịch nói này độ hot rất cao, Vi Như Hạ giấu Vi Từ Thiện đến đây, về lần này cô không giành được, là Lạc Đường lấy giúp cô.

Nhà hát có hai tầng, phân thành ba dãy. Vi Như Hạ và Lạc Đường ngồi ở dãy giữa hàng thứ năm, dựa theo vị trí của hành lang trung tâm. Bây giờ vừa đúng sáu giờ, nhà hát đã ngồi đầy người rồi, Vi Như Hạ nhìn thời gian, quay đầu hướng về đằng sau phía cửa nhà hát.

Ở cửa luôn có người ra ra vào vào, giữa dòng người đó, thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, ôm một bó hoa tươi to đi vào.

Bề ngoài của thiếu niên như vẽ, khí chất thanh lạnh nhã nhặn, dáng người rất cao, mặc quần áo nhìn có chút gầy. Cậu vừa ngẩng đầu nhìn về phía giữa nhà hát liền bắt gặp ánh mắt của Vi Như Hạ, thiếu niên cầm bó hoa đi đến.

Trên người Lạc Đường có một loại cảm giác không giống với những người cùng tuổi khác. Khiến mọi người khó mà dời mắt, thậm chí người đi lại trên hành lang ít nhiều đều quay lại nhìn cậu. Tuy nhiên do cậu đã quen với loại ánh mắt này rồi, cho nên Lạc Đường vẫn thản nhiên cầm bó hoa đến trước mặt Vi Như Hạ, khoảng cách hai người được kéo gần, mặt Lạc Đường càng lúc càng rõ.

Vi Như Hạ cho rằng cậu có chuyện gì, thì ra là đi mua hoa. Cô nhớ lần trước lúc đi thăm bà nội ở bệnh viện, cậu cũng mang đến một bó hoa.

Lúc cô đang nghĩ, Lạc Đường đã đem hoa đến. Hương thơm xông vào mũi, Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn Lạc Đường. Đôi mắt Lạc Đường trong veo, đuôi mắt nhàn nhạt giương lên, nói: “Cái này để tặng chú Vi, không phải cho cậu đâu.”

Vi Như Hạ cười nhận lấy, nhìn cậu nói: “Nhưng tôi cũng thích mà.”

Khóe môi Lạc Đường khẽ nhấc, thu nụ cười của cô vào tầm mắt, ngồi xuống bên cạnh cô.

Đây là lần đầu tiên Vi Như Hạ xem bố biểu diễn, cô không ngờ là một người bình thường nho nhã mà trên sân khấu lại có thể diễn ra có lực và cuốn hút như vậy. Vi Như Hạ vừa rung động nhưng cùng lúc cũng đầy tự hào.

Kịch nói kết thúc, dàn diễn viên chào cảm ơn, Lạc Đường tránh ra để Vi Như Hạ cầm bó hoa trộn vào đám fan cùng lên sân khấu.

Fan lên sân khấu tặng hoa sẽ xếp hàng lần lượt, Vi Như Hạ xếp theo hàng, nghe Vi Từ Thiện nói cảm ơn với fan rồi đưa hoa cho ông.

Vi Từ Thiện mặc quần áo diễn khiến cả người đặc biệt thanh lịch. Sau khi nhìn thấy Vi Như Hạ nụ cười của ông càng tươi. Cô đưa hoa cho ông, đợi bố nhận lấy rồi chuẩn bị xuống sân khấu, nhưng lúc gần đi lại bị Vi Từ Thiện kéo lại.

“Đứng bên cạnh bố.” Vi Từ Thiện tránh ra một chỗ rồi kéo Vi Như Hạ đứng vào chỗ đó.

Vi Như Hạ không ngờ sẽ phải ở lại sân khấu, tay bố cầm lấy tay cô, vừa biểu diễn xong, tay ông mang theo chút mồ hôi lạnh. Cô đột nhiên bị ông kéo lại, người trên sân khấu lúc này đều nhìn cô, Vi Như Hạ có chút giật mình.

Đội fan tặng hoa kết thúc, Vi Từ Thiện làm chủ sân khấu tiến lên một bước, Vi Như Hạ đứng sau cũng bị kéo lên. Khán giả bên dưới đều nhìn Vi Như Hạ đứng bên cạnh ông, không biết cô gái cao gầy kia là ai.

Vi Từ Thiện dẫn Vi Như Hạ cúi đầu một cái, sau đó cười giới thiệu.

“Đây là con gái tôi, Vi Như Hạ.”

Khán giả trong nhà hát phần lớn đều là fan của Vi Từ Thiện, biết ông là người độc thân, nhưng không ngờ lại có cô con gái lớn như vậy. Mà fan của kịch nói tố chất tính cách vốn cao, nghe thấy lời giới thiệu của ông, khán đài lại bùng lên một tràng pháo tay.

Vi Như Hạ đang kinh ngạc với chuyện vừa xảy ra thì nghe được tiếng vỗ tay ầm ầm bên dưới, tim của cô liền bị chấn động đập thành thịch. Bố giới thiệu cô với tất cả mọi người, công nhận sự tồn tại của cô, cô không biết phải hình dung cảm xúc này như thế nào, hẳn là nên vui vẻ rồi.

Cúi chào kết thúc, Vi Từ Thiện liền kéo Vi Như Hạ vào sau sân khấu. Hôm nay là sinh nhật Vi Từ Thiện, nhà hát cũng chuẩn bị đồ chúc mừng cho ông.

Nhưng vì Vi Như Hạ đã đến rồi cho nên Vi Từ Thiện đương nhiên là đi với cô. Sau khi thay xong quần áo, ông nói một tiếng xin lỗi xong rồi đưa Vi Như Hạ đi.

Trong khi Vi Từ Thiện đang thay quần áo, thì cô được mọi người vui vẻ tiếp nhận, đồng thời cũng nhận được tin nhắn của Lạc Đường. Cậu nói có chút chuyện, bảo cô ăn cơm tối xong hãy liên lạc.

Vi Từ Thiện bị Vi Như Hạ kéo đến nhà hàng ở An Thành, lúc hai người ngồi xuống phòng đặt riêng, trời đêm ngoài cửa như vẽ. Sau khi gọi món xong, Vi Từ Thiện nhìn Vi Như Hạ ở đối diện, hỏi: “Sao con đặt được ở đây?”

Cô không quen An Thành, mà quán ăn ở đây không phải tùy tiện là có thể đặt. Không chỉ chuyện nhà hàng An Thành, mà hôm nay vé nhà hát cũng rất khó mua, không ngờ cô đều lấy được. Đây là lần đầu tiên Vi Từ Thiện chân thành cảm nhận được sự hiếu thảo của con gái, là do ông trước kia không quan tâm nên không cảm nhận được.

“Lạc Đường giúp con.” Vi Như Hạ vừa cười nói vừa rót một cốc nước cho Vi Từ Thiện.

Nghe cô nói như vậy, Vi Từ Thiện liền hiểu, ông hỏi tiếp: “Lạc Đường đâu?”

“Cậu ấy nói có chút chuyện cần xử lý, bảo con ăn xong rồi gọi cậu ý sau.” Vi Như Hạ nói.

Không biết nghĩ đến cái gì, Vi Từ Thiện ngẩng đầu nhìn Vi Như Hạ, ánh mắt hiện ra chút áy náy: “Thời gian bố bên cạnh con còn không nhiều bằng Lạc Đường.”

Vi Như Hạ lơ đãng, cô cười híp mắt lại nói: “Lạc Đường và con là bạn cùng lớp lại cùng bàn, bố phải đi làm, việc này không giống nhau.”

Nhắc tới việc bầu bạn, trong phòng lại rơi vào trầm mặc. Lúc nhân viên phục vụ đem món ăn lên, Vi Từ Thiện nhìn những món ăn quen thuộc, sắc mặt trầm tĩnh.

Sinh nhật năm nay là lần đầu tiên ông không có bà nội bên cạnh. Bởi vì nguyên do là mẹ cô, hơn mười năm nay bên cạnh ông cũng chỉ có bà nội làm bạn, rất cô đơn.

Vi Như Hạ nhìn ánh mắt cô đơn của bố, tim có chút trầm xuống, cô nói với ông: “Sau này mỗi lần sinh nhật, con đều sẽ trải qua cùng bố.”

Nghe thấy lời của Vi Như Hạ, con người Vi Từ Thiện khẽ động, ông ngẩng đầu nhìn cô một cái, nhếch môi cười.

Vi Từ Thiện cầm đũa gấp một món lên ăn. Món ăn truyền thống ở nhà hàng An Thành đương nhiên là chính thống, nhưng mà vị lại không giống với món ăn mẹ làm trong ký ức. Ông ăn hai miếng rồi nói với Vi Như Hạ: “Có lẽ sau này bố sẽ rất bận đấy.”

Tháng sau đi Khâu Thành biểu diễn, tiếp đến là lưu diễn toàn nước, phải đi hơn nửa quốc gia. Đến lúc đó ông ở nhà rất ít, không thể để Vi Như Hạ ở nhà

một mình được.

“Gần đây bố nghĩ ra một cách, nghỉ hè con có thể đi diễn cùng bố, nhưng lúc bình thường không thể ở nhà một mình.”

Sự chú ý của Vi Như Hạ dừng ở chỗ nghỉ hè đi cùng với bố, mà nghỉ hè cô không thể luôn bên cạnh ông, cô vẫn còn chuyện muốn làm. Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn Vi Từ Thiện, mấp máy môi, cô vừa muốn mở miệng, chiếc đĩa trong tay bố đột nhiên rơi xuống.

Vi Từ Thiện liền dùng tay trái nắm vào tay phải đang cứng ngắc, thấy vậy tim Vi Như Hạ chợt nhảy lên, vội vàng đứng dậy.

“Không sao không sao.” Tay trái Vi Từ Thiện nắm lấy gan bàn tay phải, ông nhìn về mặt khăn trang của Vi Như Hạ, hình như cô bị dọa một trận rồi.

Biết trong lòng Vi Như Hạ nghĩ như thế nào, Vi Từ Thiện tận lực trấn an cô: “Gần đây bận quá, có chút mệt, bố đã khám bác sĩ rồi.”

Ông cảm thấy có chút có lỗi, Vi Như Hạ phản ứng lớn như vậy cũng vì ông là người thân cô còn duy nhất trên thế giới này.

Nghe lời của bố, tim Vi Như Hạ đang nhảy lên dần bình phục lại, da đầu cô run lên, thở khẽ về chỗ mình ngồi xuống, gật đầu nói “Vâng”

Trong lúc ăn cơm, tay của bố cũng không xảy ra vấn đề gì nữa, tim Vi Như Hạ cũng dần hạ xuống. Ăn xong bố còn muốn quay lại nhà hát hợp, Vi Như Hạ liền gọi cho Lạc Đường.

Cô nói xong vừa tới đại sảnh liền nhìn thấy Lạc Đường đang ngồi chờ. Cậu cầm điện thoại, khuỷu tay đặt trên thành sofa, đang chơi game.

Hình như nhận ra ánh mắt của Vi Như Hạ, Lạc Đường cất điện thoại đi, đứng dậy đi đến.

“Đi thôi.”

“Ừm” Vi Như Hạ trả lời.

Hai người ngồi tàu điện ngầm về đến nhà đã chín giờ tối rồi, gần đến tháng tư, gió đêm cũng ấm áp hơn, thổi vào rất thoải mái. Hai người đi song song trên con đường dài về khu nhà, đèn đường xuyên qua tán lá chiếu xuống người bọn họ tạo thành những ánh sáng loang lổ, khiến bóng của hai người kéo ra thật dài.

Đón sinh nhật cùng bố nhưng dường như Vi Như Hạ không vui lắm, cả đường nói không nhiều. Lạc Đường đi bên cạnh, nhìn đôi chân dài của cô bước, nhắc lên dầm xuống từng bước từng bước trên gạch.

Rất nhanh đã đến nhà của bọn họ, bước chân thiếu nữ bỗng nhiên dừng lại, cô quay đầu nhìn Lạc Đường, trên mặt mang theo chút kỳ lạ cười nói với Lạc Đường: “Anh đào nở rồi.”

Cây anh đào này là do ông ngoại của Lạc Đường trồng ở đối diện nhà cậu, đã nhiều tuổi rồi. Buổi sáng lúc đi học hoa vẫn chưa nở hoàn toàn, không ngờ chỉ sau một ngày đã nở hết rồi. Cây anh đào cao cùng với đèn đường đứng một chỗ, tỏa ra mùi thơm ngát.

Lạc Đường vừa đáp lại một tiếng, Vi Như Hạ đã đứng dưới cây anh đào rồi. Dáng người thiếu nữ cao gầy, bóng lưng nhỏ bé, cô ngẩng đầu ngắm hoa anh đào, tóc đuôi ngựa buông xuống chuyển động đảo qua phần gáy tròn bóng trắng nõn của cô.

“Đẹp quá.” Vi Như Hạ thốt lên, cô đưa tay muốn chạm vào cánh hoa, nhưng chiều cao không đủ. Lúc cô muốn bỏ tay xuống thì một cánh tay bên cạnh vươn ra, bẻ cành hoa kia xuống.

Âm thanh cành cây bị bẻ thật trong trẻo, Vi Như Hạ nhìn hoa anh đào thiếu niên đưa cho, đột nhiên hương hoa ngào ngạt làm tim cô nhảy lên. Cô đưa tay nhận lấy, lòng bàn tay cảm nhận hoa anh đào, cười với Lạc Đường một cái.

Lạc Đường nhìn cô tươi cười, ánh mắt đen bóng lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt. Cậu nhìn cành hoa anh đào trong tay Vi Như Hạ, hỏi: “Vui không?”

“Vui.” Vi Như Hạ ngửi hương hoa, bất an vừa nãy ở quán ăn cũng dần dần trấn an lại. Trên tay cầm cành hoa, cô giương mắt lên nhìn cây anh đào, nói: “Nhưng cậu ngắt xuống rồi thì cây không đẹp nữa.”

Lạc Đường nhìn cô, ánh sáng loang lổ che phủ mặt cậu. Về mặt thiếu niên trấn tĩnh, âm thanh nhàn nhạt, trong màn đêm lại thêm chút ôn nhu.

“Tôi không quan tâm cây có đẹp hay không, tôi chỉ quan tâm việc cậu vui hay không thôi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Lạc Đường: Nếu vui cậu liền ôm hôn tôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28-1

Editor: Team Tứ Phương 2.

Đám người ở trường thể thao không nuốt lời, vào thời điểm hoạt động ngoại khóa ngày thứ 5, Hồ Ngâm Ngâm đứng trước cửa sổ phòng câu lạc bộ Hán phục, thấy dưới lầu ủa vào một nhóm người, tên cầm đầu chính là tên lão đại hôm qua bị Vi Như Hạ đánh một trận tơi bời.

“Hạ Hạ, cậu mau đi trốn đi!” Mục tiêu của đám người đó đi đến lầu nghệ thuật. Rõ ràng là đến tìm Vi Như Hạ.

Hồ Ngâm Ngâm sốt ruột vội vàng lôi kéo Vi Như Hạ ra cửa trốn, thời điểm Vi Như Hạ bị lôi kéo cũng nhận ra đám người đang tìm cô là nhóm hôm qua, mang theo nhiều người như vậy đúng là đủ để mất cô.

Hai người vừa ra cửa, họ liền nghe thấy những tiếng bước chân lộn xộn trên hành lang và cùng âm thanh nhiều người nói chuyện. Hồ Ngâm Ngâm liền biết không kịp rồi, lôi Vi Như Hạ trở lại cửa, nói với mọi người trong câu lạc bộ Hán phục: “Nhanh, nhanh, giấu cô ấy nhanh lên.”

Vi Như Hạ còn chưa kịp phản ứng thì bị một cô bé trong câu lạc bộ Hán phục kéo vào trong góc trong cùng ngồi cúi người xuống. Hồ Ngâm Ngâm xác định Vi Như Hạ đã được giấu đi, mở cửa chạy ra ngoài.

Dường như các chị em trong câu lạc bộ Hán phục chưa thấy qua cảnh tượng thế này bao giờ, nghe được tiếng quát tháo tìm kiếm ở các câu lạc bộ khác, đã sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Khi cánh cửa của câu lạc bộ Hán phục bị đá văng, vài người sợ tới mức run rẩy.

Đá vào cánh cửa chính là tên mất nhỏ ngày hôm qua, mắt của hắn tuy nhỏ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến vẻ kiêu ngạo của hắn. Vừa vào cửa, hắn nhìn tất cả những nữ sinh đứng ở đó, hắn nhìn lướt qua sau đó quay ra sau nói: “Hoàng ca, ở đây cũng không có.”

Hắn nói xong thì xoay người chuẩn bị đi, cánh cửa còn chưa được dựng lên lại bị ai đó đẩy ra. Tên mất nhỏ tránh người nhanh qua một bên, người ở chính giữa trước đó gọi Hoàng ca, nhìn vào đám nữ sinh đang đứng cười, nói: “Chị gái, tránh ra một bên, tôi muốn xem phía sau các người.”

Âm thanh vừa nói ra, Vi Như Hạ liền nhận ra tên Hoàng ca ngày hôm qua lấy thẻ đánh vào mặt cậu nam sinh kia. Giọng nói của hắn không phù hợp với ngoại hình, nghe có chút chói tai.

Mấy nữ sinh Hán phục hai mặt nhìn nhau, nhưng vẫn không ai chủ động tránh ra. Lúc này, tên mất nhỏ cũng phát hiện ra có điều không đúng, hắn chú ý đến phía sau, tại vóc người không cao nên nhìn không thấy, liền duỗi tay đẩy người nữ sinh bên cạnh ra.

“Cút ra cho tao.... Ah!”

Khi tay phải của hắn bắt lấy nữ sinh kia, thì cổ tay liền kẹp chặt dừng lại, sức rất mạnh, đến nỗi hắn tưởng cổ tay đã bị bóp nát. Hắn đau đớn nhìn lên thấy được Vi Như Hạ.

Vi Như Hạ vận cổ tay của tên mất nhỏ, các thành viên Hán phục ở phía trước đang hoảng sợ, nhìn vào đám người đang đứng trước cửa, thần sắc lãnh đạm.

“Có việc gì đi ra ngoài giải quyết, không liên quan tới bọn họ.”

Phải nói rằng đây là lần đầu tiên Hoàng ca nhìn thấy nữ sinh đánh nhau giỏi như vậy, điều chỉnh trạng thái cũng rất lợi hại. Thấy nhiều người đến tìm cô như vậy mà vẻ mặt không chút hoảng hốt. Nhưng như thế đã sao? Cô ta có thể một chọi với mười sao?

Hoàng ca nhìn Vi Như Hạ, cười lạnh nói: “Cô không phải là hàng xóm với Lạc Đường sao? Chỉ mình cô mà đòi giải quyết hết bọn tôi ư? Có ngon thì gọi Lạc Đường tới đi!”

Lời vừa dứt, bên hông sau liền bị chân của người nào đó đá rất mạnh, cú ra chân này rất mạnh, nhất thời hắn không phản ứng kịp, lão đảo bỏ tới trước mặt Vi Như Hạ.

Phía sau là một trận âm thanh la hét ầm ĩ, tên Hoàng ca chỉ nhìn thấy trước mặt hắn là một đôi giày chơi bóng rổ, chặn phía trước đôi chân dài của Vi Như Hạ. Hoàng ca còn chưa kịp ngẩng đầu lên thì bà vai bị người ta đâm vào, phía trên đầu truyền đến âm thanh lạnh lẽo.

“Mày gọi tao sao?”

“A, a, Lạc..... Anh Lạc!” Bên vai phải của tên Hoàng ca bị đâm trụ, tay trái vì đâm phải mặt đất nên rất đau, ngẩng đầu liếc mắt một cái, sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng.

Một bóng người xuất hiện trước mặt làm Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn lên, dường như Lạc Đường cao lớn hơn, lưng cậu thẳng tắp, mồ hôi chảy xuống từ trên cổ cậu, mang theo sự mạnh mẽ năng động của tuổi trẻ.

Cậu nắm chặt tay cô, bàn tay ướt đầm mồ hôi mang theo sự lạnh lẽo, dính vào lòng bàn tay cô, dường như cô có thể cảm nhận được mạch máu của cậu đang nhảy lên, làm tim Vi Như Hạ cũng động theo.

Cảm giác vì điều này khiến cô sửng sốt. Khi Lạc Đường nhìn lại cô, cô mới tỉnh hồn, cô nhìn hai đôi mắt đen nhánh rõ ràng của anh, cười nói: “Bọn họ là tới tìm tôi.”

Từ sân vận động chạy nhanh tới tòa nhà nghệ thuật, cường độ vận động cao khiến trái tim trong lồng ngực đập phồng lên, khuôn mặt Lạc Đường hơi nóng, dưới chân dần dần tăng thêm lực vào, âm thanh vẫn như cũ lạnh lẽo.

“Tìm cậu làm gì?”

Nhìn trước mắt hai người họ, bọn Hoàng ca hoàn toàn tin tưởng Lạc Đường và Vi Như Hạ là hàng xóm, đừng nói là hàng xóm, nói cô là tổ tông của Lạc Đường bọn họ đều tin.

Vừa nhìn thấy là biết vừa chọc phải người không nên dây vào, Hoàng ca đau đớn gào thét kêu lên, hét lên nói: “Không ... Không có việc gì, không có việc gì, anh Lạc, chúng tôi sai rồi!”

Trước cửa, Hàn Tuấn Tùng và Vương Tư Lai đang đứng chặn những tên muốn chạy trốn, cười nói: “Đừng đi mà, nếu đã tới thì cứ nói chuyện rõ ràng đã, giải quyết ân oán cho xong đã nào.”

Chính vì đang trong trận đấu bóng rổ, nghe Hồ Ngâm Ngâm chạy tới nói đám người trường thể thao muốn tới dẫn mặt Vi Như Hạ, Lạc Đường ngay lập tức dừng trận bóng rổ, vứt quả bóng qua bên chạy ngay đến tòa nhà nghệ thuật. Nói không có chuyện gì liền không có gì à? Làm trận đấu bóng rổ phải dừng lại, bọn họ còn đang một bụng bức mình đây này.

Nghe tiếng kêu gào dưới đất, Lạc Đường thu chân lại, nhìn người đang nằm dưới đất với ánh mắt lạnh lẽo, lời ít ý nhiều.

“Cút!”

Hoàng ca lật đật từ mặt đất bò dậy, co giò kéo theo đám người mà chạy đi.

Sự việc đã được xử lý xong, tiếng chuông tan học cũng vang lên, sau đó tạm biệt với những người câu lạc bộ Hán phục, Vi Như Hạ và Hồ Ngâm Ngâm đi ra cửa. Bên ngoài Lạc Đường và Hồ Tuấn Tùng đang chờ các cô, Lạc Đường đứng dựa vào cửa sổ, cậu mặc đồng phục bóng rổ màu trắng, thân hình cậu rất đẹp, bả vai cùng bắp chân lộ ra nhìn rất rắn chắc, dài và khỏe mạnh.

Thấy Vi Như Hạ đi ra, Lạc Đường đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Lúc chờ Hồ Ngâm Ngâm thay quần áo, Hồ Ngâm Ngâm đã kể lại thời điểm cô đi gọi Lạc Đường. Nghĩ đến cậu bỏ cả trận bóng rổ đang dở dang để chạy tới giúp cô, Vi Như Hạ nhìn Lạc Đường, trong lòng cảm thấy rất vui.

“Trận đấu bóng rổ của cậu làm sao bây giờ?” Vi Như Hạ hỏi, “Như vậy có bị tính là thua không?”

“Ừm.” Lạc Đường một bên đang đi xuống lầu, nhàn nhạt lên tiếng: “Thua thì thua, không sao hết.”

Từ trước đến nay tính hiếu thắng của Lạc Đường rất lớn, mà hôm nay lại nói ra như vậy làm Hàn Tuấn Tùng mở rộng tầm mắt. Hắn đang đi bên cạnh Lạc Đường, hỏi Vi Như Hạ: “Chân dài, sao bọn họ lại tới tìm cô để gây sự vậy?”

Vi Như Hạ đánh nhau rất giỏi, nhưng cô có tính cách rất ôn hòa, không phải là người hay gây chuyện, trừ khi bọn họ chọc cô trước.

“Vài tên bọn chúng đoạt thẻ ngân hàng của Mất To, sau đó Hạ Hạ liền rút đao tương trợ!” Ngày hôm qua trở lại trường, Hồ Ngâm Ngâm chưa kịp đem chuyện bất bình này kể cho Hàn Tuấn Tùng nghe.

“Cái gì Mất To?” Hàn Tuấn Tùng hỏi.

Từ tòa nhà nghệ thuật đi ra ngoài, nắng nóng của mặt trời làm Vi Như Hạ hơi híp đôi mắt lại, cô không có để ý lắm mà nói: “Là một bạn học bên trường thể thao, hay tình cờ gặp lúc đi mua bibimbap cùng Hồ Ngâm Ngâm.”

Cô vừa nói xong, Hồ Ngâm Ngâm đang đi theo phía sau liền cười hi hi bồi thêm một câu: “Ngày hôm qua Mất To thổ lộ với Hạ Hạ nhưng suy nghĩ lại, chắc chắn cậu ta muốn đi gặp cậu nên mới thường xuyên đi mua bibimbap, cố ý tạo sự tình cờ gặp được...”

Bốn người đang đi ở làn đi bộ của sân vận động. Lạc Đường và Hàn Tuấn Tùng muốn đến phòng thể dục để thay quần áo. Những người bên trong phòng thi đi ra ngoài. Lạc Đường đang đứng ở trước bậc thang, bỗng nhiên dừng lại quay đầu lại nhìn Vi Như Hạ.

“Thỏ lộ cái gì?”

Giọng cậu rất nhẹ, khuôn mặt bình tĩnh, nhưng đôi mắt cậu chứa đầy những cảm xúc kỳ lạ mà Vi Như Hạ chưa từng thấy trước đây, khiến cho bầu không khí bỗng nhiên lâm vào yên tĩnh. Hồ Ngâm Ngâm và Hàn Tuấn Tùng cũng cảm nhận được, bọn họ cũng dừng lại.

Đây cũng không phải là chuyện lớn gì, nhưng thấy Lạc Đường như vậy làm trong lòng Vi Như Hạ nhảy lên, cô đem tầm mắt dời đi, nhẹ nhàng băng qua

nói: “Cậu ta nói thích tôi.”

“Cậu trả lời như thế nào?” Lạc Đường hỏi.

Vi Như Hạ cười, nhìn Lạc Đường nói: “Tôi từ chối rồi.”

Khuôn mặt của Lạc Đường thoáng hòa hoãn hơn đôi chút, đầu lưỡi Vi Như Hạ bên trong đụng vào gò má, nói: “Còn đang học cấp 3, vẫn chưa tốt nghiệp, chưa thể yêu sớm được.”

“Phốc.” Hàn Tuấn Tùng bên cạnh bị câu nói của cô chọc cười một cách vui vẻ, Hồ Ngâm Ngâm ở bên cạnh thúc cùi trỏ vào ngực cậu ta, Hàn Tuấn Tùng trừng lớn mắt, hỏi cô với giọng giận dữ: “Làm gì đó?”

Những cử chỉ của cả hai người không ảnh hưởng đến Lạc Đường, lời nói của Vi Như Hạ lúc này như một cánh cửa, ngăn cách cậu với cô. Lạc Đường thu hồi tầm mắt, xoay người rời đi.

“Do cậu chưa gặp được người mình thích thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28-2

Editor: Team Tứ Phương 2.

“Do cậu chưa gặp được người mình thích thôi.”

Bảng quơ một câu, chỉ có Vi Như Hạ nghe được, lòng cô có chút hối hận. Vi Như Hạ nhìn bóng dáng chững chạc của cậu dần biến mất ở sân vận động, cô có thể cảm nhận được là Lạc Đường đang không vui.

Đợi Lạc Đường thay đồ xong, cả hai người cùng ngồi xe điện ngầm về nhà, cái cảm giác ấy ngày càng mãnh liệt. Cô nhớ lại lúc nói chuyện với Lạc Đường hồi chiều, nhưng mãi vẫn chưa nghĩ ra nguyên nhân thì hai người đã về đến nhà.

Vi Tử Thiện và Dương Thụ Nhữ đang đứng ở trước cửa nhà Lạc Đường nói chuyện, Dương Thụ Nhữ ngẩng đầu thấy hai đứa nhỏ tan học về đến, cười tủm tỉm nói: “Tan học rồi sao?”

“Chào cô Dương.” Vi Như Hạ mỉm cười chào cô, bên cạnh Lạc Đường cũng chào một tiếng “Chú Vi.”

Hai người lớn cười gật đầu đáp lại, Vi Tử Thiện liền cùng Vi Như Hạ về nhà, lúc ông đi Dương Thụ Nhữ nói lớn “Quyết định như vậy nhé”, Vi Tử Thiện gật đầu cảm ơn sau đó dẫn Vi Như Hạ về nhà.

Cô Lý đã làm xong cơm chiều, bữa nào Vi Tử Thiện cũng chờ Vi Như Hạ về rồi mới cùng nhau ăn. Hai người rửa sạch tay sau đó vào phòng bếp, bắt đầu bữa tối của hai cha con.

Cha gần đây rất bận, nhưng lúc nào ông cũng dành chút thời gian nghỉ ngơi để gặp cô. Vi Như Hạ nhìn thấy tay ông không có trở ngại gì, trong lòng rất vui vẻ thỏa mãn.

Vi Tử Thiện luôn mỉm cười khi nhìn cô đang ăn cơm, ông vừa cười vừa nói: “Cô Dương của con muốn cho con qua nhà cô ấy ở một thời gian lúc ta vắng nhà, con cảm thấy thế nào?”

Từ đầu ông đã đau đầu về điều này, nghĩ tới Dương Thụ Nhữ lại chủ động nói ra. Khu hộ của Lạc gia tuy bảo an rất tốt, nhưng bà nghĩ Vi Như Hạ còn nhỏ lại ở nhà ngủ một mình sẽ sợ hãi. Mà bà thì lúc nào cũng ở nhà, phòng dành cho khách bên cạnh phòng Lạc Đường cũng không ai ở, Vi Như Hạ cũng chỉ qua đó ở mấy ngày thôi mà cũng thuận tiện cho hai đứa nhỏ giao lưu học tập.

Từ trước đến nay Dương Thụ Nhữ luôn nhiệt tình, trên người bà luôn có tấm lòng của người mẹ, khiến Vi Như Hạ cảm thấy gần gũi.

“Giữa tuần sau bố sẽ đi lưu diễn, lúc bố ở nhà con cũng sẽ ở nhà, lúc bố không có thì con qua nhà Lạc Đường ở nhé.” Vi Tử Thiện nói, “Nếu con cảm thấy không tiện thì bố sẽ nghĩ cách khác.”

Mặc dù cô và Lạc Đường rất thân thiết, nhưng mà Lạc Đường là con trai, nếu là con gái thì sẽ tiện hơn, Vi Tử Thiện suy nghĩ vẫn rất chu đáo.

“Không sao, con có thể ở nhà cậu ấy.” Vi Như Hạ không nghĩ đến sẽ phiền toái như vậy, hơn nữa cô và Lạc Đường cũng không có bất tiện gì hết.

Chuyện này cứ vậy đi, Vi Như Hạ nhìn tay Vi Tử Thiện hỏi: “Tay của bố có ổn không?”

Quả nhiên Vi Như Hạ còn nhớ tay ông.

Vi Tử Thiện cười, cầm chiếc đũa hoạt động tay một chút, trả lời: “Không có việc gì, chỉ hơi mỏi thôi.”

“Bố cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn, không cần phải chờ con về để ăn cơm chiều đâu.” Vi Như Hạ nói. Mỗi ngày ông từ nhà hát chạy về nhà lại quay trở lại nhà hát để biểu diễn, cứ lặp đi lặp lại mãi.

“Bố thích ăn cơm cùng con.” Vi Tử Thiện nói.

Vi Như Hạ nhìn cha, cười rộ lên nói: “Con cũng thích được ăn cơm với bố.”

Vừa ăn cơm xong, Vi Như Hạ trở về phòng lấy sách giáo khoa chuẩn bị làm bài tập. Vừa mới lấy sách ra, điện thoại Vi Như Hạ đột nhiên vang lên, cô nhìn thoáng qua là Hồ Ngâm Ngâm.

“Alo.” Đôi tay Vi Như Hạ đang mở bài tập, cô dùng vai và tai để kẹp điện thoại lại, cười hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Cậu đang làm gì đó?” Hồ Ngâm Ngâm cười hi hi hỏi.

Hai người đều đang dùng Wechat để liên lạc, Hồ Ngâm Ngâm rất ít khi gọi điện thoại tới, Vi Như Hạ chỉnh lại điện thoại, nói: “Chuẩn bị làm bài tập.”

“Ồ”. Hồ Ngâm Ngâm lên tiếng, cô nghĩ đến chuyện xảy ra vào ngày hôm nay, tự nhiên cảm thấy mình nên làm chút gì đó. Cô nghĩ một lúc lâu, trong giọng nói mang theo sự do dự, nói: “Kỳ thật cũng không có việc gì, tớ chỉ muốn nói chuyện với cậu về Lạc Đường...”

Ăn cơm xong, Dương Thụ Nhữ cũng đang cùng Lạc Đường nói về chuyện bà cùng Vi Tử Thiện đã thảo luận, sau khi nói xong, Dương Thụ Nhữ nhìn biểu hiện của con trai, hỏi: “Con chắc không ý kiến gì chứ?”

Lạc Đường cảm quả cầu đùa giỡn với A Mang, không để ý lắm mà “Vâng” một tiếng.

Dương Thụ Nhữ nhìn con trai bộ dáng cao lớn, lãnh đạm, cười nói: “Nè, con không cao húng sao? Nếu con không muốn thì mẹ sẽ nói với chú Vi không để Vi Như Hạ ở lại đây...”

Bà còn chưa nói xong, Lạc Đường buông hai tay, hai khuỷu tay đặt ở đầu gối, quay đầu nhìn lại bà: “Mẹ...”

Nhìn biểu hiện của con trai, Dương Thụ Nhữ hừ hừ hai tiếng, đắc ý nói: “Hừ, mẹ biết hết suy nghĩ của con đấy.”

Ngay cả bà cũng nhận ra được.

Lạc Đường ném quả cầu qua một bên, A Mang liền chạy qua nhặt, cậu kêu A Mang một tiếng liền đứng dậy trở về phòng.

Sau khi trở về phòng, Lạc Đường ngồi vào bàn và đem sách giáo khoa mở ra, thật sự là không có gì để cậu học, toàn bộ chương trình học cấp 3 cậu đã xem và hiểu hết rồi, thậm chí bài thi đại học nhiều năm qua cậu cũng làm được vài bộ, cậu biết trình độ của mình đến đâu.

Lúc nhìn sách, A Mang đang đứng ở bên cửa sổ bỗng kêu một tiếng, Lạc Đường hoàn hồn, đi qua sổ đầu nó một chút, hỏi: “Sao vậy A Mang?”

“Đường Đường!” Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng của Vi Như Hạ.

Sau lần trước được cậu cho phép, cô ở trước mặt người khác phải cho cậu chút mặt mũi không gọi Đường Đường, chỉ khi hai người ở một mình mới được gọi.

Âm thanh thiếu nữ thanh thúy dễ nghe, gọi một tiếng “Đường Đường” rất ngọt ngào.

Lạc Đường đi tới nhìn thoáng qua, Vi Như Hạ ngửa đầu nhìn lên cậu, nhìn cậu cười. Thấy cậu đang tò mò nhìn qua, Vi Như Hạ chỉ chỉ vào sân nhà cậu, ý bảo cô ở đó đợi cậu.

Cậu đứng dậy đi xuống lầu, khi đi ra cửa thì thấy Vi Như Hạ đang chống tay ở trên bức tường thấp ngoài sân chờ cậu. Trong thời gian này, gió xuân ấm áp, vẫn còn một chút hoang hồn, ánh nắng màu đỏ chiếu trên người cô khoác lên một tầng ánh hồng.

Lạc Đường đi qua, hai tay cậu gánh trách nhiệm trên tường thấp, hai người cách một mặt tường, một trái một phải đứng ở nơi đó.

Thấy Lạc Đường đứng yên, Vi Như Hạ vẫn cứ cười tủm tỉm, cô nhìn Lạc Đường nói: “Cha nói với tớ, lúc ông không có ở nhà thì tớ sẽ qua nhà cậu ở, cô Dương đã nói với cậu chưa?”

“Ừm” Lạc Đường lên tiếng, giương mắt nhìn Vi Như Hạ sau ánh chiều tà.

Cậu về nhà thay một chiếc áo len mũ trùm đầu màu trắng, làn da trắng lạnh lẽo dưới ánh nắng mặt trời rọi qua nhìn ấm áp đôi chút. Nét mặt Lạc Đường không lộ ra sự vui mừng, nhưng Vi Như Hạ có thể cảm giác được từ cậu.

Vi Như Hạ nhìn đôi mắt Lạc Đường, nói: “Cậu không vui à?”

Hoàng hôn dần biến mất từng chút dưới đường chân trời, Lạc Đường quay đầu lại nhìn Vi Như Hạ, cổ họng khẽ nhúc nhích, nhàn nhạt một câu: “Ừm”

Nghe được câu trả lời khẳng định, biểu hiện Vi Như Hạ hơi đổi, cô nhìn qua bông hoa nhỏ đang dần nở rộ bên vườn nhà Lạc Đường, nói: “Cha tôi vừa hỏi ở cấp 3 có kế hoạch gì không, tôi nói với ông rằng tôi chỉ muốn học tập thật tốt, thi vào một trường đại học.”

Kế hoạch của cô là chỉ chú tâm vào học cho tốt, không có đề ý về thứ khác.

Lạc Đường hơi nhấp môi, ánh mắt thâm trầm.

Nhưng Vi Như Hạ còn chưa nói hết, khoe môi cô cười rộ lên, cười tươi mà ấm áp, cô nhìn những bông hoa, nói với Lạc Đường: “Cậu học rất giỏi, tôi muốn thi thật tốt, bằng không tương lai sẽ không có cách nào học chung trường với cậu hoặc cùng một thành phố với cậu được.”

Hai tròng mắt Lạc Đường thoáng buông lỏng.

Tầm mắt Vi Như Hạ chuyển từ vườn hoa sang nhìn trên mặt Lạc Đường, cô nhìn chàng trai trước mắt, dạn dò nói: “Bình thường cậu thi thiếu một chút điểm cũng không quan trọng, nhưng mà thi Đại Học cần phải dốc hết sức đó.”

“Bang” một tiếng, đèn đường trong khu bỗng sáng lên. Ánh đèn đường chiếu rọi vào mặt cô, đồng thời chiếu lúc khuôn mặt cô tươi cười. Những lời cô vừa nói, ý nghĩa có vẻ là như thế, nhưng dường như còn có dụng ý khác. Dường như cô biết hết mọi thứ, rồi giống như cái gì cũng không biết.

Lạc Đường đối diện với ánh mắt cô, giọng nói bình tĩnh.

“Vi sao lại muốn chung thành phố với tôi?”

Vi Như Hạ “A” một tiếng, rồi sau đó lại nở một nụ cười rạng rỡ, cô cúi đầu nhìn rêu xanh toát ra từ bức tường thấp, nhẹ nhàng gõ ngón tay một chút, thảng thốt nói: “Tôi không muốn xa cậu.”

Ban đầu trái tim như được bao bọc trong tơ tằm, bị một chút nước đường tưới vào mà mở ra, đã không còn bị trói buộc, trái tim đập nhảy lên mạnh mẽ và nhanh chóng. Lạc Đường rũ lông mày xuống, cậu nhìn Vi Như Hạ hỏi: “Cậu vừa mới nói với tôi cái gì?”

“Hả?” Vi Như Hạ sững sốt một chút, trả lời: “Cô Dương đã nói với cậu là tôi sẽ qua nhà cậu ở chưa?”

“Câu sau đó.”

“A, cậu không vui sao?”

“Không có, rất vui về.”

Mặc kệ cô không muốn xa cậu là xuất phát từ tình cảm gì, chỉ cần cô không rời xa cậu, cậu đã thấy thỏa mãn rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Đường Đường: Không muốn rời xa tôi sao? Tinh thần hay là thịt...

Hạ Hạ: Xin mời người quản lý Tấn Giang giải thích rõ một chút.

Đường Đường:.....

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29-1

Editor: Team Tứ Phương 2.

Một tháng sau khi kết thúc kì thi tháng sẽ tiến hành thi giữa kì, Vi Như Hạ tiến bộ rất nhanh, từ top 30 vươn lên top 16. Thành tích của cô tiến bộ vượt bậc, không thể thiếu sự trợ giúp của Lạc Đường. Mà Lạc Đường giúp đỡ cô nhiều như vậy, thành tích cũng không vì vậy mà đi xuống, cậu lọt vào top 3 của lớp, hơn nữa chuyện vô cùng kịch tính là mỗi lần công bố bảng thành tích cậu đều đứng trên Lý Dịch Đình một bậc.

Vào giữa tháng 4, Vi Như Hạ dọn đến nhà của Lạc Đường. Thói quen ăn uống của cô vẫn chưa hoàn toàn thích ứng được với đồ ăn của An Thành, cho nên vẫn phải nhờ di Lý chiêu cô ngày 3 bữa cơm, sau khi ăn cơm xong, cô mới có thể đến nhà Lạc Đường, cùng làm bài tập.

Sắp bước vào tháng 6, thời tiết càng lúc càng nóng, Vi Như Hạ làm xong bài tập, cầm quyển sách giáo khoa đứng tựa vào cửa sổ phòng Lạc Đường. Bên cửa sổ được trải một tấm thảm sạch, phía bên trên là điều hòa, hơi mát tản ra khiến Vi Như Hạ cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Trên tay cô cầm quyển sách vật lý, cô đang làm bài tập mà Lạc Đường vừa giảng qua khi nãy, sau khi theo kịp kiến thức toán học, môn vật lý lại thành môn yếu kém của cô. Vượt lên top 16, thành tích không phải dễ dàng đạt được, mỗi ngày cô đều học đến đâu đâu nhưc óc.

Khi cô đang tập trung tính toán, trên mặt bỗng nhiên mát lạnh, khiến cô khẽ run rẩy, cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua, trên tay Lạc Đường cầm một que kem, bên cạnh còn có A Mang.

Cảm giác lạnh lạnh trên mặt vẫn chưa tiêu tan, Vi Như Hạ cười đem sách đặt trên đùi, lấy mu bàn tay xoa mặt một chút, sau đó chìa tay lấy que kem, xé lớp vỏ, cắn một miếng, cảm giác mát lạnh ở đầu lưỡi tan ra, toàn thân Vi Như Hạ như được thư giãn sáng khoái.

Sau khi đưa kem cho cô, Lạc Đường cầm quyển truyện tranh ngồi kế bên cửa sổ, hai người một trái một phải ngồi tựa vào bên cửa, sau khi A Mang theo chân Lạc Đường vào phòng, giờ cũng đang ngồi chồm hổm bên cạnh.

Khi cô đang vắt óc suy nghĩ về bài tập, Lạc Đường xem truyện tranh đã trở thành chuyện rất bình thường, đầu óc thông minh như vậy khiến Vi Như Hạ ngưỡng mộ vô cùng, cô cắn một miếng kem, nhìn Lạc Đường hỏi: “Sao cậu lại không ăn?”

Chàng trai mặc một chiếc áo phông trắng đơn giản và chiếc quần sooc màu đen, ngồi tựa vào cửa sổ, khi nghe thấy lời của Vi Như Hạ, chàng trai tiếp tục lật một tờ truyện tranh, đầu cũng không ngẩng lên nói: “Tớ không thích ăn.”

Khẩu vị của Lạc Đường thích ngọt, bình thường cũng ăn đồ ăn vị ngọt, nhưng cậu ấy dường như không thích ăn đồ lạnh, sau khi cô đến nhà cậu, mỗi lần cậu đều lấy kem cho cô, bản thân thì lại không ăn.

Khí lạnh từ đỉnh đầu thổi thẳng xuống, làn gió lạnh quét qua cổ, khô ráo mát mẻ. Đầu lưỡi vẫn còn mang theo vị ngọt, cô nghiêng đầu nhìn Lạc Đường, vừa ăn kem vừa nói: “Cậu không thích ăn vậy sao còn mua?”

Vì câu nói này, Lạc Đường nghiêng đầu qua, cô gái bên cạnh mặc một chiếc áo 3 lỗ và quần sooc ngắn, xương quai xanh trắng và tinh xảo, nổi lên chiếc cổ thon dài mảnh mai, khóe mắt cô cong cong, trong con ngươi màu nâu nhạt đem theo chút trêu chọc.

Lạc Đường đem quyển truyện gấp lại, môi khẽ mỉm, rũ mắt nhìn cô, trầm giọng nói: “Cậu không ăn thì đưa đây.”

Vừa nói xong, Lạc Đường đưa tay ra lấy cây kem trong tay Vi Như Hạ, Vi Như Hạ liền đem cây kem giơ cao hơn, vừa cười vừa nói: “Tớ thích ăn, tớ là hỏi cậu không thích ăn vì sao còn mua...”

Vi Như Hạ thân cao 1m72, so với Lạc Đường cao 1m85 mà nói, có giơ que kem lên cao cũng không chiếm được một chút ưu thế nào, sau đó cô liền thay đổi sách lược. Cô lùi người về phía sau, đem cây kem giơ lệch ra xa, nhưng cô không kiểm soát được lực và góc độ, khi Lạc Đường vói gần đến tay của cô, cơ thể đột nhiên mất đi thăng bằng, Vi Như Hạ ngã trên tấm thảm.

Lạc Đường ở phía trước, sợ đè nặng cô, khuỷu tay chống ở 2 bên người cô, động tác lấy kem ở trong tay cô cũng dừng lại.

Bầu không khí có chút gì đó không giống nhau. Lạc Đường cúi đầu nhìn Vi Như Hạ, hai cánh tay cậu thẳng tắp, khoảng cách giữa hai người không tính là gần, nhưng trong không khí lạnh lẽo, hô hấp của hai người từ âm áp trở nên nóng hơn, đan xen một chỗ, tai cậu cũng đỏ lên.

Chàng trai có ánh mắt sâu như biển, Vi Như Hạ nhìn đến khuôn mặt trắng trẻo, thư sinh, nhịp tim bắt đầu gia tốc, cô quay mặt sang một bên, nhìn về phía A Mang đang ngồi bên cạnh nói: “A Mang, cậu ấy trêu chọc chị.”

A Mang nghe cũng không hiểu lời nói của cô, sau khi nghe Vi Như Hạ gọi, nó đứng dậy đi đến trước mặt Vi Như Hạ, cúi đầu ăn que kem trên tay cô.

Vi Như Hạ: “...”

Giương mắt nhìn A Mang đem cây kem ăn hết, Lạc Đường đứng dậy, kéo Vi Như Hạ lên, khóe mắt nhẹ nhàng nhú lên, nói: “Tớ đi lấy cho cậu que kem khác.”

Ngẩng đầu nhìn Lạc Đường, Vi Như Hạ liếm liếm môi, cười tí mắt nói: “Được.”

Thời gian Lạc Đường đi lấy kem khá lâu, Vi Như Hạ đã đem bài tập vật lý làm xong. Dương Thư Nhữ gõ cửa bước vào, Vi Như Hạ nhìn thấy Dương Thư Nhữ, cười chào một tiếng: “Di Dương.”

Dương Thư Nhữ cười lên thành tiếng nhìn cô đang học bài, liền nói: “Di Thái của con tới tìm.”

Di Thái là nói tới trợ lý của ba nàng Thái Hân Bội, Vi Như Hạ vừa nghe, liền lên tiếng trả lời “vâng”, liền từ trên mặt thảm đứng dậy đi ra ngoài, khi vừa đi đến cửa, Vi Như Hạ hỏi Dương Thư Nhữ: “Lạc Đường đâu ạ?”

Nói là đi lấy kem, tại sao lại lâu như vậy.

“Nó nói là nóng, đi tắm rồi.” Dương Thư Nhữ nói xong, đẩy cửa vào phòng Lạc Đường thử xem nhiệt độ, lăm bắm nói: “Trong phòng cũng rất mát mẻ mà.”

Hiện tại cũng sắp tới giờ cơm chiều, đi Dương sẽ nói cho cậu biết là cô đã trở về nhà, Vi Như Hạ liền không quản nữa. Vi Như Hạ vừa nhìn thấy Thái Hân Bội đang ngồi ở phòng khách đợi cô, liền cười gọi một tiếng “Dì Thái”, sau đó hai người cùng về nhà.

Lưu diễn “Gió Cát” đã bắt đầu diễn từ ngày 15 tháng 4 tới nay vẫn chưa kết thúc, vẫn đang biểu diễn tại các thành phố lớn. Vi Tử Thiện có trở lại 1 lần, về phong trần mệt mỏi, nhìn qua rất cực kỳ mệt mỏi.

Vi Như Hạ có chút lo lắng cho sức khỏe của Vi Tử Thiện, nhưng mỗi lần cùng ông gọi video nhìn ông tâm trạng đều rất tốt. Vi Tử Thiện rất thích kịch nói, cũng rất thích làm diễn viên kịch nói, làm chuyện bản thân thực sự thích, tuy rằng mệt nhưng cũng rất vui vẻ.

Thái Hân Bội là xin nghỉ phép trở về, con của cô năm nay thi đại học, thời gian đếm ngược cũng chỉ còn 10 ngày nữa, ngày quan trọng như vậy, cô muốn trở về đi cùng con.

Cô có thể trở về một chuyến, Vi Tử Thiện liền nhờ cô đến thăm Vi Như Hạ, cho nên khi vừa xuống máy bay cô lập tức qua đây.

Về đến nhà, Vi Như Hạ rót mời Thái Hân Bội một cốc hoa quả ép, Thái Hân Bội uống một ngụm cho tan đi cái khô nóng, sau đó hỏi thăm tình hình ở nhà của Vi Như Hạ.

Cô ở nhà, cô đi giúp việc đúng giờ đến nấu cơm cho cô, quét dọn vệ sinh trong nhà và hoa cỏ trong vườn đều có người đến dọn dẹp, chăm sóc. Cô bây giờ chủ yếu ở nhà Lạc Đường, ngoài việc không có ba ở bên, mọi chuyện khác vẫn rất tốt.

Thái Hân Bội nghe Vi Như Hạ nói xong, cười nói: “Những ngày diễn ra cuộc thi đại học các cháu được nghỉ phải không? Những ngày đó có thể đi thăm ba cháu, cô giúp cháu đặt vé máy bay.”

“Không được nghỉ đâu ạ.” Vi Như Hạ ngồi bên cạnh Thái Hân Bội, nói: “Hai ngày đó bọn cháu có sắp xếp đi tham quan viện bảo tàng và viện khoa học kỹ thuật.”

“Ồ, thế à, vậy không có cách nào đi được rồi.” Thái Hân Bội nói xong, lại hỏi thêm: “Khi nào các cháu nghỉ hè?”

“Ngày 19 tháng 7, nghỉ hè hơi muộn, nhưng thời gian nghỉ dài.” Vi Như Hạ nói xong, suy nghĩ một lát còn nói thêm “Cháu nghỉ muộn một chút...”

“Nghỉ sớm một chút rồi đi nhé, ba cháu rất nhớ cháu. Mỗi ngày biểu diễn mệt như vậy, nhưng đều không quên gọi điện thoại cho cháu. Trước đây quả thật không nhìn ra, còn là nô dịch của con gái.” Thái Hân Bội nói đến đây, trong mắt chợt xuất hiện một tia do dự, cuối cùng, cô chỉ nói 1 câu: “Ông ấy rất thương cháu. Thật đó, cố gắng đối tốt với ông ấy.”

Thái Hân Bội nói xong, mới nhận thấy vừa rồi Vi Như Hạ chưa nói hết câu, cô nâng mắt nhìn đứa trẻ trước mặt, hỏi: “Vừa nãy cháu muốn nói gì?”

“À, không có gì.” Vi Như Hạ trở lại trạng thái bình thường, cô nhìn Thái Hân Bội cười nói: “Cháu cũng rất nhớ ông ấy.”

Từ khi Lý Túc Hòa qua đời, tinh thần của Vi Tử Thiện không bằng trước kia, cũng may có cô con gái này hỗ trợ. Nhìn thấy quan hệ giữa hai cha con họ ngày một tốt hơn, trong lòng cô cũng rất vui, đem cốc nước hoa quả uống hết, Thái Hân Bội đứng lên nói: “Được rồi, nếu không có gì thì cô về trước, cô cũng phải về thăm con trai cô.”

Đợi đến 7h tối, vẫn chưa thấy Vi Như Hạ qua, Lạc Đường dắt theo A Mang ra ngoài, nhìn thấy Vi Như Hạ đang ở trong vườn tưới cây. Sau khi A Mang nhìn thấy cô, liền sủa 2 tiếng, Vi Như Hạ ngẩng đầu, nhìn Lạc Đường đang ở phía sau cười, dùng chân bước lên những cây nhỏ bên cạnh.

Lạc Đường dắt theo A Mang đến trước sân nhà cô, nhìn những mầm cây non, hỏi: “Cây gì thế?”

“Cây lê.” Vi Như Hạ đem dụng cụ xếp sang một bên, mở vòi nước, rửa những chỗ lấm bẩn trên tay và trên chân cô.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29-2

Editor: Team Tử Phương 2.

Lạc Đường dắt theo A Mang đến trước sân nhà cô, nhìn những mầm cây non, hỏi: “Cây gì thế?”

“Cây lê.” Vi Như Hạ đem dụng cụ xếp sang một bên, mở vòi nước, rửa những chỗ lấm bẩn trên tay và trên chân cô.

Trong vườn nhà cậu có rất nhiều loại hoa đã nở rồi, cô lại ở trong vườn nhà cô trồng một cây lê. Lạc Đường nhìn cô dùng tay cọ bùn đất trên chân, cô đứng cạnh bức tường, ánh đèn bị bức tường ngăn lại, hình thành một góc xám mờ, vừa vặn đem cô bao phủ.

Bóng cô tuy rằng xám mờ mờ, nhưng đôi chân của cô lại như tuyết trắng, trong bóng tối vẫn có thể nhìn rõ ràng hình dáng thon dài, thẳng tắp.

“Thích ăn lê à?” Lạc Đường cũng không nghĩ ra được lý do vì sao cô lại trồng cây lê.

Vì Như Hạ rửa hết bùn đất dính trên người, đôi chân bị gió đêm thổi qua, mát lạnh, cô lau chân, bước tới bên cạnh Lạc Đường, hai người đứng cách nhau một bức tường, Vì Như Hạ cười nói: “Không phải, mẹ tớ thích ăn lê, tớ muốn trồng một cây, tháng sau là ngày giỗ của bà ấy.”

Vì Như Hạ không phải là người mong muốn đem cảm xúc tiêu cực của bản thân truyền cho người khác, cho dù nhắc đến ngày giỗ của mẹ, cô vẫn luôn mang theo nụ cười rạng rỡ, cô không phải không buồn, chỉ là biết cách che giấu.

Lạc Đường nhìn cô, hỏi: “Muốn trở về sao?”

Mẹ của Vì Như Hạ được chôn cất tại Đông Trấn, nơi đó cách An Thành hơn mấy nghìn km, khoảng cách giữa An Thành và Đông Trấn kéo dài cả một vùng lãnh thổ.

“Không.” Vì Như Hạ sờ sờ mũi nói: “Hôm đó lại đúng kì thi cuối kì.”

Cô vốn dự định sau khi thi xong sẽ trở về Đông Trấn một chuyến, nhưng lời Thái Hân Bội nói khiến cô quyết định năm nay sẽ không về nữa, so với người đã mất, người còn đang tồn tại trên đời càng quan trọng hơn. Năm nay bà nội vừa qua đời, tinh thần và sức khỏe của ba đều không tốt, công việc lại bận như vậy. Trước lúc mẹ mất, cũng nói với cô, bà có lỗi với Vì Tử Thiện, dặn dò cô giúp bà bù đắp lại, việc bù đắp khoan nói tới, nhưng cô sẽ cố gắng ở bên cạnh ông nhiều hơn.

“Năm sau.” Lạc Đường đột nhiên nói một câu.

“Hả?” Vì Như Hạ ngẩng đầu lên nhìn cậu, cơn gió thổi qua làm mấy sợi tóc vương trên mặt cô.

Lạc Đường thấy cô đang thất thần, nhàn nhạt nói: “Năm sau thì có thời gian rồi.”

Nghe xong lời nói của cậu, Vì Như Hạ cười lên tiếng đáp: “Đúng vậy.”

Đội bọn họ thi đại học xong, kì nghỉ hè sẽ kéo dài 3 tháng, đến lúc đó cô nhất định sẽ trở về Đông Trấn một chuyến.

Các anh chị lớp 12 bị dày vò 3 ngày liền, đối với những học sinh lớp 10 khoảng cách này vẫn còn xa lắm, nhưng đối với những học sinh lớp 11 mà nói khoảng cách này tương đối gần. Vì sau khi kết thúc kì nghỉ hè này, bọn họ sẽ lên lớp 12. Cho nên thi đại học 3 ngày này tổ chức hoạt động tham quan, học sinh lớp 10 rõ ràng là hào hứng sôi nổi hơn nhiều so với học sinh lớp 11.

Mấy ngày thi đại học này, đại đa số thầy cô tham gia coi thi, cho nên các thầy cô giáo đưa bọn họ đi tham quan viện bảo tàng và viện khoa học kĩ thuật tương đối ít. Ban đầu còn có thể thành một đại đội, sau đó phân tán ra, đi theo các hướng dẫn viên tại các địa điểm khác nhau.

Buổi chiều đi tham quan chỉ có hai giờ, sau khi kết thúc, mọi người tự về nhà, đối với những học sinh nội trú thống nhất bố trí ngủ lại. Thầy giáo đứng ở đại sảnh tầng ba vừa thông báo giải tán, học sinh liền vội vàng chạy ra cửa.

Sau khi Vì Như Hạ và Hồ Ngâm Ngâm chào tạm biệt mọi người xong, liền tìm Lạc Đường, chuẩn bị cùng cậu ấy trở về nhà. Hiện tại bọn họ đang ở tầng 3, cần phải đi thang cuốn xuống lầu, trước khi xuống, Vì Như Hạ gọi Lạc Đường đang đứng ở phía trước.

“Lạc Đường.”

Trường học tổ chức tham quan, cần phải thống nhất ăn mặc, Lạc Đường đang mặc đồng phục trường, áo sơ mi trắng tôn lên khí chất tuổi trẻ, trên cổ cậu đeo tai nghe, sau lưng mang cặp sách. Nghe thấy tiếng gọi của Vì Như Hạ liền quay đầu lại.

Chàng trai vừa quay đầu lại, ngũ quan xinh đẹp cùng với khí chất tuổi trẻ dung hòa làm một, bên cạnh vài nữ sinh đi qua nhìn thấy, sau khi nhìn nhau cười, mặt cũng đỏ lên.

Vì Như Hạ nhìn thấy khuôn mặt của Lạc Đường, cũng cười, nói với cậu: “Tớ đi toilet một chút.”

Sau khi Lạc Đường đáp ứng, Vì Như Hạ liền đi toilet, trong toilet chủ yếu là các em nữ sinh lớp 10, Vì Như Hạ bước vào trong, khi đang định đẩy cửa đi vào, góc áo bị người bên cạnh kéo lại.

Vì Như Hạ quay đầu, đứng cạnh cô bây giờ là hai nữ sinh tóc dài, kéo cô lại gần một chút, nhìn dòng chữ thêu trên áo đồng phục của cô, là lớp 10.

Dung mạo của cô gái rất xinh đẹp, lông mi dài mắt to, da trắng môi anh đào, thấy Vì Như Hạ quay đầu, cô có chút xấu hổ, cô mím mím môi lấy hết dũng khí nói một câu: “Học tỷ, em muốn nhờ chị giúp một việc.”

Sau khi Vì Như Hạ ra ngoài, Lạc Đường vừa chơi xong một ván game. Thời gian Vì Như Hạ vào trong không dài, nhưng biểu tình hình như có chút khác lạ. Cậu cô bước tới gần, Lạc Đường đem điện thoại cất đi, hỏi một câu.

“Sao vậy?”

Vi Như Hạ “Ừ” một tiếng, lắc lắc phong thư trên tay, kể tóm tắt chuyện vừa phát sinh trong toilet cho Lạc Đường nghe: “Có học muội nhờ tớ chuyển thư tình cho cậu.”

Lạc Đường nhận được thư tình nhiều như cơm bữa, đã học giỏi lại đẹp trai, hơn nữa còn độc thân, đủ khiến cho những nữ sinh lớp 10 vì cậu mà điên cuồng.

Vi Như Hạ nói xong, nhìn Lạc Đường cười. Lạc Đường nhìn thấy cô cười, lại nhìn thư tình màu phấn hồng trên tay cô, không cần nhìn kĩ, cũng có thể biết nội dung trong thư là gì.

Cô vậy mà thật sự giúp người khác đưa thư tình cho cậu.

Ánh chiều tà chiếu vào tầng 3 viện khoa học kỹ thuật, khiến tim của Lạc Đường có chút khô, cậu thu hồi tầm mắt, quay lưng bước tới thang cuốn.

Lạc Đường đột nhiên quay lưng đi, Vi Như Hạ vẫn chưa định thần được, chân Lạc Đường dài hơn chân cô, Vi Như Hạ đuổi theo có chút hụt hơi.

“Tớ vẫn chưa nói xong mà.” Vi Như Hạ nhìn bóng lưng Lạc Đường, khóe môi đã cong lên, cô bắt kịp Lạc Đường, đưa tay kéo cậu ấy lại.

Hai người đứng trong hành lang của viện khoa học kỹ thuật, ánh mặt trời chiếu lên làn da trắng nõn của chàng trai khiến nó gần như trở nên trong suốt. Hai mắt cậu đen như mực, yên lặng nhìn Vi Như Hạ nói: “Nói cái gì, nói trên tay cậu đang cầm là cái gì à?”

Giọng nói Lạc Đường bình tĩnh, nhưng có thể cảm nhận được tâm tình của cậu giống như bộ lông của A Mang lúc xảy ra tĩnh điện, có một chút xù lông. Vi Như Hạ đem bức thư tình thu lại, nói: “À, thư tình của học muội. Cô ấy muốn tớ giúp cô ấy vứt đi.”

Phía ngoài viện khoa học kỹ thuật được làm bằng kính, bây giờ bọn họ đang đứng dưới hàng lang. Tuy rằng trong viện điều hòa rất mát, nhưng nắng chiếu tới khiến mặt Vi Như Hạ có chút đỏ.

Lạc Đường yên lặng nhìn cô, quay người đứng phía trước cô, đem ánh nắng mặt trời trước mặt cô chắn lại, phía sau lưng bị phơi có chút nóng, trong lòng Lạc Đường đem theo một chút khô hạn, cậu hỏi Vi Như Hạ: “Tại sao?”

Chàng trai cao hơn cô nửa cái đầu, cả người cô đều bị vây trong cái bóng của cậu ấy, Vi Như Hạ cúi đầu khẽ nhăn mày, cười nói: “Bởi vì tớ nói với cô ấy hiện tại chúng ta đang ở chung một chỗ.”

Một câu nói này giống như mở một chai coca ướp lạnh trong lòng cậu “xì”, dập tắt những bức tức trong lòng cậu, yết hầu Lạc Đường khẽ động, hai lông mày giãn ra, mắt nhìn Vi Như Hạ lại hỏi một câu “Tại sao?”

Nghe cậu nói lần thứ 2 “Tại sao?” Nụ cười bên khóe môi của Vi Như Hạ dần dần lớn hơn, cô chớp chớp mắt nói: “Giống như A Mang, che chở.”

Cô vừa nói xong, từ trước đến nay những vui buồn đều không lộ trên nét mặt của Lạc Đường, đôi mắt trong veo đen như mực chứa đầy ý cười.

“Vi Như Hạ.” Lạc Đường gọi một tiếng.

Nhìn ra được cảm xúc của cậu đã thay đổi, Vi Như Hạ cười rộ lên, lên tiếng: “Cái gì?”

Chàng trai trước mặt sau khi nhận được câu trả lời của cô liền đưa tay ra xoa xoa đầu cô giống như lần đầu tiên họ mới gặp mặt, lòng bàn tay cậu hơi lạnh, giọng nói trầm ấm: “Có muốn ăn kem không?”

Vi Như Hạ liếm liếm môi dưới, cúi đầu nói: “Có ~”

Lời tác giả muốn nói: Lạc Đường: Cậu cũng rất ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Dứt Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Editor: Team Tứ Phương 2.

Vào lúc thời tiết mùa hè nóng nhất thì kì thi kiểm tra cuối kì lớp mười một lại đến.

Lớp mười một sau khi phân ban, hình thức thi hoàn toàn dựa theo kì thi đại học, thi trong tổng cộng hai ngày rưỡi. Tới học kì hai lớp mười một, tuy rằng

giáo viên còn chưa vội, nhưng chính trong lòng học sinh đã rất sốt ruột, bởi vì sau khai giảng này sẽ là cuối cấp.

Kì thi cuối kì tổng cộng trong ba ngày, mỗi ngày sẽ thi một môn. Chính vì vậy trường học sắp xếp cho học sinh ở lại hai tiết tự học buổi tối giống như thi đại học.

Đã tám rưỡi tối, sau khi tan lớp tự học, mọi người bắt đầu sắp xếp về nhà.

Vi Như Hạ cùng Lạc Đường xuyên qua cửa soát vé vào trạm tàu. Tàu điện ngầm tám giờ rưỡi hành khách tương đối ít, trên cơ bản đều sẽ có chỗ ngồi.

Tháng bảy ở An Thành rất nóng, năm trước Vi Như Hạ được lĩnh hội ở Y Trấn, năm nay ở nội thành, nhưng ở đây so với nhiệt độ ở trấn nhỏ lại càng nóng bức. Cho đến lúc ngồi dưới điều hòa, khí lạnh thổi trên đỉnh đầu, sự nóng bức mới giảm đi một chút.

Sau khi ngồi xuống, Vi Như Hạ đặt cặp sách trên đùi, đem đề vừa rồi chưa giải ra, hỏi Lạc Đường: “Đề này tôi giải thế nào cũng không ra được đáp án.”

Đề này vừa gặp trong đề thi vật lý mấy ngày trước, cuối cùng lại có trong đề thi tổng hợp, trong đó có môn vật lý cô đã cố hết sức. Hai ngày trước cô đã ôn tập rất kỹ cho nên thành tích môn vật lý có thể duy trì ổn định, lần này có thể thi được thứ hạng cao cũng không thành vấn đề. Tuy nhiên chỉ sợ đến lúc đó bài thi có sự cố ngoài ý muốn.

Lạc Đường khoanh tay dựa vào tàu điện ngầm, cậu vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe Vi Như Hạ nói, cậu mở mắt, hai tròng mắt đen nhánh dưới cặp lông mi dài nồng đậm. Nghiêng mắt nhìn thoáng qua đề thi trên tay Vi Như Hạ, cậu duỗi tay tiếp nhận bài thi, cầm bút bắt đầu tính toán.

Các đề bài cô luôn không giải được, thì ở trên tay Lạc Đường lại đơn giản như là tháo nút một sợi dây vậy. Những bước giải của cậu cũng không có gì phức tạp, ba bốn bước là tính ra kết quả. Sau khi tính xong còn vẽ một vòng ở trên công thức quan trọng, trầm giọng nói: “Cậu dùng sai công thức.”

Thiếu niên hơi rừ mắt, mi cong cùng mũi cao thẳng, khiến ngũ quan cậu trở nên tinh tế như được khắc. Vi Như Hạ nhìn công thức cậu vừa đánh dấu, cười nói: “Trách không được kết quả tính ra đều không đúng.”

Dựa theo bài giải của Lạc Đường, Vi Như Hạ làm lại một lần, thiếu niên dựa vào ghế tàu điện ngầm, hơi nghiêng đầu nhìn cô giải từng bước một.

Sau khi giải xong, Vi Như Hạ không tiếp tục làm nữa, hôm nay khảo sát vốn đã rất mệt lại còn phải học hai tiết tự học buổi tối, cô đã có chút đau đầu. Không tiếp tục làm bài, Vi Như Hạ quay đầu lại nói với Lạc Đường: “Ngày mai làm bài kiểm tra xong tôi phải ra sân bay.”

Hai ngày nay hành lý đã được chuẩn bị xong, chỉ chờ buổi chiều ngày mai là đi. Vi Tử Thiện cũng đã sắp xếp xong người đón cô đi sân bay.

Kì nghỉ hè này cô muốn đến chỗ của bố, kế hoạch đã được sắp xếp trước rất lâu rồi, cuối cùng trong chớp mắt cũng đã được đi. Hè năm nay được nghỉ một tháng rưỡi, Vi Như Hạ sẽ không về nhà.

Lúc Vi Như Hạ nói chuyện, thần sắc cùng ngữ khí không có sự thay đổi. Từ nhỏ cô đã trải qua hai lần sinh li tử biệt, đối với loại cách xa ít ngày này, Vi Như Hạ cũng không để ở trong lòng.

Lạc Đường nhìn cô một cái, thu hồi tầm mắt, tiếp tục dựa đầu nhắm mắt lại nói: “Vậy kem trong tủ lạnh kia dành cho A Mang ăn vậy.”

Cô đi rồi, kem trong nhà không ai ăn. Nghe cậu vừa nói như vậy, Vi Như Hạ cảm thấy hai người ở bên nhau cùng cách xa thật khác biệt. Cô cảm thấy có chút tiếc nuối, cũng dựa đầu vào tàu điện ngầm, nói: “Vậy đêm nay trở về tôi phải ăn nhiều thêm mấy cây.”

Đầu dựa vào tàu điện ngầm, cảm nhận sự lạnh lẽo cứng rắn xuyên thấu qua tóc truyền tới da đầu, đầu óc Vi Như Hạ dần dần thả lỏng, chỉ một lát liền thiếp đi.

Lạc Đường không nghe thấy tiếng động từ Vi Như Hạ, cậu mở mắt ra nhìn cô một chút. Ngón tay cô còn kẹp một tờ bài thi, bàn tay còn lại thì cầm một cây bút, lúc này đang dựa đầu ngủ rất an tĩnh yên ổn.

Ngồi thẳng người lại, Lạc Đường rút bài thi trong tay cô ra, mặt trên còn có hai bài cô làm sai chưa sửa. Cậu ngược mắt nhìn Vi Như Hạ, cầm lấy bút của cô bắt đầu tính toán.

Tàu điện ngầm chỉ có vài ba người, thời gian này phần lớn là đi tăng ca vừa mới trở về, không ai còn tinh lực để nói chuyện, cho nên trong tàu chỉ có thể nghe được âm thanh tàu điện ngầm đang chạy nhanh.

Tàu điện ngầm chạy cũng không vững vàng, một lần quẹo vào, buồng xe có một trận rung chuyển. Sau khi đầu Vi Như Hạ nghiêng về phía trước lại theo quán tính dựa lại, tuy nhiên lực đạo trở về của cô có chút lớn. Vi Như Hạ đang mơ màng ngủ, theo bản năng giảm lực đi một chút, cuối cùng đầu cô dựa vào một chỗ so với tàu điện ngầm còn mềm mại hơn nhiều lần.

Lạc Đường đưa tay đỡ lấy sau gáy Vi Như Hạ, nhìn lông mày cô nhẹ nhàng dần ra, tựa hồ đã ngủ lại. Tay trái cậu lấy bút đề lên bài thi, tiếp tục giải hai đề bài kia cho cô.

Càng tới gần khu biệt thự Lạc Phu, người trên tàu điện ngầm càng ít. Hai người mặc đồng phục, trong những hành khách lác đác trên tàu lại càng nổi bật.

Nữ sinh ngủ rất đầm đìa, nam sinh cao ráo chân dài, tay phải cậu đặt trên tựa ghế để nữ sinh gối lên trên, tay trái cầm bút giải đề thi ở trên đùi.

Tình cảm đơn thuần của thiếu niên thiếu nữ thường khiến người ta nhớ về một thời đại khờ ngây thơ của mình.

Đối diện là hai người phụ nữ tầm hai lăm hai sáu tuổi, vẫn luôn nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của bọn họ. Đợi cho trạm dừng, khi hai người đứng dậy xuống tàu điện ngầm, Lạc Đường nghe được một nữ nhân cảm thán.

“Tình cảm thời cấp ba thật trong sáng đơn thuần, có lẽ bọn họ cứ mãi không trưởng thành thì thật tốt. Trưởng thành rồi tham gia các hoạt động ở trường đại học, nói không chừng không biết khi nào phải chia xa.....”

Lạc Đường vừa ngẩng đầu nhìn về phía hai người kia thì đúng lúc cửa tàu điện ngầm đóng lại, đem những lời hai người đang nói ngăn lại bên ngoài. Thanh âm đóng cửa khiến Vi Như Hạ nhăn mày lại, cô mờ mắt ra, cảm nhận được lòng bàn tay của Lạc Đường ở đằng sau, cô hỏi: “Tối rồi sao?”

“Chưa tối.” Lạc Đường nói xong cúi đầu tiếp tục giải đề, vừa giải vừa nói: “Cậu tiếp tục ngủ đi, tôi nơi tôi gọi cậu.”

Vi Từ Thiện đứng ở sảnh sân bay, điện thoại trên tay đang kết nối, ông đang chờ Vi Như Hạ tới. Ông đến đây trước, đã đứng ở chỗ này một lát rồi.

“Anh có thể hỏi ý kiến của con bé, không thể tiếp tục đứng đây được.” Bên kia điện thoại là giọng của một người phụ nữ, trong giọng nói có thể nghe ra chút áp lực và vội vàng.

Giật giật ngón tay phải, Vi Từ Thiện đổi sang cầm bằng tay trái, ông còn chưa trả lời liền nghe được thanh âm ngọt ngào quen thuộc vọng đến.

“Bố.” Vi Như Hạ đeo cặp sách, theo dòng người chạy tới.

Hai người đã hai tháng không gặp, Vi Như Hạ hình như lại cao hơn một chút, trên người cô còn mặc đồng phục trường cấp ba An Thành, bên dưới mặc váy kẻ, từng bước nhanh chóng chạy tới trước mặt ông.

Nhìn Vi Như Hạ chân thật xuất hiện ở trước mặt, cảm nhận hoàn toàn không giống trong video. Vi Từ Thiện buông điện thoại xuống, sau khi đón Vi Như Hạ, về mặt ông có chút xúc động, giờ tay muốn sờ mặt cô một chút, cuối cùng lại chỉ vỗ vỗ trên vai cô, cười nói: “Đói bụng sao? Bố đưa con đi ăn cái gì nhé.”

Ở trong video hoặc khi gọi điện vì không phải đối mặt người thật, hai người thể hiện tình cảm có chút nhiệt tình. Mà khi chân chính đối mặt, thường sẽ thêm chút xa cách.

Vi Như Hạ nhìn bố rút tay về, cô cười rộ lên, giờ tay ôm lấy cánh tay ông, trong ánh mắt kính ngạc của bố, Vi Như Hạ vừa đi vừa nói chuyện: “Đói bụng ạ, nhưng con muốn tắm rửa trước đã, thời tiết thật nóng ~”

So với ông, Vi Như Hạ càng thoải mái hơn. Trên người cô luôn tràn ngập tinh thần lạc quan khiến trong lòng Vi Từ Thiện có chút thả lỏng. Ông mặc cho cô kéo cánh tay mình, cất điện thoại vừa đi vừa nói: “Được, chúng ta về khách sạn trước.”

Sau khi Vi Như Hạ về khách sạn thay quần áo liền được Vi Từ Thiện đưa đến một quán ăn phụng Bắc nổi tiếng nhất. Kỳ thật tuy nói là hương vị phụng Bắc, nhưng cũng mang theo khẩu vị phụng Nam, Vi Như Hạ không thích ăn quán nhưng không chịu nổi con đói. Lúc cô ăn, Vi Từ Thiện cũng ăn một chút, buổi tối ông còn phải đi diễn nên không thể ăn quá nhiều.

“Kiểm tra cuối kì như thế nào rồi?” Vi Từ Thiện gấp thức ăn cho Vi Như Hạ, rồi nói chuyện cùng cô.

Nhắc tới khảo sát cuối kì, mặt Vi Như Hạ liền mang theo ý cười, không chờ cô nói, Vi Từ Thiện liền cười rộ lên, hỏi: “Con làm được bài?”

“Vâng.” Vi Như Hạ gật đầu, cô nghĩ tới bài cuối cùng, nói: “Bình thường môn vật lý con làm không tốt, nhưng đề thi lần này có dạng mà Lạc Đường vừa giúp con giải một ngày trước nên con làm rất tốt. Sau khi làm xong liền thấy thoải mái hơn, những bài sau cũng dễ dàng làm được. Thật ra cũng là do may mắn.”

Nghe xong Vi Như Hạ nói, Vi Từ Thiện càng vui hơn. Thực ra ông không có cảm giác thỏa mãn giống như các phụ huynh khác nghe con kể về thành tích, chỉ là nhìn Vi Như Hạ vui vẻ, ông cũng vui vẻ thôi. Ngày thường ông giao tiếp cùng Vi Như Hạ cũng biết được chút ít việc học hành của cô, nhưng sau lần thi kì trước, mỗi tháng thành tích của cô đều tiến bộ. Xem lần này cô tự tin như vậy, nói không chừng có thể tiến vào top mười của lớp.

Sang năm sẽ phải thi đại học, nếu nằm trong top mười thì đến lúc đó cũng có thể dễ dàng lựa chọn trường.

“Con muốn chọn trường nào?” Vi Từ Thiện hỏi.

Hiện tại đều là biết điểm rồi mới chọn nguyện vọng, so trước kia sẽ an toàn hơn nhiều. Nhưng dù biết điểm rồi mới chọn trường nhưng trước khi thi đại học phải đặt mục tiêu trước cho mình.

Đối với vấn đề này, Vi Như Hạ cũng không nhiều lời, cô chỉ là cười một tiếng, xem bộ dáng cô, tựa hồ đã có lựa chọn rồi. Cô không muốn nói thì Vi Từ Thiện cũng không có hỏi lại.

Ngón tay ông khẽ động, nhìn Vi Như Hạ hỏi: “Con có muốn đi du học không?”

Vi Như Hạ đang ăn cơm liền ngẩng đầu lên nhìn Vi Từ Thiện, trả lời: “Con chưa nghĩ tới.”

“Ừm.” Vì Từ Thiện lên tiếng, ông nhìn Vì Như Hạ cười rộ lên giải thích nói: “Trong đoàn vừa họp hôm qua, sau khi kết thúc tour diễn sẽ đi Áo. Bố nghe nói trường học bên kia cũng không tồi cho nên muốn hỏi con có muốn đi hay không.”

Lý do của Vì Từ Thiện giống như một cây quạt trần an xao động trong lòng Vì Như Hạ. Cô nghe giải thích xong, đột nhiên cười nói: “Nhưng diễn xong vẫn phải về nước mà.”

Nghe cô nói như vậy, Vì Từ Thiện mới phản ứng lại, ông cười cười nói: “Đúng vậy.”

Sau khi Vì Như Hạ ăn xong được Vì Từ Thiện đưa về phòng của ông. Bên trong có hai gian phòng ngủ, vừa vặn có thể ở cùng một chỗ với ông. Lúc ông vội vàng đi họp để chuẩn bị tập luyện cho vở diễn, Vì Như Hạ liền ở phòng đọc sách.

Vì Như Hạ ở trong phòng thu thập hành lý, sau đó đem sách giáo khoa ra.

Không biết là vì đi đường mệt nhọc hay là vì vừa thi xong, đầu óc Vì Như Hạ có chút không tốt lắm, cô vừa nhìn hai đề bài liền bó tay. Không chút suy nghĩ, cô gọi video cho Lạc Đường, cậu bắt máy rất nhanh.

Hiện tại là tám giờ tối, Lạc Đường hẳn là mới chạy bộ đêm về. Khi Vì Như Hạ ở nhà, cậu đều giúp cô giải đề rồi mới đi chạy. Thời tiết lạnh Vì Như Hạ còn có thể chạy cùng cậu, cái thời tiết nóng như hiện tại này, cô chịu không nổi.

Video vừa kết nối, cô liền thấy thiếu niên mới đứng lên từ thảm bên cửa sổ, video đảo qua, còn quét tới hành lý cùng A Mang đang ngồi xôm bên cạnh.

“Cậu đi đâu à?” Vì Như Hạ hỏi.

Lạc Đường kéo ghế ra, nhìn sách vật lý trước mặt cô rồi lấy sách của mình, vừa mở vừa nói: “Ừm, chiều ngày mai đi Thụy Sĩ.”

Công ty của Lạc Thanh Cốc bố của Lạc Đường có chi nhánh ở Thụy Sĩ, cho nên ông sẽ qua đó công tác nửa tháng. Vừa đúng dịp Lạc Đường được nghỉ hè nên lần này liền đi cùng ông.

Đối với chuyện ra nước ngoài này, Lạc Đường chắc đã đi rất nhiều, biểu hiện trên mặt cậu đều là nhẹ nhàng băng quơ. Vì Như Hạ nghe cậu trả lời, đột nhiên cười nói: “Tôi cũng từng ra nước ngoài đấy, Đông Trăn ở gần biên giới nước Nga vì vậy tôi cùng mẹ đã đi qua đó để mua bán.”

Nói xong, chính Vì Như Hạ cũng cảm thấy buồn cười, kỳ thật ý nghĩa chân chính của chuyến đi cũng không tính là xuất ngoại.

Qua video, khớp xương ngón tay Lạc Đường trắng nõn đẹp mắt đặt trên trang sách, sau khi nghe được lời của cô, khóe môi hơi cong một chút. Vì Như Hạ nhìn Lạc Đường, đột nhiên nhớ tới điều bố vừa nói với cô ở nhà hàng, cô hỏi Lạc Đường: “Cậu có muốn đi du học không?”

Tới kì hai lớp mười một, lớp học cũng có hai ba bạn học ra nước ngoài, Vì Như Hạ chỉ lo học tập, lại chưa từng nghĩ tới, cũng chưa bao giờ thảo luận quá đề tài này cùng Lạc Đường. Cậu vừa nghe Vì Như Hạ nói, động tác lật sách trên tay có chút dừng, ngẩng đầu nói với Vì Như Hạ: “Cậu muốn đi sao?”

Nhìn vẻ mặt của Lạc Đường, khóe mắt Vì Như Hạ híp lại, cô cười nói: “Muốn.”

Cô hiểu Lạc Đường, Lạc Đường cũng hiểu cô. Nhìn biểu tình của cô, Lạc Đường cũng biết lời nói và suy nghĩ của cô không giống nhau. Lạc Đường lật đến đề Vì Như Hạ muốn giải, ngược mắt nhìn thiếu nữ mang theo ý cười trong video.

“Cậu muốn đi cũng có thể, dù sao đến cuối cùng tôi khẳng định sẽ đưa cậu trở về.”

Thiếu niên hơi rừ mắt, lông mi đen dài cong cong hơi hạ, hai tròng mắt đen nhánh sáng như sao trời.

“Cậu có đồng ý cùng tôi trở về không?” Lạc Đường hỏi.

Trên màn hình khóe môi thiếu nữ giương lên, cười ảm áp, cô gật gật đầu, nhẹ giọng khẳng định.

“Ừm.”

Tác giả có lời muốn nói:

Đường Đường: Là cậu nói không rời đi mà

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Nửa tháng nghỉ hè này, Vi Như Hạ theo bố đi diễn ở tám tỉnh thành. Tuy là khoảng cách không xa nhưng mỗi tỉnh đều có những phong tục tập quán đặc biệt của nó. Vi Như Hạ cảm nhận được văn hóa không giống nhau của các thành phố, hơn nữa còn có bố ở bên cạnh, kì nghỉ hè rất nhanh đã kết thúc rồi.

Trước khi khai giảng, đoàn kịch cho Vi Từ Thiện nghỉ ba ngày, vừa hay ông có thể tự mình đưa Vi Như Hạ về nhà.

Từ trên xe đi xuống, ánh nắng chiếu vào mặt khiến Vi Như Hạ nheo nheo mắt, cô ngẩng đầu nhìn sân vườn, hoa cỏ ở vườn đều héo rũ rồi, giống năm ngoái lúc cô theo bà nội qua đây vậy.

So với năm ngoái, Vi Như Hạ cảm giác ở An Thành yên tĩnh hơn nhiều. Lúc cô đưa tay nhận lấy hành lý bố đưa thì nhìn qua nhà Lạc Đường một cái, rất yên lặng, sau khi đi Thụy Sĩ cậu liền đi chơi một vòng quanh Bắc Âu. Hôm qua gọi video, cậu nói ngày mai mới có thể về đến nhà.

Vi Như Hạ mới có nghỉ hè không ở nhà, nhưng Vi Từ Thiện thì khác, ông gần bốn tháng chưa quay lại. Tuy là vậy nhưng ở nhà có thuê người giúp việc, cũng coi như không quá bừa bộn. Ông xách hành lý cho Vi Như Hạ, vừa nghe âm thanh cô bấm mật mã vừa nhìn cây cối trong sân.

Vi Từ Thiện vốn không am hiểu việc xử lý hoa cỏ, nhưng ông lại yêu thích chúng, mỗi góc cây ở vườn ông đều phân biệt được. Cho nên khi ông nhìn về phía góc vườn phát hiện có một cây nhỏ lạ, khiến ông nhìn chăm chú một lúc.

“Đây là cây lê.”

Khi Vi Như Hạ mở cửa, chợt nghe bố ở đằng sau đang kéo vali nhàn nhạt nói một câu.

Động tác đẩy cửa của Vi Như Hạ dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía cây lê, rồi lại nhìn hoa cỏ trong vườn, trên nhánh cây anh đào tô điểm mấy chiếc lá không dễ nhìn thấy.

Lúc trồng cây lê bố cô không ở nhà, nhưng nhìn thấy vẫn là nhìn thấy, Vi Như Hạ “ừm” một tiếng, quay đầu nhìn bố cười. Cô vừa muốn mở miệng nói chuyện thì Vi Từ Thiện kéo hành lý theo con đường mòn, bánh xe vang lên tiếng “lộp cộp”, ông nói: “Cứ trông ở đó đi, vài năm nữa sẽ có quả rồi.”

Về mặt của bố không thay đổi nhiều, khác môi ông kéo ra, cười nói dường như để trấn an cô. Tim Vi Như Hạ như được truyền thêm hai giọt nước ấm, cô cười nói: “Vâng, con thích ăn lê.”

Hai bố con nói thêm mấy câu thì đã vào trong nhà, ngăn cách sự khô hanh ở bên ngoài, sau đó Vi Như Hạ kéo hành lý về phòng. Hôm nay thời tiết vẫn rất nóng, cô tắm rửa thay quần áo, ngẩng mặt lên nhìn thời gian, chuẩn bị xuống lầu uống nước hoa quả.

Trước khi về An Thành, Vi Từ Thiện và dì Lý đã dặn dò rồi, tủ lạnh trong nhà lúc nào cũng có thức ăn và rau quả tươi. Bây giờ là ba giờ chiều, đợi đến năm giờ đi Lý sẽ đến nấu cơm.

Lần diễn này thời gian rất dài, thậm chí mấy tháng trước Vi Từ Thiện còn không có thời gian nghỉ ngơi. Lần này đưa Vi Như Hạ về, ông sẽ nán lại nhà hai ngày, cho đến khi cô đi học.

Cho dù là ở đâu, có thể ở cùng với bố, Vi Như Hạ liền cảm thấy rất vui. Hai người đã trải qua thời gian nghỉ hè cùng nhau, bây giờ dù không thân thiết bằng tình cảm bố con bình thường, nhưng hai bên đều hỗ trợ bao dung, mà rõ ràng bố bao dung con gái tương đối nhiều.

Từ cây lê nhỏ có thể nhìn ra, ông biết cô là vì mẹ mà trồng.

Đến phòng bếp rót hai cốc nước hoa quả, Vi Như Hạ uống xong một cốc rồi bụng khác chuẩn bị đến đưa cho bố. Cô vừa lên lầu, thì chợt nghe thấy tiếng chuông cửa, Vi Như Hạ bỏ ly nước xuống, đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở, khí nóng ở bên ngoài cũng phả vào, cô hít một hơi, một lúc sau mới nhìn rõ người đứng ở trước cửa.

Là một người phụ nữ.

Người đó mặc quần đỏ, trang điểm tinh tế, tóc đen xoăn sóng to, diện mạo đẹp đẽ, dáng người gọi cảm. Lúc Vi Như Hạ mở cửa, cô ấy tháo kính mắt xuống, một đôi mắt màu hạnh nhân mềm mại dịu dàng, sau khi nhìn thấy Vi Như Hạ, cô ấy nhìn cô cười nói: “Vi Như Hạ phải không? Cô đến tìm bố cháu, ông ấy có nhà không?”

Cô ấy dù nhan mày hay cười đều rất phong tình, cô ấy biết tên của cô, mà cô lại không biết gì về người ta. Sờ dĩ như vậy là bởi vì bố cô từng nhắc qua cô với cô ấy, mà từ trước đến nay lại chưa từng nhắc đến người phụ nữ này với cô.

Theo bộ dạng cười của cô ta, Vi Như Hạ mời vào nhà, nói: “Ồ trên lầu ạ, cháu có thể gọi cô là gì?”

Nhìn tuổi tác của cô ấy hình như đầu ba mươi, gọi chị thì sợ lỗ ngang hàng với bố của cô, gọi dì lại làm người ta già đi.

Không ngờ người phụ nữ đó không để ý, cô ấy vừa vào cửa, giầy cao gót giẫm lên sàn nhà, cười nói: “Gọi dì là được rồi, cô với ba cháu bằng tuổi nhau.”

“Chào di Lâm”. Vì Như Hạ lễ phép chào một tiếng.

Cười đáp lại, Lâm Linh nhìn đánh giá Vì Như Hạ, vừa muốn nói chuyện với Vì Như Hạ, trên lầu bỗng truyền đến âm thanh của Vì Từ Thiện: “Sao cô lại đến đây?”

Vì Như Hạ ngẩng đầu, nhìn thấy bố cô đang đứng trước cửa phòng sách, ông đã thay bộ vải đay ở nhà, khí chất nho nhã lại thêm chút dịu dàng. Nhìn thấy Lâm Linh, Vì Từ Thiện đột nhiên chau mày lại, đặt tầm mắt trên người Vì Như Hạ.

Lâm Linh nói với Vì Từ Thiện: “Em nghe Hân Bội nói anh về An Thành rồi, nên liên qua thăm một chút.”

Lúc cô ấy nói chuyện rất thả lỏng, tay trái cầm kính râm, tay phải cầm túi văn kiện. Vì Từ Thiện nhìn thấy túi văn kiện, mím môi nói: “Đến phòng sách đi”.

“Được.” Lâm Linh đáp lại một tiếng, gật đầu nhẹ với Vì Như Hạ rồi đi lên lầu.

Vì Từ Thiện mở cửa để Lâm Linh vào trước, sau đó quay lại nhìn Vì Như Hạ một cái, khuôn mặt mang theo cảm xúc phức tạp. Ông vừa định nói thì Vì Như Hạ ngẩng lên chỗ bố cười, chỉ vào phòng ăn hỏi: “Di Lâm có ở lại ăn cơm không ạ?”

“Không ở lại.” Vì Từ Thiện nhìn cô cười, do dự một chút cuối cùng vẫn không mở miệng, ông trả lời xong quay người đi vào phòng sách.

Nhìn thấy bọn họ vào phòng sách bàn chuyện, Vì Như Hạ cũng về phòng mình, khai giảng này là lớp mười hai rồi. Cô phải toàn tâm toàn ý vui đầu vào việc học, tuy nghỉ hè không học lớp phụ đạo, nhưng cũng ôn tập không ít. Cô học lại, cũng chỉ có thể học lại trong năm nay. Đợi lúc này sang năm, cô có muốn cũng không có cơ hội nữa rồi.

Sau khi làm xong hai đề thi, bên ngoài liền truyền đến tiếng gõ cửa, Vì Như Hạ ngẩng đầu nhìn ra cửa, hỏi: “Là bố ạ?”

“Ừm” Vì Từ Thiện đáp lại một tiếng, ngữ khí ôn nhu nói: “Nghỉ ngơi một chút đi, đến giờ ăn cơm tối rồi.”

“Vâng ạ.” Vì Như Hạ trả lời rồi gộp bài thi trên bàn lại, đứng dậy đi ra cửa.

Hai người ngồi hai bên bàn ăn, bầu không khí ăn cơm bình yên. Vì Như Hạ học tập tiêu hao nhiều sức lực nên ăn cũng nhiều hơn chút, Vì Từ Thiện vẫn muốn giữ dáng, ăn một chút rồi ngẩng đầu lên, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Vì Như Hạ.

Hai người đối mắt nhau, tự nhiên là trong lòng mỗi người đều mang tâm sự. Vì Từ Thiện tuy không chứng kiến Vì Như Hạ lúc nhỏ, nhưng lại ở cạnh sau khi cô trưởng thành mới nhận ra cũng có mặt lợi. Ông có thể coi Vì Như Hạ như một người bạn, có chuyện gì hai bố con đều có thể nói ra.

“Cô ấy nói gì với con vậy?” Lúc Vì Từ Thiện mở cửa ra thấy Lâm Linh và Vì Như Hạ đang nói chuyện. Lâm Linh nói với ông rằng cái gì cô ta cũng không nói với Vì Như Hạ, nhưng ông vẫn muốn xác nhận một chút.

Nghĩ rằng bố cũng muốn hỏi câu này, Vì Như Hạ cười, trả lời: “Cô ấy bảo con gọi cô ấy là di bởi vì cô ấy cùng tuổi với bố”.

“Ừm” Vì Từ Thiện nhẹ lòng, cười rồi nói: “Thì ra là vậy.”

Nhìn thấy biểu cảm của bố, Vì Như Hạ cũng tự cười, cúi đầu ăn một miếng cơm, nói: “Bố có thể tìm một người ở bên cạnh, con thấy di Lâm cũng khá tốt.”

Vì Từ Thiện vốn đang cười thì bị câu nói của Vì Như Hạ làm ngừng lại, hai mắt hiện lên một chút nghi hoặc, sau đó đột nhiên nghĩ ra là gì. Ông nhìn về mặt Vì Như Hạ ăn đầy thỏa mãn, Vì Từ Thiện cười nói: “Không được, bố thích cuộc sống hiện tại hơn.”

Lúc trước bố ở cùng với mẹ, giờ ở cùng con gái, thật ra ông khá tiếp nhận sự chiều chuộng của ông trời, coi như không có bạn đồng hành, nhưng cũng có người thân ở bên cạnh. Vết thương từ mười mấy năm trước khiến ông không dám có tình cảm với người khác, nhưng bây giờ “vết thương” này lại ở bên bầu bạn khiến ông không còn cô đơn, ông cảm thấy cuộc sống hiện tại là tốt nhất rồi.

Di Lâm và bố trước mặt cô chỉ nói một câu, cô không biết cụ thể hai người có quan hệ gì. Thật ra cô nhận ra bố cô đối với Di Lâm có chút xa cách, ông có chút khá chậm rãi, mà di Lâm lại sống sôi nổi hơn nhiều, tính cách của hai người vừa hay bổ sung tương trợ cho nhau.

Bản thân Vì Như Hạ chưa yêu bao giờ nhưng cô cảm thấy hai người rất hợp nhau, bởi vì dù sao cũng là cả đời này phải sống cùng nhau.

Ngày thứ hai Vì Như Hạ dậy rất sớm, buổi tối hôm qua có mưa khiến không khí nóng bức xua tan, sáng sớm gió mát thổi từng đợt, cô và Vì Từ Thiện ở trong vườn cắt tỉa hoa cỏ.

Cô nói chuyện với bố, thường ngẩng đầu hướng tới bên kia đường. Đợi đến khi có chiếc xe ta-xi màu đen tiến đến, trên mặt cô mới nở nụ cười.

Trong khu có giới hạn tốc độ, chiếc ta-xi đen chậm chậm chạy qua, cửa xe mở ra, mặt Lạc Đường xuất hiện.

Có điều chỉ mới qua một kì nghỉ hè, Vì Như Hạ đã cảm thấy như rất lâu rồi không gặp cậu. Mỗi lần nhìn mặt cậu đều cảm thấy đẹp trai hơn lúc trước.

Thiếu niên vẫn trắng nõn, khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt đen trong trẻo sáng sủa, cậu nhìn Vì Như Hạ, hỏi một câu: “Đang làm gì vậy?”

Sau khi nói xong, xe liền dừng lại, Lạc Đường xuống xe mở cửa đi đến.

Cậu mặc một bộ đồ màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo sơ mi kẻ ca rô màu sáng. Lạc Đường rất trắng, mọi màu sắc trên quần áo đều có thể mặc ra một loại khí chất rất thanh nhã mà sạch sẽ.

Bỏ cây kéo trên tay xuống, Vi Như Hạ đi đến, ngăn cách với thiếu niên một bức tường. Cô nhìn mặt mày của cậu, nhếch môi, nhẹ nhàng cười nói: “Đang đợi cậu.”

Niềm vui của cô không thu lại chút nào, đôi mắt màu nâu nhạt đều sáng lấp lánh niềm vui. Lạc Đường nhìn cô, lông mi che xuống đôi mắt trong veo sáng sủa.

Yết hầu thiếu niên khẽ động, Vi Như Hạ nghe thấy được tiếng cười hừ trong cổ họng cậu.

Sau Lạc Đường, Dương Thư Như cũng đi xuống. Bà nhìn hai người, trên mặt cũng tự nhiên cười một cái, sau khi chào hỏi Vi Từ Thiện trước, Dương Thư Như sắp xếp nói: “Lạc Đường, con với Hạ Hạ đi quán thú cưng dẫn A Mang về đi.”

Kì nghỉ hè của Lạc Đường cơ bản đều đi du lịch, Dương Thư Như cũng đi cùng cậu cho nên A Mang phải đưa đến quán thú cưng gửi.

Nhận nhiệm vụ, Vi Như Hạ tháo găng sau đó đi rửa tay rồi cùng Lạc Đường đến quán thú cưng. Quán thú cưng ở gần trạm tàu điện ngầm, cách khu Lạc Phu không gần cũng không xa. Dẫn được A Mang về, Vi Như Hạ đã nóng tới mức đổ hết mồ hôi.

Lạc Đường thấy vậy ngẩng đầu nhìn cô, rồi đưa Vi Như Hạ đến siêu thị gần đó mua một cây kem cho cô.

Bóc vỏ kem ra, Vi Như Hạ cắn một miếng, trong nháy mắt tinh thần đã sáng khoái hơn. A Mang đứng ở bên cạnh cô, chà cạo vào bên cạnh cũng muốn cắn, Vi Như Hạ cười đem kem giơ lên cao, cúi đầu nhìn A Mang: “Kem trong nhà đều bị người ăn hết rồi, cái này không cho người đâu.”

A Mang nghe không hiểu lời của Vi Như Hạ, nó vẫy đuôi muốn với lấy liền bị Lạc Đường khống chế lại. Đợi cậu khống chế xong thì khoe mắt Vi Như Hạ cong lên, lại cắn một miếng kem.

Đến con đường trước cửa nhà, cô ăn nốt miếng kem cuối cùng rồi ngẩng đầu nhìn cửa nhà mình, nhìn thấy ở bên ngoài dừng một chiếc BMW màu hồng, Lâm Linh từ trên đó đi xuống.

Lâm Linh hình như không nhìn thấy cô, trong tay cô cầm túi văn kiện giống hôm qua, tháo mắt kính rồi trực tiếp đi vào nhà cô.

Lạc Đường từ nhỏ đã sống ở đây, mấy năm trước Vi Từ Thiện chuyển đến làm hàng xóm, cậu chưa bao giờ thấy có người phụ nữ nào ra vào nhà ông.

Đứa trẻ mười bảy mười tám tuổi, cái gì cũng không hiểu, lại cái gì cũng hiểu.

Lạc Đường nhìn cô, Vi Như Hạ ngẩng đầu đối diện tầm mắt của cậu. Cô “Ừm” một tiếng nói: “Hôm qua đã đến rồi, đến tìm bố mình, mình gọi cô ấy là dì Lâm”.

Cô nhìn ra trong sắc mặt của Lạc Đường có ý tứ, Vi Như Hạ cười giải thích: “Tôi cũng không hiểu quan hệ của cô ấy và bố là gì, có điều xem ra hai người khá thân thiết. Cũng không có gì, bố tôi có cuộc sống riêng, không thể chỉ thuộc mãi về tôi.”

Vi Như Hạ tính tình có chút lạnh nhạt, toàn bộ dường như có thể nhìn ra, lúc nói ra câu này, trên mặt cũng mang theo ý cười nhẹ nhàng.

“Đến nhà tôi đi.” Lạc Đường cầm hộp kem đã ăn hết trong tay Vi Như Hạ, đưa dây dắt A Mang cho cô, nói: “Nhà tôi vẫn còn kem”

Cầm dây xích dẫn A Mang đi về phía trước, Vi Như Hạ hoàn hồn, nhìn Lạc Đường hỏi: “Không phải cậu nói kem trong nhà đều bị A Mang ăn hết rồi à?”

Hộp kem bị vứt vào thùng rác bên cạnh, Lạc Đường đứng dậy nhìn về phía Vi Như Hạ. Về mặt cậu bình tĩnh, hai mắt thâm thúy mà trong veo, cậu nhìn cô, thấp giọng nói: “Thứ thuộc về cậu, tôi sẽ không cho người khác.”

Tác giả có lời muốn nói:

Đường Đường: Thứ thuộc về cậu, tôi sẽ không đưa người khác, nhất là tim của tôi

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Kỳ nghỉ hè kết thúc, là lúc lên năm 3 của cấp 3.

Cấp 3 của Vi Như Hạ rất phong phú, điểm số của cô được cải thiện nhiều chỗ hơn so với Lạc Đường, vì vậy mà cô có nhiều thứ phải học hơn mỗi ngày.

Vi Như Hạ rất bận, bố cô cũng vất vả hơn. Ở trong nước các tour diễn đã bắt đầu và các tour nước ngoài cũng đang được chuẩn bị. Học kì 1 của cấp 3, thời điểm Vi Như Hạ cùng bố gặp nhau được đếm trên đầu ngón tay, thậm chí những video online cũng giảm dần đi. Ông ấy luôn xin lỗi cô vì thời gian làm bạn với cô quá ít. Vi Như Hạ thì cảm thấy không sao cả, cô chỉ lo lắng vì cường độ công việc quá cao, thì thân thể của bố cô sẽ không chịu nổi.

Sau khi trải qua mùa hè nóng bức và mùa thu mát lạnh của học kì 1, sau đó là đón tiếp kỳ nghỉ đông của mùa đông ẩm ướt và lạnh lẽo. Lần nghỉ đông này, Vi Như Hạ không đi gặp bố cô, vì tour diễn gần đây sẽ không biết bao lâu, thứ hai là ngày khai giảng chỉ còn 3 tháng, và 3 tháng sau là thi đại học, cô muốn mình sẽ chiến đấu đến phút cuối cùng.

Thành tích của cô khi vào cấp 3 liên tục tăng lên, cuối cùng ổn định ở trước vị trí 8 trong lớp. Vi Như Hạ chỉ là một người bình thường, nhưng mà cô là người có mục đích, sau khi xác định được mục tiêu phải làm thì sẽ cố gắng hết sức để thực hiện điều đó.

So với cô hàng ngày phải học đau cả đầu thì Lạc Đường dễ dàng hơn nhiều. Sau hai kì thi đầu vào năm 3 của trường cấp 3 thì điểm số của cậu giảm hơn hai lần, đến kì thi cuối cùng thì cậu đã trở lại và lọt top 3 của trường.

Lạc Đường là huyền thoại của trường An Thành số một, bởi vì không có học sinh đầu gấu nào mà học tập lại tốt đến như vậy, đối với chuyện này, toàn bộ trường Nhất Trung trừ Vi Như Hạ ra thì toàn bộ đều cảm thấy như gặp ma.

Vi Như Hạ đi học hay ra về đều đi cùng Lạc Đường, biết sức học của cậu như thế nào. Đôi khi học hành cũng không phải đọc nhiều sách là được, mà phải hiểu được trọng tâm của vấn đề, từ đó phải nỗ lực làm bài tập, thì sẽ làm ít công to. Cô có thành tích tăng lên nhanh như vậy là nhờ Lạc Đường chỉ điểm những vấn đề không hiểu. Lạc Đường rất là thông minh và hiểu biết, chỉ cần cậu nỗ lực một chút là có thể tăng được thứ tự trong bài kiểm tra, không giống như cô, dù có được thành tích tốt chút, nhưng vẫn phải liều sống liều chết nỗ lực hơn nữa.

Từ lớp phụ đạo ra về, hai người ngồi trên tàu điện ngầm, bây giờ đã là 9h tối, Vi Như Hạ mệt đến nỗi phải tìm chỗ dựa trên tàu điện ngầm, cô mệt mỏi trợn mắt nhìn Lạc Đường đem đề mục bài tập của cô giải ra một cách thành thạo.

“Vi sao cậu lại phải đi học lớp phụ đạo?” Vi Như Hạ nhìn Lạc Đường giải đề, nghiêm túc hỏi. Đề bài này thuộc dạng đề nâng cao, Vi Như Hạ muốn thử làm nó để mở mang chút kiến thức. Nhưng thật sự cô không phù hợp để làm đề này, làm cũng không ra được đáp án.

Tay trái Lạc Đường đang nắm bút làm bài, tựa vào tàu điện ngầm ở phía sau đầu Vi Như Hạ. Nghe đang hỏi mình, cậu ngược mắt nhìn cô trong mắt hiện lên ý cười, ngón tay hơi động, vuốt vuốt tóc cô, nói: “Vậy ngày mai cậu đi một mình.”

Cậu là một người rất vững về, không bao giờ nói rõ dụng ý của mình. Nhưng Vi Như Hạ rất hiểu cậu, có thể hiểu được ý tứ trong nội tâm cậu muốn nói.

Ý của cậu là vì muốn đi cùng cô tới lớp phụ đạo.

Mái tóc nổi với da đầu, nên lòng bàn tay của cậu rất ôn nhu xoa dịu sự mệt mỏi của cô. Vi Như Hạ cười cười nói: “Ngày mai không cần đi à.”

Hôm nay là ngày 29 tháng 12 âm lịch, ngày mai là giao thừa, lại sắp đến một năm mới. Tân niên năm nay cùng năm ngoái có nhiều sự thay đổi, qua năm mới cô liền tròn 18 tuổi, mà tân niên năm nay cũng là ngày giỗ đầu của bà.

Lạc Đường thấy ánh mắt tươi cười của Vi Như Hạ dần âm đạm đi, cậu đem bài thi đưa cho Vi Như Hạ rồi hỏi: “Lúc nào chú Vi về?”

Tuy rằng ngày giỗ của bà rất buồn, nhưng chung quy cô vẫn có người thân làm bạn.

Vi Như Hạ một lần nữa cười rộ lên, có thể được thấy bố cô làm cô cảm thấy rất vui vẻ, tính đến nay có lẽ đã nửa năm rồi hai người chưa gặp mặt. Cô nhận lấy bài thi, vừa làm đề vừa cười nói: “Máy bay sẽ đáp vào chiều ngày mai.”

Chuyến lưu diễn lần này của bố cô là ở Úc, chắc hiện tại đang ở trên máy bay.

Xuống tàu điện ngầm, hai người cùng trò chuyện khi đi về nhà. Dương Thư Nhữ đã chuẩn bị sẵn hoa quả cùng sữa chua để hai đứa nhỏ về dùng, bọn họ vẫn còn tiếp tục học thêm một tiếng nữa.

Chưa bao giờ Lạc Đường học bài trễ như vậy, như bị lấy từ thói quen siêng năng của Vi Như Hạ. Từ lúc Vi Như Hạ đến, thành tích học của cậu cũng tiến bộ vượt bậc, nhìn thành tích của hai đứa nhỏ tiến bộ như vậy, trong lòng Dương Thư Nhữ rất vui vẻ và yên tâm.

Vi Như Hạ vừa mới ăn một ngụm sữa chua thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Nhìn lên hình ảnh đang hiện lên trên điện thoại, cô nở nụ cười tươi trên mặt, ra hiệu gật đầu với Dương Thư Nhữ một cái, đứng dậy đi ra ngoài. Vi Như Hạ nhận cuộc gọi khi đi tới cửa.

“Alo, bố ạ.”

Lạc Đường nghe được âm thanh cô gọi “Bố ơi”, ngẩng đầu nhìn thoáng qua người cô, Dương Thư Nhữ bên cạnh thì buồn bực liếc mắt nhìn cậu một cái, nói: “Chú Vi của con ngày mai đã trở về rồi, mà bây giờ hẳn là còn đang trên máy bay đi? Sao còn điện thoại về sớm vậy? Hay là..... Không ở trên máy

bay? Như thế sao có thể về kịp giao thừa chứ.”

Dương Thư Nhữ còn chưa nói xong, Lạc Đường đã đứng lên và đi ra ngoài nhà ăn.

Hai người hẹn sau khi ăn xong sẽ đến phòng Lạc Đường học bài. Nên Vi Như Hạ nghe điện thoại cũng vô sẵn phòng cậu. Một lúc sau khi Lạc Đường tới thì cuộc gọi của Vi Như Hạ cũng đã gần kết thúc.

“Không cần phải làm phiền dì Thái, con có thể ở nhà một mình.”

Vi Như Hạ vừa nói xong câu đó, bên kia bố cô còn nói vài điều gì đó. Tắt điện thoại, Vi Như Hạ quay đầu lại, nhìn Lạc Đường đang đứng ở phía sau, cô hé môi nói với cậu: “Bố tớ bận quá, ông không thể về vào Tết âm lịch được.”

Vi Từ Thiện cúp điện thoại, màn hình di động vẫn còn sáng, trên màn hình có thể thấy rõ ràng là hình ảnh Vi Như Hạ cùng bà nội được chụp bên dàn dây leo ở Y Trăn, lúc đó mẹ ông còn chưa có qua đời.

Tay trái ông vuốt ve hai lần trên màn hình, bên cạnh ông là một người phụ nữ đang đứng nhìn ông hỏi: “Tại sao lại không nói trực tiếp với con bé?”

Màn hình di động chợt tắt đen, chiếu hình khuôn mặt tiều tụy của ông, ông nhìn thoáng qua chính mình, nhàn nhạt mà trả lời: “Ta có thể tự giải quyết được.”

Vi Như Hạ ngồi ở trên ghế cạnh bàn học, đèn học được bật lên ở trên bàn học, ánh đèn không mạnh lắm, tại vì đèn không sáng lắm nên nửa khuôn mặt cô như bị che đi, đem giấu đi biểu cảm của cô.

Lông mày Lạc Đường vừa động, nhìn mặt cô, nói: “Chuyện đó thật đáng tiếc.”

Nghe xong lời nói của cậu, Vi Như Hạ như bị chọc cười, cười một cách bất đắc dĩ.

Thời điểm cô cười, anh chàng đứng dậy đi tới bên cạnh cô, Vi Như Hạ ngược đầu nhìn cậu, mặt mày Lạc Đường ẩn hiện vì ánh sáng chiếu không tới, có chút nhìn không rõ.

“Nếu chú Vi không có cơ hội này...” Lông mày Lạc Đường chợt hiện, đôi mắt dưới lông mi trong veo, cậu nhìn Vi Như Hạ, nhẹ nhàng nói: “Vậy cậu cùng tớ đón Tết âm lịch đi.”

Ngửa đầu nhìn cậu, lông mày Vi Như Hạ dần nhíu lại.

Tết âm lịch là ngày gia đình xôm tụ bên nhau, Vi Như Hạ đã không chịu Vi Từ Thiện an bài ở với Thái Hân Bội, tự nhiên cũng không muốn gây phiền toái cho Lạc Đường, cô lập tức từ chối.

Đối với sự từ chối của cô, Lạc Đường không có để bụng, xoay người đi nói cho Dương Thư Nhữ. Dương Thư Nhữ không nhiều lời liền điện thoại cho Vi Từ Thiện, sau đó được Vi Từ Thiện đồng ý, ngày hôm sau Vi Như Hạ liền cùng gia đình Lạc Đường đi tới biệt viện lớn của Lạc gia.

Bố của Lạc Đường là con một, Lạc Đường cũng là con một, như vậy là toàn bộ biệt viện lớn cũng chỉ có ông bà cùng gia đình của Lạc Đường, mặt khác năm nay lại thêm một người Vi Như Hạ.

Lần đầu tiên Vi Như Hạ thấy ông bà của Lạc Đường, hai người già đều rất hiền lành và đáng yêu, đối với Vi Như Hạ rất thân thiện, điều đó làm cho cô nhớ đến bà của mình, từ đó cô không còn thẹn thùng xấu hổ.

Tuy chỉ làm bánh bao, nhưng Vi Như Hạ cũng đã làm lúc Tết âm lịch lần đầu ở An Thành. Ăn qua bữa cơm Tất niên, xem chương trình liên hoan đón Tết, đến gần 12h, Vi Như Hạ cũng tham gia bóc bánh bao cùng nhà Lạc Đường.

Cô chỉ bóc một lần, nhìn qua cũng không có quá đẹp. Vi Như Hạ đứng bên cạnh bà nội Lạc Đường là Thẩm Châm Thư, đem bánh bao bóc xong để lên, Thẩm Châm Thư nhìn thoáng qua cười, nói: “Không tệ, so với Lạc Đường thì bóc đẹp hơn nhiều.”

Lạc Đường ở bên cạnh nghe bà chê mình, cũng không để ý chút nào. Cậu đem đồng gao nếp bên cạnh đưa cho Vi Như Hạ, nhìn cô bóc cái thứ hai.

“Con bóc cũng không giỏi lắm đâu ạ.” Vi Như Hạ ngượng ngùng nói.

Bà Lạc Đường cùng bà cô giống nhau đều rất ưu nhã và hiền lành, nhưng so với bà cô thì tính cách nhiệt tình hơn một chút. Thẩm Châm Thư xuất thân từ gia đình gia giáo, bà còn là một quân nhân, trước khi về hưu thì làm nghiên cứu phát triển vũ khí quân sự.

“Ha ha ha.” Thẩm Châm Thư cười rộ lên, trả lời: “Trước lạ sau quen, qua năm sau sẽ bóc tốt hơn. Năm sau hai đứa đều vào đại học rồi. Đúng rồi, hai đứa đã có dự kiến chọn trường nào chưa?”

“Dạ, hiện tại thành tích học tập rất ổn định, con cùng Lạc Đường ghi danh trường chuyên.” Vi Như Hạ cười trả lời. Thành tích hiện tại của cô không thể cùng chung một trường đại học với Lạc Đường. Nhưng mà trường Lạc Đường chọn ở khu đó còn có các trường khác, cô có thể nỗ lực để thi vào những trường đó.

“Bọn nó đó, ngày thường ở cạnh nhau, có chuyện gì đều trao đổi với nhau trước tiên.” Dương Thư Nhữ đang bóc bánh bao, bên cạnh cười nói, nhìn về

phía Thảm Châm Thư nháy mắt vài cái.

Vi Như Hạ cười theo Dương Thư Nhữ, cô không giải thích được vì đúng là vậy. Trong lúc đó, Lạc Đường bên cạnh nhìn nhìn bà nội cùng mẹ rồi cúi xuống tiếp tục làm bánh.

Trước khi Vi Như Hạ tới, Vi Như Hạ trong ấn tượng của Thảm Châm Thư chỉ nghe trong khi nói chuyện với Dương Thư Nhữ. Hôm nay thấy được con bé, bà càng thêm thích. Bởi vì mặt mày và tính cách của Vi Như Hạ rất giống bà lúc trẻ.

“Rất tốt.” Thảm Châm Thư cảm khái nói, “Hai đứa cùng nhau nỗ lực, cùng nhau trưởng thành lên, như vậy tình cảm sẽ rất tốt đẹp.”

Vi Như Hạ thừa nhận lời nhận xét của Thảm Châm Thư, cô nở nụ cười, nhìn qua Lạc Đường bên cạnh. Lạc Đường lại đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Chuẩn bị bắn pháo hoa rồi.”

Còn chưa tới 12h, nhưng gần đó đã thấy nhiều người bắt đầu bắn pháo. Vi Như Hạ nghe Lạc Đường nói, quay đầu nhìn qua cửa sổ, vừa vặn có một vệt pháo hoa nổ tung ngoài không trung, “Àm” một tiếng, pháo hoa tỏa ra khắp mắt cô.

Vi Như Hạ nhớ lại vào năm ngoái, cũng có pháo hoa, bên cạnh mình cũng có cậu ấy đứng bên cạnh.

Lạc Đường vỗ vỗ bột nếp trên tay, cậu duỗi tay dắt lấy Vi Như Hạ, vừa đi vừa nói: “Đi qua hành lang xem.”

Cái duỗi tay dắt cô thật phần thông thả, nhưng mà Vi Như Hạ cảm nhận được lòng bàn tay hơi có chút lạnh lại rất khẩn trương. Hai người dắt tay bên nhau, có thể cảm nhận được nhiệt độ cùng tiếng trái tim đập của nhau. Vi Như Hạ đi theo Lạc Đường tới, dần dần nở nụ cười.

Lúc 16 tuổi cùng mẹ đón qua năm mới, năm 17 tuổi thì cùng bà đón năm mới, bây giờ 18 tuổi cùng đón năm mới với Lạc Đường.

Năm nay lại khác với những năm trước.

Qua năm nay, bọn họ đã 18 tuổi và đã trưởng thành theo đúng nghĩa.

Lạc Đường nắm tay Vi Như Hạ đã tới cửa sổ ở hành lang, cửa sổ rất lớn, tầm nhìn rất rộng rãi, có thể thấy hết những trận pháo hoa trong bầu trời đêm hòa hợp với nhau, giống như một trận mưa sao băng rơi xuống.

Tiếng chuông bên ngoài biệt thự vang lên, tiếng chuông ngân dài và trang nghiêm được gõ 12 lần, báo hiệu một năm mới đã tới.

Tay của hai người còn chưa buông ra, Vi Như Hạ nhìn pháo hoa ngoài cửa sổ, nghe tiếng chuông dần trôi đi, cô cười rộ lên, nhéo vào ngón tay Lạc Đường. Ngón tay của cậu thon dài cân xứng, nhéo vào có chút lạnh, nhưng lại cảm thấy thoải mái.

“Năm mới vui về.”

“Ừ.” Cậu cất tiếng, ánh mắt tràn đầy nụ cười.

“Pháo hoa thật là đẹp.” Vi Như hạ cảm khái nói, “Tớ mới cầu nguyện xong.”

“Cầu nguyện về điều gì?”

“Thi đại học xong sẽ nói với cậu.”

Kỳ nghỉ đông trường cấp 3 ngắn và trôi qua thật nhanh, năm học mới vào tháng một, học sinh phải về lại trường để tiếp tục việc học. Chỉ còn 3 tháng thời gian, toàn bộ dãy lớp khu năm 3 đều tràn ngập khăn trương cùng áp lực.

Các lớp âm nhạc, mỹ thuật, thể dục đều bị các giáo viên các ngành khác chiếm lấy, Hồ Ngâm Ngâm cũng không có tâm trạng để đi xếp hàng mua bibimbap, tất cả học sinh giống như đi trên dây, tâm trạng rất lo lắng cùng căng thẳng. Mọi người dù được nhận vào đại học hay là không được nhận vào đại học vẫn bị tâm trạng của bầu không khí đó ảnh hưởng.

Trong tâm trạng và bầu không khí này, thời gian 3 tháng này sẽ rất dài vò, dài mà lại lâu, bọn họ bị kiềm nén lại đến khi nghênh đón kì thi đại học.

Mấy ngày trước khi thi đại học, Vi Như Hạ nhận được điện thoại của bố, nội dung cuộc gọi vẫn như trước, hỏi han cùng nói xin lỗi cô. Lần xin lỗi này là do ông lại nuốt lời, lúc cô thi đại học ông lại không thể về với cô.

Kỳ thật vào tháng trước, ngay cả lúc Tết âm lịch, cô cũng dự cảm này, nhưng mà khi nghe bố cô nói ra, trong lòng Vi Như Hạ cảm thấy rất buồn.

Cô không nói ra nhưng không phải là cô không nghĩ về chuyện đó vì cô đã 3 tháng rồi không được nhìn thấy bố mình. Vào kỳ thi đại học, ông có về cùng cô để động viên hay không cô không để ý, cô chỉ muốn thi đại học xong ông sẽ trở về.

3 ngày thi đại học, thời tiết rất oi bức khó chịu, là Dương Thư Nhữ đưa cô cùng Lạc Đường đi thi.

Lần đầu Dương Thư Nhữ chiều cô hai đứa đi thi đại học, rất nghiêm túc cùng chu đáo, sau 3 ngày, quan tâm Lạc Đường và Vi Như Hạ hết sức, Dương Thư Nhữ cũng đã cảm thấy rất mệt.

Ba người mới từ trường trở về, Dương Thư Nhữ liền dừng, đi thẳng vào buồng vệ sinh trong phòng khách và nôn một trận.

Vào lúc Dương Thư Nhữ chạy vào nhà vệ sinh, Vi Như Hạ cũng nhanh chạy qua đó. Dương Thư Nhữ đang ôm bồn cầu nôn, Vi Như Hạ vỗ sau lưng bà, thấy bà vẻ mặt khó chịu, trong lòng cô cảm thấy rất đau lòng.

“Đi không sao chứ?” Dương Thư Nhữ đã nôn được một lúc lâu đến nỗi không nôn ra được gì nữa, cơm trưa bà không ăn bao nhiêu hết. Trời rất nóng trong ba ngày thi đại học, toàn bộ quá trình đều tự tay bà làm hết để chiều cô cho cô cùng Lạc Đường. Vi Như Hạ cảm thấy bà ấy so với mình còn mệt hơn nhiều lắm.

“Không sao cả.” Dương Thư Nhữ đưa tay vẫy vẫy, lại nôn khan một chút, bà có chút mất sức, đối với Vi Như hạ nói: “Chắc bị cảm nắng thôi.”

Kỳ thật đây không phải là lần đầu tiên Dương Thư Nhữ nôn, trước đó cô đã thấy bà nôn qua. Nhưng mà 3 ngày thi đại học, bà vẫn bình thường không có việc gì, Vi Như Hạ còn tưởng bà chắc không sao.

Vi Như Hạ còn đang lo lắng, Lạc Đường bưng nước vào tới, nhìn mẹ sắc mặt tái nhợt, Lạc Đường đưa nước cho bà, nhìn bà súc miệng hai lần, cau mày hỏi: “Con nói bố đưa mẹ đi khám bác sĩ nhé?”

“Ài.” Dương Thư Nhữ có chút bất đắc dĩ. Bà phun ra xong hiện tại thoải mái hơn chút, được Vi Như hạ đỡ đứng dậy, Dương Thư Nhữ không thèm để ý cười cười nói: “Nhìn nè, lúc đầu nôn không có gì hết, con không tin thì cứ hỏi ông nội đi.”

Ông nội Lạc Đường trước kia là viện trưởng bệnh viện trung tâm An Thành, nếu trong nhà có người bị bệnh đến bệnh viện kiểm tra xong thì ông ấy sẽ là người được bệnh viện thông tri trước.

Dương Thư Nhữ nói chuyện với khuôn mặt dần tốt hơn, nghe được bà nói như vậy hai người liền yên tâm hơn.

Kéo Lạc Đường cùng Vi Như Hạ ra phòng khách, hai đứa nhỏ mới thi đại học xong làm trong lòng bà cũng thở dài nhẹ nhõm. Lúc trên đường về nhà, nghe hai đứa bọn nó trò chuyện đề thi, xem ra hai đứa thi cũng không tệ chút nào.

Buồng ly nước xuống, Dương Thư Nhữ tiếp khăn giấy được đưa qua từ Vi Như hạ, xoa xoa khóe miệng cười nói: “Sao rồi? Hai đứa đã thi xong đại học rồi, có muốn làm gì hay đi du lịch nơi nào không?”

Quả thật lúc Dương Thư Nhữ nhắc ra, Vi Như Hạ mới ý thức được là bọn cô đã thi đại học xong. Thời gian chốc lát mà trôi qua, hiện tại cô cảm tưởng mình còn như đang nằm mơ.

Cô còn chưa trả lời, Lạc Đường bên cạnh liếc mẹ mình một cái, quay sang nói với Vi Như Hạ: “Đi chuẩn bị hành lý đi.”

Vi Như Hạ bị cậu an bài như vậy chợt sững sốt, cô sực tỉnh, nhìn Lạc Đường đang bước lên lầu, hỏi: “Chuẩn bị hành lý đi đâu hả?”

Lạc Đường không có dừng lại, hướng về phía phòng mình mà đi, đuổi tay sờ sờ vào đầu A Mạng đang bên cạnh cậu, nói: “Đi sẽ biết.”

Nhìn hai đứa nhỏ tương tác với nhau mỗi ngày, Dương Thư Nhữ đều xem không chán, chỉ cảm khái rằng tình cảm tuổi thanh xuân của nam nữ thật thuần khiết và đẹp. Đối với kế hoạch nghỉ hè sau kỳ thi đại học, Dương Thư Nhữ đều không lo lắng chút nào. Tính ra, vào tháng 3 tới, Lạc Đường cũng chính thức trưởng thành rồi. Sẽ trở thành một người lớn và có thể làm việc mình muốn làm.

“Nó vẫn luôn tỏ ra thần thần bí bí như vậy, về sau từ từ quen thôi.” Dương Thư Nhữ cười nói.

Chữ “về sau” của Dương Thư Nhữ, ý vị thâm trường làm cho trong lòng Vi Như Hạ chợt rục rịch. Cô nhìn Dương Thư Nhữ, nhìn biểu hiện của bà, khuôn mặt bỗng nóng lên.

Đột nhiên an bài như vậy, Vi Như Hạ tưởng rằng Lạc Đường sẽ an bài đi đến địa phương cũng gần thôi. Lúc cô đứng ở xe lửa sơn màu xanh. Vi Như Hạ chợt ngẩn người ra, cô nhìn thấy cậu đứng bên cạnh, trái tim chợt nhảy loạn lên.

Cậu mang chiếc mũ màu đen lười trai, khuôn mặt nhìn sạch sẽ điển trai, mắt cậu hơi nhấc lên, dưới mũ lười trai lộ ra đôi mắt đen nhánh thanh triệt, trong ánh mắt mang theo sự nhu hòa nhìn qua cười.

Lạc Đường nói: “Tớ đưa cậu về nhà, thăm mẹ cậu.”

Hốc mắt chợt đỏ lên, Vi Như Hạ cười khẽ ra tiếng.

Tác giả có lời muốn nói: Đường Đường: Những lời cậu nói tớ sẽ nhớ kỹ.

Đừng lo lắng, bố tớ không dễ dàng, nhưng mẹ của Lạc Đường không có vấn đề gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Editor: Team Tứ Phương 2

An Thành không có tàu da xanh (Là loại tàu chở khách phổ biến trước những năm 1990), hai người đã ngồi tàu cao tốc đến Mộc Thành. Từ Mộc thành đến Đông Thành nơi có Đông Trấn tọa lạc, lộ trình hơn 30 tiếng đồng hồ, Lạc Đường mua vé tàu giường mềm.

Hiện nay người đi tàu da xanh rất ít, hai người kéo va li hành lý đi qua mấy người đang ngồi khoang ghế cứng, cuối cùng đến khoang giường mềm. Khoang của bọn họ nằm ở vị trí trung tâm, khi Vi Như Hạ tìm được, liền đẩy cửa bước vào.

Không gian bên trong khá nhỏ, phải trái trên dưới tổng cộng có bốn chiếc giường, trên giường trải đệm mềm sạch sẽ và gọn gàng. Đối diện với cửa ra vào là một cửa sổ nhỏ, phía trước cửa sổ còn có 1 cái bàn nhỏ, trên bàn không có đồ vật.

Vừa vào cửa, Vi Như Hạ liền cảm nhận được luồng không khí mát mẻ từ điều hòa thổi đến, toàn thân khoan khoái dễ chịu. Hành lý đã được Lạc Đường đem vào, xếp gọn một bên. Lạc Đường nhìn cô, đưa mắt nhìn một chút cách bố trí trong phòng, nói: “Cậu ngủ bên trên, tớ ngủ bên dưới.”

Hôm nay coi như Lạc Đường đem đến cho cô bất ngờ lớn, không nghĩ rằng những lời cô nói trong trận thi đấu bóng rổ lần trước cậu ấy đều ghi nhớ. Đấy lòng Vi Như Hạ nổi lên từng đợt cảm động, Lạc Đường rất hiểu cô, luôn dành cho cô những bất ngờ như vậy.

Vi Như Hạ nghe theo sự sắp xếp trèo lên giường tầng trên, tàu đã bắt đầu chạy. Cô nằm sấp trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài là một rừng hoa đậm bụi kếp, ở khoảng quá xa sắc hoa hồng phấn nhạt nhòa nhìn cũng không được rõ ràng, trong tầm mắt giống như một vùng biển màu hồng.

Cô muốn về nhà, giống như mẹ cô 18 năm trước, ngồi trên chuyến tàu chạy chậm chậm, cảm nhận phong cảnh từ Bắc đến Nam của Tổ Quốc. Nhưng cô cùng mẹ không giống nhau, cô không phải chỉ có một mình.

Sau khi Vi Như Hạ lên giường, người ở giường tầng dưới liền không có động tĩnh gì. Vi Như Hạ thu hồi tầm mắt. Cô nằm trên giường, nhìn xuống dưới. Chàng trai đang nằm trên giường, thư giãn tứ chi cân đối mảnh khảnh, một chân cậu để trên giường, một chân khoát lên mép giường, cậu mặc chiếc áo phông trắng bao lấy cơ thể, có thể nhìn thấy rõ đường nét trên cơ thể của cậu.

Một chiếc mũ lưỡi trai che trên mặt, ngón tay với các khớp xương rõ ràng đang đặt lên trên mũ, làn da cậu ấy rất trắng, cùng màu đen chiếc mũ lưỡi trai mà trở nên có chút trong suốt.

“Đường Đường.” Vi Như Hạ cười gọi cậu một tiếng.

Nghe thấy tiếng cô gọi, cơ thể của chàng trai cũng chưa nhúc nhích, trong âm thanh đoàn tàu di chuyển, dưới mũ lưỡi trai truyền đến một tiếng “Ừ”

“Đây là lần đầu tiên tớ đi tàu da xanh.” Vi Như Hạ cười nói.

Dưới chiếc mũ lưỡi trai lại truyền đến một tiếng: “Ừ”, tiếng “Ừ” này phát ra vô cùng mềm mại, giống như từng giọt mật ong chảy vào trong lòng cô. Không đợi cô nói, dưới mũ lưỡi trai truyền đến giọng nói đem theo chút lưỡi biếng của chàng trai: “Thích không?”

Thực ra cũng không thể tính là thích, có lẽ là hưng phấn. Vi Như Hạ tính tình điềm đạm, nhưng cũng có lúc sẽ cảm thấy hưng phấn. Cô lại cười, cảm ỉ dưới cánh tay, vẫn nhìn về phía Lạc Đường, khẽ nói: “Rất thích, bởi vì là lần đầu tiên ngồi tàu này, lại là về nhà. Càng bởi vì được ngồi cùng với cậu”

Giọng nói của cô gái đang ở phía trên đỉnh đầu, nhẹ mà rõ ràng, ngón tay Lạc Đường đặt ở vành mũ, đem mũ kéo xuống dưới liền lộ ra đôi mắt sáng. Lông mi của cậu rất dài và đen, ẩn giấu dưới đôi mi dày là đôi mắt giống như ngọc lưu ly đen bóng sáng ngời, trên viên ngọc lưu ly phản chiếu khuôn mặt tươi cười của cô gái.

Vi Như Hạ nhìn thấy ý cười trong mắt cậu, trái tim khẽ động, cô cúi đầu nói với Lạc Đường: “Đợi đến Đông Trấn, tớ cũng dẫn cậu đi làm những chuyện cậu chưa từng làm”

Chuyện lần đầu tiên làm, luôn luôn khiến người ta nhớ mãi không quên. Nếu như lúc đó có người ở bên cạnh, sẽ càng không thể quên được người đó.

“Làm gì?” Lạc Đường hỏi.

“Bí Mật.” Vi Như Hạ cười rộ lên, quay người lại nằm trên giường.

Lộ trình hơn 30 giờ đồng hồ không trôi qua đơn giản như trong tưởng tượng, phải trải qua 2 ngày, 2 đêm ngủ trên tàu, sáng sớm mới đến được Đông Thành.

Vấn đề ăn uống của Lạc Đường và Vi Như Hạ được giải quyết tại nhà ăn trên tàu. Sau khi ăn cơm xong, Vi Như Hạ để Lạc Đường về trước, cô đến nhà vệ sinh. Từ nhà vệ sinh bước ra, Vi Như Hạ đứng trong hành lang nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trải qua 5 tiếng đồng hồ, đoàn tàu vẫn còn cách giáp giới Nam Bắc rất xa, bây giờ bên ngoài vẫn đang là phong cảnh của miền Nam.

Vi Như Hạ lấy điện thoại ra, mở ứng dụng bản đồ, phát hiện thành phố này lúc đi lưu diễn cô và bố cô đã từng đi qua, tính là đến một lần, ấn tượng của cô về thành phố này cũng chỉ tại nơi có nhà hát, những nơi mà tàu đi qua cô vẫn rất xa lạ.

Nghĩ tới bố, Vi Như Hạ liếc nhìn thời gian. Hiện tại ở Áo là buổi tối, không biết chừng bố cô còn đang biểu diễn, cô không muốn gọi điện thoại làm phiền.

Hôm qua sau khi kết thúc kì thi đại học, cô đã nhận được điện thoại của bố, bố cô không nói rõ khi nào sẽ trở về, cũng không nói muốn cô cùng qua đó, chỉ là muốn cô trước tiên tự do sắp xếp thời gian nghỉ hè.

Cô sau khi thi đại học xong, tháng 7 muốn báo tên tham gia tình nguyện, sau khi kết thúc đợt tình nguyện, cô chuẩn bị bay qua Áo tìm bố.

Đang miên man suy nghĩ, điện thoại đột nhiên đổ chuông, trên màn hình hiện tên Hồ Ngâm Ngâm, Vi Như Hạ khẽ cười, nhận điện thoại.

“Hạ Hạ” Giọng nói vui vẻ của Hồ Ngâm Ngâm liền truyền đến.

Hôm qua sau khi thi xong, cô trở lại phòng học một chuyến nói lời chia tay với Hồ Ngâm Ngâm xong mới đi. Lần thi này Hồ Ngâm Ngâm làm bài không tệ, nhưng nhìn thấy cô vẫn khóc một trận.

Thi đại học đối với học sinh trung học phổ thông mà nói chính là một bức thư chia tay, cho dù ở cùng một thành phố, tương lai thi vào các trường khác nhau, về sau cơ hội gặp mặt cũng càng ngày càng ít, khó tránh khỏi có một chút thương cảm.

Hồ Ngâm Ngâm nói xong, Vi Như Hạ liền nghe thấy phía bên đó có tiếng người đang hát, cô ấy hình như đang ở phòng karaoke. Vi Như Hạ cười, hỏi: “Đang đi đâu chơi thế?”

“Phòng hát karaoke ở chỗ chúng tớ, tớ đang đi cùng bạn học cấp 2, thi đại học xong mọi người cùng xả stress.” Hồ Ngâm Ngâm nói không ngừng, sau đó mới nói với Vi Như Hạ mục đích mà cô gọi điện thoại tới.

“Lớp chúng ta ngày 16 tháng 6 sẽ họp mặt tại Kim Vực, cậu nhất định phải đến đó.”

Kim Vực là một club giải trí, qua kì thi đại học, bọn họ cơ bản đều đã trưởng thành, cũng có thể đến đó chơi. Vi Như Hạ nghe xong thời gian, cười nói: “Ừ, OK.”

“Vây nhân tiện cậu thông báo cho Lạc Đường nữa nhé.” Hồ Ngâm Ngâm nói: “Vốn dĩ là Hàn Tuấn Tùng thông báo cho Lạc Đường, nhưng điện thoại của cậu ấy hình như không liên lạc được.”

Nói xong, Hồ Ngâm Ngâm cười hắc hắc, hỏi: “Hai người khẳng định đang ở cùng nhau? Hà hà hà?”

Tâm tư thiếu nữ, thường thường là trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, giống như Vi Như Hạ và Lạc Đường là người trong cuộc đã rõ, vậy bọn họ là người ngoài tự nhiên càng rõ hơn.

“Chúng tớ đang trên tàu.” Vi Như Hạ cũng thoải mái nói.

“Oa, tốt nghiệp hai người liền đi du lịch à?” Hồ Ngâm Ngâm nói xong, nghiêng răng nói: “Tớ cũng muốn đi.”

“Không phải, là về nhà tớ.” Vi Như Hạ nói với Hồ Ngâm Ngâm: “Cậu có thể đi cùng với Hàn Tuấn Tùng mà.”

Hồ Ngâm Ngâm và Hàn Tuấn Tùng cặp đôi oan gia, đến học kì năm lớp 12 sớm đã ở bên nhau rồi. Hàn Tuấn Tùng thành tích học tập bình thường, nghe Hồ Ngâm Ngâm nói nếu như kết quả kì thi đại học không tốt, bố cậu ấy chuẩn bị đưa cậu ấy đi nhập ngũ.

“Đừng nhắc nữa.” Hồ Ngâm Ngâm bắt đầu đi nói: “Bố mẹ tớ nói trước khi có thông báo điểm thi không cho phép hai đứa tớ gặp nhau.”

Thực ra Hồ Ngâm Ngâm bị quản thúc rất nghiêm khắc, bố mẹ cô đều là giáo viên, đối với chuyện yêu sớm quản lý chặt chẽ. Tuy Hàn Tuấn Tùng hiểu rất rõ chuyện này, nhưng thành tích của Hồ Ngâm Ngâm không cao, thi đại học lần này không chắc một lần đã đỗ, cho nên bố mẹ không muốn bọn họ gặp nhau, đợi có kết quả mới tính tiếp.”

“Phải rồi, gia đình Lạc Đường và bố cậu đối với chuyện của 2 người nghĩ thế nào?” Hồ Ngâm Ngâm vội vã hỏi.

“Bây giờ nói chuyện này vẫn sớm quá.” Vi Như Hạ nói.

Hồ Ngâm Ngâm có chút khó hiểu, cô hỏi: “Tại sao lại thế?”

Vi Như Hạ vẫn chưa đáp lời, đã nghe thấy tiếng hét kích động của Hồ Ngâm Ngâm truyền qua điện thoại.

“Chẳng lẽ Lạc Đường vẫn chưa tỏ tình với cậu hả?”

Tiếng hét của cô ấy khiến màng nhĩ của Vi Như Hạ có chút đau, đem điện thoại giơ ra xa một chút, Vi Như Hạ cười bắt đầu đi nói: “Không nói chuyện này nữa.”

“Không được không được, alo, Lạc Đường vẫn chưa tỏ tình sao, Hạ Hạ...”

Vi Như Hạ không nghe cô ấy nói hết, trực tiếp ngắt máy, khẽ cười, nghĩ đến vấn đề trước đó mà Hồ Ngâm Ngâm nói.

Người thân của Lạc Đường đối với quan hệ giữa cô và Lạc Đường thái độ đều đã rất rõ ràng rồi, cô cũng rất thích gia đình Lạc Đường. Có điều bố cô vẫn luôn ở nước ngoài, cũng chỉ cho rằng mối quan hệ của cô và Lạc Đường là bạn thân.

Dừng lại, bản thân cô cũng nghĩ nhiều quá rồi.

Nghĩ tới đây, Vi Như Hạ không nén nổi tình cảm, cô thu lại điện thoại, quay người muốn trở lại phòng, vừa quay người lại, suýt chút va vào người Lạc Đường. Vi Như Hạ đứng thẳng người lên, nhìn Lạc Đường người không biết từ khi nào đã đứng ở phía sau, cô hỏi: “Sao cậu lại ra đây?”

Lạc Đường đứng bên cạnh cô, đôi đồng tử đen nhánh sâu thẳm không thấy đáy. Cậu liếc mắt nhìn Vi Như Hạ, nói: “Đi vệ sinh.”

Vi Như Hạ cười nói: “Vậy cậu đi đi, tớ đợi ở đây.”

“Ừ.” Lạc Đường gật đầu, đem cửa phòng vệ sinh đẩy ra.

Lộ trình vẫn còn hơn 20 tiếng đồng hồ, về cơ bản Vi Như Hạ đều ngủ, những mệt mỏi tích tụ trong năm cuối cấp cũng ở hơn 20 tiếng này mà được giải tỏa hết. Vi Như Hạ được ngủ rất thỏa mãn.

Đợi đến lúc bị Lạc Đường gọi dậy, trong phòng vẫn sáng đèn, bên ngoài một màu đen che phủ, tốc độ của đoàn tàu đang dần dần chậm lại. Lạc Đường đứng cạnh giường, dáng người cao lớn của cậu vừa hay có thể nhìn thẳng tới giường trên của Vi Như Hạ. Thấy cô đang dần dần tỉnh lại, Lạc Đường yết hầu khẽ động, trầm giọng nói: “Tối rồi.”

Xa cách hai năm, Vi Như Hạ mới trở lại Đồng Thành.

Hai người ra khỏi ga tàu, Vi Như Hạ dẫn Lạc Đường tới trạm xe đường dài bên cạnh. Bây giờ bọn họ vẫn ở trong thành phố, cần phải ngồi xe 3 tiếng đồng hồ để đến thị trấn.

Mặc dù ở thành phố đang là tháng 6, Lạc Đường cũng cảm nhận được mùa hè ở phương Bắc và phương Nam không giống nhau, khô hanh, không oi bức, không nóng không lạnh.

Mùa hè cũng có thể duy trì ở mức nhiệt này, cũng khó trách Vi Như Hạ chịu nóng kém như vậy.

Trở lại quê hương, Vi Như Hạ có rất nhiều cảm nhận, không để ý đến những chuyện như nhiệt độ hay thời tiết. Dẫn Lạc Đường lên xe, sau 3 tiếng đồng hồ, xe dừng lại tại trạm xe của Đồng Trấn, Vi Như Hạ liền kéo Lạc Đường xuống xe.

Đồng Trấn là một thị trấn rất nhỏ, cũng là giáp giới với nước khác, thời tiết càng mát mẻ hơn so với trong thành phố, hoàn toàn không cảm nhận được cái nóng của mùa hè. Thị trấn không lớn, lướt qua có thể nhìn hết từ đầu trấn tới cuối trấn. Sau khi Lạc Đường xuống xe, nâng mắt nhìn qua, thấy con sông và phía sau là sườn núi nhỏ trồng muôn vàn loài hoa mà Vi Như Hạ từng nhắc tới.

“Đi thôi, trước tiên đến nhà tớ đã.” Vi Như Hạ nhìn Lạc Đường cười, dẫn Lạc Đường hướng nhà của cô đi tới.

Lạc Đường bắt kịp bước chân Vi Như Hạ, đi qua con đường phía trước thị trấn, ở cuối đường rẽ, men theo hàng cây rậm rạp đi tiếp một đoạn nữa, cậu ngừng đầu lên liền nhìn thấy được nhà của Vi Như Hạ.

Trên đường tới đây, hai bên đường đa số đều là những ngôi nhà trệt với mái ngói đỏ và tường trắng bao quanh, đây là lối kiến trúc điển hình của phương Bắc. Nhưng nhà của Vi Như Hạ, lại hoàn toàn khác biệt, nó là một ngôi nhà gỗ hai tầng, bên ngoài trông khá thô ráp, giống như được làm thủ công vậy, tự dùng bùn trát sau đó dùng sơn màu quét lên, nhìn bề ngoài giống như ngôi nhà nhỏ không nhiễm chút khói lửa trong câu chuyện cổ tích.

Vi Như Hạ mở cửa gỗ được đóng chắc chắn bằng những cọc gỗ kích thước khoảng bằng cổ tay, cửa gỗ cũng được chế tác rất thô ráp, nhưng nhìn vô cùng chắc chắn, ở trên các đầu cọc gỗ đều dùng dây thép buộc lại.

Cửa gỗ và tường bao không cao lắm, chỉ đến khuỷu tay của Lạc Đường. Vi Như Hạ mở cửa bước vào, từ góc sân lấy ra chìa khóa, sau đó đi mở cửa.

“Căn nhà này là do mẹ tớ tự thiết kế tự xây đó, mẹ tớ là một nhiếp ảnh gia, trong nhà là nơi chụp ảnh, chủ đề chụp đều liên quan tới những câu chuyện cổ tích, có phải rất lợi hại không?” Vi Như Hạ nhìn thấy biểu tình của Lạc Đường, vừa cười vừa mở cửa.

“Ừ”. Lạc Đường đáp lại một tiếng.

Hiện tại chủ đề chụp ảnh rất đa dạng, nhưng ở đây rõ ràng rất tỉ mỉ.

Vi Như Hạ vừa đem cửa mở ra, cảnh tượng trong căn phòng đều nhìn thấy rõ, căn phòng không lớn, có 2 tầng trên dưới, cầu thang ở cạnh cửa, cũng là dùng bùn trát, cầu thang thiết kế dựa vào tường, trên tường còn có 1 giá sách kéo dài đến tầng 2.

Ngoài ra, tầng 1 có treo một chiếc đèn chùm lớn, bên cạnh có một lò sưởi trong tường, bên cạnh lò sưởi có ghế dựa và trải thảm lông, trên thảm lông đặt một chiếc đàn Piano.

Tổng Tổ Quân là người có ý tưởng phong phú, toàn bộ căn phòng từ thiết kế đến trang trí đều đem lại cho người khác cảm giác như đang bước vào một thế giới cổ tích, hơn nữa cảm giác rất hài hòa.

Một lần nữa trở lại ngôi nhà cổ tích mà chính tay mẹ xây dựng, Vi Như Hạ có cảm giác thân thiết giống như được quay trở lại vòng tay của mẹ. Đồ vật trong nhà vẫn còn, Vi Như Hạ nói Lạc Đường ngồi đợi ở phòng khách, cô tắm xong sẽ cùng đi đến mộ của mẹ cô.

Sau khi mẹ cô qua đời theo nguyện vọng của bà, bà được chôn cất trong khu rừng bạch dương trong thị trấn. Cây bạch dương tháng 6 toàn thân trắng như tuyết, cành lá rậm rạp, cao cao đứng sừng sững trước ngôi mộ, an tĩnh mà cô độc.

Đây là lần đầu tiên sau 2 năm Vi Như Hạ mới đến viếng mộ của mẹ, khoảng thời gian 2 năm không phải là ngắn, nhưng từ tận đáy lòng Vi Như Hạ vẫn luôn có nỗi nhớ không nguôi về mẹ.

Cô đốt tiền vàng, ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt cô, khiến cô nhớ lại ngày mẹ cô qua đời, một mình cô quỳ trước mộ bộ dáng khóc như núi đổ.

Vi Như Hạ từng nghĩ rằng đã quên đi mình khi đó, mà bây giờ tại nơi này, cô cảm thấy bản thân của thời điểm đó lại muốn quay lại.

Cô yêu bà nội yêu bố, cô cũng biết mẹ cô đối với bố mà nói không tính là người tốt, nhưng là mẹ luôn bên cạnh cô từ lúc nhỏ cho tới khi trưởng thành, máu mủ tình thân, bà luôn luôn chiếm một khoảng trời quan trọng trong trái tim cô. Mà khoảng trời đó, đột nhiên sụp đổ, cô giống như trưởng thành sau một đêm.

Khi Vi Như Hạ đến đây, Lạc Đường cũng cùng đến. Vi Như Hạ đứng trước mộ không nói một lời nào, tầm mắt cậu nhìn cô, hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

“Không nghĩ gì cả.” Vi Như Hạ cười, sau khi cười, cô lẩm bẩm nói: “Trước kia mẹ tớ mắc bệnh vẫn luôn giấu tớ, bà cho rằng tớ không biết. Nhưng khoảng thời gian đó bà rất nhiều lần nói với tớ những câu như bà không thể ở mãi bên cạnh tớ...”

Vi Như Hạ ngừng khí ngắt quãng, cô thở dài một hơi, cười cười cũng không nói tiếp nữa. Tiền vàng rất nhanh đã đốt hết, Vi Như Hạ viền mắt đỏ rực, cô dụi dụi đôi mắt, đứng lên hướng về phía Lạc Đường cười nói: “Đi thôi, tớ dẫn cậu đi dạo.”

Bây giờ đã là buổi trưa, Vi Như Hạ dẫn Lạc Đường vào huyện thành, trước tiên dẫn cậu đến ăn tại cửa hàng mà mẹ và cô thường xuyên ăn.

Món ăn phương Bắc nhiều dầu nhiều muối, khẩu vị của Lạc Đường là ngọt, nên cũng không ăn được bao nhiêu. Vi Như Hạ nhìn vài món ăn trước mặt cậu còn chưa động đũa tới, ăn xong com cười nói: “Bây giờ cậu biết khi tớ lần đầu cùng cậu đi ăn món địa phương có cảm giác như thế nào chưa?”

Đối mặt với nụ cười vui vẻ của Vi Như Hạ, Lạc Đường gấp một miếng sườn heo om cắn một miếng, mặn đến nỗi đầu lưỡi phát tê, cậu đem miếng sườn heo om đặt xuống, nói: “Đã hiểu.”

Vi Như Hạ cười lên thành tiếng.

Trong quán ăn cũng không ít âm thanh nói chuyện và tiếng cười, không khí khác hẳn so với trong nhà hàng địa phương của An Thành. Mà nhìn biểu hiện của Vi Như Hạ, cô rõ ràng càng thích nơi này hơn. Giống như tính cách của cô được phóng thích, cũng tươi cười nhiều hơn so với khi ở An Thành.

Lúc trên tàu Vi Như Hạ nói muốn dẫn Lạc Đường đi làm những chuyện cậu chưa từng làm qua đó chính là trượt băng, tuy trong ngày sinh nhật của cậu, cô đã tặng cho cậu 1 đôi giày trượt patin, nhưng trượt patin và trượt sân băng hoàn toàn không giống nhau.

Hai người thay giày trượt băng, Vi Như Hạ đứng trên mặt băng, không khí lạnh ập vào người, Vi Như Hạ nhìn Lạc Đường đang đứng bên cạnh nói: “Đây là lần đầu tiên à?”

Cô mặc một chiếc áo khoác gió, bên dưới mặc một chiếc quần thể thao dài. Chiếc quần khiến cho đôi chân của cô gái càng trở nên thon dài mảnh mai, có lẽ là do lo lắng cho Lạc Đường không quen sân băng, giày trượt băng lại quá sắc, cô sợ Lạc Đường sẽ bị thương, cho nên cô vẫn luôn bắt lấy cánh tay của Lạc Đường.

Hôm nay không phải là ngày nghỉ lễ, cũng không phải cuối tuần, trên sân băng cũng không quá nhiều người. Trên sân trượt rất nhiều khoảng trống, hầu hết đều là người lớn, chỉ có hai người họ là học sinh.

Lạc Đường cũng mặc một chiếc áo gió, chiếc khóa kéo màu đen kéo kín chạm tới cằm dưới, chàng trai có làn da trắng lạnh, hơi nghiêng nghiêng đầu, khóe mắt đang nhìn người đang giữ lấy cậu, dưới hàng lông mi cong vút là đôi mắt đen như mực.

“Hay là tớ kéo cậu trượt...” Trong sân trượt băng toàn là băng, nếu như không vận động sẽ rất lạnh, Vi Như Hạ nói xong, liền muốn kéo Lạc Đường.

Nhưng khi cô vẫn còn chưa hành động, Hai cánh tay của Lạc Đường duỗi thẳng, dưới chân dùng lực, cả cơ thể trong nháy mắt liền di chuyển.

Khi cậu ấy trượt trên ván trượt rất đẹp, khi trượt trên băng càng đẹp hơn, tay chân thon dài động tác vô cùng lưu loát gọn gàng, không kém gì một vận động viên trượt băng nghệ thuật.

Vi Như Hạ nhìn kỹ thuật trượt băng khéo léo của Lạc Đường, hơn nữa càng trượt khoảng cách càng xa cô, cô cười, nhìn về phía Lạc Đường hét lớn: “Lợi hại quá, đợi tớ...”

Cô vẫn chưa dứt câu, Lạc Đường đang ở một bên sân trượt băng, nâng mắt nhìn về phía cô, đột nhiên chân dừng lực một chút, hướng phía cô trượt tới.

Tốc độ trượt băng của chàng trai rất nhanh, cậu linh hoạt né qua những người đang trượt giữa sân, hướng phía Vi Như Hạ trượt tới. Vi Như Hạ nhìn thấy khuôn mặt của chàng trai cách mình càng ngày càng gần, vẻ mặt cậu bình tĩnh, nhưng trong đôi mắt dường như dâng trào một cảm xúc gì đó, khiến cô nhất thời quên né tránh.

Cuối cùng, cô dựa lưng vào hàng rào của sân trượt băng, bị hai cánh tay của chàng trai vòng lấy.

Lạc Đường vừa mới trượt một vòng, hơi thở có chút loạn, cậu đưa mắt nhìn cô, nhiệt nóng tỏa ra khiến trái tim cô đập mạnh hơn.

Đây chẳng qua chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhìn khuôn mặt của Lạc Đường, Vi Như Hạ không hiểu đây là đột nhiên cậu ấy muốn làm cái gì.

“Sao vậy?” Vi Như Hạ cười yếu ớt hỏi.

“Đây không phải là lần đầu tớ trượt băng.” Lòng mi khẽ động, Lạc Đường đưa mắt nhìn Vi Như Hạ đang ở trước mặt.

Cô biết rõ tâm tư của cậu, cậu cũng hiểu suy nghĩ của cô, nhưng cũng không phải chỉ cần hai người tâm ý tương thông là được. Cậu nhớ tới một Vi Như Hạ khi ở trước mộ của mẹ cô ấy, nhớ tới một Vi Như Hạ khóc nức nở trong lòng cậu khi bà nội cô ấy qua đời. Cậu càng muốn nhiều hơn, cũng muốn vì cô ấy nhiều hơn.

“Vậy cái gì là lần đầu tiên của cậu...” Vi Như Hạ nhìn ánh mắt Lạc Đường dần dần nồng cháy, trong lòng giật mình, vừa muốn nói chuyện, lời của cô liền bị chàng trai chặn lại bên môi.

Vi Như Hạ dần dần mở to hai mắt.

Bờ môi nóng ẩm giống như đem theo dòng điện lưu, khiến cho hai thân thể đều run lên, vành tai cũng dần dần phồng hồng. Lạc Đường đem môi rời đi, nói: “Đây là lần đầu tiên.”

Trước mặt Vi Như Hạ giống như còn chưa hoàn hồn, Lạc Đường đưa tay vuốt lên mặt cô, trán chạm nhẹ lên trán của cô.

“Vi Như Hạ, tớ muốn ở bên cậu suốt đời”.

Chàng trai nói: “Tớ thích cậu”

Lời tác giả muốn nói: Đường Đường: Đột nhiên thổ lộ.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Editor: Team Tứ Phương 2.

Vi Như Hạ vẫn luôn biết tâm ý của Lạc Đường, nhưng chưa kịp phòng bị gì mà nghe cậu nói ra tất cả, trái tim cô vẫn vô thức lạc mất hai nhịp. Bên môi vẫn còn lưu lại xúc cảm ấm áp của thiếu niên, Vi Như Hạ nghe bên tai là tiếng tim mình đập thình thịch, hai bên tai đỏ bừng.

Đây là ngạc nhiên lớn nhất Lạc Đường dành cho cô, Vi Như Hạ không thừa nhận bản thân đang khần trương, cô vẫn duy trì nụ cười, hai bên má đỏ ửng, cô nói: “Em đã sớm biết.”

Lạc Đường nhìn hai tai cô lửng lờng đỏ lên, yết hầu khẽ nhúc nhích, cậu hơi cúi đầu, trán dựa vào trán Vi Như Hạ. Tầm mắt hai người đối nhau, da thịt chạm nhau, thế nhưng không biết làn da của ai đang từng chút nóng lên.

“Vậy em định trả lời như thế nào?” Ánh mắt Lạc Đường ôn nhu, thanh âm trầm thấp như nước.

Cậu tự tin cô sẽ trả lời điều cậu muốn, hai tròng mắt thiếu niên đen nhánh mang theo khí phách nhất định phải có được. Loại khí phách hăng hái này làm bất cứ ai nhìn thấy cũng phải mê muội, thậm chí ngay cả Vi Như Hạ, cũng không dám đùa đùa với tâm tư của cậu.

“Em cũng thích anh.”

Tình cảm hai người thuận buồm xuôi gió bình lặng trôi qua, thậm chí khi đã hoàn toàn làm rõ tâm ý, bên ngoài cũng không tỏ ra khác biệt so với bình thường, nhưng với mỗi người lại dạt dào cảm xúc.

Động tác vừa rồi rất nhỏ, vừa nhanh vừa đột ngột, căn bản không ai phát hiện. Lạc Đường đứng dậy, giữa mày mang theo ý cười, duỗi tay kéo Vi Như Hạ, đứng dậy vào trạm soát.

Soát vé xong, Vi Như Hạ cùng Lạc Đường về tới Đông Trấn. Từ huyện Thành về Đông Trấn có xe buýt, hiện tại là bốn giờ chiều, người trên xe không nhiều lắm, hai người nắm tay ngồi ở ghế sau.

Vi Như Hạ đối với con đường này rất quen thuộc, cấp một cô ở huyện Thành, mỗi lần được nghỉ về nhà đều sẽ ngồi tuyến xe này. Phong cảnh bên đường đều là những hồi ức tốt đẹp, mà những hình ảnh này không thể so sánh với việc trượt băng vừa nãy.

Lạc Đường ngồi bên người cô, bàn tay được cậu nắm lấy. Cậu trời sinh da trắng, tay cũng lạnh, bỗng tìm Vi Như Hạ có chút đập nhanh, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng mà tất cả cảm giác đều đang tập trung vào bàn tay đang nắm chặt của hai người.

“Em nhìn cái gì?” Lạc Đường hỏi một câu.

Toàn bộ hành trình cô đều nhìn ngoài cửa sổ, nghe cậu vừa hỏi như vậy, Vi Như Hạ “A” một tiếng, cũng không quay đầu lại, nói: “Nhìn lại con đường này, hình như nó chưa từng thay đổi.”

Con đường này xác thật không có gì thay đổi, đừng nói là hai năm, sau khi cô học xong cấp hai, Đông Trấn có mở con đường liên tỉnh vì vậy chỗ này liền không có gì thay đổi nữa.

Trần nhò ở biên cảnh có ít người nên phát triển rất chậm chạp. Nhưng cũng vì sự chậm chạp này khiến những con người ở đây luôn chú trọng vào tình cảm.

Nghe cô trả lời như vậy, Lạc Đường lại không cho rằng như vậy, thiếu nữ nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ chừa một bên sườn mặt. Tóc buộc lên thành đuôi ngựa, bên tai là tóc mai mượt mà, lộ ra lỗ tai nhỏ trắng nõn mà hồng nhuận, giống như một quả dâu tây.

“Ngại ngùng?” Lạc Đường nhẹ giọng cười.

Trước đây khi chưa biết tâm ý của Vi Như Hạ, Lạc Đường giống một con chó con kiêu ngạo. Mà sau khi biết được tâm ý của cô, hiển nhiên cậu muốn chiếm quyền chủ động, thậm chí trở thành con chó săn nhỏ trên đùa cô. Nhưng thật ra trái tim cậu cũng đang rất hồi hộp đập bang bang không ngừng. Loại cảm giác này quá đối yên bình tốt đẹp, lại quá sôi sục kích động, cả đời Lạc Đường chỉ có lúc bên Vi Như Hạ mới cảm nhận được loại cảm giác này.

Ngày thường cô trên đùa Lạc Đường không ít, nhưng đến lúc cậu trên lại cô, Vi Như Hạ miệng hơi mím, duỗi tay nhéo bàn tay Lạc Đường một chút. Ngón tay thiếu niên cân xứng thon dài, nhéo rất thoải mái, Vi Như Hạ nghe tiếng tim mình đập liên hồi, cô cười một tiếng nói: “Em thích ngồi ở vị trí này nhìn ra ngoài cửa sổ. Trước kia sau khi tan học, Ngô Vũ luôn lên xe trước chọn vị trí này cho em, sau đó cậu ấy sẽ ngồi ở bên cạnh.”

“Ngô Vũ là ai?” Tầm mắt Lạc Đường chợt ngưng, bắt được trọng điểm.

Vi Như Hạ quay đầu lại, khóe mắt nâng lên, cười nói: “Con trai hàng xóm nhà em, thanh mai trúc mã đã cùng em lớn lên từ nhỏ.”

Cô cường điệu hai chữ “con trai” cùng bốn chữ “thanh mai trúc mã”, quả nhiên, Lạc Đường ánh mắt trầm xuống, không nói gì.

Vi Như Hạ trong lòng nhin cười, giả bộ nhìn cậu, hỏi: “Làm sao vậy?”

Lạc Đường nhìn cô cười, nói: “Em nói đi?”

Cậu vừa nói xong, ngay sau đó Vi Như Hạ liền phản kích: “Xấu hổ?”

Trong mắt thiếu nữ tràn đầy giao hoạt, cô đang đáp trả việc cậu vừa rồi trên cô. Lạc Đường nhìn trong ánh mắt cô lấp lánh ánh sáng, vươn cánh tay lướt qua cô, thuận thế kéo bức màn che cửa sổ xe xuống.

Sau khi làm xong, Lạc Đường quay đầu lại, nhắm mắt dựa vào trên lưng ghế.

Nhìn cậu nước chảy mây trôi làm xong hết thấy, Vi Như Hạ nghiêng đầu nhìn Lạc Đường nói: “Anh kéo bức màn xuống thì em nhìn cái gì?”

“Nhìn anh.” Lạc Đường nhắm mắt nói.

Về sau trên con đường này, sẽ không còn hồi ức cùng Ngô Vũ kia nữa, chỉ có thể có hồi ức ở bên cậu.

Vi Như Hạ không nhịn được, cười khẽ ra tiếng, nhìn sườn mặt thiếu niên, Vi Như Hạ trong lòng ngứa ngáy, cười nói: “Bộ dạng anh thật giống A Mãng.”

Tiếng nói của cô vừa dứt, khóe môi thiếu niên liền cong lên, nâng tay lên xoa xoa đầu cô.

Hai người trên đường nhắc tới Ngô Vũ, kết quả lúc về đến nhà liền đụng phải cậu ấy. Vi Như Hạ nhìn Ngô Vũ đứng trước cửa nhà cô, trong lòng vui vẻ, cười cười chạy đến phía cậu: “Ngô Vũ!”

Hai năm không gặp, Ngô Vũ hình như lại cao hơn một chút. Cậu ấy cùng Lạc Đường nhìn không khác biệt lắm, nhưng khung xương lại có chút lớn hơn với Lạc Đường. Nhìn qua giống một thanh niên, làn da săn chắc màu lúa mạch, ngũ quan thâm thúy, diện mạo đoan chính.

Ngô Vũ nhìn thấy Vi Như Hạ cũng cười rộ lên, khi cậu cười rộ lên trên mặt có hai má lúm đồng tiền, có chút hiền lành đến đáng yêu. Sau khi cậu gọi một tiếng Vi Như Hạ, đảo mắt thấy được Lạc Đường đứng ở bên người cô.

Vừa nhìn qua Lạc Đường liền biết là con trai lớn lên ở thành phố, da thịt non mịn, diện mạo đẹp trai, giống như thần tượng trong tivi. Hai người vừa mới cùng nhau đi tới, nhìn qua giống như bước ra từ phim thần tượng. Cậu khẽ gật đầu với Lạc Đường xem như chào hỏi, Lạc Đường cũng lễ phép mà chào hỏi lại.

Ngô Vũ là người quen đầu tiên cô gặp khi trở về, Vi Như Hạ đặc biệt vui vẻ, cô ngửa đầu nhìn Ngô Vũ, cười hỏi: “Làm sao cậu biết tôi sẽ trở về?”

Ngô Vũ sờ sờ gáy, cười tủm tỉm nói: “Mẹ tôi buổi sáng đi Bạch Hoa Lâm đưa cơm cho ông ngoại thì nhìn thấy cậu hóa vàng trước mộ mẹ, cho nên liền đoán có phải cậu đã trở lại hay không, không nghĩ tới là thật. Đúng rồi, mẹ tôi nói mời cậu buổi tối tới nhà tôi ăn cơm.”

Vi Như Hạ cùng Ngô Vũ đúng thật là thanh mai trúc mã hàng thật giá thật. Khi còn nhỏ hai người lên núi chơi, trở về kịp lúc nhà ai ăn cơm liền vào nhà người đó ăn.

Ngô Vũ lớn hơn một tuổi so với Vi Như Hạ, hơn nữa bên trên còn có một anh trai, mẹ Vi Như Hạ so với ba mẹ Ngô Vũ nhỏ tuổi hơn, cho nên cô gọi bố mẹ Ngô Vũ là bác trai bác gái. Cô cùng Ngô Vũ cùng trang lứa, cùng nhau lớn lên, hơn nữa nhà bọn họ lại không có con gái, cho nên liền đối với Vi Như Hạ như là con gái.

Vi Như Hạ lập tức đồng ý, mang theo Lạc Đường đến nhà Ngô Vũ. Trên đường, Vi Như Hạ giới thiệu hai người với nhau, khi Ngô Vũ nghe được cô giới thiệu Lạc Đường là bạn trai cô, rõ ràng kinh ngạc một chút, mà Lạc Đường đi ở bên người Vi Như Hạ, thần sắc vẫn bình tĩnh, không hề gợn sóng.

Mẹ Ngô nhìn thấy Vi Như Hạ, hốc mắt có một chút ướt. Bà không hiểu có phải là số phận hay không, liền cảm thấy Tống Tổ Quân là một người phụ nữ mệnh khổ. Sau khi Tống Tổ Quân chết, bà còn lo lắng Vi Như Hạ tới An Thành sẽ chịu ủy khuất, nhưng xem bộ dáng hiện tại cô vui tươi hơn hờ, giống như không có việc gì, tự nhiên bà cũng thấy yên tâm.

Cùng cả nhà Ngô Vũ trò chuyện, một bữa cơm ăn thật sự rất nhanh, Vi Như Hạ sợ Lạc Đường không thoải mái, cho nên hai người xin phép trở về nhà. Thời điểm trở về trời đã tối đen, hai người nắm tay đi trên con đường đất trong thôn, tiếng bước chân nhẹ nhàng, Vi Như Hạ kể cho Lạc Đường nghe những chuyện khi còn nhỏ của mình.

Vốn dĩ cô không có nhiều hồi ức như vậy, sau khi nhìn thấy Ngô Vũ, hồi ức lại hiện lên có chút mãnh liệt. Kỳ thật cô là một đứa trẻ nghịch ngợm, từ nhỏ đã theo Ngô Vũ lên núi leo cây bắt chim, trưởng thành tính tình mới nhẹ nhàng chút. Nhưng hiện có hiện, trong xương cốt đã tính vẫn còn, cho nên ở An Thành mới có thể hành sự không giống mấy cô gái bình thường.

Lạc Đường thích Vi Như Hạ, cũng thích điểm này của cô. Cô là kiểu người tự nhận mình ôn hòa bình tĩnh, kỳ thật mỗi hành động đều thể hiện cô là một cô gái mạnh mẽ không giống những người khác. Cô biết bản thân muốn cái gì, cũng biết cậu muốn cái gì, cho nên cô có thể rất nhanh chinh phục trái tim cậu.

Về đến nhà, Vi Như Hạ đã mở cửa phòng tắm. Thói quen vệ sinh của mẹ rất tốt, mỗi ngày đều phải tắm rửa, trong nhà có một phòng làm phòng tắm, có bồn tắm cùng vòi sen.

“Anh tắm trước đi, em đi thu thập giường một chút.” Vi Như Hạ nói với Lạc Đường.

Trước đây cùng bà nội đến An Thành, Vi Như Hạ biết mình sẽ còn trở về, cho nên đã đem đồ đạc chuẩn bị tốt. Hôm nay trước khi đi huyện Thành, cô đã đem đệm chăn lấy ra phơi nắng. Phương Bắc có mùa hạ rất khô ráo, đệm chăn phơi một ngày liền không còn mùi gì nữa.

Lên cấp hai cô không còn ngủ chung với mẹ nữa, phòng ngủ hai người một trái một phải, ở giữa là một cái hành lang. Cô ngủ ở phòng của mẹ, Lạc Đường ngủ ở phòng cô.

“Tiểu Hạ.” Bên ngoài vang lên âm thanh của Ngô Vũ.

Vi Như Hạ trong lòng cười, vội vàng lên tiếng sau đó đi xuống lầu. Vừa bước xuống, Ngô Vũ cũng đã vào được, trên tay cậu bung đĩa dưa lê, là cậu vừa ra ngoài ruộng hái.

Dưa lê nhà Ngô Vũ ăn rất ngon, trước kia mùa hè Vi Như Hạ thường cùng cậu ra ruộng dưa, hai người sẽ ở trong lều trông lê vừa ăn vừa đánh bài poker, vô tư vô lự thật là tốt đẹp.

“Oa.” Vi Như Hạ đã lâu không ăn, hai mắt cô sáng lên. Cô cầm một quả đi rửa sau đó cắt ra ăn một miếng. Dưa lê vị giòn, vào miệng thơm ngọt, Vi Như Hạ lại cảm khái một câu: “Đã lâu không ăn rồi.”

Ngô Vũ nhìn cô ăn, trên mặt lại là nụ cười ngây ngô, cậu hỏi Vi Như Hạ: “Lạc Đường đâu?”

Vi Như Hạ cầm dưa chỉ chỉ trên lầu, nói: “Đang tắm rửa ở trên lầu.”

“Hai người hôm nay sẽ ở cùng nhau à?” Ngô Vũ hỏi.

Biết lời này của Ngô Vũ là có ý tứ gì, mặt Vi Như Hạ hơi hơi đỏ lên, cười nói:

“Ừm, tôi ở phòng của mẹ, anh ấy ở phòng tôi.”

“Ừm.” Ngô Vũ không nói thêm gì nữa.

“Đúng rồi, cậu học trường đại học nào?” Vi Như Hạ lại cắt thêm một miếng dưa lê hỏi. Thời điểm đi học, Ngô Vũ thành tích có chút giống cô, Vi Như Hạ hỏi như vậy là hỏi ý kiến cậu, xem có thể giúp cậu chọn một trường nào đó hay không.

Đến An Thành cô mới dần cảm nhận được tài nguyên ở trấn nhỏ là quá ít.

“Tôi không đi học.” Ngô Vũ cười hắc hắc, nói: “Tôi muốn tham gia quân ngũ.”

Cậu từ nhỏ đã muốn làm lính, đương nhiên chọn nhập ngũ cũng khá tốt. Vi Như Hạ cười rộ lên, nói: “Được, tôi cũng có người bạn cùng lớp phải tham gia quân ngũ.”

Ngày đó nghe Hồ Ngâm Ngâm nói, Hàn Tuấn Tùng hình như cũng muốn nhập ngũ.

Ngô Vũ không có hứng thú với bạn học của cô, cậu nhìn Vi Như Hạ ăn dưa lê, giật giật môi, sau hỏi: “Cậu chừng nào thì đi? Sẽ đi luôn à?”

Tuy rằng không thể nói lập tức, nhưng cũng không thể ở lại lâu được. Lạc Đường cùng cô tới đây, trước khi đi cô biết thân thể di Dương không được tốt, nưng cô muốn ở lại cùng mẹ hai ngày.

“Ừm, có thể là mấy ngày.”

“Haizz, chỉ được gặp cậu mấy ngày nữa, đã hai năm không gặp rồi.” Ngô Vũ cảm khái nói.

“Đúng vậy, thời gian qua đi thật nhanh.”

Sau một lúc cùng Vi Như Hạ nói chuyện phiếm, Ngô Vũ trở về. Cậu ấy đi rồi, Vi Như Hạ rửa sạch hai quả dưa lê đem lên lầu. Mới vừa lên liền phát hiện Lạc Đường đã tắm rửa xong đang trên giường chơi trò chơi. Nghe được tiếng bước chân, cậu ngẩng đầu liếc mắt nhìn qua một cái, Vi Như Hạ cười với cậu, ném một miếng dưa lê qua, Lạc Đường duỗi tay tiếp được.

Giường đệm khô, bằng phẳng lại sạch sẽ, lúc Vi Như Hạ đứng dậy vào phòng liền ngồi ở trên ghế, hỏi: “Anh tắm xong lúc nào?”

Lạc Đường đặt dưa lê ở một bên, nhìn Vi Như Hạ nói: “Lúc Ngô Vũ tới.”

Đang cắn dưa lê Vi Như Hạ ngạc nhiên, cô cười rộ lên, hỏi: “Tại sao anh không đi xuống?”

Trong phòng mở đèn, Vi Như Hạ ngồi trên ghế, trên mặt mang theo ý cười nhân nhật. Lạc Đường nhìn cô cười, trả lời: “Hai người rất lâu không gặp, có chuyện muốn nói, anh ở cùng không thích hợp.”

Lạc Đường trả lời khiến Vi Như Hạ nhìn cậu với cặp mắt khác, cô cười càng tươi, trêu chọc hỏi một câu: “Không ghen à?”

“Không.” Lạc Đường nói: “Về sau em sẽ ở cùng với anh, muốn ghen thì cũng là cậu ta.”

Vi Như Hạ ha ha cười rộ lên, kỳ thật Ngô Vũ đối với cô không có cái loại ý tứ này. Hai người cùng nhau lớn lên, đối với đối phương đều là tình cảm vô cùng thân thiết.

“Cậu ấy chính là thanh mai trúc mã của em.”

“Vậy thì thế nào? Anh mới là bạn trai của em.”

“Ha ha ha.”

Sau khi cùng Lạc Đường ở Đông Trấn vài ngày, hai người đi máy bay trở về An Thành. Đi máy bay rất nhanh, chỉ mất vài giờ liền từ đầu phương Bắc về tới phía Nam, thời tiết cũng từ mát lạnh trở thành oi bức.

Hai người về nhà là Dương Thư Nhữ đi đón. Hai đứa nhỏ đi từ sân bay ra, nhìn hai đứa chuyện trò vui vẻ, bà liền phát giác có một chút thay đổi.

“Lạc Đường Hạ Hạ.” Dương Thư Nhữ cười phát phát tay.

Vi Như Hạ đang nói chuyện với Lạc Đường, nghe được giọng của Dương Thư Nhữ lập tức ngẩng đầu lên. Sau khi nhìn thấy bà, trong lòng Vi Như Hạ dâng lên cảm giác thân thiết, cô cùng Lạc Đường đi qua, cười hỏi: “Di Dương, thân thể di mấy ngày này có chỗ nào không thoải mái không?”

Sau khi thi đại học xong cô còn nhớ chuyện bà nôn trong nhà vệ sinh, Dương Thư Nhữ trong lòng một trận ám áp, ôn nhu mà sờ sờ mặt cô, cười nói: “Không có việc gì, nóng quá phải không? Đi, chúng ta về nhà.”

Toàn bộ hành trình đều là Dương Thụ Nhữ trò chuyện với Vi Như Hạ, hiển nhiên bà đã quên mất con trai rồi. Mà con trai bà cũng không thèm để ý chút nào, hai người phụ nữ ở phía trước nói chuyện, còn cậu xách hành lý đi theo phía sau.

Chờ lên xe, Dương Thụ Nhữ vừa thắt đai an toàn vừa nói: “Các con vừa rồi nói cái gì, nói đến vui vẻ như vậy?”

Vi Như Hạ ngồi ở phía sau, cô thắt kỹ đai an toàn rồi ngẩng đầu nhìn thoáng qua Dương Thụ Nhữ, cười trả lời: “Nói đến chuyện ngày mai là sinh nhật cháu ạ.”

“Đúng vậy.” Dương Thụ Nhữ đột nhiên nghĩ tới, nói: “Ngày mai là sinh nhật Hạ Hạ, có muốn quà gì hay không. ...”

Nói tới đây, Dương Thụ Nhữ bỗng dừng lại, cười tủm tỉm nói: “Đề Lạc Đường mua cho con.”

Lạc Đường bên cạnh nghe được, đáp lại một câu: “Mẹ cũng nên mua cho cô ấy.”

“Ai nha?” Dương Thụ Nhữ cả kinh, trêu ghẹo nói: “Vây sinh nhật Hạ Hạ với con đều phải cho mẹ mua nhé.”

Từ lời nói của Dương Thụ Nhữ hiển nhiên đã đem cô trở thành người một nhà, Vi Như Hạ mặt ửng đỏ, mang theo một chút ngượng ngùng, nhưng đồng thời trong lòng tràn đầy vui vẻ.

“Không cần vậy đâu, đề Lạc Đường mua cho cháu là được.” Vi Như Hạ cười nói.

“Ha ha.” Dương Thụ Nhữ cũng cùng cô nở nụ cười.

Ba người một đường vừa nói vừa cười, chỉ chốc lát sau liền đến khu biệt thự Lạc Phu. Lúc vừa đến cửa nhà, Vi Như Hạ liền thấy chiếc xe BMW đỏ còn Lâm Linh mặc đồ đỏ đứng bên.

Vi Như Hạ từ trên xe xuống, Lâm Linh liền cười về phía ba người, nói: “Tôi tìm Như Hạ có một số việc.”

Xem cái tư thế này có vẻ là việc tư, Dương Thụ Nhữ cũng không can thiệp. Bà cười nói với Vi Như Hạ: “Vây con cùng vị này nói chuyện, đi cùng Lạc Đường về nhà chờ con.”

“Vâng ạ.” Vi Như Hạ đồng ý, cô nhìn thoáng qua túi văn kiện trên tay Lâm Linh, mày hơi hơi nhíu, nói: “Di Lâm, tới nhà của cháu đi.”

Lạc Đường nhìn hai người một trước một sau vào nhà, hơi mím môi rồi cùng Dương Thụ Nhữ trở về nhà. Dương Thụ Nhữ nhìn ánh mắt của con trai, cười bất quá nói: “Hai con đang ở bên nhau?”

“Vâng.” Lạc Đường nhàn nhạt lên tiếng, hỏi: “Trong nhà còn kem không ạ?”

“Có, là mẹ chuẩn bị trước đó.” Dương Thụ Nhữ cười tủm tỉm trả lời.

Đi ra ngoài bốn năm ngày, trong nhà không ai ở cho nên đến nước ép trái cây cũng không có. Mà Lâm Linh tới hiển nhiên cũng không phải vì uống nước trái cây, Vi Như Hạ rót chén nước, hai người ngồi trên sofa ở phòng khách, cô hỏi: “Di Lâm, có chuyện gì sao?”

Lâm Linh không uống nước, cô nhìn Vi Như Hạ, biểu tình có chút do dự, cuối cùng vẫn là đem túi văn kiện trên tay đưa cho Vi Như Hạ.

“Di còn chưa tự giới thiệu với cháu, di là fan của bố cháu, cũng là một bác sĩ khoa thần kinh. Những văn kiện này đều là hồ sơ bệnh tình của bố cháu.”

Tác giả có lời muốn nói:

Đường Đường: Tôi giải thích với mọi người một chút, bố vợ của tôi sẽ không thu được tiền lợi.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Editor: Team Tứ Phương 2

Sau khi về nhà Lạc Đường liền đi tắm rửa một chút, sau đó cùng A Mang ở bên cạnh, một người một chó đi đến trước cửa sổ. Đỉnh đầu bị gió thổi khí lạnh, tóc của cậu vẫn chưa khô, đang trùm khăn lông trắng trên đầu, nhìn ra bên ngoài.

Ngoài cửa sổ Lâm Linh một mình đi ra từ nhà Vi Như Hạ. Mỗi lần cô ta xuất hiện đều ảnh hưởng đến cảm xúc của Vi Như Hạ, từ góc độ của Lạc Đường cậu cực kì không thích cô ta đến.

Lau khô tóc xong cũng không thấy Vi Như Hạ đến nhà, trong lòng mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng. Lạc Đường bỏ khăn xuống, dẫn A Mang xuống lầu.

Cậu vừa đến cửa nhà cô thì đúng lúc Vi Như Hạ từ trong nhà đi ra. Nét mặt cô ấy không tốt, môi có chút trắng, nhìn không ổn chút nào. Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn Lạc Đường, kéo môi cười nói: “Dì Lâm vừa đi rồi.”

Lạc Đường nhìn khóe môi Vi Như Hạ, hỏi: “Chú Vi xảy ra chuyện gì à?”

“A” Vi Như Hạ căng thẳng, cô nhìn Lạc Đường, sờ mồ hôi trên trán, nói: “Không có chuyện gì, trong nhà vẫn lạnh mà em lại thấy có chút nóng, có lẽ bị cảm nắng rồi.”

Bây giờ đầu óc cô có chút loạn, có một số chuyện nói ra sẽ như bát nước hắt đi, không thu lại được. Cô không biết nói ra là tốt hay xấu, cho nên trước tiên không định nói với Lạc Đường.

Lạc Đường trước nay vẫn tôn trọng cô, chìa tay ra nói: “Đến nhà anh, nhà anh có kem.”

Nhắc đến kem khiến khổ sở trong lòng Vi Như Hạ có chút giảm bớt, cô đi đến bên cạnh Lạc Đường, kéo tay cậu nói: “Ừm.”

Trong lòng có chuyện, Vi Như Hạ cả ngày đều耿耿 ngơ ngơ. Sau khi cô ăn kem xong, về phòng tắm rửa, nước lạnh khiến tâm tình cô dần tĩnh lại. Tắm rửa xong, cô cầm điện thoại chuẩn bị gọi cho bố.

Lâm Linh là ở sau lưng bố đến tìm cô. Nếu đã đến tìm liền muốn cô đưa ra lựa chọn.

Vi Như Hạ ngây ngốc một lúc, nhìn màn hình điện thoại sáng lên rồi tối đi, cuối cùng cô không thực hiện cuộc gọi này, nằm xuống giường đi ngủ.

Vi Như Hạ ngủ không sâu, ý thức vẫn mơ hồ, cô mơ thấy mẹ trước lúc mất, nói bà mắc nợ bố, nhờ cô bù đắp. Một lúc cô lại mơ thấy bà nội trước lúc mất, nói muốn quan hệ của bố con trở nên tốt, bảo cô giúp bà chăm sóc bố, cuối cùng, cô mơ thấy bố mất... Vi Như Hạ mở mắt, cả căn phòng tràn ngập màu đen, Vi Như Hạ ra mồ hôi lạnh.

Đến tối trong nhà đã làm xong cơm, hôm nay hai đứa vừa trở về cho nên Dương Thụ Như không tính để Vi Như Hạ về nhà ăn cơm, liền dặn đi giúp việc làm bốn món phương bắc cho Vi Như Hạ.

Vi Như Hạ vừa mở cửa thì thấy Dương Thụ Như từ trên lầu đi xuống, thân thiết hỏi: “Sao lại ngủ lâu như vậy, trong người không thoải mái sao?”

Sức khỏe Vi Như Hạ rất tốt, rất ít khi xuất hiện chuyện không thoải mái.

Cô rửa mặt xong mới đi ra nên nhìn sắc mặt cũng không xấu như vậy. Lúc Dương Thụ Như nói, A Mang và Lạc Đường cũng nhìn, tuy rằng đang chơi nhưng trong lòng Lạc Đường cũng có chuyện. Vi Như Hạ là sau khi Lâm Linh đi tâm tình mới không đúng, phiền não của cô rất có khả năng có liên quan đến bố cô.

“Không có chuyện gì.” Vi Như Hạ cười đi ra, xoa xoa mi tâm nói: “Chắc là cảm nắng rồi.”

“Vậy chút nữa ăn cơm xong phải uống thuốc.” Dương Thụ Như nói, kéo tay cô cười híp mắt: “Ăn cơm thôi.”

Bố của Lạc Đường tối nay phải họp ở công ty cho nên không về ăn, trên bàn ăn không có người đứng đầu gia đình, bầu không khí cũng sống động hơn rất nhiều. Dương Thụ Như vừa dặn dò Vi Như Hạ ăn, vừa lặng lẽ hỏi thăm Lạc Đường ngày mai sẽ tổ chức sinh nhật cho cô như thế nào.

“Sau khi đón xong sinh nhật, ngày tiếp theo sẽ tụ tập bạn bè phải không?” Dương Thụ Như nói.

Chuyện này vẫn là sau khi về Lạc Đường nói với cô, Vi Như Hạ vừa nghe, ngẩng đầu nhìn Lạc Đường, cười nói: “Anh muốn đi không?”

Trước nay cậu không thích tụ tập náo nhiệt, lúc Hồ Ngâm Ngâm gọi điện thoại cho cô, thật ra cũng muốn bảo cô dẫn Lạc Đường đi, bởi vì trong lớp không ai dám thông báo cho cậu.

“Ừm” Lạc Đường uống một muôi canh, ngẩng đầu nhìn Vi Như Hạ, hỏi: “Em không đi?”

Đôi mắt Vi Như Hạ khẽ động, mấp máy môi cười nói: “Đi chứ.”

Lúc trời sáng, cô cùng lúc nhận được lời chúc mừng sinh nhật của ba người. Một người là Hồ Ngâm Ngâm, một người là Lạc Đường, người còn lại là bố.

Biết trong nước đang là buổi sáng, bố liền gửi qua Wechat, lời chúc cũng rất đơn giản, chỉ có tám chữ.

“Sinh nhật vui vẻ, con gái của bố”

Sau khi Lâm Linh nói hết tất cả mọi chuyện, cô vẫn chưa liên lạc với bố. Vi Như Hạ nhìn chăm chăm vào tin nhắn trên màn hình cả ngày, cuối cùng bấm

gọi điện cho bố.

Ngày thứ hai cô dậy rất sớm, ngồi trên bàn Vi Như Hạ vừa ăn bữa sáng vừa nhìn Lạc Đường ngồi đối diện uống sữa tươi. Về mặt thiếu niên trầm tĩnh, sáng sớm mặt trời chiếu xuống vừa trắng trẻo lại nhã nhặn.

“Anh đặt đồng hồ báo thức à?” Vi Như Hạ cười hỏi.

Rạng sáng Lạc Đường đã gửi lời chúc cho cô, nhưng vì Vi Như Hạ vẫn chưa thức dậy cho nên đến tận bảy giờ mới trả lời lại. Lúc đó, cậu đã dẫn A Mang chạy bộ buổi sáng về rồi.

Lạc Đường ngẩng đầu nhìn Vi Như Hạ, thiếu nữ cười vui vẻ mà tùy ý, luôn có dáng vẻ vô tư vô lự, nhưng cậu lại thích dáng vẻ này của cô. Vẫn dĩ cô không lo ngại gì bởi vì cậu rất hiểu tâm ý của cô.

“Không, vẫn luôn không ngủ.” Lạc Đường nói.

“A..” Trong mắt Vi Như Hạ hiện lên chút có lỗi, cười càng thêm sâu, nói: “VẬY sau này em không ngủ lâu như vậy nữa.”

Lạc Đường nhìn ánh mắt và biểu cảm của cô, không giống với ngày hôm qua nữa rồi. Nhìn tâm tình cô tốt hơn, Lạc Đường rử mí mắt, uống một ngụm sữa nói: “Lần sau em vẫn sẽ ngủ như vậy thôi.”

Bị Lạc Đường chọc phá, Vi Như Hạ cũng không ngượng ngừng, cô lại nhỏ tiếng cười.

Hai người ăn xong thì Vi Như Hạ liền bị Lạc Đường dẫn đi. Sinh nhật thứ mười tám của cô, cậu so với cô càng coi trọng hơn.

Trái ngược với quà sinh nhật lúc Vi Như Hạ tặng Lạc Đường, món quà lần này cậu rất để ý. Quà của cậu không phải đi mua, mà là do cậu tự tay làm.

Lạc Đường tìm chỗ tổ chức đầu tiên là tại một phòng làm gốm sứ nghệ thuật. Máy kéo xoay tròn, trên tay ướt sũng bùn làm gốm, Vi Như Hạ say mê nhìn Lạc Đường ngồi bên cạnh.

Thiếu niên mặc một chiếc tạp dề màu nâu nhạt, ngón tay thon dài bị bùn nâu bao trùm. Cậu cúi nhẹ đầu, đường nét cạnh mặt tinh xảo đẹp đẽ, lông mi nhỏ chớp, hai mắt đen bóng. Rõ ràng đây không phải lần đầu tiên Lạc Đường làm, thủ pháp rất thành thạo, lại thêm vẻ ngoài xuất chúng, mọi người xung quanh ít nhiều đều để mắt nhìn cậu.

Đến đây chơi đa số đều là học sinh, nhìn thấy Lạc Đường đều nhỏ tiếng thảo luận.

“Cậu bạn kia đẹp trai quá, cậu xem cậu ta làm cũng rất tốt.”

“Ngón tay thật đẹp, thật muốn được nắm một lần.”

“Cô gái ngồi cạnh cậu ta là bạn gái sao? Nhìn rất hợp, quả nhiên người đẹp đều chơi với người đẹp.”

Vi Như Hạ cười nghe bọn họ thảo luận, say mê nhìn Lạc Đường. Khi cô đang nhìn, Lạc Đường bỗng khẽ quay đầu, hai người đối mắt nhìn nhau, tim Vi Như Hạ chợt trật một nhịp, tay cũng động theo, bùn làm gốm trong tay biến dạng.

“Ây, lại hỏng rồi.” Vi Như Hạ nhìn tác phẩm trong tay tan tác, cô không biết mình đã làm hỏng bao nhiêu lần rồi.

Cúi mắt nhìn bùn gốm của Vi Như Hạ, Lạc Đường mỉm môi, động tác trong tay không dừng, hỏi “Nhìn cái gì vậy?”

Vừa nặn lại lần nữa, Vi Như Hạ vừa vô tư trả lời: “Nhìn anh.”

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35-2

Editor: Team Tứ Phương 2

Cúi mắt nhìn bùn gốm của Vi Như Hạ, Lạc Đường mỉm môi, động tác trong tay không dừng, hỏi “Nhìn cái gì vậy?”

Vừa nặn lại lần nữa, Vi Như Hạ vừa vô tư trả lời: “Nhìn anh.”

Yết hầu khẽ động, thiếu niên cười nhẹ giọng, Vi Như Hạ nghe thấy cậu cười, cảm động bùn trên tay, đột nhiên nói: “Đây khẳng định là sinh nhật khó quên nhất của em”

Máy quay vẫn không dừng, tay cô luống cuống làm đồng bùn trên máy xoay, biểu tình vẫn lạnh nhạt như cũ. Bất luận xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cô đều có thể giữ vẻ bình tĩnh như vậy.

Lạc Đường nhìn bùn gôm trong tay cô lần nữa đổ xuống, đứng dậy. Vi Như Hạ thấy được động tác của cậu, ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó Lạc Đường kéo ghế của mình qua, ngồi xuống sau lưng Vi Như Hạ.

Thiếu niên vừa ngồi xuống, Vi Như Hạ liền ngửi thấy hương bạc hà tươi mát khiến người thanh tịnh. Nhưng Vi Như Hạ lại thấy có chút nóng, lưng sát vào ngực thiếu niên, cô có thể cảm nhận sự mạnh mẽ và nhịp tim hỗn loạn của thiếu niên.

Mấy cô gái vừa nói chuyện sau khi thấy Lạc Đường làm động tác như vậy liền phát ra một tiếng hét chói tai. Trong lúc bọn họ đang la hét, Lạc Đường đưa tay bao trùm lên ngón tay của Vi Như Hạ.

Cô là lần đầu tiên nặn nên bùn gôm trong tay căn bản không thành hình, Lạc Đường liền nắm tay cô đem bùn gôm chỉnh lại. Hô hấp của cậu rất nhẹ, thổi vào gáy của Vi Như Hạ, âm thanh thiếu niên trầm thấp, như nước qua khe núi.

“Bây giờ càng khó quên đúng không?”

Cảm nhận hơi thở của Lạc Đường, Vi Như Hạ không chịu nổi, màng tai cô dần nhiễm một lớp màu hồng, bùn gôm trong tay dần thành hình, Vi Như Hạ không phủ nhận, cười nhẹ đáp lại một tiếng

“Ừm”

Lạc Đường làm cho cô một cái cốc nhỏ, bên trên vẽ hai con thỏ, vì cô và Lạc Đường đều cảm tình con thỏ. Cô cũng vẽ như vậy nhưng hình thù xấu hơn.

Buổi tối Dương Thư Nhữ chuẩn bị một bữa ăn sinh nhật, bữa tối hai người phải về nhà. Làm xong đồ gôm, Vi Như Hạ muốn đi trượt băng, An Thành không có sân trượt băng, Lạc Đường liền dẫn cô đến sân trượt patin.

Cũng không phải cô rất muốn trượt băng, chỉ là trong sân trượt băng sẽ khiến cô nhớ lại cảnh tượng lúc Lạc Đường thổ lộ với cô.

Sinh nhật mười tám của Vi Như Hạ trải qua rất vui vẻ, như đem tất cả niềm vui trong tương lai vào chuyện vui này. Tương lai năm nào cũng sẽ có sinh nhật, nhưng tất cả niềm vui ở những sinh nhật đó sẽ không bằng niềm vui của lần sinh nhật thứ mười tám này mang lại.

Trước bữa tối, Vi Như Hạ và Lạc Đường ngồi tàu điện ngầm về nhà. Lúc ra khỏi cửa tàu, cô nhìn thấy ở đó có bán đèn Không Minh bèn mua một cái.

“Có nơi nào có thể thả đèn không?” Vi Như Hạ cầm đèn Không Minh, vừa đi vừa hỏi Lạc Đường.

Lạc Đường nhìn bộ dạng vui vẻ của cô, đáp lại một tiếng: “Ở sông An sau khu nhà có thể thả.”

“Vậy thì tốt”, Vi Như Hạ cười cười, “Em muốn thả đèn Không Minh cầu nguyện, người ta nói lời ước nguyện trên đèn Không Minh càng dễ thành hiện thực hơn lời ước với bánh sinh nhật.”

Loại chuyện này từ trước đến nay Vi Như Hạ đều không tin, nhưng hôm nay cô muốn một nguyện vọng thành sự thực.

Sau khi ăn bữa tối ở nhà xong, Lạc Đường dắt tay Vi Như Hạ đến sông An. Buổi tối mùa hè ở sông An đột nhiên có gió lạnh thổi cho nên người đến đây hóng gió vẫn rất ít, cả bờ sông chỉ có lẻ tẻ vài người.

“Đây là lần đầu tiên em thả đèn Không Minh”, Vi Như Hạ cầm bút nét to, viết lên trên đèn Không Minh nguyện vọng của mình. Lúc cô viết nhìn Lạc Đường bên cạnh, Lạc Đường cũng viết trên đèn Không Minh, thấy cô nhìn qua, cậu liền che lại.

Lúc Lạc Đường đang lấy tay che, Vi Như Hạ nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cậu dưới đèn.

Tim cô khẽ động, đầu óc có chút nóng khiến cô xuất hiện tia kích động. Mà tia kích động này, rất nhanh bị gió nhẹ ở bên sông đè áp xuống.

“Thả đi.” Vi Như Hạ cầm diêm, đốt đèn Không Minh sáng lên.

Tuy là mua ở cửa trạm tàu nhưng chất lượng cũng rất tốt, đèn vừa đốt sáng, đèn Không Minh bay lên rất nhanh, Vi Như Hạ cười nói: “Thả tay ra nào.”

Lạc Đường thả tay ra, đèn từ từ bay lên không trung. Đèn Không Minh chiếu sáng lấp lánh, khiến bầu trời đêm như được thắp sáng lên vậy. Đoàn người tản bộ xung quanh cũng tự nhiên hướng tầm mắt lên trên.

“Anh ước cái gì vậy?” Vi Như Hạ dựa vào hàng rào ở bờ sông, quay đầu hỏi Lạc Đường.

Lúc này Lạc Đường không để cô nhìn thấy nhưng lúc đèn Không Minh bay xa rồi, lại đồng ý nói cho cô biết. Cậu quay đầu đối diện với tầm mắt cô, nói: “Vĩnh viễn ở bên cạnh em.”

Đây là Lạc Đường nói rõ trực tiếp với Vi Như Hạ, một câu nói đơn giản, lại khiến lòng người rung động không yên.

Vi Như Hạ thu lại bộ dạng tươi cười, cô không nhìn cậu nữa, quay đầu nhìn đèn bay xa trong bầu trời đêm, cười nói: “Em ước anh mãi mãi vui vẻ.”

Sau khi nói xong, mi tâm Như Hạ nhú lại, cắn môi dưới.

“Vây nguyện vọng của chúng ta gần giống nhau rồi.” Vi Như Hạ ẩn giấu trong bóng đêm, Lạc Đường vốn không nhìn thấy biểu cảm của cô.

“Ừm?” Vi Như Hạ cười trống rỗng, hỏi một câu, “Nói thế nào nhỉ?”

Lạc Đường quay đầu qua nhìn cô, đôi mắt trong trẻo sáng rõ.

“Mãi mãi ở bên em thì anh sẽ mãi mãi vui vẻ.”

Vi Như Hạ hít thở một chút, khí lạnh xung quanh như lưỡi dao băng cắt qua yết hầu của cô, khiến cô nói không ra lời, mà cho dù có như vậy, quyết định của cô vẫn là nên nói với Lạc Đường.

“Lạc Đường...” Vi Như Hạ gọi cậu một tiếng, gọi xong tên của cậu dường như là dùng hết tất cả năng lượng của cô. Vi Như Hạ trấn tĩnh lại tim, cô ngừng đầu nói với Lạc Đường: “Em không thể mãi mãi ở bên anh, chiều mai em đi nước Anh rồi”.

Gió đêm thổi lá cây vang lên tiếng rì rào, đèn đường chiếu xuống làm sông An gọn sóng, tim Lạc Đường dường như bị bóp nát. Tất cả việc vừa nãy như đang trong mơ, Lạc Đường nhìn cô, bình tĩnh hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Sự bình tĩnh của thiếu niên khiến hơi thở của Vi Như Hạ như ngừng lại, cô như cá mắc cạn, một lúc sau đầu óc mới tỉnh lại, cô nói ý giản dị.

“Bố em nửa năm nay không phải đi lưu diễn, ông bị bệnh nặng vẫn luôn ở nước ngoài trị bệnh. Di Lâm nói ông muốn buông xuôi, rất có khả năng bên phải bị liệt. Bố cần phẫu thuật ngay, làm xong phẫu thuật cũng phải ở nước ngoài phục hồi. Thời gian phục hồi ít nhất cũng mười năm, mà mười năm sau chưa chắc đã khỏi hẳn... Em muốn ở cạnh bố.”

Thời gian mười năm không ngắn, quan trọng hơn là mười năm sau chưa chắc đã khỏi, cô đi Anh, căn bản là cùng bố định cư. Cô sẽ không để Lạc Đường đợi cô, càng không để cậu đi cùng cô. Năm nay lúc đón tết ở nhà bà nội cậu, mọi người đã nói qua rồi, Lạc Đường có thể đi nước ngoài học, nhưng sẽ không định cư ở nước ngoài. Lạc gia vốn gốc ở An Thành, ông bà và bố mẹ đều ở An Thành, Lạc Đường lại là con một, cậu cũng không thể đi cùng cô.

Cô muốn đi nước ngoài theo lời căn dặn của mẹ và bà, cô phải chăm sóc bố, mà cậu lại phải ở trong nước bên cạnh người thân. Yêu xa tương lai rất mong manh, bọn họ chỉ mới bắt đầu, khổ dài không bằng khổ ngắn, phải giải quyết nhanh chóng.

Vi Như Hạ rất ích kỷ, lúc rạng sáng cô gọi điện thoại cho bố đã đưa ra quyết định, nhưng cô vẫn muốn cùng đón sinh nhật với Lạc Đường xong mới nói. Cô muốn trải qua sinh nhật mười tám tuổi cùng cậu, muốn mãi nhớ đến người thiếu niên đã dành tất cả cho cô.

Cho đến khi Vi Như Hạ nói xong những lời này, Lạc Đường mới dần dần tin. Cô vẫn là cô, lời nói đơn giản dễ hiểu, sau khi xảy ra chuyện liền suy nghĩ đến tất cả tình huống xảy ra, sau đó rõ ràng quả quyết thực hiện quyết định đó, thậm chí không cho cậu bất kì cơ hội gì.

Lạc Đường nghĩ đến lần đầu gặp Vi Như Hạ, ánh mắt cô mang theo sự nhìn thấu hơn nữa còn cả sự lạnh nhạt. Vi Như Hạ rất quả quyết, từ trước đến nay cô luôn tự hiểu rõ, biết mình muốn làm gì, biết nên từ bỏ cái gì.

“Em bỏ rơi anh.” Lạc Đường cảm thấy quen biết Vi Như Hạ như là một giấc mơ. Bây giờ cô đập vỡ giấc mơ đó khiến cậu tỉnh lại, cuối cùng cô cũng biến mất.

Ánh mắt thiếu niên gắt gao khóa chặt cô, tim Vi Như Hạ như bị một đao cắt qua, cô lắc đầu nói: “Không phải vậy, Lạc Đường anh rất tốt, mọi người đều yêu thích anh, sẽ không có ai bỏ rơi anh cả.”

“Từ em ra.” Lạc Đường nói.

Ba chữ, như một nắm đấm đánh vào lồng ngực cô, Vi Như Hạ trả lời không nổi nữa rồi.

Lạc Đường nhìn Vi Như Hạ, trong ánh mắt có một cảm xúc mãnh liệt mà trước nay cô chưa từng thấy, âm thanh thiếu niên u ám, như gió bão trước mưa trên mặt biển.

“Nhưng anh tình nguyện bị cả thế giới vứt bỏ, chỉ cần mình em”

Tác giả có lời muốn nói:

Đường Đường: Ủm, hôm nay anh bị em bỏ rơi nhưng anh của ngày mai em đuổi không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Editor: Team Từ Phương 2.

An Thành vào tháng sáu nóng ẩm oi bức, cho dù đi dưới bóng cây, cũng giống như đang bơi trong nồi canh nóng, để tránh cái nóng như thiêu như đốt cô liền rào bước tiến vào toà nhà thương mại Kỷ Nguyên, gió lạnh từ cửa trung tâm thương mại ập tới, Vi Như Hạ thở phào nhẹ nhõm, xem như sống lại.

“Thời tiết này giống như chưa từng thay đổi.” Vi Như Hạ cảm khái một câu.

Sau rất nhiều năm, thời tiết An Thành không có gì thay đổi, nhưng quy hoạch đô thị đã khác nhiều so với tám năm trước. Những năm gần đây, An Thành phát triển nhanh chóng, sát nhập bảy thành phố nhỏ ven biển Nam Bộ, hiện nay trung tâm phát triển của An Thành di chuyển về phía nam, nơi từng là trung tâm thành phố, hiện nay trở thành khu phố cổ.

Hiện tại Vi Như Hạ đang ở trung tâm thương mại Kỷ Nguyên thuộc khu bắc trung tâm tài chính An Thành, cô vừa bàn công việc với Trương Di trưởng bộ phận quảng cáo tập đoàn YI, kế tiếp cô cần phải đến nhà máy sản xuất của tập đoàn YI để tham gia và sắp xếp những hạng mục công việc liên quan đến việc chụp quảng cáo ngày mai.

Vốn dĩ Trương Di muốn tự mình đưa cô đi, nhưng bị Vi Như Hạ từ chối, nhiều năm rồi cô chưa ngồi tàu điện ngầm của An Thành, sau khi trở về muốn tự đi một lần.

Trung tâm thương mại Kỷ Nguyên là trung tâm thương mại lớn nhất ở khu Bắc, cũng là lối vào ga tàu điện ngầm. Hôm nay là ngày làm việc, lúc này người ở trung tâm thương mại rất ít. Sau khi Vi Như Hạ tiến vào, chuẩn bị đi thang cuốn lên quán Starbucks ở tầng ba mua ly coffee.

Hôm qua cô mới trở về từ Anh quốc, chênh lệch múi giờ vẫn chưa quen, hiện nay tinh thần không tốt lắm.

Starbucks ở tầng ba, Vi Như Hạ bước lên thang cuốn, vừa lên thang cuốn, điện thoại trong ví liền đổ chuông, Vi Như Hạ lấy điện thoại ra nhận cuộc gọi.

“Alo, xin chào, là đạo diễn Vi phải không? Tôi là Đồng Đồng thư kí bộ phận quảng cáo của tập đoàn YI.” Một giọng nói nhẹ nhàng nữ tính từ bên kia điện thoại truyền tới, hơn nữa còn tự giới thiệu bản thân.

“Phải.” Vi Như Hạ cười thành tiếng, nghe giọng nói trẻ con, chắc hẳn tuổi cũng không lớn. Vi Như Hạ liền sửa lại: “Gọi chị là cô giáo Vi là được rồi.”

Trình độ của cô hiện tại vẫn chưa cao như vậy, bị một cô gái trẻ gọi là đạo diễn như vậy, vẫn rất xấu hổ.

Giọng nói của Vi Như Hạ rất hiền hòa, Đồng Đồng vốn có chút cảm giác khản trương cũng được làm dịu một chút. Khi cô gọi điện thoại cho Vi Như Hạ đã rất lo lắng, vì trưởng phòng đặc biệt căn dặn, cô là do Sầm tổng đích thân mời từ Anh quốc đến để làm đạo diễn quay chụp quảng cáo cho các sản phẩm cao cấp mùa thu, có quan hệ không tầm thường với Sầm tổng, nhất định phải chăm sóc chu đáo.

“A, vậy cô giáo Vi, chị hiện tại từ quảng trường Kỷ Nguyên đến phải không ạ?” Đồng Đồng nói, “Chị có thể ngồi tàu điện ngầm số 11 đến nhà máy, lối ra là khu vực nhà máy công nghiệp nhẹ, trước khi chị đến trạm điện thoại cho em, em đi đón chị.”

Thang cuốn sắp lên tầng hai, bạn nhỏ đứng bên cạnh Vi Như Hạ đột nhiên không bước qua được, Vi Như Hạ khản trương khom lưng xuống đỡ, cha mẹ bên cạnh liền nói cảm ơn, ra hiệu cho đứa nhỏ cảm ơn cô.

Bộ dáng cậu bé trắng trẻo sạch sẽ, giọng nói ngọt mềm, cười nói một tiếng: “Cảm ơn dì.”

“Không có gì.” Vi Như Hạ mỉm cười đáp lại, nâng mắt nhìn thấy bảng hiệu của cơ quan phát triển trẻ em. Trẻ em bây giờ, đã không giống như trước lên mẫu giáo mới bắt đầu đi học. Bọn nhỏ gần như là vừa biết đi, liền được đưa đến những cơ quan phát triển này để đào tạo.

Sau khi Vi Như Hạ và cậu bé chia tay, cô bước lên thang cuốn tiếp tục lên tầng 3, cô xin lỗi với Đồng Đồng, rồi nói: “Chị thấy tuyến số 9 cũng có thể đến đó.”

“Đúng vậy.” Đồng Đồng đáp lời, sau đó do dự một chút nói: “Nhưng lối ra của tuyến số 9 cách nhà máy của chúng em hơi xa, hơn nữa lại đông, em sợ không đón được chị.”

“Vậy chị ngồi tuyến số 11.”

Vi Như Hạ cũng không có cố chấp, sau khi cùng Đồng Đồng quyết định xong tuyến xe, cũng đã vào quán Starbucks.

Trong quán Starbucks cũng không đông người, Vi Như Hạ gọi một cốc coffee lạnh, dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, Vi Như Hạ ngồi trên một chiếc ghế cao chờ đợi. Chiếc ghế cao ngay sát bên cửa sổ, tầm mắt vừa hay có thể nhìn thấy trung tâm phát triển nhi đồng ở tầng hai.

Những nơi khác kinh doanh kém, trung tâm phát triển nhi đồng lúc nào cũng có người ra vào, thời gian này hình như có lớp học.

Khi cô đang cảm khái các bạn nhỏ vừa biết đi mà đã nỗ lực như vậy, một người đàn ông bước lên thang cuốn. Tầm mắt Vi Như Hạ cố định ở trên mặt

người đàn ông đó, hô hấp có chút khó khăn.

Người đàn ông đó làn da trắng lạnh, trên người mặc một bộ tây trang được cắt may tỉ mỉ, thân cao khoảng 1m90, vóc dáng thon dài thẳng tắp, tỉ lệ không thua bất cứ nam người mẫu nào cô từng chụp qua. Trên người anh ta có khí chất cao quý và tinh anh, lịch sự nho nhã mà lãnh đạm. Ở khoảng cách xa như vậy, Vi Như Hạ không nhìn rõ ngũ quan của người đàn ông này, lông mày rậm, sống mũi cao thẳng, gương mặt góc cạnh, bờ môi mỏng khẽ nhếch lên.

Trên tay bế một bé gái mặc chiếc váy liền màu nâu lạnh, nhìn ước chừng khoảng ba, bốn tuổi, bộ dáng đứa bé trắng mịn dễ thương, nét mặt vô cùng hoạt bát, hai cánh tay ôm lấy cổ thon dài người đàn ông, khẽ cau mày chu chu cái miệng nhỏ, hình như đang làm xấu.

Người đàn ông cúi đầu xuống gần bên miệng cô bé, nét mặt trầm tĩnh đang nghe xem cô bé nói gì. Khi cô bé nói xong, khóe mắt người đàn ông khẽ giương lên, bên môi nở nụ cười bất đắc dĩ. Nói với cô bé điều gì đó. Cô bé cười rộ lên, cả khuôn mặt vui vào vai anh ta.

Anh ta cảm thụ sự làm nũng của đứa nhỏ, dường như nhận thấy được tầm mắt từ tầng ba, liền ngẩng đầu lên.

Người đàn ông nâng mắt, tầm mắt đang nhìn về phía cô, Vi Như Hạ nhìn vào đôi mắt tối đen như mực của anh ta, tâm khẽ động, ánh mắt cô ngưng đọng, người đàn ông đó thu hồi lại tầm mắt, ôm đứa nhỏ đi vào trung tâm phát triển nhi đồng.

“Coffe của cô đây ạ.” Nhân viên phục vụ đem coffe đưa qua, cất ngang tầm mắt của Vi Như Hạ.

Trong quán Starbucks mở điều hòa rất lạnh, cảm giác khô nóng trong cơ thể của Vi Như Hạ đã tan đi, hơi lạnh chạy tán loạn trong cơ thể đơn bạc của cô. Cô tiếp nhận cafe, cười nói với nhân viên phục vụ một tiếng cảm ơn.

Thời gian hiện tại, người trong ga tàu điện ngầm không đông lắm. Vi Như Hạ ngồi vào vị trí, cafe cũng không làm dịu đi sự mệt mỏi của cô, cô ngả đầu về sau tựa vào cửa kính tàu điện ngầm, cảm giác lạnh lẽo và cứng nhắc khiến cô nhớ lại bàn tay của chàng trai đặt sau gáy cô trước đây.

Cô không biết người lúc này cô vừa nhìn thấy có phải là Lạc Đường hay không, dấu sao cũng tám năm rồi, ngoại hình của cô đã thay đổi, hướng chỉ là anh. Hơn nữa nếu quả thật là anh, đứa nhỏ anh bế, là con gái của anh sao?

Tàu điện ngầm chuyển hướng, cơ thể Vi Như Hạ giật về phía trước, sau đó gáy cô đập nhẹ lên cửa kính, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Thật mệt mỏi.

Vi Như Hạ đến cửa ra của ga tàu, liền nhìn thấy một cô gái khoảng hơn hai mươi tuổi, cô ấy mặc một chiếc váy liền thân màu trắng, bộ dáng trắng trẻo, dáng người hơi mập, tóc búi gọn trên đầu, sau khi nhìn thấy Vi Như Hạ, đôi mắt hẹp dài chợt sáng lên, gọi một tiếng: “Có phải cô giáo Vi không ạ?”

Cô gái nhỏ này khiến cho Vi Như Hạ nhớ tới Hồ Ngâm Ngâm, cảm giác rất thân thiết, ngữ khí của cô bất giác cũng trở nên nhẹ hơn, cười gật gật đầu nói: “Phải, vất vả rồi.”

“Không vất vả, không vất vả, nhanh lên xe thôi, bên ngoài rất nóng ~” Đồng Đồng phoi nắng làn da đã trở nên phỉm hồng, mở cửa xe cho Vi Như Hạ xong, cũng theo sau cô lên xe.

Bên trong xe rất mát, cô gái nhỏ vừa đóng cửa, rất tự nhiên thở mạnh một hơi.

Sau khi thở ra một hơi, mới cảm thấy chính mình khi này có chút thiếu lễ độ, cô xấu hổ liếc mắt nhìn Vi Như Hạ, thấy Vi Như Hạ cũng không cười hành động của cô, vội vàng cùng cô thảo luận công việc sắp tới.

“Hôm nay cô Lý Văn cũng đến đây, ước tính thời gian so với chị cũng không chênh lệch lắm.”

Lý Văn trong lời của Đồng Đồng chính là người phát ngôn chính lần này, là tiểu hoa đán trong nước, có một lượng fans lớn còn có năng lực. Tập đoàn YI kinh doanh thời trang nhiều năm như vậy, để tìm kiếm đột phá, lần này đầu tư rất công phu.

Vi Như Hạ thường xuyên ở nước ngoài, đối với những minh tinh trong nước không hiểu biết lắm, vì chụp quảng cáo này, cô còn đặc biệt xem những quảng cáo khác của Lý Văn. Cô lại luôn cảm thấy đối với Lý Văn có một cảm giác quen thuộc không thể nói rõ, nhưng cô không nhớ nổi là ai, cho dù nhìn thấy người thật, cô cũng không nhớ được, ngược lại là Lý Văn chủ động chào hỏi cô trước.

Tổ quảng cáo sắp xếp tại tầng thượng kho hàng của xưởng sản xuất, khi Vi Như Hạ bước vào, Lý Văn đã tới trước rồi. Tầng thượng mặc dù có mở điều hòa, mặt trời chiếu đốt xi măng trên đỉnh nóc nhà, nơi này so với bên ngoài vẫn là có chút nóng. Người đại diện của Lý Văn đang phàn nàn điều kiện nơi này, bên trong có người kêu một tiếng: “Đạo diễn Vi đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36-2

Editor: Team Tư Phương 2

Tổ quảng cáo sắp xếp tại tầng thượng kho hàng của xưởng sản xuất, khi Vi Như Hạ bước vào, Lý Văn đã tới trước rồi. Tầng thượng mặc dù có mở điều hòa, mặt trời thiêu đốt xi măng trên đỉnh nóc nhà, nơi này so với bên ngoài vẫn là có chút nóng. Người đại diện của Lý Văn đang phàn nàn điều kiện nơi này, bên trong có người kêu một tiếng: “Đạo diễn Vi đến rồi.”

Lời vừa nói ra, tầm mắt của vài người nhìn lên.

Sầm tổng từ nước ngoài mời đạo diễn đến để quay quảng cáo cho sản phẩm cao cấp lần này, toàn bộ nhân viên công ty đều cho rằng đây là một nhiếp ảnh nổi tiếng trong ngành, chắc chắn rất có kinh nghiệm, hơn nữa tuổi cũng không còn trẻ, thế nhưng khi gặp Vi Như Hạ, không ngờ rằng cô ấy lại trẻ như vậy.

Nhìn cô ấy chắc cũng chừng 25 – 26 tuổi, dáng người rất cao, chừng trên 1m75, mặc một chiếc áo phông đơn giản và một chiếc quần sooc đen, làm lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn. Cô buộc tóc đuôi ngựa, trán trơn bóng xinh đẹp, ngũ quan thâm trầm, đôi mắt mang theo anh khí, khí chất sạch sẽ thanh thuần, trang điểm nhẹ nhàng. Nếu như không có Đồng Đồng giới thiệu, bọn họ còn tưởng cô là một người mẫu.

Nghe thấy có người gọi tên mình, Vi Như Hạ cười gật đầu, cùng với người phụ trách ở đây bắt tay. Khi đến lượt Lý Văn, Lý Văn vừa rồi còn có chút không vui, cô ấy cũng cười lên gọi tên cô.

“Vi Như Hạ.”

Bị gọi như vậy Vi Như Hạ càng cảm thấy cô cùng Lý Văn hẳn phải có quen biết. Nhìn khuôn mặt đầy ngờ vực của cô, Lý Văn cũng không quá để tâm, tự giới thiệu nói: “Chúng ta từng học chung trường cấp 3, khi đó tớ là học sinh ban nghệ thuật, à, đúng rồi, Lý Văn là nghệ danh của tớ, tên thật của tớ là Lý Nhã Văn.”

Cái tên Lý Nhã Văn, đã lâu không nghe tới đến mức Vi Như Hạ thiếu chút nữa nghĩ không ra. Cô và Lý Nhã Văn lúc còn học cấp 3 cũng không va chạm nhiều, hơn nữa mỗi lần nói chuyện tựa hồ cũng không vui vẻ như thế, nhưng đã nhiều năm trôi qua, người ta chắc cũng không đem những chuyện trước đây ghi nhớ trong lòng.

Dáng vóc của cô ấy quả thật rất khác trước đây, nếu như cô ấy không tự giới thiệu, Vi Như Hạ đúng là không nhận ra. Cô cũng không ngờ rằng cô ấy sẽ chủ động tìm cô nói chuyện, Vi Như Hạ cười cùng cô ấy bắt tay, nói: “Phải, đã lâu không gặp.”

Lý Văn nhìn nụ cười đậm đậm trong mắt Vi Như Hạ, “Vi Như Hạ” cái tên này tương đối hiếm gặp, khi cô nhìn thấy tên đạo diễn vẫn còn đang nghĩ có phải là cô ấy hay không, thật không ngờ là cô ấy thật.

“Nghe nói cậu đi nước ngoài, tại sao lại về nước vậy? Sau này có đi nữa không?”

Vi Như Hạ sắp xếp công việc, sau khi sắp xếp xong liền làm động tác cho Lý Văn, nói xong một phần cũng vào thời gian nghỉ ngơi, Lý Văn liền tìm cô hỏi chuyện.

Đồng Đồng nhìn trên trán cô đỏ mồ hôi, liền đưa bình nước cho cô, Vi Như Hạ nhận lấy uống một hơi, áp chế xuống cơn khát của mình.

“Không phải, chỉ là tiếp nhận quảng cáo này, chụp xong sẽ đi luôn.”

Lý Văn nghe được câu trả lời của cô, nhàn nhàn đáp một tiếng “A.” Gương mặt cô so với trước đây càng trở nên thâm thúy, không còn vẻ thanh thuần như thời học cấp 3, nhưng so với trước đây càng đẹp hơn.

Mình tỉnh đúng là mình tỉnh, ngồi giữa nhiều người như vậy, liền trở nên chói mắt nhất, Vi Như Hạ nhớ lại khi đó Lý Văn được học viện điện ảnh tuyển thẳng, xem ra vài năm này sự nghiệp phát triển không tồi.

Lại uống thêm một ngụm nước, Vi Như Hạ không nghĩ muốn nói nhiều, sau khi vận nắp bình nước, nói: “Chúng ta tiếp tục nhé.”

Vi Như Hạ và Lý Văn nói chuyện riêng tư cũng chỉ vài câu, sau khi công việc hoàn thành, buổi tối Lý Văn còn bận tham gia khai mạc liên hoan phim, liền vội vã rời đi.

Đồng Đồng hiện tại là trợ lý của cô ở trong nước, Vi Như Hạ sau khi hoàn thành công việc, liền nói với cô: “Vừa nãy Sầm tổng gọi điện thoại tìm chị.”

Quả nhiên, cô giáo Vi và Sầm tổng có quan hệ không tầm thường, Sầm tổng như vậy mà lại tự mình gọi điện thoại cho cô. Đồng Đồng có chút kích động, cô gái nhỏ này, trong lòng vẫn luôn có khát vọng với loại tình yêu như trong tiểu thuyết.

Vi Như Hạ không nghĩ nhiều, cô lấy di động ra, gọi điện thoại lại cho Sầm Niệm Bạch, số cô gọi là số điện thoại cá nhân, Sầm Niệm Bạch tiếp điện thoại rất nhanh.

“Xong việc rồi hả?” Sầm Niệm Bạch hỏi, giọng nói của hắn rất dễ nghe, âm thanh trầm thấp mang theo tính gọi cảm đặc thù của đàn ông.

“Ừm.” Vì Như Hạ nhận cuộc gọi, còn đem bản kế hoạch ra, nói một lượt những công việc trọng điểm trong ngày: “Có việc gì nữa sao?”

“Có muốn đến nhà anh ăn cơm không? Hôm nay mẹ anh nấu canh.” Sầm Niệm Bạch nói.

Trời nóng như vậy, Vì Như Hạ thật sự không nghĩ muốn uống canh, cô cười cười nói: “Không được rồi, ngày mai em vẫn còn phải làm việc, lại không thể uống rượu cùng anh.”

Điện thoại bên kia truyền đến một tiếng cười khẽ, Sầm Niệm Bạch nói: “Vậy em về khách sạn nghỉ ngơi cho tốt, tiến trình quảng cáo không cần quá gấp.”

Vì Như Hạ từ khi đến đây, liền được sắp xếp ở tại khách sạn tốt nhất An Thành. Cô tiếp nhận công việc lần này, đãi ngộ quả nhiên không tệ.

“Cảm ơn sếp.” Vì Như Hạ trừu đùa nói, sau đó tắt điện thoại.

Sau khi tắt điện thoại, Đồng Đồng bên cạnh đang quan sát thăm dò ý tứ, lúc Vì Như Hạ quay sang nhìn cô ấy, cô vội nói một câu: “Vậy để em đưa chị về khách sạn nhé?”

Hôm nay làm việc chung với Đồng Đồng một ngày, Vì Như Hạ càng cảm thấy cô và Hồ Ngâm Ngâm rất giống nhau. Hôm qua về nước, hôm nay đã bắt đầu làm việc, cô chưa có thời gian liên lạc với Hồ Ngâm Ngâm.

Năm đó sau khi ra nước ngoài định cư, Vì Như Hạ và Hồ Ngâm Ngâm có liên lạc với nhau một thời gian, sau đó hai người cuộc sống càng lúc càng xa, liên lạc cũng dần dần ít đi. Hình như lần cuối cùng liên lạc, cũng đã bốn năm trước rồi. Sau khi không còn liên lạc với Hồ Ngâm Ngâm cô cũng không còn đăng nhập weixin nữa.

“Em đưa chị đến trước cửa tàu điện ngầm, chị muốn đến một nơi.” Vì Như Hạ nói với Đồng Đồng.

“Em lái xe đưa chị đi cũng được mà? Trời quá nóng rồi.” Đồng Đồng quan tâm nói, sau khi nói xong, cô cảm thấy bản thân hình như quan tâm thái quá rồi, nói không chừng cô giáo Vì muốn tự đi dạo một chút thì sao?

Nghĩ vậy, Đồng Đồng nói: “Vậy chị muốn đi đâu? Em chỉ chị cách đi nhé.”

Sự quan tâm của cô gái nhỏ khiến lòng Vì Như Hạ cảm thấy ấm áp, cô cười, nói: “Chị đã từng ở An Thành hai năm.”

“A? Khi nào vậy?” Đồng Đồng giật mình hỏi han.

“Mười năm trước.” Vì Như Hạ làm tròn một chút nói.

“Đã lâu rồi.” Đồng Đồng cảm khái nói.

Vì Như Hạ lại cười, cô cũng không giải thích, gật gật đầu nói: “Ừm đã lâu rồi.”

Tuy rằng, đã nhiều năm trôi qua, mặc dù An Thành đã tiến hành quy hoạch đô thị mới, nhưng tuyến đường đi khu biệt thự Lạc Phu vẫn không thay đổi, địa điểm cũng không thay đổi. Vì Như Hạ sau khi ra khỏi trạm tàu điện ngầm, dựa theo tuyến đường trước đây đi tới khu biệt thự Lạc Phu.

Khu thành cổ không thay đổi nhiều, xung quanh khu biệt thự Lạc Phu nhìn qua đã có chút cũ kỹ, ngoài ra cũng không có thay đổi lớn. Có điều tên cửa hàng tiện lợi trước đây hình như đã được sửa lại, bên cạnh đó cũng mở thêm vài cửa tiệm mới.

Vì Như Hạ mới vừa bước vào, bảo vệ mở cửa sổ nhìn qua, ông thấy Vì Như Hạ là người lạ liền báo cô đăng kí, nhưng cửa sổ vừa mở, Vì Như Hạ quay mặt lại, bảo vệ thốt lên một tiếng, nói: “Cháu là...”

“Chào chú.” Vì Như Hạ kinh ngạc khi bảo vệ còn nhớ cô, cô nở nụ cười nói: “Cháu trước đây ở tòa nhà số 9.”

“Đứng đứng đứng.” Bảo vệ cửa cười rộ lên, đem sổ sách đăng kí đưa qua nói: “Cháu đăng kí vào đây.”

Bảo vệ vẫn nhớ cô, nhưng việc cần làm vẫn phải làm. Năm đó, vì để chữa bệnh cho cha, căn nhà tại khu biệt thự Lạc Phu cũng bán đi. Hiện nay, cô cũng chỉ là “người lạ lai vãng”

Sau khi đăng kí xong, Vì Như Hạ nói với chú bảo vệ: “Cháu muốn đi thăm một chút.”

Bảo vệ cười tí mắt nói: “Đi đi.”

Cô hiện tại đang đứng ở bên cạnh căn nhà trước đây, bên trong đã có người ở, trong nhà vẫn sáng đèn. Nhớ lại lúc ấy di Thái nói căn nhà này đã bán cho một giám đốc lĩnh vực công nghệ thông tin, gia đình họ có ba người.

Vì Như Hạ quan sát đến sân, trong sân những loại hoa cỏ bà nội trồng đã không thấy nữa, biến thành mặt cỏ trơn trượt, đã không còn hình dạng như trước kia nữa.

Mãi đến lúc này, Vì Như Hạ mới chân thực cảm nhận được, đây đã không còn là nhà của cô, đã là nhà của người khác rồi.

Vi Như Hạ cười cười, giương mắt nhìn về phía căn nhà bên cạnh.

Căn nhà bên cạnh không có người, trong nhà không sáng đèn, ngay cả đèn đường cũng hồng rồi, nhìn vào một mảng tối đen như mực. Vi Như Hạ đi qua, đứng ở vị trí trước kia cô vẫn thường đứng.

Bức tường thấp bé ngăn cách, Vi Như Hạ trong sân vườn tối đen như mực đứng sừng sững một thân cây.

Cây này có kích thước bằng cánh tay, cành lá rậm rạp, thậm chí một nhánh cây còn vươn qua tường. Ngọn đèn nhà hàng xóm chiếu tới, chiếu sáng nhánh cây kia.

Vi Như Hạ thấy được lá cây trên nhánh cây đó, còn có những bông hoa tô điểm giữa những chiếc lá. Thời gian tám năm quá dài, có thể quên đi rất nhiều thứ, nhưng Vi Như Hạ vẫn luôn nhớ chuyện này. Sau khi cô trở về tâm vốn vẫn luôn bình tĩnh, cũng vì câu nói này mà quên lại.

Nơi có vô vàn hoa chính là nhà.

Lời tác giả muốn nói: Vi Như Hạ: nơi nào có Đường Đường nơi đó mới là nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Editor: Team Tử Phương 2

Sau khi Vi Như Hạ về tới khách sạn tắm rửa xong liền gọi điện thoại cho bố cô đang ở Anh quốc. Điện thoại nói máy rất nhanh, tiếng của bố cô truyền đến, gương mặt cô cũng trở nên nhu hòa hơn, cười nói: “Bố, bố đang làm gì vậy?”

Cuộc sống của Vi Tử Thiện trong tám năm nay trôi qua có quy luật mà trật tự, cho dù ông không nói, Vi Như Hạ cũng có thể đoán ra ông đang làm gì. Nhưng cuộc nói chuyện giữa hai bố con, không suy nghĩ nhiều mà tùy ý, nó cũng giống như cuộc nói chuyện phiếm giữa hai người bạn.

“Đang xem kịch bản học sinh vừa đưa tới, đã quen với sự chênh lệch về múi giờ chưa?” Vi Tử Thiện ngữ khí ôn hòa hỏi. Sau khi phẫu thuật xong, sức khỏe của Vi Tử Thiện suy giảm, cho dù trải qua nhiều năm phục hồi chức năng, cũng chưa hoàn toàn khỏe lại, nói chuyện cũng không còn tràn đầy khí thế như năm đó ở trên sân khấu.

Lần này Vi Tử Thiện bệnh nặng, toàn bộ tiền tiết kiệm trong nhà cũng tiêu sạch, sau khi Vi Như Hạ tốt nghiệp đại học cũng đi làm, cho dù là vậy, tình hình kinh tế trong gia đình vẫn không lạc quan lắm. Biết rằng bản thân làm liên lụy con gái, Vi Tử Thiện cũng rất nỗ lực, trong 8 năm liền mức độ hồi phục bằng 10 năm của người khác. Hiện tại bệnh tình dần dần ổn định, ông tìm một người bạn ở kịch viện, giới thiệu công việc bán thời gian là giúp học sinh sửa kịch bản.

Cầm điều khiển từ xa đem rèm cửa đóng lại, Vi Như Hạ đáp lại một tiếng. Thực tế hôm nay bận rộn một ngày, lại thêm cả đêm hôm qua không ngủ, hiện tại cô rất mệt. Tuy là cơ thể rất mệt, nhưng tinh thần lại vẫn rất tỉnh táo, cảm giác này quá mức gay gắt.

Vi Tử Thiện nghe thấy sự mệt mỏi trong giọng nói của con gái, ông có chút đau lòng, nói với Vi Như Hạ: “Con không cần lo cho bố, bây giờ bố có thể tự chăm sóc cho bản thân rồi, Alan cũng sẽ đưa bố đến bệnh viện khám định kì.”

Alan là một trong những học sinh của Vi Tử Thiện, năm nay mới 19 tuổi, đang học năm hai học viện sân khấu, vì năm đó xem qua vở diễn “Gió Cát” của Vi Tử Thiện, cũng tính là fans Vi Tử Thiện. Vi Tử Thiện đôi khi cũng sẽ chỉ dạy chuyên môn, cách diễn, cậu ấy thích ở cùng Vi Tử Thiện, Vi Như Hạ về nước một thời gian, cũng là do cậu ấy đưa ông đi bệnh viện.

“Vâng, vậy đợi khi con trở về con sẽ mời cậu ấy ăn cơm, chắc khoảng 1 tháng sau con có thể về rồi.” Vi Như Hạ yên tâm đôi chút, nói ra kế hoạch của bản thân. Thực ra làm quảng cáo cũng phải mất hơn 1 tháng mới hoàn thành, kế hoạch này cô chuẩn bị từ đầu năm, hiện tại muốn quay chụp nên mới trở lại An Thành.

Từ sau khi ông sinh bệnh, đây là lần đầu tiên Vi Như Hạ xa ông lâu như vậy. Theo lẽ thường mà nói, một người trẻ tuổi như Vi Như Hạ, hoặc đang bên ngoài phấn đấu sự nghiệp, hoặc là yêu đương kết hôn, mà Vi Như Hạ cuộc sống hay tính cảm đều bằng không, vẫn bôn ba để kiếm tiền nuôi gia đình.

Không thấy tiếng nói ở đầu kia điện thoại, Vi Như Hạ sợ bố cô lại nghĩ lung tung, cô vội nói “Người tham gia trong quảng cáo lần này là bạn học cấp 3 của con, khi đó cô ấy được tuyển vào học viện điện ảnh, bây giờ đã là ngôi sao rất nổi tiếng.”

“Con trở về không liên lạc với bạn học khác sao?” Vi Tử Thiện hỏi: “Lạc Đường thì sao?”

Vi Tử Thiện không biết quan hệ trước đây của cô và Lạc Đường, chỉ nghĩ rằng hai người là bạn thân. Sau khi cô đến Anh quốc rất ít khi liên lạc với bạn bè, lần này trở về không biết có liên lạc với Lạc Đường không.

Nghe câu hỏi của bố, Vi Như Hạ mỉm cười, nói: “Bố vẫn còn nhớ cậu ấy sao?”

“Khi con vừa tới An Thành, cậu ta vẫn luôn chăm sóc con, sau đó con chuyển đến nhà cậu ấy ở hơn 1 năm.” Vi Tử Thiện nói những chuyện bản thân biết, sau đó còn hỏi Vi Như Hạ: “Con quên rồi?”

Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, vì không ngủ được mà đôi mắt có chút khô. Cô vội lấy tấm bịt mắt ở bên cạnh, vừa đeo lên vừa nói: “Không quên, nhưng hình như cậu ấy đã dọn khỏi khu biệt thự Lạc Phu, con cũng không có thông tin liên lạc với cậu ấy, hơn nữa đã nhiều năm không gặp, liên lạc cũng không biết có thời gian gặp mặt hay không.”

Huống hồ, Lạc Đường chưa chắc đã muốn nhìn thấy cô. Vi Như Hạ nhớ tới người con trai cô đã nhìn thấy ở quán Starbucks chiều nay.

Sau khi tắt máy, Vi Như Hạ cũng chưa ngủ được, trong đầu cô như mở ra một rừng cây muôn vàn hoa lá, vừa đếm hoa vừa ngủ. Vô số loài hoa giống như một sợi dây, dẫn ra tất cả những kỉ niệm vừa rõ ràng vừa không rõ ràng. Sau đó, cô cũng không biết là nằm mơ hay là đang hồi tưởng, trong vô thức mà thiếp đi.

Vi Như Hạ uống một ngụm Cà phê Americano, vị đắng của cafe lạnh khiến cho ý thức của cô thanh tỉnh hơn một chút. Cô xem những bức hình vừa chụp xong, quay sang trao đổi cùng nhiếp ảnh gia, tới khi bên cạnh xuất hiện thêm 1 người cô cũng không phát hiện

“Sầm tổng.” Vẫn là Đồng Đồng lên tiếng chào, Vi Như Hạ mới chú ý.

Nhìn thấy Sầm Niệm Bạch đang đứng bên cạnh cười, Vi Như Hạ mới buông lỏng ý thức, nở nụ cười, quay đầu vừa nhìn bức ảnh vừa nói: “Đến khi nào vậy?”

Sầm Niệm Bạch quần áo chỉnh chu, vì trên tầng thượng quá nóng, anh đã cởi áo khoác bên ngoài, bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng. Cà vạt cũng đã nói lỏng, lộ ra làn da màu lúa mì đầy nam tính. Diện mạo vô cùng nổi bật, ngũ quan thâm thúy dễ nhìn, mái tóc được chải chuốt tỉ mỉ, khi cười khoe mắt cũng nâng lên, luôn có cảm giác ngả ngón khoa trương.

Anh ta thực sự cũng có tư cách để khoa trương, Sầm Niệm Bạch xuất thân trong một gia đình nghèo khó, tự tay gây dựng sáng lập nên tập đoàn YI, hiện nay đã có chỗ đứng vững chắc tại An thành.

“Vừa kết thúc cuộc họp.” Sầm Niệm Bạch nhìn cốc cafe trên tay Vi Như Hạ, lại nhìn lướt qua sắc mặt của cô, đưa tay kéo vai cô nói: “Đi ăn cơm thôi, đã mấy giờ rồi, em không đói nhưng mọi người cũng đói rồi.”

“Bị Sầm Niệm Bạch nhắc nhở, Vi Như Hạ đưa mắt nhìn thoáng qua thời gian, đã là 12h30 rồi, cô cười và nói tiếng xin lỗi với mọi người, sau khi tạm nghỉ, liền cùng với Sầm Niệm Bạch rời khỏi tầng thượng.”

“Uống cafe có cảm giác no bụng rồi.” Vi Như Hạ nói như vậy, lại muốn uống tiếp.

Sầm Niệm Bạch vừa bước đi vừa đưa tay lấy cốc cafe trên tay cô, ném vào thùng rác bên cạnh. Anh rút khăn lau đi hơi nước dính trên tay, ánh mắt nghiêm nghị hỏi: “Vậy em có ăn hay không?”

Nói thực lòng, Vi Như Hạ thực sự không đói lắm.

Nhìn Vi Như Hạ chỉ cười không đáp lại, Sầm Niệm Bạch đổi chủ đề, nói: “Không ăn cũng được, buổi tối tan ca sớm một chút, đi với anh đến câu lạc bộ Green Bamboo để tham dự một bữa tiệc.

“Bỏ đi, em không có tinh thần.” Sầm Niệm Bạch tham dự tiệc, chủ yếu đều mang tính chất thương mại, với cô không có chút ăn nhập nào, cô càng hi vọng có thể về sớm nghỉ ngơi.

Hai người hiện tại đang ở trong thang máy, cô dựa vào thang máy, nhìn chính mình trong thang máy nhìn đến thất thần. Sầm Niệm Bạch nhìn bộ dáng không quan tâm của cô hỏi: “Em thực sự chuẩn bị hoàn thành công việc này liên trở lại Anh quốc sao? Bữa tiệc lần này là do thương hội An Thành tổ chức, đến lúc đó sẽ có rất nhiều CEO của các công ty tham gia. Anh có thể giới thiệu cho em vài người, trong nước tiền thù lao chi cho việc mời đạo diễn quay chụp quảng cáo, so với nước ngoài còn cao hơn nhiều.”

Vi Như Hạ và Sầm Niệm Bạch quen biết nhau tại tuần lễ thời trang, gần như mỗi năm đều sẽ gặp mặt trong tuần lễ thời trang ở Paris, cũng có thể tính là bạn cũ. Anh ta biết hoàn cảnh gia đình của Vi Như Hạ, cũng hiểu phải dùng cách gì để lay động cô.

Quả nhiên, anh ta vừa nói xong, Vi Như Hạ liền gật đầu nói: “Được, vậy phiền anh rồi, có điều gần đây em chưa sẵn sàng nhận thêm công việc, em không thể xa bố em quá lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37-2

Editor: Team Từ Phương 2

Câu lạc bộ Green Bamboo nằm ở khu mới của khu nam An Thành, cả tòa nhà nằm ở lưng chừng núi, địa điểm tổ chức yến tiệc là tại một khán phòng lớn được thiết kế mở, đứng ở ngoài sân, nâng mắt có thể nhìn thấy biển cách đó không xa.

Tại đây có thể cảm nhận được gió biển, nhưng không thực sự nhìn rõ được biển, chỉ có thể nhìn ngọn hải đăng sừng sững, một chút một chút lại phát ra ánh sáng nhấp nháy.

Sầm Niệm Bạch và Vi Như Hạ đến có chút sớm, người vẫn chưa nhiều. Nếu đã là người trong thương hội, thì cũng đều là người quen cũ của Sầm Niệm Bạch. Vi Như Hạ cầm một ly rượu theo đứng phía sau Sầm Niệm Bạch, nhận lấy một số danh thiếp.

Thực tế cũng là do Sầm Niệm Bạch cảm thấy cô là miếng mồi ngon, thông thường các công ty lớn khi quay chụp quảng cáo tuyên truyền đều đã có đội ngũ chuyên nghiệp, mà cô chỉ là một mình, căn bản không chiếm lợi thế.

Sầm Niệm Bạch có thể tay trắng lập nghiệp đưa tập đoàn YI phát triển như ngày hôm nay, không thể không nói đến sự khôn khéo của anh ta, anh ta vô cùng thích hợp với những nơi như thế này, năng lực ngoại giao rất tốt.

Khi đã đưa Vi Như Hạ làm quen một vòng, Sầm Niệm Bạch và Vi Như Hạ cầm ly rượu đứng bên hồ. Một lúc lại có người qua chào hỏi anh ta, Sầm Niệm Bạch tươi cười ứng phó.

Nhóm người bên cạnh vừa đi. Vi Như Hạ nói với Sầm Niệm Bạch: “Anh qua tìm bọn họ đi, em ở đây được rồi.”

Những bữa tiệc kiểu này, bạn bè của Sầm Niệm Bạch rất đông, là cơ hội tốt để giao lưu. Cô cảm thấy bản thân giống như con riêng, đem Sầm Niệm Bạch trói buộc vào bên người.

“Không cần đâu.” Sầm Niệm Bạch không hề bận tâm, sau khi nói xong, nhướn mày mỉm cười, đưa tay cùng ly cùng cô.

Từ lượng của hai người không tệ, cũng có thể tính là bạn rượu. Sầm Niệm Bạch tới một ly, Vi Như Hạ tươi cười cùng ly với hắn. Ly thủy tinh va chạm vào nhau phát ra âm thanh giòn tan, khi Vi Như Hạ đang nhấp một ngụm rượu chợt nghe bên cạnh truyền đến một trận xôn xao.

“Lạc tổng anh đến rồi à.”

Nuốt xuống ngụm rượu vang, Vi Như Hạ đưa mắt nhìn về phía đám đông. Cô vốn không để ý chỉ nhìn thoáng quá, nhưng vừa nhìn thấy “Lạc tổng”, tầm mắt cô liền ngưng đọng lại.

Buổi tiệc này mặc dù mời toàn những nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh, nhưng cũng phân chia cao thấp. Lạc tổng này hiển nhiên thuộc tầng cao cấp. Vừa mới đến, bên cạnh đã có một vài người bao quanh.

Lạc tổng mặc một bộ tây trang được cắt may tỉ mỉ, trong gió đêm bộ tây trang màu xanh lam làm nổi bật làn da trắng lạnh của anh ta. Dáng người anh rất cao 1m9, vai rộng eo thon, trán rộng, sống mũi cao mà thanh tú, khiến cả khuôn mặt toát lên vẻ vô cùng cao quý. Dưới vầng trán là đôi mắt đen nhánh như biển đêm, chỉ thấy gió biển, sâu không thấy đáy.

Trong cuộc nói chuyện với vài người, anh ta chỉ khẽ nhếch khóe môi, cho dù là như vậy, trong khí chất của anh ta vẫn luôn mang theo chút cao lãnh, giống như một vị thần biển, mang theo cả vẻ tinh anh cùng lịch sự.

Vi Như Hạ cho rằng sau khi bản thân nhìn thấy Lạc Đường, sẽ do dự không nhận ra, nhưng về ngoại và tính cách thay đổi rất nhiều, cảm giác khi cô nhìn thấy anh cũng không thay đổi.

Là Lạc Đường, người hôm đó cô nhìn thấy ở quán Starbucks cũng là anh ấy.

Khi Vi Như Hạ đang nhìn Lạc Đường, Lạc Đường phát giác được tầm mắt của cô, cũng nhìn qua. Đôi mắt anh hẹp dài thâm thúy, chỉ nâng mắt quét qua cô một chút, rất nhanh đã thu hồi, toàn bộ quá trình, ánh mắt và biểu tình đều rất bình tĩnh không một gợn sóng.

Đêm ở bãi biển không quá nóng, Vi Như Hạ tay nắm ly rượu có chút không thuận, cô đổi tay cầm, đem rượu trong ly uống cạn.

Cô nhận ra Lạc Đường, nhưng Lạc Đường không nhận ra cô. Vi Như Hạ không thể hình dung tâm trạng hiện tại của mình như thế nào, không đau không ngứa, có chút thần thờ.

“Anh ta là Lạc Đường – tổng giám đốc công ty LO, công ty LO là công ty mạng, gần đây có ra rất nhiều trò chơi mới. Có điều trò chơi của bọn họ đã có một đội tuyên truyền quảng cáo chuyên nghiệp, có lẽ sẽ không tuyển đạo diễn ngoài.” Sầm Niệm Bạch ngữ khí đều đều giới thiệu.

Lạc Đường và hắn là 2 kiểu khởi nghiệp hoàn toàn khác nhau, hắn là tay trắng lập nghiệp, còn Lạc Đường thì dễ dàng hơn nhiều. Lạc gia ở An Thành là gia tộc lớn, dòng dõi thư hương, có tiền có địa vị. Năm đó khi có con sốt thị trường bất động sản, bố của Lạc Đường Lạc Thanh Cốc thuận buồm xuôi gió kinh doanh địa ốc. Hai năm trở lại đây, lại có con sốt về lĩnh vực Internet, Lạc Đường đã mở một công ty mạng.

Mặc dù công ty của Lạc Đường khẳng định có sự ủng hộ và giúp đỡ của gia đình, nhưng Sầm Niệm Bạch cũng không phủ nhận tài năng xuất chúng của Lạc Đường. Năm đó khi hắn còn là nghiên cứu sinh đã lập ra một đội làm trò chơi, sau đó trò chơi đạt được thành công lớn, đến nay các ngành nghề liên quan tới lĩnh vực mạng cũng tiếp tục phát triển, công ty LO đã trở thành công ty mạng hàng đầu ở trong nước.

Mọi người đều cho rằng tổng giám đốc công ty LO là một lão già béo, nhưng mấy năm trước khi công ty LO mới lên thị trường chứng khoán, được chính quyền thành phố bình chọn là một trong mười đại diện thanh niên xuất sắc nhất An Thành, khi đó các phóng viên đều muốn săn ảnh của anh ta, Lạc tổng bỗng nhiên trở thành tình nhân quốc dân vừa có nhan sắc có tài lại có nhiều tiền.

Những điều này so với suy nghĩ của Vi Như Hạ không giống nhau, dựa vào biểu hiện của anh thời cấp 3, Vi Như Hạ từng nghĩ rằng anh sẽ trở thành một họa sĩ vẽ truyện tranh.

Sầm Niệm Bạch thêm rượu cho Vi Như Hạ, đưa cánh tay để Vi Như Hạ khoác vào tay hắn, hắn còn muốn giới thiệu Lạc Đường cho Vi Như Hạ quen biết, nói không chừng có thể nhận được một đơn lớn từ công ty LO. Thù lao ở công ty LO khẳng định là ưu đãi hơn nhiều so với công ty của bọn hắn, không chừng Vi Như Hạ sẽ vì vậy mà ở lại trong nước.

Khi Vi Như Hạ cùng Sầm Niệm Bạch bước tới, thấy Lạc Đường đang cùng người bên cạnh nói gì đó. Người này Vi Như Hạ cũng vừa cùng hắn chào hỏi, là một doanh nghiệp kinh doanh gỗ đồ lớn, bên cạnh là con gái hắn, dịu dàng đoan trang. Khi được bố giới thiệu với Lạc Đường, gương mặt cô gái khẽ ửng đỏ.

Những bữa tiệc như thế này không chỉ có đàm phán kinh doanh, có lúc cũng có thể biến thành một buổi xem mắt.

Vi Như Hạ hít vào một hơi, lồng mày hơi hơi nhíu lại.

“Lạc tổng chào anh.” Sầm Niệm Bạch và Lạc Đường có duyên gặp mặt vài lần, hắn cười bắt tay Lạc Đường chào hỏi.

Hắn không phải tới một mình, bên cạnh còn dẫn theo một cô gái. Cô mặc một chiếc váy dạ hội màu vàng được làm bằng lụa, không cầu kì mà rất đơn giản, chiếc váy này làm nổi bật lên đường nét cơ thể, phối hợp với nụ cười của cô đem đến chút phong tình hồ hững. Cô dáng người cao, chân đi một đôi giày đáng thấp, lộ ra đôi chân nhỏ nhắn cân xứng trắng nõn.

Lạc Đường chỉ nhìn đánh giá một chút, liền thu hồi tầm mắt. Tiếng nói trầm thấp dễ nghe, khỏe mẽ mang theo nụ cười chuẩn mực, khác xa với học bá lạnh lùng làm cho người khác không dám tiếp cận trước đây.

Anh trở nên cực kì chính chắn, cực kì tinh anh, cực kì lịch sự, nhưng vẫn mang theo một chút tiên khí, giống như người vừa nói chuyện đến gần liền bay xa.

Vi Như Hạ nghe giọng nói của anh, từng âm tiết giống như tiếng từ chiếc đàn dương cầm phát ra, trong đôi tai cô đã như nở hoa. Đến khi Sầm Niệm Bạch bên cạnh giới thiệu cô, cô cũng không nghe thấy.

“Như Hạ.” Sầm Niệm Bạch cười khó xử, lại gọi thêm một tiếng.

“Ừm.” Vi Như Hạ hoàn hồn, nâng mắt nhìn tầm mắt của Lạc Đường ở phía đối diện, đưa tay ra bắt tay với anh, nói: “Lạc tổng xin chào, tôi là Vi Như Hạ, thực ra tôi và anh cũng từng làm hàng xóm 2 năm.”

Sầm Niệm Bạch kinh ngạc nhíu mày, sao cô ấy lại nói những lời nói này với hắn ta?

Không chỉ Sầm Niệm Bạch kinh ngạc, Lạc Đường ở trước mặt khỏe mắt cũng hơi hơi nhíu lại, anh nhìn Vi Như Hạ, đưa tay ra bắt tay cùng cô, trầm giọng nói.

“Ồ, năm nào vậy.”

Cùng với người đàn ông này bắt tay, lòng bàn tay Vi Như Hạ có chút mồ hôi, có chút lạnh, mà tay anh thì ngược lại khô ráo hơn nhiều. Vi Như Hạ khẽ mỉm cười, cười nhạt nói: “Lạc tổng quả nhiên là quý nhân hay quên, không nhớ được thì cứ vậy đi.”

Lạc Đường và Vi Như Hạ nói một chút về chuyện quay chụp quảng cáo tuyên truyền, theo như lời Sầm Niệm Bạch nói, tuyên truyền quảng cáo của công ty LO đều có đội ngũ chuyên nghiệp đảm nhận.

Nếu nói chuyện làm ăn đã không thành, Vi Như Hạ cũng không cùng anh nói qua nói lại, cùng Sầm Niệm Bạch đợi một lát, tinh thần cũng xuống. Sầm Niệm Bạch cũng không tiếp tục nán lại, hai người cùng nhau rời đi.

Sau khi Sầm Niệm Bạch đưa về khách sạn, Vi Như Hạ liền đi tắm. Sau khi tắm xong, cô lấy từ trong vali ra một chiếc điện thoại. Đây là chiếc điện thoại cô sử dụng khi còn học cấp 3, cô vẫn luôn dùng nó cho đến khi tốt nghiệp đại học mới đổi cái mới.

Ứng dụng trong điện thoại vẫn chưa xóa, Vi Như Hạ tìm biểu tượng wechat nhấn mở.

Người liên hệ đầu tiên vẫn là “Đường Đường”, Vi Như Hạ mở ra phần ghi chép tin nhắn hoặc là giảng đề, hoặc là phát video clip, thông báo sau mỗi video clip, trên mỗi thông báo đều hiển thị ngày tháng khi đó.

Vi Như Hạ xem quan hệ bạn bè của Lạc Đường, trông trơn, điều này nói lên tài khoản này Lạc Đường đã không dùng nữa, hoặc là nói Lạc Đường đã

cho cô vào danh sách hạn chế.

Nghĩ đến đây, Vi Như Hạ đem đoạn ghi chép tin nhắn của cô và Lạc Đường lưu lại, sau đó chỉnh sửa hình ảnh, dùng bút đánh dấu ngày tháng hiển thị trên đoạn tin nhắn, cũng viết lên bức ảnh vài chữ “Hai năm.”

Sau khi chỉnh sửa hình ảnh xong, Vi Như Hạ đem bức hình gửi đi, hình ảnh gửi đi rất thuận lợi, cũng không hiển thị đối phương từ chối, cũng không hiển thị cô và đối phương không phải bạn bè, Vi Như Hạ cũng sờ.

Lạc Đường ngồi trong căn phòng tối đen như mực. Anh nhìn trên wechat hiển thị tin nhắn vừa nhận được, trong bóng tối, đôi mắt của người đàn ông tựa hồ càng trở nên đen hơn, tay anh chống trên ghế sofa, khẽ cười một tiếng.

Em còn biết trở về.

Lời tác giả muốn nói: Đường Đường: Em còn biết trở về.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38-1

Editor: Team Từ Phương 2

Tin nhắn gửi cho Lạc Đường cuối cùng vẫn không xóa, tin đã gửi như bát nước hắt đi, giờ có rút lại vẫn để lại dấu vết. Vi Như Hạ gửi tin nhắn kia mà như gửi luôn cả trái tim của mình, sau một lúc lâu không thấy Lạc Đường trả lời, rốt cuộc cô mới thăm thò phào. Thoát khỏi giao diện trò chuyện với Lạc Đường, cô bấm vào khung chat của Hồ Ngâm Ngâm.

Sau khi đi Anh quốc, cô và Hồ Ngâm Ngâm vẫn luôn dùng MSN để liên lạc, lịch sử trò chuyện vẫn là tám năm trước. Hồ Ngâm Ngâm đã thay đổi số Wechat, từ phần tự giới thiệu cô lấy được số Wechat mới, sau khi nhắn thêm bạn bè, chỉ một lát sau Hồ Ngâm Ngâm đã chấp nhận yêu cầu của Vi Như Hạ, dùng tốc độ ánh sáng gửi tới một tin nhắn.

Mập Mập: “Ai vậy?”

Lần nữa liên lạc với Hồ Ngâm Ngâm, những kí ức trong đầu cô lại hiện lên vô cùng sống động. Vi Như Hạ mở bảng icon, gửi một icon mặt cười cho Hồ Ngâm Ngâm, sau đó trả lời.

Mùa Hạ: “Minh đây!”

Sau đó, Hồ Ngâm Ngâm liên tục hò hét.

Mập Mập: “A!”

Mập Mập: “A a!”

Mập Mập: “A a a!”

Vi Như Hạ nhìn ba dòng tin nhắn như vậy liền mỉm cười, nhiều năm như vậy, tính cách cô nàng vẫn không thay đổi, vẫn luôn hoạt bát đáng yêu.

Mập Mập: “Tiểu Hạ, người ta nhớ cậu muốn chết! Sao cậu tự nhiên lại dùng Wechat rồi? Giờ cậu đang ở đâu? A, mình nhớ cậu muốn chết ấy!”

Vi Như Hạ còn chưa kịp trả lời, Hồ Ngâm Ngâm đã gửi thêm một tin nhắn.

Mập Mập: “Cậu biết không? Thấy tin nhắn của cậu mình mừng đến phát khóc ấy!”

Một câu của Hồ Ngâm Ngâm khiến trong lòng Vi Như Hạ chua xót, cô mấp máy môi, cảm thấy mình thật sự rất vô tâm.

Mùa Hạ: “Mình hiện đang ở trong nước này, muốn gặp mặt rồi ôm khóc không?”

Học kì đầu tiên của năm bốn đại học, Hồ Ngâm Ngâm thi đậu viên chức nhà nước ở cục Thủy lợi An Thành, hiện tại hẳn là vẫn ở lại đó, Vi Như Hạ đang nghĩ về lời hứa cùng Hồ Ngâm Ngâm hồi ấy, sau đó liền thấy cô nàng gửi một tin nhắn khiến cô ngây ngẩn cả người.

Mập Mập: “Gần đây mình hơi bận, cậu chịu khó qua khách sạn Lan Châu, nhớ mang hồng bao dày nhé, hôm đó mình kết hôn đấy.”

Người cùng Hồ Ngâm Ngâm kết hôn là Hàn Tuấn Tùng, khi Hàn Tuấn Tùng tham gia quân ngũ đã vào học viện cảnh sát, hiện tại là một anh cảnh sát

nhân dân. Hai người môn đăng hộ đối, yêu nhau tám năm rồi đi tới hôn nhân.

Trong lòng Vi Như Hạ chân thành chúc phúc cho họ, nhưng đồng thời lại có chút mất mát.

Sầm Niệm Bạch không hỏi hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng hôm nay lúc đi ăn với cô lại hỏi đến. Trần trọc cả tối nhưng không sao ngủ được, đôi mắt dày đặc quầng thâm, sợ người khác nhìn thấy sự hốc hác, Vi Như Hạ đeo một cặp kính râm. Mà Sầm Niệm Bạch vừa tới liền bảo cô ngồi xuống.

Hai người hẹn buổi chiều gặp nhau ở nhà hàng, bên ngoài ánh nắng tươi sáng, nhưng bên trong phòng lại thấy lạnh lẽo. Sầm Niệm Bạch vừa nói vừa tháo kính râm của Vi Như Hạ xuống, nhìn vào mắt cô, nhún mày hỏi: “Còn nói là nghỉ ngơi rất tốt?”

Đeo lại kính râm, Vi Như Hạ cười rộ lên, nói: “Em bị lệch mũi giờ, năm đó lúc đi Anh quốc mất một tháng mới quen được.”

Người phục vụ đến đưa thực đơn cho hai người, Sầm Niệm Bạch vừa nói vừa nhìn Vi Như Hạ, cảm thấy như vậy cũng không phải là biện pháp, làm việc không nghỉ ngơi như cô, người làm bằng sắt cũng chịu không nổi.

“Nếu không anh đổi lịch quay sang buổi chiều để em có thời gian nghỉ ngơi.”

“Không cần.” Trên môi nhấp một ngụm trà, Vi Như Hạ cự tuyệt, “Còn liên quan đến công việc của mọi người, em không thể làm ảnh hưởng đến họ.”

Đây không phải phòng làm việc của cô, hơn nữa những nhân viên quay quảng cáo cũng không phải người của cô, cho nên ngoại trừ thời gian làm việc ban ngày, những thời gian khác là của mỗi người, cô không thể chỉ vì bản thân mà làm chậm trễ tiến độ.

Vi Như Hạ luôn nghiêm túc trong công việc, Sầm Niệm Bạch cũng không khăng khăng góp ý nữa. Hai người nói chuyện một lúc, cho tới chuyện yến hội ngày hôm qua, đề tài tự nhiên chuyển đến tiêu điểm trong bữa tiệc hôm qua là Lạc Đường.

“Em cùng Lạc tổng là bạn bè tại sao không nói cho anh biết?”

Sau khi hai người quen, biết Vi Như Hạ cơ hồ không hề nói về An Thành, anh ta biết Vi Như Hạ, chỉ là Vi Như Hạ ở Anh quốc. Lần này mời cô đến đây, ban đầu Vi Như Hạ đã cự tuyệt, sau không biết như thế nào lại đồng ý.

“Không tính là bạn.” Vi Như Hạ uống ngụm trà, cười nói: “Chỉ là hai năm làm hàng xóm, anh ấy đến em là ai đều đã quên.”

“Em nghĩ rằng anh ta thật sự quên sao?” Sầm Niệm Bạch nghi vấn nói.

Bưng chén trà trên tay một lúc, hồng trà trong chén hiện lên một vòng sóng nhỏ, Vi Như Hạ ngược mắt nhìn Sầm Niệm Bạch đang nghỉ ngơi.

Sầm Niệm Bạch cười, nói với Vi Như Hạ: “Nếu tôi có người hàng xóm xinh đẹp như vậy, bao nhiêu năm cũng không thể quên.”

Sầm Niệm Bạch tung hoành tình trường nhiều năm, bạn gái vô số, là một playboy chính hăng. Mà Vi Như Hạ nghe xong, cô chỉ bắt đầu cười, mặc cho anh ta nói đi.

Ánh mắt lúc ấy của Lạc Đường cô nhớ rõ rành mạch, hoàn toàn xa lạ. Qua tám năm, khí chất anh càng thành thực, ánh mắt cũng càng nhiều thêm sự thâm trầm, khiến Vi Như Hạ nhìn không thấu.

“Sớm biết vậy đã không mang em đi tham gia tiệc tối qua.” Sầm Niệm Bạch đột nhiên nói một tiếng.

Vi Như Hạ hơi nhếch lông mày, cười nói: “Vi sao?”

Lần này đổi thành Sầm Niệm Bạch cười mà không đáp.

Chủ nhật Vi Như Hạ trực tiếp đến khách sạn Lan Châu. Dựa theo chỉ dẫn của lễ tân ở đại sảnh, cô tìm hội trường Tùng Hạc ở tầng ba, đến hậu trường tìm được Hồ Ngâm Ngâm.

Hồ Ngâm Ngâm mặc một chiếc váy cưới màu đỏ thắm, đang trang điểm. Cô nhìn thấy Vi Như Hạ, lập tức liền bật khóc. Vi Như Hạ kiên cường hơn cô ấy nhiều, cô đi qua ôm chặt cô nàng, đưa cho cô ấy khăn giấy, khen một câu: “Cậu thật đẹp.”

Hồ Ngâm Ngâm vẫn như cũ trắng trẻo mập mạp, nhưng là mập đáng yêu. Nhiều năm như vậy qua đi, cô nhìn thành thực hơn so với thời cấp ba, đôi má phúng phính đã không còn. Cô nàng da trắng, một thân áo cưới màu đỏ cực kỳ xinh đẹp, như trân châu ngọc sáng của mỹ nữ Đường Triều.

Hồ Ngâm Ngâm thiếu chút nữa oà khóc, chuyên viên trang điểm bên cạnh liên tục kêu: “Đừng khóc đừng khóc, đang trang điểm mà!”

Nghe tiếng kêu, Hàn Tuấn Tùng bên ngoài liền lo lắng chạy vào. Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn thoáng qua cửa, sau khi thấy cô, Hàn Tuấn Tùng sững sờ một chút: “Vi Như Hạ?”

Hàn Tuấn Tùng so với cấp ba thoải mái phóng khoáng hơn nhiều, tham gia quân ngũ nhiều năm, dáng người cậu rắn rỏi không ít. Hiện tại tóc để húi cua, trên người mặc một bộ hi phục đồ chót, nhìn rất đẹp trai có khí chất.

Người trưởng thành, diện mạo sẽ thay đổi, khí chất cũng sẽ thay đổi, tất cả mọi người đều trở nên thành thực ổn trọng, không giống mấy cô cậu trước kia

mỗi ngày chỉ biết đi học tan học.

Sau khi Hàn Tuấn Tùng sững sốt một chút, nhìn ánh mắt của cô liền trở nên phức tạp, Vi Như Hạ cười cười, gật đầu nói với cậu: “Chúc mừng chúc mừng, đã lâu không gặp.”

Hôm nay Hồ Ngâm Ngâm cùng Hàn Tuấn Tùng kết hôn, hai nhân vật chính đều rất bận rộn, Vi Như Hạ vừa nói xong, người tổ chức lại gọi Hàn Tuấn Tùng. Sau khi Hàn Tuấn Tùng trả lời một tiếng, nghe lời Hồ Ngâm Ngâm chỉ thị, sau đó đưa Vi Như Hạ rời khỏi rồi sắp xếp một vị trí cho cô.

Hôn lễ kiểu Trung Quốc hành lang dài màu đỏ, khách đều là ngồi bàn gỗ tròn màu đỏ, bầu không khí đặc biệt vui mừng. Rất khác biệt so với những bữa tiệc cô tham gia trước đây.

Cô được xếp vào một bàn gần sân khấu nhất, lần đầu tiên Vi Như Hạ tham gia hôn lễ kiểu Trung Quốc, phương thức kết hôn trong nước bây giờ càng ngày càng đa dạng.

Vi Như Hạ lấy di động ra ẩn ghi hình. Đúng lúc này, camera không tự chủ được thu lại hình ảnh một người đang bước tới, chỉ chốc lát sau, người kia đi tới bên người cô, Vi Như Hạ đặt điện thoại xuống, ngược mắt đối diện với tầm mắt anh.

Sắc mặt Lạc Đường vô cảm, đôi mắt vẫn như cũ sâu không thấy đáy, hình như ánh đèn hôm nay tốt hơn ngày hôm qua một chút, Vi Như Hạ có thể thấy rõ ràng diện mạo của anh.

Thời thiếu niên anh thoải mái thanh tân sạch sẽ, sau khi trưởng thành lại có khí chất chừng chạc, chỉ nhìn một cách đơn thuần bề ngoài của anh, Vi Như Hạ có chút không rời mắt được.

Hàn Tuấn Tùng bên cạnh cẩn thận nghiêng ngẫm biểu tình hai người, kéo chỗ ngồi bên người Vi Như Hạ ra, cười nói với Lạc Đường: “Lạc Đường, cậu ngồi chỗ này đi.”

Người thân họ hàng của Hồ Ngâm Ngâm cùng Hàn Tuấn Tùng đều ngồi một bàn này. Mà những người này, hiển nhiên cũng quen biết Lạc Đường, khi anh vừa ngồi xuống liền cùng anh nói chuyện.

Khi anh nói chuyện thần thái so với tối qua thả lỏng hơn một chút, bởi vì là gặp người quen nên có thể tùy ý hơn. Nhìn bọn họ nói chuyện phiếm, cô có cảm giác mình như là người ngoài.

Hôn lễ diễn ra rất nhanh, toàn bộ quá trình Vi Như Hạ đều cực kỳ cảm động. Nghe người chủ trì nói hai người bọn họ đã bên nhau tám năm, trái tim Vi Như Hạ như có một mũi tên xẹt qua, đau lòng.

Bọn họ vẫn luôn không tách ra, hiện tại còn kết hôn, thật là khiến người khác hâm mộ.

Hôn lễ kết thúc thuận lợi, yến tiệc bắt đầu, trên bàn bắt đầu bày đồ ăn. Nếu là hôn lễ ở An Thành, tất cả đồ ăn đều là đặc sản của An Thành, vị vẫn ngọt như cũ, nhiều năm như vậy Vi Như Hạ vẫn không thích ứng được.

Cô chọn vài món đơn giản một chút, rồi dùng rượu vang đỏ áp xuống vị ngọt. Ngoại trừ cô ăn rất ít, bên cạnh Lạc Đường cũng không động đũa. Đồ ăn hôm nay còn là vị chính thống, anh cũng không ăn ngọt? Khẩu vị chắc là không thể đổi đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38-2

Editor: Team Tứ Phương 2

Nhưng mà nhiều năm qua như vậy, anh trừ khẩu vị có thể những thứ khác cũng thay đổi. Nếu anh thay đổi ít cô còn có thể nhìn thấy hình ảnh của trước kia, nhưng cũng có thể anh đã thay đổi rất nhiều khiến anh trở thành người hoàn toàn xa lạ.

Toàn bộ quá trình hai người bọn họ đều không nói chuyện gì, coi như người xa lạ cũng không sai.

Lúc Vi Như Hạ đang suy nghĩ, thì một đĩa gà nướng hạt dẻ được đưa lên, món này là đồ ăn phương Bắc.

Không nghĩ tới sẽ có món này, Vi Như Hạ nho nhỏ kêu “A” một tiếng, cầm đũa gấp lên. Khi cô đang gấp thì nghe được người vợ nhỏ giọng nói với chồng mình bên cạnh: “Gà nướng hạt dẻ, em thích ăn nhất là gà nướng hạt dẻ.”

Người chồng vừa nghe, cười đi chuyển bàn ăn, vừa chuyển vừa nói: “Em có cái gì không thích?”

Lúc người chồng nói chuyện không thấy được Vi Như Hạ đang gấp, anh ta mới xoay một chút, tưởng bối bên cạnh liền nhắc nhở một câu: “Tề Tùng,

Lạc tổng còn đang muốn ăn kia.”

Tề Tùng nghe được, theo bản năng nhìn Lạc Đường một cái. Quả nhiên, Lạc Đường đang định gấp một miếng, về mặt anh ta ngưng ngừng dừng việc đi chuyển. Mà Vi Như Hạ liền thừa dịp lúc anh ta dừng lại, gấp một miếng vào bát mình. Khi cô gấp xong thoáng nhìn qua Lạc Đường, trong bát anh không hề có miếng thịt gà nào.

Cái bàn chuyển động, Vi Như Hạ cắn một miếng, a, vẫn rất ngọt.

Hồ Ngâm Ngâm và Hàn Tuấn Tùng sau khi thay quần áo liền tới trước bàn Vi Như Hạ kính rượu. Lúc đang kính rượu, Hồ Ngâm Ngâm lại thiếu chút nữa không kìm chế được khóc lên. Vi Như Hạ cười ôm cô nàng, nói: “Làm cô dâu không được khóc, mình tự phạt một ly được không?”

Hồ Ngâm Ngâm mang theo tiếng khóc nức nở, lo lắng nói: “Cậu đừng phạt, không cần uống quá nhiều đâu.”

“Có thể uống được, tư lượng mình rất tốt.” Trong cổ họng cười một tiếng, Vi Như Hạ nâng ly thủy tinh lên cao, cùng Hồ Ngâm Ngâm chạm cốc, cười nói: “Chúc hai người trăm năm hạnh phúc.”

Nói xong, Vi Như Hạ cầm ly rượu vang đỏ uống một hơi cạn sạch.

Trong xương cốt cô vẫn mang vẻ hào sảng của người phụ nữ nơi biên cương phía Bắc, khiến khách khứa trên bàn phải khen hay liên tục. Vi Như Hạ uống xong, thần sắc không có gì biến hóa, cười ngời xuống.

Ly rượu này Vi Như Hạ uống, thứ nhất là tư lượng của cô tốt, thứ hai là hôm nay cô thật sự rất vui vẻ, nhưng hình như Hồ Ngâm Ngâm hiểu lầm ý tứ của cô.

Lúc bữa tiệc kết thúc, Vi Như Hạ từ biệt với Hồ Ngâm Ngâm. Hồ Ngâm Ngâm hỏi một câu: “Bây giờ cậu ở chỗ nào?”

Cho rằng hôm sau Hồ Ngâm Ngâm muốn đến chơi với cô, Vi Như Hạ cười nói: “Khách sạn An Hoài, mình bắt xe.”

“Lạc Đường Lạc Đường, anh về nhà đúng không?” Hồ Ngâm Ngâm kêu Lạc Đường đang nói chuyện với Hàn Tuấn Tùng ở bên cạnh, hỏi một câu.

Ông xã cô nàng cùng Lạc Đường đồng thời quay đầu lại, trong lòng Vi Như Hạ chột căng thẳng.

Sau khi xác định Lạc Đường đã trả lời, Hồ Ngâm Ngâm cười rộ lên, lôi kéo Vi Như Hạ nói: “Vậy anh đưa Hạ Hạ về giùm tôi nhé, cô ấy ở khách sạn An Hoài, vừa tiện đường.”

Nhận thấy được ý đồ của Hồ Ngâm Ngâm, Vi Như Hạ rất nhanh cự tuyệt: “Không cần.”

Lời cự tuyệt còn chưa nói ra, Lạc Đường thần sắc bình tĩnh nhìn cô sau đó thu hồi tầm mắt nói: “Có thể.”

Trái tim trong ngực như được mở ra, cổ họng Vi Như Hạ khẽ nhúc nhích, nhìn Lạc Đường nói xong liền quay mặt đi, cũng không cự tuyệt nữa.

Lạc Đường tự mình lái xe đến đây, hôm nay anh không uống rượu. Anh lái xe lại đây, Hồ Ngâm Ngâm kéo Vi Như Hạ đến cửa ghế lái phụ rồi mở ra, sau đó đưa cô lên xe đóng cửa lại.

Chiếc Suv màu đen biến mất trong tầm mắt, Hồ Ngâm Ngâm kéo Hàn Tuấn Tùng đi vào đại sảnh hôn lễ, bọn họ còn phải tạm biệt khách khác nữa.

Hàn Tuấn Tùng bị bà xã lôi kéo, về mặt bất đắc dĩ mà nói: “Em có ý đúng không?”

Hồ Ngâm Ngâm không phủ nhận, cô nhìn Hàn Tuấn Tùng, nhỏ giọng nói: “Hiện tại anh cưới được em, nhìn lại hai người bọn họ, không cảm thấy tiếc nuối sao?”

Mặc dù đã có gia đình nhưng Hồ Ngâm Ngâm vẫn là cô gái nhỏ có tâm tư đơn thuần, vẫn nghĩ mọi việc thật đơn giản. Hàn Tuấn Tùng nhìn cô, kiên nhẫn giải thích cho cô: “Không tính là tiếc nuối, năm đó bọn họ tách ra đều là có trách nhiệm của mỗi người. Hiện tại chia tay đã tám năm, cuộc sống đã có nhiều thay đổi, giống như việc em đã cắn một miếng dưa hấu, có thể phục hồi như cũ sao? Hơn nữa lần này Vi Như Hạ trở về, về sau liệu có không đi nữa? Lạc Đường đã không còn là nam sinh cấp ba trước kia, cậu ấy hiện tại là tổng giám đốc công ty viễn thông hàng đầu trong nước, gia thế lại hiển hách. Anh không phải nói Vi Như Hạ không tốt, nhưng bây giờ Lạc Đường tiếp xúc đều là những người phụ nữ danh gia, tầm mắt tự nhiên sẽ cao lên, cậu ấy sẽ còn thích Vi Như Hạ sao?”

Hàn Tuấn Tùng giảng những câu có lý, nhưng Hồ Ngâm Ngâm che lỗ tai lại cự tuyệt không nghe: “Không nghe không nghe, em luôn cảm thấy hai người bọn họ đối với đôi phương đều còn cảm giác, dựa vào giác quan thứ sáu của em.”

Giác quan thứ sáu của Hồ Ngâm Ngâm hiển nhiên là không chuẩn, Vi Như Hạ ngồi trên ghế phụ, bên cạnh Lạc Đường lái xe, không khí trong xe an tĩnh đến quý dị.

Từ thái độ hôm nay Lạc Đường đối với cô, hiển nhiên tin nhắn ngày hôm qua anh còn chưa xem qua. Vi Như Hạ thở phào nhẹ nhõm, nhưng ở sâu trong nội tâm cô lại không được như vậy.

Hai người cũng không thể vẫn giữ không khí kì lạ không nói chuyện này, Vi Như Hạ nhìn ra ngoài cửa sổ, mở miệng trước: “《 Tru sát giả 》 là trò chơi của

công ty anh à, trước kia tôi đã từng chơi thử, chơi rất thú vị.”

Trò chơi này là Sầm Niệm Bạch đưa cho cô chơi, trò chơi rất khảo nghiệm trí nhớ, có thời gian nhàn rỗi cô thường cùng Sầm Niệm Bạch chơi.

Ngày hôm qua sau khi nói chuyện cùng Hồ Ngâm Ngâm, cô tìm tên công ty bách hóa, khi đó mới biết được trò chơi này là của công ty Lạc Đường nghiên cứu phát minh ra.

Đề tài này là về Lạc Đường, nếu đối phương muốn cùng cô nói chuyện thì sẽ nói tiếp. Nhưng mà, Lạc Đường lại chỉ nhàn nhạt “Ừm” một tiếng.

Nếu Lạc Đường không có tâm tư nói chuyện, Vi Như Hạ cũng không gượng ép nữa. Sau khi cô cười cười, quay đầu lại tiếp tục ngắm phong cảnh ngoài cửa xe.

Mấy tuần nay Vi Như Hạ không làm sao ngủ được, ngồi trên xe, thể xác và tinh thần tự giác thả lỏng, nhìn phong cảnh vụt qua trong chớp lát, mí mắt càng ngày càng nặng, tiếp đó liền đã ngủ.

Xe tới giao lộ có đèn đỏ, Lạc Đường dừng xe lại, anh nghiêng mắt nhìn thoáng qua người phụ nữ bên cạnh, ánh mắt thâm trầm.

Phong cách ăn mặc của Vi Như Hạ không có gì khác nhau so với tám năm trước. Nhìn qua dáng người cô hình như càng tinh tế, tuy rằng dáng cao chân dài, lại có thể khiến người ta sinh ra ý muốn bảo vệ.

Cô dựa đầu vào cửa xe, mặt mày anh khí như lúc ban đầu, mang theo rất nhiều mệt mỏi. Cô nhủ mày lại, quanh mắt dù có trang điểm cũng không thể che được vết thâm.

Đây là có bao nhiêu mệt?

Đèn xanh sáng lên, Lạc Đường thu hồi tầm mắt, chậm rãi lái xe.

Một giấc này Vi Như Hạ ngủ thật sự sâu, nhưng cô cảm giác thời gian thật ngắn, giống như gây mê, một giây trước lâm vào giấc ngủ sâu, một giây sau liền tỉnh.

Nhưng vị trí hiện tại nói cho cô biết mình không phải ngủ một lát. Cô vẫn ngồi trên xe Lạc Đường, khi tỉnh lại, Lạc Đường vừa lái xe vào khu biệt thự độc lập Nghệ Sĩ. Theo hướng biệt thự trong khu, tầm nhìn dần dần trở lại, khi xe dừng lại, Vi Như Hạ thấy được mặt sau biệt thự là biển xanh trời xanh, cô tựa hồ có thể ngửi được hương vị gió biển.

Lạc Đường đem xe tiến vào gara, anh cũng nhận thấy Vi Như Hạ đã tỉnh. Đỗ xe xong, cánh tay người đàn ông để trên tay lái, thần sắc bình tĩnh quay đầu lại nhìn cô.

Vi Như Hạ đối diện tầm mắt của anh, trong âm thanh vừa mới tỉnh ngủ lười biếng khàn khàn, cô cười, hỏi: “Đây là chỗ nào?”

Thanh âm của cô như rượu vang đỏ mới khai từ trong thùng gỗ ra, mang theo sự lắng đọng của thời gian lại gọi cảm, ánh mắt Lạc Đường không đổi, vẫn như cũ lạnh nhạt, sau đó trả lời rất đơn giản.

“Nhà tôi, tôi nói tiện đường đưa em trở về, nhưng lúc đến khách sạn em không tỉnh, tôi liền chạy về nhà tôi trước.”

Cái lý do này, hợp tình hợp lý khiến Vi Như Hạ không thể phản bác, rốt cuộc cô vẫn nên gọi xe. Cô mím môi, cười nói: “Vậy hiện tại tôi.....”

Không chờ cô nói xong, Lạc Đường đã mở cửa xe, từ trên xe đi xuống, nói với cô.

“Tự mình bắt xe trở về đi.”

Thật ra Lạc Đường không nói, Vi Như Hạ cũng muốn tự bắt xe trở về. Nhưng buổi chiều tháng sáu, cho dù là ở bờ biển cũng rất nóng bức khó chịu, đặc biệt lúc Lạc Đường vừa mở cửa liền thổi vào một trận gió nóng.

Vi Như Hạ xuống xe, lúc cô mở di động ra, cảm giác trên người đã nóng đến cháy cả một lớp mồ hôi. Cô nhìn chuyển xe gần nhất cũng phải mười lăm phút mới có thể đến đây.

Cô chịu không nổi nóng, gương mặt nhìn Lạc Đường, hỏi: “Tôi có thể ở chỗ này đợi lát nữa không? Phải mười lăm phút nữa xe mới đến.”

Tựa hồ đang đợi những lời này từ cô, sau khi Vi Như Hạ nói xong, Lạc Đường liếc mắt nhìn cô một cái, môi mím hơi nhấp, nhìn gương mặt người phụ nữ dần dần biến hồng mới xoay người mở cửa vào nhà, ngửa đầu nhàn nhạt nói.

“Vào đi.”

Tác giả có lời muốn nói: Đường Đường: Nhớ rõ, đây là nhà anh, biết ở đâu không?

Chương này bên trong có đường a, đầu tiên là gấp đồ ăn, sau là có ý mang Hạ Hạ đến nhà anh. Nhiều năm như vậy, Đường Đường liền âm mưu thêm

một chút, vẫn là ngọt ngào. Không ghen khuấy đi. Hơn nữa là sự tình sau tám năm, không có khả năng liền hấp tấp rời đường, muốn chậm rãi triển khai, bằng không cố gắng đều phí công.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39-1

Editor: Team Tử Phương 2

Lạc Đường chỉ ở một mình, phòng trang hoàng đơn giản hòa nhã, đồ trong nhà đều có đầy đủ, nhưng lại khiến cho người khác cảm giác trống trải cô đơn, giống chủ nhà vậy, nhìn đầy lạnh lùng xa cách. Anh đáng ra không thể sống ở đây, hoặc là vừa mới chuyển đến, đồ trong nhà nhìn ra đều là đồ mới cả.

Tạm thời không nói đến chuyện nhà cửa, điều hòa mở rất đủ, Vi Như Hạ vừa vào cửa liền cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đang kêu gào được điều hòa dập tắt đi.

Lúc Lạc Đường mời Vi Như Hạ vào thì nhận được một cuộc điện thoại. Anh cởi áo vét bên ngoài ra, ngón tay đẹp đẽ hơi cong một chút, cời lông cà vạt, trong nháy mắt đã đến phòng làm việc.

Anh làm ngành công nghiệp, máy tính có bảy tám cái, anh mở một cái lên, tiện tay cời một cái cúc áo ở cổ ra, trầm giọng nói với người ở đầu bên kia điện thoại một câu.

“Cậu nói đi.”

Cái bộ dạng này, rõ ràng là coi Vi Như Hạ thành người vô hình.

Tất nhiên là cô không để ý, ánh nắng ở cửa sổ chiếu vào đôi chân trơn bóng của cô có chút nóng. Vi Như Hạ đi vào bên trong, ngồi trên ghế cao trước quầy bar.

Căn biệt thự này chỉ có hai tầng nhưng chiếm diện tích rất lớn. Tầng 2 là phòng đôi, bên dưới phòng khách tầng một có đèn treo bằng thủy tinh, trên tường chỗ lõm sâu thì vẽ một bức tranh. Phòng bếp được trang hoàng tinh tế, cô đang ở chỗ tủ rượu với quầy bar, Lạc Đường hiện tại vẫn còn đợi ở phòng làm việc.

Tầng một hướng về phía mặt trời, quầy bar đối diện với cửa sổ to sát đất, bên ngoài là ban công và bể bơi, cách bể bơi có thể nhìn thấy biển lớn ở phương xa. Gần tới biển trời thành một đường, mặt nước bị ánh trắng lấp lánh, khiến người ta thấy thể xác và tinh thần đều vui vẻ, thoải mái.

Lạc Đường đứng sau bàn máy tính, một tay cầm điện thoại im lặng sắp xếp gì đó, tay còn lại cầm chuột di chuyển trên màn hình. Anh không ngồi xuống, chỉ cong eo, áo sơ mi trắng ôm quanh người hiện ra sự dẻo dai rắn chắc của phần eo, nhìn rất mạnh mẽ.

Dáng người anh trước nay đều không tồi, sau khi trưởng thành đã cởi bỏ bộ dạng ngây ngô của thiếu niên, mang theo hơi thở hormone của người trưởng thành đủ làm người khác giới vừa gặp liền mê mẩn.

Trên mặt không hiểu sao có chút nóng, Vi Như Hạ sợ ý nghĩ của bản thân mất phương hướng, yết hầu khẽ động, thu ánh mắt lại.

Lạc Đường xử lý số liệu trong tay xong, ngẩng đầu lên nhìn quầy bar, cô gái khoanh tay ngồi xuống, đôi chân dài vắt chéo lên nhau, cô hơi ngẩng đầu quan sát tủ rượu. Cảm cô hơi nhắc lên để lộ xương hàm xinh đẹp, giống như cái bóng của máy chiếu, không quá rõ ràng.

“Lần quảng cáo này đạo diễn tuyên truyền phim thế nào rồi?” Lạc Đường thu lại ánh mắt hỏi một câu, quả nhiên, người phụ nữ bên tủ rượu hơi đổi hướng quay đầu qua.

Trợ lý Don nghe xong, nói: “Đạo diễn không có vấn đề gì, vẫn là “Sát thủ già” chỗ Phương Đạo.”

Về mặt Lạc Đường không thay đổi, ngón tay ở trên con chuột nháy hai phát, sắc mặt lạnh nhạt: “Nếu cô ta không có thời gian thì sắp xếp đạo diễn khác?”

Don: “... Đạo diễn...”

“Được.” Lạc Đường cắt ngang lời Don, giọng điệu hài hòa nói: “Mấy hôm trước ở yến hội có người tiến cử với tôi một người, để tôi hỏi ý của cô ấy.”

Không đợi Don nói xong, Lạc Đường liền cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn về hướng “người mà mấy ngày trước ở yến hội có người tiến cử”, mà người kia cũng đang nhìn lại anh.

Vi Như Hạ không muốn nghe anh gọi điện, nhưng phòng quá trống trải, thậm chí có tiếng vang, cô không có chỗ nào để tránh đi. Và lại, Lạc Đường cũng không có tránh cô.

Cô nhìn Lạc Đường, cười cười, hỏi: “Muốn nói chuyện tí không?”

Lạc Đường từ trước bàn máy tính đứng dậy, kéo ghế ngồi xuống, nhìn cô gật đầu nói: “Được.”

Sầm Niệm Bạch nói qua, công ty LO là công ty lớn, nếu quảng cáo tuyên truyền bên ngoài, tiền lao so với công ty anh ta đúng là một trời một vực, bây giờ Lạc Đường là ông chủ của cô, Vi Như Hạ di chuyển đi đến ngồi trước mặt Lạc Đường.

Từ sau khi tốt nghiệp cô đã bắt đầu làm nhiếp ảnh gia, mấy năm trước đổi nghề làm đạo diễn, tuy là không tìm một phòng làm việc, nhưng cô cũng có tiêu chuẩn thu phí nghề nghiệp của bản thân mình. Có điều Lạc Đường là ông chủ lớn, cô vẫn là muốn nghe ý kiến của anh.

“Thù lao có thể dựa theo tiêu chuẩn ngành nghề để định, cũng có thể dựa theo tiêu chuẩn của cô để định.” Ông chủ Lạc rất hào phóng nói.

Vi Như Hạ cười một cái, nói: “Vậy dựa theo tiêu chuẩn của tôi để định, có phải có thể định cao một chút?”

“Phải xem lúc phim chiếu ra có xứng với giá của cô không.” Lạc Đường nói: “Đội truyền thông của công ty, cô có thể sử dụng.”

Như vậy ít nhiều đảm bảo không đơn phương độc mã, thời hạn công việc của cô cũng có thể ngắn lại, thời gian ngắn, tiền nhiều, nói không chừng có thể lại thấy mặt anh, quả thật là việc tốt.

Từ tư thế Vi Như Hạ tùy ý ngồi xuống, rõ ràng theo như lời anh là hết sức hài lòng. Thân thể anh hơi nghiêng, ngực kìm nén phát ra luồng nhiệt, hai khuỷu tay chống trên bàn, môi mím của anh hơi mở.

“Trò chơi của bọn tôi tháng chín đưa ra thị trường, tôi hi vọng tháng tiếp theo cô có thể gia nhập công việc.”

Vi Như Hạ nghe thấy vậy, trên mặt cô tươi cười một chút, ánh mắt mang ý xin lỗi: “Tháng này phải chụp xong quảng cáo của tập đoàn YI, tôi phải về Anh...”

Ánh mắt Lạc Đường khi nghe cô nói nửa câu sau giống như hồ nước lạnh ập tới, từ từ đóng băng, đồng tử màu đen phản chiếu mặt của cô.

Anh vẫn duy trì vẻ nho nhã cuối cùng, cơ thể hơi dựa vào sau, nhìn cô, cổ họng vang lên tiếng cười lạnh.

“Vậy tôi và cô ở đây lãng phí thời gian làm gì?”

Đúng lúc này điện thoại tài xế gọi đến làm giảm bớt sự ngượng ngùng của Vi Như Hạ. Anh hỏi một câu, là muốn nói thời gian của cô không đạt theo yêu cầu của công ty bọn họ, nhưng cô lại nghe ra ý tứ khác.

“Xin lỗi.” Vi Như Hạ không có lời nào để giải thích, xin lỗi xong nghe điện thoại của tài xế, đứng dậy rời đi.

Bóng dáng người kia mỏng manh mà dứt khoát, như bộ dạng của tám năm trước vậy, Lạc Đường nhìn cô ngày càng xa dần, lại một lần nữa cô biến thành hình bóng in trên tường, anh căn bản không bắt nổi.

“Xin lỗi cô nhé, tôi vừa mới quay xe nhầm đường. Đường bên khu mới thật khó đi.” Tài xế đến đón Vi Như Hạ vui tươi hơn hờ xin lỗi.

Sau khi Vi Như Hạ bước vào, không khí lạnh trong xe bao trùm lấy cô, nhưng lửa trong lồng ngực cô vẫn cháy rạo rực, không che giấu được cái khó khăn. Cô không tiếp chuyện của tài xế, chỉ nhân nhật nói một câu: “Không sao.”

Sau đó liền ngửa ra ghế sau, nhìn bờ biển bên đường quốc lộ, nghĩ đến lời nói cuối của Lạc Đường.

Cô vẫn thích Lạc Đường, cho dù hiện tại anh đã là Lạc Đường của tám năm sau, cô vẫn thích. Người thì vẫn là người đó, dù có biến thành như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39-2

Editor: Team Tứ Phương 2

Cô vẫn thích Lạc Đường, cho dù hiện tại anh đã là Lạc Đường của tám năm sau, cô vẫn thích. Người thì vẫn là người đó, dù có biến thành như thế nào.

Nhưng cô thích anh thì thế nào chứ? Hiện tại cơ thể bố cũng mới bắt đầu phục hồi thuận lợi, cô cố lấy dũng khí trở về An Thành, nghĩ có thể nhìn anh từ

phía xa là tốt rồi. Nếu muốn ở lại trong nước, vẫn phải đợi sức khỏe bổ hồi phục xong... nhưng sẽ dễ dàng sao?

Bệnh nhân lâu ngày, không chỉ là thân thể bị tàn phá, mà tinh thần cũng bị ăn mòn. Cho dù từ đầu quyết tâm phục hồi, nhưng đi theo con đường này thỉnh thoảng sẽ làm ra một số hành vi có chút cực đoan.

Chuyện kinh thiên động địa của bốn năm trước, cô không muốn trải qua một lần nữa.

Vi Như Hạ lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Alan.

Lúc này ở Anh là buổi sáng, Vi Như Hạ gọi điện thoại đến, Alan dường như vừa dậy luyện thanh xong. Nhận được điện thoại của cô cậu rất vui, dùng tiếng trung không giỏi trả lời.

“Chị.”

Alan vừa mới luyện thanh xong âm thanh rất lạnh lút, xuyên qua ống nghe truyền đến, Vi Như Hạ có thể nhìn thấy những giọt sương nhỏ trên ban công ngôi nhà ở Anh.

Phấn chấn tinh thần lên, thanh xuân đã qua không thay đổi được, chuyện Lạc Đường đã qua cũng như vậy.

“Ừm.” Vi Như Hạ cười đáp lại, khen ngợi nói: “Tiếng trung tiến bộ không ít nha.”

Alan nghe xong rất vui vẻ, tiếp tục dùng tiếng trung nói: “Hôm nay em sẽ cùng thầy giáo đi bệnh viện, lần trước bác sĩ có khen thầy hăng hái tích cực, hồi phục không tồi.”

Biểu đạt của người Anh so với người Trung Quốc cởi mở hơn một chút, như hiện tại Alan nói rõ ràng là bác sĩ khen ngợi bố, nhưng hôm qua gọi video cho bố, bố không nói với cô.

Chỉ cần bố dần phục hồi theo đúng quỹ đạo, Vi Như Hạ yên tâm rồi. Cô nói cảm ơn với Alan, Alan cười lắc đầu biểu thị không có gì, ở trước màn hình điện thoại, còn không quên biểu hiện “Mở” một chút.

“Chị, chị mau về đi, nhà hoa hồng của em sắp mở rồi, em muốn tặng đóa đầu tiên cho chị.”

Cúp điện thoại của Alan xong, Vi Như Hạ định thần lại, cô nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, không tùy tiện gọi điện cho bố. Đợi đến quán rượu, Vi Như Hạ vào phòng, ngồi ở ghế sofa bên cửa sổ, nhấn dây sofa của bố.

Cuộc sống của Vi Từ Thiện rất có quy luật, so với Alan thì dậy sớm hơn. Vi Như Hạ nghe thấy âm thanh hiền từ của bố, trong lòng liền thả lỏng.

“Bố đang làm gì vậy?” Giọng nói của cô mang chút ý cười, giống nói chuyện phiếm ngày xưa.

Vi Từ Thiện vốn vẫn làm phê bình chỉnh sửa kịch bản của sinh viên, kịch bản của sinh viên tuy rằng tính quy tắc không đủ, nhưng có những tình tiết thú vị, có những lúc Vi Từ Thiện tâm tình tốt, đọc cho Vi Như Hạ nghe một đoạn.

Hôm nay tâm tình ông rõ ràng không tồi, Vi Như Hạ nghe ông đọc, khoe môi cong lên, kéo rèm cửa ra, nói với bố: “Thật thông minh nha.”

Vi Từ Thiện cười lên, biểu thị đồng ý, nói: “Đúng, chỉ cần gọt giũa một chút là có thể trực tiếp viết kịch bản rồi.”

“Con hiện tại chụp một quảng cáo không tồi.” Vi Như Hạ nói.

Vi Từ Thiện cười, nói: “Bố cũng nghe nói qua, nhưng màu sắc thương nghiệp hơi nặng, còn kịch bản thì vẫn quá bình thường. Đứng rồi, còn hai mươi ngày nữa là con quay về rồi đúng không?”

Ông tuy không nói, nhưng trong lòng vẫn nhớ kỹ.

Cẩn nhẹ môi, Vi Như Hạ khẽ lên tiếng, nói: “Vâng.”

Vi Từ Thiện nghe ra trong giọng điệu của con gái có gì không đúng, ông khép kịch bản lại, ngữ điệu ôn nhu hỏi: “Có chuyện gì sao? Muốn quay về muộn chút à?”

Trong lòng Vi Từ Thiện mẫn cảm, cô có cái gì ông đều có thể phát giác ra ngay. Vi Như Hạ có chút hối hận, có thể sau khi gặp Lạc Đường, có chút vág đầu.

“Không phải”, Vi Như Hạ nói, “Con sẽ về đúng hạn, con không muốn rời xa bố quá lâu.”

“Không muốn rời xa bố quá lâu, hay là sợ rời xa quá lâu?” Vi Từ Thiện hỏi lại cô.

Vi Như Hạ bị hỏi không biết nói lời nào, nhưng cô nghe ngữ khí của Vi Từ Thiện, dường như không có chút chấn động nào, cô cười, thừa nhận: “Đều có.”

Bên kia đầu điện thoại, Vi Tử Thiện nhẹ nhàng thở một hơi, hỏi Vi Như Hạ một câu: “Cứ muốn nhìn bố như vậy sao?”

Vi Như Hạ không trả lời, Vi Tử Thiện ngữ khí vừa chậm, vừa cười nhẹ nói: “Con muốn làm cái gì thì làm cái đó, bố tin rằng con làm chuyện gì đều là vì tốt cho bố và con.”

Bố so với tưởng tượng của cô càng hiểu cô hơn.

Vi Như Hạ gọi điện cho bố, thực chất là muốn nhận quảng cáo của công ty Lạc Đường. Cô thừa nhận mình có tâm tư, muốn lúc chụp quảng cáo có thể gặp Lạc Đường nhiều hơn. Nhưng cô cũng không phải đơn thuần là vì cái này, thù lao phong phú cũng là điểm quan trọng thu hút cô.

Cô vốn muốn gọi điện thoại thăm dò bố, nhưng bản thân lại không thể thường xuyên xa ông, cô còn chưa nói xong, bố đã đồng ý rồi.

Vi Như Hạ cầm điện thoại của mình, chuẩn bị hỏi Hồ Ngâm Ngâm phương thức liên lạc với Lạc Đường. Cô muốn hỏi Lạc Đường một chút, có thể đợi chụp xong ảnh quảng cáo của công ty YI, sau đó chậm lại nửa tháng để chụp ảnh quảng cáo cho công ty họ. Nếu không được, cô liền không tính nhận nữa.

Cô vừa mở điện thoại, gửi một tin nhắn cho “Đường Đường” ở đầu tiên.

Một lúc sau có tin trả lời lại, cô không cần mở ra, liền có thể biết Lạc Đường gửi gì.

Đường Đường: “Anh nhớ em, em là người con gái đầu tiên anh thích.”

Lạc Đường vẫn ngồi trong phòng làm việc, anh cầm điện thoại, đôi mắt trầm nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, trên màn hình, vẫn còn tin chưa gửi.

Cũng là người duy nhất anh thích.

Anh ấn vào phím hủy, xóa sạch, mặt khác nhấn tin khác gửi đi.

Đường Đường: “Tháng sau chụp hình quảng cáo, thù lao do cô định. Tháng sau tôi muốn gặp cô”

Tác giả có lời muốn nói:

Đường Đường: Anh nhớ rõ em, em chính là người con gái duy nhất anh thích.

Lạc Đường bắt đầu theo đuổi lại Vi Như Hạ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40-1

Editor: Team Tử Phương 2

Hồ Ngâm Ngâm đi hưởng tuần trăng mật về, trước khi Vi Như Hạ về Anh quốc cô muốn gặp cô ấy một lần. Tuần trăng mật Hồ Ngâm Ngâm đi Hawaii, làn da đã bị phơi đen chút, nhưng cô rất vui vẻ, cả người đều tràn đầy hạnh phúc.

Hai người hẹn gặp ở một quán cà phê ngoài trời ở cạnh An Giang, lên tầng ba vừa vặn có thể nhìn thấy bến phà vận chuyển hàng hóa ở đây, tiếng còi réo từng trận.

Chạng vạng tà dương đỏ hồng, cả bầu trời đều là ánh nắng chiều, bao phủ lên người một tầng ánh kim. Vi Như Hạ bắt chéo hai chân, uống một ngụm cà phê.

Thời gian một tháng này, cô bị lệch múi giờ, tuy lập tức phải về Anh nửa tháng nhưng vẫn tiếp tục lệch. Tính lại lần cô ngủ ngon nhất vẫn là ngày Lạc Đường đưa cô về hôm Hồ Ngâm Ngâm kết hôn.

“Cho nên ngày đó tự cậu lái xe trở về?” Hồ Ngâm Ngâm nghe đến đoạn sau khi Lạc Đường đưa Vi Như Hạ về khách sạn, lộ hơn phân nửa trông trắng mặt to.

Tuy rằng sau khi kết hôn liền đi hưởng tuần trăng mật, nhưng cô ấy cùng Hàn Tuấn Tùng vẫn không quên quan tâm bạn cũ. Hai người bọn họ đều là bạn học hồi cao trung của Lạc Đường và Vi Như Hạ cho nên đề tài giữa hai người cũng không ít.

Hàn Tuấn Tùng phân tích rằng về cơ bản Lạc Đường và Vi Như Hạ rất khó gương vỡ lại lành, mà cô thì ngược lại vẫn là cho rằng hai người duyên phận

chưa xong, khẳng định sẽ một lần nữa ở bên nhau. Nhưng sau khi nghe Vi Như Hạ kể như vậy, lần đầu tiên Hồ Ngâm Ngâm hoài nghi giác quan thứ sáu của mình.

“Mình ngủ quên, anh ấy liền lái xe trở về nhà trước.” Vi Như Hạ giải thích nói: “Sau đó mình nghe anh ấy nói muốn quay quảng cáo trò chơi mới, anh ấy muốn tháng sau quay ngay, nhưng lúc đó mình phải về Anh quốc chăm sóc cho ba.”

Chuyện này xác thật là Vi Như Hạ không đứng, rốt cuộc Lạc Đường là khách hàng, thời gian đã sắp xếp như vậy mà cô lại muốn làm chủ. Nhưng sau này Lạc Đường vẫn đồng ý cho cô chậm lại nửa tháng, hơn nữa thù lao do cô đưa ra.

Nghe Vi Như Hạ nói xong, Hồ Ngâm Ngâm tinh mắt bắt được trọng điểm, vỗ vào bàn nói: “Anh ấy muốn giữ lại cậu rồi.”

Vi Như Hạ trong lòng hơi nhột, nhưng rất nhanh liền bị cô cào đi, cô cười, nói: “Không phải, là vì đạo diễn quay quảng cáo cho công ty anh ấy có chút vấn đề cho nên mới để mình thay thế. Hơn nữa trò chơi lần này lấy bối cảnh ở Anh, mình ở Anh tám năm, so những đạo diễn khác có kinh nghiệm hơn.”

Cô giải thích như vậy, thật đúng là làm Hồ Ngâm Ngâm bất ngờ. Nhưng mà theo cảm nhận của cô, cô cảm thấy Lạc Đường và Vi Như Hạ sẽ còn ở bên nhau, cô nói với Vi Như Hạ: “Vậy mình cùng cậu nói một chút tình huống của Lạc Đường, nếu như hai người thật muốn quay lại, đối với cậu cũng hữu ích. Anh ấy học thạc sĩ ở đại học Thanh Xuân, năm thứ hai đã bắt đầu xây dựng lên công ty game, sau đó hai năm công ty mới được đưa ra thị trường. Hiện tại Lạc Đường là người có tiếng tăm trong giới Internet, là một trong mười thanh niên đại kiệt xuất của cả nước, phụ nữ bên người vô số. Nhưng mà.....”

Hồ Ngâm Ngâm ngừng khí dừng lại, cô ấy cười rộ lên, lộ ra cả hai cái má lúm đồng tiền nhỏ đáng yêu.

“Nhưng mà anh ấy từ khi học đại học đến giờ, một lần yêu đương đều không có, mình cảm giác anh ấy là đang đợi cậu.”

Hồ Ngâm Ngâm nói như pháo nổ, Vi Như Hạ cúi đầu cười khẽ, ngón tay vuốt ve ly cà phê lạnh lẽo, nói: “Có lẽ chỉ là anh ấy quá bận không có thời gian thôi.”

Lời này không chỉ là nói với Hồ Ngâm Ngâm, cũng là nói với chính cô. Cô muốn áp xuống xao động cùng khát vọng trong lòng, mà vài câu ít ỏi của Hồ Ngâm Ngâm, lại khiêu khích đến lòng cô.

Mùa mưa ở Anh tới rồi, Vi Như Hạ bung dù từ xe taxi đi xuống, đẩy ba vào bệnh viện.

Cô tới nộp phí chữa bệnh của ba, công ty Lạc Đường đã trả trước thù lao, so với trong ngành cao hơn tới năm lần, hơn nữa lại còn ứng trước một nửa. Một khoản tiền này cũng đủ chống đỡ phí chữa bệnh nửa năm của ba.

Cô hiện tại thật tâm thường, hết thảy đều chỉ vì vấn đề kiếm tiền. Mà chờ ba tốt lên một chút, cô muốn mở một gian phòng làm việc. Ba là diễn viên kịch sân khấu, mẹ là nhiếp ảnh gia, Vi Như Hạ tổng hợp một chút nghề nghiệp của bố mẹ, cô muốn làm một người đạo diễn điện ảnh. Trước không nói cô có năng lực hay không, nhưng trong lòng có chút mộng tưởng nho nhỏ cũng tốt.

Nộp xong phí, chờ ba làm xong trị liệu của bệnh viện, hai người vừa nói vừa cười trở về nhà. Bọn họ thuê một căn có gác mái, diện tích không lớn, năm mươi mét vuông hai phòng một sảnh, chen chúc mà ấm áp, có thể đủ cho hai cha con ở.

Hôm nay Vi Như Hạ làm đồ ăn Trung Quốc, bây giờ cô làm đồ ăn của An Thành rất thành thực, như đồ đệ chân truyền của bà nội, ba cô rất thích ăn.

Hai cha con ăn xong cơm trưa, ba theo thường lệ sẽ đi ngủ trưa, Vi Như Hạ đến lúc này cũng có chút mệt nhưng cô muốn viết kế hoạch quảng cáo trò chơi mới《Băng ngư》của công ty LO.

Cô mới tải lại WeChat, thuận lợi cho việc liên hệ với người trong nước. Công ty LO không hổ là công ty lớn, Vi Như Hạ xem qua vài bộ tư liệu quảng cáo, đều là nhân vật lợi hại. Có thể nói, nhìn cô có vẻ khá kém, cho nên cô càng muốn sử dụng một trăm phần trăm nhiệt tình để làm quảng cáo này, bằng không cũng thực xin lỗi thù lao Lạc Đường đã bỏ ra.

Phòng khách có một cửa sổ nhỏ, phía trước có một dãy ghế dựa và một chiếc bàn vuông nhỏ, Vi Như Hạ vẫn luôn ở chỗ này làm việc. Thời tiết ở Anh đang là mùa mưa cho nên không khí rất ẩm ướt, gió thổi tới trên mặt cực kì thoải mái. Vi Như Hạ dùng máy tính gõ kế hoạch, bàn phím lạch cạch phát ra tiếng, chợt cô nghe được tiếng đập cửa ngoài cửa.

Dừng lại động tác trên tay, Vi Như Hạ xoa xoa ấn đường, đứng dậy đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Vi Như Hạ liền thấy được một đóa hồng kiểu điểm ướt át, lông mày cô thả lỏng, nhẹ giọng “Oa” một tiếng, sau khi tiếp nhận bông hoa, cô cúi đầu hơi ngửi, hương hoa thanh đậm, Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn người đưa hoa nói một tiếng cảm ơn.

Alan mới mười chín tuổi, nhưng lại cao tới 1 mét 85, dáng người cậu thon dài, nhưng diện mạo lại có chút non nớt. Màu tóc cậu màu nâu sáng, vì chuẩn bị cho vở kịch mới mà cạo thành tóc húi cua, tươi mát thoải mái. Với mái tóc húi cua, mặt mày thiếu niên sắc nét hơn, hai tròng mắt như một cặp bảo thạch màu lam nhạt, như trời xanh biển rộng trong suốt đẹp đẽ.

Tương lai cậu sẽ là diễn viên, khí chất cùng diện mạo đương nhiên không tầm thường, Alan nghe Vi Như Hạ cảm ơn, cũng cười rộ lên, dang rộng hai tay ôm cô, sau đó hai người một trước một sau vào phòng.

“Ba chị đang ngủ trưa.” Vi Như Hạ cầm bình hoa pha lê cắm bông hồng vào rồi đặt ở trên bàn, Alan ngồi ở ghế đối diện, nhìn cô làm một loạt các động

tác lại tiếp tục làm việc.

“Chị càng ngày càng xinh đẹp.” Alan cười đến vẻ mặt hồn nhiên, “Khiến hoa hồng cũng có chút âm đạm.”

Đây là hoa hồng đẹp nhất ở nhà cậu, Vi Như Hạ không ngăn cản cậu hái đưa tới cho cô. Sau khi quen biết Vi Như Hạ, mỗi năm cậu đều sẽ đưa cho cô những đóa hoa tốt nhất của nhà mình.

Bất luận người phụ nữ nào khi nghe người khác phái tán thưởng đều sẽ vui vẻ, Vi Như Hạ tự nhiên cũng không ngoại lệ, cô ngước mắt nhìn thiếu niên, cười nói: “Miệng em cũng càng ngày càng ngọt.”

“Đó là vì gặp được chị.” Alan nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40-2

Editor: Tít Phương Team

“Đó là vì gặp được chị.” Alan nghiêm túc nói.

Cậu nói chuyện xưa nay vẫn như vậy, Vi Như Hạ tập mãi thành thói quen, cô cười rộ lên, cúi đầu tiếp tục viết kế hoạch.

Alan quả thực không có nói dối, cậu nhìn ra được Vi Như Hạ sau khi về Trung Quốc không giống lúc trước. Khi cô nói chuyện, thần thái mang theo chút ý ngọt. trước kia dĩ nhiên cũng xinh đẹp, nhưng hiện tại hình như là thừa nhận tình cảm nào đó, mang theo một chút quyến rũ của người phụ nữ.

“Ồ Trung Quốc thu hoạch được cái gì à?” Alan hỏi.

Động tác Vi Như Hạ dừng lại, ngẩng đầu nhìn cậu, cười hỏi: “Rõ ràng như vậy?”

Alan nhún vai, biểu tình không cần nói cũng biết.

Người nước ngoài trưởng thành sớm, Vi Như Hạ không có lảng tránh vấn đề của Alan, có lẽ trong lòng cũng muốn người khác cho cô một đáp án. Cô đan hai tay lại, cảm gác lên trên, nói với Alan: “Gặp lại mối tình đầu của chị.”

“Oa ~” Alan cảm thán một tiếng, ngay sau đó hỏi, “Sau đó?”

“Không có sau đó.” Đổi lại cái nhún vai của Vi Như Hạ.

Alan cười, buông tay tỏ vẻ không hiểu, cậu hỏi: “Chị còn yêu anh ta sao?”

Vấn đề này, hỏi trắng ra cũng không đường đột, Vi Như Hạ trong lòng sớm có đáp án, cô yên lặng gật đầu, trả lời nói: “Ừm.”

“Anh ta thật may mắn.” Alan nhìn Vi Như Hạ, nhẹ giọng nói.

Khỏe môi khẽ nhếch, Vi Như Hạ buông tay ra, cô nhẹ thở một hơi, nhìn mưa phùn ngoài cửa sổ, nói: “Kỳ thật người may mắn chính là chị.”

Có thể gặp được anh, ở thời gian kế tiếp có thể nhìn thấy anh, Vi Như Hạ liền cảm thấy thật mỹ mãn.

“Chị hẳn là nên bắt lấy.” Alan tuy nhỏ tuổi nhưng cậu đã từng có vài mối tình rồi, tuy không suy xét nhiều nhưng một câu lại nói trúng.

“Anh ta có thể khiến mặt chị toả sáng.”

Nét mặt Vi Như Hạ xác thật đang toả sáng, thời gian mười lăm ngày, cô đã đem dự thảo kế hoạch viết ra. Vừa từ Anh bay trở về, cô liền trực tiếp đến công ty LO.

Hiện tại đã tới tháng bảy rồi, An Thành càng ngày càng nóng, Vi Như Hạ nhất thời có chút không thích ứng được. Sau khi tới đại sảnh rồi mới cảm thấy được sống lại.

Khi trên máy bay cô đã liên hệ với toàn bộ người trong ekip quảng cáo, cả ekip đã thống nhất đợi cô đến sẽ sắp xếp sau. Cô vừa đến đại sảnh, sau khi lễ tân ở đại sảnh gọi điện thoại, rất nhanh có người xuống dưới tiếp cô.

Công ty Internet là ngành mới phát triển, lập nghiệp bằng ý tưởng cùng kỹ thuật cho nên bầu không khí công ty không cứng nhắc như công ty bình

thường. Bên trong tòa nhà trang hoàng cũng rất hiện đại, có chút giống thiết kế phim khoa học viễn tưởng.

Vi Như Hạ đối với việc thiết kế tòa nhà biết rất ít, nhưng cô cảm thấy đi làm ở công ty LO chắc hẳn rất hạnh phúc, bởi vì đối với cô có máy lạnh là đủ rồi.

Tới đón cô là người tên Don, trên người mặc âu phục đeo mắt kính, diện mạo không có gì nổi bật, nhưng nhìn vào hết sức thoải mái. Tuổi nhìn qua thì có thể đoán lớn hơn Lạc Đường, chắc là khoảng ba mươi tuổi. Anh ta nói rất có thiện cảm, hiền hoà, đón Vi Như Hạ vào thang máy, hai người liền bắt chuyện.

“Mới từ Anh trở về, không thích ứng được thời tiết An Thành đúng không?” Don cười hỏi.

Khi anh ta cười lộ lên, khoe mắt cong cong, có chút giống hồ ly, mang theo vẻ khôn khéo. Vi Như Hạ cảm thấy chức vị của anh hẳn là không thấp, anh tự mình tới đón, Vi Như Hạ không dám chậm trễ.

“Đúng vậy.” Vi Như Hạ trả lời nói, “Tôi không chịu được nóng, nhưng công ty anh có điều hòa rất thoải mái.”

Don nghe được lời cô nói, cười cười trả lời: “Cô có muốn ở lại công ty chúng tôi làm việc không? Thù lao quảng cáo cũng rất cao, hơn nữa Lạc tổng thích nhân tài.”

Được định nghĩa là “Nhân tài”, Vi Như Hạ có chút hường thụ, cô thoải mái trả lời: “Còn phải xem kế hoạch lần này có lọt vào mắt Lạc tổng không đã.”

Cô nói vừa xong, Don không rõ mà cười một tiếng. Vi Như Hạ nhìn anh cười đến cong cong khoe mắt, cảm thấy anh càng giống hồ ly.

Trong lúc hai người nói chuyện phiếm, thang máy đã tới rồi, chỗ bọn họ đến chính là tầng 23. Ra thang máy, Don đưa cô tới trước cửa văn phòng.

Văn phòng rất lớn, bốn phía dùng pha lê để trang trí, cô có thể nhìn ra văn phòng trợ lý bên ngoài, bên trong thì cô nhìn không tới.

Sau khi bước vào, Don gõ cửa văn phòng bên trong, sau khi được đồng ý, anh đẩy cửa ra, ý bảo Vi Như Hạ đi vào.

Vừa rồi người đồng ý để bọn họ đi vào là Lạc Đường, chỉ có một tiếng “Ừm” vô cùng đơn giản mà trong tim Vi Như Hạ đã hơi loạn nhịp rồi. Sau khi cảm ơn Don, cô đi vào, đi qua cửa lớn, Vi Như Hạ thấy được cửa sổ sát đất sau bàn làm việc của Lạc Đường.

Lạc Đường vẫn mặc một bộ âu phục, áo khoác vắt sau ghế làm việc, một tay anh cầm con chuột, một tay khác đặt ở trên bàn phím, thần sắc trầm tĩnh đang làm cái gì đó.

Toàn bộ văn phòng chỉ có anh và cô, lúc Vi Như Hạ xuống máy bay còn cho rằng ekip quảng cáo của bọn họ sẽ gặp mặt ở đây, nhưng không nghĩ tới chỉ có Lạc Đường.

Mới bắt đầu cô còn không biết Lạc Đường đang làm gì, sau đó cô nghe được âm thanh trong máy tính phát ra, hình như anh đang chơi trò chơi.

Cũng không hẳn là chơi không, anh đang tự mình kiểm lại trò chơi. Mỗi năm LO sẽ ra mắt một trò mới, xuất thân là công nghệ thông tin, anh cũng tham dự nghiên cứu và phát minh kỹ thuật trò chơi.

Rất nhanh, Vi Như Hạ nghe được trong máy tính âm thanh chúc mừng, Lạc Đường thắng.

Nói thật, Lạc Đường mặc tây trang rất có sức quyến rũ, hơn nữa mặc tây trang chơi game, quả thực quyến rũ càng lớn.

Dù thắng trò chơi, thần sắc Lạc Đường vẫn như cũ không có gì biến hóa. Anh ngẩng đầu nhìn thoáng qua Vi Như Hạ, ánh mắt đen như mực tỏa sáng, trầm giọng nói: “Ngồi đi.”

Hai người ngồi ở bàn dài khách trước cửa sổ, một chiếc bàn nhỏ, hai cái ghế dựa. Vi Như Hạ cầm bản kế hoạch ngồi xuống, Lạc Đường lại đi tới bên cạnh quầy bar. Anh cầm một cái ly, hỏi: “Uống cái gì?”

Lạc Đường rất thích rượu, trong văn phòng cũng có quầy rượu, vì vậy trên tủ đều là rượu tốt nhất. Vi Như Hạ nhìn thoáng qua, nói: “Rượu đỏ đi.”

Nghe cô trả lời, ánh mắt Lạc Đường hơi chuyển động, anh hơi nhấp đôi môi, lấy sữa bò bên cạnh qua.

Vi Như Hạ: “.....”

Sữa anh chọn chính là vị dâu tây, khi cầm cái ly lên, Vi Như Hạ ngửi được mùi dâu tây nhàn nhạt. Chạng vạng không khí an tĩnh mà lười biếng, Vi Như Hạ cười cười, uống một ngụm sữa bò dâu tây, có chút mát mẻ.

Cô tất nhiên không thể thật sự nằm mệt ra đây được, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lạc Đường, anh đang tự rót cho mình một ly nước chanh, ngồi ở đối diện cô. Vi Như Hạ đi thẳng vào vấn đề, mở ra bản kế hoạch bắt đầu trình bày cùng Lạc Đường.

Bản kế hoạch quảng cáo lần này Vi Như Hạ rất vừa lòng, nhưng mà cảnh quay phim yêu cầu quá cao, cô hỏi Lạc Đường: “Mấy loại cảnh quay này công ty có thật sẽ đồng ý không?”

“Loại nào?” Lạc Đường hỏi.

Lúc anh hỏi xong, Vi Như Hạ liền đem bản kế hoạch trong tay đưa qua, nhưng mà còn chưa đi chuyển, Lạc Đường đã đứng lên. Sau khi anh đứng lên liền đi tới bên người cô, một tay để trên lưng ghế, một bàn tay khác để trên bản kế hoạch.

Người đàn ông cúi người đứng ở bên cạnh cô, giống bộ dáng lần đầu tiên giảng đề cho cô, Lạc Đường rũ mắt nhìn bản kế hoạch, hỏi: “Loại này sao?”

Thanh xuân rõ ràng dễ xao động, mà khi Lạc Đường lần đầu tiên cúi người giảng đề cho cô, cô lại không có cảm giác gì. Nhưng hiện tại, khi Lạc Đường đứng ở bên người cô, cô ngửi được mùi dầu tây sữa bò, cùng hương chanh nhàn nhạt của người đàn ông bên cạnh, cô cảm nhận được anh.

Tĩnh, dục, có tình mới có dục.

Cổ họng Vi Như Hạ hơi khô.

Cô hơi quay đầu, khoe môi thiếu chút nữa chạm vào má anh, Vi Như Hạ thấp giọng nói: “Anh có thể lấy qua xem.”

Sau khi nghe cô nói xong, Lạc Đường quay đầu lại, tầm mắt hai người giao nhau, chớp mũi cao thẳng thiếu chút nữa chạm nhau. Lạc Đường nhìn ánh mắt màu nâu nhạt của cô, yết hầu khẽ nhúc nhích, trong mắt trầm tĩnh như nước.

“Tôi thích đứng ở chỗ này, không thể sao?”

Nửa người Vi Như Hạ bị hô hấp của anh bao quanh, cô cười với Lạc Đường, bên tai hơi nóng quay đầu lại, khẽ cười nói: “Có thể.”

Lạc Đường đang tới gần cô.

—————o0o—————

Tác giả có lời muốn nói:

Đường Đường: Anh thích đi vào, không thể sao?

Vào chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41-1

Editor: Team Tứ Phương 2

Xem qua kế hoạch dự trù, Lạc Đường rất hài lòng, về việc tuyên truyền quảng cáo trò chơi mới “Chiến Băng” của LO chính thức bắt đầu. Vi Như Hạ gia nhập bộ phận quảng cáo của LO, cũng có phòng làm việc riêng.

Vì sự gia nhập của cô, bộ phận quảng cáo vừa hiếu kỳ vừa nghi ngờ, nhưng sau khi bắt đầu quay, nghi ngờ dần được thu hẹp. Vi Như Hạ thực sự có chỗ đặc biệt, mới cô quay tuyên truyền quảng cáo “Chiến Băng”, có lẽ không phải vì lý do “cô có mối quan hệ với cấp cao của LO”.

Sau khi giai đoạn đầu kết thúc, trường phòng của bộ phận quảng cáo Trần Bội Ny mời một bữa. Một là chúc mừng giai đoạn quay đầu tiên đã hoàn thành, hai là để chào đón sự tham gia của Vi Như Hạ.

Tiệc đón tiếp ở trung tâm thương mại Cảnh Duyệt gần công ty LO, sau khi tan làm mọi người sẽ tụ họp đi ăn sau đó sẽ đi hát, tiệc chúc mừng đêm nay sẽ liên tục đến hai ba giờ sáng.

Vi Như Hạ thích ứng rất nhanh với trường hợp này, cô thích nơi náo nhiệt, cũng thích quen bạn mới. Cô cũng coi như làm đạo diễn chính, quyền lực chỉ đứng sau Trần Bội Ny. Nhưng do tính cô hiền lành, hơn nữa lại nhẹ nhàng, cởi mở cho nên mọi người trong bộ phận quảng cáo đều rất thích cô.

Từ lượng của Vi Như Hạ rất lợi hại, lúc mọi người chơi cùng nhau ở KTV, cô cũng không bị bắt ép. Trong phòng lớn được bao trọn, Vi Như Hạ và mọi người nâng ly cạn chén, cảm nhận được tiếng nói tiếng cười, cả người đều thả lỏng.

Bộ phận quảng cáo phân thành tổ quay phim, tổ dựng cảnh, tổ kỹ thuật, còn có tổ dự trù, đều là mấy người thanh niên tư duy sáng tạo. Chơi xong mấy vòng trò chơi, mọi người cũng thân thiết hơn, tâm tình cũng thả lỏng xuống. Ai hát thì hát, ai ở dưới nói chuyện thì nói chuyện.

Thực ra tuổi của mọi người ở đây cũng kém không nhiều so với Vi Như Hạ, chỉ có Trần Bội Ny tuổi lớn một chút, năm nay 35 tuổi. Cô ấy là một người phụ nữ có tính cách độc lập, cũng chẳng trách mới trẻ tuổi đã có thể lãnh đạo cả một bộ phận lớn như vậy.

Cô ấy và Vi Như Hạ tán gẫu chuyện quảng cáo, nói một lúc xong, Trần Bội Ny hỏi Vi Như Hạ một câu: “Em có năng lực như vậy, lại còn trẻ, không nghĩ đến việc lập một phòng làm việc sao?”

Trần Bội Ny nói câu đó là vì cô ấy yêu thích Vi Như Hạ, kế hoạch lần này của cô, thật sự rất tốt. Cô ấy làm lãnh đạo bao nhiêu năm, nhận biết được ai là người có năng lực.

Vi Như Hạ đương nhiên nhận ra ý khen trong lời của cô ấy, trong công việc tính ra hai người là tiếp xúc nhiều nhất, thời gian tiếp xúc với cô ấy đều rất thoải mái.

“Từng nghĩ đến, nhưng mấy năm nay còn muốn tự do thoải mái, qua mấy năm nữa em mới lập.”

Vi Như Hạ là kiểu người có suy nghĩ bốc đồng, nếu nghĩ đến sẽ không gác lại kế hoạch đến bây giờ, chắc chắn là có gì đó khó xử. Mà khó khăn cơ bản nhất chính vì không có tiền. Trần Bội Ny cũng là vì suy nghĩ này mới cho rằng Vi Như Hạ thực sự không có quan hệ gì với cấp cao của LO.

“Tuần sau Tổng Mộng đến quay rồi, cô nói xem, Lạc tổng có đến xem cô ta không?” Chợt có một nhân viên nữ nói tới một câu như vậy.

Đang lắc ly rượu trong tay, Vi Như Hạ chợt ngừng lại, ngẩng đầu nhìn qua chỗ kia. Ở đó bốn năm cô gái chưa kết hôn đang tụ lại, bàn tán về cấp cao.

“Tôi cảm thấy chuyện của hai người đó không đáng tin, Lạc tổng quá lạnh lùng, có chút cảm giác lạnh lẽo.” Cô gái buộc tóc đuôi ngựa nói.

Vi Như Hạ cùng Trần Bội Ny nhìn nhau cười.

“Không phải anh ta tính cách lãnh đạm đâu, mà căn bản là kẻ suy đồi giả vờ lịch sự! Bên ngoài là tây trang đạo mạo, trang trọng trưởng thành, bên trong vừa cời tây trang ra... ai ya!” Cô gái đang nói nhìn thấy tầm mắt mọi người đang đổ dồn vào trên người mình, đoạn sau chưa nói xong, liền đỏ mặt bặm miệng.

Mấy nhân viên nam bên cạnh nghe vậy ồn ào hân hân, nhưng cũng có mấy cô gái tóc ngắn phản bác lại bọn họ: “Làm sao, chỉ cho phép các cậu ảo tưởng về mỹ nữ, không cho phép chúng tôi ảo tưởng về mỹ nam à!”

“Nhưng vừa nãy các cậu còn nói Lạc tổng và Tổng Mộng là một đôi mà.” Có nhân viên nam nói.

“Còn lâu mới là một đôi.” Cô gái tóc ngắn nói: “Lạc tổng chắc chắn sẽ không đi tìm Tổng Mộng, nhưng Tổng Mộng khẳng định sẽ đi tìm Lạc tổng.”

Tổng Mộng là ngôi sao đang nổi, cùng Lý Văn là một trong bốn tiểu hoa đán. Cô ấy xuất thân là người mẫu, mức độ nổi tiếng trên quốc tế cao hơn một chút, đại diện cho rất nhiều thương hiệu lớn, cũng là khách quen của các tuần lễ thời trang.

Nói thế nào thì Vi Như Hạ cũng có chút ấn tượng với cô ta.

“bài này ai chọn vậy?” Một nhân viên nam vừa hát xong cầm micro ngắt lời bọn họ nói chuyện.

“Là của đạo diễn, của đạo diễn!” Vi Như Hạ nghe thấy đi tới sau lưng trợ lý Tiểu Viên.

“Đúng đúng, là của tôi”. Vi Như Hạ cười, bỏ cốc rượu xuống, nhận lấy micro. Nhạc nền vừa vang lên, tiếng mọi người nói chuyện cũng trở nên nhỏ đi.

Đây là nhiều năm về sau, mà Vi Như Hạ lần đầu tiên hát bài này, âm thanh của cô không mang sự ngọt ngào của thời thiếu nữ nữa, mà uống rượu thì giọng có chút khàn, mang theo chút gợi cảm và lười biếng, cô hát bài này có chút cảm giác giống nhạc tình ca.

Sau khi Vi Như Hạ hát xong nhận được tràng vỗ tay của mọi người, nhưng cô cảm thấy trong tiếng vỗ tay chủ yếu là cổ vũ. Cô cũng không để ý, cười cảm ơn mọi người, sau đó đưa micro cho người tiếp theo.

Lúc Vi Như Hạ đưa micro qua, cô lại nâng ly rượu lên. Hôm nay cô uống rất nhiều rồi, nhưng không cảm thấy say gì cả, uống cạn ly rượu đỏ, Trần Bội Ny bên cạnh lại rót cho cô một ly.

Hai tay Vi Như Hạ cầm ly rượu cười nói cảm ơn. Trần Bội Ny nhìn cô đang chăm chú nhìn màn hình. Góc nghiêng mặt cô rất đẹp, đường nét rõ ràng có thể nhìn thấy. Cô là một đại mỹ nữ, có điều bản thân đẹp mà không biết, cũng rất ít khi mặc từ tề.

Nhưng hôm nay cô lại có chút giống Jun Ji Hyun trong phim, đây về tùy ý tán mạn nghệ thuật, lại mang theo vẻ trong sáng lười biếng của con gái.

Trần Bội Ny phủ nhận suy nghĩ vừa nãy của bản thân, cô cùng Vi Như Hạ cùng ly, uống một ngụm. Cô dịch lại gần Vi Như Hạ, dùng âm thanh mà chỉ có hai người có thể nghe thấy, nói với cô ấy chuyện mà tất cả bộ phận quảng cáo chỉ có cô biết.

“Lúc trước chị có tham gia một hôm, mọi người cùng nhau hát. Lúc đó Tổng Mộng cũng hát bài, sau đó liền thấy Lạc Đường bảo cô ấy hát tiếp mấy lần. Cũng là vì chuyện này Tổng Mộng và Lạc Đường mới có vụ tình cảm.”

Âm thanh trong KTV cùng tiếng nâng ly cạn chén không ngừng, giống như từng mũi tên đâm thủng màng tai. Màn hình lúc sáng lúc tối, Vi Như Hạ quay đầu nhìn Trần Bội Ny, cô ấy chỉ cười nhàn nhạt với cô, quay đầu đi nhìn bọn họ hát.

Lời Trần Bội Ny vừa nói giống như một cái xúc tu nhỏ, từng chút từng chút gãi lồng ngực cô. Vì Như Hạ đột nhiên cười, cô uống một ly rượu, cảm thấy có chút không hiểu tại sao.

Không những Lạc Đường đang tiếp cận cô, mà bây giờ tất cả mọi người cũng đều khuyên cô nên dựa vào anh ấy.

Cuối cùng quả nhiên chơi đến hai giờ sáng, ngày hôm sau vừa hay là cuối tuần, giai đoạn quay quảng cáo đầu tiên đã kết thúc, cho nên có thể nghỉ một ngày. Vì Như Hạ đơn giản ngủ ở khách sạn một ngày, ngủ đến hai giờ chiều mới dậy.

Cô đầu tiên gọi điện thoại cho bố, sau đó gọi một suất ăn bên ngoài. Vừa ăn xong, Sầm Niệm Bạch liền gọi điện thoại đến. Quảng cáo của bọn họ vừa bắt đầu ổn định, hiệu quả không tồi, Sầm Niệm Bạch sau khi đến còn tiến cử vài ông chủ cho cô. Nhưng trước mắt cô gặm cái bánh mì LO này đã đủ rồi, cũng không muốn tiếp nhận nhiều.

“Đi chơi không?” Sầm Niệm Bạch hỏi.

Lần này sau khi Vì Như Hạ đến An Thành, hai người mới gặp nhau một lần, cả bọn họ đều rất bận.

Cho dù có ngàn chén không say, Vì Như Hạ vẫn có chút không thoải mái, hướng hồ nhìn ánh nắng bên ngoài, cô liền thấy cả người đang đổ mồ hôi rồi.

“Thôi, không ra ngoài đâu, nóng lắm.”

“Sao bây giờ em lại biến thành trạch nữ* rồi?” Sầm Niệm Bạch cười nhẹ một tiếng.

(*Trạch nữ: Từ này dùng để miêu tả các cô gái có tính cách lập dị, thích ru rú trong nhà, trong phòng ôm máy tính, xem phim, đọc truyện,...)

“Cũng không phải là trạch nữ, chỉ là có chút mệt.” Vì Như Hạ uống một ngụm nước, cảm khái nói: “Tiền không dễ kiếm mà.”

Sầm Niệm Bạch cười, nói: “Vậy đưa em đi thả lỏng, đến phòng chơi game?”

Đặt cốc xuống, Vì Như Hạ dựa người vào bàn sách, cười đáp: “Cái này được.”

Hai người nói chơi là chơi trò <Ám sát giả> của LO, trò chơi này mới nổi hai năm trước. Tuy độ hot không bằng trước nhưng vẫn là nổi nhất với các tay chơi game trên thị trường.

Quy tắc trò chơi rất đơn giản, 99 người tạo thành một đội, sinh tồn hoang dã, ám sát người chơi khác, người sống sót cuối cùng sẽ giành được thắng lợi, hơn nữa sẽ giành được các loại danh hiệu và phần thưởng.

Sầm Niệm Bạch là level bạch kim, Vì Như Hạ và anh cùng chơi, dù không giành được vị trí thứ nhất, nhưng trong top 10 cũng có thể lấy được không ít phần thưởng.

Hai người nhập ID vào trò chơi, Vì Như Hạ chọn nhân vật là người trợ giúp, nửa đánh nửa hỗ trợ. Sầm Niệm Bạch chọn nhân vật là một tên sát thủ, chủ yếu là công kích.

Vì Như Hạ chơi trong vai trò trợ giúp Sầm Niệm Bạch, hai người vào rừng mưa nhiệt đới, giết một người xong, màn hình hiển thị chỉ còn 30 người chơi sống sót.

Bản đồ bọn họ chơi không ngừng thu nhỏ lại, hai người dựa theo chỉ dẫn của bản đồ, chạy theo hướng đến bên hồ, lúc vừa đến Sầm Niệm Bạch suýt chút bị cá sấu cắn chết, sau đó cô tăng thêm cho anh nửa phần máu để hồi sinh.

Hai người chuẩn bị mang theo công cụ băng qua hồ, Sầm Niệm Bạch đột nhiên nói một tiếng: “Chết rồi chết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41-2

Editor: Team Tứ Phương 2

Hai người chuẩn bị mang theo công cụ băng qua hồ, Sầm Niệm Bạch đột nhiên nói một tiếng: “Chết rồi chết rồi.”

Vì Như Hạ mở âm thanh, nghe thấy câu này của Sầm Niệm Bạch, hỏi: “Sao vậy?”

Lúc nói xong, trước mặt chợt xuất hiện nhân vật ông chú mặc áo đỏ có chữ thập trên tay áo, ông chú trong trò chơi có vai trò là thầy thuốc, chủ yếu là

cho máu.

Cô vẫn chưa nói xong, Sầm Niệm Bạch liền kéo cô trốn đi, vừa trốn vừa nói: “Đây là cao thủ đệ nhất đấy!”

Hai người trốn chưa được xa, “Cao thủ đệ nhất” đã đi đến trước mặt bọn họ, sau đó bắt lấy Sầm Niệm Bạch tiêm cho anh một liều, lượng máu của Sầm Niệm Bạch trong nháy mắt trống không, chết rồi.

Lúc này Sầm Niệm Bạch còn có chút phản kháng, nhưng thao tác của “Cao thủ đệ nhất” trong trò chơi đã cấp 6 rồi, phản kháng của anh căn bản là vùng vẫy bất lực.

Vì Như Hạ nhìn một chút, bây giờ còn 16 người chơi, còn sống sót lại đều là cao thủ, Sầm Niệm Bạch chết rồi thì cô cũng sống không lâu nữa, chết dưới tay “Cao thủ đệ nhất” còn có chút vinh dự.

Tại lúc cô buông bỏ vùng vẫy chuẩn bị đến lượt mình bị chích, “Cao thủ đệ nhất” đột nhiên chạy đi.

Vì Như Hạ: “...”

Lúc “Cao thủ đệ nhất” chạy trốn, Vì Như Hạ nhìn số người chơi còn lại đang chết với tốc độ ánh sáng, chỉ có “Cao thủ đệ nhất” lúc này sừng sững không ngã.

Thực ra ID của anh ta không phải là “Cao thủ đệ nhất”, tên trong trò chơi là “L23”

Cuối cùng, người sống sót trong trò chơi chỉ còn lại cô và L23. Vì Như Hạ không cần chạy cũng không cần trốn, L23 liền chạy lại tìm cô rồi.

Cô đứng ở vị trí thứ 2, trong lòng Vì Như Hạ rất hài lòng. Lần này, chắc hẳn L23 nên chích cô rồi.

Nhưng chuyện lại phát sinh vượt quá những gì cô dự liệu, L23 vốn không chích cô. Anh ta cởi trang bị trên người ra, chọn một vũ khí có lực sát thương mạnh nhất ném tới trước mặt Vì Như Hạ.

Anh ta không mở âm thanh, Vì Như Hạ dựa theo hai chữ đó, trong khung nói chuyện gõ mấy chữ gửi qua.

Đây chỉ là suy đoán, Lạc Đường đáng lẽ không biết tên trong trò chơi của cô mới đúng. Nhưng không phải anh thì là ai? Ai sẽ chủ động đưa đầu cho cô chứ?

Lúc cô đang nghĩ, L23 gửi tới một tin nhắn.

Vì Như Hạ nhìn chữ “Ủm” đơn giản kia, trong lòng như được mở máy lạnh, thổi khốc môi cô giương lên, tim nhảy loạn hết lên rồi.

, cũng là dùng chính cái ID này.>

Chuyện liền hiểu rõ, Vì Như Hạ cười lên.

Lạc Đường dùng từ “cậu”, xem ra cũng biết Sầm Niệm Bạch là một cái tên nguy trang, dù sao Sầm Niệm Bạch hạng bạch kim, đằng sau có thể tra ra được số liệu.

Vì Như Hạ không tiếp tục đánh chữ, gửi Lạc Đường một đoạn ghi âm. Lạc Đường vừa nhận được, Vì Như Hạ liền cười đáp: “Sầm Niệm Bạch nói anh ta có thuê người bên ngoài, sẽ thắng chắc, cho nên em mới đánh cùng anh ta.”

Cô vừa nói xong, Lạc Đường bèn nói với cô một câu: “Trò chơi là do anh sáng lập, anh mới là người giỏi nhất.”

Vì Như Hạ: “...”

Không có cách nào phản bác.

“Vẫn còn chơi sao?” Lạc Đường hỏi.

“Choi!” Vì Như Hạ ôm chặt bắp đùi này.

Ôm chân Lạc Đường, Vi Như Hạ thậm chí còn vượt qua Sầm Niệm Bạch. Cùng đánh xong trận này, Vi Như Hạ nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối rồi. Lạc Đường vẫn đợi cô mời, hình ảnh biểu tượng vẫn luôn sáng, trong lòng Vi Như Hạ có hơi xúc động, cô gõ mấy chữ gửi qua.

Bên kia rất lâu không có động tĩnh gì, lúc Vi Như Hạ muốn gửi ghi âm qua, Lạc Đường đáp lại một câu.

Ngón tay Vi Như Hạ đặt trên màn hình, lòng bàn tay bị màn hình ngăn cách, dường như có thể cảm nhận thấy dòng điện nhỏ. Cô cười lên, gửi một tin nhắn qua.

< Wr: Được, em đợi anh >

Gửi xong tin nhắn, Vi Như Hạ liền đứng dậy thay quần áo lại. Hôm nay cô dậy liền rửa mặt đánh răng, đến quần áo ngủ đều chưa thay.

Lúc cô vừa muốn vào phòng tắm, Sầm Niệm Bạch gọi điện cho cô hỏi: “Vẫn đánh à?”

Sau khi Sầm Niệm Bạch bị Lạc Đường giết chết, thì đúng lúc có việc bận, bây giờ xong việc rồi, liền chạy đến tìm Vi Như Hạ tiếp tục chơi.

Vi Như Hạ từ chối nói: “Không được rồi, tôi ra ngoài ăn ít đồ.”

Nghe thấy trong giọng Vi Như Hạ không che được ý cười, Sầm Niệm Bạch hỏi: “Không phải cô nói bên ngoài nóng nên không muốn ra à? Tôi nói cho cô hay, bây giờ càng nóng hơn, tôi vừa từ bên ngoài về.”

“Tôi không sợ nóng.” Vi Như Hạ sau khi đáp lại một câu, cười ha ha cúp điện thoại.

Vi Như Hạ thay xong quần áo rồi đeo ít trang sức, để khiến cô nhìn ra không quá tùy tiện. Cô đeo một cái túi xuống lầu, Lạc Đường đã ở đại sảnh đợi cô.

Hôm nay anh không mặc âu phục, chỉ mặc một chiếc áo trắng và một chiếc quần đùi đen, lộ ra phần chân rắn chắc. Trong đám đông tỏa ra ánh sáng đẹp trai rạng ngời.

Anh đang ngồi ở giữa ghế dài, liền có ánh mắt của mấy cô gái không ngừng nhìn qua, lúc Lạc Đường quay đầu nhìn thấy Vi Như Hạ, các cô gái gần đó lại thì thầm thán phục.

Anh cho dù là thiếu niên hay là trưởng thành, đều mang theo sức hấp dẫn không cưỡng lại được, đây chính là sức mạnh của đẹp mắt.

Vi Như Hạ mặc áo cộc quần sooc đơn giản, cô thích màu sắc tươi mát, chất liệu là vải dày, nhìn vừa thoải mái vừa mát mẻ. Cô quần tóc lên, để lộ ra vầng trán nhẵn bóng sáng sủa và dung mạo khí chất, đáng người cao gầy, khí chất không thua người mẫu chút nào.

Hai người gặp nhau ở đại sảnh, dưới ánh mắt chăm chú của cả nam lẫn nữ đi ra ngoài.

Sầm Niệm Bạch không lừa người, hình như vì ngày mai có mưa nên hôm nay thời tiết rất oi bức, thậm chí đèn đường đều bị hơi nước hấp hơi làm mờ ảo. Vi Như Hạ vừa lên xe Lạc Đường liền cảm thấy sau gáy chảy một lớp mồ hôi. Lạc Đường khởi động xe mở máy lạnh, cô mới tỉnh lại một chút.

Lạc Đường lái xe đi, ngón tay thon dài đặt trên vô lăng, vừa lái xe vừa hỏi: “Em muốn ăn gì?”

Vi Như Hạ dựa vào ghế, ngồi thoải mái, cô nói với Lạc Đường: “Anh muốn ăn gì? Em mời.”

Cô vừa nói ra, Lạc Đường liền nhìn sang, lông mi anh vừa dài vừa cong, bên dưới là đôi mắt đen sáng như mực. Vi Như Hạ bị nhìn có chút giật mình, cười nhẹ nhẹ, nói: “Là để cảm ơn anh hôm nay giúp em chơi game.”

Lúc đó muốn hẹn Lạc Đường ra, trong lòng cô đành dùng lí do này để thuyết phục bản thân, thực ra cô muốn hiểu, trong tám năm này Lạc Đường đã thay đổi bao nhiêu. Bây giờ thật sự đi rồi, thì không gian trầm mặc giữa hai người có chút ngại ngùng.

Lạc Đường hiểu ý của cô, chuyên tâm lái xe, Vi Như Hạ quay đầu nhìn ngoài cửa.

Ban đêm ở An Thành, xe cộ tấp nập, cảm giác như ngồi xe nước Mã Long*, có chút cảm giác như ngồi xe lửa.

(*车水马龙 “xa thủy mã long”: xe nối tiếp nhau như nước chảy, ngựa nối đuôi nhau như một con rồng.)

Cho dù thời tiết nóng như vậy, người bên ngoài vẫn không ít, nhất là ở đường lớn.

Con đường này là con đường ẩm thực, trước cửa là một tòa nhà khí thế hào hùng, cảm giác như chợ đêm thời cổ.

Ngoài cửa của tòa nhà, người qua người lại, có thể nhìn thấy người bán đồ ăn ngon ở đầu đường.

Vi Như Hạ nhìn theo xe ở trước vào rồi dần dần nhìn về sau, đợi đến cửa chính, cô thấy dây đồ ăn bên đường dài không thấy cuối. Cô quay đầu lại nhìn Lạc Đường một cái, anh nói: “Ăn ở đây đi.”

Bên ngoài rất nóng, nhưng sự mới lạ và tiếng kêu nhiệt tình bên trong con phố làm Vi Như Hạ quên đi cái nóng. Lạc Đường đỗ xong xe, hai người cùng đi vào con đường ẩm thực.

Con đường ẩm thực rất có nề nếp, mỗi chỗ là một quán ăn nhỏ, quầy ở ngoài cửa, bên trong là nơi ăn. Bây giờ là thời gian nóng nhất, bên trong có rất nhiều người.

Vi Như Hạ ngửi thấy mùi thơm, đi thẳng về phía trước, Lạc Đường đi theo sau cô, một lúc sau thì thấy Vi Như Hạ dừng lại ở một quầy ăn trước mặt.

Người ở quán này so với các quầy khác trông đối ít, chủ quán nhìn Vi Như Hạ hưng phấn đứng trước quầy, nhanh chóng cười tiếp khách, nói: “Người đẹp đến ăn xiên sao?”

“Ừm.” Mặt Vi Như Hạ không đổi sắc, cô chỉ chỉ nói: “Tôi muốn hai xiên bọ cạp, hai xiên ve sầu.”

Gian hàng này ít người cũng là có nguyên nhân, vì trên quầy bán của ông ta đều là các xiên côn trùng các loại.

Thứ đồ này thực chất có hàm lượng protein cao, nhưng rất nhiều người đều sợ, không dám đến ăn. Vi Như Hạ một chút cũng không sợ, lúc nhỏ cô ở Đồng Trấn, cùng Ngô Vũ tìm thấy ở dưới tầng đá con bọ cạp, mùa hè cùng anh bắt ve sầu, cuối cùng được mẹ Ngô Vũ rán dầu sau đó hai người chia ra ăn.

Loại côn trùng này vốn rất cứng, rán dầu xong lại cảm thấy đặc biệt ngon, mùi vị vô cùng thơm. Cô đã rất lâu không ăn rồi, không ngờ ở đây có bán.

“Được.” Chủ quán cười tí mắt lên tiếng, cầm bốn xiên nhanh chóng cho vào dầu chiên lên.

Nhìn chủ quán bắt lửa lên, Vi Như Hạ mới nhớ đến việc hôm nay cô mời Lạc Đường ăn cơm, không thể chỉ lo cho bản thân. Cô cầm lấy xiên côn trùng, quay đầu hỏi Lạc Đường: “Anh có muốn ăn không?”

Lúc cô cầm xiên côn trùng đưa ra trước mặt Lạc Đường, trong nháy mắt anh nhìn chằm chằm vào côn trùng, mi tâm nhíu lại.

Vi Như Hạ có chút không tin nhìn anh, cười nói: “Anh sợ à?”

“Không sợ.” Lạc Đường thả lỏng mi tâm, thần sắc nhàn nhạt nói: “Nhưng tôi không ăn.”

Sau khi anh nói xong, Vi Như Hạ xem như trò đùa giờ xiên bọ cạp đưa qua, Lạc Đường nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, nghiêng người né tránh.

Lạc Đường sợ hay không khó mà nói, nhưng Vi Như Hạ cảm thấy người đến ta đi chơi rất vui, giống như được quay về thời kì trung học, lúc hai người đang theo đuổi nhau.

Vi Như Hạ cầm xiên côn trùng dọa Lạc Đường, nhất thời quên mất trọng tâm, đợi lúc cô hồi phục tinh thần đã sắp ngã xuống. Trong nháy mắt cô mất trọng lực, eo đột nhiên xuất hiện hai cánh tay, giữ vững cô lại.

Vì sự bất ngờ này làm Vi Như Hạ hô hấp có chút bất ổn, tim cô nhảy loạn lên cảm nhận trên eo có bàn tay to của đàn ông, nóng bỏng có lực, xuyên qua lớp áo mỏng truyền đến phần eo nhạy cảm của cô, cô bỗng chốc đỏ mặt.

Cùng lúc đó, bên tai cô truyền đến âm thanh trầm ổn khàn đặc của người đàn ông, hình như còn mang theo sự kìm nén mơ hồ.

“Cần quấy.” Lạc Đường nói.

Tác giả có lời muốn nói:

Hạ Hạ: Tên trong trò chơi của anh có ý gì chứ?

Đường Đường: 23 là số thứ tự của chữ W. L có thể hiểu Lạc Đường cũng có thể hiểu là “Love”.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42-1

Editor: Team Tứ Phương 2

Thứ hai, Tổng Mộng tham gia vào đoàn. Vì Như Hạ đang cùng nhiếp ảnh gia lão Oai điều chỉnh máy móc, nghe được âm thanh ồn ào ở cửa, ngẩng đầu nhìn qua thì thấy Tổng Mộng lạnh lùng đi ở phía trước.

Trợ lý Tiểu Viên đem cà phê đưa cho Vì Như Hạ, nhún vai nói: “Ra về cao ngạo gì chứ.”

Cao giá đến mấy cũng phải tới chào hỏi đạo diễn, nhưng Tổng Mộng không đến, là người đại diện của cô ta đến. Người đại diện tên Trương Tuyết, là một người phụ nữ tóc ngắn hơn ba mươi tuổi, lúc tới tìm Vì Như Hạ, trên mặt vui tươi hơn hờ. Đã làm người đại diện thì đều là người có kinh nghiệm, công phu đối mặt với bên ngoài từ trước đến nay đều rất thành thạo.

“Chào đạo diễn Vi, tôi là Trương Tuyết, người đại diện của Tổng Mộng.” Trương Tuyết vừa cười vừa đưa danh thiếp, sau đó nói với Vì Như Hạ: “Tôi hôm qua Tổng Mộng suốt đêm đóng phim, hôm nay mới từ ngoại tỉnh trở về gấp.”

Cái gọi là duỗi tay không đánh người cười*, Vì Như Hạ tiếp nhận danh thiếp, cười cười nói: “Vậy Tổng tiểu thư là muốn nghỉ ngơi trước sao?”

(*伸手打笑脸人 – Thân thủ bất đả tiếu kiểm nhân: không ra tay đánh người tươi cười.)

Trương Tuyết ngay từ đầu đã tìm hiểu Vì Như Hạ, biết Vì Như Hạ tuổi không lớn, là người mới, hình như còn có quan hệ với người đứng đầu LO. Cô ta cho rằng đối phương còn non nớt, không nghĩ tới nói chuyện cũng rất có kinh nghiệm.

Chỉ một câu đơn giản không thể đoán trước này, bên trong mang theo chút ý vị châm chọc, Tổng Mộng chỉ tới quay quảng cáo, tất nhiên sẽ không thể nghỉ ngơi. Trương Tuyết hơi khựng lại, nói tiếp: “Không cần, Tổng Mộng nhà chúng tôi vẫn có thể quay tiếp, cô ấy rất kiên trì.”

“Vậy được.” Vì Như Hạ cũng không khách khí, cảm kích bản vỗ vào tay, nói với mọi người: “Bắt đầu thôi.”

Tổng Mộng xác thật rất có thể kiên trì, cũng rất kiên cường, nhưng cô ta kiên trì đến đâu chỉ là lúc không buồn ngủ. Dù sao cũng là suốt một đêm không ngủ, căn bản trạng thái không ổn, lúc Vì Như Hạ kêu “cắt” ba lần, mặt Tổng Mộng rất nhanh liền sầm xuống. Trương Tuyết bên cạnh không giữ được, Tổng Mộng đã đi đến trước mặt Vì Như Hạ, ngữ khí nóng nảy hỏi một câu.

“Xin hỏi đạo diễn, hôm nay không thể quay xong đúng không?”

Tổng Mộng nhân khí cao, tuy rằng hình tượng bên ngoài vẫn luôn là hiền hoà nhân ái, nhưng cũng có những tin tức nhỏ nói cô kiêu ngạo làm cao. Dù sao cũng là minh tinh lớn như vậy, thật sự tâm cao khí ngạo thì cũng bình thường.

Vì Như Hạ cúi đầu cùng lão Oai xác định hình ảnh một chút, ngẩng đầu cười với Tổng Mộng, ngữ khí ôn hòa nói: “Có khả năng sẽ không quay xong.”

Người phụ nữ trước mặt này có một loại khí chất vô hình tỏa ra có thể dọa người. Tổng Mộng cau mày lại, trong cổ họng phát ra một tiếng cười lạnh nói: “Hợp đồng viết tôi chỉ tham gia quay một ngày, như thế nào, các người muốn bội ước sao?”

Nhiều người ở đây, còn có nhiếp ảnh gia, Trương Tuyết nghe vậy bèn giữ chặt Tổng Mộng, nói với Vì Như Hạ: “Đạo diễn Vi, xin lỗi, cô ấy không có ý đó đâu. Cả ngày hôm qua cô ấy phải đóng phim cho nên trạng thái không tốt, trong lòng không thoải mái. Cô xem có thể nghỉ ngơi một chút không?”

Trương Tuyết vừa nói dứt, tươi cười trên mặt Vì Như Hạ liền biến mất, cô đóng kịch bản trên tay lại, ngẩng đầu nhìn Trương Tuyết, nói: “Là cô ta tự chọn làm việc liên tục, đây là vấn đề của cô ta. Mà vấn đề của tôi là, cô ta đã nhận tiền thì phải làm việc cho tôi, phải đem trạng thái tốt nhất diễn ra điều tôi muốn.”

Nói xong, tầm mắt Vì Như Hạ chuyển tới trên người Tổng Mộng, nói: “Nếu nhắc tới hợp đồng thì trong đó yêu cầu Tổng tiểu thư cô phải phối hợp làm việc với tôi, nhưng mà cô thì vẫn luôn không hợp tác, bội ước chính là mấy người đi?”

Nói thật, Tổng Mộng có thái độ này đối với Vì Như Hạ, hoàn toàn là coi thường cô.

Vì Như Hạ vừa nói xong, Tổng Mộng nghe được, hơn nữa tính tình cô ta cũng không phải tốt gì. Cô ta tháo đồ trang sức trên đầu ném xuống đất, sau đó đẩy Vì Như Hạ ra, nói: “Không quay nữa!”

Sức lực của Tổng Mộng lần này không nhỏ, Vì Như Hạ bị đẩy đến lão Oai một chút, Trương Tuyết bên cạnh căn bản không bận tâm cô, chạy nhanh đi tìm Tổng Mộng. Vì Như Hạ được lão Oai cùng Tiểu Viên giữ chặt, Tiểu Viên nhìn Tổng Mộng tức giận bỏ đi, hỏi Vì Như Hạ: “Muốn gọi quản lý đến đây hay không, như thế này cũng thật quá đáng.”

“Khả năng gọi quản lý đến cũng quản không được.” Mấy nhân viên đứng ở cửa nói, “Tổng Mộng đi tìm Lạc tổng.”

“Định mệnh!” Cả bộ phận quảng cáo liền kêu lên.

Vì Như Hạ đưa kịch bản trên tay cho Tiểu Viên, đứng dậy muốn đi ra ngoài. Tiểu Viên giữ chặt cô, sốt ruột nói: “Đạo diễn, cô muốn đi chỗ nào vậy?”

“Tôi đi tìm Lạc tổng.” Vì Như Hạ bình tĩnh nói.

Tiểu Viên liếc mắt nhìn lão Oai, mọi người cùng hợp tác, mồm năm miệng mười ra chủ ý nói: “Vẫn là chờ quản lý đến đây rồi cùng đi đi, bằng không.....”

Bằng không, người bị hại khẳng định là Vi Như Hạ. Tống Mộng có chút tai tiếng với Lạc tổng, chuyện này tuyệt không phải tin đồn vô căn cứ, khẳng định bọn họ có quan hệ.

“Tôi không làm sai việc gì.” Vi Như Hạ có chút đau đầu, thật sự là lúc quay Tống Mộng rất không phối hợp, cô có thể cảm nhận được Tống Mộng đang tỏ vẻ mệt mỏi và xem thường, loại người này sao có thể trở thành tiểu hoa đán được yêu thích nhất.

Hay là nói, cô ta cố ý nhân cơ hội tốt này đi tìm Lạc Đường làm nũng?

Nghĩ đến đây, Vi Như Hạ bổ sung một câu, nói: “Tôi tin tưởng Lạc tổng sẽ xử lý công bằng việc lần này.”

Toàn bộ mọi người: “.....”

Đạo diễn Vi thật đúng là ngây thơ!

Lúc Vi Như Hạ đến văn phòng Lạc Đường, Don đã chờ ở cửa. Nhìn thấy Vi Như Hạ, anh ta một chút ngoài ý muốn cũng không có, giúp cô mở cửa nói: “Tổng tiểu thư đã ở bên trong.”

Sau khi cùng Don nói lời cảm ơn, Vi Như Hạ vào cửa, lúc đứng chỗ ngưỡng cửa, liền nghe được Tống Mộng kể với Lạc Đường tội lỗi của Vi Như Hạ.

Vi Như Hạ nghe được một lúc, cô ta thực sự kể được một loạt tội lỗi trong thời gian ngắn như vậy. Không hổ là nữ minh tinh đang hot nhất trong giới, có thể viết ra một văn án dài như vậy.

“Vào đi.” Lạc Đường nói một tiếng.

Thời điểm Tống Mộng nói chuyện cũng không cố tình lấy lòng, mà là dùng giọng điệu như bị ủy khuất vậy, lên án với Lạc Đường rằng bộ phận quảng cáo bọn họ ức hiếp cô ta.

Tiền hạ thủ vi cường*, như vậy công ty sẽ lấy trách nhiệm cùng ích lợi mà tranh chấp cãi cộ cùng phòng làm việc của cô, chính vì vậy với loại tình huống này bọn họ sẽ trấn an cô ta trước. Đương nhiên không phải Tống Mộng thật sự muốn làm lớn chuyện, chỉ là cô ta muốn gặp Lạc Đường, thuận tiện bắt Vi Như Hạ xin lỗi mình, khiến cô biết cô ta cùng Lạc Đường có quan hệ, đẩy lên nhuệ khí của mình.

*(*Tiền hạ thủ vi cường: Ra tay trước thì sẽ chiếm được lợi thế.)*

Sau khi nghe một tiếng này của Lạc Đường, Tống Mộng ngẩng đầu nhìn anh một cái, thấy Vi Như Hạ từ sau cánh cửa đi vào, cười với anh, cô ta liền nhún nhún vai.

Đương nhiên Tống Mộng là sẽ không chào hỏi cùng Vi Như Hạ, nhưng Trương Tuyết lại đi trước một bước, còn muốn cùng Vi Như Hạ bảo trì hòa khí. Nghề sĩ có thể tỏ vẻ kiêu căng còn do giá trị của bản thân, cô thì không có, vậy nên phải cố gắng duy trì mối quan hệ bên ngoài.

“Đạo diễn Vi.” Trương Tuyết cười nói xong, ngẩng đầu nói tiếp với Lạc Đường, “Chỉ là do Tống Mộng của bọn tôi cùng đạo diễn Vi xảy ra chút hiểu lầm nhỏ, đến đây tìm Lạc tổng, cũng là muốn anh ra mặt giải hòa một chút.....”

Sau khi nghe xong câu chuyện của Trương Tuyết, Lạc Đường vẫn luôn ngồi ở sau bàn liền đứng lên, anh nhìn Vi Như Hạ, hỏi: “Uống cái gì?”

Vi Như Hạ ngồi xuống một bên sofa, cười rộ lên nói: “Nơi này của anh cũng không có cái gì khác, uống sữa bò vị dâu đi.”

Hai người một hỏi một đáp, ngắn gọn bình thường, lại khiến Trương Tuyết cùng Tống Mộng ngây ngẩn cả người. Nghe Vi Như Hạ trả lời, hình như cô là khách quen của văn phòng Lạc Đường. Ở thời điểm các cô cho rằng Lạc Đường sẽ kêu trợ lý lấy sữa bò cho Vi Như Hạ, thì Lạc Đường đứng dậy tới chỗ quầy bar, chỉ chớp lát sau, bưng một ly sữa bò dâu tây đặt ở trước mặt Vi Như Hạ.

Tống Mộng, Trương Tuyết: “...”

Trương Tuyết trước hết lấy lại tinh thần, cô ta nhìn Vi Như Hạ một chút kinh ngạc cũng không có mà chỉ cầm lấy ly sữa lên uống một ngụm, nháy mắt hiểu ra lý do vì sao Vi Như Hạ còn trẻ như vậy lại có thể làm đạo diễn quảng cáo tuyên truyền trò chơi mới.

Cô ta nói năng có chút lộn xộn, ngẩng đầu nói với Lạc Đường: “Lạc tổng, chúng tôi...”

Lạc Đường đứng ở bên cạnh Vi Như Hạ, sau khi nhìn cô uống xong, ngẩng đầu nhìn lướt qua Trương Tuyết cùng Tống Mộng, khóe môi anh hơi nhếch, nói: “Các cô nói tôi đều đã hiểu, lát nữa tôi sẽ cùng đạo diễn Vi xác nhận một chút.”

Tống Mộng nói nhiều như vậy, nhưng phải tới lúc Vi Như Hạ đến, Lạc Đường mới mở miệng nói với các cô câu đầu tiên. Một câu nói cho có lệ, có thể thấy được sự không để tâm của anh.

Giọng điệu anh nhàn nhạt, ai cũng có thể nghe ra được anh đang muốn đuổi người. Đương nhiên là Trương Tuyết cùng Tống Mộng đều có thể nghe ra

được, ngay từ đầu Tống Mộng làm loạn là ý vào sự quen biết của cô ta cùng Lạc Đường, nhưng hiện tại nếu so trình độ quen biết với Lạc Đường, hiển nhiên là cô ta thua. Con người sẽ luôn thiên vị người quan trọng với mình hơn, cô ta đã làm nũng như vậy mà vẫn không có kết quả. Tống Mộng đóng phim nhiều năm, biết nhà đầu tư mới là ông trời chân chính, cô ta có thể đắc tội đạo diễn, nhưng không thể đắc tội vị đưa tiền cuối cùng kia.

“Vậy được, bọn tôi đi về trước.” Trương Tuyết lời kéo Tống Mộng đứng dậy, cười nói cùng Vi Như Hạ: “Đạo diễn Vi, cô xem nếu vì Tống Mộng không quay được yêu cầu mà cô nói, có thể giúp chúng tôi xin lỗi người trong ekip rồi quay lại một lần nữa được không. Nhưng để Tống Mộng nghỉ ngơi trước, khi trạng thái tốt, nhất định sẽ diễn ra hiệu quả cô vừa lòng nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42-2

Editor: Team Tứ Phương 2

Vi Như Hạ cười nói: “Tôi tăng ca đương nhiên sẽ không thành vấn đề, không biết Tống tiểu thư có nguyên ý hay không?”

Tống Mộng vừa muốn nói chuyện, Trương Tuyết liền kéo cô ta lại nói tiếp: “Nguyên ý, bọn tôi cũng sẽ không làm mọi người tăng ca quá muộn, buổi tối tăng ca Tống Mộng sẽ mời mọi người ăn bữa tối, lúc khác nhất định sẽ bồi thường cho mọi người.”

“Vậy có chút không thích hợp.” Vi Như Hạ ngượng ngừng cười nói.

Có thời điểm, Vi Như Hạ thật sự rất hiền hoà, Trương Tuyết thấy cô đồng ý, sau đó nhẹ nhàng thở ra, nói: “Vậy bọn tôi đến phim trường trước chờ cô.”

“Được.” Vi Như Hạ gật đầu đồng ý.

Hai người nói xong liền đi, sự tình tự nhiên cũng được giải quyết, Vi Như Hạ cũng không sốt ruột đi, dù sao Tống Mộng phỏng chừng cũng phải nghỉ ngơi trong chốc lát mới quay tiếp được, cô liền đem ly sữa bò này uống xong rồi nói.

Lạc Đường nhìn cô uống sữa bò, rồi ngồi xuống bên người Vi Như Hạ, vừa ngồi xuống, tay liền nói lòng cả vạt. Vừa rồi mấy người Tống Mộng ở đây, anh còn đứng đắn, bọn họ vừa đi liền nói lòng cả vạt, xương quai xanh tỉnh xảo như ẩn như hiện, đây là đang muốn dụ hoặc cô sao?

Vi Như Hạ dòi đi sự chú ý, cô uống ngậm sữa bò, hương dầu tây nhân nhạt ở trong miệng từ từ lan tỏa, ngọt. Trong lòng cô cũng rất ngọt, bởi vì lần này Lạc Đường rõ ràng là thiên vị cô. Nhưng mà, Tống Mộng trực tiếp tới tìm Lạc Đường như vậy, mà anh thật sự để cho cô ta vào.

Không phải anh rất bận sao?

“Làm loạn có chút lớn rồi, vốn muốn giải quyết trong nội bộ ekip quảng cáo thôi.” Vi Như Hạ cười nói, “Sao anh có thời gian quản việc này?”

Lạc Đường sau khi cời xong cả vạt, liền dựa người vào sofa, tay phải anh đỡ lấy sau cổ, giữa mày mang theo chút mệt mỏi không dễ phát hiện. Hôm nay anh quả thật là rất bận, vốn dĩ là đang xem văn kiện do phòng kỹ thuật gửi đến. Vi Như Hạ hỏi xong, Lạc Đường hơi nghiêng đầu, ánh mắt anh hơi trầm xuống, dưới cặp lông mi dài, đôi mắt đen lấy tỏa sáng.

“Anh quản, em mới có thể tới văn phòng của anh.”

Đại ý chính là anh muốn gặp em.

Tống Mộng sau buổi sáng bị thua thiệt kia, nghỉ ngơi nửa giờ, tinh thần phần chấn quay nốt phần còn lại. Nhưng trong lúc quay vẫn có cảnh chưa đạt, Vi Như Hạ yêu cầu làm lại. Mỗi một lần quay lại, Tống Mộng đều toàn lực phối hợp, không còn một câu oán hận.

Quay xong đã là 9 giờ tối, Tống Mộng nói được thì làm được, tặng mỗi người trong ekip quảng cáo bao lì xì năm trăm, hơn nữa bao một nhà hàng buffet mời bọn họ đi ăn khuya.

Sau khi làm xong, Trương Tuyết mang theo Tống Mộng rời đi. Bọn họ vừa đi, ekip quảng cáo nháy mắt liền hoan hô lên, không chỉ bởi vì có bữa tiệc lớn ăn, còn bởi vì hoàn thành thuận lợi công tác hôm nay.

Vi Như Hạ cùng lão Oai kiểm tra nốt cảnh quay cuối cùng, sau khi xác nhận không có sai sót, cô khép kịch bản lại, bóp cổ ngựa đầu quay một vòng, xương cốt rắc rắc kêu vang, có chút mệt mỏi.

Tiểu Viên đứng ở bên người Vi Như Hạ, suy nghĩ đen tối mà cười trộm, Vi Như Hạ nhận thấy được cô ấy cười trộm, nhìn cô nàng một cái, cười nói: “Vui vẻ như vậy à?”

Tuy Vi Như Hạ cùng Tống Mộng phát sinh bất hòa, nhưng kỳ thật đối với bọn họ rất tốt, tính cách cũng hiền hoà. Hôm nay sự tình xảy ra quá huyền

huyền, cô không ngăn được lòng hiếu kỳ, hỏi Vi Như Hạ: “Đạo diễn Vi, mấy người ở văn phòng Lạc tổng đã xảy ra việc gì vậy? Bọn em còn tưởng rằng.....”

“Còn tưởng rằng em sẽ bị ức hiếp, vài người còn đến văn phòng tìm chị.” Trần Bội Ny cười nói.

Nhóm cộng tác thể nhưng thật sự rất quan tâm cô.

Sau khi Tiểu Viên nghe Trần Bội Ny nói xong, vội vàng gạt đầu, theo sau hỏi: “Lạc tổng là thiên vị chị đúng không?”

“Đây không phải thiên vị.” Vi Như Hạ nhìn cô gái nhỏ, cười nói: “Ngay từ đầu chị không nói quá, Lạc tổng khẳng định sẽ công bằng xử lý chuyện này. Vốn dĩ là Tống Mộng sai mà?”

Tiểu Viên gạt đầu nói: “Vây cũng đúng.”

Trần Bội Ny bên cạnh cười, Vi Như Hạ theo tầm mắt của cô ấy, cũng cười cười. Cô thu dọn đồ đạc nói, “Em có chút mệt, không theo mọi người đi ăn được rồi.”

“Tốt xấu gì em cũng phải ăn một chút chứ.” Trần Bội Ny quan tâm nói.

“Không cần, em về khách sạn sẽ gọi cơm hộp.” Thu thập đồ đạc xong, Vi Như Hạ luống loát đeo balo lên, vẫy tay tạm biệt mọi người.

Cô phải nhanh chóng đến bãi đậu xe dưới tầng hầm, bằng không sẽ không đuổi kịp Tống Mộng.

Hôm nay Tống Mộng xem như đã ăn lỗ nặng, vừa chụp xong, vẻ tươi cười treo trên môi nháy mắt sụp đổ, mời riêng Vi Như Hạ ra, dùng hết những từ ngữ thô tục cô ta biết, chửi Vi Như Hạ rất thảm.

Chính thời điểm đang nhỏ giọng chửi, cô ta nhận được điện thoại của Lý Văn, lúc ấy do suốt đêm công tác, vốn dĩ đêm nay cô ta muốn cùng nhóm Lý Văn đi tham gia một party tư nhân. Party nếu là tư nhân, người đến dự tự nhiên không phải quý. Tống Mộng biết rõ mình làm nữ minh tinh, tuổi trẻ có hạn, để an toàn nhất vẫn là phải gả cho một nhà tốt.

Nhưng mà, cái party đêm nay liền bị Vi Như Hạ làm hỏng như vậy.

“Tiện nhân!” Lúc Tống Mộng tiếp điện thoại, còn không quên mắng Vi Như Hạ một câu. Máng xong, liền cùng Lý Văn giải thích nói mình không phải đang mắng cô ấy, hơn nữa tổ về hôm nay không thể tham gia được, bởi vì cô đến cũng đã quá muộn.

“Hôm nay sao em quay muộn như vậy?” Lý Văn cười rộ lên, cô ta biết Tống Mộng đi quay quảng cáo tuyên truyền cho game《Băng chiến》. Từ trước đến nay Tống Mộng quay quảng cáo rất nhanh, cô ta xuất thân là người mẫu, vậy nên thích hợp quay quảng cáo.

Nhắc tới quảng cáo, Tống Mộng lại chửi một hồi. Cô ta nhớ tới cảnh tượng hôm nay ở văn phòng của Lạc Đường, Lý Văn cùng Lạc Đường là bạn học cấp ba, Lạc Đường quen biết Vi Như Hạ, nói không chừng Lý Văn cũng quen biết.

“Chị biết Vi Như Hạ không? Cô ta có quan hệ gì với Lạc Đường vậy?”

Lý Văn vừa nghe là Vi Như Hạ, hơn nữa Tống Mộng vẫn luôn ôm ảo tưởng đối với Lạc Đường, nháy mắt hiểu ra vừa nãy cô ta chửi ai. Lý Văn cho Tống Mộng một lời khuyên, nói: “Em tốt nhất đừng chọc đến cô ta.”

Tống Mộng mở to mắt, hỏi: “Làm sao, cô ta cùng Lạc Đường thật sự có quan hệ?”

Lý Văn nghe ngữ khí của Tống Mộng, tám phần là muốn gây chuyện sau lưng Vi Như Hạ, cô nói: “Hai người bọn họ có quan hệ hay không cái này tạm thời không nói chuyện, chỉ bằng chính cô ta cũng có thể làm khó em. Cô ta không hiền lành gì, đừng thấy rằng dễ nói chuyện liền muốn bắt nạt, bằng không cuối cùng bị hại khẳng định là em.”

Nghe Lý Văn nói xong, Tống Mộng liền cười lạnh một tiếng, sau đó chợt nghe thấy tiếng cửa xe Trương Tuyết bị người khác mạnh mẽ kéo ra.

“A!” Tống Mộng khiếp sợ.

Vừa mở ra liền thấy Vi Như Hạ đứng ở đó, cô nhìn thất sắc kính ngạc của Tống Mộng, khoe môi cong cong, nói: “Không cần sợ, tôi muốn nói với cô một câu.”

Tống Mộng thở gấp gấp, hỏi: “Cái gì?”

Tống Mộng rõ ràng là sợ cô, nhưng nhìn sự sợ hãi trong ánh mắt cô ta, Vi Như Hạ lại cười đến vân đạm phong khinh*.

(*Vân đạm phong khinh: chỉ tính cách không màng đến việc gì khác, nhàn nhạt như mây trời, nhẹ nhàng như gió thổi.)

“Lúc ấy cô cùng Lạc tổng hát vài câu bài《Muốn hát về em cho anh nghe》, cho nên mới truyền ra tai tiếng đúng không? Cô biết lúc ấy vì cái gì Lạc tổng cùng cô hát không?”

Vi Như Hạ nhìn Tống Mộng, tươi cười càng tăng, mày nhẹ nhấc.

“Bởi vì anh ấy nhớ tới năm đó anh ấy đã hát bài này cho tôi. Cho nên, về sau cách xa anh ấy một chút.”

Giáo huấn xong Tống Mộng, cô ta liền phóng xe thật nhanh biến mất ở bãi đỗ, Vi Như Hạ coi như không có việc gì, bất tri bất giác cảm nhận được khí nóng dưới tầng hầm.

Cô vừa định xoay người vào thang máy, ai ngờ có một chiếc xe vừa lúc dừng lại chỗ xe của Tống Mộng. Cửa sổ mở ra, Vi Như Hạ liền thấy gương mặt hồ ly của Don.

“Đạo diễn Vi, xin chào.” Don cười chào hỏi.

Vi Như Hạ: “...”

Vi Như Hạ quay mặt đi, bất đắc dĩ cười, vừa nãy mình nói gì chắc tên hồ ly này đều đã nghe thấy. Muốn anh ta không nói với Lạc Đường là không thể, mình vẫn là ngậm lại nên trả lời như thế nào.

“Xin chào.” Vi Như Hạ cười vẫy tay.

“Có muốn tôi đưa cô về khách sạn hay không?” Don cười hỏi.

“Không cần.” Vi Như Hạ cự tuyệt nói: “Tôi tự mình bắt xe là được. “

Sự tình ở bãi đỗ xe, Don nói cho Lạc Đường là chuyện không sớm thì muộn, nhưng cô không nghĩ tới sẽ sớm như vậy. Vi Như Hạ vừa về khách sạn tắm xong, đã thấy Lạc Đường gọi điện thoại đến.

Lúc trên đường Vi Như Hạ đã nghĩ ra nên nói như thế nào với Lạc Đường, cho nên sau khi nhận được điện thoại của anh, cô giành trước một bước, giải thích: “Em là muốn hù dọa Tống Mộng.”

Kỳ thật lý do Vi Như Hạ tìm Tống Mộng đêm nay là vì cô ta ở trước mặt Lạc Đường cung kính với cô, nhưng sau lưng nhất định sẽ đâm dao sau lưng, cho dù bây giờ cô chỉ là một người mới, nhưng cũng phải vì sự nghiệp đạo diễn phim điện ảnh về sau sẵn sàng chuẩn bị. Mà Tống Mộng ở trong giới giải trí, nếu cô muốn làm phim điện ảnh, về sau mọi người đều trong cái vòng tròn này, không thể không giao thiệp. Hiển nhiên, trong giới Tống Mộng nhiều bạn bè, cô không biết sẽ có hại như thế nào.

Sau khi cô nói xong, giọt nước trên tóc liền động lại trên mí mắt cô, cô giờ tay lau đi, liền nghe được Lạc Đường trả lời.

“Vi sao lại dọa?” Lạc Đường trầm giọng nói: “Sự tình vốn dĩ là theo những gì em nói.”

—————o0o—————

Tác giả có lời muốn nói:

Đường Đường: Sự tình vốn dĩ chính là theo những gì em nói, lúc ấy anh hát chính là nhớ tới anh đã hát vì em.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Editor: Team Tứ Phương 2

Thời gian nghỉ ngơi thứ 7, Vi Như Hạ đi một chuyến đến viện kịch nói An Thành. Tám năm trôi qua, viện kịch nói đã khác hơn ngày trước. Vi Như Hạ chụp một bức ảnh, chuẩn bị lát nữa gửi bố xem.

Vừa vào rạp, cô liền nghe thấy âm thanh luyện tập từ đại sảnh truyền đến. Vi Như Hạ từ bên cạnh đi đến, nhìn vào bên trong, quy mô đại sảnh to hơn gấp đôi rồi. Phát triển nhiều năm, kịch nói tuy là ít người, nhưng đã có đoàn thể cố định, cũng tính là phát triển khá thuận lợi.

Cười nhìn diễn viên luyện tập, Vi Như Hạ đi qua hành lang đến phòng làm việc của viện trưởng gõ cửa. Sau khi có sự cho phép, cô đẩy cửa vào trong.

Vừa vào cửa, Vi Như Hạ đã cười lớn, nói: “Chú Vương, đi Thái.”

Trong phòng làm việc có một người gần 60 tuổi đang ngồi, còn có một người phụ nữ 50 tuổi, người đàn ông ngồi ở sau bàn làm việc, người phụ nữ ngồi ở sofa trước bàn, hai người đang nói chuyện gì đó.

Đội Vi Như Hạ vào cửa chào hỏi, hai người trong nháy mắt mang theo nụ cười, gọi một tiếng: “Hạ Hạ.”

Viện trưởng viện kịch nói không có thay đổi gì, Thái Hân Bội thì vẫn là trợ lý diễn viên như trước. Hai người nhìn đã già đi một chút, nhưng trong mắt vẫn mang yêu thương như cũ.

Vi Như Hạ cười đi vào, ngồi trên ghế sofa cạnh Thái Hân Bội.

Lần này cô đến viện kịch là để nói với viện trưởng Vương về vở kịch vào tháng chín này. Tối thứ tư lúc Vi Như Hạ từ quán rượu trở về, ngang qua siêu thị mua đồ vừa hay gặp phải Thái Hân Bội. Sau khi bỏ đi Anh liền từ chức ở viện kịch, lúc đầu bọn họ và trong nước còn liên lạc nhiều chút, sau này dần dần mất liên lạc.

Thái Hân Bội nhìn thấy cô, suýt chút nữa là khóc, hai người đi uống cà phê nói chuyện, biết được Vi Như Hạ hiện tại là đạo diễn. Cô vừa biết viện kịch tháng 9 có vở kịch phải tập, liền muốn Vi Như Hạ đến thử một chút.

Trong kế hoạch nghề nghiệp của Vi Như Hạ, tương lai muốn làm đạo diễn phim điện ảnh. Nhưng cô lại đạo diễn chủ yếu là quảng cáo, đều là những câu chuyện ngắn, cho nên đạo diễn kịch nói có thể là một cơ hội rất tốt. Lúc trước nghỉ hè cùng bố đi lưu diễn, Vi Như Hạ cũng liên hệ với nghiệp ảnh gia và đạo diễn kịch, họ nói nhất định sẽ bồi dưỡng trình độ của cô, chính vì thế mà cô từ nhiếp ảnh gia chuyển sang đạo diễn, đây là một nền móng tốt. Cô cảm ơn Thái Hân Bội xong, nói thứ bảy lại đến.

Kịch bản đã viết ra rồi, Vi Như Hạ đơn giản nhìn một lát. Cô đối với kịch nói coi như là thân thuộc, bởi vì gần đây cứ mỗi lần bố ngẫu nhiên nhìn thấy có học sinh viết kịch bản hay lại đọc cho cô nghe.

Nhìn kịch bản xong, Vi Như Hạ hợp kịch bản lại, ngẩng đầu nhìn viện trưởng Vương nói: “Cháu muốn thử, cảm ơn chú Vương đã cho cháu một cơ hội.”

Viện trưởng Vương nhìn Vi Như Hạ sau khi trưởng thành, trong lòng có rất nhiều cảm xúc. Lúc cô cùng đoàn kịch đi lưu diễn mới là một cô bé 17 tuổi. Mẹ mất, bà qua đời, hai bố con nương tựa vào nhau, sau đó bố cũng xảy ra chuyện.

Vi Như Hạ trong giới đã có thành tích nhất định, lại cộng thêm mối quan hệ với Vi Tử Thiện, về tình về lý, công việc này chỉ cần cô muốn làm, ông khẳng định đều sẽ cho cô.

“Vây được, đầu tháng chín chúng ta sẽ bắt đầu tập luyện, kịch nói không giống truyền hình, làm một lần liền xong cho nên mọi chuyện không thể qua loa đại khái được” Viện trưởng Vương cười nhắc nhở.

“Cái này cháu biết, chú Vương yên tâm đi, coi như cháu có tính đập tan thương hiệu của mình, cũng không đập tan thương hiệu của nhà rạp.” Vi Như Hạ cười trả lời.

Công việc nếu đã quyết định, mọi người liền bắt đầu nói chuyện riêng. Liên quan đến tình hình của Vi Tử Thiện, Thái Hân Bội đại khái đã nói qua với viện trưởng Vương.

“Sau khi bố khỏi bệnh, cháu có tính đưa bố về nước phát triển không?” Viện trưởng Vương hỏi.

Việc phục hồi của Vi Tử Thiện còn cần hai năm nữa, nhưng hiện tại Vi Như Hạ đã dần dần đem công việc chủ yếu dời vào trong nước rồi, bắt đầu cuộc sống qua lại giữa trong và nước ngoài, quả thật cô là có ý này.

Bọn họ đều là đồng nghiệp lúc trước của bố, Vi Như Hạ cũng không có gì để che giấu cả, hiện tại cô tính bước đầu là như vậy, nhưng còn phải xem tình hình hồi phục của bố.

“Vâng, cháu muốn về nước phát triển.” Vi Như Hạ trả lời.

Con trai Thái Hân Bội lớn hơn Vi Như Hạ một tuổi, năm nay 27 tuổi, tốt nghiệp thạc sĩ xong vào làm ở ngân hàng, đã làm việc 2 năm rồi.

Nhưng nhìn ra, Vi Như Hạ so với con bà trưởng thành hơn nhiều, đứa trẻ này mấy năm nay không biết trải qua bao nhiêu gian khổ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thái Hân Bội có chút chua xót. Lúc bắt đầu, Vi Tử Thiện còn không nhận đứa con gái này, bây giờ xem ra không nhờ đứa con gái này, ông ta sớm đã không còn mạng nữa rồi.

Đúng là tạo hóa trêu ngươi.

Nói chuyện xong, Vi Như Hạ đứng dậy chào tạm biệt, viện trưởng Vương muốn giữ cô lại ăn trưa, thì liền bị cô từ chối. Sau khi cô ra khỏi cửa, gọi taxi chuẩn bị về khách sạn, cô muốn về sớm chuẩn bị kế hoạch chụp ảnh tuần tới.

Sau khi xe đã đi xa, viện trưởng Vương và Thái Hân Bội cũng chuẩn bị về nhà ăn trưa. Viện trưởng Vương nhìn Thái Hân Bội, hỏi: “Không phải con trai bà chưa có bạn gái sao? Hạ Hạ có lẽ cũng đang một mình, có thể tác hợp cho bọn chúng.”

Người lớn tuổi đều thích làm nguyệt lão, nhìn thấy bọn trẻ tốt đẹp, trong lòng ông cũng vui vẻ.

Thái Hân Bội thờ dài một cái, cười nói: “Tôi cũng từng nghĩ đến, nhưng Hạ Hạ lại không có suy nghĩ này.”

Lúc trước bà gặp Vi Như Hạ, cô vẫn chưa ăn com, bà muốn gọi Vi Như Hạ đến nhà bà nhưng khi cô nghe nói con trai bà lát nữa sẽ đến đón liền từ chối. Có lẽ cô sợ không tiện, mà vốn dĩ sợ không tiện, cũng là vì không có tâm tư kia.

“Đứa trẻ này thật quá mệt mỏi rồi, cái gì cũng ôm vào thân mình, nếu lão Vi chưa hồi phục, con bé còn bôn ba đi đi về về trong nước. Làm gì còn tâm trạng nào nói chuyện yêu đương, nếu có muốn yêu, cũng sẽ không nói. Cái đứa trẻ này, hay suy nghĩ thay người khác, chỉ cần có chút biến động là lại sợ ảnh hưởng đến tình cảm của người khác.” Thái Hân Bội hiểu biết khá thấu đáo đối với Vi Như Hạ, càng thấu hiểu cô, càng cảm thấy đứa trẻ này làm người khác đau lòng.

Bây giờ chỉ hy vọng Vi Tử Thiện thuận lợi hồi phục, không làm con gái ông mệt như vậy nữa.

Sau khi Vi Như Hạ lên taxi, gửi hình ảnh cho bố, thông tin hiển thị đã đọc, cô liền gọi điện thoại cho Vi Tử Thiện.

Vi Tử Thiện nhìn thấy rạp kịch, cảm xúc so với ngày trước gọi điện tăng lên chút, mang theo chút hưng phấn và vui sướng.

“Con đến rạp kịch hả?”

“Vâng, con gặp chú Vương và di Thái.” Vi Như Hạ trả lời. Sau khi nói xong, cô liền đem kế hoạch tháng chín của mình nói ra, “Tháng chín này con sẽ đạo diễn một vở kịch nói.”

Vi Như Hạ là người tâm ý tinh tế, toàn bộ quyết định của cô đều sẽ hỏi ý kiến của ông. Mà để không kích động đến ông, mỗi lần đều sẽ cẩn thận thăm dò phản ứng trước. Cô từ việc chụp bức ảnh nhà hát ban đầu, trước là dẫn ông tới vấn đề nhà hát, sau đó nói ra kế hoạch tháng chín của cô, mà liên quan đến việc gần đây cô thường xuyên về nước, sâu thẳm trong lòng cô thực ra là muốn về nước phát triển sự nghiệp.

Vi Tử Thiện đối với Vi Như Hạ có chút thận, ông cũng sẽ thuận theo cách nghĩ của Vi Như Hạ, lộ ra kết quả mà cô muốn. Hai bố con đi đi về về như vậy, đã thành một phương thức trao đổi cố định.

“Bác sĩ nói bố hồi phục rất tốt, có lẽ sau mười ba tháng nữa là có thể ra viện rồi”. Vi Tử Thiện nói xong, cười nhẹ một tiếng, ngữ khí ôn nhu nói: “Bố đã kiên trì tám năm rồi, còn mười ba tháng nữa là thành công, bố sẽ không nghĩ đến cái khác. Có điều, bố có thể không đến xem vở kịch mà con làm đạo diễn rồi.”

Tinh thần căng thẳng dần dần được nói lỏng, sự chua xót trong lồng ngực dần lan tỏa ra. Vi Như Hạ mím môi cười, nói: “Không sao, đến lúc ấy con sẽ quay lại cho bố xem.”

Điều hòa trong taxi mở mười độ, nhưng sau khi kết thúc trò chuyện, Vi Như Hạ vẫn cảm thấy sau lưng ra mồ hôi. Người cô nghiêng về phía trước, vừa rời khỏi điện thoại thì nó lại vang lên, lần này là Trần Bội Ny gọi cho cô.

Cuối tuần, bọn cô rất ít nói đến công việc, Vi Như Hạ nhận điện thoại, hỏi một câu: “Alo, chị Bội Ny, có chuyện gì vậy?”

“Em bị bôi đen rồi.” Trần Bội Ny trả lời, cô xem trên weibo đề tài tìm kiếm nóng nhất, nói: “Tổng Mộng hôm nay nhận một bài phỏng vấn, trong đó nói cô ta gần đây quay một quảng cáo, tính tình đạo diễn cực xấu, nhân phẩm kém, thậm chí còn lợi dụng quan hệ với cấp cao công ty uy hiếp cô ta. Cô ta không nói rõ tên, nhưng em đã bị lộ ra rồi. Hơn nữa còn nói em với Sầm tổng của công ty YI cũng có quan hệ, cái gì mà thủy tính dương hoa*, từ trong ra ngoài, đen đến mấy lần. Cô ta nói tương lai em muốn về trong nước làm đạo diễn quay phim, fan của cô ta đã liên hệ với mấy diễn viên hợp lại, liên minh chống lại em rồi.”

(*Thủy tính dương hoa gốc: “水性杨花” có nghĩa là dễ dàng thay đổi như dòng nước, là lướt nhẹ nhàng như hoa dương | chỉ nữ giới tác phong tùy tiện hay còn có nghĩa là dâm loạn)

Cô là một đạo diễn nhỏ, vô danh tiểu tốt, vậy mà đã bôi đen như vậy, rõ ràng là nhắm vào cô. Tổng Mộng vốn không can tâm chuyện lần trước ở công ty LO chịu ủy khuất, sau khi về chuẩn bị vài ngày, tìm cách bôi nhọ Vi Như Hạ.

Bôi đen đến như vậy là muốn khiến công việc sinh nhai của Vi Như Hạ trực tiếp bị bóp chết từ trong nôi. Hiện tại phim điện ảnh đều là loại thương nghiệp, số một là phòng vé. Mà trong phòng vé, đại bộ phận đều là fan mua vé. Cô bị chống lại như vậy, đã mất đi rất nhiều fan phòng vé rồi. Sao lại đen như vậy, người qua đường cũng không muốn xem phim điện ảnh cô quay. Nhà đầu tư đều là vì đầu tư kiếm tiền, cô muốn làm đạo diễn, mà phòng vé không được bảo đảm, ai muốn dùng cô nữa.

Tổng Mộng đã nắm chặt yết hầu của cô, sau đó suy tính bôi nhọ, cho dù sau này mức độ quan tâm giảm đi, nhưng lần này nếu cô không phản bác cũng không đáp lại, khẳng định sẽ trở thành vết nhơ trong sự nghiệp.

Sau khi cô về nước vẫn chưa mở tài khoản weibo và web forum, trả lời weibo khẳng định cũng sẽ bị fan và thủy quân* đáp trả.

(Thủy quân: Chỉ những người được thuê trên weibo với mục đích nói xấu hoặc nói tốt....)

Tài xế phía trước lái đến khách sạn, nói một tiếng: “Tiểu thư, đến rồi.”

Nói xong vừa xem đồng hồ, Vi Như Hạ ngăn ông ta nói: “Làm phiền đến khu Nam một chút.”

Trần Bội Ny ở độ tuổi này có thể làm đạo diễn chính, ngoài bản lĩnh ra thì quan hệ trong giới cũng rất cao. Cô ấy và Vi Như Hạ sau khi cúp điện thoại,

liền gọi điện cho Lạc Đường. Lúc Vi Như Hạ đến, anh đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách xem tin tức trên mạng. Hẳn là anh nhìn thấy thủy quân bồi đen nói cô có quan hệ không đứng đắn, lòng mày đều vẩn lên.

Chuyện này, Lạc Đường coi như là nằm rìa, hi vọng không ảnh hưởng đến LO.

Lúc Vi Như Hạ trên taxi đã nghĩ ra phương án đối phó, cô ngồi trên ghế sofa, đưa điện thoại cho Lạc Đường. Video trong tay là lão Oai vừa gửi cho cô, là video hôm đó Tống Mộng làm trò. Tống Mộng lúc đó nghe được Vi Như Hạ đề cho lão Oai quay phim, cho là lão Oai không tiếp tục quay nữa cô ta mới làm loạn. Thực ra là không có, lúc đó Vi Như Hạ có lưu tâm lại chuyện này.

Lúc Lạc Đường xem video, lòng mày vẫn như cũ không dãn ra, Vi Như Hạ mở cửa nhìn bên ngoài nói: “Tống Mộng bồi nọ em, cuối cùng khẳng định sẽ liên lụy đến, nếu như vậy, khẳng định ảnh hưởng đến thành tích. Nhưng nếu muốn tung video ra, danh tiếng sẽ bị xoay chuyển, mà còn có thể tăng nhiệt tuyên truyền cho.”

Loại thủ đoạn này, trên đường Vi Như Hạ và Trần Bội Ny đã thương lượng qua. Trần Bội Ny cảm thấy có thể được, nhưng trong công ty bọn họ chỉ thuộc bộ phận quảng cáo, chuyện này đã kinh động đến Lạc Đường, cuối cùng vẫn phải hỏi ý kiến của anh mới được.

Lạc Đường đồng ý với cách nghĩ của cô, nhưng anh xem lại video một lần nữa, trong video Vi Như Hạ lộ mặt rồi. Lạc Đường ngẩng đầu nhìn Vi Như Hạ ngồi đối diện, nhàn nhạt hỏi: “Chỉ là muốn tuyên truyền thêm nóng?”

Don chỉ là lão hồ ly, Lạc Đường là ông chủ của anh ta, tâm tư của Lạc Đường nhất định sẽ càng thâm sâu hơn, nhìn chuyện càng thêm thấu đáo. Vi Như Hạ bị anh hỏi, trong lòng trống rỗng, cười cười che giấu, cũng không có giấu diếm, rõ ràng dứt khoát nói: “Em cũng có tư lợi, một là có thể khiến em xưng danh, hai là... làm tuyên truyền cho cá nhân em một chút”.

Sau khi tuyên truyền, cô không nói lập tức có người tìm cô quay phim điện ảnh, nhưng tối thiểu là lẫn lộn cho quen mắt.

Đầu Vi Như Hạ nóng, cái gì cũng nói, vì cô không muốn che giấu với Lạc Đường. Nhưng sau khi nói xong, cô cảm thấy bản thân như vậy quá nhìn cái lợi trước mắt. Video cô tung ra khiến cho Tống Mộng đã kích lớn, mà cô còn lợi dụng đội tuyên truyền của Lạc Đường để tuyên truyền cho bản thân mình.

Lúc cô học trung học cũng không phải là người dễ dãi, người khác ức hiếp cô, cô khẳng định trả thù lại. Nhưng sự báo thù của cô lúc đó là đơn thuần, coi như báo thù rồi, người khác cũng sẽ cho rằng tính cách cô hào sảng không chịu thiệt.

Mà hiện tại... nói thật, cô cảm thấy bản thân mình quá tâm cơ, cô trước mặt Lạc Đường có chút không ngẩng nổi đầu lên.

Có lẽ ấn tượng của Lạc Đường với cô vẫn dừng lại ở lúc trung học, lúc mà tâm tư trong sáng, có lẽ anh thích cũng là cô thời trung học cái người mà không có bất cứ tạp niệm và tâm cơ.

Lúc cô nghĩ ngợi lung tung, Lạc Đường nhìn ánh mắt cô mông lung, nói: “Được, anh giúp em tuyên truyền.”

Lòng thấy trống rỗng, Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn Lạc Đường. Anh đưa cô điện thoại, nói: “Anh giúp em tuyên truyền, thực ra cũng là vì tuyên truyền trò chơi. Anh không là thiếu niên ngày trước, em cũng không phải Vi Như Hạ ngày trước. Anh đặt lợi ích kinh doanh lên hàng đầu, em có ý nghĩ ích kỷ vì bản thân, chúng ta thực ra đều thay đổi rồi.”

Vi Như Hạ trống rỗng cười một cái, nghe anh nói như vậy, trong lòng không có chút cảm nhận.

“Nhưng chúng ta cũng trở nên vừa vặn.” Lạc Đường nói.

Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn Lạc Đường, anh cầm điện thoại đứng dậy, đối diện với tầm mắt của cô, đuôi mắt hơi nhú lại nói: “Chúng ta vừa vặn là ngư tử ngư tử ngư tử.”

Nỗi thấp thỏm trùng trùng điệp điệp trong lòng được bỏ xuống, Vi Như Hạ bị cái kết luận anh nói làm cười ra tiếng.

Lạc Đường đứng dậy đi gọi điện cho Don sắp xếp các bước tiếp theo. Anh đứng trước bàn làm việc, dựa người vào, tay phải chống trên mặt bàn.

Vi Như Hạ nhìn bộ dạng anh trầm giọng sắp xếp đầu ra đấy, có chút ngẩn ra.

Khi Lạc Đường còn trẻ cho người khác cảm giác rất ấm áp thoải mái, ở bên anh vô lo vô nghĩ. Bây giờ thành người lớn rồi, anh có sức hút thành thực của đàn ông, có thể mang đến cho người khác cảm giác an toàn như một hàng rào không thể phá vỡ, khiến cô có thể hoàn toàn thả lỏng ra.

Cho dù ở thời điểm nào, với cô Lạc Đường đều rất hấp dẫn.

Đem chuyện sắp xếp thỏa đáng, Lạc Đường ngẩng đầu nhìn qua, Vi Như Hạ thu ánh mắt lại, vành tai có chút nóng. Một lúc sau, Lạc Đường đi đến bên sofa, sau khi ném điện thoại lên trên bàn, ngồi ở phía đối diện nói.

“Xử lý xong rồi.”

Đối diện với kết quả như này, Vi Như Hạ ngoài nói cảm ơn cũng không biết nên nói gì, thế nên cô chỉ cười nói một tiếng cảm ơn.

Người đàn ông đối diện đối với câu “Cảm ơn” này chỉ có chút nhú mày. Anh ngồi đối diện cô, ánh mắt thâm trầm, bị anh nhìn tim cô khi đó run lên, anh

hỏi cô một câu.

“Cảm ơn thì không cần nữa, bây giờ nói một chút chuyện của chúng ta, Sầm Niệm Bạch sao lại có quan hệ không đứng đắn với em?”

Vi Như Hạ với Sầm Niệm Bạch là bạn bè, bị Lạc Đường nhắc như vậy, cô ngơ một lúc, nhìn Lạc Đường hỏi “Hả?”

Lạc Đường nhìn Vi Như Hạ, người dựa vào ghế sofa, hai cánh tay khoác lên ghế, con mắt anh thu lại, nhìn Vi Như Hạ hỏi một câu khiến cô không biết trả lời ra sao.

“Thế nào, đùi này của anh không đủ em ôm sao?”

Vi Như Hạ: “...”

Cô vừa nói anh trưởng thành, nhưng ngay thơ cũng là muốn mạng.

Vi Như Hạ cười gượng hai tiếng, muốn cười cho qua, đúng lúc này, điện thoại Lạc Đường vang lên. anh dời ánh mắt đi, nhìn thông báo hiển thị trên điện thoại, ánh mắt mềm ra, cầm điện thoại nói với Vi Như Hạ: “Em gái anh.”

Em gái này nhất định chính là ân nhân cứu mạng của cô!

Vi Như Hạ làm việc ở LO lâu như vậy, từ mồm năm miệng mười của mấy cô gái bộ phận quảng cáo, cơ bản cũng tính là hiểu rõ tình hình hiện tại của Lạc Đường. Cô nhìn thấy Lạc Đường ôm bé gái nhỏ ở Starbucks, không phải con anh, mà là em gái của anh, tên là Lạc Thập An, tên ở nhà gọi là An An.

Cô biết sự tồn tại của em gái anh, nhưng Vi Như Hạ vẫn luôn không hỏi. Nhớ lúc vừa thi xong, Dương Thụ Như là trong giai đoạn ốm nghén, có lẽ Lạc Thập An mới năm tuổi, vậy là rõ ràng năm đó Dương Thụ Như sinh non. Vi Như Hạ cảm thấy nếu mình hỏi dường như gọi lại vết sẹo của người ta.

Lạc Đường nhận điện thoại của Lạc Thập An rồi đi đến bên ban công, bên ngoài trời đất một màu, còn có gió biển, trong điện thoại, âm thanh của cô bé non nớt đáng yêu truyền đến.

“Anh ơi, chút nữa em sẽ đi tìm anh chơi.”

Nghe thấy âm thanh của em gái, mi tâm Lạc Đường dần ra, đáp khẽ lại một tiếng, anh quay đầu nhìn Vi Như Hạ đang ngồi ở phòng khách. Vừa rót cho cô một cốc sữa, bây giờ cô vừa nhìn tủ rượu của anh vừa uống sữa.

Anh nói với Lạc Thập An ở bên đầu kia điện thoại: “Ở chỗ anh có một chị có thể chơi với em”

Lạc Thập An tuổi không lớn, nhưng tâm bát quái cũng không nhỏ, cô vội vàng hỏi: “Chị? Chị nào vậy?”

“Một lát em sẽ biết.” Lạc Đường nói xong, lại nói tiếp với Lạc Thập An: “An An, em giúp anh một chuyện.”

“Giúp gì nha?” Sau khi Lạc Thập An hỏi xong, lập tức mặc cả với Lạc Đường, “Vậy giúp anh chuyện, anh có thể dẫn em đi khu vui chơi không?”

“Ừm, nếu hôm nay em có thể giúp anh dẫn chị này cùng về nhà chúng ta ăn cơm tối...” Âm thanh Lạc Đường ngừng lại, rồi nói: “Anh sẽ xây cho em một khu vui chơi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Đường Đường: Không nói việc khác, trước tiên gấp bố mẹ rồi nói tiếp

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44-1

Editor: Team Tử Phương 2

Lạc Đường ngày thường công việc bận rộn, cho dù chủ nhật cũng có việc cần làm, thời gian về nhà không nhiều. Khi Lạc Thập An nhớ anh, sẽ để lái xe đưa cô bé đến gặp anh.

Vi Như Hạ và Lạc Đường vừa thảo luận công việc xong, khi đang chuẩn bị gọi xe taxi về khách sạn, nghe thấy tiếng mở cửa xe. Lạc Đường đứng dậy đi ra ngoài, cô xuất phát từ lễ phép cũng đi theo ra ngoài. Bên ngoài cửa xuất hiện một bóng đen, lái xe là một người đàn ông trung niên khoảng hơn năm mươi tuổi. Vi Như Hạ mới vừa nhìn thấy ông, liền nhận ra được.

Năm đó bà nội qua đời, lúc Lạc Đường tiến đến lễ tang tìm cô, chính là người này lái xe đưa anh ấy tới. Vì Như Hạ nhớ đến lúc ấy Lạc Đường gọi ông ấy là chú Lý hình như là người đã làm việc trong nhà bà nội Lạc Đường rất nhiều năm rồi.

Lạc Đường cùng Vi Như Hạ vừa ra khỏi cửa, Chú Lý liền cười nhìn sang. Lúc nhìn đến Vi Như Hạ, ông hết sức kinh ngạc, sau đó nhìn về phía Vi Như Hạ cười.

Vi Như Hạ nhìn ông, trong lòng nhớ tới rất nhiều chuyện, cô nhớ tới bà nội đã qua đời, còn nhớ tới khoảng thời gian cấp 3 khi bố cô ở nước ngoài trị bệnh, khi tết âm lịch cô làm bánh trôi ở nhà Lạc Đường. Nhất thời nhớ lại, trong lòng Vi Như Hạ dâng lên đủ loại tư vị phức tạp, cũng nhìn về phía chú Lý cười cười.

Khi cô đang cười, Lạc Đường đã bước đến bên cạnh xe, cùng chú Lý nói câu gì đó tiếp đến mới mở cửa xe. Sau đó, Vi Như Hạ nghe được giọng nói ngọt ngào ngây thơ của một cô bé.

“Anh ơi, chị gái xinh đẹp bên cạnh anh là ai vậy?”

Lần đầu tiên gặp mặt cái gì chưa nói liền khen ngợi xinh đẹp, hay là nói là anh em với Lạc Đường, miệng đều rất ngọt.

Hồi ức ban nãy liền được những lời khen mang hương vị sữa dâu của cô bé xua tan đi, Vi Như Hạ nhìn thoáng qua Lạc Thập An vừa được Lạc Đường bế từ trên xe xuống. Lạc Thập An hiển nhiên rất thích Lạc Đường, Lạc Đường vốn muốn thả cô bé xuống, nhưng cô bé làm nũng ôm lấy cổ anh. Lạc Đường bất đắc dĩ cười, đơn giản ôm lấy cô bước tới.

Sau khi được anh ôm tới, Lạc Thập An lập tức dúi tầm mắt lên trên người Vi Như Hạ, gọi một tiếng: “Chào chị ~”

“Chào em.” Dội Lạc Đường ôm cô bé tới, Vi Như Hạ gần gũi đánh giá một chút Lạc Thập An, tuổi tuy còn nhỏ, nhưng đã có thể nhìn ra là một mỹ nhân hiếm thấy, một đôi mắt rất giống Lạc Đường, đen nhánh trong veo. Anh em họ chênh lệch tuổi tác, ôm ra ngoài nhất định sẽ cho rằng hai người họ là cha con.

“Vào đi thôi, bên ngoài nóng.” Lạc Đường cúi xuống nhìn Vi Như Hạ nói.

“A, em đang chuẩn bị...” Vi Như Hạ chuẩn bị gọi xe tới.

Cô còn chưa nói xong, Lạc Thập An giữ chặt cánh tay của cô, cười tí mắt nói: “Chị, em là lần đầu gặp một chị gái xinh đẹp như vậy ở chỗ anh, chị chơi cùng em một lát nha, em mời chị ăn kem.”

Cô bé đưa ra yêu cầu, vẫn là so với người lớn đưa ra yêu cầu càng khó cự tuyệt hơn, hơn nữa lại là lời từ một cô bé rất xinh xắn.

Vi Như Hạ liếc mắt nhìn Lạc Đường, cười vui vẻ nói: “Ừ.”

Tại thời điểm cô theo hai anh em họ vào trong, Vi Như Hạ nghe được Lạc Đường thấp giọng hỏi Lạc Thập An một câu: “Nhóc ở chỗ anh chưa từng gặp qua chị gái xinh đẹp sao?”

“Không có.” Lạc Thập An lắc đầu, cô bé cười ghé vào trên vai Lạc Đường, đôi mắt to nhìn Vi Như Hạ nói: “Em chưa từng gặp chị gái nào ở chỗ của anh.”

Cô như thế nào cảm thấy được lời này của Lạc Thập An là đang nói với cô, Vi Như Hạ khéo môi giương lên.

Lạc Thập An sau khi đến nhà anh, rất nhanh liền từ trên người Lạc Đường trượt xuống, cô bé không sợ hãi, một tay lôi kéo Lạc Đường, một tay lôi kéo Vi Như Hạ, đi vào trong nhà Lạc Đường hướng đến phòng đồ chơi của cô bé.

Phòng đồ chơi rất lớn, có hàng trăm loại đồ chơi, màu sắc chủ đạo là màu hồng phấn. Dù sao cũng vẫn là một đứa trẻ, Lạc Thập An bước vào cửa liền chạy đến chơi cầu trượt, sau khi trượt xong đưa tay vén tóc sang một bên nói: “Anh ơi có thể giúp em lấy kem được không? Hôm nay em chưa ăn, mẹ nói có thể ở chỗ anh ăn một cái.”

Vốn là Lạc Thập An chơi ở bên trong, cô cùng Lạc Đường đứng ở nơi đó cũng có chút ngưng ngững, nghe Lạc Thập An nói, Lạc Đường liền đi ra ngoài, Vi Như Hạ cũng nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Sau khi Lạc Đường ra ngoài, Lạc Thập An nhiệt tình nói với Vi Như Hạ: “Chị ơi, qua đây cùng chơi với em.”

Lạc Thập An tính cách rất giống Dương Thu Nhữ, nhanh nhẹn cởi mở, mang theo một nụ cười dí dỏm, khiến cho Vi Như Hạ cảm thấy vô cùng thân thiết. Cô cười cười, đi qua chơi bóng cùng Lạc Thập An.

Lạc Thập An tóc rất dài, chỉ chải một ít tóc búi thành một chúm nhỏ trên đầu, còn lại đều thả ra phía sau, lúc chơi đùa có chút bất tiện.

“Có muốn buộc tóc lên không?” Vi Như Hạ hỏi Lạc Thập An.

Lạc Thập An vừa nghe, lập tức gật đầu, cô bé từ trong chiếc cặp nhỏ của mình lấy ra một dây cột tóc hồng nhạt có hình chú mèo con, dùng ngón khí nhò và hỏi Vi Như Hạ: “Chị có thể giúp em không?”

Khi Lạc Đường cầm cây kem bước vào cửa, vừa hay nhìn thấy Vi Như Hạ đang buộc tóc cho Lạc Thập An.

Tóc Lạc Thập An rất mảnh và mềm, nếu không cẩn thận rất dễ kéo đứt. Khi Vi Như Hạ tự cột tóc cho mình, còn có thể khống chế được lực trong tay, nhưng đây là lần đầu buộc tóc cho một đứa nhỏ. Cô dè dặt cẩn thận buộc hai lần, đầu cũng toát mồ hôi.

Sau cùng một lần buộc cũng không được đẹp lắm, cô mới định tháo ra buộc lại, trên mặt liền bị vật lạnh buốt đụng tới, Vi Như Hạ khẽ giật mình, ngửi thấy hương vị của kem.

Cô ngẩng đầu nhìn Lạc Đường, vừa muốn nói chuyện, Lạc Đường ra hiệu ý bảo cô cầm kem, sau đó đưa kem trên tay cho Lạc Thập An, nói: “Đề anh buộc”

Đây là Kem Cornetto, đã lột bỏ giấy, Vi Như Hạ ngồi ở bên người Lạc Đường, Lạc Thập An ngồi ở trong lòng Lạc Đường, hai người không hẹn mà cắn một miếng kem.

Lòng còn ôm tiểu linh lung xinh xắn Lạc Thập An, thật giống như Lạc Đường đang ôm em bé mới sinh vậy.

Tay anh cũng rất to, tóc của Lạc Thập An nằm trong tay anh, Vi Như Hạ sợ anh dùng sức, tóc cô bé sẽ đứt hết. Hiển nhiên Lạc Đường có kinh nghiệm buộc tóc cho Lạc Thập An, chỉ một thoáng, đã giúp cô bé buộc tóc gọn gàng trên đầu.

Buộc xong, Lạc Đường liếc mắt nhìn Vi Như Hạ, Vi Như Hạ đang cầm kem, còn cho anh một tràng vỗ tay, cười nói: “Có kỹ thuật này, về sau còn có thể buộc tóc cho con gái.”

Lạc Thập An đang ngồi trong lòng Lạc Đường thò đầu ra liếc nhìn Vi Như Hạ về mặt bắt đắc dĩ thờ dài, nói: “Lại còn con gái, anh ấy ngay cả bạn gái cũng còn chưa có nữa.”

Bộ dáng lo nghĩ của cô bé, thật sự rất đáng yêu non nớt, ăn kem đầu lưỡi cảm giác ngọt, mà một chút lại ngọt đến trong lòng, Vi Như Hạ lại nở nụ cười.

Tính cách của bạn nhỏ Lạc Thập An quả thật rất đáng yêu, cô bé có tính trẻ con, biết làm nũng, nhưng cũng không vô cớ gây rối, khi chơi đùa thỏa thích, cũng sẽ bắn khoản cảm nhận của người khác. Vi Như Hạ chơi cùng cô bé, rất nhanh đã quên mất thời gian.

Khi Vi Như Hạ cùng Lạc Thập An chơi đùa, Lạc Đường vẫn còn có công việc cần xử lý, liền đi ra ngoài. Khi anh xong việc, nâng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã phủ một màu đen, bây giờ đã là 7h tối.

Lạc Đường mở đèn phòng khách, tắt máy tính, đi đến phòng đồ chơi của Lạc Thập An. Lạc Thập An đã thực thi kế hoạch của cô, cô hiện tại đang nằm trong lòng Vi Như Hạ ngủ thiếp đi.

Mà Vi Như Hạ, về mặt mờ mịt ôm Lạc Thập An, không biết sao cô bé lại ngủ nhanh như vậy, thấy Lạc Đường từ cửa đi tới, cô nhẹ nhàng thở ra, nhỏ giọng nói: “Làm sao bây giờ?”

“Em đứng lên trước đã.” Lạc Đường đi qua kéo Vi Như Hạ.

Vi Như Hạ sợ đứng lên sẽ đánh thức Lạc Thập An, vẫn không hề động dậy, Lạc Đường đi qua kéo cô, Vi Như Hạ hỏi: “Cô bé sẽ không tỉnh chứ?”

“Không đâu.” Lạc Đường kéo cô dậy, cúi đầu nhìn khuôn mặt đang ngủ của em gái, nói: “Con bé ngủ rất say.”

Vi Như Hạ vừa mới ngồi dưới đất quả nhiên chân đã tê rần, cô lao đảo một cái, thiếu chút nữa không đứng vững, cả người ôm Lạc Thập An ngã vào trong lòng Lạc Đường, Lạc Đường ôm lấy hai người.

Theo như lời Lạc Đường, Lạc Thập An quả nhiên ngủ rất say, động tĩnh lớn như vậy cô bé cũng không tỉnh, còn lại cô và Lạc Đường bốn mắt nhìn nhau, trên mặt Vi Như Hạ chột nóng.

Cả người cô bị Lạc Đường ôm trọn, Lạc Đường cúi xuống nhìn cô, yết hầu khẽ động.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44-2

Editor: Team Tứ Phương 2

Cả người cô bị Lạc Đường ôm trọn, Lạc Đường cúi xuống nhìn cô, yết hầu khẽ động.

“Vừa may có anh đỡ.” Vi Như Hạ phá vỡ bầu không khí trầm mặc ái muội giữa hai người, cô đem Lạc Thập An để vào trong tay của Lạc Đường. Vi

hiện tại thời gian cũng không còn sớm nữa, cô nên trở về khách sạn rồi.

Nhưng mà, khi cô đem Lạc Thập An để Lạc Đường ôm lấy, đôi tay nhỏ của Lạc Thập An “ngủ rất say” lại nắm lấy áo cô, vô cùng không vừa lòng mà hừ hừ hai tiếng.

“Không muốn ~” âm thanh lúc ngái ngủ của cô bé mang theo mùi phần non nớt, lại một phen đánh trúng điểm yếu của Vi Như Hạ, cô khẩn trương ôm lấy đứa bé, đứng vững vàng.

Lạc Đường nhìn cô, nói với Vi Như Hạ: “Đề cho con bé tỉnh đi, chắc con bé đang coi em là mẹ rồi.”

“Đề cho con bé ngủ đi”. Vi Như Hạ tràn đầy tình mẫu tử, có chút không đành lòng.

Lạc Đường mấp máy môi, nói: “Nhưng là chúng ta phải về nhà ăn cơm rồi.”

Nghe Lạc Đường nói xong, Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn anh một cái, lông mi cô khẽ động, “A...” một tiếng, sau đó liền muốn đem Lạc Thập An đưa tới cho Lạc Đường. Con bé vô cùng không thích, ôm Vi Như Hạ, trong tiếng lẩm bẩm còn đem theo giọng nghẹn ngào sắp khóc.

Khi Lạc Thập An lẩm bẩm nói, Lạc Đường nói với Vi Như Hạ: “Cùng đi đi.”

Trong lòng Lạc Thập An không có động tĩnh, Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn Lạc Đường, Lạc Đường nói: “Em trở về cũng cần phải ăn cơm tối.”

Vi Như Hạ ôm Lạc Thập An ngồi ở ghế sau xe, Lạc Đường ở phía trước khởi động xe, chiếc xe chạy nhanh trên con đường đã sáng đèn, Vi Như Hạ cũng không biết chính mình như thế nào liền bị ma xui quỷ khiến đã đáp ứng.

Nhà Lạc Đường cách Lạc gia không xa cũng không gần, lái xe chưa đầy một tiếng đồng hồ, xe đã vào đến Lạc gia. Lạc gia vẫn như tám năm trước vậy, không có gì thay đổi.

Sau khi Lạc Đường lái xe vào, chú Lý đã ra cửa chờ đón. Lạc Đường cùng Vi Như Hạ đang ôm Lạc Thập An bước xuống xe. Chú Lý cười nói: “Bữa tối đã chuẩn bị xong rồi.”

Ông vừa nói xong, trước cửa liền truyền đến giọng nói của Dương Thư Như, tám năm trôi qua, giọng nói của bà vẫn như lúc đầu, ôn nhu mà xinh đẹp.

“Lạc Đường và An An về rồi à?”

Sau khi nói xong, mới vừa ra khỏi cửa, liền thấy được Vi Như Hạ ôm Lạc Thập An. Vi Như Hạ hướng về phía Dương Thư Như Cười, chào một tiếng: “Di Dương.”

Dương Thư Như đối với Vi Như Hạ mà nói, là một người phụ nữ rất đặc biệt. Không chỉ bởi vì bà là mẹ của Lạc Đường, càng bởi vì trong hai năm cô ở nhà Lạc Đường, vẫn luôn là Dương Thư Như chiều cô có ăn ở đi lại. Hai người về sau thân mật đến mức không có gì giấu giếm, giống mẹ con cũng giống bạn bè.

Khi cô rời đi, đến tìm Dương Thư Như từ biệt, Dương Thư Như biết mối quan hệ của cô và Lạc Đường, nhưng cũng không có gì không vừa lòng với cô, chỉ nhắc cô tự chăm sóc tốt cho bản thân.

Vi Như Hạ cảm thấy được cuộc sống của bản thân vẫn là rất may mắn, gặp được những người vô cùng lương thiện. Nhưng lần này cô gặp lại Dương Thư Như, trong lòng kỳ thật vô cùng hồ thẹn, dù sao cũng là cô phụ Lạc Đường.

Khi Vi Như Hạ chào hỏi Dương Thư Như, Lạc Thập An đã tỉnh, Lạc Đường liền từ trong lòng Vi Như Hạ đón lấy cô bé, Dương Thư Như hướng Vi Như Hạ cười, nói: “Hạ Hạ, đã lâu không gặp, qua đây đi ôm cháu một chút.”

Bà đối với cô vẫn như trước, giống như cô chưa từng rời đi. Trong lòng Vi Như Hạ vô cùng cảm động, cô bước đến ôm Dương Thư Như. Dương Thư Như vỗ vỗ phía sau lưng cô, kéo cô vào trong nhà.

Không chỉ Dương Thư Như, người trong Lạc gia đối với cô vẫn thân thiết như trước, Vi Như Hạ về nước hai lần, thời gian hai tháng, lần đầu cô cảm nhận được cảm giác gia đình.

Sau khi ăn cơm xong, Dương Thư Như không để cho Vi Như Hạ đi, sau khi chú Lý trở về nói cô đã trở lại, liền đem căn phòng trước đây của Vi Như Hạ dọn dẹp lại một lượt.

Nhiệt tình khó lòng từ chối, Vi Như Hạ đành ở lại.

Lạc gia có ba mẹ của Lạc Đường còn có ông nội, bà nội. Bọn họ đều có ấn tượng với Vi Như Hạ. Vi Như Hạ ở trong phòng khách chơi cùng Lạc Thập An, Dương Thư Như hỏi han tình hình hồi phục sức khỏe của bố cô, cô cũng từng cái từng cái mà trả lời. Mọi người ở trong phòng khách nói chuyện phiếm, bầu không khí gia đình thoải mái lại yên bình như vậy, khiến cho Vi Như Hạ giống như quay trở lại ngày tết âm lịch năm cấp 3 đó.

Khi mọi người đang nói chuyện, Lạc Đường đi ra ngoài nhận điện thoại. Lạc Thập An chơi cùng Vi Như Hạ một hồi, nói muốn tìm anh. Hai người đã quen nhau được một buổi chiều, bây giờ trở nên khá là thân thiết. Vi Như Hạ cười, ôm Lạc Thập An đi ra hành lang.

Lạc Đường đang nghe điện thoại, khi Vi Như Hạ bước tới, nghe được một chút nội dung, là liên quan tới chuyện mới hồi chiều giải quyết. Nếu đã là liên quan tới cô, cô cũng không tránh đi, Lạc Đường cũng tùy ý để cô nghe được mọi chuyện.

Khi Vi Như Hạ đến, Lạc Thập An đã được chuyển qua Lạc Đường bế, hôm nay cô ôm Lạc Thập An rất lâu, nên chắc cũng mệt lắm rồi.

Lạc Thập An kiên nhẫn đợi Lạc Đường nói chuyện điện thoại xong, sau khi điện thoại xong, Lạc Thập An ôm Lạc Đường, hỏi: “Anh, anh đừng quên đã hứa gì với em đấy.”

Nói xong, Lạc Thập An còn liếc trộm Vi Như Hạ một cái.

Khóc môi giương lên, Lạc Đường ôm cô bé gật đầu nói: “Không quên ngày mai anh bảo Don bắt đầu làm.”

Anh trước nay chưa từng nuốt lời, chuyện đã được anh đảm bảo, Lạc Thập An liền vội vã từ trên người anh tuột xuống, rất vui vẻ, vừa chạy vừa nói: “Ha, em muốn đi nói cho mẹ!”

Niềm vui của trẻ con cực kì đơn thuần, biểu tình, lời nói, còn có ngôn ngữ tứ chi đều là vui mừng. Vi Như Hạ nhìn Lạc Thập An chạy đi, nhắc nhở cô cẩn thận một chút, đợi sau khi cô trở về phòng khách, cô cười quay đầu hỏi Lạc Đường một câu.

“Anh đáp ứng cô bé cái gì vậy?”

Lạc Đường mặt không đổi sắc, nhàn nhàn nói: “Xây cho cô bé một khu vui chơi.”

Vi Như Hạ: “...”

Đối với việc làm này của Lạc Đường, Vi Như Hạ giật mình cười, cô thành tâm thành ý khích lệ nói: “Anh quả thật là người anh tốt.”

“Anh cũng là bạn trai tốt.” Lạc Đường nhìn Vi Như Hạ, thuận theo một câu nói của cô, lời anh vừa nói xong, nụ cười trên mặt Vi Như Hạ đã dừng lại rồi.

“Anh là người anh tốt mọi người đều biết, nhưng anh là bạn trai tốt chỉ có em biết.”

Không khí bỗng chốc trở nên im lặng.

Lạc Đường không phải chàng thiếu niên trước đây, sự tấn công của anh rất rõ ràng và nhanh chóng, khiến cho người ta không thể quên được. Đây cũng không phải lần đầu tiên anh bày tỏ tâm ý của mình. Nhưng khi đứng mặt đối mặt như vậy, Vi Như Hạ không có chỗ nào để che giấu, cô đem tóc vén ra sau tai, quyết định không như vài lần trước cười cho qua.

Suy nghĩ của cô có chút rối, nhất thời không biết nên nói gì, hoặc nên bắt đầu nói từ đâu để phá vỡ đi sự trầm mặc giữa hai người, yết hầu cô khẽ động, đem cảm giác chua xót đè ép xuống, Vi Như Hạ nhìn Lạc Đường sau đó mở miệng.

“Phải, là do em vẫn không quên được anh, vẫn luôn nhớ tới anh, cho nên bốn năm trước em vẫn còn vọng tưởng lên về nước để gặp anh.”

Những điều này Vi Như Hạ chưa từng đề cập đến, anh cũng không biết, Lạc Đường nhìn Vi Như Hạ, ánh mắt trở nên trầm mặc.

“Em đã từng trở về?”

“Không có.” Vi Như Hạ lắc đầu, lại cười. “Lần đó em vừa đến sân bay, thì nhận được điện thoại của bệnh viện, bố em tự sát.”

Sự tình đã xảy ra bốn năm trước, nhưng Vi Như Hạ nhắc đến, vẫn như cũ cảm thấy được trong lòng có chút khiếp sợ. Cô mấp máy môi, thẳng thắn nói với Lạc Đường: “Lạc Đường, mẹ em qua đời, bà nội cũng qua đời, bố là người thân duy nhất còn lại trên đời, em không muốn để ông ấy xảy ra bất trắc gì.”

“Phục hồi chức năng quá đau đớn, đau đến mức có thể bức bối em đến việc tự sát, nhưng em rất ích kỉ, em muốn bố phải sống tiếp cùng em. Nếu như mẹ không lừa gạt ông ấy, ông ấy vẫn sẽ cho rằng không có con gái, hoặc là khi ông ấy đau đớn đến như vậy, có thể không vướng bận gì mà chết đi. Mà không giống như hiện tại, làm cho ông ấy sống không bằng chết.”

Đây là vết sẹo của Vi Như Hạ, cũng là đáp án của cô, Lạc Đường im lặng lắng nghe, anh nghe cũng hiểu được.

Tính cách của cô không phải là người thích để lộ thương tổn cho người khác thấy, cũng không phải là người vì ích kỉ của bản thân mà làm chậm trễ chuyện của người khác. Những chuyện này là những hiểu biết của Lạc Đường tám năm trước. Nhưng hiện tại, Vi Như Hạ thay đổi rồi, cô đem những nỗi khổ trong lòng nói ra, hơn nữa nói với anh tâm ý của cô.

Cô chỉ cần cho anh những điều này, anh đã cảm thấy mãn nguyện rồi.

“Chụp xong lần này, lần tới về nước là khi nào?” Lạc Đường nhìn Vi Như Hạ hỏi.

Vi Như Hạ trả lời: “Tháng 9.”

“Anh đợi em.” Lạc Đường nói, anh cúi xuống, ánh mắt ôn nhu như nước, anh cười nói với Vi Như Hạ: “Chuyện mà anh giỏi nhất chính là đợi em.”

Lời tác giả muốn nói: Lạc Đường: Đợi anh lên chức ba rồi, máu mủ ruột thịt của em trên thế giới này lại có thêm một người ... hai người ba người...

Hạ Hạ: Sinh mấy đứa vậy!!

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45-1

Editor: Team Tứ Phương 2

Đầu tháng tám, sau khi quay xong quảng cáo Vi Như Hạ liền trở về Anh. Chế tác quảng cáo hoàn thành, trò chơi mới của LO tiến vào giai đoạn phát hành, Lạc Đường cũng bận rộn hẳn lên. Nhưng lúc Vi Như Hạ lên máy bay, Lạc Đường vẫn bớt thời gian đến tiễn cô.

Trọng tâm công việc của cô hiện tại đang chuyển về trong nước, sau khi luyện tập kịch nói tháng chín xong, tháng mười một sẽ có một phim ngắn phải khai máy. Nói đến phim ngắn này, là vì chuyện lần trước Tống Mộng chơi xấu cô, sau khi cô phản kích thì dành được cơ hội này. Trong giới giải trí, chỉ cần có quan hệ, có chỗ dựa liền không thiếu việc làm.

Hiện tại cơ bản là Vi Như Hạ đã hoạt động trong nước được hai tháng, trở lại Anh là muốn bầu bạn một tháng với bố cô. Không có cô ở bên cạnh hai tháng này, phần lớn là Alan ở bên cạnh ông, Vi Như Hạ thực sự cảm ơn cậu ấy.

Mở va li ra, Vi Như Hạ vén tóc mai ra sau tai, từ va li đem ra mấy món quà. Cô ra ngoài mang hành lý từ trước đến nay đều rất đơn giản, mấy quà tặng chiếm hơn phân nửa, trong đó phần lớn là tặng Alan.

Alan nhận được quà đương nhiên rất vui vẻ, cậu ấy hưng phấn đùa nghịch quạt phiến trên tay, nói với Vi Từ Thiện: “Vớ kịch《Gió cát》kia, thầy đã cầm cây quạt như này để diễn, phong hoa tuyết đại.”

Vi Từ Thiện là diễn viên, đương nhiên nhớ rõ việc này, ông cầm quạt phiến, dùng tay trái mở ra, biểu tình biến đổi, Alan theo dõi màn diễn này liền há hốc mồm kinh ngạc.

Vi Như Hạ vẫn luôn cảm thấy bố cô là nghệ thuật gia, diễn viên kịch với mình tình giới giải trí bất đồng không giống nhau, làm thế nào đem nhân vật dung nhập vào bản thân rồi biểu diễn ra. Ở trong lòng, cô rất kiêu ngạo bố mình là một người diễn viên chân chính.

Nửa người bên phải của Vi Từ Thiện đã trải qua phục hồi vật lý, nhưng vẫn như cũ xuất hiện sự co rút, thậm chí nửa bên mặt phải của ông còn chưa khôi phục bình thường. Nhưng ông biểu diễn màn này, lại có thể khiến người xem quên mất ông, hơn nữa còn bị ông cuốn vào vở diễn. Nghe ông hát xong lời kịch, Vi Như Hạ cùng Alan không hẹn mà cùng vỗ tay.

Ông vẫn luôn ghi nhớ từng động tác, Vi Từ Thiện trong lòng thần thờ, sau khi cười cười, liền đem cây quạt đưa cho Alan, hỏi Vi Như Hạ: “Kịch nói tháng chín do con đạo diễn khi nào bắt đầu?”

Đóng va li hành lý lại, Vi Như Hạ để đồ vật trên tay sang một bên, cô nhìn Vi Từ Thiện nói: “Trước trung thu một ngày, mười bốn tháng tám âm lịch, là rạp hát cùng viện phúc lợi An Thành tổ chức một buổi diễn gây quỹ công ích, vào Tết Trung Thu.”

Rạp hát mỗi năm đều có hội diễn công ích, chủ đề đều không giống nhau, trong lòng Vi Từ Thiện đại khái hiểu, thấy ông trầm mặc, cô cười nói: “Diễn xong con sẽ trở về liền, sẽ mang bánh trung thu qua cho bố.”

Trung thu những năm vừa rồi bọn họ đều đến phố người Hoa mua bánh đã làm trước từ hai tháng, lần này vừa đúng lúc cô về nước, muốn mang nhiều thêm một chút.

Cô vừa nói xong cùng Vi Từ Thiện, Alan liền ngo ngoe rục rịch, Vi Như Hạ cầm đồ vật trên tay vỗ vào vai của cậu, nhượng mảy cười, nói: “Đương nhiên không thể thiếu phần của em. Được rồi, chúng ta chuẩn bị ăn cơm trưa đi, còn mang theo nôi để làm lẩu dê đấy.”

Ăn lẩu là đặc sản ở quê hương, nhắc tới, mọi người liền cười rộ lên, bận rộn đi chuẩn bị.

Trong nhà rau dưa không nhiều lắm, Vi Như Hạ cùng Alan lái xe đi mua đồ ăn. Công việc kế tiếp của Vi Như Hạ có liên quan đến kịch bản, hơn nữa ở cùng bố mưa dầm thấm đất, cô cùng Alan rất có tiếng nói chung.

Hai người nói nói cười cười đi siêu thị, sau khi đến siêu thị, hai người phân công hợp tác. Vi Như Hạ mua rau dưa, Alan đi mua rượu vang đỏ cùng sữa chua.

Vi Như Hạ chọn mấy thứ rau xanh bỏ vào bên trong xe mua sấm, lúc cô chuẩn bị đi tìm Alan, liền nhận được điện thoại của Lạc Đường. Sau khi cô tới Anh cũng chỉ mới gửi tin nhắn Wechat cho anh. Lạc Đường hình như vừa mới nghỉ, trong âm thanh còn mang theo khăn khăn cùng một mùi.

Kỳ thật Lạc Đường gọi điện cũng không có chuyện gì, đơn giản hỏi một chút cô đã tới nơi chưa, hiện tại đang làm gì.

“Em đang đi siêu thị mua đồ ăn, giữa trưa chuẩn bị ăn lẩu, dùng nồi lẩu đi Dương tặng em đó.”

Từ sau khi Vi Như Hạ bắt đầu tới Lạc gia, mỗi cuối tuần Dương Thư Nhữ đều sẽ gọi điện thoại cho Vi Như Hạ mời cô tới nhà bà ăn cơm, nếu công việc của Vi Như Hạ không bận liền qua đó.

“Selina~” Alan sau khi gọi Vi Như Hạ xong, ôm một chai rượu vang đỏ cùng hai hộp sữa chua đã đi tới. Cánh tay thon dài của cậu ấy gấp lại, đem đồ ôm vào trong ngực, khi đi tới thân thể ma sát vào kệ để hàng. Cơ thể thiếu niên cùng biểu tình tươi mát mà sáng khoái. Bên tai là giọng của Lạc Đường, Vi Như Hạ có một chút hoảng hốt, thiếu chút nữa đem Alan xem thành Lạc Đường.

“Lấy lòng?” Vi Như Hạ cười nhìn Alan bỏ đồ vật vào xe mua sấm.

Alan cúi đầu kiểm kê đồ vật bên trong, cậu hơi hơi cúi người, khớp xương ngón tay rõ ràng xuyên qua rau dưa xanh biếc ở bên trong. Xem công phu kiểm kê của anh, Vi Như Hạ giải thích với Lạc Đường một câu: “Là học sinh của bố em, Alan, em đã nói với anh đó.”

Bên kia điện thoại chợt im lặng, sau khi yên lặng nửa giây, nói tiếp: “Cái tên tiếng Anh này là anh chọn cho em.”

Vi Như Hạ sững sốt, nhớ tới việc khi còn cấp ba. Đó là đợt học kỳ một, giáo viên tiếng Anh chuẩn bị một bộ kịch bản, Vi Như Hạ, Lạc Đường còn có Hồ Ngâm Ngâm cùng Hàn Tuấn Tùng một nhóm. Lúc ấy Vi Như Hạ không có tên tiếng Anh, Lạc Đường liền giúp cô chọn một cái.

Sau khi tới Anh quốc, cô vẫn luôn dùng tên này. Cô nhớ rõ phát âm tiếng Anh của Lạc Đường rất êm tai, mang theo âm giọng của Luân Đôn, thời điểm cô học đại học, mỗi lần có người gọi mình, cô đều cảm thấy như là Lạc Đường đang gọi mình vậy.

Vi Như Hạ hơi hoảng hốt, cười nói: “Đúng vậy, là anh chọn cho em.”

Cắt điện thoại với Lạc Đường, Vi Như Hạ mua xong đồ liền cùng Alan về nhà. Alan ôm túi giấy trên tay, trong đó là đồ ăn hôm nay mua. Cậu nghe được từ đầu đến cuối cuộc nói chuyện giữa Vi Như Hạ và Lạc Đường, trong giọng cậu có chút tiếc nuối, nói: “Em có ý gọi tên chị, còn tưởng rằng bạn trai chị sẽ ghen tuông, không nghĩ tới tên tiếng Anh của chị cũng là do anh ta chọn.”

Hai người đang đi trên đường xuống dốc, vừa qua một trận mưa, hiện tại trời đang bắt đầu sáng lại, xung quanh mấy đóa hoa hồng trong nhà ló ra ngoài tường, tỏa mùi thơm ngào ngạt. Vi Như Hạ tránh mấy cành hoa, quay đầu lại nhìn Alan, cười nói: “Anh ấy sẽ không ghen đâu. Hơn nữa anh ấy còn không phải là bạn trai của chị.”

“Vậy hiện tại chị là độc thân, em có thể theo đuổi chị không?” Alan nói.

Vi Như Hạ ha ha cười rộ lên, sau đó ngừng khí nghiêm túc lắc lắc ngón tay về phía Alan, nói: “No!”

“Là bởi vì thầy sao?” Alan hỏi.

Vi Như Hạ dẫm lên mặt đường sạch sẽ, cười cười không trả lời.

Alan cũng không hỏi lại, lúc cô cùng Lạc Đường gọi điện, cậu nghe được vài câu, từ giọng nói của người đàn ông kia, cậu cảm nhận được một loại dự cảm người đàn ông kia sẽ làm gì đó.

Alan tuy rằng chỉ mới mười chín tuổi, nhưng dự cảm chuẩn đến kinh người.

Vi Như Hạ trở về ngày đó là thứ bảy, thứ hai cậu phải về trường học, buổi chiều vừa tan học, lúc cậu đang cùng bạn học thảo luận vấn đề thì chợt thấy một người đàn ông đứng ở bên ngoài khu dạy học dưới cây ngô đồng.

Người đàn ông mặc một thân tây trang, dáng cao chân dài, khí chất không tầm thường, diện mạo tinh xảo. Anh ta nhìn giống như vừa từ bên ngoài trở về, trên tay còn cầm túi văn kiện, giữa mày mang theo vẻ cao quý.

Cậu mới ra khỏi khu dạy học, người đàn ông kia liền nhìn lại đây, hai ánh mắt đen nhánh như mực, giống viên đá quý màu đen. Anh nhìn Alan, dùng tiếng Anh nói cùng cậu ta: “Alan phải không? Tôi có chuyện muốn nhờ cậu giúp đỡ.”

Là âm thanh của người đàn ông nói chuyện cùng Vi Như Hạ, Alan còn nhớ rõ.

Tháng tám Vi Như Hạ về tới An Thành. Tháng tám ở An Thành là lúc kí ức cô khắc sâu nhất, tháng đó là tháng mà lần đầu tiên cô gặp Lạc Đường.

Rạp hát sắp xếp cho cô khách sạn An Thành ở bên cạnh, năm đó cô ở chỗ này cùng bố chúc mừng sinh nhật. Vừa xuống máy bay cô liền gọi điện cho Lạc Đường, Lạc Đường bởi vì việc ra mắt game《Băng chiến》mà bận đến sứt đầu mẻ trán, không có thời gian đến đón cô.

Cô cũng không phải tiểu công chúa gì, tự mình ngồi xe về khách sạn. Gọi điện thoại cho Lạc Đường, chỉ bởi vì muốn gặp anh, tâm tình có chút vội vàng.

“Vậy anh cứ làm việc đi, em về khách sạn sắp xếp hành lý.” Vi Như Hạ cười nói.

“Ừm.” Lạc Đường im lặng trong chốc lát, tựa hồ không muốn ngắt điện thoại, nhưng mà Don bên kia gọi anh một tiếng, anh nói với Vi Như Hạ: “Anh đi họp đây.”

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45-2

Editor: Team Tứ Phương 2

“Ừm.” Lạc Đường im lặng trong chốc lát, tựa hồ không muốn ngắt điện thoại, nhưng mà Don bên kia gọi anh một tiếng, anh nói với Vi Như Hạ: “Anh đi họp đây.”

“Được.” Vi Như Hạ sáng khoái đáp ứng, sau đó cắt đứt điện thoại. Sau khi ngắt điện thoại, Vi Như Hạ liền đem di động cất đi, khí lạnh sân bay thổi khiến cảm xúc của cô dần dần mất khống chế, cô nghĩ lại, cảm thấy mình thật giống một tiểu cô nương đang yêu.

Cảm giác quá xa lạ như vậy, Vi Như Hạ cười cười, kéo hành lý ra khỏi sân bay.

Viện trưởng Vương sắp xếp cho cô một trợ lý, Vi Như Hạ ngại thời tiết nóng, không gọi cô ấy đi đón mình. Trợ lý đó tên là Tiểu Ảnh, xem như học trò của Thái Hân Bội, Thái Hân Bội nhờ Vi Như Hạ chiếu cố cô ấy thật tốt, tất nhiên cô sẽ tận tâm tận lực.

Giúp Vi Như Hạ xử lý thủ tục tạm trú, Tiểu Ảnh nói cho Vi Như Hạ nghe về lịch trình mấy ngày sau này. Kịch bản《Đoàn viên》từ ngày mai sẽ bắt đầu tập luyện, buổi chiều ngày mai sau khi tập luyện xong các diễn viên sẽ ăn bữa cơm cùng chủ biên, chỉ đơn giản tìm hiểu thêm một chút.

“Cơm chiều cô Thái nói muốn mời chúng ta đến nhà hàng của cô ấy. Chị có thời gian không ạ?” Tiểu Ảnh hỏi Vi Như Hạ.

Vi Như Hạ dừng lại, cô có chút tiếc nuối nói: “Đêm nay chị có hẹn rồi.”

“Như vậy ạ.” Tiểu Ảnh cười cười, nói: “Vậy em sẽ nói với cô Thái một tiếng.”

“Đề chị nói với cô cho.” Sau khi Vi Như Hạ nói xong, ngẩng đầu nhìn số phòng, hỏi: “Là phòng này à?”

“Đúng vậy.” Tiểu Ảnh cầm thẻ phòng, mở cửa để hai người đi vào.

Đầu tiên Vi Như Hạ tắm rửa một chút, sau đó sẽ thu thập hành lý. Đồ dùng của cô vẫn như cũ không nhiều lắm, nếu có thiếu thứ gì có thể ra ngoài mua.

Ngủ một giấc tỉnh lại đã là bốn giờ chiều, Vi Như Hạ gọi điện cho Thái Hân Bội nói tình hình, bà liền tỏ vẻ không sao. Ngắt điện thoại, cô rời giường mặc quần áo, sau khi ra khỏi khách sạn liền gọi taxi đến công ty LO.

Cô muốn cùng Lạc Đường ăn cơm tối. Không riêng Lạc Đường mà cả nhân viên của công ty đều đang bận rộn tăng ca vì chuẩn bị ra mắt game mới. Sau khi Vi Như Hạ tới công ty, lễ tân nhìn thấy cô liền cười kêu một tiếng “Đạo diễn Vi.”

Cô quay quảng cáo hai tháng, lễ tân trên cơ bản đều quen biết cô. Khi lễ tân hỏi cô muốn thông báo cho Trần Bội Ny hay không, Vi Như Hạ cười chỉ thang máy nói: “Tôi tới tìm Lạc tổng.”

Sau khi nói xong, Vi Như Hạ vào thang máy, ấn tầng tới thang văn phòng của Lạc Đường.

Lạc Đường rất thích con số “23” này, không riêng ID bên trong trò chơi có số “23”, mà văn phòng cũng chọn đặt tại tầng 23.

Lễ tân hình như là gọi điện thoại cho Don, Vi Như Hạ vừa từ thang máy đi ra, liền thấy Don đứng đợi ở cửa văn phòng Lạc Đường.

Vi Như Hạ cùng Don giao lưu không ít, tuy rằng trong lòng cô cho rằng Don chính là lão hồ ly, nhưng kỳ thật cô rất thích giao tiếp cùng Don. Hai người hiện tại gặp nhau cũng có thể nói mấy câu vui đùa như bạn bè.

“Tôi tìm Lạc tổng.” Vi Như Hạ cười nói, “Không có hẹn trước.”

Don bắt đầu dĩ cười, đẩy cửa ra nói: “Không cần hẹn trước, nhưng mà Lạc tổng vừa mới họp xong, hiện tại còn đang bận.”

Vi Như Hạ hiểu ý, lực đạo trên tay nhẹ đi, mở chốt cửa văn phòng Lạc Đường đi vào.

Lạc Đường sau khi nghiên cứu phát minh trò chơi của mình, mở công ty LO, có thể coi như làm giàu từ kỹ thuật viên. Mỗi lần tới văn phòng anh, Vi Như

Hạ đều có thể nghe được tiếng gõ bàn phím.

Nhưng hôm nay cô lại không nghe được, Vì Như Hạ vừa đi vào liền phát hiện Lạc Đường đang cúi đầu ngủ trên bàn làm việc. Tà dương buổi chiều chiếu sáng cả căn phòng, trong văn phòng sáng sủa sạch sẽ, có chút giống phòng học khi còn học cấp ba.

Không gian trong phòng được tà dương tạo thành những ô sáng vuông nhỏ, Vì Như Hạ đi đến cạnh bàn làm việc, nhìn người đàn ông đang nghiêng đầu ngủ trên đó, sùnn mặt gối lên cánh tay. Mày anh nhúu lại, giữa mày mang theo chút không phòng bị cùng mỗi một.

Không khí rất lạnh, phả vào mặt Vì Như Hạ hơi khô, nhưng cô không có ý định đề ý. Tay cô đặt trên bàn nhìn Lạc Đường trong chốc lát, sau đó quay lại nhìn thoáng qua bên cửa sổ, đứng dậy đi qua, thật cẩn thận đem một chiếc ghế dựa đặt ở bên cạnh Lạc Đường ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, Vì Như Hạ giống như Lạc Đường, gối lên cánh tay ghé vào bên cạnh anh.

Vì Như Hạ cảm thấy mình như đang dùng lại thuốc phiện vậy. Tám năm trời, kiếp sống cô độc mà cô đã từng trải qua, có thể gặp lại Lạc Đường giống như việc cô hút lại vậy, hơn nữa so trước kia nghiện càng thêm nghiêm trọng.

Cho nên, cô trực tiếp chạy tới LO tìm Lạc Đường, cũng không cần anh làm cái gì, cô chỉ cần lẳng lặng mà ngắm anh trong chốc lát như vậy, đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, hô hấp cùng nhịp tim bọn họ đều quán quanh cùng nhau, kề bên mặt đối phương, có chút ngứa. Lạc Đường tựa hồ cảm nhận được hô hấp của cô, khi cô vừa mới nằm sắp xuống liền mở mắt ra.

Anh vừa mở mắt, Vì Như Hạ liền thấy được biểu tình hoảng loạn của chính mình bên trong hai tròng mắt màu đen của Lạc Đường. Cô như là bị bắt quả tang đang ăn trộm vậy, có chút luống cuống, vừa muốn nói chuyện, Lạc Đường đã mở miệng trước.

“Tại sao không gọi anh dậy.”

Âm thanh đàn ông trầm thấp khàn khàn, mang theo lười biếng cùng tùy ý lúc vừa mới tỉnh ngủ, cùng âm thanh trong trẻo trong trí nhớ, hoàn toàn hòa hợp.

Trái tim Vì Như Hạ như bị đình trệ một chút.

Lạc Đường cho rằng bọn họ hiện tại vẫn đang ở cấp ba, cho rằng hai người bọn họ vẫn ngồi cùng bàn. Khi đi học, mỗi lần Lạc Đường ghé vào bàn ngủ, đều sẽ nói những lời này cùng cô.

Máu ngưng lại, theo trái tim mà nổ tung lên lời ở trong cơ thể, khóe mắt Vì Như Hạ hơi ướt, cô nhìn đôi mắt đen nhánh của Lạc Đường.

Lạc Đường nhìn Vì Như Hạ, nhìn đôi mắt màu nâu của cô dần dần ẩm ướt, giống như vô số lần ở trong mộng hồi qua như vậy, hỏi Vì Như Hạ một câu.

“Anh là đang nằm mơ sao?”

Người phụ nữ đối diện đang cười, cô cười đến khóe mắt hơi cong, âm thanh dễ nghe giống tám năm trước vậy.

“Đúng rồi.”

Yết hầu khẽ nhúc nhích, Lạc Đường duỗi tay đặt lên sau gáy của Vì Như Hạ, hôn lên.

—————o0o—————

Tác giả có lời muốn nói: Đường Đường: Hiện tại, anh lại là bạn trai em.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46-1

Editor: Team Tứ Phương 2

Vì Như Hạ đẩy anh ra, thân thể Lạc Đường trong nháy mắt phản ứng lại, bàn tay đặt ở sau gáy Vì Như Hạ thu về, khớp xương có chút trắng, hai người tách ra.

Trong không gian tràn đầy khí lạnh, Vì Như Hạ cảm thấy mình giống như một quả cầu lửa đang cháy hừng hực, bị Lạc Đường thiêu đốt lên. Đầu óc cô

nóng lên, nhìn Lạc Đường trước mặt đang tận lực khắc chế, hơi liếm liếm môi dưới, che giấu trái tim đang loạn nhịp sau nụ hôn bất ngờ kia, cười khẽ một tiếng.

Lạc Đường nhớ rõ lời cô nói, tuân thủ hứa hẹn đối với cô, anh chỉ đang đợi. Nhớ tới câu đầu tiên vừa rồi Lạc Đường nói với cô, Vi Như Hạ cảm thấy mình thật sự quá tàn nhẫn.

Sau khi cùng Lạc Đường ăn cơm chiều, Vi Như Hạ trở về khách sạn. Hôm nay là ngày đầu tiên cô tới An Thành, vốn vẫn luôn lệch múi giờ không ngủ được, nhưng mà không nghĩ tới sau khi tắm rửa lên giường, chỉ chốc lát sau liền ngủ được.

Cô mơ một giấc mộng, mơ thấy lần đầu tiên Lạc Đường hôn cô ở sân trượt băng. Tình cảm của cô và Lạc Đường nước chảy thành sông, không quá oanh oanh liệt liệt, nhưng bình lặng mà âm áp, đây cũng là cuộc sống mà Vi Như Hạ muốn nhất.

Đêm nay Vi Như Hạ ngủ rất ngon, ngày hôm sau tỉnh lại tinh thần cũng phấn chấn, Tiểu Ảnh giật mình với khả năng điều chỉnh lệch múi giờ của cô, Vi Như Hạ cười giải thích nói: “Chỉ đã ở trong nước một thời gian dài, gần đây lại thường xuyên về nước, những thói quen giờ giấc sinh hoạt trước kia khi ở trong nước đều trở về.”

Tiểu Ảnh cười rộ lên, nói: “Nghỉ ngơi tốt là được, em còn lo lắng chị nghỉ ngơi không tốt, hôm nay sẽ mệt.”

Cùng Tiểu Ảnh tán gẫu rồi đến nhà ăn dùng bữa sáng, sau đó lại cùng cô nàng đến rạp hát. Nơi tập luyện《 Đoàn viên 》ở sân khấu của rạp hát, lúc Vi Như Hạ đến, trừ bỏ các diễn viên, viện trưởng Vương và Thái Hân Bội cũng ở đây.

Thời gian tám năm, diễn viên rạp hát đã đổi đi một bộ phận, Vi Như Hạ cũng chỉ có thể nhận biết được vài ba người. Bộ kịch này nam nữ vai chính đều là diễn viên mới, Vi Như Hạ đều chưa gặp qua. Nam chính tên Lý Hân, nữ chính tên Giang Thu.

Vi Như Hạ vừa vào cửa, Giang Thu liền nhìn lại. Vi Như Hạ cũng nhìn qua, cô ta có chút khinh thường dòi tầm mắt đến bên cạnh, tiếp tục cười nói cùng Lý Hân.

Diễn viên kịch lần này đều có chút khí chất, nhìn có chút ngạo khí, nếu như là bố cô tự nhiên sẽ có thêm mấy phần nội liễm. Mà diễn viên mới, đặc biệt là có thể ngay khi còn ít tuổi dành được vai nữ chính, thường thường lười che giấu tâm cao khí ngạo.

Rốt cuộc cô là đạo diễn nhảy dù từ bên ngoài, không quan hệ cùng rạp hát, diễn viên cũng không cần đối cô a dua nịnh hót.

Vi Như Hạ cũng không bối vì ánh mắt của người khác liền hiểu lầm cô ta có địch ý với mình. Lúc cô đi qua cùng nhóm diễn viên chính bắt tay, cũng tự mình giới thiệu.

Lý Hân có khí chất nho nhã, là người có tính cách hiền hoà, cậu ta cười cùng Vi Như Hạ bắt tay, nói: “Nghe nói cô là con gái của thầy Vi, thật lợi hại.”

Ngay từ đầu cậu ta đã có ý khen ngợi như vậy, Vi Như Hạ cảm thấy có chút ngượng ngùng. Thái Hân Bội bên cạnh giới thiệu nói: “Lý Hân là học sinh thứ ba của dì, lúc con tới An Thành, bọn họ còn ở quê tham gia thi đại học. Sau khi thi đại học xong, đỗ vào học viện hải kịch An Thành, sau khi tốt nghiệp liền trực tiếp được điều đến đây.”

Trách không được cô cảm thấy cậu ta đối mình rất thân thiết, nguyên lai còn có việc sâu xa này. Vi Như Hạ mới vừa nói xong, Thái Hân Bội lại lôi kéo cô đến bên cạnh Giang Thu nói: “Giang Thu cũng vậy, nói đến cũng thật kì diệu, bọn họ đều về quê học, sau khi con cùng bố mình đi Anh, bọn họ lại trở lại.”

Giang Thu lớn lên rất xinh đẹp, đoan trang nhẹ nhàng, cô ấy có khi cao tới một mét sáu năm, khí chất trầm tĩnh lạnh nhạt.

“Xin chào.” Biểu tình Giang Thu không có gì biến hóa, bắt tay cùng Vi Như Hạ.

Vi Như Hạ cười cười, cùng cô ấy bắt tay, nói nhẹ: “Xin chào.”

Cô có thể cảm giác ra có chút không đúng, nhưng không đúng chỗ nào Vi Như Hạ lại không nghĩ ra. Giang Thu là diễn viên, cô là đạo diễn, chỉ cần cô ta không ảnh hưởng đến việc của cô, không cần biết cô ta trước mặt cô như thế nào, cô cũng lười đi xử lý mâu thuẫn nhỏ không thể hiểu được này.

Từ lúc đầu tập luyện《 Đoàn viên 》，Vi Như Hạ liền rất bận rộn, mà Lạc Đường so với cô còn bận hơn. Cô còn có thể bớt thời gian đến Lạc gia ăn bữa cơm, nhưng Lạc Đường đến cơ hội về Lạc gia ăn cơm cũng không có.

Vi Như Hạ ôm Lạc Thập An, vừa cho bé rửa tay vừa hỏi: “Anh em lâu rồi chưa về sao?”

“Vâng.” Lạc Thập An ngoan ngoãn, bé nói với Vi Như Hạ: “Anh nói hết bạn sẽ dẫn em đi công viên chơi, cho nên không có thời gian về nhà ăn cơm.”

Nghĩ đến Lạc Đường cũng dùng đến lí do này dọa Lạc Thập An, bằng không Lạc Thập An nhớ anh trai, đã sớm đi tìm anh.

Anh hẳn là bận chuyện ra mắt trò chơi đi?

Vi Như Hạ download 《 băng chiến 》 thử chơi một chút, cảm giác không hề là trò chơi Lạc Đường thiết kế ra, các cửa ải cùng cốt truyện đều sạch sẽ lưu loát, hình ảnh cũng rất đẹp, quả thực già trẻ đều phù hợp, khẳng định có thể thành game hot.

Giúp Lạc Thập An rửa sạch tay, mọi người lại ngồi quanh bàn ăn. Lúc ngồi xuống, Vi Như Hạ nhìn thoáng qua người trên bàn, chỉ toàn là phụ nữ.

Bố Lạc Đường mấy ngày nay đi Bắc Âu công tác, Lạc Đường bận bịu chuyện trò chơi mới, vậy ông nội Lạc Đường đâu?

“Ông nội đâu ạ?” Vi Như Hạ ở nhà Lạc Đường vẫn rất tự tại, mọi người ở Lạc gia đều rất tốt với cô, giống như cô đang ở nhà mình, hỏi ra cũng giống như là hỏi ông nội của mình.

Bà nội Thẩm Châm Thư vừa nghe, cười rộ lên nói: “Bệnh viện An Thành muốn thử nghiên cứu một hạng mục mới, nên mời ông nội qua hỗ trợ.”

Ông nội là viện trưởng trước kia của bệnh viện An Thành, ông là chuyên gia ngoại khoa nổi danh trong ngoài nước. Trước kia chưa về hưu cũng đi khắp thế giới, quen biết rất nhiều bác sĩ chuyên gia nổi tiếng. Lần nghiên cứu hạng mục này, hẳn là hạng mục rất tiên tiến, ông nội phỏng chừng là đi bồi chuyên gia.

“Chỉ có chúng ta ở nhà thôi.” Dương Thư Nhữ bưng ly rượu lên, cười nói: “Nào cùng ly, chúc mừng bữa tối chỉ dành cho phụ nữ chúng ta nào.”

Mọi người trên bàn cười rộ lên, cùng nhau chạm cốc, Lạc Thập An bưng một ly sữa bò vị dâu tây nho nhỏ, sốt ruột chạm cốc. Vi Như Hạ bưng cái ly chạm cùng bé, tiểu cô nương cao hứng ôm cái ly uống liền một hớp lớn.

Ăn cơm xong, Vi Như Hạ đem vé mời xem《 Đoàn viên 》cho bà nội, Lạc Thập An cầm số vé ở đó, âm thanh bé phá lệ đáng yêu.

“1, 2, 3, 4, 5..... Ông nội, bà nội, ba ba, mama, em..... Ai nha, không có vé của anh.”

Vi Như Hạ đang uống nước, nghe được Lạc Thập An nói, mặt cô hơi đỏ lên.

Dương Thư Nhữ phụt cười một tiếng, nhìn thoáng qua tai Vi Như Hạ ửng đỏ, cười nói cùng Lạc Thập An: “Có của anh con chứ, đến lúc đó chị Hạ Hạ sẽ tự mình đưa.”

Vi Như Hạ mặt càng đỏ hơn.

Vé của Lạc Đường đúng là cô muốn đưa riêng, nhưng cô không biết khi nào anh hết bận. Kéo dài tới tận một tuần trước lúc diễn, cô vẫn đợi Lạc Đường gọi điện.

Tính ra hai người đã ba tuần không gặp nhau, cho dù ở trong cùng một thành phố, cũng chưa chắc có thể bảo đảm mỗi ngày đều thấy. Bất quá chỉ cần ở chung một thành phố, trong lòng Vi Như Hạ liền kiên định.

Nhận vé của Vi Như Hạ, Lạc Đường nhìn thoáng qua, ngược mắt hỏi cô: “Mẹ anh nói em có qua nhà, sao không đem vé của anh cho mẹ luôn?”

Đối với việc Lạc Đường biết rõ còn cố hỏi, vành tai Vi Như Hạ hơi ửng đỏ, sau khi uống một ngụm nước trái cây, nhẹ nhàng trả lời: “Chỉ là em muốn gặp anh.”

Lạc Đường mi mắt giãn ra, nhẹ giọng cười.

Vi Như Hạ cúi đầu cũng cười, cô nhìn Lạc Đường, hỏi: “Tám giờ ngày mùng 9 tháng 12, anh có thời gian không?”

“Ừm.” Lạc Đường gõ gõ phím, nhàn nhạt nói: “Ngày đó không nhầm thì cũng hết bận rồi.”

Nhìn mặt Lạc Đường có chút mệt mỏi, Vi Như Hạ rất đau lòng cảm khái một câu, mở công ty thật là quá mệt mỏi. So sánh với Lạc Đường, Vi Như Hạ cảm thấy mình mệt cũng không đáng kể chút nào.

Khản trương bận rộn vượt qua một tuần nữa, rốt cuộc cũng đến ngày mở màn. Hôm nay bắt đầu diễn, buổi sáng tiến hành tập luyện một lần cuối cùng. Tập luyện kết thúc, diễn viên tản ra, Vi Như Hạ cùng biên kịch quyết định lời kịch cuối cùng.

“Câu này cũng không cần lắm, tôi cũng cảm thấy quá mệt mỏi rồi.” Biên kịch xác định nói với Vi Như Hạ.

Ngay từ đầu chỗ này là Vi Như Hạ đưa qua cho bố xem, ông đã góp ý đoạn này. Cô nói xong cùng biên kịch nhưng cô ấy vẫn luôn không chắc chắn, cuối cùng trước khi diễn mới quyết định.

“Được.” Vi Như Hạ đánh dấu, cầm kịch bản sau khi sửa lên đài vừa nói: “Tôi đi tìm Lý Hàn nói một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46-2

“Được.” Vi Như Hạ đánh dấu, cầm kịch bản sau khi sửa lên đài vừa nói: “Tôi đi tìm Lý Hàn nói một chút.”

Tám giờ tối sẽ bắt đầu diễn, trang phục cùng đạo cụ đều đã ở sau hậu trường, nhưng lúc sáng có lấy ra để diễn tập cho nên hậu trường hiện tại có chút rối loạn.

Hậu trường rạp hát rất lớn, bởi vì vai chính có một số bộ, cho nên nam nữ vai chính đều có phòng hóa trang cùng phòng thay quần áo riêng. Phòng hóa trang của Lý Hàn và Giang Thu ở cạnh nhau, lúc Vi Như Hạ đi qua nhìn thấy cửa không đóng, cô vừa đẩy cửa đi vào liền nghe được bên trong nói chuyện.

Là về cô.

Giang Thu đã đổi xong quần áo, cô ta đến tìm Lý Hàn định tìm chỗ ngày mai chơi. Hai người là bạn tốt, mỗi lần diễn xong đều sẽ đi ra ngoài chơi.

“Này, ngày mai đi chơi chúng ta cũng mời đạo diễn Vi đi cùng đi.” Trải qua một tháng ở chung, Lý Hàn rất thích Vi Như Hạ, cậu ta nói: “Đạo diễn Vi là con gái của thầy, chúng ta cũng nên mời cô ấy ăn một bữa.”

“Nếu là vậy thì tôi không đi.” Ngờ kị Giang Thu biến đổi.

Lý Hàn tự nhiên nghe ra được, cậu ta nhìn Giang Thu, có chút bất đắc dĩ nói: “Vì sao cậu không thích đạo diễn Vi?”

Kỳ thật đối với ai Giang Thu cũng rất lãnh đạm, trừ phi là bạn đặc biệt thân. Ngày thường cô ta đối với Vi Như Hạ cũng như những người khác, nếu không phải người quen cũng không nhìn ra cô ta không thích Vi Như Hạ.

Giang Thu ném đồ vật trên tay đi, nói: “Tôi chỉ cảm thấy thầy không thích cô ta, cho nên tôi cũng sẽ không thích cô ta.”

Cô ta không đem lời khó nghe nói ra, bởi vì ở trong ấn tượng của cô ta, Vi Từ Thiện đã đem cả đời cống hiến cho sự nghiệp diễn viên, cô ta lấy ông làm tấm gương. Lúc ấy cô ta nghe nói thầy có con gái, trong lòng rất không thoải mái.

Giang Thu vừa nói xong, cửa liền bị đẩy ra. Hai người không hẹn mà cùng nhau nhìn về phía ngoài cửa, Vi Như Hạ cầm kịch bản đứng ở ngoài, cô cũng không cố tình ngụy trang biểu tình của mình, cô chính là muốn để Giang Thu biết cô ta vừa nói gì cô đều nghe được.

Lý Hàn tự nhiên phát hiện, anh nhìn Vi Như Hạ nói có chút xấu hổ: “Đạo diễn Vi...”

“Biến kịch vừa nói với tôi, lời kịch này sẽ bỏ đi.” Vi Như Hạ đưa kịch bản cho Lý Hàn, xử lý công việc trước. Công việc nói xong, cô giương mắt nhìn Giang Thu.

Giang Thu thật sự không có chút cảm xúc ngượng ngùng gì đối với việc bị bắt gặp nói xấu sau lưng người khác, cô ta vẫn một bộ biểu tình lãnh đạm nhìn Vi Như Hạ.

Có đôi khi, một số người làm người khác khó chịu mà không giải thích được.

Cô ta làm sao biết bố cô không thích cô, mà việc này có quan hệ gì cùng cô ta?

Vi Như Hạ nhìn Giang Thu, đột nhiên cười, cô hơi nâng cằm lên, nói với Giang Thu: “Bố tôi nói đây là lần đầu tiên tôi làm đạo diễn sân khấu kịch, là tôi đã hỏi ý kiến của ông. Giang tiểu thư nên diễn thật tốt, đến lúc đó bố tôi có thể đến xem, đừng khiến ông thất vọng.”

Cô nói ra những lời này, lạnh nhạt bình tĩnh, không có đáp lại lời của cô ta, nhưng lại ép Giang Thu đến không thở nổi. Muốn đo sức với cô à, dù gì cô cũng là Vi Như Hạ đấy. Giang Thu nghe xong sắc mặt biến đổi, Vi Như Hạ không tiếp tục dong dài cùng cô ta, ra cửa tiếp tục bận bịu.

Rốt cuộc còn có bao nhiêu người cho rằng cô cùng bố quan hệ không tốt, cảm thấy bố không thích cô? Chẳng lẽ đợi đến lúc kết thúc, bố lên đài tặng hoa cho cô, nói cô là niềm kiêu ngạo của ông, bọn họ mới tin sao?

Vi Như Hạ cảm thấy có chút buồn cười.

Giang Thu diễn xuất không thể chê, mặc dù não loạn không vui, nhưng khả năng khống chế cảm xúc rất khá. Bảy giờ tối, người xem bắt đầu tiến vào, Vi Như Hạ liếc mắt một cái liền thấy được cả nhà họ Lạc, theo tầm mắt cô nhìn qua, Lạc Đường ngồi ở bên ngoài, bên cạnh là Dương Thư Như cùng Lạc Thập An. Bọn họ chính là sự cổ vũ lớn nhất với cô, Vi Như Hạ cười rộ lên, thu bớt sự khấn trương.

Kịch nói không giống với quay phim, quay phim diễn hỏng còn có thể quay lại, còn kịch nói chỉ có thể quay một lần. Sân khấu bắt đầu, Vi Như Hạ đứng ở dưới đài nhìn, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Nhưng diễn xuất vẫn rất thuận lợi, khi kết thúc biểu diễn, toàn trường vỗ tay như sấm. Vi Như Hạ nhẹ nhàng thở ra, vừa muốn quay đầu lại nhìn Lạc Đường đã bị người thúc giục lên đài chào bệ mạc.

Mới lên đài, Lý Hàn liền kéo cô đến giữa cậu ta và Giang Thu. Sắc mặt Giang Thu không tính là tốt, còn Vi Như Hạ thì rất yên tâm thoải mái mà đứng ở nơi đó. Cô nghe tiếng vỗ tay phía dưới, lúc này có cảm giác thật thành tựu.

Người xem lên đài tặng hoa, bắt đầu từ người đầu tiên bên phải, tặng một bó hoa lớn. Cảnh tượng này có chút quen thuộc, Vi Như Hạ đột nhiên có một dự cảm, trong lòng cô nhớ tới, nhìn thoáng qua dưới đài.

Chỗ của Lạc Đường không có người.

Đang ở thời điểm Vi Như Hạ tìm kiếm mọi nơi, Giang Thu bên cạnh đột nhiên kinh hô một tiếng: “Thầy.”

Vi Như Hạ hoàn hồn, nhìn về phía kia, đầu óc oanh nổ tung.

Lạc Đường đẩy xe lăn, Vi Tử Thiện đang ngồi ở trên đó, trên tay ông cầm một bó hoa, đang cười về phía Vi Như Hạ. Vi Như Hạ đưa hai tay ra giữa không trung, Vi Tử Thiện mỉm cười đem hoa trên tay đưa cho cô.

“Chúc mừng con, đã hoàn thành xong bộ kịch sân khấu đầu tiên.”

Thời gian như một vòng luân hồi, năm đó là lần đầu tiên cô đi xem bố diễn xuất, nguy trang thành người tặng hoa cho ông, ông lôi kéo tay cô giới thiệu cùng mọi người, cô là con gái của ông. Hiện giờ kết thúc vở kịch đầu tiên cô đạo diễn, ông giống lão ngoan đồng trốn ở bên trong đội ngũ, tặng hoa cho cô.

Trong lúc nhất thời, Vi Như Hạ suy nghĩ rất nhiều chuyện, cô có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cô lại dơ ra ở đó.

Cuối cùng, sau khi mọi người tặng hoa xong, chỉ còn Vi Tử Thiện còn ở trên đài. Vi Tử Thiện cười rộ lên, duỗi tay ôm lấy Vi Như Hạ. Tay trái ông ôm hoa, tay phải còn có chút vô lực, nhưng ông vẫn cứ nỗ lực ôm Vi Như Hạ một chút, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói một câu.

“Con gái, con là niềm kiêu ngạo của bố.”

Vi Như Hạ cảm giác trái tim đang cứng đờ của mình dần bình ổn lại, bên tai là tiếng vỗ tay như tiếng sấm, trong đầu cô ầm ầm vang lên, tưởng nằm mơ. Cô ngẩng đầu nhìn Lạc Đường, anh rũ mắt nhìn cô, hai tròng mắt đen bóng.

Đây không phải nằm mơ.

Vi Tử Thiện xuất hiện, không riêng Vi Như Hạ, toàn bộ rạp hát đều sôi trào. Đã tám năm rồi Vi Tử Thiện mới về nước, mấy người già gặp nhau, tự nhiên là một phen cảm khái.

Bố bị vây ở giữa những người từng là đồng nghiệp của ông, có cả học sinh của ông nữa, nhìn ông giống như trẻ ra một chút. Vi Như Hạ nhắc nhở bố nếu không thoải mái có thể gọi cô, rồi đứng dậy ra cửa.

Ngoài cửa, Lạc Đường đang đợi cô.

Hành lang bên ngoài mở cửa sổ, xuyên qua cửa kính có thể nhìn thấy bầu trời đêm lộng lẫy cùng vầng trăng tròn. Ánh trăng lạnh lũng trong trẻo chiếu trên ban công, khắc hoạ rõ ngũ quan tinh xảo của người đàn ông.

Hiển nhiên, bố về nước là kế hoạch của Lạc Đường. Cô không biết Lạc Đường tìm được bố như thế nào, cũng không biết khuyên như thế nào để ông về nước, nhưng cô biết đây là Lạc Đường có lòng đem đến cho cô sự ngạc nhiên.

Nhưng mà, cái ngạc nhiên này quá lớn rồi, lớn đến nỗi trong lòng cô run sợ.

Bố sợ dĩ không thể về nước, là bởi vì cách một ngày ông phải dùng dụng cụ chuyên môn do bác sĩ chỉ định để làm phục hồi chức năng. Hôm nay ông về nước, tính hiện tại lập tức trở về cũng không kịp. Huống chi, hiện tại còn không có vé máy bay về nước Anh.

Lần đầu tiên Vi Như Hạ cảm thấy có chút lạnh, nhưng cô cưỡng bách bản thân phải bình tĩnh, cô nghĩ phương án giải quyết, ngẩng đầu nhìn Lạc Đường, cắn môi nhìn chằm chằm sau một lúc lâu, cuối cùng, cô hỏi một câu.

“Làm sao mới có thể đưa bố em trở về nhanh nhất?”

Cô không muốn trách cứ Lạc Đường, trách cũng vô dụng, hiện tại chỉ có thể nắm chặt cách giải quyết vấn đề.

Lạc Đường nhìn cô, trầm giọng nói: “Ông ấy không cần về Anh nữa.”

Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn anh, nhất thời có chút đầu vầng mắt hoa, cô gấp đến độ tim đập nhanh. Nhắm mắt lại ổn định tinh thần, Vi Như Hạ còn chưa mở miệng, Lạc Đường đã nói trước.

“Anh đem đội ngũ bác sĩ và thiết bị phục hồi của chú Vi vào trong bệnh viện An Thành, về sau ông ở An Thành cũng có thể phục hồi.”

Vi Như Hạ bỗng nhiên tròn to hai mắt, phảng phất giống như mình nghe lầm, sau một lúc lâu, cô đột nhiên hiểu ra, hốc mắt có chút đỏ, Vi Như Hạ hỏi: “Gần đây anh bận vì việc này?”

Không riêng mình anh, anh còn nhờ cả ông nội hỗ trợ.

“Ừm.” Lạc Đường lên tiếng.

“Trước kia em không tin anh, lần này anh không nói trước, trực tiếp làm cho em xem là được. Hiện tại anh thật muốn xem xem, em làm sao có thể rời khỏi anh.”

“Em đã bỏ lỡ anh tám năm, sau này mỗi giây mỗi phút, em đều không muốn bỏ lỡ anh nữa.”

—————oOo—————

Tác giả có lời muốn nói: Đường Đường: Xem em sẽ chạy như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47-1

Editor: Team Tứ Phương 2

Vi Từ Thiện sáng hôm nay đã đến rồi, Lạc Đường tự mình đến Anh đón ông, sau khi đón xong liền trực tiếp đưa đến bệnh viện An Thành tiến hành phục hồi lần đầu, quá trình phục hồi rất thuận lợi.

Lạc Đường suy nghĩ chu toàn hơn Vi Như Hạ. Anh còn mua xong vé máy bay về rồi. Nếu lần đầu Vi Từ Thiện hồi phục không tốt, anh sẽ lập tức đưa ông về Anh, sẽ không làm chậm trễ sự hồi phục của ông.

Sau khi gặp bạn bè ở nhà hát xong, Lạc Đường đưa Vi Từ Thiện và Vi Như Hạ về nhà. Anh mua một căn phòng ở gần bệnh viện để thuận tiện cho Vi Từ Thiện hồi phục. Ba phòng ngủ hai phòng làm việc, phong cách trang trí không khác nhà anh ngày trước là mấy, có thể thấy anh bỏ ra không ít công sức.

Lúc về đến nhà đã là 10 giờ đêm rồi, hôm nay Vi Từ Thiện cả đường mệt nhọc, lại thêm việc tối đi xem diễn kịch, thể lực có chút cạn. Lạc Đường dặn dò bọn họ nghỉ ngơi tốt, chuẩn bị rồi đi.

“Em tiến anh.” Vi Như Hạ nói.

Lạc Đường ngẩng đầu nhìn cô rồi gật đầu đồng ý.

Lúc bố rửa mặt xong, Vi Như Hạ đưa ông về phòng. Hôm nay sức lực của ông xem ra tốt hơn nhiều so với ngày trước, lên giường cũng nhẹ nhàng hơn chút. Bác sĩ đã nói rồi, tâm tình tốt sẽ làm hiệu quả hồi phục tăng gấp bội, có thể thấy bố về nước vui vẻ hơn nhiều.

Rót cho ông một cốc nước ở đầu giường, Vi Như Hạ chúc ông ngủ ngon sau chuẩn bị ra ngoài, trước khi cô chuẩn bị đi, bố nắm lấy tay cô, hỏi một câu.

“Lúc học cấp ba con và Lạc Đường đã ở bên nhau rồi à?”

Ông dùng tay phải bắt lấy tay cô, không có lực, một lúc liền muốn rút xuống, Vi Như Hạ ngược lại cầm lại tay ông. Lúc ở rạp hát cô không cùng Lạc Đường nói quá nhiều, nhưng nghe ý này của bố, Lạc Đường chắc là nói với ông bây giờ bọn họ mới ở bên nhau.

Lạc Đường hiểu cô, nếu nói cho ông hai người tốt nghiệp cấp ba mới ở bên nhau, bởi vì bệnh của ông mà chia tay 8 năm thì ông sẽ tự trách bản thân mình rất nhiều.

Nhưng mà bố vẫn là bố, ông trải qua bao nhiêu chuyện đương nhiên có thể đoán ra được.

Nắm tay bố, Vi Như Hạ cũng không muốn gạt ông nữa, cười nói: “Vâng, lúc đang học thì có thích nhau, nhưng tốt nghiệp mới ở bên nhau, không tính là yêu sớm.”

Vi Như Hạ cười đùa, nhưng Vi Từ Thiện lại không cười được. Tay của ông bị cô nắm lấy, có thể cảm nhận lực cầm tay của con gái.

Ông biết sức nặng của mình trong lòng cô, nhớ lại chuyện ngày trước cũng chẳng ích gì, dứt khoát không muốn nghĩ nữa, để tâm nhiều vào chuyện sau này đi.

“Đi đi”. Vi Từ Thiện thả lỏng tay Vi Như Hạ, cười cười.

Mấy năm qua Vi Như Hạ đều rất cẩn thận, nhưng hôm nay là bố của cô, là cuộc sống của cô, tương lai của cô, dường như đều do Lạc Đường sắp xếp.

Cô cũng không cần nóng ruột thêm vì chuyện này, không cần có cảm giác bất an vô định. Cô cảm thấy mình dường như lần nữa cắm gốc rễ ở An Thành rồi, vững vàng an ổn.

Lạc Đường mua phòng này ở trên tầng cao, bốn phía đều là khu dân cư, rất sạch sẽ cũng rất yên tĩnh, phù hợp cho Vi Tử Thiện dưỡng bệnh. Buổi tối gió thu nhẹ nhàng, lá cây phong bỗng nhiên rơi xuống, tạo thành âm thanh nhẹ nhàng.

“Khi nào thì anh bắt đầu chuẩn bị vậy?” Vi Như Hạ đi chậm trong khu cùng Lạc Đường, nói vấn đề mà ở nhà hát chưa nói xong.

Lạc Đường đi cạnh Vi Như Hạ, nói: “Ngày đó em nói với anh, em phải quay lại Anh.”

Lúc đó là lúc Lạc Đường và Vi Như Hạ nói về việc quảng cáo tuyên truyền mới của LO, cô ở nhà Lạc Đường nói rằng cô vẫn muốn về Anh, sau đó hai người rời đi không vui, nhưng đến buổi tối Lạc Đường lại nói với cô, tháng sau anh vẫn muốn gặp được cô.

Lúc cô nói cô muốn về Anh, lúc Lạc Đường gửi tin nhắn nói muốn tháng sau gặp cô, lúc đó Vi Như Hạ không biết Lạc Đường đã trải qua quá trình tâm lý như thế nào, hiện tại cô biết rồi. Cũng vì biết lần đó cô về nước chỉ là ở tạm, thế nên Lạc Đường bắt lấy cơ hội, tấn công cô một cách mạnh mẽ, cuối cùng, cô và anh ngã bài chuyện bỏ cô tự sát, Lạc Đường nói sẽ đợi, nhưng anh lại không đợi.

Bởi vì anh có năng lực khiến anh không cần phải đợi thêm nữa.

Lúc Vi Như Hạ về Anh lần trước, anh đã tìm ra cô và Vi Tử Thiện ở đâu. Anh đến bệnh viện mà Vi Tử Thiện hồi phục sắp xếp ổn thỏa chuyện thiết bị và dụng cụ cần thiết, xong rồi lại tìm thấy Alan. Lúc anh tự dẫn Vi Tử Thiện đi hồi phục, gặp mặt ông rồi nói với ông chuyện của anh và Vi Như Hạ.

Đương nhiên anh chỉ nói thật một nửa, nói là anh và Vi Như Hạ yêu nhau là sau khi cô về nước, sau đó còn cùng Vi Tử Thiện bàn về toàn bộ kế hoạch kinh ngạc mà vui vẻ lần này.

Hiểu hết mọi chuyện, Vi Như Hạ cười nhẹ ra tiếng, cô ngửa đầu nhìn trời sao, như muốn đem cả trời sao ản vào trong mắt, lúc nhìn lại Lạc Đường, hai mắt cô chứa đầy những ngôi sao lấp lánh.

“Thiết bị là bệnh viện bỏ vốn nhập vào à?” Trong nước vẫn chưa nhập vào, một là bệnh viện quá ít người, thời gian hồi phục lâu, thứ hai là tốn rất nhiều tiền, Vi Như Hạ đợi tám năm rồi, trong nước đều không có kế hoạch nhập vào.

Hai người đã đi đến trước cửa xe Lạc Đường, anh đứng vững, nhìn Vi Như Hạ nói: “Anh mua đó.”

Vi Như Hạ: “...”

Cổ họng khô rát, Vi Như Hạ nhớ đến chuyện Lạc Đường muốn xây cho Lạc Thập An khu vui chơi. Lạc Đường tuy có tiền, nhưng số tiền này không phải là nhỏ. Mà tiền của anh cũng không phải là trên trời rơi xuống, nghe anh vì mình làm nhiều chuyện như vậy, trong lòng Vi Như Hạ không biết tiếp nhận như thế nào.

Anh làm việc bất kể hậu quả, chỉ nghĩ đến mục đích. Mục đích của anh chính là muốn mỗi phút mỗi giây đều ở bên cô.

Khóe mắt Vi Như Hạ hơi ngứa, cô giơ tay lên xoa, cười đùa nói: “Phải cần rất nhiều tiền đúng không?”

Bọn họ đứng dưới đèn đường, ánh đèn vàng nhưng vẫn có thể nhìn ra khóe mắt hồng của Vi Như Hạ. Lạc Đường cup mắt, lông mi rũ xuống, nhàn nhạt nói.

“Những thứ này chỉ là vật để ngoài thân, mà em mới chính là người trong lòng của anh.”

Thật ra Lạc Đường một chút cũng không lạnh lùng, anh nói lên tâm tình của mình, mỗi lần đều làm trái tim Vi Như Hạ nhảy loạn lên, như bị bịt kín, nóng muốn phát điên lên vậy. Cô ngẩng đầu nhìn anh, cười nói: “Vậy thì em cũng muốn mãi mãi ở trong lòng anh.”

Cổ họng Lạc Đường cười một tiếng, gật đầu đồng ý. Hôm nay Vi Như Hạ bận cả một ngày, anh không làm trì hoãn thời gian nghỉ ngơi của cô, quay người mở cửa xe chuẩn bị đi.

Lúc vừa muốn lên xe, Vi Như Hạ gọi một tiếng: “Đợi một chút.”

Lạc Đường quay đầu, Vi Như Hạ liền giơ tay ôm mặt anh. Lạc Đường cảm thấy môi nóng lên, nụ hôn của Vi Như Hạ kết thúc rồi.

“Anh là người yêu của em, trước khi xa nhau phải hôn tạm biệt.”

Vi Như Hạ hiểu rõ cái hôn của mình sẽ khiến Lạc Đường phản ứng thế nào. Cô nhanh chân muốn chạy, nhưng bị Lạc Đường ôm lấy đằng sau, Vi Như Hạ cười đùa cợt, bị giam hoàn toàn trong lòng anh.

Dựa vào lồng ngực của Lạc Đường, cô có thể cảm nhận được nhịp tim đập nhanh của anh, đồng thời, bên tai bị hơi thở của đàn ông ghẹo nóng lên.

“Bạn trai này còn muốn làm chuyện khác.” Âm thanh Lạc Đường có chút khàn, mang theo ý cười.

“Bây giờ không được”. Vi Như Hạ cười từ chối, bắt đầu vùng vẫy. Cô cao 1m75, mà ở trong lòng Lạc Đường cao 1m9 không có chút ưu thế nào.

Cô vùng vẫy hai lần, ngón tay Lạc Đường càng tăng thêm lực, nhẹ giọng nói bên tai cô một câu.

“Đừng nhúc nhích.”

Hồ hấp của anh so với lúc này càng nóng hơn.

Cơ thể hai người đều có thay đổi, nhưng điều Lạc Đường muốn rõ ràng hơn nhiều, bên tai Vi Như Hạ ong ong, hơi thở của cô có chút dồn dập, dán vào Lạc Đường.

Da thịt vừa tiếp xúc, cơ thể hai người đồng thời run lên một chút.

“Ngày mai em phải cùng bố đi ăn cơm với mấy người trong nhà hát, buổi tối còn phải đón trung thu, ngày mai không được...”

“Ừm.” Lạc Đường trầm giọng đáp lại một tiếng.

Vi Như Hạ cười, hỏi: “Anh không kháng nghị à?”

Cô so với trước vẫn như vậy, vẫn thích đùa cợt anh. Lạc Đường cười bất đắc dĩ, càng dùng thêm lực ôm cô trong lòng, đè nén âm thanh xuống: “Đây có thể là cái tết Trung thu cuối cùng em và chú Vi ở bên nhau, anh không quấy rầy nữa.”

Câu nói này của Lạc Đường đại biểu cái gì, trong lòng Vi Như Hạ hiểu rõ. Sau này bọn họ kết hôn, cho dù ở nhà ai đón tết Trung thu, bọn họ đều sẽ không tách rời.

Trong lòng có chút chua xót, Vi Như Hạ ngẩng đầu lên nhìn trăng tròn, vừa hôn lên mặt Lạc Đường, vừa nhẹ giọng đáp:

“Được.”

Gặp mặt mọi người trong rạp hát là tối qua bố đã hẹn rồi. Sáng mai mọi người tụ tập ở rạp, buổi trưa sẽ đến nhà hàng An Thành ăn cơm, buổi chiều lại quay lại rạp diễn vở một lần nữa.

Vi Tử Thiện thích diễn kịch, ông bắt vô âm tín tám năm rồi, đây là món quà cuối cùng rạp hát tặng ông. Tám năm đã trôi qua nhưng lời kịch thì Vi Tử Thiện vẫn còn rất thuộc, Vi Như Hạ ở dưới sân khấu nhìn, trong lòng có rất nhiều cảm xúc.

Hôm nay Giang Thu và Lý Hàn cũng đến, bọn họ không tham gia diễn mà giống như Vi Như Hạ ngồi dưới sân khấu xem. Lý Hàn và Giang Thu không biết nói câu gì, một lát sau, Giang Thu đi đến bên cạnh Vi Như Hạ ngồi xuống.

Cô ta đến là để xin lỗi, hơn nữa rất có thành ý.

Giang Thu là một người có lòng tự trọng rất cao, mà nếu cô ta sẵn sàng gật đầu xin lỗi cô, hoàn toàn là vì sự tôn trọng đối với bố cô. Dựa vào điểm đó, Vi Như Hạ cũng không tức giận nổi.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47-2

Editor: Team Tứ Phương 2

Cô cười cười, nói với Giang Thu: “Cảm ơn cô.”

Cô cảm ơn là sự tôn trọng của Giang Thu với bố cô.

Giang Thu rõ ràng không liệu đến câu trả lời này, có những người không tiếp xúc thấu đáo, căn bản sẽ không hiểu cô là loại người gì. Bắt đầu có lẽ bởi vì có chút quan niệm không yêu thích, nhưng càng tiếp xúc, sẽ càng thích người này.

Vi Như Hạ chính là như vậy.

Giang Thu cười một cái, cô hiểu vì sao trong nháy mắt thầy Vi nhận đứa con là Vi Như Hạ này. Trên người cô có một loại đặc biệt, làm người khác không có cách nào không thích.

“Đúng rồi, cái này cho cô.” Giang Thu đưa một tấm danh thiếp cho Vi Như Hạ.

Vi Như Hạ nhìn một cái, là số điện thoại của quản lý Hoàng Trí bên công ty giải trí Tân Vũ. Đôi mắt Vi Như Hạ ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Giang Thu.

“Trước mắt công ty chủ Hoàng đang lên kế hoạch quay một bộ phim điện ảnh mới, là tiểu thuyết mạng cải biên, bây giờ vẫn chưa định đạo diễn. Tôi nghe viện trưởng nói tương lai cô muốn làm đạo diễn phim điện ảnh, có thể đến thử.” Giang Thu cười nói: “Buổi tối ngày mai ở quán ăn Thu Minh có cuộc gặp, tôi có thể dẫn cô đến.”

Nói xong, như sợ Vi Như Hạ hiểu lầm, Giang Thu lại nói tiếp: “Chủ Hoàng là bạn của bố cô, lần này bộ phim yêu cầu kỹ năng diễn của vai nữ thứ rất cao, chủ Hoàng muốn tìm một diễn viên kịch nói đến diễn, liền đến tìm tôi.”

Lời nói của Giang Thu rất rõ ràng, đây là một bộ phim điện ảnh, giải trí Tân Vũ là công ty lớn, khẳng định là chế tác sản xuất lớn. Tiểu thuyết mạng nếu có thể quay điện ảnh, đương nhiên sẽ có độc giả cô định xem. Vai chính sẽ tuyển chọn, đến lúc đó phòng vé khẳng định sẽ không quá khó coi.

Cho dù nghĩ như thế nào thì đây đều là cái bánh thịt lớn.

Nếu là bánh nhân thịt lớn như vậy, đương nhiên cũng có rất nhiều người nhắm nhe vào, dù cô có quan hệ với Giang Thu, cũng không nhất định có thể giành được. Có điều nếu cần đi thì vẫn là nên đi thử. Bữa tiệc ngày mai, khẳng định có người đầu tư tham gia, cô có thể tiếp xúc nhiều một chút, đối với tương lai của cô cũng có giúp đỡ.

“Cảm ơn.” Từ đáy lòng Vi Như Hạ nói cảm tạ, Giang Thu có thể nhớ đến cô, thật là rất có lòng.

Vốn dĩ hẹn Lạc Đường tối nay gặp nhau, nhưng không nghĩ đến xảy ra chuyện này. Cô chuẩn bị ăn cơm xong rồi đi đến chỗ Lạc Đường, nhưng dù sao bữa tối không ăn cùng nhau, buổi sáng cùng bố đi hồi phục xong, buổi chiều liền đến công ty của anh cũng được.

Lạc Đường xử lý xong chuyện của bệnh viện, công việc chồng chất trong tay cũng phải bắt đầu xử lý. Anh ở bàn làm việc xử lý văn kiện, Vi Như Hạ liền ngồi ở bên nhìn, đợi Lạc Đường kí xong, cô cười một tiếng.

Có Vi Như Hạ bên cạnh, tâm tình của Lạc Đường cũng rất tốt, anh ngẩng đầu nhìn cô, mở một văn kiện khác ra, hỏi: “Em cười gì?”

“Thời trung học anh giảng bài cho em, mỗi lần em làm xong, đều đưa anh chữa lại”. Vi Như Hạ da mặt dày đồng dạng nói: “Thì ra khi đó em đã huấn luyện anh làm giám đốc rồi.”

“Ừm” Nghe xong lời của cô, Lạc Đường không những không phản bác, mà khóe môi nhếch, khẽ đáp một tiếng.

Mị lực của đàn ông trưởng thành là ở chỗ này, không cần nói nhiều lời nhưng mỗi một từ nói ra đều làm người khác không thể xem nhẹ hormone của đàn ông.

Trong phòng làm việc hơi lạnh nhưng Vi Như Hạ lại có chút nóng.

Cô cười đứng dậy, rót một ly nước chanh cho Lạc Đường, sau khi đi qua ngồi bên cạnh Lạc Đường, nói với anh chuyện buổi tối.

“Tối nay em phải đến quán Thu Minh ăn cơm, giải trí Tân Vũ có một bộ phim điện ảnh mới.”

Nghe lời của cô, Lạc Đường giương mắt nhìn cô một cái, Vi Như Hạ đối diện ánh mắt của anh, cô lại giải thích bổ sung một câu: “Tương lai em muốn làm đạo diễn phim điện ảnh, cơ hội lần này, em muốn đi thử, mà chỉ là ăn bữa cơm tối mà thôi, ăn xong rồi đi.”

“Em tự đi đến đó?” Lạc Đường quay bút trên tay, nhìn Vi Như Hạ hỏi.

Nghe ý này của Lạc Đường, dường như không tức giận, Vi Như Hạ lắc đầu, nói: “Học sinh của bố em sẽ đưa em đi, chính là nữ chính trong kịch nói hôm trước, bố em với giám đốc giải trí Tân Vũ là bạn bè.”

Quan hệ này cũng có đủ.

Sau khi cô nói xong, Lạc Đường vẫn luôn nhìn cô không nói gì, Vi Như Hạ bị anh nhìn có chút chột dạ, vừa muốn nói chuyện, Lạc Đường quay đầu tiếp tục nhìn văn kiện, vừa xem vừa nói: “Được, kết thúc anh đến đón em.”

Công việc của cô, Lạc Đường vẫn luôn khá ủng hộ. Vi Như Hạ cười lên, cô đùa Lạc Đường một câu: “Vậy nếu em phải ở lại rất muộn thì sao?”

“Vậy anh sẽ đến giành em về.” Lạc Đường cúi đầu phê chuẩn văn kiện, mặt không đổi sắc nói.

Vi Như Hạ cười ha ha.

Vi có Giang Thu tiến cử, lại cộng thêm việc có quan hệ với Hoàng Trí, nên cô nắm chắc tới 50%. Mà đến tiệc ăn xong, cô thành công giành nốt 50% còn lại.

Bữa ăn lần này là Hoàng Trí mở, không chỉ có quyết định diễn viên, còn có mấy nhà đầu tư. Trong đó có một nhà đầu tư nữ hơn 40 tuổi ngồi ở vị trí chính, bên cạnh bà có một người thanh niên 30 tuổi ngồi bên cạnh. Anh ta không phải muốn làm diễn viên, anh ta giống như Vi Như Hạ, cũng là muốn làm đạo diễn phim điện ảnh.

Quan hệ của cô chỉ có Giang Thu, mà quan hệ của người thanh niên là nhà đầu tư chính, vị trí cao thấp rõ ràng. Hiện tại không chỉ diễn viên cần người dẫn dắt, đạo diễn cũng cần.

Bữa tiệc linh đình liên tiếp mấy ly, Vi Như Hạ cảm thấy bản thân có chút lâng lâng, cô chuẩn bị ăn xong liền rút luôn.

Lúc mấy người vừa ăn vừa nói chuyện, Hoàng Trí đột nhiên nhận một cuộc điện thoại, điện thoại vừa kết thúc, Hoàng Trí đứng dậy, vừa đi vừa nói với người bên cạnh: “Tạ tổng, tôi đi đón một người.”

Hoàng Trí chỉ là một quản lý nhỏ bình thường ở giải trí Tân Vũ, phụ trách việc văn phòng, “Tạ tổng” mà cậu ta vừa nói, mới là tổng giám đốc của giải trí Tân Vũ.

Tạ tổng nghe lời của cậu ta, không chút để ý hỏi một câu “Ai đó?”

Hoàng Trí đi qua nhỏ tiếng nói một câu, Tạ tổng mặt biến sắc, vội nói: “Mau đi.”

Vi Như Hạ ngồi ở cuối cùng, Hoàng Trí vừa đi, người đầu tư nữ liền hướng tầm mắt qua, cười hỏi một câu.

“Nghe nói cô chưa từng làm đạo diễn phim điện ảnh?”

Câu này vừa nói xong, đa số người ở bữa ăn đều hướng ánh mắt theo lời của bà ta nhìn qua. Vi Như Hạ là được Giang Thu dẫn đến, lúc vừa đến, Hoàng Trí đã giúp cô giới thiệu qua.

Đa số nhà đầu tư là giám đốc của công ty, nói chuyện thường nói trọng điểm, câu nói này đặc biệt gây khó dễ người khác. Vi Như Hạ cười lên, đáp: “Đúng, trước kia tôi làm đạo diễn quảng cáo, tháng mười sẽ đạo diễn một bộ, cũng là tiểu thuyết mạng cải biên thành phim.”

Nhà đầu tư đó dường như hoàn toàn không nghe lời cô nói phía sau, bà ta cười lên, vỗ vai thanh niên bên cạnh, nói cùng Tạ tổng: “Đây là đạo diễn điện ảnh Lã Thạc, cậu đã xem ‘Từ trước’ bao giờ chưa?”

“Xem rồi.” Tạ tổng cười nói: “Đạo diễn Lã đúng là tuổi trẻ tài cao.”

Nhà đầu tư nữ nói như vậy, vừa là thả con săn sắt bắt con cá rô, ném ra cho cô một cục gạch, đưa ra cho Lã Thạc khỏi ngọc, giết người không thấy máu, vừa là quyết định vị trí đạo diễn, nói rõ cô không có cơ hội là vì cô không có kinh nghiệm.

Nói thật, hôm qua Giang Thu có nói với cô trước, cô liền đi xem tiểu thuyết nguyên tác. Chỉ là dựa theo kịch bản mà tác giả soạn ra, trên cơ bản sẽ là một cú nổ lớn. Sau cú nổ đó dựa vào thành tích phòng vé sẽ tích lũy thêm danh tiếng cho đạo diễn, đối với phát triển trong tương lai sẽ có lợi ích.

Không thể nhận bộ phim, trong lòng Vi Như Hạ cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng cô không biểu hiện ra. Cô nâng chén rượu lên, cười chúc mừng Lã Thạc. Lúc vừa muốn uống rượu, ly rượu trong tay cô bị đoạt mất.

“Uống mấy ly rồi?” Âm thanh của đàn ông truyền đến.

Vi Như Hạ cho rằng bản thân uống không nhiều, cô vừa ngẩng đầu liền thấy Lạc Đường đứng bên cạnh, hỏi: “Sao anh lại qua đây rồi?”

Cô còn chưa gọi điện thoại cho anh mà.

“Anh tưởng là kết thúc rồi liền đến đây đón em”. Lạc Đường đặt ly rượu xuống, ngẩng đầu nhìn một vòng người trên bàn. Lúc nhìn thấy Tạ tổng đứng đây, Lạc Đường hỏi: “Đang nói đến chuyện làm bộ phim điện ảnh ‘Thanh Phong Phù Nguyệt’ à?”

“Đúng đúng đúng.” Tạ tổng đứng ở trước bàn kinh ngạc hỏi: “Lạc tổng, không phải anh bảo không có thời gian đến sao?”

“Ừ, vốn dĩ tôi muốn đến đón bạn gái tôi nên không có thời gian đến, ai biết cô ấy cũng ở chỗ này.” Lạc Đường liền tiện thể ngồi xuống bên cạnh Vi Như Hạ, đổi rượu của cô thành ly nước chanh, sau đó ngẩng đầu hỏi một câu, “Mấy người còn cần công ty chúng tôi đầu tư không?”

Vi Như Hạ: “...”

Tác giả có lời muốn nói:

Đường Đường: Vì sao vợ tôi không thích ôm chân tôi?

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48-1

Lạc Đường vừa tới, không khí trong bữa tiệc liền thay đổi. Anh dường như rất ít khi tham dự những bữa tiệc như vậy, cũng không nán lại quá lâu, cùng Tạ tổng nói vài câu, sau đó đưa Vi Như Hạ rời khỏi.

Hôm nay Vi Như Hạ uống chút rượu, mặt có chút nóng, khuôn mặt cô nhiễm một tầng đỏ, sau khi cài chặt dây an toàn xong, hỏi Lạc Đường: “Chiều nay lúc em nói với anh muốn đến bữa tiệc, tại sao anh không nói với em anh cũng được mời tham dự. Anh thật sự muốn...”

Khi cô đã uống rượu, nói cũng nhiều hơn một chút, nhưng lời còn chưa nói hết, đã bị nụ hôn của Lạc Đường chặn lại, Vi Như Hạ ngửi thấy hương vị bạc hà thanh mát trên cơ thể Lạc Đường, thế nhưng lại khiến cơ thể cô càng nóng hơn.

Lạc Đường vừa hôn lướt qua thì ngừng, mặc dù lúc sau có đổi cho cô một li nước chanh, nhưng anh vẫn có thể nếm được hương vị của rượu đỏ. Môi của Lạc Đường rời đi, trán anh chạm lên trán cô, anh không uống rượu nhưng lại càng nóng hơn một chút.

Khẽ cúi đầu, tầm mắt Vi Như Hạ cùng Lạc Đường giao nhau, nhìn mâu quang đen như mực của anh so với trước kia càng trở nên thâm trầm hơn, che đậy nhiệt nóng nơi sâu thẳm. Vi Như Hạ khẽ cười một tiếng, hơi thở phả lên má của Lạc Đường, mềm mại nóng ấm, giọng nói của cô có chút khàn, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Cô giống như đã uống say vậy, động tác và giọng điệu như có như không, mỗi một lời đều như quét qua đáy lòng anh, Lạc Đường khẽ nhấp máy môi, đem thân thể rời khỏi cô, ngồi dựa vào ghế lái, điều chỉnh một chút, nói: “Đền bù.”

Vi Như Hạ bởi vì bệnh tình của Vi Tử Thiện, đem ước mơ làm đạo diễn của bản thân gác lại, hiện nay Vi Tử Thiện đã an ổn ở An Thành, cô cũng muốn bắt đầu sự nghiệp của bản thân. Cô có năng lực, chỉ là thiếu đi cơ hội, Lạc Đường luôn ủng hộ cô, luôn dành cho cô những cơ hội mà cô cần.

Lạc Đường vừa rời khỏi, Vi Như Hạ vẫn tựa vào ghế, cô nhìn khuôn mặt của Lạc Đường, trái tim đập loạn, tại không gian hẹp như vậy, dường như có thể nghe được tiếng vang.

“Đù không?” Vi Như Hạ quay người, tiếng ma sát của quần áo trở nên có chút ái muội, cô dựa sát vào Lạc Đường, khoe môi chứa ý cười: “Thêm một chút đi.”

Lạc Đường quay đầu lại, nhìn đôi mắt cười màu nâu nhạt của cô, ánh mắt trở nên thâm trầm, quay người lại muốn hôn lên. Vi Như Hạ nhìn về mặt của anh, phát giác có gì đó không đúng, cô cắn cắn môi dưới, lông mi khẽ nhướn lên, nhắc nhở: “Có người.”

Khi cô nói xong, bên cạnh thang máy quả nhiên truyền đến tiếng nói chuyện cùng tiếng bước chân. Không khí ái muội trong xe cũng tan đi, Lạc Đường thu hồi tầm mắt, khởi động xe, lái ra khỏi hầm để xe.

Vi Như Hạ thu hồi ánh nhìn, mở cửa sổ xe, sắp tháng mười rồi, gió bắt đầu lạnh, thổi lên khuôn mặt khô nóng, cảm giác rất thoải mái.

Xe chạy nhanh trên đường, một lát đã đến khu nam, gió biển lướt nhẹ qua, mang theo vị mặn nhàn nhạt, Vi Như Hạ nghĩ rằng Lạc Đường đưa cô đến nhà anh, thế nhưng khi xe Lạc Đường dừng lại phía trước là tòa biệt thự ba tầng.

Xe dừng lại, Vi Như Hạ nhìn về phía sân trước biệt thự, lông mi run lên, cô mở cửa xe, bước xuống.

Nơi này là dãy nhà biệt thự, giống với khu biệt thự Lạc Phu, phía trước mỗi căn biệt thự đều có sân, phía sau có thể nhìn ra biển, phần sân trước của vài ngôi nhà khác, đều là mặt cỏ bằng phẳng, căn nhà phía trước mặt Vi Như Hạ lại không vậy, trong sân vườn trồng rất nhiều loài hoa cỏ.

Cô lần đầu tiên về nước đi qua khu biệt thự Lạc Phu, trong sân vườn đều không còn trồng hoa cỏ, không phải do người chủ mới san đi, mà là do Lạc Đường nhỏ đi trồng toàn bộ những cây đã nhỏ được chuyển đến trồng trong sân tòa nhà này.

Ngoài hoa cỏ, bên trái sân còn trồng một cây lê rất tươi tốt. Cây lê đã ra quả, cành lá xum xuê, có thể nhìn ra nó được chăm sóc rất tỉ mỉ.

Bên phải sân, trồng rất nhiều loài hoa, bây giờ đang là thời kì hoa nở, trên cây phủ kín những bông hoa màu hồng.

Sau khi Vi Như Hạ xuống xe, Lạc Đường cũng theo xuống, anh khẽ chạm vào sau lưng Vi Như Hạ, nói: “Vào thôi.”

Hoa cỏ trong sân này, bao hàm toàn bộ kí ức về tình thân của Vi Như Hạ, cây lê của mẹ, giàn hoa hồng leo của bà, hoa sơn trà của ba...

Cô cho rằng toàn bộ đã bị cô bỏ lại, nhưng Lạc Đường ở sau lưng cô thay cô sửa sang, giữ gìn tám năm, đợi cô quay trở lại.

Đây vốn là một ngạc nhiên lớn, cô vốn dĩ nên cảm động đến khóc thành tiếng, nhưng nghĩ lại toàn bộ những việc Lạc Đường làm, cô lại cảm thấy hết thảy đều tự nhiên như vậy, anh ấy sẽ làm những chuyện như thế, những thứ cô trân trọng, anh sẽ vĩnh viễn giúp cô giữ gìn.

Trong sân trồng nhiều cây cối, so với bên ngoài càng mát mẻ hơn, Vi Như Hạ đến trước cây lê, dùng hai tay ước lượng một chút, cười nói: “Cây lê thật lớn, có phải đã từng ra quả rồi không?”

“Ừm, rất ngọt.” Lạc Đường nhìn cành lá rậm rạp của cây lê, nói: “Anh vốn nghĩ sẽ đem nó bỏ đi.”

Vi Như Hạ nâng mắt nhìn anh, Lạc Đường cười, đưa tay chạm vào chiếc lá của cây lê đậu trên vai Vi Như Hạ, nói: “Bởi vì ngụ ý của cây lê không hay.

Nhưng về sau ngẫm lại, nếu như em trở lại, không nhìn thấy cây lê nữa sẽ đau lòng, nên anh mới giữ lại.”

Anh nói chuyện này, rất điềm đạm, một câu nói, đem tám năm anh chờ đợi tóm tắt lại.

Vi Như Hạ cười rộ lên, cô đi đến ôm lấy anh.

Hương vị trên người đàn ông này vẫn luôn như lúc đầu, Vi Như Hạ mặt tựa vào trong lòng anh, an tĩnh hỏi: “Tại sao anh không ở đây?”

Ôm lấy Vi Như Hạ, cảm Lạc Đường đặt nhẹ lên đầu cô, thấp giọng nói: “Đây là nhà của anh và em, một mình anh ở đây không có ý nghĩa gì.”

Vi Như Hạ ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn anh, hỏi: “Hôm nay có thể ở đây không?”

Lạc Đường nhắc cầm lên, nhìn Vi Như Hạ: “Chỉ cần em ở đây, thì có thể ở.”

Vi Như Hạ cười, nắm lấy tay Lạc Đường kéo, cô nói: “Vậy đi thôi.”

Hai người đều là lần đầu tiên, cho nên tính lần này, yêu không phải là đặc biệt tuyệt mỹ, nhưng lại vô cùng xúc động. Tình cảm tốt nhất chớ quá mức, anh đợi em trở về, thủy chung như một, em lấy thân báo đáp, tương lai chỉ có anh.

Tháng mười một, Vi Như Hạ tham gia một tổ làm kịch “Lần đầu gặp gỡ”. Bộ kịch này rất ngắn, chỉ có 24 tập, thời gian quay trong vòng một tháng. Sau khi hoàn thành, vừa hay cô tham gia vào tổ phim điện ảnh “Thanh Phong Phù Nguyệt.”

“Lần đầu gặp gỡ” nói về câu chuyện tình yêu học sinh trong thời kì dân quốc, diễn viên tham gia chủ yếu là học sinh của học viện điện ảnh, kinh phí làm bộ kịch không tính là cao, mà tùy theo sự phát triển của ứng dụng truyền phát, kịch mạng phát triển, hiện nay cũng trở thành con đường phát triển của những diễn viên mới.

Nữ chính trong bộ kịch này là Trình Mông, là con gái của công ty sản xuất kịch. Xuất phát điểm của cô so với những người khác trong đoàn cao hơn, nhưng Trình Mông chỉ ít nói, cũng không có những hành động quá giới hạn nào. Bình thường khi quay cũng rất chăm chỉ, mạnh dạn đi đầu, Vi Như Hạ cũng rất thích cô ấy.

Không chỉ thích cô ấy, Vi Như Hạ cũng thích giúp đỡ học sinh, có chí tiến thủ. Tuy rằng có chút tâm tư riêng, nhưng cũng không để cho người khác liếc mắt liền nhìn thấu, vẫn rất đáng yêu.

Vi Như Hạ thời sinh viên chủ yếu là chụp ảnh, sau này mới nhập môn đạo diễn, có những lúc, cô để cho học sinh đem sách giáo khoa của trường họ cho cô xem, những diễn viên nhỏ này rất vui lòng giúp đỡ cô, có những lúc còn mang những ghi chép và tài liệu trên lớp của khoa đạo diễn cho cô.

Nói tóm lại, Vi Như Hạ ở cùng bọn họ rất vui vẻ.

Sau khi chụp xong một phân đoạn, Vi Như Hạ cùng nhiếp ảnh gia đang xác nhận lại, chuẩn bị thu dọn đồ đạc rời đi. Trước khi đi, cô chợt nhớ tới trên tay còn hai quyển sách chưa trả lại cho học sinh, liền cầm sách đi qua phòng hóa trang.

Phòng hóa trang chỉ là dựng tạm một cái lều nhỏ để sử dụng, cách âm không tốt, Vi Như Hạ mới vừa đi đến, liền nghe tiếng thảo luận của các diễn viên ở bên trong, là đang nói về cô.

” ‘Thanh Phong Phù Nguyệt’ đã thông báo đạo diễn rồi, là chị Vi.” một nữ diễn viên đang cầm điện thoại, chạy đến trước mặt các diễn viên khác, công bố tin tức khiến cô kinh ngạc.

Cô ấy vừa nói xong, có người kinh ngạc, có người không dám tin.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48-2

Editor: Team Tử Phương 2

Người không tin nói: “Bộ phim này rất hot, lại là bộ phim của giải trí Tân Vũ, chị Vi nói chị ấy là lần đầu quay phim, trước đây đều là chụp quảng cáo, giải trí Tân Vũ sẽ để cho chị ấy làm đạo diễn sao?”

“Nhưng đã tuyên bố rồi.” nữ diễn viên đó lấy điện thoại ra nói: “Chứng cứ rành rành.”

Lần này, vài người tiến đến bắt đầu âm ỉ.

“Chị Vi lợi hại thật nha”. Có người nói: “Thực ra chị Vi rất giỏi nhé, quay phim khẳng định cũng sẽ rất thành công”

Nghe được khích lệ, ở bên ngoài Vi Như Hạ lông mi nhú nhú, khẽ cười.

“Nhưng lợi hại thì lợi hại, giải trí Tân Vũ cũng không thể chọn một đạo diễn mới làm bộ phim lần này chứ.” Diễn viên vừa mới nghỉ ngơi nói: “Nếu là tôi, trước nay chưa từng đóng phim qua, kết quả tuyên bố tôi là nữ chính, mấy người tin không?”

Do dự một lát, một người nói: “Cậu giống như Trình Mông, nếu ba cậu là tổng giám đốc của giải trí Tân Vũ thì tớ tin.”

Vài người ha ha cười rộ lên.

“Nhưng chị Vi nói với chúng ta, ba chị ấy là diễn viên kịch mà, không phải người đầu tư.”

“Vậy là bạn trai?”

“Người đầu tư đều không còn trẻ đâu. ... Chị Vi nhìn cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi nha.”

Mọi người bầy miệng tám lờ cùng thảo luận, cuối cùng Trình Mông nói một câu, ngăn lại trận nghị luận này.

“Mọi người không chăm chỉ đóng phim đi, nói chuyện sau lưng người khác làm gì?”

Trình Mông là nữ diễn viên chính, bộ kịch này là do ba cô ấy đầu tư, diễn viên trong đoàn kịch đều không dám trêu chọc cô ấy. Nghe cô nói xong, mọi người đều im lặng, có người than thở một câu, nhỏ giọng nói: “Chúng ta cũng không nói xấu chị Vi.”

Điện thoại trên tay rung lên, là Lạc Đường gọi đến. Vừa rồi Trình Mông nói như vậy, cô rất muốn đi vào, khẳng định dọa bọn họ sợ, thực ra theo lời bọn họ nói, các diễn viên cũng không phải nói xấu cô, Vi Như Hạ cũng không để ở trong lòng.

Chỉ có điều lời nói của bọn họ đã nhắc nhở Vi Như Hạ, bọn họ là diễn viên của cô, cũng có những suy nghĩ như vậy. Hôm nay có kết quả thông báo, lại kết hợp với dự liệu lần trước của Tống Mông, phỏng chừng đến khi đó trên mạng khẳng định sẽ có nhiều người không ưa cô.

Nếu là những lời bôi nhọ cô, có lẽ là cô gái kia là người tình nhỏ của nhà đầu tư. Trong giới giải trí, diễn viên ghen ghét trong vòng xoáy của diễn viên, đạo diễn ghen ghét trong vòng xoáy của đạo diễn, cũng bởi vì tranh nhau miếng thịt béo, có thể dùng hết mọi thủ đoạn.

Bộ kịch này Vi Như Hạ gần như đã hoàn tất, nhưng cô cũng không cảm thấy bản thân mình cá lớn nuốt cá bé. Dù sao, lúc đó khi Lạc Đường chưa đến, cô mới đứng là cá nằm trên thớt, không được quyền nói chuyện.

Nếu Lạc Đường dùng đầu tư để giành đến cho cô cơ hội lần này, cô phải nắm bắt cơ hội này, đây là bước đầu tiên trong kế hoạch phát triển sự nghiệp của cô, cô muốn làm đầu chấu đẩy tiến lên phía trước.

“Alo, anh đến chưa?” Vi Như Hạ đi ra xa một chút, mới tiếp điện thoại của Lạc Đường. Sau khi nghe được câu trả lời, Vi Như Hạ vui vẻ trở lại, cô nói: “Em lập tức ra ngoài, anh ở chỗ cũ đợi em nhé.”

Cúp điện thoại, Vi Như Hạ vội vã đi tới.

Chỗ cũ của Vi Như Hạ cùng Lạc Đường, là sau khi Vi Như Hạ tiến vào đoàn kịch đã quyết định, chính là bãi đỗ xe của đài truyền hình. Anh vừa nói chuyện với Vi Như Hạ xong, liền có điện thoại của mẹ anh gọi tới.

Sau khi Lạc Đường và Vi Như Hạ xác định quan hệ, mẹ anh gọi điện thoại tìm cũng nhiều hơn, sau mỗi lần mẹ điện thoại đến, tổng kết chỉ có một câu.

“Việc chính của hai đứa thì khi nào làm? Con thế nào mà mãi không có động tĩnh, không tính toán cầu hôn à?” Dương Thu Nhữ lo lắng hỏi.

“Anh ơi, anh ơi, giữ chặt chị ấy nhé, nếu không lại chạy mất!” Lạc Thập An cũng ở bên cạnh giúp đỡ.

“Ừm” Lạc Đường lên tiếng, nhìn Vi Như Hạ đến, hướng người trong điện thoại nói: “Thế đã nhé.”

“Vậy khi nào chuẩn bị vậy?” Dương Thu Nhữ nắm chặt trọng điểm hỏi.

Còn chưa hỏi xong, con trai của cô đã tắt điện thoại rồi.

Dương Thu Nhữ: “...”

Lạc Đường cúp điện thoại, hai cánh tay rất tự nhiên mở ra, Vi Như Hạ cười, bước vội đến, lao vào vòng tay của Lạc Đường. Hai người ôm ấp cùng một chỗ, cô ngửa đầu, anh cúi đầu, nụ hôn kéo dài.

Trong không khí dẫn theo chút cảm giác mát mẻ, nhưng môi hai người đều rất nóng, hô hấp cũng trở nên nóng rực, mang theo từng chút ngọt ý. Hôn một chút, Vi Như Hạ có chút mặt mũi ửng đỏ, thở dài một hơi nói: “Em nhớ anh.”

Hai người đã một tuần không gặp, thời gian làm việc của Vi Như Hạ lại không cố định, có những lúc họp đến rất khuya, đài truyền hình lại cách công ty

của Lạc Đường rất xa, Vi Như Hạ không muốn anh chạy tới chạy lui, chỉ có những lúc không bận mới gọi điện thoại cho anh, sau đó anh tới.

Nghe Vi Như Hạ nói xong, trong lòng Lạc Đường cảm thấy rất ngọt, cúi đầu hôn lên trán cô, nắm tay cô hướng xe đi tới: “Bộ kịch này khi nào hoàn thành?”

“Nửa tháng nữa.” Tay Vi Như Hạ bị nắm lấy, cơ thể cô trước nay không sợ lạnh, nhưng tay của Lạc Đường còn ấm hơn cô rất nhiều, “Mùa đông đến rồi.”

Sau khi nói xong, Vi Như Hạ đột nhiên cười, nói với Lạc Đường: “Hôm nay bọn em quay phân cảnh tuyết rơi. Ở đây không có tuyết, mọi người lấy bột biến nhân tạo làm tuyết.”

An Thành quá nóng, gần trăm năm đều chưa từng có tuyết rơi, nói tới, rất lâu rồi Vi Như Hạ chưa nhìn thấy tuyết rơi, thành phố ở Anh nơi cô sinh sống, thời tiết chủ yếu là nóng ẩm, cũng không có tuyết rơi.

“Em cũng sắp thật sự quên tuyết rơi như thế nào rồi.” Vi Như Hạ cảm khái nói, “Đông đến thời điểm tết Nguyên Đán đã bắt đầu có tuyết rơi rồi.”

Lạc Đường im lặng nghe cô nói, hai người lên xe, Lạc Đường hỏi Vi Như Hạ: “Chụp xong bộ kịch này sẽ lập tức làm bộ phim khác nữa sao?”

Vi Như Hạ “A” một tiếng, có chút khó tin nói: “Bộ phim anh đầu tư, anh lại không biết khi nào bắt đầu bấm máy sao?”

Thực ra việc đầu tư, công ty có người chuyên trách, Lạc Đường không cần tự quản lý, Lạc Đường nói: “Vốn dĩ cũng là vì em mà đầu tư.”

Vi Như Hạ nhớ lại những lời các diễn viên vừa nói trong phòng hóa trang, cô sờ sờ mũi nói: “Vậy nói là quy tắc ngầm cũng rất đúng.”

Ánh mắt Lạc Đường khẽ động, nở nụ cười, trầm giọng hỏi: “Quy tắc ngầm là thế nào?”

Nhìn khuôn mặt Lạc Đường, Vi Như Hạ tim đập có chút loạn, cô cười nói: “Đêm nay cùng nhau ngủ.”

Xe khởi động, Lạc Đường cầm tay lái, nhân nhạp mà nói: “Đêm nay có lẽ em không ngủ được rồi.”

Lời này của Lạc Đường đương nhiên không phải là thật, nhưng cơ thể mong ngóng đã một tuần, hai người lại tìm được lạc thú va chạm thân thể, thời điểm thực sự kết thúc cũng đã là nửa đêm, ôm Vi Như Hạ đi tắm xong, cô liền mê man ngủ, khi Lạc Đường vừa muốn ngủ, liền nhận được tin nhắn của Don.

Hiện tại căn phòng này là do anh xây ở mặt khác của khách sạn, Lạc Đường lấy điện thoại di động, đứng dậy đi đến ban công phòng ngủ, anh không mặc áo, chỉ mặc một chiếc quần dài bằng bông, trong bóng tối, làn da của người đàn ông càng trở nên trắng hơn, đáng người săn chắc xinh đẹp.

“Chuyện gì?” Lạc Đường gọi điện thoại lại cho Don.

Đầu dây bên kia, Don đem chuyện tóm tắt lại một chút.

Lạc Đường quay đầu lại, nhìn thoáng qua Vi Như Hạ đang nằm trên giường ngủ, trên ban công gió có chút lạnh, anh khẽ mím môi nói: “Đem những tin tức không hay đó để xuống, ngoài ra để cho LO Quan Bác và LO Kỳ Hạ phát những tin tức trò chơi lên wechat...”

Tối hôm qua lộn lộn quá lâu, sau khi Vi Như Hạ rời giường liền ăn bữa sáng do Lạc Đường chuẩn bị, sau đó được anh đưa đến phim trường, Vi Như Hạ chuẩn bị bắt tay vào làm việc, những diễn viên đã chuẩn bị xong đều đang nhìn cô.

Trong lòng bọn họ không giấu được sự tình, Vi Như Hạ trước tiên vẫn chưa quản, sau một tiếng đồng hồ, thời gian nghỉ, cô mới hỏi mọi người một câu: “Có chuyện gì vậy?”

Nhân vật chính của câu chuyện tự mình hỏi, các diễn viên nhất thời tỉnh táo, Trình Mông hỏi: “Chị Vi chị không xem weibo sao?”

Nói xong, Trình Mông tìm weibo, đem điện thoại đưa cho Vi Như Hạ. Vi Như Hạ bận rộn cả buổi sáng, thật sự vẫn chưa xem weibo, nhìn thoáng qua giao diện của weibo, lông mi khẽ nhú lại.

Tối hôm qua công ty LO đã phát một tin trên weibo, mặt khác nó lại là điều đáng nói của công ty LO, bây giờ Quan Bác ra mặt, rất chính tề, bởi vì bọn họ cùng phát ra một tin tức.

Là bạn gái.

Kèm theo đó là bức ảnh lúc Vi Như Hạ chụp “Băng chiến”

Sau khi Vi Như Hạ và Lạc Đường ở cùng một chỗ, thật sự cũng chưa từng công khai thân mật như vậy, dẫn đến vô số người hoài nghi quan hệ của bọn họ, hành động này của Lạc Đường đã phá tan toàn bộ hoài nghi.

Nói không động tâm là giả, nhưng Vi Như Hạ đem biểu tình đóng băng lại. Cô đem di động trả lại cho Trình Mông, cười cười nói: “Đúng vậy, Lạc Đường là bạn trai của chị, bọn chị quen nhau từ năm cấp 3, sắp 10 năm rồi.”

Các diễn viên hít vào một hơi.

Vi Như Hạ nhìn biểu tình của mọi người, giả bộ không rõ tình hình, nhân nhả hỏi: “Không phải mọi người cho là chị vì cái gì có thể làm đạo diễn cho bộ phim “Thanh Phong Phù Nguyệt”? Lẽ nào mọi người cũng nghĩ là chị dùng quy tắc ngầm hay sao?”

Các diễn viên “...”

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Editor: Từ Phương Team 2

Giữa tháng, lần đầu tiên trong đời Vi Như Hạ quay một bộ phim có tên gọi là Sát Thanh. Ngày khai tiệc, Lạc Đường đến nhà hàng tổ chức đón cô.

Mọi người đều biết bạn trai Vi Như Hạ là giám đốc LO, nhưng ấn tượng về vị giám đốc này chẳng qua là nghe truyền thông nói vừa đẹp trai vừa nhiều tiền, nhưng gặp người thật, không ngờ lại đẹp trai đến vậy.

Mấy diễn viên đều là người trẻ, trên dưới hai mươi tuổi, sau khi gặp Lạc Đường thán phục một tiếng, ríu rít bảo Vi Như Hạ dẫn Lạc Đường đến làm quen chút, Vi Như Hạ biết anh không thích như vậy, cười từ chối rồi cũng rời tiệc đi trước.

Hôm nay là thứ bảy, Lạc Đường không nói sẽ đến đây chờ cô, Vi Như Hạ lên xe, hỏi một chút hôm nay anh bận cái gì.

“Buổi sáng cùng bố em đi hồi phục, buổi chiều thì sao?” Vi Như Hạ hỏi.

“Chơi cờ vậy.” Lạc Đường vừa lái xe vừa đáp.

Bố thích chơi cờ vậy, nhưng không phải là người giỏi giao tiếp. Sau khi về nước nhiều lắm cũng chỉ là đi dạo trong mấy khu xung quanh, có lúc gặp mấy ông lão tụ tập lại chơi cờ vậy, ông cũng chỉ đứng ở đó xem một chút.

Ngoài thời gian hồi phục sức khỏe, Lạc Đường cũng không ở cùng một chỗ với bố cô. Tuy vậy nhưng tình cảm hai người vẫn khá tốt, bố cũng thật lòng yêu thích Lạc Đường. Chẳng qua hai người đều không có tính nói nhiều, lúc ở cùng nhau chơi cờ vậy, Vi Như Hạ chỉ nghĩ cũng biết bọn họ trầm mặc thế nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, Vi Như Hạ cười ra tiếng.

Xe dừng ở trước đèn giao thông, Lạc Đường nhìn đèn đỏ, rồi quay sang nhìn Vi Như Hạ, hỏi: “Em cười gì vậy?”

“Hai người vẫn luôn chơi cờ như vậy à?” Vi Như Hạ cười nói.

Lạc Đường hiểu ý của Vi Như Hạ, bình thường anh cùng Vi Từ Thiện ở một chỗ quả thực không nói chuyện nhiều, đèn xanh vừa sáng, Lạc Đường nhướn mày, nói: “Bọn anh có nói chuyện.”

Vi Như Hạ rõ ràng kinh ngạc một chút, cô nhìn Lạc Đường hỏi: “Nói cái gì?”

Lạc Đường nhớ đến lúc chiều vừa đánh cờ vừa nói chuyện cùng Vi Từ Thiện, nhưng anh không muốn thuật lại cho Vi Như Hạ nghe, để vấn đề cho qua, hỏi: “Mấy ngày tiếp theo em không có công việc à?”

“Không có, chế tác hậu kì và tuyên truyền đều không cần em. Phim thì tháng hai mới bắt đầu quay.” Tính đến lúc đó, Vi Như Hạ cười nói, “Sắp đến tết âm lịch rồi.”

Thấm thoát, lại một năm sắp trôi qua.

“Em về thu dọn đồ đạc đi, sáng mai anh đến đón em rồi dẫn em đến một nơi, sẽ ở lại tầm nửa tuần.” Lạc Đường nói xong, lại bổ sung thêm “Anh đã nói với chú Vi rồi.”

“Đi vùng khác sao?” Vi Như Hạ hỏi một câu, cuối cùng đổi thành giọng trêu chọc: “Cũng không phải hồi trung học, đi ra ngoài còn phải hỏi bố em đồng ý nữa.”

Lạc Đường cười, không nói gì.

Đến nơi khác nửa tuần, ý Lạc Đường là muốn dẫn cô đi chơi. Cô bận lâu như vậy, cũng rất lâu rồi không thư giãn. Nửa tuần sau thì quay về, cũng không tính là quá lâu, hơn nữa lúc về, bố cũng nhắc đến chuyện này, có thể thấy Lạc Đường đã có kế hoạch từ trước rồi.

Chỉ có thời gian nửa tuần, Lạc Đường nên suy xét đến vấn đề cô còn phải ở bên cạnh bố, cho nên thời gian rất ngắn rất gấp rút, chắc là đi vùng lân cận. Nhưng lúc Vi Như Hạ nhìn thấy địa điểm trên vé máy bay, cô ngẩng đầu nhìn Lạc Đường một cái.

Anh muốn dẫn cô về Đông Trấn.

Giữa tháng Giêng chính là lúc thời tiết rét đậm, nhiệt độ ở Đông Trấn xuống tới hơn âm 30 độ, hai người xuống máy bay, vừa đi ra sân bay liền có người đón.

Nói thật, mùa này đến đây cũng có chút khó khăn. Nhưng Vi Như Hạ không sợ khó khăn, cô ngồi trên xe, máu trong cơ thể chuyển động liên tục, làm toàn thân cô nóng lên.

Bên ngoài xe đều là dáng vẻ vắng lặng tiêu điều của mùa đông, trùng khớp với cảnh tượng trong trí nhớ của Vi Như Hạ, đáng tiếc một điều đó là mấy ngày nay không có tuyết rơi, trên mặt ruộng đều bị đông cứng lại rồi.

Trời tuy lạnh, nhưng bọn họ lại không phải chịu rét nhiều, xe trực tiếp đưa bọn họ đến nhà Vi Như Hạ ở Đông Trấn, trước lúc đi còn để lại cho bọn họ một chiếc xe.

Vi Như Hạ từ xe đi xuống, gió lạnh thấu xương thổi qua, cô thở ra hơi lạnh, vừa mở cửa xe, khí nóng của lò sưởi bên trong liền xông ra, lập tức xua tan khí lạnh trên người Vi Như Hạ. Giống hệt lúc còn nhỏ, mỗi lần tan học về cô đều cảm thấy lò sưởi cháy rất mạnh, rất nóng.

Trong nhà cũng được thu dọn qua, rõ ràng là trước đó Lạc Đường đã chuẩn bị, khiến Vi Như Hạ cảm thấy rất ấm áp.

Cảm giác về nhà sau khi trưởng thành với lần trước đều không giống nhau. Lần trước vẫn còn rất nhiều sầu não, nhưng lần này nhiều hơn là hồi ức.

Hai người lấy hành lý lên tầng hai, đem đồ bài trí xong, hai người ở một chỗ nghỉ ngơi đơn giản một chút, sau đó liền cùng đến rừng bạch dương thăm mẹ.

Tính thêm năm nay thì mẹ cô đã mất được mười năm rồi, Vi Như Hạ mang đồ lễ đến, phần mộ đều là lá bạch dương.

“Đã rất nhiều năm em không về rồi.” Dọn sạch lá bạch dương trên phần mộ, Vi Như Hạ ngồi trên mặt đất đem giấy vàng mã ra, thì thào mấy câu, chỉ nghe được có người gọi tên cô.

“Hạ Hạ!”

Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn qua, nhìn thấy Ngô Vũ quả thực rất rắn chắc. Vi Như Hạ “À” một tiếng, cười lên. Ngô Vũ đẩy một chiếc xe đến, Vi Như Hạ đi đến đó.

Tám năm trôi qua, Vi Như Hạ thay đổi không nhiều, nhưng Ngô Vũ lại thay đổi rất nhiều. Anh làm lính 6 năm, hai năm trước mới xuất ngũ, bây giờ ở trong thành phố làm cảnh sát, hôm nay nhàn rồi, không ngờ đúng lúc gặp Vi Như Hạ quay về, Ngô Vũ trong lòng hết sức kích động.

“Sao năm nay em mới về vậy?” Lần trước rời đi, cũng không đến hai năm là về rồi, lần này tám năm mới về một chuyến, Ngô Vũ còn nói cô một câu.

Bị nói như vậy, Vi Như Hạ không giải thích nhiều, cô chỉ nói câu: “Trong nhà xảy ra chút chuyện, lúc trước là ra nước ngoài, năm nay mới trở về.”

Ngô Vũ cũng là thuận miệng hỏi chút, nghe cô nói như vậy xong, lại cười lên, anh nói: “Ừ vậy trưa về nhà anh ăn cơm nhé.”

“Được,” Vi Như Hạ lập tức đáp ứng, sau đó hỏi: “Hồng lạnh với lê lạnh có không ạ?”

“Tất nhiên có rồi.” Ngô Vũ sáng khoái nói.

Hai người cười ha ha lên, Vi Như Hạ nhìn Lạc Đường còn đứng ở phần mộ của mẹ mình, cô chạy qua kéo anh, nói: “Ngô Vũ nói muốn mời chúng ta qua nhà anh ấy ăn cơm.”

Vi Như Hạ vừa chạy qua, Ngô Vũ cũng nhìn theo. Vi Như Hạ cùng anh từ nhỏ lớn lên, cho dù tám năm trôi qua, anh vẫn có thể nhận ra. Nhưng Lạc Đường anh chỉ gặp qua một lần, lúc đó anh vẫn chưa nhận ra, đợi lúc đến nhà anh ăn cơm mới nhận ra cậu ta.

Ngô Vũ có chút bội phục, thời gian mười năm, lại thêm việc Vi Như Hạ nói cô ấy còn ra nước ngoài một đoạn thời gian mới quay lại, hai người vậy mà vẫn ở bên nhau.

“Hai đứa vẫn luôn ở bên nhau sao?” Ngô Vũ đi ra ngoài lấy hồng, đưa cho Vi Như Hạ một miếng, cười hỏi.

Vi Như Hạ đem hồng trong tay đưa cho Lạc Đường, ngẩng mắt nhìn Ngô Vũ, cười nói: “Ừm, vẫn luôn ở bên nhau.”

“Là cậu thiếu niên lần trước đến cùng phải không?” Mẹ Ngô Vũ nghe bọn họ nhắc đến lại nhìn Lạc Đường một cái, vỗ đùi nói, “Mẹ đã nói rồi sao lại cảm thấy quen mặt đến vậy. Ở cùng nhau nhiều năm như vậy à? Rất tốt, rất tốt.”

Trong lòng mẹ Ngô Vũ rất hài lòng về Lạc Đường, dù sao ngoại hình Lạc Đường nhìn vào không có người nào không thích. Hơn nữa ánh mắt trong sáng, trong khí chất mang theo vẻ nho nhã quý phái, vừa nhìn là biết người chính trực, Vi Như Hạ ở bên anh sẽ không bị chịu thiệt.

Mẹ Ngô Vũ nói xong, Vi Như Hạ nhìn Lạc Đường một cái, Lạc Đường cũng nhìn cô một cái, hai người nhìn nhau cười.

Nói xong với Lạc Đường và Vi Như Hạ, mẹ Ngô Vũ liền bắt đầu cùng Vi Như Hạ chăm chọc Ngô Vũ, nói Ngô Vũ đã nhiều tuổi rồi vậy mà đến yêu đương cũng chưa từng trải qua. Lúc trước trong bộ đội không nói đi, bây giờ làm hai năm cảnh sát rồi còn không yêu, thật sự buồn chết mất.

Mỗi lần về nhà, bà nhất định phải lái nhai chuyện này, Ngô Vũ “Ài” một tiếng, nói: “Người ta trung học đã ở bên nhau, mẹ trung học không cho con yêu đương, không thì mẹ bây giờ đang ôm cháu rồi.”

“Con là đang oán trách mẹ sao?” Mẹ Ngô Vũ không cam lòng yếu thế, hừ lạnh nói: “Người ta yêu đương cũng không làm chậm trễ việc học, còn con thì sao?”

Ngô Vũ chịu thua, cảm miếng hồng lạnh đưa cho mẹ anh, ôi ôi hai tiếng nói: “Đừng nói nữa, ăn hồng đi mẹ.”

Mọi người đều cười lên.

Mùa đông phương Bắc trời tối rất sớm, nhất là Đông Trấn nơi tận cùng phương Bắc của đất nước. Ăn xong cơm rồi nói chuyện một chút, tầm ba rưỡi, Vi Như Hạ cùng Lạc Đường về nhà, lúc đó mặt trời đã biến thành trời chiều rồi.

Đông Trấn thời tiết khô ráo, trời cũng rất sạch sẽ, mặt trời đỏ phía chân trời đem bóng người trên mặt đất kéo dài ra. Vi Như Hạ vừa ăn cơm, trên người nóng hầm hập, cô dầm trên bóng Lạc Đường trên đất, giới thiệu với anh một lần nữa nơi cô sinh ra và lớn lên.

Lần trước cô đã giới thiệu cùng Lạc Đường rồi, nhưng đó là mùa hạ ở Đông Trấn, mùa đông ở Đông Trấn mới đúng là niềm vui của cô.

Hai người thuận theo đường đi, Lạc Đường đi trước bỗng nhiên dừng lại, Vi Như Hạ nhìn bóng lưng của anh, nói: “Sao vậy?”

Lạc Đường quay người, nhìn cô, nói: “Chỗ trượt băng là ở đâu?”

Lần trước đến là mùa hè, sông chưa kết băng, hai người mới đi sân trượt băng chơi. Nghe anh nhắc đến như vậy, Vi Như Hạ cũng nghĩ ra rồi, cô hào hứng đáp: “Đúng, em dẫn anh đi qua đó.”

Thật ra chỗ sông băng nhỏ này cách chỗ trượt băng lần trước không xa, lúc này đây, trên mặt sông không có người, bây giờ trẻ em càng thích ở nhà xem tivi, không giống bọn họ lúc đó, trước bữa cơm, trên mặt băng lúc nào cũng có bọn trẻ con chơi cùng nhau.

Con sông này không rộng, từ đầu trấn chảy đến đuôi trấn, bây giờ trên mặt nhẵn bóng, trên mặt băng lạnh rất chắc chắn. Vi Như Hạ sau khi đến, giẫm lên mặt băng thử một chút rồi quay đầu nhìn Lạc Đường tiếc nuối nói: “Không mang giày trượt băng rồi.”

Vi Như Hạ đứng ở trên mặt băng, cô mặc áo khoác lông màu đen cùng đôi giày tuyết màu nâu. Cho dù như thế, dáng người vẫn mảnh dẻ cao gầy như cũ. Cô quay về phía nam sông nhìn anh, màu đỏ chiều tà phía tây chiếu rọi lên đôi má của cô, làm cả người cô như đang phát ra ánh sáng.

Tìm Lạc Đường lạc một nhịp, anh hướng tầm mắt đến Vi Như Hạ, đi đến đứng trước mặt cô. Vi Như Hạ phát giác ra anh có chút không đúng, vừa muốn hỏi, môi đã bị Lạc Đường chặn lại.

Không khí lạnh và khô ráo, nhưng môi hai người rất nóng, nhẹ nhàng vuốt ve, truyền qua hô hấp và nhiệt độ cơ thể của đối phương, thậm chí sau cùng đến cả tim đang loạn nhịp lên cũng hòa nhập vào nhau.

Nụ hôn này của Lạc Đường mềm mại mà lâu dài, giống như khăn lụa vậy, lướt qua môi cô, cuối cùng, môi của anh rời khỏi môi cô, Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn, hai tròng mắt của anh trắng tuyết như suối, trong suốt rạng ngời.

Hai người yêu nhau, mỗi hành động đều khiến đối phương rung động khác thường, Vi Như Hạ nghĩ đến năm đó lúc Lạc Đường tỏ tình với cô, cũng là nụ hôn như vậy.

Bọn họ của lúc đó, ngây ngô mà ngây thơ, hôn môi đối phương, giữ chặt nhịp đập của đối phương, đẹp đẽ mà ngọt ngào.

Vi Như Hạ cười, khóe mắt cô cong lên, trong con mắt màu nâu nhạt phản chiếu ánh hào quang đỏ, vừa nói chuyện, âm thanh như khối băng trong trẻo vậy.

“Lại muốn tỏ tình sao?”

Lúc cô vừa nói xong, đôi lông mày dày đậm của anh khẽ động, cười nhẹ, quỳ gối xuống.

Vi Như Hạ bỗng ngờ luôn, hô hấp của cô có chút bất ổn, nhìn Lạc Đường rút ra chiếc nhẫn, khẽ nhếch môi.

Nhìn cô ngây người, Lạc Đường cũng hơi vội, trong lòng anh đã diễn thử rất nhiều lần, nhưng hiện thực xảy ra lại không giống với những gì anh nghĩ. Anh cầm chiếc hộp nhẫn tay có chút hơi run, ngẩng mắt nhìn Vi Như Hạ, Lạc Đường nhấp nhệ môi.

“Chiều qua anh có hỏi chú Vi, anh có thể cưới con gái chú ấy không, chú ấy đồng ý rồi. Hôm nay, anh cũng đã đứng trước mẹ nói với mẹ em về chuyện này, tạm thời bà cũng sẽ đồng ý. Cuối cùng còn sót lại mỗi em thôi.”

Lạc Đường cười, trong đôi mắt đen nhánh phát ra ánh sáng, trong đó đều là hình ảnh phản chiếu của Vi Như Hạ.

“Vi Như Hạ, em có đồng ý gả cho anh không?”

Lần trước blog công ty LO liên kết các kì trò chơi đã đăng một bài weibo, hôm nay, bọn họ lại đăng một bài weibo mới.

Bài đăng là hình ảnh một người con gái đeo nhẫn kim cương, trên bài đăng ghi: Vị hôn thê.

Tác giả có lời muốn nói

Đường Đường: Chương trước tôi bị phá vỡ, thân là đàn ông vậy mà quên luôn.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Editor: Từ Phương Team 2

“Thanh Phong Phù Nguyệt” là bộ phim đầu tay của đạo diễn Vi Như Hạ, cô đã dồn rất nhiều tâm tư vào nó, không chỉ trên phương diện điện ảnh, đối với diễn viên cũng nắm rõ trong lòng bàn tay.

Diễn viên chính trong bộ phim lần này là tiểu hoa đán và tiểu nam thần, Lý Văn cũng tham gia, cô diễn vai nữ phụ, Lý Văn cùng Vi Như Hạ xem như quen biết từ năm cấp ba, cho dù quan hệ của bọn họ thời đi học không được tốt đẹp lắm, nhưng tính cách của Lý Văn hiện tại so với thời cấp ba đã tốt hơn rất nhiều, hai người cũng trở thành bạn bè.

Bộ phim khởi quay được hơn hai tháng, giữa tháng tư có thể hoàn thành, tiếng hô “Cắt” cuối cùng của Vi Như Hạ, xoa xoa cái cổ đau nhức, nặng nề thở phào một hơi.

Lý Văn đi tới, kéo cái ghế ngồi ở bên người cô, cười nói: “Cuối cùng cũng quay xong.”

“Ừm.” Vi Như Hạ xoa xoa phía sau cổ, chớp chớp đôi mắt có chút khô, trả lời: “Cũng tính là kết thúc đi, tôi vẫn chưa chụp đầy đủ.”

Bộ phim này, Vi Như Hạ luôn theo sát, dần dần tìm cảm giác, hiện tại vẫn là có chút chưa thỏa mãn.

“Chúng ta chụp cũng đủ rồi.” Một diễn viên khác đứng phía sau Vi Như Hạ lên tiếng.

Đúng vậy, bọn họ lấy cảnh quay chụp là ở phương Bắc, vẫn là phân cảnh mùa hè, các diễn viên đều mặc rất ít, chịu không ít khổ cực, Vi Như Hạ cười, vỗ vỗ tay nói: “Mọi người chịu khổ rồi!”

Các diễn viên cười vang đáp lại: “Đạo diễn vất vả rồi!”

Trong phim trường, một trận cười đùa vang lên.

Sau khi tiếng cười đùa dứt, tâm tình Vi Như Hạ có chút buồn bã, bộ phim đầu tiên chung quy vẫn là có chút cảm tình đặc biệt, bên cạnh Lý Văn nhìn ra, bèn nói: “Vẫn còn những bộ tiếp nữa, sự nghiệp của cô cũng chỉ vừa mới bắt đầu”

Vi Như Hạ ngẩng đầu, cùng Lý Văn cười.

Cô còn chưa vào hợp đồng của bộ phim này, mặc dù Lạc Đường có thể tiếp tục đầu tư cho cô, nhưng cô cũng không muốn lãng phí tiền bạc như vậy, đầu tư một bộ phim điện ảnh vốn dao động cũng lên tới hàng trăm triệu, đâu có thể làm lại nhiều lần như vậy.

Hiện tại còn chờ phản ứng của bộ phim này, bán được nhiều vé, bộ phim sau của cô cũng không cần lo lắng, bán được ít vé... Cái này Vi Như Hạ chưa nghĩ tới, kỳ thật cô vẫn rất có lòng tin.

“Đúng rồi, tiệc đóng máy vào tối nay cô nhất định phải tham gia nhé.” Lý Văn nhìn Vi Như Hạ nói.

Gấp lại kịch bản trên tay, Vi Như Hạ nâng mắt nhìn Lý Văn, hỏi: “Có âm mưu gì chăng?”

Lý Văn ha ha cười, vỗ vai cô cười nói: “Không có gì, không phải cuối tháng cô kết hôn sao, chúng tôi muốn tổ chức tiệc độc thân cho cô, nhân thể, gửi cô tiền mừng.”

Vi Như Hạ có chút ngáy ngẩn, sau một lúc lâu, cô cười.

Lý Văn nhìn phản ứng này của cô, nhíu mày nói: “Sao lại phản ứng như thế?”

Phía bên nhà sản xuất gọi cô qua một chút, Vi Như Hạ cầm kịch bản đứng lên, quay đầu nói với Lý Văn: “Tôi cứ tưởng là tôi đã kết hôn rồi.”

Nói xong, cười rồi đi.

Cũng phải, hiện tại cô đang ở cùng với Lạc Đường, mỗi ngày đều ngọt ngào như vậy, phỏng chừng sau khi kết hôn cũng chỉ như vậy thôi, Lý Văn cười lắc đầu, trong lòng có chút hâm mộ.

Sau khi Vi Như Hạ trở lại An Thành, Lạc Đường đón cô về nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau, liền bị Hồ Ngâm Ngâm dẫn đi thử váy cưới. Váy cưới của Vi Như Hạ là đặt làm theo yêu cầu, mấy hôm trước mới được gửi từ nước ngoài về, Vi Như Hạ bận rộn làm đoạn kết của “Thanh Phong Phù Nguyệt”, vẫn chưa có thời gian đến thử.

Kiểu của áo cưới, là do Lạc Đường và cô cùng chọn, nhưng ngày hôm nay thử áo cưới, Lạc Đường cũng không đi cùng cô. Đây là chủ ý của Hồ Ngâm Ngâm, đợi bước vào lễ đường mới cho Lạc Đường nhìn Vi Như Hạ mặc váy cưới, muốn nhìn biểu tình của anh ấy.

Cô thử váy cưới trong khách sạn, cuối tháng, Lạc Đường và cô sẽ tổ chức lễ kết hôn tại đây, áo cưới cũng để trước ở đây, Hồ Ngâm Ngâm ngồi ở bên ngoài, Vi Như Hạ ở bên trong mặc thử, hai người cách một tấm rèm trò chuyện.

“Cậu hiện tại có cảm giác như thế nào?” Hồ Ngâm Ngâm không nghe thấy động tĩnh của Vi Như Hạ ở phía trong, quay người đi đến trước tấm rèm hỏi một câu.

Không gian ở phía sau bức rèm rất rộng, Vi Như Hạ đứng trên bục cao, tùy ý để nhân viên giúp cô mặc áo cưới. Trong gương cô vẫn búi tóc gọn trên đầu, trang điểm nhẹ nhàng. Vấn đề này rất nhiều người đã hỏi cô, cô không nghĩ rằng Hồ Ngâm Ngâm cũng không phải ngoại lệ. Vi Như Hạ nghe lời nhân viên hóp hóp phần eo lại, cười hỏi ngược lại: “Cậu cũng là tình yêu nhiều năm, khi cậu kết hôn thì có cảm giác gì?”

“Hừ ~” Hồ Ngâm Ngâm cười thành tiếng, cô từng chút từng chút nghĩ lại thời gian của cô cùng với Hàn Tuấn Tùng, còn có chuyện kết hôn, nói: “Không có cảm giác, không chờ mong, không kích động, nhưng rất ngọt ngào. So với bình thường ngọt ngào hơn một chút. Chắc là có chút không giống tởm chứ, hai người chia tay đã nhiều năm như vậy.”

Sau tấm rèm, Vi Như Hạ trầm mặc một chút, nói: “Tớ cảm thấy tất cả những điều này không đến một cách dễ dàng, tớ sẽ ở cùng anh ấy thật vui vẻ.”

“Ai nha.” Hồ Ngâm Ngâm ngẩng đầu lên.

Vi Như Hạ cười, hỏi: “Làm sao vậy?”

Hồ Ngâm Ngâm hốc mắt có chút hồng, cô dán sát bức rèm, giọng nghẹn ngào nói: “Ai nha, tớ không biết, hai người đều đã tu thành chính quả, tớ khóc cái gì nữa không biết. Lúc ấy các cậu không ở bên nhau nữa, tớ nghĩ là hai cậu nhất định sẽ thành đôi, cũng chưa từng băn khoăn. Cậu biết không? Năm đó ngày cậu đi, Lạc Đường đuổi theo đến sân bay. “

Sắc mặt Vi Như Hạ khê thay đổi, trong lòng cô dâng lên từng đợt chua xót, không hỏi thì bên ngoài Hồ Ngâm Ngâm cũng đang thao thao bất tuyệt nói ra.

“Lúc ấy họp lớp, Lạc Đường cũng đến, chúng tớ đều chơi đùa, cậu ấy một lời không nói chỉ ngồi ở đó, không rõ là ngồi bao lâu, sau đó đột nhiên rời đi.”

“Tớ với Hàn Tuấn Tùng không yên tâm, liền đi theo sau cậu ấy. Cậu ấy bắt xe đến sân bay, sau đó ở trong sân bay chạy tới chạy lui tìm người, cậu cũng biết tính tình của cậu ta, về mặt trầm tĩnh tìm người, chúng tớ hỏi cái gì cũng không nói, về sau nghe được tiếng radio, ngẩng đầu nhìn bầu trời, máy bay đi Anh quốc đã cất cánh. Cậu ấy ngẩng đầu lên nhìn chiếc máy bay bay đi. Sau đó không nói một lời liền rời khỏi sân bay, ngồi tàu điện ngầm trở về nhà.”

Chuyện này, Hồ Ngâm Ngâm trước đây chưa từng nói qua với Vi Như Hạ, cô sợ nói ra Vi Như Hạ sẽ càng buồn hơn, nhưng đến bây giờ, hai người đã thành đôi rồi, nói ra những chuyện này, cũng xem như một đoạn hồi ức.

Trong lòng ngực Vi Như Hạ có thứ gì đó lấp đầy, rồi lại trở nên trống rỗng, rồi lại bị thứ gì đó lấp đầy. Cô nháy mắt mấy cái, lòng ngực bị đè nén có chút phát đau, cúi đầu cười cười, cô nói: “Sao lại dễ xúc động như thế, cũng đã làm mẹ rồi.”

Hồ Ngâm Ngâm liền vui vẻ trở lại.

“Cô Vi, đã xong rồi ạ.” Cô gái bên trong cười nói, sau đó kéo tấm rèm ra.

Vi Như Hạ mặc áo cưới, quay đầu, cô nhìn Hồ Ngâm Ngâm đang mờ mắt trùng trùng nhìn cô, sau một lúc, ôm bụng nói: “Xong rồi, tâm tình tớ lại muốn dao động rồi.”

Vi Như Hạ nở nụ cười.

Sau khi thử váy cưới, Vi Như Hạ đi đến công ty LO đón Lạc Đường tan ca, bọn họ về thẳng nhà của Lạc Đường. Vi Như Hạ làm cơm tối, hai người ăn cơm xong, Vi Như Hạ đi tới bên quầy rượu, lấy một chai rượu vang, nhíu nhíu mày hỏi Lạc Đường: “Chai này em đã thích từ lâu rồi, hôm nay có thể mở

nó không?”

Hôm nay cô mặc áo sơ mi, cúc áo cũng chỉ đóng hờ hững, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, sau khi về nhà, tắm xong tóc cũng không búi lên nữa, mái tóc dài tùy ý xõa trên vai, mang theo chút gợi cảm cùng lười biếng chuẩn mực của phụ nữ.

Không trả lời, Lạc Đường cầm ly, đặt lên bàn, ngữ khí có chút bất đắc dĩ nói: “Em vẫn là rất thích uống rượu?”

Cô cười thành tiếng, Vi Như Hạ đem rượu đưa cho Lạc Đường, nhìn Lạc Đường đem nắp bình mở ra, nói: “Cực kỳ thích. Cho nên, sau khi chúng ta kết hôn, quầy rượu này liền chuyển đến nhà chúng ta được không?”

Đem nắp bình mở ra, Lạc Đường đưa mắt nhìn Vi Như Hạ, nhàn nhạt nở nụ cười, đem rượu rót vào ly, anh gật gật đầu nói: “Có thể”

Hai người bung ly rượu đến ban công, trên ban công có đặt một chiếc ghế dài, ban đêm từng trận gió lạnh, có thể nhìn ngắm sao trời và biển lớn, một vầng trăng tròn treo cao, trời đêm trong lành không vướng bụi.

Vi Như Hạ thích loại cảm giác yên tĩnh này, nghe tiếng hít thở cùng tiếng tim đập của người bên cạnh, còn có thể nghe thấy tiếng sóng biển ngoài xa. Vi Như Hạ nhấp một ngụm rượu vang, cánh tay Lạc Đường đặt phía trên ghế, cô tựa vào trên cánh tay anh, hai người cùng nói chuyện.

“Anh đuổi kịp em sẽ làm gì?”. Vi Như Hạ nhắc tới những chuyện trước kia.

Hôm nay cô cùng Hồ Ngâm Ngâm đi thử áo cưới, khi cô đem những chuyện này ra hỏi, Lạc Đường liền biết cô đang muốn nhắc lại chuyện năm đó, tim cũng có chút chậm chạp, nói đến những chuyện này, giống như mới vừa hôm qua.

“Nói lời tạm biệt với em, nói rằng anh sẽ đợi em.” Lạc Đường nói ra chi tiết.

Câu trả lời nằm ngoài lẽ phải, cũng nằm ngoài dự liệu, Vi Như Hạ cười, nghiêng đầu nhìn anh, hỏi: “Không ghét em sao?”

Vi Như Hạ lần đầu tiên hỏi vấn đề này, sau khi hai người ở bên nhau, những chuyện chín năm trước rất ít khi nói đến, không nghĩ rằng trước khi kết hôn lại nói ra.

“Chúng ta đều có người thân, anh cần phải ở bên ba mẹ anh, em cần phải ở bên ba em, chúng ta ai cũng không thể rời xa gia đình, đó chính là mâu thuẫn giữa anh và em.” Lạc Đường nói.

Vi Như Hạ cười, gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

“Em hiểu rõ mâu thuẫn này, cho nên em mới nói lời chia tay, bởi vì nếu như trong tình cảm này anh không làm “người xấu”, em sẽ phải đứng trước quyết định đau khổ này, cho dù quyết định cuối cùng cũng giống như anh, hơn nữa nếu như năm đó khi mẹ anh sinh non, anh nghĩ là nếu như anh đi nước ngoài cùng em, lúc đó anh sẽ làm gì.”

Người ngoài nhìn vào, năm đó Vi Như Hạ không chút do dự lựa chọn ba cô, lựa chọn rời khỏi An Thành, chia tay với anh, là do cô đối với tình yêu với anh chưa đủ sâu đậm, cho nên có thể rất nhanh cắt đứt đoạn tình cảm này.

Thực ra không phải, Vi Như Hạ tư tưởng sáng suốt, lý tính, cô suy nghĩ còn nhiều hơn suy nghĩ của người ngoài, chính vì thế ở trước mặt anh nói như vậy, Vi Như Hạ mới có thể thật sự cùng anh tách ra.”

Cô không muốn để anh phải đưa ra lựa chọn đau khổ như vậy, cho nên cô đã làm trước, chứng minh cô yêu anh còn sâu đậm hơn anh yêu cô.

Vi Như Hạ tựa đầu vai Lạc Đường, người đàn ông cúi đầu hôn cô, nhiệt độ ấm áp truyền qua mái tóc cô, dần dần truyền đến trái tim cô, Vi Như Hạ nhắm hai mắt lại.

Chuyện cũng đã qua rồi, cô cũng sắp gả cho người đàn ông này.

Thời điểm cuối tháng tư rất nhanh sẽ đến, bọn họ tổ chức lễ cưới theo nghi thức phương Tây, Lạc Thập An làm hoa đồng trong lễ cưới. Hôn lễ mặc dù có người hỗ trợ, nhưng Dương Thụ Nhữ vẫn muốn tự tay chuẩn bị, bà tát bật chạy đi chạy lại, cuối cùng ôm Lạc Thập An đến phòng trang điểm, Vi Như Hạ vừa đội khăn voan lên đầu, Lạc Thập An vừa vào cửa, liền “Oa” một tiếng.

“Không được đến đó nhìn trước anh nghe không?” Dương Thụ Nhữ đem Lạc Thập An thả xuống, ngẩng đầu nhìn Vi Như Hạ nói.

Vi Như Hạ giang hai tay, Lạc Thập An chạy qua,

Hôm nay cô bé mặc một bộ váy màu trắng, trên đầu đội vòng hoa, xinh đẹp như búp bê.

“Chị dâu, chị rất xinh đẹp, anh em nhìn thấy sẽ bị xinh đẹp làm khốn đó” Lạc Thập An chăm chú nhìn Vi Như Hạ, liền đưa ra một lời đánh giá.

Mọi người trong phòng hóa trang đều cười rộ lên.

Ôm lấy Lạc Thập An, Vi Như Hạ cười hỏi: “An An về sau cũng sẽ có một ngày xinh đẹp như vậy.”

Cúi đầu cười, Lạc Thập An gật đầu bày tỏ tin tưởng, cô nhìn nhìn bốn phía, đề đặt cách tắm rửa mỏng trên đầu Vi Như Hạ, ôm lấy cổ của cô, bên tai cô khẽ nói: “Chị dâu, em rất thích chị, bởi vì anh trai em và chị ở bên nhau rất vui vẻ, em cũng rất vui vẻ, em thích nhìn mọi người vui vẻ.”

Giọng nói cô bé rất nhỏ, giống như chỉ muốn nói cho cô nghe thôi, giọng nói của trẻ nhỏ, hồn nhiên ngây thơ, thường thường càng dễ khiến người ta rung động, Vành mắt Vi Như Hạ có chút hồng, ôm lấy Lạc Thập An, dịu dàng nói: “Cảm ơn An An.”

“Cô dâu chuẩn bị tới giờ rồi!” Bên ngoài Hồ Ngâm Ngâm bước vội tới, vỗ vỗ cánh cửa nhắc nhở.

Lạc Thập An khấn trương từ trên người Vi Như Hạ trườn xuống, tất cả mọi người trong phòng hóa trang, nâng làn váy, mở cửa, hấp tấp hướng lễ đường đi tới.

Mà tâm tư vốn bình tĩnh như Vi Như Hạ, lúc đi tới lễ đường, tâm tình đột nhiên dần dần trở nên xao động. Kết hôn vẫn là so với những ngày tháng trước đây không giống nhau, cô hít vào một hơi thật dài.

Lạc Đường đứng trên tấm thảm thật dài trong khán phòng, bên cạnh có rất nhiều ánh đèn chiếu sáng, Vi Như Hạ ngẩng đầu lên. Thấy anh quay đầu lại nhìn phía cửa lớn, nghe Hàn Tuấn Tùng nói: “Cô dâu vào lễ đường”. Cửa lớn lễ đường đã mở ra.

Vi Như Hạ mặc áo cưới, ánh sáng chiếu lên người cô. Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn anh, con ngươi màu nâu nhạt, khuôn mặt tràn đầy anh khí, khóe môi khẽ mỉm cười, tất cả khung cảnh giống như trong giấc mơ của anh.

Anh đợi cô tám năm, trải qua rất nhiều đêm cô độc, cô cũng vậy, nhưng hiện tại cô đem theo vầng ánh sáng đi về phía anh, bọn họ tương lai sẽ mãi mãi ở bên nhau, giống như lời anh nói, mỗi giờ mỗi phút sẽ không bao giờ phải trải qua những đêm tối cô đơn nữa.

Phía sau lễ đường là các quản lý công ty LO và quản lý trò chơi đánh cờ, Lạc Đường một thân tây trang, cùng với Vi Như Hạ đang mặc váy cưới, hai người đứng cùng một chỗ, chỉ lưu lại cho mọi người một bóng lưng.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Editor: Team Từ Phương 2

Vi Như Hạ thức dậy rất sớm, nhìn ra ngoài cửa sổ, cách lớp rèm cửa, bên ngoài bóng tối vẫn bao trùm. Mặt trời còn chưa mọc, chỉ thấy xa xa ánh sáng mặt trời sắp mọc nhuộm đỏ phía đường chân trời.

Cô khẽ cử động, vòng tay của Lạc Đường từ phía sau ôm cô chặt hơn, khóe môi Vi Như Hạ khẽ cong lên, đôi mắt khẽ nhắm lại, nằm gọn trong vòng tay của Lạc Đường.

Trong phòng nhiệt độ vừa phải, nhiệt độ trên người đàn ông này cũng khiến cô cảm thấy rất thoải mái, Vi Như Hạ dựa vào ngực anh, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Không ngủ được à?” Lạc Đường vừa tỉnh, giọng nói vẫn có chút khàn khàn, anh vẫn chưa mở mắt, lông mi dày và cong vút, mang theo một chút lười biếng cùng gọi cảm.

Tám giờ tối hôm nay là buổi ra mắt đầu tiên của “Thanh Phong Phù Nguyệt”, phòng vé phim lần này, quyết định sự nghiệp của cô có khởi đầu tốt đẹp hay không, tối qua Vi Như Hạ ngủ rất muộn, hôm nay lại dậy rất sớm. Cô là người theo đạo Phật, thỉnh thoảng cũng sẽ có lúc lo lắng, chứng minh là cô đặc biệt quan tâm chuyện này.

Hơi thở của người đàn ông phả lên tai cô, Vi Như Hạ nhẹ giọng đáp, sau khi cô nói xong, bên tai liền bị cắn một cái, Vi Như Hạ khẽ cười, vành tai phát nóng, quay đầu lại hôn anh.

Tình cảm của hai người rất sâu đậm, người tới ta đi, phòng ngủ từ từ trở nên kiểu diễm triền miên.

Tình ái cũng giúp cho người ta buông lỏng tinh thần cùng thân thể, Vi Như Hạ thích cùng Lạc Đường dùng loại phương thức mới này để giải tỏa căng thẳng.

Sóng tình qua đi, mặt trời cũng đã mọc, Vi Như Hạ được Lạc Đường ôm đi tắm. Hôm nay là chủ nhật, Lạc Đường không cần đi làm, sau khi tắm xong, Lạc Đường lại ôm Vi Như Hạ đi ngủ tiếp, Vi Như Hạ dậy trước, cô muốn chuẩn bị bữa sáng.

Sau tuần trăng mật, thời gian làm việc của Vi Như Hạ rất lẻ tẻ, nhưng phần lớn đều ở bên Lạc Đường, trước khi kết hôn hai người không ở chung, vẫn chưa cảm thấy gì, sau khi kết hôn Vi Như Hạ thật sự cảm thấy Lạc Đường rất dính người, nhưng cô cũng dính Lạc Đường.

Trước khi làm bữa sáng, Vi Như Hạ mở cửa trước bước ra sân vườn. Mặt trời đã lên cao, nhưng giữa tháng năm những cơn gió buổi sáng vẫn rất mát mẻ.

Mở cửa, trong sân vườn toàn bộ đều là những chậu hoa đã nở, Vi Như Hạ lấy ống nước, như thường lệ, bắt đầu tưới hoa.

Vi Như Hạ rời đi không lâu, Lạc Đường liền tỉnh, vừa mở mắt không nhìn thấy Vi Như Hạ. Anh từ trên giường bước xuống, sau khi mặc quần áo xong ra khỏi phòng ngủ. Khi đến phòng khách ở tầng một, nhìn qua chiếc cửa sổ hình mắt cáo thấy Vi Như Hạ đang tưới hoa.

Trên tay cô đang cầm vòi nước nhỏ bằng nhựa, mặc chiếc váy ngủ, mái tóc dài màu nâu lạnh tùy ý xõa trên vai, xương quai xanh tinh xảo như ẩn như hiện, mang theo chút phong tình của người phụ nữ trưởng thành.

Khi Lạc Đường học cấp 3, thường ở trong phòng nhìn Vi Như Hạ. Khi đó, Vi Như Hạ cao cao gầy gầy, mặc áo dây màu nâu và quần đùi, dáng người thon dài. Cô so với trước kia, bề ngoài không có gì thay đổi nhiều, khí chất có thay đổi lớn nhất. Thời gian trước, thanh xuân tuổi trẻ, hiện tại lại là gọi cảm mà lười biếng.

Anh rất thích xem Vi Như Hạ tưới hoa, năm đó anh đem hoa cỏ trong vườn nhà cô đến trồng tại đây, sớm đã nghĩ sẽ có ngày này, sáng sớm rời giường, có thể nhìn thấy Vi Như Hạ tưới hoa.

Hiện tại, mộng tưởng của anh đã trở thành sự thật rồi.

Đuổi mắt của Lạc Đường khẽ giương lên, kéo cửa đi ra ngoài.

Anh vừa bước ra khỏi cửa, Vi Như Hạ nhìn sang, thấy Lạc Đường, khỏe mỗi Vi Như Hạ giương lên, đem vòi nước từ cây lê rời qua, hướng Lạc Đường phun tới.

“Xem chiêu!”

Từng dòng nước nhỏ li ti bắn tung tóe, Lạc Đường trừng mắt, Vi Như Hạ đã cười rộ lên, nụ cười sau dòng nước có chút rung động lòng người, Lạc Đường quên né tránh, liền bị dòng nước phun lên người.

“Sao anh không tránh?” Vi Như Hạ đem ống nước thu về, nhìn trước ngực Lạc Đường ướt một mảng lớn, anh mặc áo phông trắng, sau khi bị ướt có thể nhìn thấy làn da trắng nõn có chút hồng ửng ẩn hiện bên dưới.

Vi Như Hạ mặt có chút đỏ.

Mà lúc cô đang có chút ngại ngùng, Lạc Đường đã đi đến. Vi Như Hạ nhìn tư thế kia, anh hẳn là muốn bắt cô, cô cười rộ lên, cầm vòi nước chạy vội đi, mới vừa chạy được hai bước, bị Lạc Đường từ phía sau bắt được.

“Em không dám nữa.” Vi Như Hạ cầu xin tha thứ trước.

Lạc Đường đã không nghe lời cô nói, mỗi ngày cô không nghịch ngợm một chút liền không chịu được. Lạc Đường cười rộ lên, đem Vi Như Hạ vác lên.

“Thay quần áo cho anh.” Lạc Đường nói.

Bị Lạc Đường vác trên vai, Vi Như Hạ cười ha ha, giãy giụa chân nói: “Được được được, anh thả em xuống trước đã.”

Khi bị vác lên, đầu hướng xuống dưới đất, chung quy vẫn là có chút không thoải mái, Lạc Đường ôm lấy eo của cô, đem Vi Như Hạ bế lên. Vi Như Hạ mặt có chút nóng lên, ôm cổ của Lạc Đường, Lạc Đường cúi đầu nhìn cô, hỏi: “Tại sao lại phun nước vào anh?”

Vi Như Hạ bị anh ôm, hai chân khẽ cựa quậy một chút, vừa rồi khi bị Lạc Đường đuổi theo, trên người cô cũng dính một chút nước, bên tai sợi tóc ướt sũng dính trên mặt, giống một con mèo hoang. Cô cười rộ lên, khỏe mắt cong cong nói: “Muốn giúp anh thay quần áo.”

Khi Lạc Đường ôm lấy cô yểu hờn động, anh nhìn cô cười đến vui vẻ, cũng chỉ là khẽ cười một tiếng, thanh âm trầm thấp khẽ nói một câu.

“Nghịch ngợm.”

Nghịch ngợm mới thú vị mà.

Vi Như Hạ thích nghịch ngợm, Lạc Đường cũng thích sự nghịch ngợm của cô, hai người bổ sung cho nhau.

Khi thay quần áo cho Lạc Đường, lại thêm một phen chiến đấu trong phòng thay đồ, Vi Như Hạ thật không dễ dàng mới thoát khỏi miệng cộp, tách khỏi cơ thể nóng rực của Lạc Đường, như tên trộm hướng phòng bếp mà chạy.

“Em đi làm bữa sáng.” Vi Như Hạ cười hi hi quay đầu nói, trong phòng thay đồ Lạc Đường nhàn nhạt đáp lại một tiếng.

Trải qua một buổi sáng lẩn lộn, Vi Như Hạ đã không còn khẩn trương nữa. Đi tới phòng bếp, Vi Như Hạ chỉ cắt hai miếng bánh mì nướng, chiên trứng làm bánh sandwich, lại chuẩn bị thêm hai cốc nước ép hoa quả.

Khi Lạc Đường đến, bữa sáng đã chuẩn bị xong, anh bước đến phía sau Vi Như Hạ, khẽ hôn lên má cô, bê khay đồ ăn trước mặt cô, hai người một trước một sau đi ra phòng ăn.

Trong phòng ăn mở cửa sổ, bên ngoài gió lạnh lạnh lướt nhẹ qua rèm cửa, ánh mặt trời tươi sáng mà ấm áp, trong phòng ăn phủ một tầng màu sắc ấm áp nhàn nhạt.

Hai người mỗi người ngồi một đầu bàn ăn, Vi Như Hạ uống một ngụm nước trái cây, nói: “Vừa rồi ba gọi điện thoại tới hỏi em, bữa trưa anh muốn ăn gì, ba nói đi Lý làm cho.”

Để thuận tiện cho việc phục hồi sức khỏe, Vi Từ Thiện bây giờ vẫn ở căn nhà gần bệnh viện, sau này công việc của Vi Như Hạ quá bận rộn, cô liền thuê một dì giúp việc đun nấu cơm cho Vi Từ Thiện. Thực ra dì giúp việc này cũng là do Dương Thư Như giới thiệu.

Sau khi ăn sáng xong, bọn họ muốn đi giúp ba làm phục hồi sức khỏe. Tuy rằng đã lấy chồng, nhưng Vi Từ Thiện phục hồi sức khỏe, Vi Như Hạ vẫn muốn tự làm, sau này khi cô bận chụp hình ở bên ngoài, Lạc Đường sẽ tự mình chăm sóc ba.

“Anh với ba khẩu vị không khác nhau lắm, em nghĩ xem em muốn ăn gì?” Lạc Đường trả lời, cô vẫn chưa ăn quen những món ăn địa phương.

Mắt Vi Như Hạ khẽ giật giật, cười hỏi: “Anh làm sao?”

Lạc Đường nhìn ý cười trong ánh mắt cô, hỏi: “Em ăn gì?”

Vi Như Hạ cười ha ha, lần trước Lạc Đường nấu món thịt xào ngũ sắc, suýt nữa làm cháy phòng bếp. Anh mọi chuyện đều có thể làm rất tốt, nhưng chỉ riêng nấu cơm. Vi Như Hạ nghĩ lại vẫn bật cười.

Hai người sau khi ăn cơm xong, liền đưa Vi Từ Thiện đến bệnh viện, quá trình phục hồi sức khỏe của ông hiện tại đã đơn giản hơn trước rất nhiều. Sau khi kết thúc mới 10h sáng. Bệnh viện tìm Vi Như Hạ, nói lại với cô tình trạng của ba cô.

“Tiếp tục duy trì tình trạng phục hồi sức khỏe như bây giờ, ước chừng cuối năm nay có thể kết thúc quá trình phục hồi bằng máy móc, nhưng ông Vi bệnh đã nhiều năm, bắp thịt nhất định có chút suy yếu. Sau khi kết thúc quá trình phục hồi bằng máy móc, thường ngày ông ấy cũng cần chú ý sử dụng nhiều phần cơ thể bên phải.”

Khi ba cô mới bắt đầu bị bệnh, bệnh viện ước chừng khoảng thời gian phục hồi cần mười năm, thế nhưng ông nửa năm trước đã kết thúc rồi. Mấy năm nay, ba cô chịu không ít khổ cực, cô cũng trải qua những năm tháng phiêu dạt, có điều hiện tại, tất cả cũng kết thúc rồi.

Sự việc cũng tiến triển theo hướng tốt lên, Vi Như Hạ trong lòng vô cùng vui vẻ.

Cô vui vẻ, trong lòng ba cô càng vui vẻ, một nhà ba người trở về mới hơn mười giờ, Lạc Đường chơi cờ vây cùng ông, Vi Như Hạ đến phòng bếp hỗ trợ.

Di Lý là người nhanh nhẹn, chuyện trong phòng bếp rất nhanh đã làm xong, Vi Như Hạ đi rửa tay, chuẩn bị đến phòng sách gọi ba cô và chồng xuống ăn cơm, bước tới cửa, cô đẩy cửa ra, bên trong hai người đồng thời quay đầu lại.

Khi Vi Như Hạ đứng ở trước cửa, nghe thấy hai người nói chuyện, nhưng khi cô vừa bước đến, hai người lại dừng cuộc nói chuyện. Trên bàn cờ quân đen và quân trắng đã thu lại hết, nhìn hai người có lẽ đã kết thúc ván cờ vây rồi.

“Nói gì vậy? Em vừa bước vào liền không có động tĩnh gì nữa?” Vi Như Hạ bước vào, nắm lấy bả vai của Lạc Đường.

Lạc Đường nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng xoa nhẹ một chút, cười nói: “Không có gì.”

Nghe Lạc Đường nói như vậy, Vi Từ Thiện cũng cười, nhàn nhạt nói: “Đúng vậy, không có gì, chỉ là nói chuyện vài câu, cơm trưa đã xong rồi hả?”

Vi Như Hạ hiển nhiên là không tin, cô nghiêng đầu ghé vào bên vai Lạc Đường, ngó nhìn vào mắt Lạc Đường. Lông mi anh khẽ động, lông mi dày và cong ản dưới đó là đôi mắt đen bóng.

Hai người thân mật trước nay cũng không kiêng dè người khác, nhưng là Vi Từ Thiện cô cũng không dám làm càn, Vi Như Hạ nhìn cũng không phát hiện ra điều gì, đợi tới buổi tối về nhà mới tiến hành bức cung. Cô đứng lên, kéo tay Lạc Đường nói: “Cơm làm xong rồi, đi ăn cơm thôi.”

Sau khi ăn cơm xong, Lạc Đường lại ngồi đánh cờ vây cùng Vi Từ Thiện, nhưng Vi Như Hạ lại bắt đầu bận rộn với lễ ra bộ phim đầu tiên. Đến 6h tối, sau khi Lạc Đường và Vi Từ Thiện ăn tối xong, cùng đến rạp chiếu phim.

Rạp chiếu phim chỗ ngồi đã kín, Vi Như Hạ cũng cần lên sân khấu hỗ trợ, cho nên sớm đã đến hậu trường để trang điểm, Lạc Đường ngồi trên ghế, im lặng chờ buổi lễ khai mạc.

Sau khi hỗ trợ mọi người, Vi Như Hạ lướt qua đám người đi đến bên cạnh Lạc Đường, ngồi bên cạnh đều là những cô gái trẻ, sau khi nhìn thấy Lạc Đường đều khẽ cảm thán, hiện tại nhìn đến Vi Như Hạ, xác nhận thân phận của Lạc Đường, nhóm người đều khẽ kêu lên một tiếng.

Cách thức yêu đương của Lạc Đường rất đơn giản, lần đầu tiên khi nói Vi Như Hạ là bạn gái, độ nóng cũng chưa tính là cao, đến lần thứ hai thứ ba, thậm chí còn nóng hơn so với lần đầu.

Vi Như Hạ quả thực là người rất may mắn, chồng chẳng những có tiền, mầu chốt cũng quá đẹp trai, không thua kém chút nào nam diễn viên chính trong bộ phim này.

Phía trước có những tiếng thảo luận nho nhỏ Vi Như Hạ cũng nghe được một chút, cô cũng không để ý lắm, chỉ là chờ khai mạc bộ phim, chờ bộ phim mở màn.

Trước màn hình, Lạc Đường nhìn bộ dáng đang nhũ mảy của Vi Như Hạ, anh nắm lấy tay cô, cùng cô tán gẫu để giảm bớt sự khấn trương cho cô.

“Chuyện buổi trưa ba nói với anh, em vẫn muốn biết sao?” Cơ thể Lạc Đường khẽ nghiêng, đôi môi kề sát bên tai Vi Như Hạ, nghe được thân thể cô đang tê rần.

Thành công rồi đi lực chú ý của Vi Như Hạ, cô nhìn Lạc Đường, nhỏ giọng hỏi: “Muốn, hai người nói gì vậy?”

Lạc Đường không giấu diếm cô: “Ba hỏi chúng ta khi nào muốn sinh con?”

“Cái gì?” Vi Như Hạ giọng trở nên cao hơn một chút, cô nhìn thoáng qua bốn phía, tựa sát vào Lạc Đường hơn một chút, hỏi: “Anh muốn có con sao?”

“Không có người đàn ông nào không muốn có con cùng người phụ nữ mình yêu.” Lạc Đường nói.

Vi Như Hạ nâng mắt nhìn anh, cổ họng khẽ động. Lúc này, trên màn hình chính thức mở màn, khúc nhạc dạo vang lên, âm nhạc êm dịu và ấm áp. Anh lại càng nắm chặt tay cô hơn.

“Nhưng khi nào thì cũng còn tùy vào em”. Lạc Đường nói: “Em đừng sợ thất bại, em có thể từ từ thành công. Có anh ở đây, cuộc sống của em không cần quá vội vàng.”

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Editor: Từ Phương Team 2

Phòng vé bán rất chạy, sự nghiệp đạo diễn của Vi Như Hạ bước đầu coi như đã ổn định. Sau , tháng sáu Vi Như Hạ kí một bộ phim điện ảnh mới có tên là , tháng bảy sẽ bắt đầu quay.

Địa điểm quay không phải ở An Thành mà ở thành phố Lê Thành cách về phía Bắc, cũng tính là ở phương Bắc. Tháng bảy cũng hơi nóng rồi, may mà là một bộ phim về nghề nghiệp, địa điểm quay chủ yếu ở bệnh viện, có điều hòa, Vi Như Hạ cũng không phải chịu khổ nhiều.

“Cát.” Vi Như Hạ cầm lấy cuốn kịch bản, nhìn nam chính đẩy nữ chính vào góc tường, hô ngừng.

Nam nữ chính của bộ phim lần này đều là diễn viên rất nổi tiếng, nữ chính là Cổ Di Nhiên, tuy diễn xuất còn non, nhưng tốt xấu gì cũng tốt nghiệp học viện điện ảnh. Nam chính là Lâm Nãi, xuất thân từ ca sĩ cho nên diễn xuất tệ hơn một chút.

Vi Như Hạ lúc trước là xem diễn viên kịch nói diễn, bây giờ là xem ca sĩ diễn, có lúc muốn hạ thấp tiêu chuẩn cũng hạ không nổi nữa.

Vừa nghe Vi Như Hạ hô “Cát”, Lâm Nãi cũng biết là lỗi của mình, anh sờ sờ cái mũi, mỗi lần nhấc tay nhấc chân đều rất đẹp trai. Nhìn về phía Vi Như Hạ nói một tiếng: “Xin lỗi, đạo diễn.”

Vi Như Hạ lạnh nhạt, cô ngẩng đầu nhìn Lâm Nãi, cho dù thái độ nhận lỗi của anh ta không tồi, nhưng về mặt Vi Như Hạ vẫn đầy sự sắc bén.

“Lại lần nữa.”

Cô vừa dứt lời thì các bộ phận khác cũng chuẩn bị quay lần nữa, lần này tốt xấu gì cũng là lần đầu quay. Cái khác không nói, Lâm Nãi tuy diễn xuất kém, nhưng còn có tiến bộ, so với lúc mới bắt đầu tốt hơn nhiều.

Quay xong, Vi Như Hạ cùng các diễn viên nói một chút về cảnh diễn ngày mai, sau khi nói xong liền vỗ tay giải tán kết thúc công việc. Hôm nay không có cảnh quay đêm, hiếm khi nhàn rỗi, mọi người đều thương lượng đi đâu chơi, hoặc ăn cái gì.

Vi Như Hạ và người quay phim đang xem lại cảnh quay hôm nay, đem phân cảnh phác họa xong, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Lâm Nãi đang ngồi cạnh người đại diện của anh ta.

Người trong tổ đều biết Lâm Nãi là ca sĩ, mà còn là ca sĩ rất nổi tiếng, sau này mới chuyển sang làm diễn viên. Cho dù diễn xuất luôn bị lên án chỉ trích, nhưng về bán trước nay không tồi. Anh ta trước kia cũng quay qua mấy bộ, Vi Như Hạ là đạo diễn đầu tiên yêu cầu nghiêm khắc đối với anh ta như vậy.

Lâm Nãi rất đẹp trai, hát rất hay, nhảy cũng tốt, nhưng hiện tại hát nhảy không phải xu hướng chính, vẫn phải biết diễn xuất để kiếm tiền. Mà trong ngành điện ảnh sự nổi tiếng có thể lôi kéo phòng vé, hai việc này ăn nhập với nhau, trở thành tổ hợp cố định trong làng giải trí.

Bình thường các diễn viên nam như vậy tính cách đều không ra sao, bởi vì lịch trình của họ dày đặc, phải nhân lúc còn đang nổi nhanh chóng kiếm tiền. Nhưng tính cách của Lâm Nãi lại không tồi, hiện tại xem ra cũng không phải muốn thương lượng với Vi Như Hạ ngày mai gia tăng tiền độ, mà là muốn mời cô ăn cơm.

“Chủ yếu là tôi muốn cảm ơn cô.”, Lâm Nãi cười nói, “Còn có xin lỗi nữa.”

Tính ra Lâm Nãi nhỏ hơn cô ba tuổi, tính cách khá vui vẻ hiền hòa, dù trong công việc Vi Như Hạ nghiêm khắc đối với anh ta nhưng trong lòng cũng không có ghét gì, dù sao anh ta khá là lễ phép.

“Được.” Vi Như Hạ cười đồng ý: “Vậy thì tốn kém rồi.”

Lâm Nãi cười lên, lộ ra hai cái răng khểnh, cười híp mắt nói: “Không lãng phí, không lãng phí, đạo diễn cô muốn ăn cái gì?”

Món ăn phương Bắc Vi Như Hạ đều không chọn, nói với Lâm Nãi xong, anh ta liền bảo trợ lý đặt một chỗ, thân phận anh ta đặc biệt, fan quá nhiều, liền bao một phòng ăn ở gần khách sạn bọn họ ở.

Bữa ăn này không chỉ có Vi Như Hạ và Lâm Nãi, mà còn có người đại diện của Lâm Nãi nữa, cùng với một nữ phụ trong tổ diễn, cũng là nghệ sĩ dưới trướng của người đại diện Lâm Nãi. Trong giới giải trí, chuyện xấu quá nhiều, làm như vậy chủ yếu là vì tránh hiềm nghi.

Lúc ăn cơm, Lâm Nãi thật sự cảm ơn Vi Như Hạ, hơn nữa còn trình trọng xin lỗi cô. Từ điều này có thể nhìn ra được đây đều là việc anh ta muốn làm, vốn không phải người đại diện sắp xếp, mà là anh ta thật sự muốn diễn tốt.

Vi Như Hạ đối với Lâm Nãi thiện cảm tăng thêm. Cô là đạo diễn, có thể dạy được cũng không nhiều, chỉ nhắc một câu: “Có thời gian có thể đọc thêm kịch bản nhiều một chút.”

Cô vừa nói xong, về mặt người đại diện bên cạnh liền trở nên xấu hổ. Cũng phải, anh ta cả ngày bận quảng cáo, sao có thể có thời gian xem kịch bản chứ.

“Tôi sẽ đọc, tôi thích đọc kịch bản.” Lâm Nãi rất nghe lời Vi Như Hạ, không chú ý sắc mặt của người đại diện bên cạnh.

Vi Như Hạ cười, chuẩn bị nói thì chợt chuông điện thoại bên cạnh kêu lên, cô nhìn hiển thị cuộc gọi đến, khoé mắt cong lên, nhận điện thoại.

“Alo.”

Bên kia điện thoại nghe thấy tiếng Vi Như Hạ, thấp giọng cười một tiếng, trong lòng Vi Như Hạ cười ngọt ngào.

“Anh đến Lê Thành công tác, bây giờ đang ở dưới đại sảnh của khách sạn bọn em, hôm nay quay xong chưa?” Lạc Đường trả lời.

Chuyện này Lạc Đường vốn không nói với cô, Vi Như Hạ vừa nghe, miệng cười càng lớn hơn, cô nhìn một vòng người trên bàn, nói: “Em và đồng nghiệp đang ra ngoài ăn cơm, em sẽ về ngay.”

“Đang ở đâu? Anh đi đón em.” Lạc Đường đứng dậy.

“Gần khách sạn Lê Thành.”

Vi Như Hạ nghe điện thoại không tránh người khác, nghe ý của cô cũng biết cô có chuyện, mọi người vốn cũng ăn không ít nên liền cùng nhau đứng dậy ra khỏi phòng bao.

Lâm Nãi đội mũ với kính đen, nói ở đằng sau Vi Như Hạ: “Đạo diễn lúc này cô còn chưa nói xong với tôi.”

Từ lúc tháng bảy cô vào tổ, Lạc Đường cũng bận, hai vợ chồng bọn họ một tuần rồi không gặp mặt. Lúc trước xa nhau tám năm cũng là một cái thoáng qua, bây giờ có một tuần Vi Như Hạ liền cảm thấy hoảng sợ. Lâm Nãi nhắc như vậy, cả đầu Vi Như Hạ đều hiện lên hình ảnh Lạc Đường, cô nhìn số thang máy từng chút từng chút biến hóa, nói với anh ta: “Thời gian rảnh cậu có thể xem phim điện ảnh, sau đó tự viết bình luận cùng quan điểm của bản thân.”

Sau khi nói xong thì đúng lúc cửa thang máy vừa mở.

Lạc Đường ở bên dưới hơi ngẩng đầu nhìn số thứ tự trên thang máy, sau khi đợi cửa thang máy mở, anh cúi đầu nhìn Vi Như Hạ đang đi ra.

“Lạc Đường.” Vi Như Hạ ánh mắt lấp lánh nhìn anh, nhìn đến nỗi trái tim cũng ấm áp hẳn lên.

Dang hai tay ôm cô vào lòng, Lạc Đường đưa mắt nhìn mấy người bên cạnh Vi Như Hạ, hai nam một nữ, trong đó có một người đàn ông, là nam chính trong phim của Vi Như Hạ. Vi Như Hạ lúc nhận bộ phim này có nói qua với anh rồi.

Lâm Nãi cũng không thấp, nhưng ở trước mặt Lạc Đường vẫn là thấp hơn một chút. Nhìn qua có chút giống thầy giáo còn Vi Như Hạ thì giống như một cô gái nhỏ bỏ nhào vào lòng người đàn ông vậy, cảm giác có chút tương phản.

Lúc mà Lâm Nãi đang cảm thấy có chút tương phản, tầm mắt vẫn mê mẩn nhìn vào sau gáy Vi Như Hạ, thì chợt sau gáy cô bị một bàn tay che khuất.

Ngón tay thon dài có lực, khớp tay rõ ràng, làn da trắng lạnh.

Lâm Nãi ngờ luôn, ngẩng đầu nhìn qua, đối diện với đôi mắt thâm sâu như hồ đầm, lạnh giá mà tĩnh mịch, anh ta vô thức rời ánh mắt đi.

“Đây là chồng tôi, Lạc Đường.” Vi Như Hạ thu đầu óc yêu đương lại, quay đầu giới thiệu với mọi người đằng sau một chút.

“Tôi biết.” Diễn viên nữ phụ ánh mắt có chút lấp lánh, “Oa, đạo diễn Vi, chồng chị thật đẹp trai nha.”

Vi Như Hạ cũng coi như bước nửa chân vào giới giải trí, sau khi bán chạy, câu chuyện của Vi Như Hạ và Lạc Đường được viết thành một tác phẩm trên weibo và diễn đàn truyền.

Nhưng dáng vẻ của Lạc Đường rất ít người gặp qua, mọi người đều cho rằng là tổng tài bá đạo, nhưng anh so với tổng tài bá đạo khí chất hơn nhiều, diện mạo không thua kém gì mình tinh, chẳng trách Vi Như Hạ đối với khuôn mặt của Lâm Nãi lại có thể nghiêm khắc như vậy, vì chồng cô so với Lâm Nãi còn đẹp trai hơn.

Vi Như Hạ cười cười, nắm tay Lạc Đường, nói tạm biệt với bọn họ: “Vậy tôi không đi với mọi người nữa.”

Nói xong, Vi Như Hạ kéo tay Lạc Đường, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Chúng ta đi thôi.”

Lạc Đường là lái xe đến, vừa lên xe, anh liền khởi động đi đến khách sạn. Sau khi vào phòng của cô, Lạc Đường liền khóa cửa lại, giơ tay chặn đường đi của Vi Như Hạ, cô vừa quay đầu, nụ hôn mãnh liệt của anh liền phủ xuống.

Hai người nhiều ngày không gặp, trong nụ hôn mang theo nỗi nhớ mãnh liệt, Vi Như Hạ ôm cổ Lạc Đường, cô bị hôn có chút thở dốc, đôi môi hai người rời ra, chạm trán vào nhau, cô thở khẽ, vành tai đỏ bừng.

“Đáng ra nên để Lâm Nãi nhìn cảnh này, để cho cậu ta biết thế nào mới là diễn xuất thực sự.” Vi Như Hạ nhớ đến phân cảnh buổi sáng nay, cười nói.

Cô vừa nói xong, môi lại bị chặn lại, tim Vi Như Hạ nhảy lên. Lần này Lạc Đường không tính dừng lại, hai tay anh kẹp chặt eo Vi Như Hạ, dùng lực ôm cô lên, sau đó đẩy cửa phòng ngủ đi vào.

Lạc Đường trước nay luôn âm áp hiền lành, sự kịch liệt với mạnh mẽ này khiến Vi Như Hạ có chút không chịu nổi, đợi đến khi kết thúc, sau eo cô đều đau. Trên người cô nổi lên một tầng mồ hôi mỏng, đằng sau dựa vào ngực của Lạc Đường, Vi Như Hạ có thể cảm nhận được trong lồng ngực của anh tim đập mãnh liệt.

“Anh ghen rồi.” Vi Như Hạ nằm nghiêng, ngón tay của cô đan vào mười ngón tay của Lạc Đường, âm thanh có chút lười nhác mà khàn khàn, mang theo sự gọi cảm.

Người đàn ông phía sau khẽ nhúc nhích, chỉ hôn vào tai cô, trầm giọng phủ nhận: “Không có.”

Vi Như Hạ đương nhiên không tin, cô nhắm mắt lại, cảm nhận luồng sóng vẫn chưa tắt, cô không chút lưu tình vạch trần: “Em biết anh ăn giám của Lâm Nãi, ham muốn chiếm hữu của anh vẫn rất mạnh mẽ.”

Sau khi cô nói xong liền quay đầu qua, đôi mắt màu nâu nhạt đối diện với con ngươi màu đen của Lạc Đường. Anh giương mắt nhìn chăm chăm cô, không né tránh, tay đặt ở sau gáy cô, hôn nhẹ lên trán cô rồi trả lời: “Anh không muốn biểu hiện ra ngoài.”

Có lúc, ham muốn chiếm hữu của đàn ông sẽ tạo thành gánh nặng cho phụ nữ, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến công việc của cô ấy. Công việc của Vi Như Hạ là ước mơ của cô, anh không muốn làm cô có gánh nặng.

“Nhưng em thích việc ham muốn chiếm hữu của anh.” Khóe mắt Vi Như Hạ cong lên, cười nói.

Bên trong mang chút kiêu diễm, thậm chí còn có chút vui sướng lúc này, mùi vị của tình yêu, Lạc Đường nhìn cô cười, tim rút một nhịp, hỏi: “Vi sao?”

“Về tình yêu, cho thấy anh đang quan tâm em. Về cơ thể...” Tay Vi Như Hạ men theo xương quai xanh của Lạc Đường dò xét, âm thanh trở nên nhẹ, “Rất thoải mái”.

Cô nói xong trong ánh mắt còn hiện lên một tia gian xảo, ánh mắt Lạc Đường trầm trầm, nhẹ giọng cười một tiếng.

Vậy về sau anh sẽ không kiêng kị mà biểu hiện ra ngoài nữa, bắt đầu từ bây giờ trở đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Đường Đường: Vậy anh không khách khí nữa.

Chương 53

Editor: Tứ Phương Team 2

Trải qua hai tháng quay “Hoa Hồng Bạc Hà”, ngày 15 tháng 9 chính thức đóng máy, sau khi kết thúc phân cảnh cuối, diễn viên và nhân viên nhiệt liệt chúc mừng, buổi tối còn muốn tổ chức tiệc đóng máy, Vi Như Hạ đang bận rộn chụp hình với diễn viên chính, điện thoại chợt đổ chuông.

Tiếng chuông điện thoại của cô được đặc biệt cài đặt, là bgm của phó bản trong trò chơi đang rất nổi “băng chiến”. “Băng chiến” tuy là game thi đấu online nhiều người, nhưng các phụ bản xây dựng đều không tẻ, bên trong bgm cũng không giống nhau, Vi Như Hạ chọn lấy một khúc cô tiêu độc tấu, mạnh mẽ mà thanh sáng.

Tiếng chuông này là do Lạc Đường đặc biệt cài cho cô, tiếng chuông vang lên, vài diễn viên đã “ai dô” cười chọc ghẹo, Vi Như Hạ lắc đầu cười, sau đó khước mắt cong cong tiếp điện thoại.

“Alo, Lạc Đường.”

Trong thời gian quay “Hoa Hồng Bạc Hà”, Lạc Đường gần như cuối tuần nào cũng sẽ đến, ngày thường cũng thường xuyên gọi điện thoại. Người ngoài nhận định, hạnh phúc này không thể là giả được, tình cảm của Vi Như Hạ cùng Lạc Đường, thật sự khiến người khác phải ngưỡng mộ.

“Hôm nay công việc thế nào?”, Lạc Đường trầm giọng hỏi: “Sắp đóng máy chưa?”

Thời gian đóng máy của đoàn phim vẫn chưa xác định, Lạc Đường chỉ nghe Vi Như Hạ nói qua thời gian đại khái, có lẽ là cuối tuần này sẽ kết thúc. Anh liền hỏi Vi Như Hạ trước, đến lúc đó sẽ đến sân bay để đón cô.

Nghe đến vấn đề này, lông mày Vi Như Hạ khẽ nhíu lại, cười nói: “Ngày mai.”

“Ngày kia sẽ lên máy bay?” Sau khi đoàn phim đóng máy sẽ tổ chức tiệc, thông thường là ngày thứ hai mới trở về.

“Ừm.” Vi Như Hạ lên tiếng, nói: “Chiều ngày kia nhé.”

Cô vừa nói xong, người trong đoàn phim đều trộm cười, Vi Như Hạ “hừ” một tiếng, vài người đều vội vàng khép miệng, đúng lúc này, Vi Như Hạ nghe được câu trả lời của Lạc Đường.

“Sau khi đoàn phim đặt vé xong, thông báo cho anh thời gian cụ thể, anh đi đón em.”

Đồng ý với sắp xếp của Lạc Đường, Vi Như Hạ cúp điện thoại, cô thu dọn đồ dùng, Lâm Nãi bên cạnh cười hỏi: “Đạo diễn ngày kia chị mới đi sao?”

“Ngày mai” Vi Như Hạ cười trả lời.

“Vậy vừa nãy chị tại sao...” Lâm Nãi khó hiểu hỏi.

Vi Như Hạ cười cười, vỗ vỗ bả vai Lâm Nãi, nói: “Đây là chuyện thú vị của vợ chồng, sau này em kết hôn rồi sẽ hiểu. Được rồi, đến nhà hàng thôi.”

Hôm nay đóng máy đã là tối muộn rồi, tiệc đóng máy kết thúc cũng đã nửa đêm. Vi Như Hạ trở lại khách sạn, sau khi tắm xong liền lên giường đi ngủ, buổi sáng rời giường, thu thập xong hành lý liền đến thẳng sân bay.

Từ Lê Thành đến An Thành ngồi máy bay mất 3h đồng hồ, buổi sáng cô lên máy bay, ăn tạm một bữa ăn nhẹ trên máy bay, buổi chiều mới tới An Thành, khi về tới An Thành. Cô cũng không về nhà, mà kéo hành lý đi LO.

Mấy cô gái tiếp tân ở sảnh đều biết Vi Như Hạ, cô vừa đến, lập tức cung kính chào hỏi, sao đó định gọi điện thoại thông báo cho Lạc Đường, nhưng bị Vi Như Hạ chặn lại.

Vi Như Hạ bước vào thang máy, trực tiếp đi lên văn phòng làm việc của Lạc Đường.

Hiện tại là 2h chiều, có một cuộc họp hội đồng quản trị, chuẩn bị đến phòng họp. Mọi người đang nhỏ giọng thảo luận gì đó, Lạc Đường trước mặt thần sắc trầm tĩnh, nghe Don báo cáo, khi Don chuẩn bị mở cửa, đột nhiên một tiếng “Ding” vang lên, Lạc Đường khẽ liếc sang phía thang máy, đợi khi nhìn kỹ người bước ra từ thang máy, ánh mắt vốn định rút lại chợt ngưng tại nơi đó.

Vi Như Hạ kéo hành lý ra khỏi thang máy, tầm mắt nhìn thẳng Lạc Đường, đáy lòng cô cảm thấy ngọt ngào, lập tức nhìn thấy người đứng bên cạnh Lạc Đường, lông mày hơi nhíu lên.

Anh phải đi họp.

“Anh đi họp trước đi...” Vi Như Hạ giọng nói không to không nhỏ dằn dò, còn chưa dứt câu, Lạc Đường đã bước đến bên cạnh cô.

Ánh mắt vốn dĩ trầm tĩnh, lại giống như có tinh quang lóe lên, Lạc Đường đưa tay, xoa xoa khuôn mặt của Vi Như Hạ, xúc cảm ấm áp. Anh thu tay lại, khóe môi khẽ giương lên, hỏi: “Sao em đã về rồi.”

Hôm qua và sáng hôm nay trong điện thoại vẫn nói là ngày mai mới trở về.

Trên khuôn mặt vẫn lưu lại chút hơi ấm từ bàn tay anh, Vi Như Hạ ngẩng đầu nhìn, cười nói: “Muốn cho anh bất ngờ, thế nào?”

Cô cười rộ lên cực kỳ ngọt, trong ánh mắt màu nâu nhạt cũng mang theo chút ngọt ý, Lạc Đường nhìn vợ của mình, khẽ cười.

Hai người đứng trước thang máy, người dự họp vẫn đang đứng trước cửa phòng họp đợi, các quản lý gần như đều biết Vi Như Hạ, hiện tại vợ chồng hai người nói chuyện, bọn họ đều dời tầm mắt chuyển sang một bên, cùng người bên cạnh nói về nội dung cuộc họp, cố gắng cho thấy bọn họ cũng không có đề ý hai vợ chồng bọn họ.

Vi Như Hạ nhìn qua vai Lạc Đường, nhìn thấy những người quản lý đang đứng nói chuyện, liền nói với Lạc Đường: “Anh đi họp trước đi, em đến văn phòng đợi anh.”

Lạc Đường khẽ ừ một tiếng, nhìn thân sắc Vi Như Hạ, hỏi: “Mệt à? Buổi trưa đã ăn cơm chưa?”

“Đã ăn rồi.” Vi Như Hạ có chút dờ khóc dờ cười, cô bắt đầu đi nói: “Anh đi họp trước đi.”

Nghe xong sắp xếp của Vi Như Hạ, Lạc Đường vừa định mở lời, Vi Như Hạ liền tiến tới khẽ tựa vào người anh, trong lòng Lạc Đường khẽ động, Vi Như Hạ ngẩng đầu lên.

Từ tầm nhìn của mọi người, cơ thể Vi Như Hạ hoàn toàn bị bóng lưng của Lạc Đường che khuất, họ cũng không nhìn thấy cử động của hai vợ chồng họ.

Vi Như Hạ biết hai người lâu ngày không gặp, hiện tại hận không thể dính trên người đối phương, nhưng Lạc Đường mỗi lần đến đoàn phim cũng không làm ảnh hưởng đến công việc của cô, cô cũng không thể ảnh hưởng đến công việc của anh.

Vi Như Hạ ngẩng đầu, hướng Lạc Đường cười, mặt hơi đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Hôn một cái, nhanh đi.”

Hai tròng mắt đen như mực của nam nhân phủ một tầng ý cười sùng sịnh, anh cúi đầu hôn cô, chạm tới cánh môi mềm mại, liền lập tức rời khỏi.

Mặt có chút nóng, tim cũng có chút hồi hộp, Vi Như Hạ cảm thấy được hai người giống như đang yêu đương vụng trộm vậy, cô đứng thẳng dậy, vỗ vỗ Lạc Đường, cười nói: “Đi đi.”

Don không đi họp, trước tiên anh dẫn Vi Như Hạ đến phòng làm việc. Đem hành lý xếp gọn gàng trong phòng nghỉ của phòng làm việc, Don nói: “Cô trở lại rồi, cuộc họp chiều nay không lâu cô đợi ở đây một chút nhé.”

Vi Như Hạ cười nói: “Để cho anh ấy họp chậm một chút cũng được, tôi cũng có chút mệt, vừa hay có thể nghỉ ngơi.”

Don gật đầu nói: “Tôi sẽ chuyển lời tới Lạc tổng.”

Don đi rồi, Vi Như Hạ đến phòng nghỉ. Gian phòng nghỉ này là một phòng đơn, đây là nơi nghỉ ngơi trước đây của Lạc Đường.

Vi Như Hạ sau khi đến phòng nghỉ liền đi tắm, cô hiện tại phong trần mệt mỏi, tối qua tiến trình quay tương đối gấp, hiện tại quả thực có chút mệt mỏi.

Nhưng cô cũng không nghỉ ngơi, tắm xong thay một bộ quần áo rộng thoải mái, cầm kịch bản đến sofa. Trước khi bộ phim này của cô quay xong, liền đã kí hợp đồng cho bộ phim tiếp theo. Cô ở nhà cùng Lạc Đường cũng không được mấy ngày, liền phải tiếp tục đi quay.

Vi Như Hạ cời dép lê, hai chân đặt trên sofa, bắt đầu xem kịch bản của bộ phim mới, vừa mới xem được vài tờ, mí mắt liền bắt đầu đánh nhau, không biết ngủ quên từ lúc nào.

Khi Lạc Đường trở lại, trong phòng nghỉ, Vi Như Hạ đang nằm cuộn tròn trên sofa. Cô mới vừa tắm xong, làm khô tóc xong vẫn chưa buộc lên, đầu nghiêng nghiêng gối lên sofa, khuôn mặt cũng bị che đi một nửa.

Công việc của cô mệt hơn rất nhiều so với Lạc Đường, nếu muốn đẩy nhanh tiến trình, hôm qua nhất định là đã tăng ca. Trong lòng Lạc Đường khẽ động, đem cửa đóng lại sau đó bước vào.

Sofa đặt trên tấm thảm, Lạc Đường quỳ một chân trên thảm, vén sợi tóc trên khuôn mặt Vi Như Hạ sang một bên, cúi đầu hôn xuống.

Cảm giác tê dại, khiến cho Vi Như Hạ tỉnh lại. Lòng mi dày đậm khẽ động, cô không mở mắt, dang hai tay ôm lấy cổ Lạc Đường.

Lạc Đường cười, hai tay ôm lấy eo của cô, cả người Vi Như Hạ bị anh bế lên, sau khi bị ôm lấy, Vi Như Hạ cười mở to mắt, hai người ôm hôn đến trên

giường.

Vi Như Hạ tìm đập có chút nhanh, cô hí mắt nhìn Lạc Đường, hỏi: “Xong việc rồi?”

“Ừm.” Khẽ cắn vành tai Vi Như Hạ một cái, Lạc Đường nhẹ giọng đáp.

“Một lát nữa anh không còn chuyện gì nữa chứ?”. Vi Như Hạ xác nhận lại lần nữa. Chuyện hai người một khi bắt đầu, tạm thời kết thúc không được.

“Có.” Lạc Đường nói xong, nụ hôn lại rơi xuống.

Vi Như Hạ né tránh, nhìn trên người Lạc Đường nói: “Chuyện gì, anh đi làm việc trước đi...”

Hai tay Lạc Đường chống bên người Vi Như Hạ, cúi đầu đem lời cô định nói chặn trở về, hai người môi lưỡi quấn quýt, Vi Như Hạ bên tai từng trận ù ù, nghe được âm thanh khàn khàn của anh khẽ nói.

“Cùng em.”

Vi Như Hạ cười rộ lên, cô ôm lấy cổ anh, tây trang trên người anh vẫn còn chưa cởi ra, khí chất lịch sự tao nhã, càng khiến người ta động tâm.

Sự tình kết thúc, Vi Như Hạ nằm ở trên giường. Sóng tình qua đi, Vi Như Hạ thích dựa lưng về phía Lạc Đường, để Lạc Đường ôm từ phía sau, bởi vì như vậy nhịp đập trái tim của hai người có thể trùng khít lên nhau.

Nhanh của cô, chậm của anh...

“Sáng mai cùng ba em đi phục hồi, buổi tối về Lạc Trạch ăn cơm nhé. An An gọi điện thoại cho em mấy lần, nói nhớ em.” Giọng nói của Vi Như Hạ không lớn, ngữ khí lười biếng nói.

“Nhóc đó muốn em giúp nó.” Cầm Lạc Đường đặt lên tóc của cô, vò nhẹ một phen cười nói.

“Hửm?” Vi Như Hạ lông mày cau lại, xoay người lại, ngẩng đầu nhìn chồng, hỏi: “Tại sao?”

Vi Như Hạ không ở An Thành không biết, nhưng Lạc Đường vẫn luôn ở đây, anh khẽ cắn chóp mũi của Vi Như Hạ, cười nói: “Bởi vì nhóc con không muốn đi học.”

Lạc Thập An đã đến tuổi đi học, trước năm tuổi đều là mời thầy dạy kèm tại nhà, sau này Dương Thu Nhữ lo con bé không có bạn bè chơi cùng sẽ làm lỳ, cho nên gửi con bé đến một trường mẫu giáo quốc tế.

Nghe được Lạc Đường nói lý do Lạc Thập An nói nhớ cô, Vi Như Hạ hừ hừ hai tiếng, nói: “Vậy ngày mai em giúp mẹ đưa bé đi học nhé.”

“Được, anh cũng đi cùng.” Lạc Đường cười nói.

“Anh nói xem các bạn nhỏ có thể nhầm lẫn cho rằng chúng ta là bố mẹ con bé không?”. Vi Như Hạ cười hỏi.

“Không thể nào.” Lạc Đường trầm giọng nói: “Nhìn em còn quá nhỏ.”

Nghe xong câu trả lời của Lạc Đường, ánh mắt cô khẽ nhúc nhích, khẽ cười một tiếng, đôi má khẽ cọ sát anh, nói: “Miệng thực ngọt, không trách được trước kia em gọi anh là Đường Đường.”

Biệt danh này, là hồi ức của hai người thời cấp 3, hiện tại Vi Như Hạ rất ít khi gọi vậy.

“Bây giờ sao không gọi như vậy nữa?” Lạc Đường hỏi.

“Không tiện.” Vi Như Hạ thành thực nói, “Không phù hợp với khí chất hiện tại của anh.”

Cắn cắn môi dưới, Vi Như Hạ nghiêm túc nghĩ, trên người cô có chút nóng, nhìn Lạc Đường, sau một lúc do dự, ngữ khí có chút không khẳng định nói: “Đường cứng rắn...?”

Vi Như Hạ vừa nói xong, nhiệt độ trên mặt chợt tăng vọt, cô vốn định đùa giỡn Lạc Đường một chút nhưng mà chính bản thân lại không kìm được, cô cười nói: “Không phải, không phải.”

Lông mày khẽ nhíu lại, Lạc Đường cười lên nói: “Cái này phù hợp, anh rất thích.”

Vi Như Hạ đỏ mặt, cười liền muốn cuộn sang một bên, nhưng bị Lạc Đường tóm trở về. Vì cái tên này, Vi Như Hạ rất nhanh lại bị công thành đoạt đất.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Editor: Từ Phương Team 2

Vi Như Hạ trở về không thông báo với Dương Thụ Nhữ, ngay khi mở cửa nhìn thấy con trai và con dâu, Dương Thụ Nhữ vui mừng mà “Ai nha” một tiếng, Vi Như Hạ cười rộ lên, kêu một tiếng: “Mẹ.”

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu của cô cùng Dương Thụ Nhữ rất thân mật, không chỉ bởi vì bà đã chiều cô hai năm, càng bởi vì Dương Thụ Nhữ đối với cô rất thân thiết. Cô vừa kêu xong, Dương Thụ Nhữ liền dang cánh tay ôm cô, sau đó nghiêm túc đánh giá cô, có chút đau lòng nói: “Gầy đi rồi.”

Quay phim rất vất vả, hơn nữa còn phải ăn uống theo đoàn phim, còn thường xuyên thức đêm, gầy cũng là bình thường. Nhưng thân thể Vi Như Hạ rất khỏe mạnh, gầy cũng không có gì. Vi Như Hạ sờ sờ cằm, cười hi hi nói: “Ồ nhà mấy ngày liền béo trở lại ngay ạ.”

Cô vừa nói như vậy, Dương Thụ Nhữ vỗ vỗ đầu cười nói: “Đúng rồi, chú Lý mấy hôm trước có giới thiệu một đi giúp việc biết làm đồ ăn phương Bắc, hôm nay làm cho con nếm thử. Đêm nay ở lại đây đi? Chừng nào thì con lại đi quay phim?”

Cả nhà Dương Thụ Nhữ cùng Lạc Đường đều có chung khẩu vị, cũng chỉ có Vi Như Hạ thích ăn đồ ăn phương Bắc, mời đi biết nấu đồ ăn phương Bắc cũng là Lạc gia vì cô. Cô nhìn Dương Thụ Nhữ, trong lòng cảm thấy ấm áp, đằng sau Lạc Đường một tay ôm eo cô, mang theo cô vào cửa, Vi Như Hạ vừa đi vừa nói: “Ồ lại ạ, chắc đến giữa tháng mười con mới phải quay lại cho nên có thể ở nhà nghỉ ngơi hai mươi ngày.”

Cô nghỉ lâu như vậy, Lạc Đường là vui vẻ nhất, Dương Thụ Nhữ ngẩng đầu nhìn thoáng qua con trai mình, hướng về phía con trai nháy mắt vài cái.

Dương Thụ Nhữ là một người mẹ rất tâm lý lại lâu lành, cho dù anh đã ba mươi tuổi, bà vẫn như cũ muốn trêu đùa. Lạc Đường đã quen với thói quen giao tiếp này của mẹ, lông mi anh hơi chớp, thấp giọng cười.

“Ai muốn nghỉ hai mươi ngày?” Ba người đang nói chuyện, trên lầu truyền đến âm thanh trẻ nhỏ.

Sau khi vào cửa Vi Như Hạ liền ngẩng đầu, vừa vặn thấy được Lạc Thập An đang vội vàng chạy xuống xem. Lạc Thập An ngừng lại xinh đẹp thêm một chút, ngũ quan của hai anh em bọn họ đều vô cùng tinh xảo. Tuy vậy Lạc Đường nội liêm hơn, còn Lạc Thập An biểu hiện rõ hơn, đáng yêu mang theo chút tinh nghịch.

Nhìn thấy Vi Như Hạ phía dưới, trong ánh mắt Lạc Thập An tinh quang chợt lóe, kêu một tiếng: “Chị dâu!”

Sau đó, mặc kệ bà nội đằng sau kêu to, chạy nhanh xuống lầu, nhoáng một cái lao vào trong lòng ngực Vi Như Hạ. Vi Như Hạ lớn lên gầy, nhưng cô cao chân dài sức lực lớn, dang tay ôm lấy Lạc Thập An, dùng sức ôm cô bé lên.

Lạc Thập An được Vi Như Hạ ôm, ở trong lòng cô, âm thanh trẻ con làm nũng, mặt cọ cọ ở trên người Vi Như Hạ thổ lộ: “Chị dâu, em rất nhớ chị, em yêu chị, em muốn cùng chị đi chơi ~”

“Bà nội.” Vi Như Hạ duỗi tay vỗ vỗ phía sau lưng Lạc Thập An, hai người bọn cô tuổi tác cách nhau khá lớn, lại nói tiếp rất giống mẹ con, Vi Như Hạ cảm thấy như chính cô sinh con vậy, cảm giác với Lạc Thập An cũng không sai biệt lắm.

Cô trước cùng bà nội chào hỏi, sau khi nghe bà nội đáp lại, Vi Như Hạ mới cười nói một câu: “Chị cũng nhớ An An.”

Lạc Thập An là một đứa bé lanh lợi, vừa nghe Vi Như Hạ nói những lời này, lập tức nâng đầu nhỏ lên, chớp chớp mắt to, nhìn Lạc Đường phía sau hỏi: “Vậy còn anh? Em nhớ anh, anh nhớ em không?”

Trước kia lúc Lạc Đường trở về, Lạc Thập An từ trước đến nay đều chạy đến ngực anh trước tiên, nhưng từ lúc có Vi Như Hạ, bé cơ hồ càng thích được Vi Như Hạ ôm. Lạc Đường cũng không có ghen khi mình bị bỏ rơi, chỉ là duỗi tay sờ sờ đầu em gái, lên tiếng: “Ừm.”

Được anh trai chị dâu đáp lại, Lạc Thập An rất vui vẻ, đem mặt chôn ở cổ Vi Như Hạ, nói với Dương Thụ Nhữ: “Mama, anh trai chị dâu đều nhớ con, con cũng nhớ bọn họ, con không muốn xa hai người đâu, hôm nay con có thể không đi nhà trẻ hay không?”

Tiểu gia hòa lạnh lợi, nhưng tâm tư cũng đơn thuần, muốn nói cái gì, kỳ thật trong lòng mọi người đều rõ rành rành. Bé vừa nói xong, mọi người nhìn nhau cười, Vi Như Hạ cười vui vẻ nhất, cô vỗ sau lưng Lạc Thập An, nhẹ giọng an ủi nói: “Nhưng các bạn nhỏ ở nhà trẻ cũng nhớ em nha, anh trai và chị hôm nay sẽ ở lại nhà. Chúng ta đưa em đi học, buổi chiều lại đến đón em, được chứ?”

Biết hôm nay không thể trốn học, Lạc Thập An cái miệng nhỏ xịu xuống, cọ cọ mặt ở cổ Vi Như Hạ, nhỏ giọng ủy khuất nói: “Vậy được rồi.”

Một câu “Vậy được rồi” này, khiến trong lòng Vi Như Hạ mềm nhũn, thiếu chút nữa không khống chế được đồng ý cho bé trốn học. Nhưng tiểu gia hòa khi còn nhỏ bỏ học, không phải thói quen tốt, Vi Như Hạ hít một hơi dài, ôm Lạc Thập An nói với Lạc Đường: “Đi thôi.”

Lạc Đường tiếp nhận cặp sách bà nội đưa qua, mở cửa đi ra ngoài, Vi Như Hạ vẫn luôn ôm Lạc Thập An, vợ chồng son đưa em gái nhỏ đi học.

Hôm nay được Lạc Đường cùng Vi Như Hạ đưa đi, Lạc Thập An tuy rằng không muốn đi học, nhưng lúc trên đường vẫn rất vui vẻ. Đến nhà trẻ lúc chào tạm biệt Vi Như Hạ lại có chút không cao hứng, nhưng Vi Như Hạ bảo đảm buổi chiều sẽ đến đón bé, về mặt lại trở nên sáng lạn.

Tiểu gia hòa vào nhà trẻ, Vi Như Hạ cùng Lạc Đường cũng không đi luôn, sau khi đưa Lạc Thập An vào, trong lòng cô có chút vắng vẻ. Cô vào bên trong nhìn thật kỹ Lạc Thập An qua cửa kính phòng học.

Lạc Đường đứng ở phía sau, nhìn cô hơi nhón mũi chân, duỗi tay ôm lấy eo cô, Vi Như Hạ có chút ngứa, buông mũi chân, quay đầu lại nhìn Lạc Đường, cười nói: “Đừng nháo.”

Lạc Đường thu hồi tay, tay phải giữ cô, lòng bàn tay anh ấm áp, khiến mặt cô hơi hơi đỏ lên.

“Em đã cảm nhận được tâm tình con chúng ta đi học sau này.” Vi Như Hạ được Lạc Đường nắm tay, hai người một trước một sau ra cửa nhà trẻ, cô cảm khái nói: “Trách không được có nhiều phụ huynh muốn đứng ở cửa nhà trẻ ngắm con mình.”

Đưa con đi học, trong lòng ít nhiều đều có chút lo lắng cùng mất mát.

“Đây là cảm giác lần đầu đưa con đi học.” Lạc Đường nói, “Nhưng chung quy trẻ con vẫn phải rời khỏi chúng ta thôi.”

Nghe Lạc Đường nói như vậy, Vi Như Hạ cười rộ lên, hai người đi đến trước xe, Vi Như Hạ hỏi: “Vậy ai sẽ không rời đi?”

Sau khi Vi Như Hạ lên xe, khuỷu tay phải Lạc Đường chống ở trên cửa, cúi người nhìn Vi Như Hạ, trầm giọng nói: “Anh với em, em cũng vậy.”

Người đàn ông đứng dưới ánh mặt trời, ánh sáng bao phủ thân thể anh, có chút loá mắt mê người. Vi Như Hạ nhìn đôi mắt màu đen của anh, lông mi khẽ run, run một lần, cô liền động tâm một lần.

Vi Như Hạ cười rộ lên, trong lòng thật ngọt.

Tối buổi chiều, Vi Như Hạ cùng Lạc Đường nói được thì làm được, tự mình tới đón Lạc Thập An. Lạc Thập An vui vẻ chạy nhanh lại đây, giống như cánh thiên nga vậy, cuối cùng bị Vi Như Hạ ôm cái vào trong lòng.

Đặt Lạc Thập An ngồi ở ghế trẻ nhỏ đằng sau, Vi Như Hạ cũng cùng cô bé ngồi ở phía sau, Lạc Thập An không muốn đi học, đều là bởi vì không có thói quen rời khỏi nhà. Nhưng sau vài ngày, hiện tại đã dần dần thích ứng. Lúc bé ở trên xe, riu rít nói với Vi Như Hạ mọi việc ở nhà trẻ hôm nay, vừa nói liền nói một đường.

Lạc Thập An kể chuyện có bạn mới ở nhà trẻ, nói đến cao hứng phấn chấn: “Có một bạn nam tên là Tề Dịch, cậu ấy đối với em rất tốt, em rất thích cậu ấy.”

Nghe Lạc Thập An nói, Vi Như Hạ nhớ tới lúc buổi sáng Lạc Đường có nói qua, cô nhìn anh một cái, Lạc Đường cũng vừa vặn đang nhìn lại cô, hai người nhìn nhau cười.

“Anh, anh lái xe không được nghe lén con gái bọn em nói chuyện.” Lạc Thập An ngẩng đầu nói cùng anh trai.

Lạc Đường nghe vậy nhẹ nhàng quay đi. Thấy anh hai quay đầu, Lạc Thập An tiến đến gần Vi Như Hạ, dùng tay nhỏ che miệng, nói ở bên tai Vi Như Hạ: “Cậu ấy trông cũng khá đẹp trai.”

“Phải không?” Vi Như Hạ kinh ngạc cười hỏi.

“Đúng đúng.” Lạc Thập An giương cằm nhỏ gật đầu nói.

Vi Như Hạ tươi cười dần dần gia tăng.

Hai người trở về, buổi tối Lạc gia chuẩn bị gói bánh trôi, Vi Như Hạ làm dâu An Thành, hiện tại tay nghề gói bánh trôi rất thành thạo, Lạc Đường cũng ở bên cạnh hỗ trợ.

Bởi vì cả nhà cùng làm nên làm rất nhanh. Sau khi gói xong, Vi Như Hạ cùng Lạc Đường đi rửa tay, hai người đứng ở bên bồn, Vi Như Hạ cười nói cùng Lạc Đường: “Anh biết lúc ở trên xe, An An cùng em nói gì không?”

Mở vòi nước ra rửa tay, Lạc Đường ngược mắt nhìn Vi Như Hạ, trầm giọng nói: “Anh yêu em.”

Anh bất chợt thổ lộ, khiến trong lòng Vi Như Hạ rất cảm động, nghe tiếng nước chảy bên tai, đầu óc Vi Như Hạ có chút không kịp phản ứng. Cổ họng cô khô khốc, cười rộ lên nói: “Em nói nghiêm túc với anh đấy.”

Cô vừa nói xong, Lạc Đường cười, cúi đầu hôn cô. Cánh môi mềm mại tiếp xúc, Vi Như Hạ thân thể tê rần, đầu óc hoàn toàn không phản ứng kịp.

“Chị dâu.” Bên ngoài truyền đến âm thanh của Lạc Thập An.

Vi Như Hạ tròn mắt, duỗi tay đẩy Lạc Đường ra, quay mặt đi, thân thể hai người nháy mắt tách ra, đúng lúc Lạc Thập An bước vào.

Trong phòng không khí khàn trương cùng ái muội còn chưa tan đi, Lạc Thập An nhìn anh trai chị dâu, không biết vừa nãy đã xảy ra cái gì, chỉ nói: “Mama bảo em hỏi chị, đêm nay chị muốn ăn cái gì, mẹ bảo đi đi làm.”

“Gi cũng được.” Vì Như Hạ mặt có chút đỏ, cúi người muốn sờ sờ khuôn mặt nhỏ của Lạc Thập An, nhưng nhớ tới trên tay còn có bột mì, liền không sờ.

“Vâng.” Lạc Thập An nhận được câu trả lời Vì của Như Hạ, chuẩn bị đi nói cho mẹ, bé vừa nhấc đầu, nhìn đến anh trai đứng ở một bên, nói: “Anh, quần áo anh bẩn kìa.”

Vì Như Hạ quay đầu nhìn lại, lúc cô đẩy Lạc Đường ra liền đem bột mì trên tay dính vào quần áo anh. Vì Như Hạ ngược mắt, còn chưa nói chuyện, Lạc Đường kéo tay cô lại, mở vòi nước giúp Vì Như Hạ rửa tay vừa nói: “Chị dâu em bôi lên, đợi lát nữa cô ấy giúp anh thay quần áo.”

Lòng bàn tay được dòng nước lạnh xối qua, mu bàn tay bị lòng bàn tay anh bao vây, Vì Như Hạ cười nói: “Là anh tự mình làm mà.”

Người đàn ông một chút nào cũng không sợ, đem tay cô rửa sạch sẽ, đem tới hong khô, thấp giọng nói: “Là em làm cho anh như vậy, tự nhiên em phụ trách phía sau.”

Rửa sạch sẽ tay, hai người cùng nhau trở về phòng, vừa bước vào cửa, Lạc Đường liền ôm lấy Vì Như Hạ, tiếp tục nụ hôn ở bồn rửa tay lúc nãy. Vì Như Hạ cười ôm lấy hắn, Lạc Đường trực tiếp bế cô lên, vào phòng thay quần áo.

Tuổi trẻ thân thể luôn có một chút mẫn cảm, Vì Như Hạ bị trêu chọc đến lửa nóng trong người, nhưng cô không nỡ rời Lạc Đường, cuối cùng được đôi tay anh chống đỡ ở bên cạnh tủ quần áo.

Vì Như Hạ hô hấp có chút loạn, cô ôm lấy cổ Lạc Đường, hất cằm muốn hôn lên đó. Lạc Đường khẽ hôn cô từng chút một, thanh âm khàn khàn có chút mê loạn.

“Tập trung, đừng ngại.”

Nghe anh nói thế, Vì Như Hạ hơi cử động, cô xoay người về bên phải chạy, nhưng còn chưa chạy kịp đã bị Lạc Đường kéo lại hôn lên, hai người ngã xuống trên thảm.

Vì Như Hạ cảm nhận được Lạc Đường vừa nói câu kia không phải là giả, cô có chút mê mang, ôm Lạc Đường, cảm nhận được hàm răng anh ở bên tai cô khẽ cắn, cô cường bách chính mình phải lý trí, âm thanh nho nhỏ nhắc nhở: “Một lát nữa, một lát nữa phải ăn cơm.”

Đây là ở nhà bố mẹ, không phải ở nhà mình, không phải vợ chồng son tự do.

Ánh mắt Lạc Đường nặng nề, cúi người nhìn Vì Như Hạ dưới thân, sau một lúc lâu, hai tròng mắt dần dần thanh tỉnh, sau khi anh đứng dậy, liền bế Vì Như Hạ trên mặt đất lên, khẽ hôn xuống, không mang theo sắc thái tình dục gì.

“Ăn cơm trước.”

Vì Như Hạ thấp thấp cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Editor: Từ Phương Team 2

Vì Như Hạ ở nhà đợi hai mươi mấy ngày, lúc Lạc Đường đi làm, cô cũng có việc phải làm, bố giúp cô liên lạc với một đạo diễn kịch danh tiếng có kinh nghiệm, mà vị đạo diễn kia lại giới thiệu cho cô một vị đạo diễn điện ảnh, thời gian này, cô chủ yếu ở nhà đạo diễn học hỏi.

Mà vị đạo diễn đã về hưu, Vì Như Hạ cũng không làm phiền quá nhiều, chỉ là buổi sáng học một ít, còn buổi trưa, cô sẽ đến LO cùng Lạc Đường ăn cơm trưa, nghỉ ngơi. Thời gian buổi chiều, cô liền ở phòng làm việc của Lạc Đường đọc sách hoặc xem phim. Đợi Lạc Đường xong việc, hai người lại cùng nhau về nhà.

Vì Như Hạ cảm thấy bản thân không phải là một người lẳng mạn. Nhưng cuộc sống của cô và Lạc Đường sau hôn nhân, lại rất ngọt ngào, một chút cũng không nhạt nhẽo.

Tạm biệt đạo diễn, Vì Như Hạ được tài xế trực tiếp đưa đến LO, Lạc Đường vừa họp xong, nghe thấy tiếng thang máy, dừng bước lại nhìn một cái. Nhìn thấy Vì Như Hạ, Lạc Đường cười, đi đến kéo tay của cô, kéo vào phòng làm việc của anh.

Lạc Đường sau khi sáng lập ra LO, sống một mình nhiều năm, thời gian ở phòng làm việc nhiều hơn so với thời gian ở nhà nhiều. Phòng làm việc của anh,

khu làm việc chiếm 2/3 diện tích, 1/3 còn lại là kiểu nhà nhỏ. Tuy nói là nhà loại nhỏ, cũng có hơn 200 mét, ngoài phòng ngủ ra, có phòng ăn, có phòng sách, còn có phòng khách.

Trong phòng ăn đã chuẩn bị xong bữa trưa, món ăn Bắc Nam đều có, hai người mặt đối mặt ngồi xuống, nói những chuyện xảy ra hôm nay.

“Hôm nay không sắp xếp công việc cho em hả?” Lạc Đường rót cho Vi Như Hạ ly nước, ngẩng mắt nhìn hỏi Vi Như Hạ.

Bây giờ vừa vào tháng 10, Vi Như Hạ vẫn mặc áo cộc quần đùi, bản thân cô không cảm thấy, nhưng sau khi vào làm đạo diễn, trên người Vi Như Hạ mang khí chất văn chương lãng mạn, yên tĩnh lãnh đạm, rất có hương vị.

Vén tóc ra sau tai, Vi Như Hạ ăn no rồi, cô uống một ngụm nước, cười nhìn Lạc Đường, gật đầu nói: “Ừm, em nói với thầy không giao bài cho em”.

Từ khi đến nhà đạo diễn học hỏi, Vi Như Hạ học tập đến quên ăn quên ngủ, rất có sức sống như thời trung học. Hôm nay lại chủ động nói với đạo diễn không giao bài tập, mi tâm Lạc Đường khẽ nhếch, lãnh đạm cười: “Việc buổi chiều cũng không có nhiều, buổi chiều nghỉ ngơi cùng nhau đi?”

Lạc Đường nói ít, ít mà chất, ngụ ý sâu sắc.

Vi Như Hạ một ngụm nước cũng chưa uống, cô nâng ly nước thủy tinh ho khan hai tiếng, cũng không biết là vì câu nói của Lạc Đường hay vì bị ghen, khuôn mặt đỏ hồng. Cô liếc mắt nhìn Lạc Đường, sau đó cười đưa khăn tay qua, ung dung thong thả lau vài giọt nước trên khóe môi cô.

Cái bộ dạng đạo mạo trang nghiêm như vậy, bộ dạng không có chút nào giống có ý tỏ rõ muốn cùng cô “giao hoan”.

Vi Như Hạ cắn ly nước, hàm răng nhẹ nhàng cắn, chắc chắn, mặt cô như bị bóng, đem ly nước đặt xuống, hai tay đề lên nhau để lên bàn, nhìn Lạc Đường nói: “Không nghỉ ngơi, buổi chiều em có việc”.

Nhận được câu trả lời, trong đáy mắt Lạc Đường cảm xúc hiện lên một chút không rõ, anh hỏi: “Làm gì?”

“Ngâm Ngâm mấy ngày nay đến ngày dự tính sinh, vẫn luôn ở bệnh viện, em không dễ gì mới xin nghỉ được nửa ngày, muốn đến thăm cô ấy.” Vi Như Hạ trả lời.

Hồ Ngâm Ngâm có thai tháng giêng năm nay, dự tính là sinh tuần trước, mà bây giờ đã qua ngày dự sinh một tuần rồi, trong bụng vẫn không có động tĩnh gì. Ở nhà thực sự là lo lắng sốt ruột, mấy hôm trước, Hàn Tuấn Tùng đưa cô vào viện chờ sinh.

Vi Như Hạ là người tính tình cởi mở, kết giao bạn bè không nhiều, nhưng giao tình thì chỉ có một mình Hồ Ngâm Ngâm, Hồ Ngâm Ngâm dự sinh nhưng vẫn chưa sinh, cô cũng có chút lo lắng.

“Đó cũng là muốn nghỉ ngơi.” Lạc Đường nói: “Em ngủ chút đi, buổi chiều anh đưa em đi”.

Lần nghỉ ngơi này, không có bất kỳ ý nào khác, Vi Như Hạ mấp máy môi, dang hai tay cười nói với Lạc Đường: “Vây ôm ôm nào.”

Lạc Đường cười, đứng dậy đi đến, hai tay Vi Như Hạ ôm cổ anh, nam nhân dùng chút lực, Vi Như Hạ liền bị ôm lên, Vi Như Hạ cười ha ha, hai tay ôm chặt lấy cổ Lạc Đường, mặt dựa vào tóc Lạc Đường, nhẹ nhàng ngửi chút, vẫn là mùi hương của người thiếu niên 10 năm trước, yên ổn mà mạnh mẽ.

Hai người ôm nhau ở phòng nghỉ chơi đùa một chút, Lạc Đường liền bị Don gọi đi làm việc. Vi Như Hạ ngủ trưa rất có quy luật, Lạc Đường ra ngoài, bản thân cô đợi anh ở phòng nghỉ, rất nhanh đã đi ngủ.

Ngủ nửa tiếng, tinh thần gấp trăm lần ngủ dậy, Lạc Đường làm hết việc, đưa Vi Như Hạ đến bệnh viện.

Vi Như Hạ bây giờ ở khoa phụ sản ở bệnh viện, Hàn Tuấn Tùng là cảnh sát, bình thường công việc rất bận. Bây giờ ở bệnh viện chăm sóc cô ấy là mẹ Hàn Tuấn Tùng.

Tình cảnh của Hồ Ngâm Ngâm và Vi Như Hạ rất giống nhau, mẹ của Hàn Tuấn Tùng cũng là nhìn Hồ Ngâm Ngâm trưởng thành, cho nên đối đãi với Hồ Ngâm Ngâm như mẹ con vậy, chăm sóc cô ấy rất tốt, từ dáng người của Hồ Ngâm Ngâm có thể nhìn ra.

Lúc Vi Như Hạ và Lạc Đường đến, Hồ Ngâm Ngâm đang đi lại trên đất, đây là bác sĩ dặn như vậy. Vi Như Hạ gõ cửa, Hồ Ngâm Ngâm vừa quay đầu nhìn thấy Vi Như Hạ, “Ai nha” một tiếng, chạy chậm đến.

“Cậu đừng cử động mạnh như vậy chứ!” Vi Như Hạ nhìn bụng bầu phình to của cô, bị dọa một chút, khăn trương chạy qua trước cô.

Vi Như Hạ đi đến, Hồ Ngâm Ngâm không cần nói rất vui vẻ, cô bây giờ ở bệnh viện cực kì phiền muộn, mẹ chồng tuy rằng tốt, nhưng vấn đề hai người nói tương đối ít, nhưng phiền muộn của Hồ Ngâm Ngâm này là do nói ít.

Hồ Ngâm Ngâm cười hi hi cầm tay Vi Như Hạ, cô ấy chào hỏi Lạc Đường một tiếng, sau đó cười nói: “Không sao, tôi trước kia là một đứa béo linh hoạt, giờ là một quả bóng năng động”.

Mẹ Hàn thấy bọn Vi Như Hạ đến, lập tức sắp xếp cho bọn họ chỗ ngồi. Vi Như Hạ ngồi xuống, nhưng Lạc Đường bỏ tay xuống đưa Hồ Ngâm Ngâm đồ sau đó đi. Trong công ty còn có việc, anh chỉ là phụ trách đưa Vi Như Hạ đến.

Vi Như Hạ thấy Lạc Đường muốn đi, ra ngoài tiễn anh, Lạc Đường nâng tay sờ vào tóc của cô, nhìn cô cau mày lại, người đàn ông cười, nói: “Lúc nào xong, anh qua đón em”.

“Đến lúc đó em sẽ gọi điện cho anh.” Vi Như Hạ đưa tay làm động tác gọi điện thoại.

“Được.” Lạc Đường đáp lại một tiếng, quay người đi.

Nhìn theo Lạc Đường rời đi, Vi Như Hạ vào phòng bệnh, mẹ Hàn Tuấn Tùng vừa hay có chuyện phải ra ngoài, hai người đối mặt nhau ở cửa phòng bệnh, trong phòng bệnh chỉ còn Vi Như Hạ và Hồ Ngâm Ngâm.

“Đây cũng không phải là đi nơi quá xa, cậu xem hai người các cậu cứ dính vào nhau, cậu ta đưa cậu đến, cậu tiễn cậu ta đi”. Hồ Ngâm Ngâm cười hi hi nói châm chọc.

Ngồi ở chỗ mẹ Hàn Tuấn Tùng vừa ngồi, Vi Như Hạ nghe cô ấy chọc ghẹo, mi tâm nhíu lại, cười nói: “Thế không phải lúc trước là cậu và Hàn Tuấn Tùng trước mặt tôi ân ái à”.

Nhắc đến Hàn Tuấn Tùng, Hồ Ngâm Ngâm lại tức giận, cô hừ một tiếng nói: “Anh ta bây giờ không dính lấy mình nữa rồi, cả ngày bận như chó vậy, buổi tối tan làm tôi như vậy mới đến thăm mình”.

Tuy rằng là oán trách, nhưng trong ngữ khí vẫn rất ngọt ngào, Hàn Tuấn Tùng là cảnh sát, công việc rất bận, nhưng thời gian không bận, hẳn rút ra toàn bộ thời gian bên cạnh Hồ Ngâm Ngâm. Hai người cả ngày cãi nhau ồn ào, nhưng ai rời đi đều không nổi, đúng là oan gia thích nhau.

“Lúc cậu sinh con song cậu ta nên xin nghỉ ở cạnh cậu đúng không?” Vi Như Hạ hỏi.

Nhắc đến sinh con, Hồ Ngâm Ngâm lại quýnh lên, cô nhìn cái bụng to của mình, khinh vồ nhẹ một cái, buồn rầu nói: “Nhưng trái lại là chưa sinh, mình này là mang bầu na tra sao? Đã quá dự tính sinh một tuần rồi, còn không tính...”

Vi Như Hạ cười nghe Hồ Ngâm Ngâm châm chọc, nghe được một nửa, Hồ Ngâm Ngâm không động nữa.

Nụ cười của Vi Như Hạ dần dừng lại, cô nhìn Hồ Ngâm Ngâm, cảm thấy căng thẳng, Hồ Ngâm Ngâm chỉ cảm thấy hai bên chân lạnh lạnh, cô nhìn Vi Như Hạ, biểu cảm trên mặt không rõ.

“Xong rồi, bị mình đánh chui ra rồi”.

“Cậu nằm xuống trước đi!” Vi Như Hạ lập tức từ chỗ ngồi đứng dậy, chạy ra ngoài phòng bệnh gọi một tiếng: “Bác sĩ”

Hàn Tuấn Tùng nhận được điện thoại của Vi Như Hạ, vô cùng lo lắng chạy đến bệnh viện, Hồ Ngâm Ngâm nhìn thấy Hàn Tuấn Tùng bận việc nhưng chạy loạn đến, đau nhưng vẫn đập cho hắn ra một bên.

Hồ Ngâm Ngâm da trắng, lúc khấn trương hoặc đau da sẽ đỏ lên, nhìn cô đau toàn người đỏ lên, Hàn Tuấn Tùng đau muốn chết, bị Hồ Ngâm Ngâm bắt lấy tay, ngữ khí đầy đau lòng.

“Nhục nhục, nhục nhục, làm sao mới không đau đây, chúng ta sinh xong lần này không sinh nữa...”

“Ai nói không sinh ... nữa, Em muốn sinh... hai... đứa nữa!” Hồ Ngâm Ngâm tức giận lại cho Hàn Tuấn Tùng đá một cước.

Hàn Tuấn Tùng “ai à” đáp lại, không còn chút tôn nghiêm của chú cảnh sát nên có. Hồ Ngâm Ngâm là sinh thường, hẳn ở phòng sinh với cô. Hồ Ngâm Ngâm chịu không nổi đau, đau kêu oa oa, làm Hàn Tuấn Tùng đau đến mồ hôi đầy đầu.

“Na tra” nhà Hồ Ngâm Ngâm ở trong bụng đợi một tuần rồi, may mà lúc sinh không lăn qua lăn lại nhiều, tử cung mở rất nhanh, Hồ Ngâm Ngâm vừa khóc vừa mắng, sau đó thuận lợi sinh một cô con gái.

Nói thật, Hồ Ngâm Ngâm giai đoạn sinh hét có chút lớn, nhiều phòng sinh như vậy, chỉ có cô hét to nhất, Vi Như Hạ ở bên ngoài, kêu hét đều xoắn cả lên.

Nhưng mà sau khi sinh xong, Hồ Ngâm Ngâm ngoài ra có chút mất lực, còn lại cái gì cũng tốt, ngược lại là Hàn Tuấn Tùng, trên tay bị cứa véo cục xanh cục tím, quả thật là một chiến trường dữ dội.

Hai người bọn họ đều mệt mỏi, Vi Như Hạ cùng với bố mẹ hai người đi thăm đứa bé. Đứa trẻ là sinh thường, các chỉ số thể trọng và cơ thể đều rất bình thường, rất khỏe mạnh.

Vi Như Hạ là lần đầu thấy đứa trẻ vừa mới sinh ra, da nhăn nheo, làn da đều là thịt đỏ hồng. Vi Như Hạ nhìn bác sĩ đeo vòng tay cân nặng cho cô bé, lúc cuối cùng đặt vào giường của đứa bé.

Đứa trẻ đó theo mẹ của nó, từ lúc sinh đến giờ vẫn luôn khóc, sữa rất ít, nghe con bé khóc tim đều muốn tan chảy rồi.

Vi Như Hạ ở bệnh viện nhìn đứa bé nhìn rất lâu, đợi lúc Lạc Đường tan làm, mới đón cô về nhà. Lúc Vi Như Hạ đi về, vẫn luôn cùng Lạc Đường nói về chuyện đứa bé, cuối cùng, bị Lạc Đường kéo vào trong phòng tắm, nhanh chóng chặn miệng cô.

Chuyện kết thúc, hai chân Vi Như Hạ có chút mềm, Lạc Đường sấy khô tóc cho cô xong, hai người cùng lên giường. Hôm nay phương pháp an toàn không có làm đúng lúc, Vi Như Hạ quay người ôm Lạc Đường nói: “Đưa trẻ thật sự kì diệu”.

Vừa nãy cùng Lạc Đường đến một lần, Vi Như Hạ có chút mất sức lực. Âm thanh nói chuyện đều rất mềm mại.

Ôm cô trong lòng ngực, Lạc Đường hôm nay cũng nhìn con của Hồ Ngâm Ngâm và Hàn Tuấn Tùng, vợ chồng son tuy rằng vẫn đầu võ mồm, nhưng hạnh phúc trong mắt khó mà nói nên lời.

Lạc Đường nhẹ nhàng hôn lên tóc Vi Như Hạ, tóc cô vẫn còn hơi ẩm của máy sấy, rất ấm áp. Lạc Đường ôm chặt cô, nói: “Sao lại kì diệu chứ?”

Vi Như Hạ cũng nói không lên, cô vui đầu nghĩ, có chút mệt, ý thức cũng có chút hỗn độn.

“Hồi trước em thường nói, trên thế giới này quan hệ huyết thống với em chỉ có em và mẹ. Nhưng nếu mà em có mang thai, sinh ra con, lại là em và một người khác có quan hệ huyết thống, không chỉ như thế...”

Vi Như Hạ ngẩng đầu, ôm Lạc Đường hôn môi anh một cái, cười nói: “Trong cơ thể nó chảy dòng máu của hai chúng ta, xương cốt hợp với gân cốt, làm sao đều cắt cũng không rời”.

“Em muốn sao?” Lạc Đường cúi đầu, hôn một cái vào vành tai cô.

Cô gái trong lòng ngực cười nhẹ một tiếng, cô nhìn Lạc Đường, trong mắt mang theo chút sương mù, đặc biệt câu dẫn người. Vi Như Hạ bản thân đặc biệt hấp dẫn, lười biếng, mê người..

“Em đều nói đến nông nổi này...” Lời của Vi Như Hạ chưa nói xong, liền cảm thấy “Nganh Đường”.

Cơ thể cô nhanh chóng rút ra, nhỏ tiếng cười nói: “Em không nói hôm nay”.

Nhưng mà lời của cô Lạc Đường không có nghe vào, đem cô áp vào trong lòng, Lạc Đường cúi đầu hôn lên, thanh âm khàn khàn.

“Sinh con không dễ dàng, phải thử vài lần”.

Tác giả có lời muốn nói: tiến cử bạn bè văn chương bởi Morrie.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Editor: Tứ Phương Team 2

Hai ngày sau khi Hồ Ngâm Ngâm sinh xong, Vi Như Hạ cũng đi rồi. Buổi chiều khi đi bệnh viện, mẹ Hàn Tuấn Tùng đang giúp Hồ Ngâm Ngâm thu dọn đồ đạc, Hồ Ngâm Ngâm bên cạnh bế đứa trẻ cho ti sữa.

Hồ Ngâm Ngâm có chút mập, khuôn mặt trắng hồng, nhìn có chút giống trẻ con. Cô chỉ tính kết hôn xong, cũng giống một đứa trẻ lú rú vậy. Vậy mà hôm nay, Vi Như Hạ nhìn cô đang ôm đứa trẻ cho ti sữa, đầu tóc loạn lên như một cái đuôi ngựa ở phía sau, tóc ngắn ngang bên tai, mặt trời chiếu vào bên cạnh cô, giống như trong một đêm, Hồ Ngâm Ngâm liền biến thành người lớn vậy.

Vi Như Hạ cười cười, cảm thấy thật sự rất kì diệu.

Lúc cô vừa vào cửa, Hồ Ngâm Ngâm liền nhìn qua, đứa trẻ trong lòng cũng uống không ít rồi, cô liền không cho ti nữa. Cô ấy ôm đứa bé động tác vẫn còn rất không thành thực, nhưng động tay động chân đều rất cẩn thận, giống như che chở bảo bối.

Sau khi cô chào Vi Như Hạ, Vi Như Hạ đã nhỏ tiếng đi đến trước mặt Hồ Ngâm Ngâm và đứa trẻ, hôm qua vẫn là đứa trẻ nhỏ hồng hào, hôm nay nhìn dường như có chút không giống. Mắt vẫn chưa mở ra, miệng nhỏ chỉ làm động tác uống sữa, từng chút từng chút, như cá vàng nhỏ vậy.

“Thật đáng yêu.” Vi Như Hạ nói từ trong đáy lòng.

Thấy người khác khen con gái mình, lòng người làm mẹ tự nhiên vui lên. Hồ Ngâm Ngâm cúi đầu nhìn một cái, nhìn không nổi nhẹ nhàng hôn lên trán con gái mình, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Bây giờ rất xấu, nhiều nếp nhăn. Chẳng trách đồng nghiệp mình bọn họ vừa sinh con xong, đều nói muốn vất con đi, quá xấu, mình cũng muốn vất.”

“Vất cho mình đi.” Vi Như Hạ tiếp câu của cô trêu chọc nói: “Minh thấy rất đẹp.”

“Hừ hừ.” Hồ Ngâm Ngâm hừ hai tiếng, cười lên, nói: “Vậy thì không được, sinh nó đau chết mình rồi. Không chỉ mình đau, bố nó cũng đau.”

Hồ Ngâm Ngâm vừa nói xong, mẹ Hàn đang thu dọn đồ đạc cũng cười. Hồ Ngâm Ngâm nghe thấy bà cười, có chút chột dạ, cười hi hi giải thích cho bà nói: “Trước lạ sau quen, con lần sau sẽ không như vậy đâu.”

Mẹ Hàn không để bụng, gấp quần áo trên tay, cười tí mắt nói: “Tuấn Tùng nên đau hay là phải đau, chẳng phải nhìn con ở trong đó đau đớn, trong lòng nó cũng khó chịu.”

Nhắc đến cái này, Hồ Ngâm Ngâm lè lưỡi, cười hi hi, nói thật, lúc cô sinh con, xem như chịu tội, hai tiếng đồng hồ mới sinh xong. Hàn Tuấn Tùng cũng che chở cả quá trình, đặt cô vào trong lòng bao nhiêu Hồ Ngâm Ngâm đều nhìn rất rõ ràng, đều nói nhìn chồng cũng phải nhìn xem thái độ lúc cô sinh con, nhìn thái độ của Hàn Tuấn Tùng. Hồ Ngâm Ngâm cảm thấy mình đã gả cho đúng người rồi.

“Đúng rồi, đặt tên chưa vậy?” Vi Như Hạ nhìn Hồ Ngâm Ngâm cười ngây ngô, dùng tay chọc chọc tay đứa trẻ, mềm nhũn.

“Đặt rồi, trước tiên là đặt biệt danh, gọi là Tiểu Bối.” Tên nhà là Hồ Ngâm Ngâm đặt, cô giải thích với Vi Như Hạ: “Tiểu Bối trong tiểu bối chà bông.”

Vi Như Hạ không nhịn được cười ra tiếng. Quả nhiên là phong cách của Hồ Ngâm Ngâm, nhà ba người đều là ăn.

Lúc Vi Như Hạ cười, đưa tay chọc chọc đứa trẻ, Hồ Ngâm Ngâm nhìn cô bộ dạng cẩn thận, đem con gái cho cô, cười nói: “Cậu bé thử đi.”

“Ài, mình có chút không dám, ời.” Vi Như Hạ kinh ngạc, nhưng cũng chỉ dám đặt tay ở sau lưng đứa trẻ, không dám để cô bé qua.

“Có gì mà không dám chứ.” Hồ Ngâm Ngâm cười nói, sắp xếp cho Vi Như Hạ nói: “Cậu trước tiên mở cánh tay ra, đúng rồi, cánh tay ôm lấy mông và đùi của nó, bàn tay còn lại nâng đầu của nó.”

Hồ Ngâm Ngâm đã có khí phách làm mẹ rồi, cô chỉ huy Vi Như Hạ, cuối cùng, nhìn nhìn Vi Như Hạ ôm đứa trẻ trong lòng.

“Tiểu Bối không lạ mặt, có một số đứa trẻ rời mẹ liền khóc.” Mẹ Hàn đứng ở bên cạnh, cười nhìn cháu gái nói.

“Lạ mặt.” Hồ Ngâm Ngâm sửa lại nói, cô nhìn Vi Như Hạ nói: “Để Hạ Hạ ôm là bình thường, vì con thích Hạ Hạ, cho nên con gái con cũng thích. Đúng không Hạ Hạ?”

Nghe thấy Hồ Ngâm Ngâm nói, trong lòng Vi Như Hạ thấy ấm áp, cười gật gật đầu. Cô mở tay ra, ôm đứa nhỏ trong lòng, như ôm cục bông.

“Nhẹ nhàng, như bông vải, nhưng so với bông vải thì nặng hơn, nhưng mềm như bông vải, cả người đều là mùi sữa, rất thoải mái.” Vi Như Hạ đang làm com tót, cô vừa nhìn canh trong nồi vừa nói với Lạc Đường.

Lúc cô nói xong, Lạc Đường đi đến, đặt cằm lên vai cô, nghiêng đầu hôn cô một cái. Môi hai người chạm nhau, Vi Như Hạ cười càng thêm sâu, cô quay đầu nhìn Lạc Đường, khoe mắt anh cong lên, hỏi: “Có mềm như vậy không?”

“Em không cảm nhận được.” Vi Như Hạ nghĩ một đằng nói một nẻo, mặt cô có chút hồng, không biết là bị hơi nước trong nồi bay lên hay là vì gì.

Người cô dựa vào bếp, cách bếp tầm 20cm, Lạc Đường đứng ở sau cô, người dựa sát vào cô, đem người cô nhìn thẳng vào anh. Lúc nhìn vào mắt của Vi Như Hạ có ý cười, hai tay Lạc Đường giữ vào hông cô, cúi đầu hôn lên.

Cái hôn này, so với lúc này dài mà tinh tế hơn rất nhiều, như mưa nhỏ ngày xuân, lông lá xù xì, trong lòng nhỏ giọt, hơi ngứa, mang cho người ta chút cảm giác xao động.

Thân thể Vi Như Hạ dần dần mềm nhũn, âm thanh có chút run rẩy, răng môi cùng Lạc Đường dây dưa với nhau, âm thanh có chút mơ hồ.

“Còn canh...”

Động tác Lạc Đường vừa ngừng, sao quay cuồng trong mắt, Vi Như Hạ bữa trưa không ăn bao nhiêu, bữa tối ắt không thể thiếu. Anh dừng lại mơ mộng viễn vông, khẽ hôn lên tóc cô một cái, hai người vừa rời ra, thì men dính cũng bị pha loãng.

Hai người thường thường sẽ hôn cùng lên một chỗ, lúc phát sinh loại chuyện này, Vi Như Hạ sớm đã quen, sau khi hai người rời xa, Vi Như Hạ đem canh nấu tắt đi, sau khi xối xong, cùng nhau đi ăn com tót.

Bữa tối vừa ăn xong, Vi Như Hạ liền nhận điện thoại của trợ lý, cô đem cái thìa đặt xuống, cầm điện thoại đi ra phòng khách, Lạc Đường chậm rãi đem miếng canh cuối cùng uống xong, thu dọn sạch sẽ bàn ăn, đi vào phòng bếp rửa chén.

“lọt vào danh sách của giải thưởng đạo diễn mới tại Liên hoan phim Sion, chị Vi, chị được nhắc tên rồi!” Trợ lý của Vi Như Hạ gọi là Tiểu Bàng, là một em gái rất hoạt bát, cô vừa nhận được tin tức từ tiết mục điện ảnh, kích động muốn điên rồi, lập tức liên lạc với Vi Như Hạ.

Đây là tác phẩm đầu tiên của Vi Như Hạ được gia nhập vào, thiếu nữ được đề cử cho giải thưởng đạo diễn mới, đạt được danh tiếng, là khẳng định năng lực của cô, càng là một viên gạch mở ra con đường thành công. Vi Như Hạ kích động tâm tình vốn không ít hơn Tiểu Bàng, cô có chút hốt hoảng, cười nói: “Là đúng sao?”

“Đúng đó!” Tiểu Bàng ai nha lên hai tiếng, đem đoạn tin nhắn giám khảo tổ tiết mục chuyển qua cho Vi Như Hạ, vừa chuyển qua vừa nói: “Chị, chị tự xem đi nha, không chỉ là đạo diễn mới, nam chính cùng nữ phụ cũng được đề cử, có Lý Văn. Chúc mừng chị, chị Vi.”

“Cảm ơn.” Tim đập dần dần không ổn định, Vi Như Hạ nhìn nội dung đoạn tin nhắn, cười nói tiếng cảm ơn.

“Ha Ha.” Sau khi biết có chút xấu hổ, Vi Như Hạ để mặt chôn vào cổ gười đàn ông, làn da của Lạc Đường so với mặt cô lạnh hơn, dán vào rất thoải mái.

Vi Như Hạ kích động tâm trạng dần dần kìm xuống, cô ở bên tai Lạc Đường nói: “Vận khí của em quá tốt rồi. Đạo diễn điện ảnh lần đầu liền trúng đề cử, vậy anh nói xem bảo bảo có phải cũng một lần là trúng rồi không?”

Hơi thở của cô gái rất thông thả, nóng mà ướt, treu chọc bên cổ anh. Ánh mắt Lạc Đường nhìn bên cạnh một cái, nhìn Vi Như Hạ ở trong lòng, nói: “Đây không phải là vận khí, đây là thực lực. Thực lực của em là em rất bình thường tích lũy mà đạt được, việc đề cử này là em xứng đáng nhận được.”

Vi Như Hạ ôm Lạc Đường, ở sau gáy anh cười lên tiếng, cô nghiêng đầu, hỏi: “Vậy bảo bảo thi sao?”

Ánh mắt nhìn vào Vi Như Hạ, Lạc Đường mấp máy môi, tới gần hôn cô một cái, nói: “Em có thể có mang được, là năng lực của anh. Mà thực lực của anh, cũng cần thiết tích lũy bình thường.”

Nghe thấy Lạc Đường nói hươu nói vượn, Vi Như Hạ cười lên, hỏi: “Tích lũy thế nào?”

Lạc Đường cúi mắt xuống nhìn cô, trong mắt sao biển cuộn cuộn, sắc mắt trầm dần, Lạc Đường ôm lấy Vi Như Hạ, vừa hướng vào phòng ngủ vừa nói: “Anh bây giờ làm mẫu chút cho em xem.”

Vi Như Hạ cười ha ha lên.

Lạc Đường nói dối, anh không chỉ làm mẫu một lần, trước khi Vi Như Hạ vào tổ kịch, hai người mỗi lần đều phải làm thử hai ba lần, cho đến khi cô vào tổ kịch mới.

Đến vào tổ kịch mới, có đạo diễn mới đề cử khách lệ, Vi Như Hạ rất nhiệt tình. Cô bận công việc, có lúc sẽ quên rất nhiều việc, mãi đến khi Tiểu Bàng nhắc nhở mấy câu, Vi Như Hạ mới đột nhiên ý thức được bà di của mình đã chậm hơn một tuần rồi.

Cô đột nhiên nhớ ra rất nhiều chuyện, đêm đó, liền bảo Tiểu Bàng đi mua que thử thai. Buổi tối que thử thai không chuẩn, Vi Như Hạ sáng sớm dậy dùng.

Vi Như Hạ ở bên ngoài lúc đi quay, dường như mỗi ngày Lạc Đường đều sẽ cùng cô nói chuyện điện thoại, sáng trưa tối đều nhất định gọi, thời gian khác không nhất định sẽ gọi điện thoại đến.

Anh vừa dậy, uống một cốc sữa, vừa lau chai mứt hoa quả bên cạnh vừa gọi điện thoại cho Vi Như Hạ. Điện thoại vừa gọi được một lúc, rất nhanh, Vi Như Hạ đã nghe điện thoại.

“Lạc Đường.” Vi Như Hạ gọi anh một tiếng.

Nghe thấy tiếng của cô, khoe môi Lạc Đường hơi cong lên, âm thanh sáng sớm có chút lười biếng, mang theo chút khăn khăn đặc biệt gọi cảm.

“Ừm?”

Đầu kia điện thoại, Vi Như Hạ đột nhiên cười một tiếng, nói: “Em được đề cử rồi.”

Lực trên lọ mứt hoa quả trên tay có chút ngừng lại, con người Lạc Đường nhếch lên, khẽ liếm chút môi, hỏi: “Trúng rồi sao?”

Vi Như Hạ lại cười, Cô nhìn giấy xét nghiệm có thai trên tay, hai chân trên mặt đất đánh vòng một cái, nhẹ nhàng nói: “Ừm, trúng rồi, chúc mừng chúc mừng”

Tác giả có lời muốn nói:

Đường Đường: Con trai hay gái

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Vi Như Hạ mang thai đến thập phần bình tĩnh, toàn bộ thời gian mang thai đứa bé trong bụng đều không quá làm khổ cô, thậm chí ở thời gian mang thai cô quay liền hai bộ phim, mặt khác còn đi nhận hai giải thưởng.

Tháng sáu, sau khi kết thúc hết các bộ phim trong tay, cô liền không nhận thêm bộ phim nào nữa, các công việc tiếp theo đều được sắp xếp sau tháng mười, Vi Như Hạ cũng không phải một người cuồng công việc, nhưng sự nghiệp càng ngày càng phát triển cũng là mong ước của cô, sau khi quay xong toàn bộ phim của tháng chín, cô gắng ở An Thành nghỉ ngơi, cô cũng có thời gian chăm sóc bảo bảo.

Mang thai đến tuần thứ ba sáu, bụng Vi Như Hạ đã lớn đến kinh người, sức ăn cũng tăng rất nhiều. Chính cô ở nhà không ai chiều cô, Lạc Đường đem cô đưa về đại trạch, ngoại trừ Dương Thụ Nhữ còn có đi đã chăm sóc lúc Dương Thụ Nhữ mang thai, Vi Như Hạ sẽ được chăm sóc thật tốt.

So với ở đoàn phim, về nhà khó tránh khỏi có chút nhàm chán, Vi Như Hạ trong lúc nhàn rỗi, đã tự làm kế hoạch cho mình. Ngày thường xem không được sách cùng phim điện ảnh, có cơ hội thường thức và bình luận phim, một chút đều không thừa.

Đối với việc cô mang thai, trong nhà tò mò nhất chính là Lạc Thập An. Vi Như Hạ còn ở thư phòng tầng hai đọc sách, liền nghe được Lạc Thập An tan học trở về gọi một tiếng “Chị dâu”, cô cười lên tiếng, không cần đứng dậy, Lạc Thập An đã chạy như điên lại đây.

Thư phòng có ban công nhỏ độc lập, khí lạnh thổi vào rất thoải mái, Vi Như Hạ ngồi trên ghế mây, cơ thể dựa về sau một chút, nghiêng đầu nhìn về phía cửa, khuôn mặt tinh xảo của Lạc Thập An lộ ra, cười hi hi chạy vào.

“Em đã về rồi!” Lạc Thập An tuy rằng là chạy vào, nhưng cách Vi Như Hạ khoảng hơn mười mét liền vội vàng phanh lại, sau khi bước chân dừng lại, chậm rãi đi tới bên người Vi Như Hạ.

Sau khi tới bên người Vi Như Hạ, Lạc Thập An tò mò nhìn bụng Vi Như Hạ, ngẩng đầu mở to hai mắt cùng Vi Như Hạ nói: “Lại lớn thêm rồi.”

Cô cả ngày luôn ngồi đây, cũng không biết như thế nào có thể nhìn ra được bụng cô lớn thêm, chính cô cũng nhìn không ra.

Vi Như Hạ cười rộ lên, đem tay Lạc Thập An đặt ở trên bụng cô. Cô hiện tại đã có thể cảm nhận máy thai, hôm nay đặc biệt lợi hại, tay nhỏ của Lạc Thập An vừa mới đặt lên, liền cảm giác bị thứ gì chọc một chút.

“Ồi ôi ôi!” Lạc Thập An kinh ngạc mà mở lớn đôi mắt hơn nữa. Bé không phải chưa từng cảm nhận Vi Như Hạ máy thai, nhưng hôm nay đặc biệt lợi hại, mới vừa đặt lên liền thập phần dùng sức mà chọc bé, như là muốn lập tức đi ra.

“Đây là em trai nhỏ!” Lạc Thập An thập phần khẳng định mà nói.

“Cái gì là em trai, đây là cháu trai con.” Phía sau Dương Thụ Nhữ cùng lại đây nghe được xưng hô Lạc Thập An đối với bảo bảo trong bụng, cả kinh thanh âm đều cất cao.

Vi Như Hạ ha ha cười rộ lên, Dương Thụ Nhữ nhìn cô một cái, cũng cười cười, đem hoa quả trên tay đưa cho Vi Như Hạ, sau khi kéo ghế mây ngồi xuống, hỏi Lạc Thập An nói: “Con như thế nào biết là bé trai?”

Vi Như Hạ đem miếng hồng đưa cho cô bé, Lạc Thập An tiếp nhận, vừa ăn vừa nói: “Bởi vì sức lực lớn.”

Các lão nhân thường nói, trẻ nhỏ xem giới tính thai nhi rất chuẩn, Dương Thụ Nhữ mới hỏi bé, nhưng nghe bé vừa nói như vậy, nói có sách sách có chứng, ngược lại mức độ tin cậy không đáng tin chút nào.

Nhìn ra được mẹ không tin mình, Lạc Thập An lập tức từ trên người Dương Thụ Nhữ xuống dưới, bé duỗi tay vuốt bụng Vi Như Hạ, vừa muốn nói chuyện, Vi Như Hạ đưa cho bé một miếng hồng. Tiểu gia hỏa nhấp nhấp miệng, tiếp nhận hồng ăn luôn, lúc này mới nói: “Chính là nam bảo bảo, em nói chính là đúng.”

Xem thần sắc của bé chắc chắn nghiêm túc như vậy, Vi Như Hạ khẽ cười một tiếng, bàn tay to bao trùm trên tay nhỏ của bé, nói: “Đó chính là nam bảo bảo.”

Lạc Thập An được trấn an, giương mắt nhìn Vi Như Hạ, hỏi: “Chị dâu, tiểu bảo bảo khi nào sinh ra a?”

“Còn bốn tuần nữa.” Vi Như Hạ dựa theo dự tính ngày sinh bình thường nói, nhưng kỳ thật rất có khả năng sẽ là trước hoặc sau hai tuần nữa, điều này đều không tính là vấn đề lớn.

“Mama!” Lạc Thập An sau khi nghe được câu trả lời, quay đầu lại kêu Dương Thụ Nhữ một tiếng.

“Làm sao vậy?” Con gái nhỏ nhẹ gọi, Dương Thụ Nhữ thân thể nghiêng về phía trước, kiên nhẫn mà ôn nhu hỏi một câu.

“Chúng ta đánh cược đi.” Lạc Thập An trong ánh mắt hiện lên một tia cơ linh, “Con đoán là nam bảo bảo, mẹ đoán là nữ bảo bảo, đến lúc đó chị dâu sinh xong, chúng ta định thắng bại.”

Bộ dáng cô bé nghiêm túc, lại chọc cười hai người lớn, Vi Như Hạ nhắc tay nói: “Chị đây giúp hai người làm chứng.”

Dương Thụ Nhữ đem con gái kéo đến bên người,捏捏 khuôn mặt bé, cười hỏi: “Vậy thắng thua tính như thế nào?”

“Mẹ thắng, con liền ngoan ngoãn ăn rau xanh một tháng.” Lạc Thập An có chút thống khổ mà nói.

Trẻ nhỏ thắng thua lợi thế cũng là không đau không ngứa, Dương Thụ Nhữ cười gật đầu, theo sau hỏi: “Vậy nếu là con thắng thì sao?”

Nhắc tới cái này, Lạc Thập An ánh mắt sáng lên, cười hắc hắc, đối Dương Thụ Nhữ nói: “Con muốn một tháng không đi học!”

Dương Thụ Nhữ: “.....”

“Cuối cùng em và mẹ định cho nó một tuần.” Ăn xong cơm chiều, Vi Như Hạ cùng Lạc Đường đi hoa viên tản bộ, buổi tối gió lạnh thổi qua, cô kể lại chuyện chiều nay hai mẹ con đánh cược cho anh nghe.

Lạc Thập An hiện tại đang học tiểu học, trốn học một tháng là không được.

Nắm tay Vi Như Hạ, dưới chân dẫm lên con đường phiến đá xanh, Lạc Đường cười cười, hỏi: “Không phải là dạo gần đây nó rất thích học sao? Như thế nào lại không muốn đi học.”

Không có trả lời Lạc Đường, Vi Như Hạ trước nở nụ cười, cô nói: “Bởi vì mấy ngày trước nam sinh mà An An thích đã chuyển đi rồi, nó liền không muốn đi học.”

Nghe thấy lý do này, Lạc Đường nhìn Vi Như Hạ, hai tròng mắt hơi trầm xuống.

Hai người tới ghé dài trong hoa viên, Vi Như Hạ lôi kéo tay Lạc Đường ngồi xuống, cô cười nhìn Lạc Đường, hỏi: “Tâm tình gì đây?”

Thời điểm Lạc Đường hơn hai mươi tuổi, Lạc Thập An mới sinh ra, đối với Lạc Thập An, anh bảo hộ thật tốt, coi như là bảo bối trong tay. Nghe được vấn đề Vi Như Hạ hỏi, Lạc Đường suy tư trong chốc lát, nói: “Anh hy vọng An An thắng.”

Nghe anh nói như vậy, Vi Như Hạ hơi kinh ngạc một chút, cô hỏi: “Anh muốn con trai?”

“Thật ra cũng không phải.” Lạc Đường lắc đầu, anh khẽ thở dài một hơi, cười lộ lên nói: “Hiện tại An An như vậy, tâm tình của anh liền có chút phức tạp, nếu là con gái chúng ta cũng như vậy, anh có khả năng sẽ không cho nó đi học.”

“Ha ha ha!” Vi Như Hạ cười lộ lên. Cô cười trong chốc lát, nhìn Lạc Đường nói: “Nhưng là cũng có khả năng con gái sẽ hấp dẫn các bạn nam mà, lúc em và mẹ đi tham gia hội họp phụ huynh của An An, có vài bạn học nam lại làm quen với em và mẹ.”

Cô nói lời này vốn là muốn trấn an Lạc Đường, nhưng mà Lạc Đường lại cảm thấy như là thêm dầu vào lửa, ánh mắt anh có chút bất đắc dĩ, Vi Như Hạ hiểu ngầm lại được, nở nụ cười.

Hoa viên trong đại trạch mở đèn đường, buổi tối thời điểm rất yên lặng, chiều nay mới vừa đổ mưa, trời mưa xong, phá lệ mát lạnh, không gian còn có tiếng côn trùng kêu vang.

Lạc Đường nhìn Vi Như Hạ cười, chờ cô phát giác không khí thay đổi, Lạc Đường đã hôn lên, Vi Như Hạ ngừng cười, cô dựa vào trên lưng ghé dài, cảm thụ được Lạc Đường khẽ hôn, gương mặt dần dần nóng lên.

Anh hôn thực ôn nhu, giống gió đêm đêm nay, hôn đến Vi Như Hạ có chút ngứa. Chờ Lạc Đường đem môi dời đi, Vi Như Hạ giương mắt nhìn anh, ánh mắt ở dưới đèn đường đầy âm quang.

“Anh nói giỡn.” Lạc Đường thấp giọng nói.

Thanh âm anh rất trầm thấp ôn nhu, Vi Như Hạ nghe được đáy lòng có chút ngọt, cô không phản ứng lại, nhìn Lạc Đường, cười hỏi: “Cái gì?”

“Chúng nó về sau tự nhiên có chồng nó quản.” Lạc Đường cùng Vi Như Hạ nói, anh lại khẽ hôn một cái lên cái trán cô, cười nói: “Anh chỉ lo cho vợ anh thật tốt thôi.”

Bầu trời ban đêm đen nhánh như mực, tinh quang cũng so với ngày xưa thêm lộng lẫy, Vi Như Hạ nghiêng đầu nhìn Lạc Đường, cuối cùng nhẹ giọng cười, nói: “Nếu là sinh con trai, em liền rất cao hứng, em thích con trai.”

Lạc Đường: “.....”

Cùng Hồ Ngâm Ngâm không giống nhau, Vi Như Hạ dự tính ngày sinh trước cô ấy hai ngày. Buổi sáng cô mới vừa tỉnh lại, liền nhận thấy được nước ối đã vỡ. Lần trước xem Hồ Ngâm Ngâm sinh con, Vi Như Hạ không hoảng loạn, cô kêu Lạc Đường một tiếng, Lạc Đường đang mặc áo somi chuẩn bị đi làm nghe được, lại nhìn cô một cái, Vi Như Hạ xóc chân lên, phía dưới đã ướt một mảnh.

Cô từ trong ánh mắt Lạc Đường thấy được che trời lấp đất hoảng loạn.

“Sắp sinh?” Lạc Đường một tay đem Vi Như Hạ bế lên, anh nhăn mày, vừa đi ra ngoài, vừa đem gương mặt dán trên cái trán của cô, nhỏ giọng hỏi: “Có đau hay không?”

Hiện tại có đau từng con, nhưng đau từng con không phải thực nghiêm trọng. Vì Như Hạ lắc đầu. Cô lay động đầu, nói cho Lạc Đường không đau, Lạc Đường mỉm nhăn đến căng khăn trương. Sau khi ôm Vì Như Hạ ra cửa, Lạc Đường kêu một tiếng “Mẹ”, Dương Thư Như ra tới, nhìn thấy cảnh tượng này, một chút nhận ra mà tiến lại, chạy nhanh kêu lên đi cùng tài xế, mang theo Vì Như Hạ đi đến bệnh viện.

Vì Như Hạ tuy không tính hoảng loạn, nhưng cô rất khăn trương, đặc biệt là trên đường đi bệnh viện, cô đau từng con càng ngày càng rõ ràng, thời điểm sau, thậm chí còn đau ra mồ hôi lạnh.

Dương Thư Như từng có kinh nghiệm sinh sản, nhắc nhở cô hít sâu, chờ tới bệnh viện, Vì Như Hạ trực tiếp bị đẩy vào phòng sinh, Lạc Đường cùng theo đi vào.

Tiếng la của Hồ Ngâm Ngâm khi sinh con vẫn còn mới mẻ trong kí ức của Vì Như Hạ, sinh con thật là siêu cấp đau, cô căn bản nhịn không được. Hơn nửa buổi sáng rời giường, còn không ăn bữa sáng, cô có chút suy yếu, trên đường Dương Thư Như còn đưa cho cô một khối chocolate.

Thời gian cô sinh còn dài hơn so với Hồ Ngâm Ngâm, sau ba giờ, Vì Như Hạ cảm giác được có thứ gì trượt ra, cùng lúc đó, bụng trống không.

Cô bởi vì dùng sức mà khởi động phía sau lưng, hoàn toàn thả lỏng trên giường sinh. Giường mắt nhìn chăm chăm trần nhà, nghe thanh âm bác sĩ hộ sĩ bận rộn, Vì Như Hạ nặng nề mà thở dài nhẹ nhõm một hơi, mệt liên hôn mê bất tỉnh.

Thời điểm tỉnh lại, Lạc Đường đã ngồi ở bên người, mỉm anh nhăn thật sự sâu, chờ sau khi nhìn thấy Vì Như Hạ tỉnh lại, Lạc Đường gọi bác sĩ.

“Không cần quá khăn trương.” Bác sĩ bệnh viện là ông nội Lạc Đường an bài, quen biết Lạc Đường. Thấy bộ dạng của Lạc Đường như thế này, bà cười trấn an hai câu. Sau đó nhìn Vì Như Hạ, cười nói: “Hết thấy bình thường, ngày mai là có thể xuất viện.”

Kiểm tra xong, bác sĩ không lưu lại, để lại Vì Như Hạ cùng Lạc Đường. Vì Như Hạ có chút vô lực, nhưng cô trước hỏi một câu.

“Con đâu?”

Lạc Đường cúi lại gần, hôn hôn môi cô, nói: “Mẹ ở nơi đó trông, nói chờ em tỉnh lại sẽ ôm lại đây, bởi vì nó có thể khóc.”

Lạc Đường là người rất cao lãnh, con nhưng thật ra rất có thể khóc. Vì Như Hạ nghĩ nghĩ, nghi ngờ nói: “Con gái?”

Có thể khóc có thể là con gái đi.

Nghe được Vì Như Hạ nói, Lạc Đường thần sắc có chút phức tạp, anh lắc đầu, nói: “Con trai.”

“A ~” mặc kệ là con trai con gái, Vì Như Hạ đều rất thích.

Nhìn thần sắc Vì Như Hạ, Lạc Đường đột nhiên hỏi một câu: “Em ngày đó nói là thật hay là giả?”

Mang thai sau ba năm, Vì Như Hạ có chút không đón được ý nghĩ của Lạc Đường, cô cười cười, hỏi: “Em nói cái gì?”

Xem ra cô thật đã quên, Lạc Đường khước môi giương lên, cười cười nói: “Không có gì.”

Chờ đến khi xuất viện, Vì Như Hạ ngồi ở trên giường đọc sách, nhìn Lạc Đường cầm bình sữa đút sữa cho con trai, Vì Như Hạ đột nhiên nhớ tới lời hỏi của Lạc Đường lúc ấy.

Lạc Đường mấy ngày nay không đi làm, ăn mặc quần áo ở nhà đơn giản thoải mái, anh ôm con trai rất thành thạo, động tác cầm bình sữa đút sữa cũng phá lệ thuần熟.

Bức màn được kéo lên, ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào, ánh sáng rực rỡ, người đàn ông ôm con trai như là một bức tranh trên màn thủy tinh.

Vì Như Hạ đem sách trên tay đặt xuống, gọi Lạc Đường một tiếng.

“Lạc Đường.”

Nghe được Vì Như Hạ gọi anh, Lạc Đường quay đầu lại, đáp nhẹ một câu:

“Ừm?”

Vì Như Hạ cười rộ lên, cô nhìn Lạc Đường nói.

“Em không vượt tường, trên thế giới này em yêu anh nhất.”

Đột nhiên thổ lộ làm Lạc Đường hơi hơi sững sốt, nhưng anh thực mau hiểu ý của cô, khước môi dần dần cong lên, trong ánh mắt Lạc Đường nhìn Vì Như Hạ chứa đầy tình yêu.

Trên tay anh cầm bình sữa, cúi đầu cùng con trai trong lòng ngực nói một câu.

“Nghe được không? Mẹ con nói, mẹ yêu bố nhất.”

—o0—

Tác giả có lời muốn nói: Ta là một cô gái còn chưa sinh con bao giờ, mỗi bộ đều viết chuyện phụ nữ sinh con, ta cũng đến say rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Editor: Từ Phương Team 2

Sau khi làm mẹ, thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đến tháng 10, tiểu tử cũng đã được 3 tháng rồi. Vi Như Hạ tháng 10 đã phải khai máy rồi, lập tức, mỗi ngày 24 giờ bên con trai đã kết thúc.

Ôm con trai trong lòng, tâm tình Vi Như Hạ có chút chua xót, lần đầu tiên rời xa con cái, tự cô cảm thấy không tốt. Cô lần này quay là ở An Thành, mỗi ngày sẽ có thời gian về nhà, nhưng tóm lại là, thời gian bên cạnh con trai vẫn là rất ít.

Sau khi chăm sóc Vi Như Hạ đầy tháng, Lạc Đường liền về công ty đi làm, Vi Như Hạ và con trai ở nhà, thời gian anh ở công ty cũng không cố định, đều là nửa ngày phải xử lý hết công việc ở công ty, nửa ngày còn lại liền ở bên cạnh mẹ con hai người họ.

Sau khi sinh con, ông nội liền đặt cho cháu trai một cái tên, gọi là Lạc Kim Ngô, ngụ ý là mỗi ngày đều thích bản thân không giống nhau. Bạn nhỏ Lạc Kim Ngô tính cách rất thảo hỉ, rất ít khóc rống lên, mỗi ngày đều mở to mắt cùng chơi với Vi Như Hạ, cũng là hợp với tên của con.

Để tiện chăm sóc con, ba người nhà Vi Như Hạ bây giờ vẫn ở nhà lớn. Buổi sáng Lạc Đường bị Don gọi ra ngoài xử lý công việc của công ty, ngủ trưa chỉ có mẹ con Vi Như Hạ ngủ với nhau.

Thời tiết tháng 10 vẫn nóng, trong nhà có trẻ con, điều hòa trong phòng đều không mở. Vi Như Hạ ngủ cả người toát mồ hôi, lúc mơ mơ màng màng muốn tỉnh, tay con trai đưa qua, kêu hai tiếng đòi bú sữa, tim Vi Như Hạ mềm nhũn, cười mở mắt ra.

Lạc Kim Ngô 3 tháng tuổi, làn da nhăn nheo xấu xí lúc mới sinh ra, cuối cùng đã biến thành đứa trẻ bình thường. Da dẻ giống bố, mặt búng da sữa, lông mi dày, cong dài. Dưới lông mi ẩn giấu đôi mắt to, con ngươi đen nhánh, mang theo ánh sáng, giống như búp bê vậy.

Màu mắt giống Lạc Đường, màu tóc giống Vi Như Hạ, màu sợi dây đậm. Lạc Kim Ngô từ nhỏ đã thể hiện ra sự suy tính đến kinh người. Tiểu Bối đã đầy tuần tuổi rồi, cô ba tháng tuổi cũng không nhiều tóc như vậy.

Vi Như Hạ cắn tay con trai, mềm mại, cô vừa cười vừa nghĩ. Tiểu Kim Ngô khoa chân múa tay, ê ê a a nhìn mẹ, như cùng cô nói chuyện.

Âm thanh của đứa trẻ quá mềm mại, nghe như uống một ngụm sữa ấm to tậy, vừa thơm vừa ngọt. Bộ dạng cười của Vi Như Hạ dần tan chảy, cắn tay con trai cùng con nói chuyện.

“A, sao vậy?”

“A nha bi bo ~”

“Ừm, nhớ baba hả?”

“Ừm ừm nha nha ~”

“Baba sắp về rồi”

“A a ập úng ~”

Đối thoại không dinh dưỡng, cuối cùng vì trận cười của Vi Như Hạ mà chấm dứt. Cô “Ai nha” một tiếng, đứng dậy, mặt cúi vào cổ Lạc Kim Ngô hít một cái, mùi sữa kích thích cô, Vi Như Hạ ôm bảo bối nằm ngả xuống giường.

“Bị ánh sáng quá đáng yêu đánh gục mất rồi!”

Lạc Kim Ngô nhìn mẹ diễn, cười ha ha lên, cuối cùng kéo dài tiếng, Vi Như Hạ lại cúi xuống bụng con hút một cái, Lạc Kim Ngô lại cười càng vui hơn.

Vi Như Hạ đứng thẳng người, nhìn Lạc Kim Ngô nằm trên giường đập tay đập chân, trong lòng cái gì cũng đầy ắp như muốn tràn ra.

“Con trai mẹ thật đáng yêu” Vi Như Hạ lẩm bẩm nói. Sau khi nói xong, bổ sung một câu: “Chồng mẹ cũng đẹp trai, đời người của mẹ thật sự rất thắng lợi.”

Sau khi cô làm đạo diễn, bản thân có lúc sẽ vô thức mà diễn, đương nhiên cùng với chòm sao của cô cũng có liên quan. Sau khi Vi Như Hạ diễn xong, bị bản thân chọc cười, hai khuỷu tay ở bên cạnh con trai, lại bắt đầu thổi “Đô đô đô” chơi với con trai.

Lúc chơi cùng con trai cũng khá mệt rồi, Vi Như Hạ cười, nắm lấy cái tay đầy thịt của con, đứng dậy. Thời tiết quá nóng rồi, lại không thể bật điều hòa, cô muốn đi tắm một cái.

Lạc Kim Ngô tuy khá ngoan ngoãn, nhưng Vi Như Hạ cũng không dám để con nằm một mình trên giường, cô mở cửa gọi đi. Sau khi đi đến, Vi Như Hạ đi vào phòng tắm tắm một cái.

Sau khi tắm xong, tóc mới hong khô một nửa, Vi Như Hạ đón Lạc Kim Ngô từ tay dì, đi đến ban công phòng ngủ. Trời dần tối đi rồi, trời có chút muốn đổ mưa, cô ngồi ở trên ghế nằm, đem nửa tóc chưa hong khô buông xuống ở sau ghế nằm, ôm Lạc Kim Ngô đặt ở trên ngực cô.

Cửa sổ mở một chút, có gió nhẹ thổi đến, thanh mát mà không khô, đặc biệt thoải mái.

Lúc Lạc Đường về nhà, vừa lúc nhìn thấy Vi Như Hạ ôm Lạc Kim Ngô hóng gió. Vi Như Hạ nằm một nửa người, dưới cằm khẽ nhếch, khẽ nhắm mắt. Tóc cô không hề cắt ngắn, buông xuống ở phía sau ghế nằm, vẫn còn nhỏ giọt nước. Thỉnh thoảng gió nhẹ thổi qua, tóc khẽ lay động.

Lạc Kim Ngô nằm an tĩnh trong lòng ngực cô, ghé vào lòng ngực của mẹ, miệng còn làm động tác bú sữa, rất mãn nguyện. Vi Như Hạ nằm có thể đứng đưa được, như giường của trẻ sơ sinh, con bị động đưa, dần dần mà buồn ngủ.

Âm thanh Lạc Đường mở cửa, kinh động đến mẹ con hai người họ, hai mẹ con một lớn một nhỏ đều nghiêng đầu nhìn qua. Sau khi Vi Như Hạ nhìn thấy Lạc Đường liền cười, cúi đầu dùng mũi hích hích trán Lạc Kim Ngô, nhẹ nhàng nói: “Baba con về rồi ~”.

Giống như đã bốn ba rất lâu, cuối cùng đã đạt được mục đích, hai mươi năm cuộc đời của Lạc Đường rất ít, cầu tiến cũng chỉ là như vậy.

Đi đến bên hai mẹ con họ, Lạc Đường cúi đầu, Vi Như Hạ cười ngẩng đầu, hai người khẽ hôn một cái. Lạc Kim Ngô nhìn thấy baba, nha nha gọi hai tiếng, Lạc Đường cười, nhìn về Vi Như Hạ nói: “Anh đi tắm cái đã”.

Lúc Lạc Đường vừa vào cửa, thần sắc vẫn còn chút khí chất ngạo mạn lúc ở phòng làm việc, nhưng có điều đến lúc đứng trước mặt mẹ con họ, lập tức ôn nhu tràn ngập toàn thân.

Vi Như Hạ gật gật đầu, đáp lại đồng ý một tiếng, Lạc Đường đi về phía phòng tắm.

Anh tắm rất nhanh, sau khi tắm xong, còn thay quần áo. Mặc một bộ quần áo ở nhà đơn giản sạch sẽ đi đến, trên tay Lạc Đường cầm một chiếc máy sấy.

Tóc của Vi Như Hạ vẫn chưa khô, sau khi anh đi đến, kéo cái ghế ngồi đằng sau cái ghế nằm, bắt đầu sấy tóc cho Vi Như Hạ.

Lạc Đường sấy tóc rất giỏi, ngón tay thon dài của anh, động tác mềm mại, bàn tay có lực, sấy tóc xong còn mát sa thư giãn cho cô, chăm sóc đến nơi đến chốn.

“Âm thanh lớn sao?” Lạc Đường mở máy sấy, nhìn Lạc Kim Ngô mở mắt.

Tầm mắt của Lạc Kim Ngô đặt trên máy sấy, đối với trẻ nhỏ mà nói, đây là một đồ vật mới lạ. mắt của nó rất lớn, Lạc Đường mở máy sấy chỉ chớp chớp, nhìn thấy Lạc Đường không làm gì, nó vẫn giữ nguyên mắt nhìn baba.

“Con hiếu kì, không sợ”. Vi Như Hạ lí giải hành động và biểu cảm của con trai, ngửa đầu nói với Lạc Đường.

Lạc Đường cười cười, sợ thổi đến Lạc Kim Ngô, để máy sấy xuống, vén tóc Vi Như Hạ lên sấy. Tóc cô vốn khô một nửa rồi, rất nhanh đã sấy xong. Đem máy sấy cất đi xong, mát sa da đầu cho Vi Như Hạ, giúp cô bôi ít tinh dầu, bôi lên đầu cô một viên. Vi Như Hạ sợ nóng, thời tiết bây giờ, tản ra tóc cô sẽ ra mồ hôi.

Hai người kết hôn xong cuộc sống rất nhạt nhẽo, có con xong cũng như vậy, thế giới của hai người dường như không bị làm phiền, ba người ở bên nhau ngược lại càng hạnh phúc.

Lúc Lạc Đường bôi xong thuốc cho Vi Như Hạ, Lạc Kim Ngô ngẩng đầu nhìn bố, a a gọi hai tiếng, Vi Như Hạ cúi đầu nhìn con, sau khi cười nhẹ, ngẩng đầu nhìn chồng, nói: “Đói bụng rồi”.

Lạc Đường không ít lần cho Lạc Kim Ngô uống sữa, đứa trẻ cũng có chút ý thức, biết hỏi bố muốn uống sữa, Lạc Đường nhìn con cười, cúi đầu hôn Vi Như Hạ nói: “Anh đi pha sữa”.

Vi Như Hạ cũng không nằm nữa, cô lập tức muốn đi làm, sợ nằm quen sau này sẽ trở nên lười biếng. Cùng Lạc Đường đứng dậy, ôm Lạc Kim Ngô đi xem Lạc Đường pha sữa.

Kĩ năng pha sữa của Vi Như Hạ còn theo Lạc Đường học hỏi, lúc Lạc Thập An còn nhỏ, Lạc Đường từng pha cho nó, cho nên tay rất thành thạo. Đợi Lạc Đường pha xong sữa thử độ ấm một chút, Lạc Đường đón Lạc Kim Ngô qua tay, nói: “Để anh dứt cho”.

Vi Như Hạ cười cười, đem tiều tử nhỏ ở trên tay đưa qua, Lạc Đường vừa nhận qua, Lạc Kim Ngô liền nhanh chóng vươn tay ra, giành lấy bình sữa.

Vợ chồng nhìn thấy động tác của con trai, liếc nhau cười lên, Lạc Đường cho Lạc Kim Ngô uống sữa, ôm nó đi đến trong giường trẻ sơ sinh.

Bàn tay nhỏ cuộn tròn của Lạc Kim Ngô, vừa bắt đầu đã hưng phấn khoa chân múa tay, rất nhanh, đã uống hết sữa trong bình, mắt của tiều tử dần nhắm lại.

Mí mắt nó rất mỏng, da lại trắng, lúc khép lại có thể nhìn thấy mạch máu trên mí mắt, rất đáng yêu.

Lúc Lạc Đường cho con uống sữa, Vi Như Hạ cũng đứng bên cạnh, nhẹ nhàng đu đưa giường của con, đợi con uống xong sữa, Vi Như Hạ nhìn Lạc Đường cầm bình sữa đi, hướng tới đứa trẻ cười, nhẹ nhàng nói: “Ngủ rồi”.

Lạc Đường gật gù đầu, vừa mang bình sữa đi, miệng đứa trẻ vẫn làm động tác mút sữa. Sau khi anh mang bình sữa đi, đứng dậy đi vào trong phòng nhỏ, bắt đầu rửa sạch bình sữa trên tay.

Phòng ngủ của họ nằm ở buồng trong, bên ngoài phòng ngủ, còn có phòng khách nhỏ và phòng bếp nhỏ. Phòng nhỏ Lạc Đường đi, là lúc đầu làm phòng cho Lạc Kim Ngô. Nhưng con còn quá nhỏ, bây giờ là Vi Như Hạ và con cùng ở, cho nên bên trong chỉ có đồ của con mà thôi.

Sau khi Lạc Đường vào trong, Vi Như Hạ cũng bám đuôi theo sau. Cô nhìn Lạc Đường nhanh nhẹn sạch sẽ đem bình sữa trên tay rửa sạch sẽ rồi hong khô khử trùng, sau khi cất bình sữa xong, anh lại rửa tay.

Trong phòng không có máy sấy, nước theo ngón tay thon dài của Lạc Đường nhỏ giọt rơi xuống, hai tay anh buông xuống, nhìn Vi Như Hạ đứng trước mặt anh.

Lúc cô ở nhà, mặc rất đơn giản, chỉ mặc một chiếc áo trắng rộng rãi, đến trên đầu gối một chút. Vừa tắm xong, đầu tóc loạn lung tung, bên tai còn có chút tóc rơi.

Sau khi mang thai sinh con, trên người Vi Như Hạ lại như nếm thêm một mùi vị khó nói lên lời, cô không cần nói cái gì, chỉ hướng về phía Lạc Đường cười, người con trai liền hiểu ý cô.

Lạc Đường khẽ nhấp môi, đi đến, cúi đầu hôn cô.

“Lạc Đường” Âm thanh Vi Như Hạ rất nhỏ, cô nâng cánh tay lên cổ Lạc Đường, cười gọi anh một tiếng.

“Ừm?” Lạc Đường thấp giọng đáp lại một tiếng.

“Em còn muốn sinh một đứa nữa” Vi Như Hạ nói, lòng bàn tay đặt từ sau gáy Lạc Đường trượt xuống, cười: “Muốn con gái”.

Yêu cầu của cô, Lạc Đường vốn không lập tức đáp ứng, anh khẽ cau mày, nhìn Vi Như Hạ ở trong lòng, đè nén tình cảm, dục vọng cuộn trào trong mắt, trầm giọng nói: “Có thể, nhưng không phải bây giờ”.

Việc đau đớn lúc sinh con, anh vẫn chưa quên, một chốc, anh không muốn làm cô lại trải qua loại đau khổ như vậy nữa.

Thế tấn công của Lạc Đường rất nhanh, con trai ở bên ngoài ngủ, hoạt động của hai người rất nhẹ, chỉ có tiếng thở gấp. Hai người đều mới tắm xong, hương vị khô ráo mà sạch sẽ trên người, rất nhanh, lửa trong hai người với đối phương khiêu khích lên, Vi Như Hạ bị chặn lại bên tường, thân thể lúc hướng về phía sau, tay Lạc Đường đưa tới trước tiên, ót của cô dựa vào lòng bàn tay của anh.

Ấm áp mà có chút cảm giác cứng rắn, làm cô nghĩ đến thời trung học, cô ở trên tàu điện ngầm ngủ, Lạc Đường liền để tay lên sau ót của cô.

Trong nháy mắt, 10 năm qua đi, bọn họ thành một nhà, sinh con, trải qua cuộc sống mà họ đã từng nghĩ đến.

Tác giả có lời muốn nói: rất nhiều người giục đến kết, ta thống nhất một chút nha, vì ta muốn lấy toàn bộ sự siêng năng của tháng này, cho nên càng đến thứ 5.

Cũng nghĩa là, còn hai chương nữa sẽ kết thúc, ngày mai và ngày kia, mọi người không phải giục.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Sau khi Lạc Kim Ngõ sinh ra được một tuổi, công việc chủ yếu của Vi Như Hạ từ An Thành mở rộng ra cả nước, thậm chí lúc Lạc Kim Ngõ ba tuổi, cô còn ra nước ngoài quay một lần.

Thời gian ba năm, sự nghiệp của Vi Như Hạ cực kì hưng thịnh, đã trở thành nữ đạo diễn số một trong nước, cô ngay từ đầu đã làm chủ đạo diễn, đến sau khi kết hợp với biên kịch và đạo diễn, phong cách cũng dần hiện ra, cùng lúc đó cũng đông khách, danh tiếng cũng không tồi. Giải đạo diễn trong nước cũng lấy được vài cái. Lần trước ra nước ngoài quay một bộ cũng giành được đề cử giải đạo diễn phim điện ảnh nước ngoài. Nhưng Vi Như Hạ vẫn chưa thỏa mãn, cô chọn lựa ngành này, yêu thích ngành này, nếu đã làm thì phải làm đến trình độ cao nhất, cho nên vẫn luôn quay phim.

Thời gian của cô cũng rất tập trung, vừa bắt đầu một năm làm hai tác phẩm, chu kì quay lâu là bốn tháng, ngắn là hai tháng. Mỗi lần quay cô đều gọi video cho Lạc Kim Ngõ, lúc rảnh rồi Lạc Đường sẽ dẫn Lạc Kim Ngõ đi tìm cô, ngoài ra sau khi cô quay xong một bộ, sẽ có ba đến bốn tháng nghỉ dưỡng. Thời gian này, cô sẽ cùng Lạc Kim Ngõ lúc nào cũng ở bên nhau cho dù đứa trẻ mỗi ngày đều lớn dần, nhưng tình cảm giữa Lạc Kim Ngõ và Vi Như Hạ không bị gián đoạn.

Mà đến thời kì sau, sau khi tự làm biên kịch, cô mỗi năm chỉ quay một tác phẩm, trừ đi thời gian nửa năm quay phim, toàn bộ thời gian khác ở nhà cùng chồng và con trai.

Vi Như Hạ năm nay quay từ tháng bốn, đóng máy đã là tháng chín. Quay xong màn cuối cùng, phân cảnh Sát Thanh, Tiểu Bàng lấy cho Vi Như Hạ một ít nước đá, đã uống nửa bình.

Quay phim lần này, phân cảnh ở thôn quê khá là nhiều, Lê Thành thành bộ phương Bắc này, khí hậu khô nóng, làm người cực kì khó chịu.

Vi Như Hạ uống nước xong, Tiểu Bàng nhận lấy nửa bình nước còn lại, lấy điện thoại đưa cho cô, cười nói: “Chị Vi, Lạc tổng gọi điện đến.”

Trước mấy ngày lúc mở hội thảo bàn luận bộ Sát Thanh, Vi Như Hạ nói với Lạc Đường là hôm nay kết thúc, bên này vừa kết thúc, Lạc Đường liền gọi điện thoại đến.

Vi Như Hạ năm nay 30 tuổi rồi, làm nghề đạo diễn đã bốn năm năm rồi, có lý trí với sự thành thực của một người phụ nữ có nghề nghiệp, lúc làm việc cẩn thận tỉ mỉ, nghiêm túc trách nhiệm, hoàn hảo đến mức có chút nghiêm nghị, diễn viên với nhân viên trong đoàn đều rất kính nể cô.

Nhưng mà chính là người phụ nữ như vậy, lúc nghe thấy chồng mình gọi điện đến, khoe môi bỗng nhấc lên, sự thành thực và lý trí trong nháy mắt bị thay thế bởi ánh sáng ngọt ngào. Lúc này, cô một chút cũng không giống người phụ nữ 30 tuổi, mà giống một cô gái mười bảy mười tám tuổi.

Câu chuyện tình cảm của Vi Như Hạ và Lạc Đường, lúc hai người kết hôn, đều bị toàn bộ mạng Internet truyền đi. Làm bạn mười mấy năm, hai người đích thực đã trở thành người thân, nhưng tình cảm vẫn như lúc ban đầu, lộ ra chút ngọt ngào.

Đi đến trong lều, cái quạt bên cạnh thổi vù vù, Vi Như Hạ bỏ mũ xuống, lộ ra đôi má đỏ hồng, cô đem đầu tóc đằng sau treu chọc chút, gọi lại cho Lạc Đường.

Điện thoại vừa kết nối, tiếng đàn ông trầm thấp “A lô” cùng tiếng mềm mại của con trai “Ma ma”, Vi Như Hạ cười thêm sâu, con tim như mang thêm cánh vậy, hận không thể lập tức gặp hai cha con.

“Quay xong rồi, đêm nay tiệc Sát Thanh, ngày mai về An Thành, giai đoạn sau làm ở An Thành, đến lúc đó phải đến thăm, có điều lúc đó thì rảnh rồi.” Vi Như Hạ cười cùng Lạc Đường nói sắp xếp công việc của mình.

Lúc hai người rảnh nói chuyện, chủ đề đều rất tùy ý, nghĩ đến đâu nói đến đó, thỉnh thoảng bị Lạc Kim Ngõ cắt ngang, âm thanh của Vi Như Hạ không tự chủ sẽ trở nên mềm mại, cùng con đùa mấy câu.

“Hai ngày này rất nóng.” Lạc Đường nhìn qua dự báo thời tiết ở Lê Thành, tuy rằng đến tháng 9 rồi, nhưng nhiệt độ vẫn là hơn 30 độ. Vi Như Hạ quay mấy ngày nay vẫn ở thôn quê, có thể thấy là chịu không ít khổ.

“Nhiệt độ vẫn tốt.” Âm thanh Vi Như Hạ trở nên nhẹ, cô ngược mắt nhìn xung quanh, nhân viên đang thu dọn đồ đạc, không có ai nhìn đến cô, khoe mắt cô cong lên, nhỏ tiếng nói với Lạc Đường: “Chính là quá nhớ anh rồi~”

Đầu kia điện thoại, tiếng cười trầm ấm của người đàn ông truyền đến, so với cái quạt tốt hơn nhiều.

“Anh đưa Kim Ngõ đi đón em.” Lạc Đường nói.

Đây là sau mỗi lần kết thúc công việc, Lạc Đường đều sẽ làm. Nghĩ đến tối nay có thể gặp anh, Vi Như Hạ vui mừng hẳn lên, gật đầu nói: “Vậy anh mau đến đi.”

Kết thúc cuộc gọi với Lạc Đường, Vi Như Hạ ngã người ra sau, dựa và ghế, bóng râm của rừng cây in lên trên mặt, Vi Như Hạ nhớ Lạc Đường và Lạc Kim Ngõ, thật mệt thật nóng, toàn bộ đều không thấy nữa rồi.

Lúc Lạc Đường và Lạc Kim Ngõ đến, Vi Như Hạ đang ở cuộc họp ở khách sạn, thương lượng về cảnh kết của phim, Tiểu Bàng đến nói với cô, Lạc tổng đến rồi, Vi Như Hạ đơn giản kết thúc hội nghị.

Khoảng cách từ phòng họp đến phòng ở, Vi Như Hạ đi nhanh, đợi lấy thẻ mở cửa, còn chưa gặp người trong phòng, Vi Như Hạ đã bị ôm vào trong bằng một cái ôm quen thuộc.

Hương vị thanh mát của người đàn ông làm toàn thân Vi Như Hạ thả lỏng ra, cô dang cánh tay ôm lấy Lạc Đường, đầu hơi ngẩng, đối diện với con người sắc đen của người đàn ông, hai người cười, hôn nhau.

Thực ra thời gian xa nhau của hai người không tính là lâu, dù sao Lạc Đường mỗi cuối tuần đều bay đến Lê Thành. Nhưng cho dù như vậy, thời gian xa cách một tuần, cũng đủ làm hai người càng thêm gắn bó keo sơn.

Vừa bắt đầu chỉ là cái hôn đơn thuần, sau đó dần dần kịch liệt hơn nữa, Vi Như Hạ thở khê, rồi xa thế tấn công của người đàn ông, hỏi một câu: “Tên tiểu tử kia đâu?”

Ôm Vi Như Hạ trong lòng, cánh tay Lạc Đường dùng chút lực, đem cả người cô ôm lên. Phòng của Vi Như Hạ là căn hộ, Lạc Đường ôm cô đi vào phòng ngủ phía trước. Vi Như Hạ hiểu ý, một tay ôm lấy Lạc Đường, một tay mở cửa phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, Lạc Kim Ngô đã ngủ rồi.

Lạc Kim Ngô ba tuổi càng ngày càng đẹp, so với bạn cùng lứa, nó cao hơn cái đầu một chút, làn da cũng trắng. Nhắm mắt ngủ, lông mi dài mà cong, giống như Tiều Oa Nhi ngủ vậy.

Lạc Đường có kinh nghiệm chăm trẻ rất tốt, đứa trẻ ôm một con khủng long đồ chơi, ngủ rất ngon.

Vốn dĩ Vi Như Hạ chỉ muốn ngắm nhìn Lạc Kim Ngô một cái, nhưng thật sự nhìn thấy con trai mình xong, cô liền vội vã từ người Lạc Đường xuống.

Nghĩ đến đứa con trong điện thoại gọi cô “Ma ma”, lòng Vi Như Hạ liền mềm, cúi đầu hôn một cái lên trán con trai, đầy ấp dịu dàng như muốn trào ra ngoài.

“Mới một tuần không gặp, cảm giác lại không giống nữa rồi.” Lúc cô ngồi ở bên giường, Lạc Đường lại đứng ở sau cô. Vi Như Hạ ngoảnh đầu nhìn chồng, cười nói một câu như vậy.

Cúi đầu nhìn Vi Như Hạ, Lạc Đường nhàn nhạt đáp lại một tiếng, nói: “Ừm, em cũng không giống nữa rồi.”

Con trẻ một tuần sẽ có thay đổi, nhưng người lớn đã định dạng rồi, rất ít sẽ có điểm khác. Vi Như Hạ nghe thấy lời Lạc Đường, thân thể cô thả lỏng một chút, mở to hai mắt, giả bộ kinh ngạc, ngoảnh đầu nhìn Lạc Đường, cười hỏi: “Chỗ nào không giống chứ?”

Kéo rèm cửa trong phòng ngủ, ánh sáng chập tối xuyên thấu mảnh vải mỏng manh, trong nhà còn sót lại một tầng hồng nhạt, đặc biệt kiều diễm. Lạc Đường cúi đầu nhìn cô, vuốt ngón tay qua, nâng cằm cô lên.

Lòng bàn tay anh ấm áp, độ mạnh không lớn, Vi Như Hạ ngẩng mắt nhìn Lạc Đường, cổ họng khê động.

Lạc Đường cúi người, hôn lên lông mi cô một cái, âm thanh khàn khàn mà nhẹ, giống như một cái chổi lông, quét nhẹ qua đáy lòng cô, làm cả người cô run lên.

“Cái này...”

Lạc Đường dừng một chút, sau đó lại hôn lên mí mắt cô một cái, sau đó lên chóp mũi, đến môi... mỗi cái hôn của anh, đều nhẹ mà chọc người, đợi đến khi anh hôn lên môi cô, hai tay Vi Như Hạ ôm lấy anh.

Động tác Lạc Đường ngừng lại, bên tai truyền đến âm thanh nhỏ nhẹ của người phụ nữ.

“Em nhớ anh”

Vi Như Hạ nói xong, hô hấp Lạc Đường ngừng lại, ôm cô lên, ra khỏi phòng ngủ.

Lúc hai người kết thúc, trời cũng đã tối. Lạc Kim Ngô ngủ rất sâu, cảm giác là hơn một tiếng, tỉnh lại dụi dụi mắt, gọi một tiếng mẹ ới.

Con vừa gọi xong, Vi Như Hạ duỗi cánh tay ra, ôm lấy con. Lạc Kim Ngô cảm thấy sự ấm áp của Vi Như Hạ, cười lên một cái, ôm chặt lấy cô.

Lúc này sinh hoạt vợ chồng với Lạc Đường làm Vi Như Hạ có chút mệt, cô ôm lấy con trai, mềm mại thơm tho, nhắm mắt hôn Lạc Kim Ngô một cái.

“Ma ma~ um um~ Ma ma~” Lạc Kim Ngô giống như con mèo nhỏ, ra sức chui vào trong lòng Vi Như Hạ, vừa gọi tên Vi Như Hạ, vừa làm nũng.

Lạc Đường tính cách lạnh lùng, Vi Như Hạ tính cách lại dịu dàng lãnh đạm, nhưng sinh con trai lại là một trái ớt chuông nhỏ dính. Vi Như Hạ nghe thấy con gọi mình, tim liền tan chảy rồi, mở hai mắt, vén quần áo con lên, ở trên cái bụng thịt mập mập của con bập môi hôn hai cái.

Lạc Kim Ngô cười hi hi lên, lúc nó cười, Lạc Đường mở đèn trong phòng ngủ lên.

Vừa bật đèn lên, Lạc Kim Ngô trong lòng Vi Như Hạ ngoảnh đầu nhìn bố một cái, đôi mắt tròn to đầy hoài nghi, ngọt ngào mà ngây thơ nói: “Oa sao

baba lại thay quần áo rồi.”

Sau khi xong chuyện, Lạc Đường và Vi Như Hạ cùng đi tắm, tắm xong liền thay quần áo. Nghe thấy con trai hỏi như vậy, Lạc Đường nhìn Vi Như Hạ một cái, Vi Như Hạ đỏ mặt cười lên.

Nghe thấy Vi Như Hạ cười, Lạc Kim Ngõ quay đầu lại, cái mũi nhỏ hít hà ngửi mùi trên người mẹ, hỏi Vi Như Hạ: “Mẹ, người mẹ có mùi của ba, ba lúc này ôm mẹ à?”

Con trẻ nói “Ôm” chính là nghĩa trên mặt chữ, Vi Như Hạ cười lên, gật đầu đáp lại một tiếng: “Đúng rồi, ôm thôi gian rất dài.”

“Vậy con cũng muốn cái ôm dài” Lạc Kim Ngõ cười hi hi nói, nó ôm chặt bụng Vi Như Hạ, muốn đem mùi hương của mình truyền cho mẹ.

Vi Như Hạ bị ôm như vậy, hướng về phía Lạc Đường nhường nhường mảy, cúi đầu hôn lên đầu con một cái, cười nói: “Vậy bố thì sao?”

“Ừm~ Ba ba~” mẹ nhắc nhẹ, Lạc Kim Ngõ nghĩ đến còn có ba, nó không buông tay, quay đầu nhìn Lạc Đường, chỉ huy nói: “Ba, ba qua đây ôm con và mẹ đi~”

Lạc Đường nghe thấy sắp xếp như vậy, cười, anh đi đến, hai tay đặt ở dưới Vi Như Hạ, bỗng chốc đem cả Vi Như Hạ và Lạc Kim Ngõ ôm vào trong lòng.

Vi Như Hạ và Lạc Kim Ngõ bị Lạc Đường ôm lên, lúc rơi lên trên giường, hai người cười ha ha lên, Lạc Đường ở ngoài cùng của giường, Vi Như Hạ dựa vào người anh, Lạc Kim Ngõ được cô ôm trong lòng, cánh tay Lạc Đường duỗi dài, đem cả hai mẹ con ôm vào lòng.

Lạc Kim Ngõ được cánh tay Vi Như Hạ ôm, tay Vi Như Hạ đè nặng lên tay Lạc Đường, Lạc Kim Ngõ nhìn tay bố mẹ chồng lên nhau, suy nghĩ một lúc lâu, nhẹ nhàng nói: “Còn thiếu một cái~”

Giữa đầu bị người đàn ông hôn một cái, Vi Như Hạ cúi đầu hôn con trai một cái, cô cười lên, nhìn tay nhỏ của Lạc Kim Ngõ, hỏi: “Thiếu một cái gì?”

Sau khi cô hỏi xong, tay nhỏ của Lạc Kim Ngõ ước chừng một chút khoảng cách từ ngực của nó đến ngón tay của hai người họ chồng lên nhau, vừa hay dựng lại thành một hình tam giác nhỏ. Đứa trẻ ước chừng xong, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của mẹ, hai tròng mắt sáng rực như sao.

“Thiếu một em gái rồi~” Lạc Kim Ngõ cười tí mắt nói.

Hướng theo sự ước lượng lúc này của con, lòng Vi Như Hạ khẽ động, cô cười cười, ngẩng đầu nhìn Lạc Đường. Lạc Đường khẽ mím môi, tròng mắt đen như sao, nói với con.

“Vậy thì bình thường con nên ngủ nhiều một chút.”

Vi Như Hạ không nhịn nổi, cười ha ha lên.

Tác giả có lời muốn nói:

Đường Đường: Lập tức đã muốn trai gái song toàn rồi sao.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Phiên Ngoại 10

Editor: Từ Team Phương 2

Tư tưởng của trẻ con rất mạnh mẽ, nếu như Lạc Thập An có tư tưởng không muốn đến trường, Lạc Kim Ngõ là một chàng trai nhỏ, nếu như Lạc Kim Ngõ có ý niệm về một cô em gái, Lạc Kim Niệm là một bé gái.

Vi Như Hạ đang viết bản thảo, liền nghe thấy tiếng gọi của Lạc Kim Ngõ, suy nghĩ của Vi Như Hạ bị đảo lộn, bất đắc dĩ cười, quay đầu nhìn sau một cái, đem bàn phím đẩy vào, đứng dậy ra ngoài.

Đi đến cửa phòng con, Vi Như Hạ mở cửa, sau khi mở cửa ra, thì thò đầu vào trong.

Khuôn mặt mẹ vừa xuất hiện, cái miệng đang ngậm sữa của Lạc Kim Niệm “Oa” lên một tiếng, ném con khủng long nhỏ trong tay đi, lần này, Lạc Kim Ngõ tránh ra. Đúng lúc tránh ra, quay đầu nhìn thấy Vi Như Hạ, Lạc Kim Ngõ liền gọi một tiếng: “Ma Ma~”

Lạc Kim Ngõ năm tuổi đã trở thành một tiểu thiếu niên rồi, khí chất càng lớn càng cao quý, tướng mạo cũng càng ngày càng đẹp đẽ. Cùng ở với em gái,

anh em hai người như hai đứa trẻ phần điều ngọc trác.

“Kim Niệm lại ức hiếp con rồi à?” Vi Như Hạ vào trong, bỏ dép lê ra, lên đệm ngồi xuống. Lạc Kim Niệm nhìn thấy mẹ đến, nằm sấp xuống, tứ chi rất nhanh chuyển động, một chút liền leo lên trước mặt Vi Như Hạ. Cốt nhục của cô, bánh bao thịt nhỏ, tròn vo lăn qua, lòng Vi Như Hạ nhanh đã biến rồi, đem con ôm vào trong lòng.

Lúc ôm Lạc Kim Niệm vào trong lòng, Vi Như Hạ cũng ôm Lạc Kim Ngô vào trong lòng, anh em nó mỗi đứa một bên, Vi Như Hạ ngồi trong đó, nghe Lạc Kim Ngô nói lúc này có chuyện gì.

“Không có ức hiếp con, là con không cẩn thận, tay đập lên trên giường.” Lạc Kim Ngô đưa cho em một món đồ chơi, cười hi hi nói.

Khi Lạc Kim Ngô nói xong, Lạc Kim Niệm cầm đồ chơi nhỏ “à à” gọi hai tiếng, sau đó vùng vẫy hướng dựa vào người Lạc Kim Ngô. Lạc Kim Ngô nhìn thấy, từ trên người Vi Như Hạ leo xuống, quỳ xuống bên cạnh Lạc Kim Niệm.

Lạc Kim Niệm cắn núm vú cao su, cười lên, hai cánh tay mập mạp của đứa trẻ, chọt ôm chặt lấy Lạc Kim Ngô. Lạc Kim Ngô sợ con bé ngã, ôm lại nó, hôn phía sau Lạc Kim Niệm một cái, quay đầu nói với Vi Như Hạ: “Nhìn xem, Niệm Niệm rất thích con.”

Tính cách của Lạc Kim Ngô khá ngốc bạch ngọt, Lạc Kim Niệm từ khi sinh ra đến bây giờ tính cách biểu hiện ra có chút bá đạo mạnh mẽ, anh em hai đứa, 80% là lấy nhảm kịch bản.

Mà Lạc Kim Niệm tuy rằng mạnh mẽ bá đạo, nhưng đối với anh trai lại yêu thương thấm thiết. Con bé còn nhỏ, ra tay không biết nặng nhẹ, có lúc sẽ đánh Lạc Kim Ngô. Lạc Kim Ngô có lúc không chú ý, bị đánh liên vô thức gọi một tiếng, mỗi lần như vậy, Vi Như Hạ liền biết Lạc Kim Ngô lại bị Lạc Kim Niệm ức hiếp rồi.

Nhưng cho dù là bị ức hiếp, Lạc Kim Ngô cũng chưa từng nói em gái cái gì, ngược lại vẫn luôn nhường con bé.

Khuyết tay Vi Như Hạ chống vào nệm, tay xoa xoa đầu Lạc Kim Ngô, nhìn anh em nó tương thân tương ái, Vi Như Hạ vẫn là nhắc nhở một câu: “Con cũng không thể quá nuông chiều em, bây giờ chúng ta nuông chiều em, em sẽ không tự mình nhận thức được sai lầm. Sau này nếu như em còn ức hiếp người khác như ức hiếp con, người khác sẽ không nhường em đâu.”

Lời của mẹ, Lạc Kim Ngô cái hiểu cái không, tâm tình trẻ con chưa phải là đã trưởng thành, nhưng trong lòng trong sạch. Nó lác lác đầu, ôm em gái trong lòng, nhỏ giọng nhắc nhở: “Sau này không được tùy tiện bắt nạt người khác biết chưa?”

Lạc Kim Niệm nào có nghe hiểu, con bé trong lòng anh ăn núm vú, “à à” kêu lên hai tiếng.

Vi Như Hạ cười, bổ sung nói: “Không được tùy tiện ức hiếp người khác, cũng không thể tùy tiện bị người khác ức hiếp.”

“Không có ai dám ức hiếp con bé.” Lạc Kim Ngô ôm em gái, quay đầu nhìn mẹ vẻ mặt bình tĩnh nói, “Ai ức hiếp Niệm Niệm, con sẽ không bỏ qua cho hắn.”

Lúc đứa trẻ nói câu này, làm Vi Như Hạ nhớ đến Lạc Đường lúc học trung học. Tính cách nó ngốc bạch ngọt, rất ít khi nói ra những lời như vậy, làm Vi Như Hạ kinh ngạc.

Quả nhiên, con trai đúng là theo chồng mà.

Vi Như Hạ cười lên, đưa tay xoa xoa đầu con gái, từ cái đệm đứng dậy, cười nói: “Đi thôi, đi làm cơm trưa thôi, chút nữa bố về ăn cơm.”

Lúc trước lúc chỉ có Lạc Kim Ngô, Vi Như Hạ buổi trưa còn có thể dẫn Lạc Kim Ngô đến công ty Lạc Đường ăn cơm, sau này có Lạc Kim Niệm, một nhà ba người qua đó có chút quá khoa trương, cho nên đổi thành Lạc Đường về nhà ăn cơm.

Vi Như Hạ lúc ở nhà, ngoài viết kịch bản, còn cùng đi học nấu ăn. Bữa ăn của con, trẻ sơ sinh cũng trở nên dễ như trở bàn tay, bây giờ có thể nói là đủ tư cách một người đầu bếp nữ rồi.

Vừa nghe nói phải đi vào bếp nấu ăn, Lạc Kim Ngô liền cao hứng. Vi Như Hạ đem Lạc Kim Niệm bế lên, đặt vào xe trẻ em, sau đó Lạc Kim Ngô đẩy xe cùng đi theo sau Vi Như Hạ, đi vào phòng bếp.

Bọn họ bây giờ đã từ nhà lớn về, tháng mười một mặt trời ấm áp, không khí có chút lạnh. Ban công có cửa sát mặt đất mở ra, gió biển thổi vào, một nhà ba người xếp thành một hàng, bóng kéo dài dưới ánh mặt trời, một trước một sau vào phòng bếp.

Vi Như Hạ và Lạc Kim Ngô đang làm nốt món cuối cùng, cô bế lấy Lạc Kim Ngô, để con giúp cô đun xong món canh cho đến khi xanh lên. Lạc Kim Ngô cẩn thận làm, lúc mẹ con hai người đang bận rộn, Vi Như Hạ nghe thấy tiếng mở cửa.

Cùng lúc đó, Lạc Kim Niệm “nha” lên một tiếng, thân thể nhỏ bé trong xe động lên.

Vi Như Hạ vững như núi Thái Sơn bế Lạc Kim Ngô, nhìn con đem muỗng canh cuối cùng múc xong, cười nói với con: “Em con nghe thấy bố về, kích động quá cơ.”

Lúc Lạc Đường từ phòng khách vào phòng bếp, đúng lúc nhìn thấy Vi Như Hạ ôm Lạc Kim Ngô đang múc nốt muỗng canh cuối cùng. Ở vị trí sau bọn

họ 10 mét, Lạc Kim Niệm cả người gãy giữa, lúc nhìn thấy bố, đôi mắt đen như bị bỏ đào thủy tinh lau sạch sẽ vậy, lấp lánh phát sáng.

“Bố về rồi ~” Vì Như Hạ ngừng mắt, đối diện với tầm mắt của Lạc Đường, cười với Lạc Kim Niệm nói một câu.

Lạc Đường đi đến bên Lạc Kim Niệm, đem con bé bế lên, lúc nước miếng của Lạc Kim Niệm rớt ra, đi đến bên cạnh Vì Như Hạ, đón lấy Lạc Kim Ngô trong lòng cô.

Nam nhân mỗi tay bế một đứa, Vì Như Hạ ngoảnh đầu nhìn anh, anh hơi cúi người, hôn lên môi cô.

Hai vợ chồng hôn xong, Vì Như Hạ nhìn Lạc Đường, cười nói: “Ăn cơm thôi.”

Lạc Kim Ngô nhận được mệnh lệnh, từ trên người bố leo xuống, vừa xuống vừa nói: “Con con, con bế em cho ~”

Nó tuổi nhỏ, bé không nổi lớn, nhưng được sự giúp đỡ vẫn có thể bế một chút. Vì Như Hạ cười đem Lạc Kim Niệm đưa cho con, Lạc Kim Ngô cẩn thận bế em, Lạc Kim Niệm đang trong lòng Lạc Đường, “Ai nha” kêu lên.

“Con bé cũng đói rồi.” Vì Như Hạ nhìn Lạc Kim Niệm ánh mắt nhỏ gấp gấp, cười dặn dò Lạc Kim Ngô nói: “Con trước tiên bế em vào phòng ăn đi.”

Lạc Kim Niệm tuy rằng thích bố, nhưng nhìn đồ ăn thì con mắt lại tròn tròn lên, cùng đi với Lạc Kim Ngô, cả người vẫn luôn hướng ra ngoài. Vì Như Hạ đỡ lấy con bé, đem con bé đặt lại trong xe, trước tiên nên đẩy con bé ra phòng ăn. Lạc Đường rửa tay, rồi cùng bung đồ ăn ra phòng ăn.

Lạc Đường và Vì Như Hạ công việc tuy bận, nhưng ở bên cạnh con cái vẫn luôn cố gắng hết sức, một nhà bốn người cùng ăn cơm, tuy rằng bình thường đơn giản, nhưng rất ấm áp.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Vì Như Hạ chơi với con gái một lúc, sau khi tiêu cơm xong, đỡ hai đứa trẻ ngủ. Vừa đỡ xong hai đứa trẻ đi ngủ, Vì Như Hạ tâm tình vui mừng, như đứa trẻ vậy, nhảy nhót đi ra phòng bếp.

Trong phòng bếp, vòi nước đang mở, dòng nước chảy vào bát đĩa, phát ra âm thanh trong trẻo.

Lạc Đường đã đem áo khoác ngoài cởi ra, nửa người trên chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu xám. Cổ áo sơ mi mở hai cúc, khuy áo cổ tay cũng mở ra, xắn lên lông léo, bồn rửa bát trong phòng bếp so với anh có chút thấp, anh có chút cúi xuống, đường cong gương mặt dưới ánh mặt trời, tình tứ hoàn mỹ.

Lạc Đường năm nay hơn ba mươi tuổi, nhưng có lẽ là từ nhỏ đã ở cùng nhau, Vì Như Hạ có thể từ hình dạng anh bây giờ nhìn thấy bóng dáng anh lúc mười bảy mười tám tuổi.

Có lúc, đôi người như một giấc mộng, nhìn vàng sáng của Lạc Đường, Vì Như Hạ mặt mờ, cảm thấy giấc mơ của mình như muốn tỉnh dậy.

Nếu như tỉnh dậy, cô sẽ bao nhiêu tuổi, cô lại hi vọng bản thân bao nhiêu tuổi chứ?

Đem cái bát cuối cùng rửa sạch sẽ, eo Lạc Đường bị Vì Như Hạ ôm chặt lấy. Độ dài của cánh tay nữ nhân, anh có thể cảm nhận được, để bát lên đúng chỗ, giọt nước theo ngón tay dài rơi xuống, Lạc Đường cười quay đầu nhìn cô, nói: “Tay của anh vẫn ướt.”

Khuôn mặt dán vào sau lưng Lạc Đường, Vì Như Hạ có thể nghe thấy tim anh đang đập dồn dập, đập thỉnh thoảng mà có lực, mà ở trong tai, tim cô dường như cũng hòa theo đập liên hồi, tiếng tim nhộn nhịp của hai người rất nhanh đến chỗ cùng chung nhịp đập.

“Nếu như bây giờ là đang mơ, anh hi vọng khi bản thân tỉnh lại cảnh tượng sẽ như thế nào?” Có thể là viết nhiều kịch bản quá, Vì Như Hạ cười hỏi Lạc Đường một vấn đề rất hoang tưởng.

Sau khi có con, hai người còn có thời gian cố định ở một nơi, tuy rằng ngăn ngại, nhưng lại rất tươi đẹp. Lạc Đường tùy ý cho cô ôm, nghe xong câu hỏi của cô, hỏi một câu.

“Em thì sao?”

Vì Như Hạ cười nhẹ một cái, cô nghiêng đầu, khóe mắt nheo nheo đối diện với tầm mắt của Lạc Đường, cười nói: “Muốn sống mạnh mẽ như vậy sao? Sợ anh trả lời sai rồi em không để ý đến anh nữa hả?”

Nghe thấy lời cô nói xong, Lạc Đường cũng cười một cái. Anh duỗi cánh tay dài ra, rút một miếng khăn giấy, chậm chậm lau giọt nước trên tay sạch sẽ. Sau khi lau sạch xong, anh quay người sang, hai tay ôm lên ngang lưng Vì Như Hạ, cúi đầu nhìn cô nói.

“Anh muốn xem xem câu trả lời của anh có phải giống câu trả lời của em không.”

Dung mạo của người đàn ông so với thời niên thiếu trưởng thành hơn không ít, nhìn càng thêm ấm áp mạnh mẽ, trong lòng Vì Như Hạ khẽ rung động, cô nín thở môi, nói với Lạc Đường: “Em không hi vọng em đang nằm mơ, em chỉ hi vọng cuộc sống của em bây giờ như vậy. Có chồng, có con, có công việc, có ước mơ, cuộc sống bình yên mà lãng mạn, tinh thần phong phú mà no đủ.”

Đây là lời trong lòng Vì Như Hạ, cuộc sống bây giờ của bọn họ có lẽ thực sự đã dần dần nhạt nhẽo rồi, nhưng cô với Lạc Đường tình đầu không đổi, bọn họ vẫn sẽ vì đối phương mà rung động, vẫn có dáng dấp cơ bản nhất của tình yêu. Cuộc sống càng ngày càng tốt, bọn họ hiện tại chính là hình dạng tốt nhất.

Nghe thấy câu trả lời của cô, Lạc Đường trong cổ họng cười nhẹ một tiếng, anh khẽ gật đầu, hôn lên môi Vi Như Hạ.

Hai người hôn nhau, tỉ mỉ mà lâu dài, ấm áp mà lãng mạn.

Lúc anh rời đi, Vi Như Hạ bắt lấy tay của Lạc Đường, ánh mắt khẽ chớp, cười hỏi: “Anh cũng vậy sao?”

Ánh nắng buổi chiều xuyên qua cửa kính, cắt khu bếp thành khu sáng tối khác nhau. Ở khối sáng nhất, người đàn ông khẽ cười, anh giơ tay lên, giống hai người lần đầu gặp mặt vậy, nhu mì gửi đến cô, đáp một tiếng.

“Ừm, anh cũng vậy.”

Tác giả có lời muốn nói: Kết thúc rồi~ tung hoa tung hoa.

Bạn đang đọc truyện *Đút Em Một Viên Kẹo Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.